CON«N

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena
Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Robert Galbraith

Glasul sângelui

Traducere din limba engleză de Ciprian Șiulea

A
TRei

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ana Niță

Design și ilustrație copertă: Duncan Spilling ©Little, Brown Book Group Ltd 2020; © Stephen Mulcahey; © Shutterstock

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Vlad Condur

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GALBRAITH, ROBERT
Glasul sângelui / Robert Galbraith; trad, din engleză de Ciprian Șiulea. - București: Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1097-1
I. Șiulea, Ciprian (trad.)
821.111

Titlul original: Troubled Blood
Autor: Robert Galbraith

Copyright © J.K. Rowling 2020

First published in Great Britain in 2020 by Sphere
The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved.
All illustrations by the author.

Toate personajele și evenimentele din această carte, altele decât acelea care țin clar de domeniul public, sunt imaginare și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.
Niciun fragment din această publicație nu poate fi reprodus, stocat electronic sau transmis, în nicio formă și prin niciun mijloc, fără permisiunea scrisă a editorului, nici nu va circula având alt sistem de legare sau copertare decât cel în care e publicată și fără vreo altă condiție similiară exceptând-o pe aceea impusă cumpărătorului ulterior.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Pentru Barbara Murray,

asistentă socială, activistă
WEA, profesoară, soție,
mamă, bunică, teribilă
jucătoare de bridge și cea
mai bună soacră din lume

Acolo-i căutară urma și peste tot scodiră
Să afle care îi fuse hărăzirea;
Nimica dară nu găsiră. Nenorocirea
Ori cruda soartă ce-o-ndepărtase
De cel ce-i aducea tovărășirea,
Era poveste lungă...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Căci, dacă n-ar fi așa, atunci ceva s-ar transforma în nimic, ceea ce, din punct de vedere matematic, este absurd.

Partea întâi

Apoi sosi voioasa vară...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Astfel era acela de care am a povesti
Artegall, credincios erou al dreptății...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Tu ești din Cornwall, get-beget, spuse Dave Polworth iritat. „Strike" nici măcar nu e numele tău adevărat. De drept ești un Nancarrow. Acum doar nu vrei să-mi spui că te consideri englez?

Victory Inn era atât de aglomerat în această seară caldă de august încât clienții se revărsaseră afară, pe treptele late de piatră care coborau spre golf. Polworth și Strike stăteau la o masă din colț și sărbătoreau cu câteva halbe ziua de naștere a lui Polworth care împlinea 39 de ani. De 20 de minute discutau despre naționalismul local și deja lui Strike i se părea prea mult.

— Dacă mă consider englez? medită el cu voce tare. Nu, aș spune mai degrabă britanic.

— Du-te dracu', spuse Polworth, care se înfuria ușor. Nu te cred. Vrei doar să mă enervezi.

Cei doi prieteni erau complet diferiți din punct de vedere fizic. Polworth era scund și uscățiv ca un jocheu, îmbătrânit și ridat înainte de vreme, iar prin părul rar i se vedea pielea arsă de soare a capului. Avea un tricou boțit, de parcă l-ar fi cules de pe podea sau de prin coșul de rufe murdare, iar blugii lui erau franjuri. Pe antebrațul stâng își tatuase crucea albă pe fond negru a Sfântului Piran[1]; pe mâna dreaptă avea o cicatrice adâncă, amintire dintr-o întâlnire de gradul trei cu un rechin.

Prietenul său, Strike, semăna cu un boxer ieșit din formă, ceea ce de fapt și era; era un bărbat masiv, cu câțiva centimetri buni peste 1,80 m, cu un nas ușor strâmb și părul întunecat, bogat și cârlionțat. Nu se vedea niciun tatuaj și, în ciuda umbrei

permanente a unei bărbi dese, avea acel aer îngrijit și apretat al unui fost polițist sau militar.

— Te-ai născut aici, nu se lăsă Polworth. Așa că ești din Cornwall.

— Problema e că, după criteriul ăsta, tu ești din Birmingham.

— Ia mai du-te dracu'! îl repezi din nou Polworth, bășicat de-a binelea. Sunt aici de când aveam două luni, iar maică-mea se trage din familia Tre- velyan. E vorba de identitate — despre ce simți aici.

Polworth se bătu cu pumnul în piept, deasupra inimii.

— Familia maică-mii e în Cornwall de secole... continuă el.

— Mda, mă rog, sângele și pământul nu m-au...

— Ai auzit de ultimul sondaj pe care l-au făcut? îl întrerupse Polworth. La întrebarea „De unde proveniți?", jumătate — *jumătate* — au bifat „din Cornwall", în loc de „din Anglia". E o creștere enormă.

— Super, spuse Strike. Și ce-o să urmeze? Variante de răspuns cu dumno- nii și romanii?

— Mai fă tu dracului pe deșteptul mult timp, spuse Polworth, să vezi ce mult o să te ajute. Ai stat prea mult la Londra, băiete... Nu e nimic în neregulă să fii mândru de locul din care te tragi. Nu e nimic în neregulă cu comunitățile care vor să ia înapoi puțină putere de la Westminster. Anul viitor scoțienii o să fie primii. Stai să vezi. Când o să obțină ei independența, ăsta o să fie semnalul. Popoarele celtice din toată țara o să acționeze. Mai vrei una? adăugă Polworth arătând spre halba goală a lui Strike.

Strike venise la crâșmă, tânjind după un moment de răgaz, departe de tensiuni și de griji, nu ca să asculte tirade despre politica din Cornwall. Devotamentul lui Polworth față de Mebyon Kernow, partidul naționalist în care se înscrisese la 16 ani, părea să fi pus și mai multă stăpânire pe el în anul care trecuse de când nu se mai văzuseră. De obicei, Dave îl făcea pe Strike să râdă ca nimeni altul, dar nu-i plăcea să se glumească pe seama independenței Cornwall-ului, subiect care pe Strike îl pasiona la fel de tare ca decorațiunile interioare sau să caște gura la trenuri. Pentru o clipă se gândi să spună că trebuia să se întoarcă acasă la mătușa lui, dar perspectiva aceasta era și mai deprimantă decât tirada vechiului său prieten împotriva supermarketurilor care nu acceptau să pună crucea Sfântului

Piran pe bunurile care proveneau din Cornwall.

— Super, mersi, spuse el.

îi întinse paharul gol lui Dave, care o luă spre bar, dând din cap în dreapta și în stânga, în semn de salut, spre numeroasele sale cunoștințe.

Strike rămase singur la masă, iar privirea lui începu să cutreiere absentă crâșma unde se simțise tot timpul de-ai casei. Se schimbase de-a lungul anilor, dar nu într-atât încât să nu mai recunoască locul în care el și tovarășii lui din Cornwall obișnuiau să se întâlnească pe când aveau aproape 20 de ani. Ciudat, dar trăia două senzații diferite în același timp: că se afla exact unde îi era locul și unde nu-i fusese locul niciodată, o familiaritate și o distanțare intense.

în timp ce privirea lui rătăcea la întâmplare, de la podeaua de lemn la imaginile cu teme nautice, se trezi că privește direct în ochii mari și neliniștiți ai unei femei care stătea la bar împreună cu o prietenă. Avea fața alungită și palidă, iar părul negru, lung până la umeri, îi era brăzdat de șuvițe cărunte. Strike nu o recunoscu, dar în ultima oră observase că unii localnici își întindeau gâtul ca să se uite la el sau încercau să-i prindă privirea. Strike se uită în altă parte, scoțând mobilul și prefăcându-se că trimite un mesaj.

La cel mai mic semn de încurajare, cei care îl cunoșteau aveau deja pretextul perfect pentru conversație, deoarece toată lumea din St Mawes părea să știe că Joan, mătușa lui, fusese diagnosticată în urmă cu 10 zile cu un cancer ovarian avansat și că el, sora lui vitregă, Lucy, și cei trei fii ai acesteia veniseră într-un suflet acasă la Joan și Ted ca să-și ofere tot sprijinul. Deja de o săptămână, de fiecare dată când se aventura în afara casei, răspundea la întrebări, accepta vorbe pline de compasiune și refuza politicos oferte de ajutor. Obosise să mai caute noi și noi modalități de a spune „Da, pare să fie terminal și da, e nasol pentru noi toți".

Polworth își croi drum înapoi spre masă, cu două halbe pline ochi.

— Poftim, Diddy, spuse el, reluându-și locul pe scaunul de bar.

Vechea poreclă nu îi fusese dată lui Strike ca o ironie la adresa gabaritului său, așa cum presupuneau cei mai mulți, ci deriva din „didicoy", termenul din Cornwall pentru țigan. Strike

se mai îmbună auzind-o, amin- tindu-și de ce prietenia cu Polworth era cea mai durabilă din viața lui.

Cu 35 de ani în urmă, Strike intrase la școala primară din St Mawes după ce pierduse un trimestru, neobișnuit de bine dezvoltat pentru vârsta lui și cu un accent izbitor de diferit de dialectul huruit din zonă. Chiar dacă se născuse în Cornwall, mama lui îl luase de acolo imediat ce își revenise după naștere, fugind noaptea cu un bebeluș în brațe ca să se întoarcă la viața londoneză pe care o iubea, între tot felul de apartamente, case ocupate ilegal și petreceri. La patru ani după nașterea lui Strike, mama lui se întorsese în St Mawes cu fiul ei și cu fetița nou-născută, Lucy, doar ca să fugă iar la primele ore ale dimineții, lăsându-i în urma sa pe Strike și pe sora lui vitregă.

Strike nu aflase niciodată cu exactitate ce scrisese Leda în biletul pe care îl lăsase pe masa din bucătărie. Fără îndoială, traversa o perioadă plină de probleme din cauza vreunui proprietar ori a vreunui iubit, sau poate că se desfășura pe undeva vreun festival de muzică la care voia neapărat să meargă: cu doi copii după ea, devenise dificil să trăiască după cum i se năzărea ei. Oricare ar fi fost motivul absenței ei din ce în ce mai îndelungate, cumnata sa, Joan, care era la fel de convențională și de ordonată pe cât de nestatornică și de haotică se dovedea Leda, îi cumpărase lui Strike o uniformă și îl înscrisese la școala din localitate.

Când Strike fusese prezentat clasei, ceilalți copii de patru ani și jumătate se holbaseră la el. Câțiva dintre ei chicotiseră când îl auziseră pe învățător rostindu-i numele mic, Cormoran. Pe Strike îl îngrijora toată treaba asta cu școala, pentru că era sigur că maică-sa spusese că o să facă școală acasă. încercase să-i spună unchiului Ted că el nu credea că maică-sa ar fi vrut să meargă la școală, dar Ted, atât de înțelegător de obicei, îi spusese ferm că trebuie să meargă, așa că iată-1, singur printre niște necunoscuți cu un accent ciudat. Strike, care nu fusese niciodată vreun plângăcios, se așezase în pupitrul său vechi, simțind în gât un nod cât un măr de mare.

Faptul că Dave Polworth, micul șef al clasei, decisese să se împrietenească cu băiatul cel nou nu fusese niciodată explicat într-un mod satisfăcător, nici măcar pentru Strike. Motivul nu avea cum să fie frica de dimensiunile lui Strike, pentru că cei mai

buni doi prieteni ai lui Dave erau fii voinici de pescari, și oricum se știa că Dave e un luptător de o îndârjire invers proporțională cu înălțimea lui. La sfârșitul acelei prime zile, Polworth îi devenise deopotrivă prieten și apărător, asumându-și sarcina de a le băga în cap colegilor toate motivele pentru care Strike era demn de respectul lor: era născut în Cornwall, era nepotul lui Ted Nancarrow, unul dintre salvamari, nu știa unde e maică-sa și nu era vina lui că vorbește ciudat.

Oricât de bolnavă ar fi fost mătușa lui și oricât de mult se bucurase că-1 avusese alături pe nepotul ei timp de o săptămână întreagă și chiar dacă acesta urma să plece a doua zi dimineață, Joan îl dăduse efectiv afară din casă ca să-l determine să se ducă în acea seară la aniversarea „micuțului Dave". Joan prețuia legăturile vechi și era încântată că Strike și Dave Polworth rămăseseră, după atâția ani, prieteni. Considera prietenia lor o dovadă că avusese dreptate să-l trimită pe Strike la școală, în ciuda a ceea ce-și dorise iresponsabila lui mamă, și că adevăratul cămin al lui Strike era Cornwall-ul, indiferent cât de departe cutreierase el după aia și chiar dacă în prezent stătea în Londra.

Polworth, care ajunsese la al patrulea pahar, sorbi îndelung din el și spuse, aruncând peste umăr o privire tăioasă spre femeia brunetă și spre prietena ei blondă, care continuau să-l privească pe Strike:

— Turiști nenorociți.

— Dar ce-ar fi parcul tău fără turiști? întrebă Strike.

— Ar fi minunat, răspunse Polworth prompt. Avem o grămadă de vizitatori locali, care vin de mai multe ori.

Polworth demisionase recent dintr-un post de conducere de la o firmă de inginerie din Bristol ca să lucreze ca grădinar-șef al unui parc public imens aflat la mică distanță de țărm. Polworth, șofer talentat, surfer desăvârșit și concurent la competițiile Ironman, fusese încă din copilărie neliniștit și dedicat activității fizice, iar timpul și munca de birou nu reușiseră să-l îmblânzească.

— Deci n-ai niciun regret? întrebă Strike.

— La dracu', nu, spuse Polworth cu fervoare. Aveam nevoie să-mi pun iar mâinile la treabă. Să ies afară. La anul o să am 40. Acum ori niciodată.

Polworth aplicase pentru noua slujbă fără să-i spună ceva

soției lui. După ce i se oferise postul, își dăduse demisia și se dusese acasă să anunțe familiei acest *fait accompli*[*].

— Penny s-a mai îmbunat, este? întrebă Strike.

— Tot îmi mai spune o dată pe săptămână că vrea să divorțeze, răspunse Polworth indiferent. Dar a fost mai bine să o pun în fața faptului împlinit decât să ne certăm aiurea cinci ani. Totul a ieșit perfect. Copiilor le place la noua școală, iar compania lui Penny a lăsat-o să se transfere la filiala din Marele Oraș.

Prin Marele Oraș Polworth înțelegea Truro, nu Londra.

— E fericită, doar că nu vrea să recunoască.

Strike se îndoia în sinea lui de adevărul acestei afirmații. în cazul lui Polworth, ignorarea realităților care nu-i conveneau mergea mână în mână cu apetența lui pentru riscuri și cauze romantice. Dar Strike avea suficiente probleme personale ca să-și mai facă griji și pentru ale lui Polworth, așa că ridică halba și spuse, în speranța că va continua să-l țină pe acesta departe de politică:

— Ei, la mulți ani, prietene.

— Noroc, spuse Polworth, ridicând și el paharul. Ce șanse crezi că are Arsenal? Se califică?

Strike dădu din umeri, pentru că se temea că, dacă începeau să discute despre probabilitatea ca clubul de fotbal din Londra să câștige un loc în Liga Campionilor, aveau să ajungă iar la loialitatea față de Cornwall.

— Și cum mai e viața ta amoroasă? întrebă Polworth, schimbând subiectul.

— Inexistentă, spuse Strike.

Polworth rânji.

— Joanie crede că o să te cuplezi cu partenera ta de afaceri. Tipa aia, Robin.

— Zău? spuse Strike.

— Așa mi-a zis când m-am dus pe acolo acum două weekenduri ca să le repar antena de satelit.

— Nu mi-au spus că ai făcut asta, răspunse Strike, înclinând iar paharul spre Polworth. A fost frumos din partea ta, mersi.

Dacă sperase să-l deturneze pe prietenul lui, nu reușise.

— Amândoi, spuse acesta, și ea, și Ted, amândoi cred că ea e aleasa.

---

* Un fapt deja realizat - în limba franceză în original. *(N.r.)*

Iar când Strike nu spuse nimic, Polworth insistă:

— Nu e nimic între voi, deci?

— Nu, spuse Strike.

— Păi, de ce? întrebă Polworth, încruntându-se iar.

Ca și cu independența Cornwall-ului, Strike refuza să îmbrățișeze un obiectiv evident și dezirabil.

— E arătoasă. Am văzut-o în ziar. Poate nu de nivelul lui Lady Psiho, dar pe de altă parte, nici nu e dusă cu pluta, nu-i așa, Diddy?

Strike râse. Lady Psiho era porecla pe care Polworth i-o dăduse cu mult timp în urmă fostei lui logodnice.

— Lui Lucy îi place de ea, continuă Polworth. Zice că ați fi perfecți împreună.

— Când ai vorbit tu cu Lucy despre viața mea amoroasă? întrebă Strike, ceva mai puțin amabil.

— Acum vreo lună, spuse Polworth. I-a adus pe băieți în weekend și i-am invitat pe toți la un grătar.

Strike bău și nu spuse nimic.

— Ea zice că vă înțelegeți excelent, spuse Polworth, privindu-1 atent.

— Da, așa e, răspunse Strike.

Polworth așteptă, cu sprâncenele ridicate și cu o expresie nerăbdătoare.

— Ar strica totul, spuse Strike. Nu vreau să risc agenția.

— înțeleg, spuse Polworth. Dar te tentează, nu-i așa?

Urmă o scurtă pauză. Strike evita cu grijă să privească în direcția brunetei și a prietenei ei, convins fiind că femeile discutau despre el.

— Poate au existat unele momente, recunoscu el, când m-am gândit la asta. Dar trece acum printr-un divorț urât, ne petrecem și așa jumătate din viață împreună și îmi place să lucrez cu ea.

De dragul prieteniei lor îndelungate și pentru că era ziua de naștere a lui Polworth, dar și pentru că deja se contraziseseră din cauza politicii, Strike se străduia să nu lase să se vadă cât de deranjat era de direcția în care o luaseră întrebările. Toate persoanele căsătorite pe care le cunoștea păreau disperate să-i convingă și pe ceilalți să căsătorească, indiferent cât de proastă era reclama pe care ei înșiși o făceau instituției. Soții Polworth, de exemplu, păreau să se afle permanent într-o stare de

animozitate reciprocă. Strike o auzise pe Penny numindu-1 pe soțul ei „tâmpitul ăla" mai des decât îi spunea pe nume, iar Polworth își delectase în multe seri prietenii povestindu-le încântat, în detaliu, despre modalitățile în care reușise să-și urmeze propriile ambiții și interese în dauna soției sau în ciuda protestelor acesteia. Amândoi păreau cât se poate de fericiți în compania propriului sex, iar în rarele ocazii în care Strike se bucurase de ospitalitatea lor acasă la ei, aceste întruniri păreau să urmeze de fiecare dată un model al unei segregări naturale, femeile strângându-se într-o zonă a casei și bărbații în alta.

— Și ce-o să se întâmple când Robin o să vrea copii? întrebă Polworth.

— Nu cred că o să vrea, spuse Strike. îi place ce face.

— Toate spun așa, respinse Polworth argumentul. Câți ani are acum?

— E cu zece ani mai mică decât noi.

— O să vrea copii, spuse Polworth sigur pe el. Toate vor. La femei apare mai repede. Le ticăie ceasul.

— Păi, cu mine n-o să aibă copii, asta-i sigur. Eu nu vreau copii. Și oricum, pe măsură ce îmbătrânesc mi se pare că sunt tot mai puțin genul care se căsătorește.

— Și eu am crezut la fel, prietene, spuse Polworth. Dar apoi mi-am dat seama că nu aveam deloc dreptate. Ți-am povestit cum s-a întâmplat, nu? Cum am ajuns s-o cer în căsătorie pe Penny?

— Nu cred, spuse Strike.

— Nu ți-am povestit niciodată toată chestia cu Tolstoi? întrebă Polworth, surprins de propria-i scăpare.

Strike, care tocmai își ducea paharul la gură, îl lăsă jos, uimit. încă din școala primară, Polworth, căruia îi mergea mintea brici, dar disprețuia orice formă de învățare dacă nu putea să-i dea imediat o utilitate practică, evitase orice material tipărit cu excepția manualelor de utilizare. înțelegând greșit expresia lui Strike, Polworth spuse:

— Tolstoi. A fost un scriitor.

— Da, spuse Strike. Mersi. Și ce legătură are...?

— Păi, tocmai îți povesteam, nu? Mă despărțisem de Penny a doua oară. Ea îi tot dădea înainte cu logodna, iar eu nu aveam niciun chef. Așa că eram într-un bar și îi zic unui prieten, Chris, că m-am săturat s-o tot aud că vrea un inel — ți-1 amintești pe

Chris? Un tip solid, sâsâit. V-ați cunoscut la botezul lui Rozwyn. în fine, la bar mai era un tip cherchelit, mai bătrân, care stătea singur, cam poponar cu părul lui ondulat și sacoul de velur, care mă enerva, ca să fiu sincer, pentru că îmi dădeam seama că trage cu urechea la noi. Așa că l-am întrebat ce dracu' vrea, la care el mă privește drept în ochi și zice: „Singura modalitate în care poți duce o povară fără să te folosești de mâini este să ți-o legi în spinare. Dacă te căsătorești, o să-ți poți folosi iar mâinile. Dacă nu te căsătorești, n-o să mai ai niciodată mâinile libere. Uită-te la Mazankov, la Krupov. Și-au distrus cariera de dragul femeilor". Eu am crezut că Mazankov și Krupov ăștia sunt prietenii lui, și l-am întrebat de ce dracu' îmi povestește mie asta. Atunci el îmi zice că cita din scriitorul ăsta, Tolstoi. Am început să vorbim și, crede-mă, Diddy, a fost unul din momentele acelea care îți schimbă viața. Parcă s-a aprins un bec...

Polworth arătă deasupra capului lui aproape chel.

— Tipul m-a făcut să văd clar. E dilema bărbaților, prietene. Eu încercam să-mi găsesc o gaură joi seara și iar mă duceam acasă singur, cu mai puțini bani în buzunar și plictisit ca dracu'; m-am gândit la câți bani am cheltuit alergând după păsărică, ce bătaie de cap e și dacă vreau să mă uit la porno singur la 40 de ani, și m-am gândit că tocmai asta e ideea. Ăsta e rostul căsătoriei. O să-mi găsesc eu o țipă mai bună ca Penny? îmi place să le spun tâmpenii femeilor prin baruri? Penny și cu mine ne înțelegem bine. Puteam să nimeresc mult mai rău. Nu e vreo urâtă. Am deja o gaură care mă așteaptă acasă, nu-i așa?

— Păcat că nu poate să te audă acum, spuse Strike. S-ar îndrăgosti iar de tine.

— Așa că i-am strâns mâna poponarului, spuse Polworth ignorând sarcasmul lui Strike. L-am pus să-mi scrie titlul cărții și așa mai departe. Am ieșit imediat din bar, am luat taxiul până la apartamentul lui Penny și am început să bat în ușă. S-a trezit, era turbată de furie. Credea că am venit pentru că sunt beat, n-am găsit nimic mai bun și voiam să mi-o trag. I-am zis: „Nu, vacă adormită ce ești, am venit pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine". Și să-ți spun numele cărții. *Anna Karenina.*

Polworth își goli halba.

— E o porcărie, continuă el.

Strike râse.

Polworth râgâi zgomotos, apoi se uită la ceas. Era un om care știa cum să-și facă ieșirea și nu avea timp pentru un rămas-bun prelungit, așa cum nu avea nici pentru literatura rusă.

— Tre' să plec, Diddy, spuse el ridicându-se în picioare. Dacă mă întorc până la unșpe jumate, primesc o clanță de ziua mea — exact ceea ce încercam să-ți spun, prietene. Exact asta.

Strike zâmbi larg și îi strânse mâna. Polworth îi spuse să-i transmită lui Joan toată iubirea lui și să-l sune când mai vine data viitoare, apoi se strecură printre oameni spre ieșire și dispăru.

Rănită, inima e ușurată de speranța în cele ce vor fi, durerea îndulcind-o...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

încă zâmbind după povestea lui Polworth, Strike realiză că bruneta de la bar dădea semne că vrea să-l abordeze. Ochelarista blondă care o însoțea părea că o sfătuiește să nu facă asta. Strike își termină berea, își luă portofelul, verifică dacă mai are țigările în buzunar și, cu ajutorul peretelui de lângă el, se ridică în picioare, asigurându-se că a atins echilibrul necesar înainte de a încerca să meargă. Uneori, piciorul protetic nu voia să coopereze după patru beri. După ce fu sigur că poate să-și țină perfect echilibrul, porni spre ieșire, dând din cap fără să zâmbească în direcția celor câtorva localnici pe care nu avea cum să-i ignore fără să-i ofenseze, și ieși în întunericul cald de afară fără să fie abordat de cineva.

Treptele late și inegale de piatră care coborau spre golf erau în continuare înțesate de băutori și fumători. Strike își croi drum printre ei, sco- țându-și țigările din mers.

Era o noapte plăcută de august și turiștii continuau să se plimbe pe faleza pitorească. Până la casa mătușii și unchiului său, Strike avea de parcurs un drum de 15 minute și o pantă abruptă de urcat. Dintr-un impuls de moment, o luă la dreapta, traversă strada și se îndreptă spre peretele înalt de piatră care separa de mare parcarea și terminalul feribotului. Se sprijini de el, își aprinse o țigară și privi lung în depărtare, peste fumul gri și oceanul argintiu, devenind astfel un turist ca oricare altul, pierdut în întuneric, liber să fumeze liniștit, fără să trebuiască să răspundă la întrebări despre cancer, amânând intenționat

momentul întoarcerii la canapeaua inconfortabilă pe care dormise în ultimele șase nopți.

Când ajunsese acasă la mătușa lui, lui Strike i se spusese că pe un bărbat necăsătorit, cum era el, fără copii, fost soldat, nu are cum să-l deranjeze să doarmă în sufragerie, „pentru că *tu* ești în stare să dormi oriunde". Mătușa lui era hotărâtă să elimine posibilitatea invocată de Strike la telefon de a se caza la o pensiune, preferând să exploateze casa la maxim. Vizitele lui Strike erau rare, mai ales în același timp cu sora și nepoții lui, iar Joan voia să se bucure cât mai mult de prezența lor, să simtă că ea e, din nou, cea care îi hrănește și le asigură existența, oricât ar fi fost de slăbită de prima ședință de chimioterapie.

Așa că, fără să se plângă, înaltul și masivul Strike, care ar fi fost mult mai mulțumit pe un pat de campanie, se întinsese în fiecare noapte pe piesa acea alunecoasă și tare din păr de cal, acoperită cu satin, pentru a fi trezit în fiecare dimineață de nepoții lui, care uitau mereu că li se ceruse să nu dea buzna în sufragerie până la ora 8. Cel puțin, Jack avea decența de a murmura niște scuze de fiecare dată când își dădea seama că își trezise unchiul. Cel mare, Luke, cobora în fiecare dimineață scările înguste tropăind și strigând, mulțumindu-se să chicotească atunci când se repezea pe lângă Strike spre bucătărie.

Luke stricase cărțile noi-nouțe ale lui Strike, iar detectivul se simțise obligat să susțină că nu era nicio problemă. De asemenea, nepotului lui cel mare i se păruse amuzant ca, într-o dimineață, să fugă în grădină cu piciorul protetic al lui Strike, și apoi să-l fluture la unchiul lui pe geam. Când Luke îl adusese în sfârșit înapoi, Strike, a cărui vezică era foarte plină și care nu reușise să sară într-un picior, pe scările abrupte care duceau la etaj spre singura toaletă din casă, îl dojenise încet, făcându-1 pe băiat să fie neobișnuit de rezervat pentru aproape tot restul dimineții.

în tot acest timp, Joan îi spunea lui Strike în fiecare dimineață „ai dormit bine", fără nici cea mai mică nuanță întrebătoare. Toată viața avusese obiceiul de a-și presa în mod subtil familia să-i spună ceea ce voia ea să audă. Pe vremea când Strike dormea la birou și era pândit de insolvența iminentă (ceea ce, într-adevăr, nu le împărtășise mătușii și unchiului său), Joan îi

spunea mulțumită la telefon „te descurci extraordinar de bine", iar lui Strike, ca întotdeauna, i se păruse inutil de belicos să conteste declarația ei optimistă. După ce partea inferioară a piciorului îi fusese spulberată în Irak, Joan îi spusese printre lacrimi, lângă patul de spital, în timp ce el încerca să-și focalizeze privirea prin ceața morfinei, „Dar te simți bine totuși. Nu te doare". Strike o iubea pe mătușa lui, care îl crescuse pe perioade lungi din copilăria lui, dar se simțea înăbușit și sufocat dacă petrecea mai mult timp în compania ei. Insistența ei ca moneda socială contrafăcută să se plimbe lin dintr-o mână în alta, în timp ce adevărurile inconfortabile erau ignorate și negate, îl epuiza.

în apă licări ceva — argintiu alunecos și o pereche de ochi negri ca tăciunele: o focă se rotea leneș chiar mai jos de el. Strike o privi cum se învârtea în apă, întrebându-se dacă ea putea să-l vadă și, din motive pe care nu le-ar fi putut explica, gândurile lui alunecară spre partenera lui de la agenția de detectivi.

Știa că nu îi spusese lui Polworth tot adevărul despre relația lui cu Robin Ellacott, care, la urma urmei, era strict treaba lui și a nimănui altcuiva. Iar adevărul era că sentimentele lui conțineau nuanțe și complicații pe care el prefera să nu le examineze. De exemplu, când era singur, plictisit sau abătut, Strike avea tendința de a-și dori să-i audă vocea.

Se uită la ceas. Robin avea zi liberă, dar exista o șansă să fie încă trează, iar el avea un pretext decent să-i trimită un SMS: lui Saul Morris, cel mai nou subcontractor al lor, trebuia să i se deconteze cheltuielile lunare, iar Strike nu lăsase instrucțiuni pentru soluționarea acestei probleme. Dacă îi trimitea un mesaj despre Morris, șansele creșteau ca Robin să-l sune înapoi, ca să afle cum se mai simte Joan.

— Nu vă supărați, se auzi din spatele lui o voce agitată de femeie.

Fără să se întoarcă, Strike știu că aparținea femeii brunete de la crâșmă. Avea accentul din vecinătatea Londrei, iar tonul ei conținea acel amestec precis de scuze și însuflețire pe care Strike îl întâlnea de regulă la cei care voiau să discute despre succesele lui de detectiv.

— Da? spuse el, întorcându-se spre cea care i se adresase.

Prietena ei blondă venise cu ea: sau, se gândi Strike, poate

că erau mai mult decât prietene. Un aer nedefinit de apropiere părea să le unească pe cele două femei, care aveau în jur de 40 de ani, din ce-și dădea el seama. Erau îmbrăcate în blugi și cămăși, iar blonda, mai ales, avea acea zveltețe modelată de mișcarea în aer liber care sugera weekend-uri petrecute pe bicicletă sau în plimbări îndelungate, pe coclauri. Era o femeie pe care unii ar fi numit-o „atrăgătoare", înțelegând prin asta că avea o atitudine dezinvoltă. Pe de-altă parte, pomeții înalți, ochelarii și părul prins într-o coadă de cal îi dădeau o expresie gravă.

Bruneta avea o constituție mai delicată. Ochii săi mari și gri străluceau accentuând paloarea chipului prelung. în lumina aceea slabă, avea un aer intens, chiar fanatic, care te ducea cu gândul la un martir medieval.

— Sunteți cumva... Cormoran Strike? întrebă ea.

— Da, spuse el pe un ton distant.

— Ah, icni ea, făcând un gest mic și agitat cu mâna. E... e atât de ciudat, îmi dau seama că probabil nu vreți să fiți — îmi pare rău că vă deranjez, știu că sunteți în afara programului, dar...

Femeia râse nervos, apoi inspiră adânc:

— ... pe mine mă cheamă Anna, apropo — mă întrebam dacă aș putea veni — dacă aș putea veni să discut cu dumneavoastră despre mama mea.

Strike nu spuse nimic.

— A dispărut, continuă Anna. Numele ei e Margot Bamborough. Era medic de familie. într-o seară și-a terminat programul, a plecat de la cabinet și de atunci n-a mai văzut-o nimeni.

— Ați anunțat poliția? întrebă Strike.

Anna scoase un mic hohot de râs ciudat.

— Ah, da — adică, poliția știa — și au investigat. Dar n-au găsit nimic. A dispărut în 1974.

Apa întunecată clipocea pe pietre, iar Strike avu impresia că aude cum foca își curăță nările umede. Trei tineri beți trecură pe lângă ei, legă- nându-se, în drum spre terminalul feribotului. Strike se întrebă dacă știau că ultimul feribot plecase la ora 6.

— Eu doar, se grăbi femeia să adauge, înțelegeți — săptămâna trecută — m-am dus la un medium.

Căcat, se gândi Strike.

De-a lungul carierei lui de detectiv se ciocnise uneori de acești furnizori de viziuni paranormale și nu simțise decât dispreț față de ei: nu erau decât niște lipitori care sugeau banii din buzunarele celor disperați și amăgiți, sau cel puțin așa îi considera el.

Liniștea nopții fu spulberată de motorul zgomotos al unei bărci care se apropia. Din câte se părea, acesta era mijlocul de transport pe care îl așteptau cei trei băieți beți, care începură să râdă și să-și dea coate la perspectiva iminentului rău de mare.

— Mediumul mi-a spus că o să găsesc o „călăuzire", continuă Anna. Mi-a spus „O să afli ce s-a întâmplat cu mama ta. O să găsești o călăuzire și trebuie s-o urmezi. Calea ți se va arăta foarte curând". Așa că atunci când v-am văzut adineaori la crâșmă — *Cormoran Strike,* la Victory — mi s-a părut o coincidență incredibilă și m-am gândit — trebuia să vă vorbesc.

O adiere blândă răvăși părul brunet, cu șuvițe cărunte, al Annei. Blonda spuse sec:

— Haide, Anna, trebuie să mergem.

Apoi o luă pe după umeri, iar Strike văzu strălucirea unei verighete.

— Ne pare rău că v-am deranjat, îi spuse ea lui Strike.

O împinse ușor pe Anna, încercând s-o facă să se întoarcă, iar aceasta își trase nasul și murmură:

— Scuze. Probabil că... am băut prea mult vin.

— Stați puțin.

Strike detesta adesea imboldul lui incurabil de a cerceta, incapacitatea lui de a lăsa o mâncărime nescărpinată, mai ales când era atât de obosit și iritat ca în seara asta. Dar 1974 era și anul în care se născuse el. Margot Bamborough dispăruse de când era el în viață. Nu se putea abține: trebuia să afle mai mult.

— Sunteți aici în vacanță?

— Da, răspunse blonda. Mă rog, mai avem o casă în Falmouth. Noi, de fapt, locuim la Londra.

— Eu mâine mă întorc la Londra, spuse Strike.

Ce dracii faci? întrebă o voce din capul lui.

— ... dar probabil că aș putea să mă abat mâine-dimineață prin Falmouth să ne întâlnim, dacă aveți timp.

— Serios? icni Anna.

Strike nu văzuse când i se umpluseră femeii ochii de lacrimi,

dar sigur asta se întâmplase, pentru că Anna și-i șterse.

— Ah, asta ar fi *minunat,* spuse ea. Mulțumesc! *Mulțumesc!* Să vă dau adresa.

Blonda nu manifestă niciun fel de entuziasm față de perspectiva de a-1 vedea din nou pe Strike. însă când Anna începu să caute prin geantă, spuse:

— E în regulă, am eu o carte de vizită.

Scoase din buzunarul de la spate un portofel și îi întinse lui Strike o carte de vizită pe care scria „Dr. Kim Sullivan, psiholog autorizat, Societatea Psihologilor din Marea Britanie", sub care era trecută o adresă din Falmouth.

— Super, spuse Strike, băgând-o în portofel. Bun, atunci ne vedem mâine-dimineață.

— De fapt, dimineață eu am o conferință telefonică, spuse Kim. Sunt liberă de la 12 încolo. Ar fi prea târziu pentru dumneavoastră?

Mesajul era clar: nu vorbești cu Anna fără ca eu să fiu de față.

— Nu, e în regulă, spuse Strike. Atunci ne vedem la 12.

— Mulțumesc foarte mult! spuse Anna.

Kim o luă pe Anna de mână și cele două femei se îndepărtară. Strike se uită după ele cum trec pe sub un stâlp de iluminat, după care cotesc spre mare. Barca cu motor în care se urcaseră tinerii beți se îndepărta. Deja părea minusculă, pierdută în golful larg, iar mugetul motorului ei scăzuse treptat până ajunsese doar un zumzet vag.

Uitând pe moment să-i mai trimită un SMS lui Robin, Strike își aprinse o a doua țigară, scoase mobilul și o căută pe Google pe Margot Bamborough.

Apărură două fotografii diferite. Prima era un prim-plan neclar al unui chip atrăgător, cu trăsături regulate, ochi depărtați și păr blond-închis și ondulat, cu cărare pe mijloc. Purta un sacou cu revere lungi deasupra a ceea ce părea să fie o bluză croșetată.

A doua imagine o înfățișa pe aceeași femeie, de data aceasta mai tânără, purtând celebrul corset negru al Iepurașilor Playboy, împreună cu urechi negre, ciorapi negri și codița albă. Ținea o tavă pe care păreau să fie țigări și zâmbea spre aparatul de

fotografiat. Lângă ea apărea o altă tânără, îmbrăcată identic, care zâmbea larg, cu dinții de sus ușor proeminenți și forme mai voluptuoase decât supla ei prietenă.

Strike derulă până când dădu de un nume celebru lângă cel al lui Margot.

> ... tânăra doctoriță și mamă, Margaret **„Margot" Bamborough,** a cărei dispariție pe 11 octombrie 1974 prezintă unele similarități cu răpirea lui Caii Wrightman și a Verei Kenny de către Creed.
>
> Bamborough, care lucra la Cabinetul Medical St John din Cler- kenwell, stabilise cu o prietenă să se întâlnească la ora 6 la barul Three Kings. N-a mai ajuns acolo.
>
> Mai mulți martori au văzut o camionetă mică și albă gonind prin zonă la momentul la care **Bamborough** ar fi trebuit să se îndrepte spre întâlnirea ei.
>
> Detectivul-inspector Bill Talbot, care a condus ancheta în cazul dispariției lui **Bamborough,** a fost convins de la bun început că tânăra doctoriță a căzut victimă criminalului în serie despre care se știa că se află în libertate, în zona de sud-est. Dar în subsolul în care Dennis Creed a întemnițat, torturat și ucis alte șapte femei nu a fost găsită nicio urmă a lui **Bamborough.**
>
> Marca distinctivă a lui Creed, decapitarea cadavrelor victimelor lui...

Dar pentru Britomart este acum de trebuință, A povesti aceste stranii întâmplări

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Dacă ziua aceea ar fi mers conform planului, acum Robin Ellacott ar fi trebuit să se afle în patul ei din apartamentul închiriat din Earl's Court, după o baie lungă, cu rufele spălate și citind un roman nou. în schimb, stătea în vechiul ei Land Rover, înfrigurată din cauza epuizării, în ciuda nopții blânde, purtând în continuare hainele cu care se îmbrăcase la 4 și jumătate în dimineața aceea, supraveghind geamurile luminate ale unui Pizza Express din Torquay. Fața pe care o vedea în oglinda laterală era palidă, ochii ei albaștri erau injectați, iar părul blond-căpșună era ascuns sub o căciulă tricotată neagră care ar fi trebuit spălată.

Din când în când, Robin își vâra mâna într-o pungă cu migdale aflată pe scaunul pasagerului din stânga ei. Era atât de ușor să treci pe fast-food și ciocolată când făceai supraveghere și să mănânci mai des decât era necesar doar pentru că te plictiseai. Robin încerca să mănânce sănătos, în ciuda programului ei de lucru nesociabil, dar migdalele încetaseră de mult să mai fie apetisante. Tânjea după o bucată din pizza savurată de un cuplu supraponderal pe care îl vedea prin geamurile restaurantului. Aproape că îi simțea gustul, chiar dacă era înconjurată de mirosul înțepător și sărat al mării, care nu reușea să acopere izul permanent de cizme de cauciuc vechi și de câine ud care se impregnase în țesătura străveche a scaunelor Land Roverului.

în acel moment, subiectul supravegherii ei, pe care îl poreclise, împreună cu Strike, „Ciufulici" din cauza meșei pe care nu și-o punea cum trebuie, nu se vedea. Dispăruse în pizzerie de o oră și jumătate, împreună cu trei persoane, printre care un adolescent cu brațul în ghips pe care Robin putea să-l vadă dacă-și întindea gâtul în lateral, pe deasupra scaunului

pasagerului. Ceea ce și făcea, de altfel, la fiecare cinci minute, ca să verifice cât mai aveau de mâncat cei patru. Ultima oară când se uitase, la masă era adusă înghețata. N-avea cum să mai dureze mult.

Robin se lupta cu o senzație de depresie despre care știa că e provocată, cel puțin în parte, de faptul că era, pur și simplu, epuizată, că-i înțepenise tot corpul după numeroasele ore în care nu se mișcase de pe scaunul șoferului și că-și ratase și mult-așteptata zi liberă. Cum Strike fusese nevoit să lipsească de la agenție o săptămână întreagă, Robin lucra deja de 20 de zile fără întrerupere. Cel mai bun subcontractor al lor, Sam Barclay, ar fi trebuit să preia astăzi în Scoția urmărirea lui Ciufulici, dar acesta nu luase avionul spre Glasgow, așa cum se așteptaseră ei. în schimb, făcuse, în mod surprinzător, un ocol prin Torquay, obligând-o pe Robin să îl urmeze.

Existau, bineînțeles, și alte motive pentru proasta ei dispoziție. Pe unul dintre ele îl admitea în sinea ei, dar o înfuria că zăbovește asupra celuilalt.

Primul motiv, cel admisibil, era divorțul ei în plină desfășurare, care devenea de la o săptămână la alta din ce în ce mai disputat. După ce Robin descoperise că soțul ei avea o aventură, cei doi mai avuseseră o ultimă întâlnire, rece și încrâncenată, întâmplător tot la o Pizza Express, lângă biroul lui Matthew, în timpul căreia căzuseră de acord să divorțeze amiabil după o despărțire de doi ani. Robin era prea onestă ca să nu recunoască faptul că și ea avea partea ei de vină pentru eșecul relației lor. Poate că Matthew fusese necredincios, dar Robin știa că nici ea nu se dedicase pe deplin căsătoriei lor, că aproape cu fiecare ocazie prioritizase slujba în dauna lui Matthew și că, în final, așteptase un motiv pentru a pleca. Aventura lui fusese un șoc, dar și o eliberare.

însă în cele 12 luni care trecuseră de la întâlnirea la pizza cu Matthew, ea ajunsese să-și dea seama că, departe de a căuta o soluționare „amiabilă", fostul ei soț considera că vina pentru sfârșitul mariajului lor îi revenea pe de-a-ntregul lui Robin, prin urmare, era decis să o facă să plătească, atât emoțional, cât și financiar, pentru acest delict. Contul bancar comun, în care se afla suma obținută din vânzarea fostei lor case, era înghețat cât timp avocații se dondăneau pentru a stabili la ce se putea aștepta

Robin în mod rezonabil când câștigurile ei fuseseră mult mai mici decât ale lui Matthew, iar ea se căsătorise cu el — cum se sugera clar în ultima scrisoare — doar în scopul obținerii unui avantaj pecuniar pe care nu l-ar fi putut dobândi de una singură.

Fiecare scrisoare de la avocatul lui Matthew îi provoca lui Robin și mai mult stres, și mai multă furie, și mai multă suferință. își dădea seama și fără să-i spună avocata ei că Matthew părea că încearcă să o oblige să cheltuiască pe disputa legală niște bani pe care nu-i avea, să tragă de timp și s-o stoarcă de resurse până când Robin avea să plece cu nimicul pe care era el dispus să i-1 ofere.

— N-am mai văzut un divorț fără copii atât de disputat, îi spusese avocata ei, cuvinte care nu îi oferiseră lui Robin nicio alinare.

Matthew continua să fie la fel de prezent în mintea ei ca pe vremea când erau căsătoriți. Robin credea că îi poate citi gândurile în ciuda tăcerii și a kilometrilor care îi despărțeau în noile lor vieți complet divergente. Matthew nu știuse niciodată să piardă. Trebuia să iasă câștigător din mariajul lor stânjenitor de scurt, plecând cu toți banii și stigmatizând-o pe Robin drept unicul motiv al eșecului acestuia.

Toate acestea constituiau, bineînțeles, un motiv suficient pentru starea ei de spirit actuală, dar mai era și celălalt motiv, cel inadmisibil, cel din cauza căruia Robin era supărată pe sine însăși că îl lasă să o agite.

Totul se întâmplase cu o zi în urmă, la birou. Lui Saul Morris, cel mai nou subcontractor al agenției, trebuiau să-i fie rambursate cheltuielile lunare, așa că, după ce se asigurase că Ciufulici ajunsese în domiciliul conjugal din Windsor, Robin se întorsese pe Denmark Street ca să-i facă plata lui Saul.

Morris lucra pentru agenție de șase săptămâni. Era un fost polițist, atrăgător — nimic de zis, brunet și cu niște ochi albaștri-strălucitori, dar avea ceva care o crispa pe Robin. Avea obiceiul de a-și înmuia vocea când vorbea cu ea, cele mai prozaice interacțiuni ale lor erau presărate cu aluzii subtile și comentarii prea personale și niciun cuvânt cu dublu sens nu scăpa nesubliniat dacă Morris era de față. Robin regreta ziua în care el aflase că amândoi treceau în prezent prin procese de divorț, deoarece Morris părea să creadă că asta oferă un nou și fertil

teren unei intimități de la sine înțelese.

Sperase să se întoarcă din Windsor înainte ca Pat Chauncey, noua asistentă a agenției, să plece, dar era trecut de ora 6 când urcase scările și îl găsise pe Morris așteptând-o în fața ușii încuiate.

— Scuze, spuse Robin, traficul a fost groaznic.

Îl plătise pe Morris cu bani lichizi din noul seif al agenției, apoi îi spusese abrupt că se grăbea să plece acasă, dar el se agățase ca o gumă de mestecat în părul ei, povestindu-i despre ultimele SMS-uri primite noaptea târziu de la fosta lui soție. Robin încercase să-și păstreze și politețea, și calmul până când telefonul de pe fostul ei birou începuse să sune. în mod normal, ar fi lăsat să intre căsuța vocală, dar era atât de nerăbdătoare să scurteze conversația cu Morris că spusese:

— Trebuie să răspund, scuze. O seară plăcută.

Apoi ridicase receptorul:

— Agenția de Detectivi Strike, Robin la telefon.

— Bună, Robin, spusese o voce feminină ușor răgușită. Șeful e acolo?

Având în vedere că Robin mai vorbise cu Charlotte Campbell o singură dată în viața ei, în urmă cu trei ani, poate părea surprinzător că își dăduse seama instantaneu cine e la telefon. După aceea, Robin avea să analizeze acele câteva cuvinte ale lui Charlotte până la un nivel poate ridicol. Remarcase o notă veselă în vocea ei, ca și cum Charlotte ar fi găsit-o pe Robin amuzantă. Ușurința cu care îi folosise numele mic și descrierea lui Strike drept „șeful" îi oferiseră și ele motive de reflecție.

— Nu, mă tem că nu, spusese Robin, luând un pix în timp ce inima începea să-i bată puțin mai repede. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Poți să-l rogi s-o sune pe Charlotte Campbell? Am ceva ce își dorește el. îmi știe numărul.

— Bine, spusese Robin.

— Mulțumesc foarte mult, spusese Charlotte, părând în continuare amuzată. Pa, pa!

Robin notase conștiincios „A sunat Charlotte Campbell, are ceva pentru tine" și lăsase mesajul pe biroul lui Strike.

Charlotte era fosta logodnică a lui Strike. Logodna lor luase sfârșit cu trei ani în urmă, chiar în ziua în care Robin venise să

lucreze la agenție ca angajată temporară. Chiar dacă Strike nu era deloc vorbăreț în legătură cu acest subiect, Robin știa că cei doi fuseseră împreună timp de 16 ani („intermitent", după cum obișnuia Strike să sublinieze, deoarece relația lor se poticnise de multe ori înainte de sfârșitul ei final), că Charlotte se logodise cu actualul ei soț la doar două săptămâni după ce Strike o părăsise și că acum era mama unor gemeni.

Dar astea nu erau singurele lucruri pe care le știa, pentru că, după ce își părăsise soțul, Robin locuise timp de cinci săptămâni în camera de oaspeți a lui Nick și lisa Herbert, doi prieteni foarte buni ai lui Strike. în acest timp, Robin și lisa se împrieteniseră și continuau să iasă împreună la vreo cafenea sau la vreun bar. lisa nu făcea un secret din faptul că spera și credea că Strike și Robin or să-și dea seama într-o bună zi, dacă se poate mai curând decât mai târziu, că erau „făcuți unul pentru altul". Chiar dacă Robin o ruga în mod regulat pe lisa să înceteze cu aluziile ei străvezii, declarând că ea și Strike erau foarte fericiți ca prieteni și colegi, lisa rămânea voios neconvinsă.

Robin ținea foarte mult la lisa, dar rugămințile ei ca noua sa prietenă să renunțe la orice idee de a o cupla cu Strike erau sincere. Era îngrozită de gândul că Strike ar putea crede că e complice la tentativele regulate ale lisei de a aranja ieșiri în patru care începeau să semene tot mai mult cu niște întâlniri la care participau două cupluri. Strike refuzase ultimele două invitații de acest tip și, chiar dacă din cauza volumului de muncă actual de la agenție devenea, fără îndoială, dificil să ai orice fel de viață socială, Robin avea senzația inconfortabilă că Strike era foarte conștient de motivul ascuns al lisei. Privind retrospectiv la scurta ei viață conjugală, Robin era sigură că nu se făcuse niciodată vinovată de tratarea persoanelor singure așa cum se vedea ea tratată acum de lisa: cu o lipsă voioasă de preocupare pentru sensibilitatea acestora și încercând uneori, fără niciun pic de tact, să le gestioneze viața amoroasă.

Una din modalitățile prin care lisa încerca să o atragă spre subiectul Strike era să-i povestească despre Charlotte, iar în privința aceasta Robin se simțea vinovată, pentru că rareori punea capăt conversațiilor despre Charlotte, chiar dacă după ele se simțea întotdeauna ca atunci când se îndopa cu mâncare nesănătoasă: inconfortabil și dorindu-și să se fi opus dorinței de

mai mult.

Știa, de exemplu, despre numeroasele ultimatumuri „eu sau armata", despre două dintre tentativele de sinucidere („Cea cu whisky nu a fost reală", spunea lisa usturător. „Manipulare pură") și sejurul forțat de zece zile la clinica de psihiatrie. Auzise povești cărora lisa le dădea titluri de romane proaste: Noaptea cuțitului de pâine, Incidentul rochiei din dantelă neagră și Biletul pătat cu sânge. Știa că, după părerea lisei, Charlotte era rea, nu nebună, și că cele mai urâte certuri dintre lisa și soțul ei, Nick, o avuseseră ca subiect pe Charlotte, „iar ei i-ar fi plăcut la nebunie să știe asta", adăugase lisa.

Acum Charlotte suna la birou și cerea ca Strike să o sune înapoi, iar Robin analiza din nou acel apel telefonic, așa cum tot zgândărești cu limba vreo aftă, în timp ce stătea în fața la Pizza Express, înfometată și epuizată. Având în vedere că sunase la birou, era evident că Charlotte nu știa că Strike plecase în Cornwall la mătușa lui care suferea de o boala terminală, ceea ce sugera că cei doi nu țineau legătura în mod regulat. Pe de altă parte, tonul ei ușor amuzat păruse să trădeze un anume tip de apropiere între ea și Strike.

Mobilul ei, pe care îl lăsase pe scaunul pasagerului, lângă punga cu migdale, bâzâi. Bucurându-se de orice i-ar fi putut distrage atenția, Robin îl luă și văzu un mesaj de la Strike.

Ești trează?

Răspunse tot prin SMS:

Nu

După cum se aștepta, mobilul ei sună imediat.

— Păi, n-ar trebui să fii, spuse Strike fără alt preambul. Probabil ești terminată. Cât ai deja, trei săptămâni neîntrerupte după Ciufulici?

— încă sunt după el.

— Ce? spuse Strike, părând nemulțumit. Ești în Glasgow? Unde e Barclay?

— în Glasgow. Era pregătit, dar Ciufulici nu s-a mai urcat în avion. S-a dus în schimb cu mașina în Torquay. Tocmai e la o pizza acum, sunt în fața restaurantului.

— Ce dracu' caută în Torquay, când amanta lui e în Scoția?

— își vizitează prima familie, spuse Robin, dorindu-și să-i poată vedea fața lui Strike la auzul veștii pe care se pregătea să i-o dea. E bigam.

Anunțul ei fu întâmpinat cu o tăcere totală.

— La 6 eram în fața casei din Windsor, spuse Robin, și mă așteptam să-l urmăresc până la Stansted, să-l văd cum se urcă în avion și să-l anunț pe Barclay că e pe drum, dar nu s-a dus la aeroport. A dat buzna afară din casă, părând foarte speriat, și s-a dus cu mașina la un depozit, și-a lăsat servieta acolo și a ieșit cu un cu totul alt bagaj și fără meșă. Apoi a venit cu mașina până aici. Clienta noastră din Windsor e pe cale să afle că nu e căsătorită legal. Ciufulici e căsătorit cu soția asta din Torquay de 20 de ani. Am vorbit cu vecinii. M-am prefăcut că fac un sondaj. O femeie de pe strada lor a fost la prima lui nuntă. Mi-a spus că Ciufulici călătorește mult în interes de serviciu, dar e un soț minunat. Devotat fiilor lui.

Deoarece tăcerea uluită a lui Strike se prelungea, Robin continuă:

— Are doi băieți, amândoi de aproape 20 de ani, care îi seamănă leit. Unul din ei a căzut de pe motocicletă ieri — am aflat toate astea de la o vecină —, are o mână în ghips și e învinețit și zgâriat peste tot. Probabil că Ciufulici a aflat de accident și a venit într-un suflet aici, în loc să se ducă în Scoția. Aici Ciufulici are numele de Edward Campion, nu John — se pare că John e al doilea lui prenume, am căutat în arhivele online. El, prima lui soție și fiii lor locuiesc într-o vilă foarte frumoasă, cu vedere la mare și o grădină imensă.

— Să dea dracii, spuse Strike. Deci prietena noastră gravidă din Glasgow…

— … e cea mai mică grijă a dnei Campion din Windsor, spuse Robin. Ciufulici duce o viață triplă. Două soții și o amantă.

— Și arată ca un babuin chel. Există speranță pentru noi toți. Spuneai cumva că acum ia cina?

— Pizza cu soția și copiii. Eu sunt parcată în față. N-am reușit să fac fotografii mai devreme cu el și fiii, și aș vrea să fac, pentru că ar ieși cât se poate de clare. Mini-Ciufulici, la fel ca cei doi din Windsor. Unde crezi că a pretins c-a fost?

— Pe o platformă petrolieră? sugeră Strike. în străinătate? în

Orientul Mijlociu? Poate că de-asta se străduie să fie așa de bronzat.

Robin oftă.

— Clienta o să fie distrusă.

— Ca și amanta din Scoția, spuse Strike. Copilul trebuie să se nască în orice clipă.

— Are un gust uimitor de coerent, spuse Robin. Dacă le-ai pune una lângă alta, soția din Torquay, soția din Windsor și amanta din Glasgow ar părea aceeași femeie la intervale de 20 de ani.

— Unde ai de gând să înnoptezi?

— La Travelodge sau la o pensiune, spuse Robin căscând iar, dacă găsesc vreun loc, având în vedere că suntem în vârf de sezon. M-aș întoarce direct la Londra în noaptea asta, dar sunt epuizată. Sunt trează de la 4, asta după ce am lucrat 10 ore ieri.

— Nu conduci și nu dormi în mașină, spuse Strike. Ia-ți o cameră.

— Cum mai e Joan? întrebă Robin. Să știi că ne descurcăm cu tot ce avem de făcut dacă mai vrei să stai puțin în Cornwall.

— Cât suntem toți aici nu se liniștește. Iar Ted e de acord că are nevoie de puțină liniște. O să mă întorc peste câteva săptămâni.

— Atunci m-ai sunat să afli noutăți despre Ciufulici?

— De fapt, te-am sunat din cauza a ceva ce s-a întâmplat acum. Tocmai am plecat de la crâșmă...

Strike descrise succint întâlnirea cu fiica lui Margot Bamborough.

— Am căutat-o pe Google, spuse el. Margot Bamborough, 29 de ani, doctoriță, căsătorită, o fiică de un an. A plecat de la cabinetul ei de medic de familie din Clerkenwell la sfârșitul unei zile de lucru, spunând că se duce să bea un pahar cu o prietenă și că apoi o ia spre acasă. Crâșma era la doar cinci minute de mers. Prietena a așteptat, dar Margot n-a mai ajuns și n-a mai fost văzută niciodată.

Urmă o pauză. Robin, care nu-și luase privirea de la geamurile pizze- riei, spuse:

— Și fiica ei crede că o să afli ce s-a întâmplat după aproape patru decenii?

— Părea că dă mare importanță coincidenței că m-a văzut la crâșmă imediat după ce mediumul i-a spus că o să găsească o „călăuzire".

— Hmm, spuse Robin. Dar care crezi *tu* că sunt șansele să aflăm ce s-a întâmplat după atâta timp?

— Mici spre zero, recunoscu Strike. Pe de altă parte, adevărul se află undeva. Oamenii nu se evaporă pur și simplu.

Robin auzea acea notă familiară în vocea lui care îl dădea de gol când începea să-și pună întrebări și să analizeze posibilități.

— Deci te întâlnești iar cu fiica mâine?

— N-are ce să strice, nu-i așa? spuse Strike.

Robin nu răspunse.

— Știu la ce te gândești, spuse el, pe un ton puțin defensiv. Client surescitat emoțional — medium — o situație ideală pentru cei care vor să profite.

— Dar nu vreau să spun că *tu* ai profita...

— Dar aș putea măcar să ascult ce are de spus, nu? Spre deosebire de mulți alții, eu nu i-aș lua bani pe degeaba. Iar după ce aș epuiza toate posibilitățile...

— Te știu eu, spuse Robin. Cu cât afli mai puțin, cu atât devii mai interesat.

— Oricum, dacă nu obțin rezultate într-un interval rezonabil, cred că aș avea de-a face cu soția ei. Sunt un cuplu gay. Soția ei e psiho...

— Cormoran, te sun eu, spuse Robin.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, întrerupse apelul și aruncă mobilul pe scaunul din stânga.

Ciufulici tocmai ieșise relaxat din restaurant, urmat de soție și de fii. Porniră cu toții, zâmbind și discutând, spre mașina lor, aflată la cinci automobile distanță în spatele Land Rover-ului în care era Robin. Ea ridică aparatul de fotografiat și făcu o serie de fotografii în rafală, pe măsură ce familia se apropia.

Când aceștia trecură pe lângă Land Rover, aparatul de fotografiat era în poala ei, iar capul lui Robin era aplecat deasupra telefonului, ca și cum ar fi trimis un SMS. Se uită în oglinda retrovizoare cum familia Ciufulici se urcă în Range Rover și pleacă spre vila de lângă mare.

Robin căscă iar, luă telefonul și îl sună pe Strike.

— Ai obținut ce voiai? întrebă el.

— Da, spuse Robin, verificând cu o mână cadrele din aparat și ținând telefonul lipit de ureche, sunt câteva clare cu el și băieții. Dumnezeule, ce gene puternice are. Toți cei patru copii au exact trăsăturile lui.

Robin băgă aparatul de fotografiat în geantă.

— îți dai seama că sunt la doar câteva ore distanță de St Mawes?

— Aproape trei, spuse Strike.

— Dacă vrei...

— Nu cred că vrei să conduci până aici și înapoi la Londra. Tocmai mi-ai spus că ești terminată.

Dar Robin își dădea seama că lui Strike îi plăcea ideea. Ca să ajungă în Cornwall, luase trenul, taxiul și feribotul, deoarece, după ce își pierduse piciorul, nu era nici ușor, nici deosebit de plăcut să conducă pe distanțe lungi.

— Aș vrea s-o cunosc pe Anna asta. Apoi aș putea să te duc înapoi.

— Păi, dacă ești sigură, ar fi minunat, spuse Strike, înveselindu-se dintr-odată. Dacă acceptăm cazul, ar trebui să lucrăm la el împreună. Ar fi enorm de mult de cernut într-un caz nerezolvat ca ăsta, și pare că în seara asta ai rezolvat cazul Ciufulici.

— Da, oftă Robin. S-a terminat, în afara faptului că o să distrug viața a șase oameni.

— *Tu* nu distrugi viața nimănui, spuse Strike încurajator. El a făcut asta. Cum e mai bine, ca femeile astea trei să afle adevărul acum sau când el o să moară, cu tot dezastrul nenorocit pe care o să-l provoace asta?

— Știu, spuse Robin căscând iar. Atunci vrei să vin la casa din St M...

Refuzul lui fu rapid și ferm.

— Ele — Anna și partenera ei — stau în Falmouth. Ne întâlnim acolo. Ai mai puțin de condus până acolo.

— Bine, spuse Robin. La cât?

— Poți să ajungi la 11 și jumătate?

— Fără probleme, spuse Robin.

— îți trimit un SMS cu locul în care ne întâlnim. Acum du-te și dormi puțin.

în timp ce învârtea cheia în contact, Robin își dădu seama că dispoziția ei se ameliorase considerabil. Ca și cum ar fi fost urmărită de un juriu necruțător, în care se aflau lisa, Matthew și Charlotte Campbell, Robin își ascunse intenționat zâmbetul și ieși cu spatele din locul de parcare.

A căror mamă-i zămislise cu doi tați, La fire însă foarte neasemănați...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în dimineața următoare, Strike se trezi puțin înainte de 5. Lumina pătrundea deja prin perdelele subțiri ale lui Joan. în fiecare noapte, canapeaua din păr de cal pedepsea o altă parte a corpului său, iar astăzi se simțea ca și cum ar fi primit niște pumni într-un rinichi. întinse mâna spre telefon, văzu cât e ceasul, decise că e prea suferind ca să mai poată adormi la loc și se ridică în fund.

După ce se întinse și se scărpină la subsuori timp de un minut, în timp ce-și obișnuia privirea cu formele ciudate care se înălțau din toate părțile în sufrageria întunecoasă a lui Joan și Ted, o căută iar pe Google pe Margot Bamborough și, după o examinare rapidă a imaginii doctoriței zâmbitoare, cu păr ondulat și ochi depărtați, derulă rezultatele până când dădu peste o menționare a ei pe un site dedicat criminalilor în serie. Aici găsi un articol lung presărat cu imagini ale lui Dennis Creed la diverse vârste, de la copilașul drăguț, cu păr blond și cârlionțat, până la poza de cazier a unui bărbat zvelt, cu gură senzuală, lipsită de fermitate, și cu ochelari mari pătrați.

Apoi intră pe o librărie online unde găsi o poveste a vieții criminalului în serie publicată în 1985 și intitulată *Demonul din Paradise Park.* Era scrisă de un reputat jurnalist de investigații, acum mort. Figura banală a lui Creed apărea pe copertă, color, suprapusă peste imaginile fantomatice, alb-negru, ale celor șapte femei pe care se știa că le torturase și le omorâse. Chipul lui Margot Bamborough nu era printre ele. Strike comandă cartea

second-hand care costa o liră și furniză adresa de la birou pentru livrare.

Băgă telefonul la loc în încărcător, își puse proteza, își luă țigările și bricheta, ocoli un set de măsuțe cam instabile pe care se afla o vază cu flori uscate și, atent să nu dărâme vreuna dintre farfuriile decorative de pe perete, ieși pe ușă și coborî cele trei trepte spre bucătărie. Cu piciorul care-i rămăsese putea să simtă linoleumul rece ca gheața, care era acolo de pe vremea copilăriei lui.

După ce își făcu o cană cu ceai, ieși pe ușa din spate, având pe el în continuare doar boxerii și un tricou, ca să se bucure de răcoarea din zori. Se sprijini de peretele casei, trăgând în piept aerul sărat printre fumuri de țigară și gândindu-se la mamele care dispar. De multe ori, în ultimele zece zile, gândurile lui se îndreptaseră spre Leda, o femeie la fel de diferită de Joan ca soarele de lună.

— Ai încercat deja să fumezi, Cormy? îl întrebase ea vag o dată, prin norul de fum albastru pe care îl sufla. Nu e sănătos, dar, Dumnezeule, mie îmi place la nebunie.

Oamenii se mirau uneori de ce serviciile sociale nu interveniseră niciodată în familia Ledei Strike. Răspunsul era că Leda nu stătea niciodată suficient de mult într-un loc încât să ajungă să fie luată la ochi. Adesea, copiii ei rămâneau la o școală doar câteva săptămâni, după care ea găsea un nou motiv să se entuziasmeze, așa că plecau spre un alt oraș, ocupând ilegal altă casă, dormind pe jos pe la prieteni, sau, uneori, în chirie. Singurii oameni care știau ce se întâmplă și care ar fi putut să ia legătura cu serviciile sociale erau Ted și Joan, unicul reper stabil în viața copiilor, dar fie din cauză că Ted se temea să nu-și strice relația cu rebela lui soră, fie din cauză că Joan își făcea griji că micuții n-ar fi iertat-o niciodată, nu făcuseră asta.

Una dintre cele mai vii amintiri din copilăria lui Strike era și una dintre rarele ocazii în care își amintea să fi plâns, când Leda se întorsese pe neașteptate, la șase săptămâni după ce el începuse primul lui trimestru la Școala Primară St Mawes. Uimită și furioasă că în absența ei fuseseră luate astfel de măsuri categorice precum înscrierea lui la școală, Leda îi dusese pe Strike și pe sora lui direct la feribot, promițându-le tot felul de răsfățuri când ajungeau în Londra. Strike țipase ca din gură de

șarpe, încercând să-i explice că el și Dave Polworth urmau să meargă în weekend să exploreze peșteri de contrabandiști, peșteri care puteau foarte bine să existe doar în imaginația lui Dave, dar asta nu le făcea mai puțin reale pentru Strike.

— O să vezi peșterile, promisese Leda, îmbiindu-1 întruna cu dulciuri după ce urcaseră în trenul de Londra. O să-l vezi în curând pe... cum îl cheamă.

— Dave, suspinase Strike, îl cheamă D-Dave.

Nu te mai gândi la asta, își spuse Strike, aprinzându-și a doua țigară de la vârful primeia.

— Stick, o să mori cu zile doar în boxeri!

Strike se întoarse. în cadrul ușii stătea sora lui, înfășurată într-un halat de lână și purtând papuci din blană de oaie. Erau atât de diferiți din punct de vedere fizic că oamenilor nu prea le venea să creadă că sunt rude, cu atât mai puțin frați vitregi. Lucy era mică, blondă și rozalie la față, semănând foarte mult cu tatăl ei, un muzician nu atât de celebru ca tatăl lui Strike, dar mult mai interesat să țină legătura cu progenitura lui.

— 'Neața, spuse el, dar ea dispăruse deja, revenind cu pantalonii, bluza, pantofii și ciorapii lui.

— Luce, nu e frig...

— O să faci pneumonie. Ia-le pe tine!

Ca și Joan, Lucy avea încredere totală în judecata ei când venea vorba de interesele celor apropiați și dragi. Cu o bunăvoință pe care nu ar fi reușit s-o arate dacă n-ar fi fost pe punctul de a se întoarce la Londra, Strike luă pantalonii și îi trase pe el, ținându-și cu greu echilibrul și riscând să cadă pe aleea cu pietriș. La momentul la care adăugase și un pantof și un ciorap la piciorul adevărat, Lucy făcuse și pentru ea, și pentru el o nouă cană cu ceai.

— Nici eu n-am putut să dorm, îi spuse ea, întinzându-i cana în timp ce se așeza pe banca de piatră.

Erau pentru prima oară complet singuri în toată acea săptămână. Lucy se ținuse ca scaiul de Joan, insistând să se ocupe ea de gătit și de curățenie, în timp ce Joan, căreia i se părea de neconceput să stea jos în timp ce casa îi era plină de oaspeți, se învârtea și se agita în jurul ei. în rarele momente în care Joan nu era de față, atunci erau de obicei prezenți unul sau mai mulți din fiii lui Lucy, Jack vrând să vorbească cu Strike, ceilalți doi bătând-o la cap pe Lucy cu ceva.

— E groaznic, nu-i așa? spuse Lucy, privind în gol pe deasupra pajiștii și a straturilor de flori bine îngrijite ale lui Ted.

— Da, oftă Strike. Dar să-i ținem pumnii. Chimio...

— Dar n-o s-o vindece. Doar o să prelun... pre...

Lucy scutură din cap și își șterse ochii cu o bucată de hârtie igienică mototolită pe care o scosese din buzunarul halatului.

— Am sunat-o de două ori pe săptămână timp de aproape 20 de ani, Stick. Locul ăsta e a doua casă pentru băieții noștri. Joan e singura mamă pe care am avut-o vreodată.

Strike știa că nu trebuia să muște momeala, dar, cu toate acestea, spuse:

— în afara mamei noastre reale, vrei să spui.

— Leda n-a fost mama mea, spuse Lucy cu răceală în glas.

Strike nu o auzise niciodată spunând acest lucru atât de clar, chiar dacă îl sugerase adesea.

— N-am mai considerat-o mama mea de la 14 ani. Chiar mai devreme. *Joan* e mama mea.

Și pentru că Strike nu spuse nimic, Lucy continuă:

— Tu ai ales-o pe Leda. Știu că o iubești pe Joan, dar avem relații complet diferite cu ea.

— N-am știut că e un concurs, spuse Strike, scoțându-și încă o țigară.

— Eu îți spun doar ce simt!

Și îmi spui și ce simt eu.

în timpul acelei săptămâni de apropiere forțată, surorii lui îi scăpaseră deja mai multe comentarii acide despre cât de rare erau vizitele lui Strike, care își înghițise toate replicile iritate. Principalul lui obiectiv era să plece din casa aceea fără să se certe cu nimeni.

— Eu am urât întotdeauna momentele în care Leda venea să ne ia, spuse acum Lucy, în schimb tu te bucurai că pleci.

Strike remarcă enunțarea unui fapt â la Joan, fără nicio nuanță de întrebare.

— Nu m-am bucurat întotdeauna că plec, o contrazise el, gândindu-se la feribot, la Dave Polworth și la peșterile contrabandiștilor, dar Lucy părea să aibă impresia că el vrea să-i fure ceva.

— Voiam doar să spun că tu ai pierdut-o pe mama *ta* acum ani de zile. Acum eu o — aș putea s-o pierd — pe a mea.

Lucy își șterse iar ochii cu ghemotocul de hârtie igienică deja umezit.

Strike fumă mai departe, fără să mai scoată un cuvânt, simțind cum partea de jos a spatelui îi zvâcnește, iar ochii îl ustură de oboseală. Știa că lui Lucy i-ar fi plăcut să o elimine pentru totdeauna pe Leda din amintirile ei, iar uneori, gândindu-se la câteva din lucrurile prin care îi făcuse aceasta să treacă, nu avea cum să nu o înțeleagă. Dar în dimineața aceea, fantoma Ledei părea să plutească în fumul de țigară din jurul lui. Parcă o auzea spunându-i lui Lucy „Hai, scumpo, plângi ca lumea, asta ajută" și „Dă-i bătrânei tale mame o țigară, Cormy". El nu putea s-o urască.

— Nu-mi vine să *cred* că ai ieșit aseară cu Dave Polworth, spuse Lucy dintr-odată. Ultima ta seară aici!

— Joan practic m-a dat afară din casă, îi sări țandăra lui Strike. îi place de Dave. Oricum, peste câteva săptămâni mă întorc.

— Sigur? spuse Lucy, cu genele acum înrourate de lacrimi. Sau o să fii în mijlocul vreunui caz și o să uiți pur și simplu?

Strike suflă fumul în aerul din ce în ce mai luminos, care avea acea nuanță vag albăstruie de dinaintea răsăritului. Mult spre dreapta, abia

vizibilă dincolo de acoperișurile caselor de pe panta Hillhead, linia orizontului, care separa cerul de apă, începea să devină mai clară.

— Nu, spuse el, n-o să uit.

— Pentru că tu ești bun în situații de criză, nimic de zis, dar pari să ai o problemă cu menținerea unui angajament, spuse Lucy. Joan o să aibă nevoie de susținere luni, nu doar când...

— Știu asta, Luce, spuse Strike, începând, fără să vrea, să se enerveze. Că mă crezi sau nu, dar chiar înțeleg ce presupune și boala, și recuperarea...

— Da, mă rog, spuse Lucy, ai fost extraordinar când Jack a fost în spital, dar când totul merge bine, atunci nici că-ți mai pasă.

— Am ieșit cu Jack acum două săptămâni, ce vrei să...?

— Nici măcar n-ai făcut efortul să vii la ziua de naștere a lui Luke! Și le spusese tuturor prietenilor lui că o să fii acolo...

— Păi, n-ar fi trebuit să le spună, pentru că eu ți-am spus *foarte clar* la telefon...

— Ai spus că o să încerci...

— Nu, *tu* ai spus că o să încerc, o contrazise Strike, începând să se înfurie, în ciuda celor mai bune intenții ale lui. *Tu* ai spus „Dar dacă poți, atunci vii". Ei, n-am putut să vin și ți-am spus asta din timp, așa că nu e vina mea dacă tu i-ai spus lui Luke altceva...

— Apreciez faptul că din când în când ieși cu Jack, îl întrerupse Lucy, dar nu ți-a trecut niciodată prin cap că ar fi frumos dacă i-ai lua și pe ceilalți doi? Adam a *plâns* când Jack s-a întors de la Muzeul Războiului!

Lucy, care părea hotărâtă să-și verse tot amarul, dacă tot începuse, continuă:

— Și apoi vii aici și îi aduci cadou doar lui Jack. Dar Luke și Adam?

— Ted m-a sunat să-mi dea de știre despre Joan și am plecat imediat. Pusesem deoparte insignele alea pentru Jack, așa că le-am luat cu mine.

— Și cum crezi că-i face asta să se simtă pe Luke și Adam? Evident, or să creadă că de ei nu-ți place la fel de mult ca de Jack!

— Păi așa și e, spuse Strike, care își pierdu în sfârșit cumpătul. Adam e un nesimțit plângăcios și Luke e un nemernic absolut.

își strivi țigara de perete, aruncă chiștocul în gardul viu și se

duse înăuntru, în timp ce Lucy aproape că se sufoca în urma lui, ca un pește pe uscat.

în sufrageria întunecoasă, Strike intră drept în setul de măsuțe: vaza cu flori uscate se răsturnă pe covorul cu model și, înainte să-și dea seama ce face, Strike fărâmă tulpinile fragile și corolele pergamentoase cu piciorul fals. încă strângea fragmentele cât de bine putea, când Lucy trecu în tăcere

pe lângă el spre ușa care dădea spre scări, emanând indignare maternă. Strike puse vaza acum goală pe masă și, după ce auzi cum se închide ușa camerei lui Lucy, o luă spre baia de la etaj, fierbând de furie.

Se feri să folosească dușul de teamă să nu-i trezească pe Ted și Joan, făcu pipi, trase apa și își aminti abia atunci cât de zgomotoasă era vechea toaletă. Se spălă apoi cât de bine putu cu apă călduță, în timp ce bazinul se umplea la loc, cu un zgomot ca de betonieră. Strike se gândi că dacă cineva reușea totuși să mai doarmă în gălăgia aceea, trebuia să fie drogat.

Și bineînțeles că atunci când deschise ușa băii dădu nas în nas cu Joan. Mătușa lui de-abia îi venea până la piept lui Strike. Privi în jos spre părul ei cărunt și din ce în ce mai rar și în ochii cândva albaștri ca floarea de nu-mă-uita, acum decolorați de vârstă. Halatul ei roșu matlasat, cu cheo- tori, avea demnitatea ceremonială a unei mantii de kabuki†.

— 'Neața, spuse Strike, încercând să pară vesel și reușindu-i doar o falsă bonomie. Sper că nu te-am trezit, nu?

— Nu, nu, sunt trează de ceva vreme, spuse ea. Cum a fost cu Dave?

— Super, spuse Strike sincer. îi place la nebunie noua slujbă.

— Și Penny și fetele?

— Da, sunt foarte fericite că s-au întors în Cornwall.

— Ah, bun, spuse Joan. Maică-sa lui Dave credea că e posibil ca Penny să nu vrea să plece din Bristol.

— Nu, totul a ieșit de minune.

Ușa camerei din spatele lui Joan se deschise. în cadrul ei apăru Luke, în pijamale, frecându-se ostentativ la ochi.

— M-ați trezit, le spuse el lui Strike și Joan.

— Ah, scuze, scumpule, spuse Joan.

— Pot să mănânc Coco Pops?

— Sigur că da, spuse Joan cu afecțiune.

Luke coborî în fugă, tropăind pe trepte astfel încât să creeze cât mai mult zgomot posibil. După numai un minut urcă iar în fugă spre ei, cu fața pistruiată strălucind de satisfacție.

— Bunico, unchiul Cormoran ți-a sfărâmat florile.

Mizerabil mic ce ești.

---

† Teatru tradițional japonez în care dialogurile alternează cu părți psalmodiate sau cântate și balet. *(N.r.')*

— Da, scuze, îi spuse Strike lui Joan. Cele uscate. Le-am răsturnat. Vaza e în regulă...

— Ah, nu face nimic, spuse Joan, luând-o imediat spre trepte. Mă duc să iau aspiratorul.

— Nu, spuse Strike imediat, deja am...

— încă mai sunt bucățele pe covor, spuse Luke. Am călcat pe ele.

Să vezi ce te calc eu în picioare imediat, nemernicule.

Strike și Luke o urmară pe Joan în sufragerie, unde Strike insistă să ia de la Joan aspiratorul, un aparat șubred și antic pe care ea îl avea din anii '70. în timp ce Strike îl punea în funcțiune, Luke îl urmărea din ușa bucătăriei, rânjind cu gura plină de Coco Pops. La momentul la care Strike curățase covorul suficient cât Joan să fie mulțumită, Jack și Adam se alăturaseră micii sindrofii de dimineață, împreună cu Lucy, acum complet îmbrăcată și cu o expresie împietrită pe chip.

— Putem să mergem la plajă azi, mamă?

— Putem să înotăm?

— Pot să merg în barcă cu unchiul Ted?

— Stai jos, îi spuse Strike lui Joan. îți aduc o cană de ceai.

Dar Lucy i-o luase înainte. îi întinse cana lui Joan, aruncându-i lui Strike o privire otrăvită, apoi se întoarse în bucătărie, răspunzând din mers la întrebările fiilor ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Ted, care intră în cameră târșâindu-și picioarele, îmbrăcat în pijamale și nedumerit de atâta activitate în zorii zilei.

Cândva fusese aproape la fel de înalt ca Strike, care îi semăna foarte mult. Părul lui bogat și cârlionțat era acum alb ca zăpada, iar tenul lui, de un maro-închis, părea mai degrabă crăpat decât ridat, dar Ted era în continuare un bărbat puternic, chiar dacă mergea puțin aplecat de spate. însă diagnosticul lui Joan părea să-i fi dat o lovitură fizică. Părea efectiv zguduit, puțin dezorientat și șovăielnic.

— Tocmai îmi strângeam lucrurile, Ted, spuse Strike, care simți dintr-odată o dorință copleșitoare de a pleca, trebuie să iau primul feribot ca să prind trenul de dimineață.

— Ah, spuse Ted. Te întorci la Londra, deci?

— Da, spuse Strike, aruncându-și încărcătorul și deodorantul în geanta de voiaj lângă celelalte lucruri ale lui aranjate ordonat. Dar mă întorc peste câteva săptămâni. Ține-mă la curent, bine?

— Dar nu poți pleca fără să iei micul dejun! spuse Joan neliniștită. îți fac un sandviș...

— E prea devreme ca să pot mânca, minți Strike. Am băut o cană de ceai și o să-mi cumpăr ceva în tren.

Dar Joan se repezise deja spre bucătărie, fără să-l asculte, așa că Strike îi spuse lui Ted:

— Spune-i tu.

— Joanie! strigă Ted. Nu vrea nimic!

Strike își luă geaca de pe spătarul scaunului și scoase geanta de voiaj pe hol.

— Ar trebui să te bagi înapoi în pat, îi spuse el lui Joan, care venea în grabă să-și ia la revedere. Chiar n-am vrut să te trezesc. Odihnește-te, bine? Și lasă pe altcineva să conducă orașul timp de câteva săptămâni.

— Mi-aș dori să te lași de fumat, spuse ea trist.

Strike reuși, mucalit, să-și dea ochii peste cap, apoi o îmbrățișă. Ea se agăță de el, așa cum făcuse de fiecare dată când Leda aștepta nerăbdătoare să-1 ia de acolo, iar Strike o strânse și el în brațe, simțind din nou cât de mult îl durea loialitatea lui scindată, că ajunsese să devină și teren de luptă, dar și marele premiu, că trebuia să dea nume unor lucruri de neștiut si imposibil de clasificat.

— La revedere, Ted, spuse el, îmbrățișându-și unchiul. Te sun când ajung acasă și stabilim când va avea loc următoarea vizită.

— Aș fi putut să te duc cu mașina, spuse slab unchiul Ted. Sigur nu vrei să te duc?

— îmi place cu feribotul, minți Strike.

în realitate, îi era aproape imposibil să coboare treptele inegale care duceau spre vas fără ajutorul barcagiului, dar pentru că știa că o să le facă plăcere spuse:

— îmi amintește de când ne duceați la cumpărături în Falmouth, când eram mici.

Lucy îl privea, aparent nepăsătoare, prin ușa sufrageriei. Luke și Adam nu voiseră să-și abandoneze Coco Pops-urile, dar Jack se strecură, cu răsuflarea tăiată, în holul minuscul ca să spună:

— Mulțumesc pentru insigne, unchiule Corm.

— Mi-a făcut plăcere, spuse Strike, ciufulind părul băiatului. Ne vedem curând.

Apoi strigă, ca să-l audă Lucy:

— La revedere, Luce.

Fără a da răspuns, el a lui indignare O stăpîni
cu-asprime de bărbat, Iar asta se văzu, nefiind
o taină mare, întrucâtva pe chipu-i încruntat...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în camera din pensiunea în care își petrecu noaptea Robin abia dacă încăpeau un pat de o singură persoană, o comodă și o chiuvetă șubredă prinsă în colț. Pereții erau acoperiți de un tapet cu motive florale mov, despre care Robin era convinsă că fusese considerat de prost gust și în anii '70, așternuturile păreau umede și un stor venețian încâlcit nu reușea deloc să acopere fereastra.

în lumina puternică a unui singur bec, neatenuată de abajurul din răchită, Robin se vedea în oglindă epuizată și răvășită, având cearcăne vinețiii sub ochi. Rucsacul ei conținea doar acele articole pe care le lua întotdeauna în misiunile de supraveghere — o căciulă tricotată, dacă trebuia să-și ascundă părul blond-roșcat care o făcea să iasă în evidență, ochelari de soare, o bluză de schimb, un cârd bancar și acte de identitate cu câteva nume diferite. Tricoul curat pe care tocmai îl scosese din rucsac era foarte mototolit, iar părul ei trebuia urgent spălat; chiuveta nu avea săpun, iar ea omisese să-și ia periuță sau pastă de dinți, neștiind că avea să-și petreacă noaptea departe de casă.

La ora 8 era din nou pe drum. în Newton Abbot opri la o farmacie și la un Sainsbury, de unde cumpără, pe lângă articolele elementare de toaletă și șampon uscat, o sticluță ieftină de apă de colonie 4711. Se spălă pe dinți și se aranjă pe cât posibil în toaleta de la supermarket. în timp ce își pieptăna părul, primi un mesaj de la Strike:

Eu o să fiu în cafeneaua Palacio Lounge din The Moor, în centrul Falmouth-ului. Oricine poate să-ți spună unde e The Moor.

Cu cât mergea mai spre vest, cu atât peisajul devenea mai verde și luxuriant. Născută în Yorkshire, lui Robin i se păruse extraordinar să vadă, în Torquay, cum cresc palmierii pe pământ englezesc. Aleile șerpuite și înverzite, abundența vegetației, verdele aproape subtropical erau o surpriză pentru o persoană care copilărise printre mlaștini și dealuri unduitoare, pe care nu creștea nimic. în plus, la stânga ei se zăreau licăririle de argint viu ale mării, largă și strălucitoare ca o vitrină, și îi putea simți mirosul sărat, amestecat acum cu aroma de citrice a coloniei pe care o cumpărase în grabă. în ciuda oboselii, dimineața aceea splendidă și ideea că la capătul drumului o așteaptă Strike o înviorară pe Robin.

Sosi în Falmouth la ora 11 și bătu străzile înțesate de turiști în căutarea unui loc de parcare, trecând pe lângă ușile pline de jucării de plastic ale magazinelor și crâșme acoperite cu steaguri și jardiniere multicolore. După ce parcă chiar la The Moor — o piață mare în aer liber din centrul orașului — văzu că, sub ornamentele de prost gust specifice sezonului estival, Falmouth etala niște clădiri impunătoare din secolul XIX, una dintre ele adăpostind cafeneaua și restaurantul Palacio Lounge.

Plafoanele înalte și liniile clasice a ceea ce părea să fi fost pe vremuri o sală de tribunal fuseseră decorate într-un stil intenționat excentric, care includea un tapet strident, cu motive florale portocalii, sute de picturi cam kitchoase în rame pastel și o vulpe împăiată îmbrăcată ca un magistrat. Clientela, formată mai ales din studenți și familiile lor, stătea pe scaune de lemn desperecheate, iar ecourile sporovăielii lor răsunau în spațiul amplu. După câteva secunde, Robin îl zări pe Strike în fundul sălii, masiv și posac, părând oricum, dar nu fericit lângă două familii cu o mulțime de copii mici, cei mai mulți îmbrăcați în haine cu modele foarte colorate, care se luaseră la întrecere în jurul meselor.

în timp ce-și croia drum printre mese spre el, lui Robin i se păru că Strike are de gând să se ridice în picioare ca s-o

întâmpine, dar dacă avusese cumva dreptate, el renunță oricum la idee. Numai uitându-se la chipul lui, ea își dădea seama că îl doare piciorul, căci ridurile din jurul gurii erau mai adânci ca de obicei, ca și cum ar fi strâns din maxilare. Dacă Robin arătase obosită în oglinda prăfuită a pensiunii, cu trei ore în urmă, Strike părea complet secat, dând impresia că este neglijent din cauză că era neras și având cearcăne vineții sub ochi.

— 'Neața, spuse el, străduindu-se să acopere țipetele vesele ale micilor hipioți. Ai găsit loc de parcare?

— Chiar după colț, răspunse ea, așezându-se.

— Am ales locul ăsta pentru că m-am gândit că e ușor de găsit, spuse el.

Un băiețel se ciocni de masa lor, vărsându-i cafeaua lui Strike în farfuria plină cu firimituri de la croasanți, după care o luă iar la fugă.

— Ce vrei?

— O cafea ar fi minunat, spuse Robin tare, acoperind țipetele copiilor de lângă ei. Care e situația în St Mawes?

— La fel, spuse Strike.

— îmi pare rău, spuse Robin.

— De ce? mormăi Strike. Nu e vina ta.

Nu era deloc primirea la care se așteptase Robin după ce condusese două ore ca să vină să-l ia. Probabil că iritarea ei fu evidentă, pentru că Strike adăugă:

— Mersi că faci asta, chiar apreciez.

Apoi adăugă enervat, către un chelner tânăr care se îndepărtase fără să vadă că ridicase mâna ca să-i facă semn:

— *Ah, nu te preface că nu mă vezi, boule.*

— Mă duc să-mi comand de la bar, spuse Robin. Oricum am nevoie la baie.

După ce făcu pipi și reuși să-și comande o cafea de la un chelner hărțuit, se trezi cu o durere puternică în partea stângă a capului. Când se întoarse la masă, văzu expresia întunecată de pe chipul lui Strike, deoarece copiii de la mesele învecinate țipau acum și mai tare, în timp ce alergau în jurul părinților care îi ignorau și se mulțumeau doar să strige unii la alții ca să acopere larma. Ideea de a-i transmite lui Strike mesajul telefonic al lui Charlotte îi trecu lui Robin prin cap, doar pentru a fi respinsă.

De fapt, principalul motiv al proastei dispoziții a lui Strike era că la capătul piciorului său amputat era agonie. Căzuse *(ca un imbecil,* după cum se apostrofa el) în timp ce se îmbarca pe feribotul spre Falmouth. Acțiunea presupunea să coboare nesigur pe niște trepte roase din piatră, lipsite de balustradă, apoi să ajungă pe punte dintr-un pas, având ca sprijin doar mâna pe care i-o întindea barcagiul. Strike, care avea 100 de kilograme, era oricum greu de stabilizat când aluneca, iar de data aceasta alunecase rău, ceea ce avusese drept rezultat durerea atroce de acum.

Robin scoase din geantă un paracetamol.

— Durere de cap, spuse ea, surprinzând privirea lui Strike.

— De ce nu mă mir?! spuse el tare, privind spre părinții care strigau unii la alții pe deasupra țipetelor ascuțite ale progeniturilor lor, dar aceștia nu-1 auziră.

îi trecu prin cap ideea de a-i cere lui Robin un calmant, dar asta ar fi putut să provoace întrebări și agitație, iar în ultima săptămână Strike avusese suficient parte de așa ceva, astfel încât continuă să sufere în tăcere.

— Unde e clienta? întrebă Robin, după ce luă pastila cu o înghițitură de cafea.

— La cinci minute de mers cu mașina. Pe o stradă care se cheamă Wode- house Terrace.

în acel moment, cel mai mic dintre copiii care alergau prin preajmă se împiedică și se izbi cu fața de podeaua de lemn. Țipetele copiilor și urletele de durere îi spărgeau urechile lui Robin.

— Ah, Daffy! spuse cu o voce ascuțită una dintre mamele îmbrăcate în haine cu modele foarte colorate, ce-ai *făcut?*

Gura fetiței era plină de sânge. Mama ei se lăsă pe vine lângă masă, alinând-o și dojenind-o pe un ton ridicat, în timp ce frații și prietenii fetiței priveau scena cu nesaț. Pasagerii aflați pe feribot în dimineața aceea avuseseră expresii similare când Strike se izbise de punte.

— Are un picior fals, strigase barcagiul. Strike bănuia că făcuse asta și în eventualitatea în care cineva ar fi crezut că pasagerul căzuse din cauza neglijenței lui. Anunțul nu redusese cu nimic umilința resimțită de Strike sau interesul celorlalți călători.

— Mergem? întrebă Robin, deja în picioare.

— Absolut, spuse Strike.

Făcu o grimasă în timp ce se ridica și își lua geanta. Porni șchiopătând spre ieșire, în urma lui Robin.

— Copii afurisiți, murmură el.

Frumoasă doamnă, și-o inimă de piatră
Ar plânge deșarta suferință ce domnia ta o arată.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Wodehouse Terrace se afla pe un deal, de unde se deschidea o largă perspectivă spre golful de dedesubt. Multe dintre mansardele caselor fuseseră transformate în camere de locuit, dar casa Annei și a lui Kim fusese modificată mai mult decât oricare alta, după cum se vedea din stradă, având acolo unde fusese cândva acoperișul ceva care semăna cu o cutie pătrată de sticlă.

— Cu ce se ocupă Anna? întrebă Robin în timp ce urcau treptele spre ușa de la intrare de un albastru-închis.

— Habar n-am, spuse Strike, dar soția ei e psiholog. Mi s-a părut că nu îi place prea mult ideea unei investigații.

Strike sună la sonerie. Auziră pași pe ceea ce părea să fie o podea de lemn și ușa fu deschisă de doctorița Sullivan, înaltă, blondă și desculță, în blugi și cămașă, cu soarele sclipindu-i în ochelari. își plimbă privirea de la Strike la Robin, părând surprinsă.

— Partenera mea, Robin Ellacott, explică Strike.

— Ah, spuse Kim, cu o expresie ușor nemulțumită. Sper că înțelegeți — întâlnirea aceasta ar trebui să fie doar de tatonare.

— Robin se întâmpla să fie pe coastă pentru un alt caz, așa că...

— Nu mă deranjează deloc să aștept în mașină, spuse Robin politicoasă, dacă Anna preferă să discute doar cu Cormoran.

— Păi, să vedem ce spune Anna.

Kim se dădu înapoi ca să-i lase să intre și adăugă:

— La etaj, în sufragerie.

în mod evident, casa fusese reamenajată în totalitate și încă la standarde ridicate. Predominau lemnul deschis la culoare și sticla. Dormitorul, văzu Robin prin ușa deschisă, fusese mutat la parter, împreună cu ceea ce părea a fi un birou. La etaj, în cutia de sticlă pe care o văzuseră din stradă, era o zonă deschisă care combina bucătăria, sufrageria și camera de zi cu o priveliște uluitoare spre mare.

Anna stătea lângă un aparat de cafea sclipitor și scump, purtând o salopetă albastră largă, din bumbac, și pantofi albi de pânză care lui Robin i se părură eleganți, iar lui Strike — demodați. Părul legat la spate îi dezvăluia delicatețea structurii osoase.

— Ah, bună, spuse ea, tresărind la vederea lor. N-am auzit ușa din cauza aparatului de cafea.

— Annie, spuse Kim, intrând în cameră în urma lui Strike și a lui Robin, ea e Robin Ellacott, partenera lui... ăă... Cameron. Nu o deranjează să plece dacă preferi să vorbești doar cu...

— Cormoran, o corectă Anna pe Kim. Se întâmplă des ca oamenii să greșească? îl întrebă ea pe Strike.

— De multe ori, da, răspunse Strike, zâmbind. Dar e un nume al naibii de stupid.

Anna râse.

— Nu mă deranjează să rămâi, îi spuse lui Robin, apropiindu-se de ea și întinzându-i mâna. Cred că am citit și despre tine.

Robin se prefăcu că nu observă privirea aruncată de Anna spre cicatricea lungă de pe antebrațul ei.

— Vă rog, stați jos, spuse Kim, arătându-le lui Strike și lui Robin o măsuță scundă de plexiglas înconjurată de banchete și canapele.

— Cafea? propuse Anna și amândoi acceptară.

în cameră intră agale o pisică din rasa Ragdoll, pășind delicat printre petele desenate de soare pe podea. Avea ochi albaștri limpezi, ca ai lui Joan, de cealaltă parte a golfului. După ce îi examină cu indiferență pe Strike și pe Robin, sări ușor pe canapea și apoi în poala lui Strike.

— Paradoxal, spuse Kim în timp ce se apropia de masă cu o tavă plină cu cești și biscuiți, lui Cagney îi plac la nebunie

bărbații.

Strike și Robin râseră din politețe. Anna aduse cafetiera și cele două femei se așezară una lângă cealaltă, vizavi de Strike și Robin, cu fețele direct în bătaia soarelui, până când Anna întinse mâna după o telecomandă care coborî automat niște jaluzele crem.

— Minunată casă, spuse Robin privind în jur.

— Mulțumim, e opera *ei* — Anna e arhitect, spuse Kim, bătând-o ușor pe genunchi pe soția ei.

Anna își drese vocea.

— Aș vrea să-mi cer scuze, spuse ea, privind neabătut spre Strike cu ochii ei gri-argintii neobișnuiți, pentru felul în care m-am comportat aseară. Băusem câteva pahare de vin. Probabil ai crezut că sunt o ciudată.

— Dacă credeam asta, spuse Strike, mângâind pisica în timp ce aceasta torcea zgomotos, n-aș fi acum aici.

— Dar faptul că am pomenit de medium probabil ți-a lăsat o impresie complet... pentru că, credeți-mă, Kim deja mi-a spus ce neghioabă sunt că mă duc la ea.

— Nu cred că ești neghioabă, Annie, spuse Kim încet. Cred că ești vulnerabilă. E o diferență.

— Pot să întreb ce a spus mediumul? întrebă Strike.

— Contează? întrebă Kim, privindu-1 pe Strike cu neîncredere, după cum i se păru lui Robin.

— Nu pentru ancheta noastră, spuse Strike, dar dat fiind faptul că el — sau ea? — este motivul pentru care Anna m-a abordat...

— E o femeie, spuse Anna, și de fapt nu mi-a spus nimic util... nu că eu... Râse nervos, scuturând din cap, și o luă de la capăt.

— Știu că a fost o prostie. Eu — în ultima vreme am trecut printr-o perioadă dificilă — am plecat de la firma mea și sunt pe cale să împlinesc 40 de ani... ei, Kim era plecată la un curs, iar eu presupun că voiam...

Făcu un gest de lehamite cu mâna, inspiră adânc și spuse:

— E o femeie absolut obișnuită, care locuiește în Chiswick. Casa ei e plină de îngeri — din ceramică și sticlă, vreau să spun, iar deasupra șemineului are unul mare pictat pe catifea. Kim crede că...

Robin aruncă o privire spre parteneră, care rămase

impasibilă.

— ... ea, mediumul, știa cine a fost mama mea, că m-a căutat pe Google înainte să vin. I-am dat numele meu real. Când am ajuns acolo, i-am spus doar că mama a murit cu mult timp în urmă — deși, bineînțeles...

Anna dădu iar nervoasă din mâinile ei subțiri.

— ... nu există nicio dovadă că mama mea e moartă, asta e parte din... dar, oricum, i-am spus mediumului că a murit și că nimeni nu mi-a spus niciodată clar ce s-a întâmplat. Așa că femeia a intrat în transă, bănuiesc că așa se numește...

Anna părea stânjenită.

— ... și mi-a spus că oamenii au crezut că mă protejează, spre binele meu, dar că e timpul să aflu adevărul și că în curând o să găsesc o „călăuzire" care o să mă ducă la el. Și a spus „mama ta e foarte mândră de tine", „veghează mereu asupra ta" și alte lucruri de felul ăsta, presupun că sunt șabloane — apoi, spre sfârșit, „se odihnește într-un loc sfânt".

— „Se odihnește într-un loc sfânt?" repetă Strike.

— Da. Presupun că a crezut că asta mă va alina, dar eu nu sunt credincioasă. Sanctitatea locului unde se odihnește pe vecie mama mea sau altceva de felul ăsta — dacă e îngropată — vreau să spun, asta nu mă preocupă cine știe ce.

— Te deranjează dacă iau notițe? întrebă Strike.

Scoase un carnet și un pix, despre care pisica Cagney păru să creadă că sunt destinate distracției ei personale, așa că încercă să dea cu lăbuța peste pixul cu care Strike nota datele.

— Vino aici, animal prostuț, spuse Kim, ridicându-se ca să ia pisica și să o pună pe podeaua caldă de lemn.

— Să începem cu începutul, spuse Strike. Probabil erai foarte mică atunci când a dispărut mama ta?

— Abia împlinisem un an, spuse Anna, așa că nu mi-o amintesc deloc. în copilăria mea nu am avut nicio fotografie cu ea în casă. Mult timp nici nu am știut ce s-a întâmplat. Bineînțeles, pe vremea aia nu exista internet — oricum, mama și-a păstrat după căsătorie numele de fată. Eu am crescut ca Anna Phipps, după numele de familie al tatălui meu. Dacă până să împlinesc 11 ani, cineva mi-ar fi spus „Margot Bamborough", n-aș fi știut că are vreo legătură cu mine. Eu credeam că Cynthia e mama mea. Cynthia era dădaca mea când eram mică. E verișoară de gradul

trei cu tatăl meu și mult mai tânără decât el, dar și ea se numește tot Phipps, așa că am presupus că formăm familia nucleară obișnuită‡. Adică — de ce n-aș fi presupus asta? îmi amintesc totuși că, după ce am început școala, mă întrebam de ce îi spuneam lui Cyn „Cyn" în loc de „mamă". Dar apoi tata și Cyn au decis să se căsătorească și mi-au spus că acum pot să-i spun „mamă" dacă vreau, iar eu m-am gândit, ah, înțeleg acum, înainte trebuia să-i spun pe nume pentru că nu erau căsătoriți. Când ești mic completezi tu locurile goale, nu-i așa? Cu logica ta ciudată. Aveam șapte sau opt ani când o fetiță de la școală mi-a spus „Asta nu e mama ta adevărată. Mama ta adevărată a dispărut". Părea o nebunie. Nu i-am întrebat nimic pe tata sau pe Cyn despre asta. Am reținut informația, dar cred că, în adâncul sufletului, am simțit că tocmai primisem răspunsul la unele dintre lucrurile stranii pe care le observasem și la care nu găsisem niciodată explicații. Aveam 11 ani când am aflat exact cum stau lucrurile. Până atunci mai auzisem și alte lucruri de la copiii de la școală. Unul din ele era „Mama ta adevărată a fugit". Apoi, într-o zi, un băiat de-a dreptul *veninos* mi-a spus „Maică-ta a fost omorâtă de un bărbat care i-a tăiat capul". M-am dus acasă și i-am spus tatălui meu ce spusese acel băiat. Aș fi vrut să râdă, să spună că e ridicol, ce băiețel groaznic... dar el s-a albit la față. în seara aia, el și Cynthia mi-au cerut să ies din camera mea și să cobor la parter, mi-au spus să stau jos în living și mi-au spus adevărul. Și s-a ales praful de tot ce mi se părea mie că știu. Cine ar putea crede că în propria sa familie s-a întâmplat așa ceva? O adoram pe Cyn. Ca să fiu sinceră, mă înțelegeam mai bine cu ea decât cu tata. Apoi am aflat că nu era mama mea, că amândoi minți- seră — mințiseră în fapt, mințiseră prin omisiune. Mi-au spus că într-o seară mama mea a plecat de la cabinetul ei și a dispărut. Ultima persoană care a văzut-o în viață a fost fata de la recepție. A spus că se duce la un bar care era la cinci minute de mers pe strada aia. Cea mai bună prietenă a ei o aștepta acolo. Când a văzut că mama nu mai apare, prietena ei, Oonagh Kennedy, care așteptase o oră, a crezut că mama uitase. A sunat acasă la părinții mei. Mama nu era acolo. Tata a sunat la cabinet, dar era închis. Se întunecase. Mama nu venise acasă. Tata a

‡ Familia nucleară (numită și *familie simplă)* este compusă din soț, soție și copiii lor care locuiesc și se gospodăresc împreună. *(N.r.)*

sunat la poliție. Au investigat luni în șir. Nimic. Niciun indiciu, nu o văzuse nimeni — cel puțin asta mi-au spus tata și Cyn, dar de atunci am citit lucruri care contrazic asta. I-am întrebat pe tata și pe Cyn unde erau părinții mamei mele. Mi-au spus că sunt morți. S-a dovedit că asta e adevărat. Bunicul a murit de infarct la câțiva ani după ce a dispărut mama, iar bunica a murit de atac cerebral un an mai târziu. Mama era singurul lor copil, așa că nu exista nicio altă rudă cu care să mă pot întâlni sau cu care să vorbesc despre ea. Am cerut să văd fotografii. Tatăl meu mi-a spus că nu păstrase niciuna, dar Cyn mi-a făcut rost de câteva fotografii la câteva săptămâni după ce aflasem. M-a rugat să nu-i spun tatălui meu ce făcuse, să le ascund. Așa am făcut: aveam o husă de pijamale în formă de iepuraș și ani am ascuns acolo fotografiile cu mama mea.

— Tatăl tău și mama ta vitregă ți-au explicat ce *e posibil* să fi pățit mama? întrebă Strike.

— Vrei să spui Dennis Creed? spuse Anna. Da, dar nu mi-au dat detalii. Mi-au spus că e posibil să fi fost omorâtă de un... de un om rău. Trebuia să-mi spună ceva, din cauza a ceea ce îmi zisese băiatul de la școală. Era o idee înfiorătoare, să crezi că ar fi putut să fie omorâtă de Creed — i-am aflat în curând numele, copiii de la școală abia așteptau să mă informeze. Am început să am coșmaruri cu ea decapitată. Uneori intra în dormitorul meu noaptea. Alteori visam că găsesc capul ei în lada cu jucării.

Anna începu să-și frământe degetele și continuă:

— Eram foarte furioasă pe tatăl meu și pe Cyn, pentru că nu-mi spuseseră, evident, dar am început să mă întreb și ce altceva ascundeau, dacă erau implicați în dispariția mamei mele, dacă voiseră să o dea la o parte ca să se poată căsători. Am luat-o puțin pe căi greșite, am început să chiulesc de la școală... într-un weekend am fugit de acasă și m-a adus înapoi poliția. Tata era de-a dreptul livid. Sigur, dacă privesc retrospectiv, după tot ce se întâmplase cu mama... evident, ca eu să dispar, fie și numai pentru câteva ore...

Apoi Anna reluă povestea, rușinată:

— Le-am făcut viața un iad, ca să fiu sinceră. Dar tot respectul pentru Cyn, ea a rămas alături de mine. N-a renunțat niciodată. La momentul acela ea și tata aveau deja copii împreună — am un frate și o soră mai mici —, făceam psihoterapie de familie,

mergeam în vacanțe în care aveam activități de relaționare, toate puse la cale de Cyn, pentru că tatăl meu cu siguranță nu voia să facă asta. Când venea vorba de mama, îi pierea buna-dispozi- ția și se înfuria. îmi amintesc că țipa la mine, că nu-mi dau seama cât de groaznic era pentru *el* ca toate astea să fie iar scoase la lumină, cum credeam eu că se simte *el...* Apoi, la 15 ani am încercat să o găsesc pe Oonagh, prietena mamei, cea cu care ar fi trebuit să se întâlnească în seara în care a dispărut.

Anna zâmbi ușor:

— Fuseseră amândouă Iepurași, dar la momentul acela nu știam asta. Am găsit-o pe Oonagh în Wolverhampton, iar ea a fost foarte emoționată când m-a auzit. Am avut câteva convorbiri telefonice minunate. Mi-a spus lucruri pe care voiam foarte mult să le aflu, despre simțul umorului pe care îl avea mama, parfumul pe care îl folosea — Rive Gauche, a doua zi m-am dus și mi-am cheltuit banii primiți de ziua mea pe o sticluță — că era dependentă de ciocolată și obsedată de Joni Mitchell. Din discuțiile cu Oonagh am rămas cu o imagine mai vie a mamei decât din fotografii sau din ce îmi spuseseră tata sau Cyn. Dar tatăl meu a aflat că vorbisem cu Oonagh și s-a înfuriat. M-a obligat să-i dau numărul ei de telefon, a sunat-o și a acuzat-o că mă încurajează să-l sfidez, i-a spus că am probleme, fac terapie și n-am nevoie ca oamenii să mă „agite". Mi-a spus și să nu mă mai dau cu Rive Gauche, că nu poate suporta mirosul. Așa că nu m-am întâlnit niciodată cu Oonagh, iar când am încercat să iau iar legătura cu ea, pe la 20 și ceva de ani, n-am mai găsit-o. Din câte știu eu, e posibil să fi murit. Am intrat la universitate, am plecat de acasă și am început să citesc tot ce găseam despre Dennis Creed. Coșmarurile au revenit, dar asta nu m-a ajutat cu nimic să aflu ce se întâmplase cu adevărat. Se pare că cel însărcinat cu anchetarea dispariției mamei mele, un detectiv-inspector pe nume Bill Talbot, a crezut întotdeauna că a fost răpită de Creed. Talbot trebuie să fie mort acum, se apropia de pensie oricum. Apoi, la câțiva ani după ce am terminat universitatea, am avut ideea strălucită să lansez un site. Prietena mea de atunci se pricepea la tehnică și m-a ajutat să-l fac.

Anna oftă.

— Eram foarte naivă. Am spus cine sunt, implorând după informații despre mama mea. Probabil vă imaginați ce s-a

întâmplat. Tot felul de teorii: spiritiști care îmi spuneau unde să sap, oameni care îmi spuneau că era evident că tatăl meu e autorul, alții îmi spuneau că nu sunt de fapt fiica lui Margot, că vreau bani și publicitate, și unele mesaje foarte răutăcioase care spuneau că mama mea probabil fugise cu un amant, sau chiar mai rău. M-au căutat și câțiva jurnaliști. Unul dintre ei a scris în *Daily Express* un articol îngrozitor despre familia noastră: a luat legătura cu tatăl meu, și asta a spus capac definitiv relației noastre.

Tonul Annei devenise sumbru.

— Nu am mai reușit niciodată să reînnodăm relația. Când i-am spus că sunt gay, părea să creadă că fac asta doar ca să-l supăr. Iar în ultimii ani, Cyn a cam trecut de partea lui. Spune tot timpul „Trebuie să-i fiu loială și tatălui tău, Anna". Deci asta e situația în care ne aflăm acum.

Urmă o scurtă tăcere.

— E groaznic pentru tine, spuse Robin.

— Așa e, o aprobă Kim, punând iar mâna pe genunchiul Annei, și înțeleg perfect dorința Annei de a se lămuri, desigur.

Kim își întoarse privirea de la Robin spre Strike:

— Dar este realist, și vă rog să nu mi-o luați niciunul în nume de rău, să credem că, după atâta timp, voi veți putea realiza ce nu a realizat poliția?

— Realist? spuse Strike. Nu.

Robin observă privirea plecată a Annei și lacrimile care apărură imediat în ochii ei mari. Simțea o compasiune uriașă pentru femeia matură din fața ei, dar în același timp respecta onestitatea lui Strike, care părea s-o fi impresionat până și pe sceptica Kim.

— Iată care e adevărul, spuse Strike, privindu-și plin de tact notițele, în timp ce Anna își ștergea lacrimile cu dosul mâinii. Cred că avem ceva șanse să facem rost de vechiul dosar de la poliție, pentru că avem niște relații la Metropolitană. Putem să reanalizăm probele și să vorbim iar cu martorii, în măsura în care e posibil, practic să ne asigurăm că răscolim peste tot din nou. Dar e foarte posibil ca după atâta vreme să nu găsim nimic în plus față de ce a găsit poliția, și ne-am confrunta cu două obstacole majore. în primul rând, nicio probă criminalistică. Din câte înțeleg, nu s-a găsit efectiv niciun fel de urmă a mamei tale,

nu-i așa? Niciun articol vestimentar, abonament de autobuz, nimic.

— Așa e, murmură Anna.

— în al doilea rând, așa cum tocmai ai spus și tu, e posibil ca mulți dintre cei care au avut vreo legătură cu ea sau au fost martori la ceva în seara aceea să fie morți.

— Știu, spuse Anna.

O lacrimă scânteietoare i se prelinse pe lângă nas și căzu pe măsuța de plexiglas. Kim se întinse și o luă pe după umeri.

— Poate e din cauză că fac 40 de ani, continuă Anna suspinând, dar nu suport ideea că o să mor fără să aflu ce s-a întâmplat.

— înțeleg, spuse Strike, dar nu vreau să promit ceva ce probabil nu voi putea oferi.

— Au apărut informații sau piste noi de-a lungul anilor? întrebă Robin. îi răspunse Kim, care părea puțin zguduită de suferința dezarmată a

Annei și continua să o țină pe după umeri.

— Nu, din câte știm noi, nu-i așa, Annie? Dar probabil că orice informație de felul ăsta i-ar fi fost transmisă lui Roy, tatăl Annei. Și e posibil ca el să nu ne fi spus.

— Se comportă ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, spuse Anna, ștergându-și lacrimile. Așa face el față situației, pretinde că mama mea nici n-a existat — cu excepția acestui incovenient că dacă ea n-ar fi existat, nici eu n-aș fi aici. Poate părea greu de crezut, dar posibilitatea ca ea să fi plecat de bunăvoie, fără să se mai întoarcă vreodată, fără să vrea să vadă cum mă descurc eu sau să ne spună unde se află, e cea care mă bântuie cel mai tare. Ăsta e gândul pe care nu pot să-l suport. Bunica din partea tatălui, pe care n-am iubit-o niciodată — e una din cele mai rele femei pe care le-am cunoscut în viața mea — a considerat că e de datoria ei să-mi spună că ea a fost convinsă întotdeauna că mama, pur și simplu, a fugit. Că nu-i plăcea să fie soție și mamă. Nu pot să vă spun cât m-a durut asta, gândul că mama ar lăsa pe toată lumea să trăiască acest coșmar de a se întreba ce i s-a întâmplat, fără să verihce vreodată dacă fiica ei e bine... Și dacă a omorât-o Dennis Creed. ' ,i ceva teribil, îngrozitor, dar s-ar termina. Aș putea s-o jelesc, în loc trăiesc cu posibilitatea că s-a stabilit pe undeva, sub alt nume, fără să-i

pese ce s-a întâmplat cu noi.

Urmă o scurtă tăcere, în care și Strike, și Robin băură din cafea, Anna își trase nasul și Kim se ridică de pe canapea ca să aducă niște șervețele de hârtie pe care i le întinse soției sale.

O a doua pisică din rasa Ragdoll intră în cameră. îi supuse pe cei patru umanoizi unei priviri arogante, după care se întinse pe podea, într-o pată de lumină creată de razele soarelui.

— Ea e Lacey, spuse Kim, în timp ce Anna se ștergea pe față. Ei nu-i place de nimeni, nici măcar de noi.

Din nou, Strike și Robin râseră din politețe.

— Cum ar funcționa chestia asta? întrebă Kim brusc. Care e tariful vostru?

— E pe oră, spuse Strike. Ați primi o factură lunară detaliată. Pot să vă trimit prin e-mail tarifele noastre, dar presupun că o să vreți să discutați serios despre asta înainte de a lua o decizie.

— Da, categoric, spuse Kim.

Dar în timp ce îi dădea lui Strike adresa de e-mail, privi din nou cu îngrijorare spre Anna, care stătea cu capul plecat și continua să-și tamponeze ochii cu șervețelele la intervale regulate.

Ciotul lui Strike protestă când i se ceru să-i susțină iar greutatea, la atât de puțin timp după ce se așezase, dar părea că mare lucru nu mai rămăsese de discutat, mai ales că Anna căzuse iar într-o tăcere înlăcrimată. Regretând puțin farfuria cu biscuiți neatinsă, detectivul strânse mâna rece a Annei.

— Mulțumesc oricum, spuse ea.

Strike avu impresia că o dezamăgise, că ea sperase ca el să-i promită adevărul, să jure pe onoarea lui că va face ceea ce toți ceilalți nu reușiseră să facă.

Kim îi conduse la ușă.

— O să vă sunăm mai încolo, spuse ea. în după-amiaza asta. Ar fi în regulă?

— Super, așteptăm vești din partea voastră, răspunse Strike.

Robin aruncă o privire peste umăr, în timp ce se îndrepta cu Strike spre stradă, coborând treptele din grădina însorită, și o surprinse pe Kim privindu-i într-un mod ciudat, de parcă descoperise ceva complet neașteptat la cei doi musafiri. Observând privirea lui Robin, Kim zâmbi din reflex, apoi închise ușa albastră în urma lor.

Astfel călătoriră ei pe căi tovărășești, Departe-n țară, aflând și multe vești...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în timp ce ieșeau din Falmouth, Strike se înveseli, iar Robin puse schimbarea de dispoziție pe seama interesului pe care i-1 trezea un posibil nou caz. încă nu văzuse vreo problemă incitantă care să nu capteze atenția lui Strike, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viața lui privată.

Avea în parte dreptate: interesul lui Strike fusese cu certitudine stârnit de povestea Annei, dar îl înveseleau mai ales perspectiva de a-și lua greutatea de pe proteză timp de câteva ore și ideea că distanța dintre el și sora lui sporea cu fiecare minut care trecea. Deschise geamul mașinii, lăsând aerul familiar și înviorător al mării să intre în mașina veche, își aprinse o țigară și, suflând fumul departe de Robin, întrebă:

— L-ai văzut des pe Morris cât am fost eu plecat?

— L-am văzut ieri, spuse Robin. I-am plătit cheltuielile lunare.

— Super, mersi, spuse Strike, am vrut să-ți reamintesc de asta. Cum ți se pare? Barclay spune că e bun pe meserie, dar îi place să vorbească prea mult în mașină.

— Așa e, spuse Robin neutru, îi place să vorbească.

— Hutchins crede că e cam lingușitor, spuse Strike, testând subtil terenul.

Observase tonul special cu care Morris i se adresa lui Robin. Hutchins îi relatase și că Morris îl întrebase dacă Robin are sau nu o relație.

— Mm, spuse Robin, păi, n-am interacționat cu el suficient ca să-mi formez o opinie.

Dat fiind nivelul actual de stres al lui Strike și volumul de muncă pe care agenția se străduia să-l acopere, decisese să nu-1 critice pe cel mai recent angajat. Aveau nevoie de un om în plus. Măcar Morris era bun în meserie.

— Lui Pat îi place de el, adăugă ea, cumva ca să-1 tachineze.

O amuză să vadă, cu coada ochiului, cum Strike se întoarce spre ea încruntat.

— Asta nu e o recomandare, fir-ar a naibii.

— Nu ești deloc amabil, spuse Robin.

— îți dai seama că peste o săptămână o să fie mai greu s-o dăm afară? Perioada ei de probă aproape a expirat.

— Eu nu vreau s-o dau afară, spuse Robin. Cred că e minunată.

— Ei, atunci o să fie vina ta dacă o să ne facă probleme în viitor.

— N-o să fie vina mea, spuse Robin. N-o pui pe Pat în cârca mea. Angajarea ei a fost o decizie comună. Tu te săturaseși de temporari...

— Și tu ai fost cea care a spus „poate n-ar fi o idee rea să aducem o secretară mai tradițională" și „n-ar trebui s-o respingem din cauza vârstei"...

— .... știu ce am spus și susțin în continuare chestia cu vârsta. Chiar avem nevoie de cineva care înțelege un tabel, care e organizat, dar tu ai fost cel care...

— ... n-am vrut să mă acuzi că îi discriminez pe cei în vârstă.

— *... tu ai fost cel care i-a oferit slujba,* încheie ferm Robin.

— Nu știu ce-o fi fost în capul meu, murmură Strike, scuturând scrumul pe geam.

Patricia Chauncey avea 56 de ani și arăta de 65. Era o femeie slabă, cu fața plină de riduri adânci, ceea ce o făcea să semene cu o maimuță, și un păr negru ca tăciunele, care nu avea cum să fie natural. Fuma întruna țigară electronică la birou, dar în clipa în care punea piciorul pe trotuar, la sfârșitul zilei de lucru, trăgea adânc dintr-un Superkings. Avea o voce atât de profundă și aspră că de multe ori era confundată la telefon cu Strike. Stătea la biroul din anticameră care fusese cândva al lui Robin și preluase mare parte din sarcinile administrative ale agenției, dar și pe cea de a răspunde la telefon, acum că Robin devenise detectiv cu normă întreagă.

Relația dintre Strike și Pat fusese de la bun început conflictuală, ceea ce o nedumerea pe Robin, căreia îi plăcea de amândoi. Robin era obișnuită cu accesele periodice de proastă dispoziție ale lui Strike și tindea să nu i le ia în nume de rău, mai ales când bănuia că are dureri, dar Pat nu avea nicio reținere să se răstească la el: „Te-ar omorî dacă ai zice și tu un mulțumesc?",

dacă Strike nu manifesta suficientă recunoștință când ea îi transmitea mesajele telefonice. în mod evident, nu simțea niciun pic din venerația pe care câțiva dintre angajații și angajatele lor temporare i-o arătaseră detectivului de-acum celebru, una dintre acestea fiind concediată pe loc când Strike își dăduse seama că îl filmează pe furiș cu mobilul din anticameră. într-adevăr, atitudinea secretarei sugera că trăia zi de zi cu speranța că va afla lucruri care să-l discrediteze pe Strike și manifestase o anumită satisfacție când auzise că înfundătura din unul dintre fișete era rezultatul faptului că Strike îl lovise cândva cu pumnul.

Pe de altă parte, dosarele erau la zi, contabilitatea era în ordine, toate chitanțele erau înregistrate cu grijă, răspundea prompt la telefon, mesajele erau transmise cu acuratețe, nu rămâneau niciodată fără pliculețe de ceai sau lapte și Pat nu întârzia niciodată, indiferent de vreme sau de programul dat peste cap al metroului.

Era, de asemenea, adevărat că lui Pat îi plăcea de Morris, căruia îi erau adresate cele mai multe dintre rarele ei zâmbete. Morris avea întotdeauna grijă să își direcționeze mai întâi spre Pat tot farmecul ochilor lui albaștri, înainte de a-și îndrepta atenția spre Robin. Pat întreținea deja posibilitatea unei legături romantice între colegii ei mai tineri.

— E atrăgător, îi spusese lui Robin cu o săptămână în urmă, după ce Morris își transmisese prin telefon locația, pentru ca Barclay, care pe moment nu era de găsit, să știe de unde să preia supravegherea în cel mai important caz al lor. Trebuie să recunoști asta.

— Nu trebuie să recunosc nimic, spusese Robin, puțin enervată.

Era suficient de rău că lisa o bătea la cap cu Strike în timpul liber, nu era nevoie să mai înceapă și Pat cu Morris la serviciu.

— Ai dreptate, răspunsese Pat, netulburată. Fă-1 să muncească pentru asta.

— în orice caz, spuse Strike, terminându-și țigara și strivind chiștocul în cutia pe care Robin o ținea în acest scop în torpedou, ai terminat cu Ciu- fulici. Bravo.

— Mersi, spuse Robin. Dar o să apară în presă. Bigamia e întotdeauna o știre.

— Mda, spuse Strike. Ei, o să fie mai rău pentru el decât

pentru noi, dar merită să încercăm să nu lăsăm să ne apară și nouă numele, dacă putem. O să discut cu dna Campion din Windsor. Deci ne mai rămân...

Strike numără numele pe degetele lui groase.

— ... Dublă Măsură, Sprințarul, Carte Poștală și Alunecosul.

Devenise obiceiul agenției să le dea porecle țintelor și clienților, în principal pentru a evita să le scape numele reale în public sau în e-mailuri. Dublă Măsură era un client mai vechi al agenției, care apăruse iar de curând după ce apelase la alți detectivi particulari care se dovediseră nesatisfăcători. Strike și Robin le investigaseră în trecut pe două din prietenele lui. La prima vedere, Dublă Măsură părea n-aibă noroc în dragoste, un bărbat ale cărui partenere, atrase inițial de contul lui bancar baban, păreau incapabile de fidelitate. în timp, Strike și Robin ajunseseră însă să creadă că faptul că era înșelat îi provoca lui Dublă Măsură o satisfacție emoțională sau sexuală obscură și că acesta îi plătea ca să-i ofere probe care, departe de a-1 supăra, îi făceau plăcere. După ce vedea imaginile care demonstrau perfidia prietenei de la acel moment, Dublă Măsură îi cerea socoteală acesteia, renunța la ea și găsea alta, apoi întregul tipar se repeta. De data aceasta, se combinase cu un fotomodel splendid care, spre dezamăgirea prost deghizată a lui Dublă Măsură, îi fusese până acum fidelă.

Sprințarul, a cărui poreclă lipsită de imaginație fusese aleasă de Morris, era un dansator de 24 de ani care avea în prezent o aventură cu o femeie de 39 de ani, divorțată de două ori, care se remarcase mai ales prin trecutul ei de mare consumatoare de droguri și prin fondul fiduciar imens. Tatăl amatoarei de mondenități angajase agenția pentru a descoperi orice legat de trecutul sau comportamentul Sprințarului care ar fi putut fi folosit pentru a o smulge pe fiica lui de lângă el.

Despre Carte Poștală nu știau, până în acel moment, absolut nimic. Un prezentator al rubricii meteo, între două vârste și destul de neatrăgător — după părerea lui Robin, venise la agenție după ce poliția îi spusese că nu avea ce să facă în privința cărților poștale care începuseră să sosească la locul lui de muncă și, cel mai îngrijorător, îi erau livrate personal acasă la ore târzii din noapte. Cărțile poștale nu conțineau nicio amenințare; de fapt, erau cel mai adesea doar niște comentarii

banale despre cravata aleasă de prezentator, dar dovedeau că persoana care le trimitea cunoștea mult prea bine, pentru un simplu necunoscut, acțiunile și viața privată a bărbatului. De asemenea, folosirea cărților poștale era o alegere bizară, având în vedere că hărțuirea era, în zilele acestea, mult mai facilă pe internei. Andy Hutchins, un subcontractor al agenției, își petrecuse fiecare noapte din ultimele două săptămâni în mașina parcată în fața casei prezentatorului meteo, dar Carte Poștală încă nu apăruse.

Ultimul și cel mai profitabil era cazul interesant al Alunecosului, un tânăr bancher de investiții a cărui ascensiune rapidă în companie generase o cantitate previzibilă de ranchiună în rândul colegilor lui trecuți cu vederea, care explodase în suspiciune maximă când acesta fusese promovat ca director adjunct în detrimentul a trei candidați incontestabil mai calificați. Cu ce îl avea mai exact la mână Alunecosul pe președintele companiei (cunoscut în agenție drept Șeful Alunecosului sau ȘA) era acum o chestiune de interes nu doar pentru subordonații Alunecosului, ci și pentru câțiva membri suspicioși ai consiliului de administrație, care îi mărturisiseră lui Strike îngrijorarea lor într-un bar întunecos din City. La ora actuală, strategia lui Strike era de a încerca să afle mai multe despre Alunecos prin intermediul asistentei personale a acestuia, drept pentru care Morris primise misiunea de a flirta cu ea după programul de lucru, fără să-i dezvăluie nici numele lui real, nici ocupația, ci încercând să evalueze cât de puternică era loialitatea ei față de Alunecos.

— Trebuie să ajungi în Londra la o oră anume? întrebă Strike după o scurtă tăcere.

— Nu, spuse Robin, de ce?

— Vrei, spuse Strike, să ne oprim să mâncăm? N-am mâncat de dimineață.

Robin acceptă, deși își amintea că, de fapt, când ajunsese ea la Palacio Lounge, Strike avea în fața lui o farfurie plină de firimituri de croasanți. Strike păru să-i citească gândurile.

— Nu poți să pui la socoteală croasanții. E mai mult aer în ei.

Robin râse.

Când ajunseră la Subway-ul de la Cornwall Services, atmosfera dintre ei aproape că se înseninase, în ciuda oboselii

lor. După ce Robin își începu salata, fidelă deciziei sale de a mânca mai sănătos, iar el luase câteva guri serioase din sandvișul cu friptură și brânză, Strike îi trimise lui Kim Sul- livan un e-mail cu formularul lor de facturare a clienților și apoi spuse:

— Azi-dimineață m-am certat cu Lucy.

Robin presupuse că trebuia să fi fost o ceartă serioasă, dacă Strike vorbea despre ea.

— La ora 5, în grădină, în timp ce eu îmi fumam țigara liniștit.

— Puțin cam devreme pentru conflict, spuse Robin, în timp ce căuta fără entuziasm printre frunzele de salată ale sandvișului.

— Păi, se pare că suntem concurenți în Cursa Cine O Iubește Mai Mult Pe Joan. Nici n-am știut că particip.

Strike mâncă în tăcere timp de un minut, apoi continuă:

— Discuția s-a terminat cu mine spunându-i că Adam e un nesimțit plân- găcios, iar Luke — un nemernic.

Robin, care tocmai sorbea din apă, se înecă și fu cuprinsă de un acces puternic de tuse. Clienții de la mesele învecinate se întoarseră să-i privească, în timp ce ea bolborosea și icnea. Luă un șervețel de pe masă ca să-și șteargă bărbia și ochii înlăcrimați și spuse șuierat:

— De ce — *Dumnezeule* — i-ai spus asta?

— Pentru că Adam e un nesimțit plângăcios, iar Luke, un nemernic.

Străduindu-se în continuare, cu ochii înlăcrimați, să scape tușind de apa care îi ajunsese în trahee, Robin râse, dar scutură din cap.

— Dă-o naibii, Cormoran, spuse ea când putu, în sfârșit, să vorbească normal.

— Tu n-ai stat o săptămână întreagă cu ei. Luke mi-a stricat căștile alea noi, apoi a fugit cu piciorul meu, dobitocul. Apoi Lucy mă acuză că-1 favorizez pe Jack. Normal că-1 favorizez — e singurul cumsecade.

— Da, dar să-i spui *mamei* lor...

— Da, știu, spuse Strike greoi. O s-o sun să-mi cer scuze.

Urmă o scurtă pauză.

— Dar, mârâi el apoi, de ce dracu' trebuie să ies eu cu toți trei împreună? Niciunul dintre ceilalți doi nu dă nici o ceapă degerată pe armată. „Adam a plâns când v-ați întors de la Muzeul de Război", aiurea. Micului nemernic nu i-a convenit că i-

am cumpărat lui Jack chestii, asta e tot. Dacă ar fi după cum vrea Lucy, ar trebui să-i scot pe toți în oraș în fiecare weekend, și ei ar alege *pe rând-,* ar alege grădina zoologică și nenorocitul de go-karting, și s-ar strica tot ce e bun în întâlnirile mele cu Jack. îmi *place* Jack...

Strike spusese asta cu o expresie care părea de surpriză.

— Ne interesează aceleași lucruri. Ce e cu obsesia asta să-i tratezi pe toți la fel? Aș fi crezut că e o lecție de viață utilă să-ți dai seama că nu ți se datorează nimic. Nu primești automat niște lucruri doar pentru că ești rudă cu cineva. Dar, foarte bine, ea vrea să le cumpăr cadouri și celorlalți doi.

Strike desenă cu mâinile în aer un pătrat.

— „încearcă să nu fi un mic dobitoc." O să-i fac lui Luke o plachetă cu cuvintele astea, să și-o pună în cameră, pe perete.

Cumpărară o pungă cu snacks-uri și porniră iar la drum. în timp ce ieșeau pe șosea, Strike spuse că-i părea rău că nu poate să conducă și el, deoarece vechiul Land Rover constituia o provocare prea mare pentru piciorul lui fals.

— Nu contează, spuse Robin. Nu mă deranjează.

Apoi, văzând că Strike zâmbește după ce găsise ceva în punga cu gustări, adăugă:

— Ce e așa amuzant?

— Căpșune englezești, spuse el.

— Și ce e așa comic la ele?

Strike îi explică furia lui Dave Polworth că bunurile originare din Cornwall nu erau etichetate ca atare, dar și bucuria lui, la fel de mare, că din ce în ce mai mulți localnici alegeau să treacă în formulare identitatea lor regională în detrimentul celei englezești.

— Teoria identității sociale e foarte interesantă, spuse Robin. Asta și teoria auto-categorizării. Le-am studiat la facultate. Au implicații și pentru afaceri, și pentru societate, știi...

Robin vorbi entuziasmată timp de câteva minute, până își dădu seama când îi aruncă o privire, că Strike adormise. Decise să nu se simtă ofensată, pentru că părea mort de oboseală, și tăcu. în afara unor sforăituri mormăite din când în când, Strike nu mai avu nimic de comunicat până când, la periferia Swindon-ului, tresări și se trezi brusc.

— Căcat, spuse el, ștergându-se la gură cu dosul palmei, scuze. Cât am dormit?

— Vreo trei ore, spuse Robin.

— Căcat, spuse el iar, scuze.

Se întinse imediat după o țigară.

— Am dormit pe cea mai inconfortabilă canapea din lume și copiii m-au trezit în fiecare zi cu noaptea-n cap, la dracu'. Vrei ceva din punga cu mâncare?

— Da, spuse Robin, simțind nevoia urgentă a unui stimulent și renunțând la dieta ei. Ciocolată. Din Anglia sau din Cornwall, nu contează.

— Scuze, spuse Strike a treia oară. îmi spuneai despre o teorie socială sau ceva.

Robin zâmbi larg.

— Ai adormit cam la momentul la care îți explicam modul fascinant în care cred eu că se poate aplica teoria identității sociale în practica detecti- vistică.

— Și anume? spuse el, încercând să dea dovadă măcar acum de politețea pe care nu o arătase mai devreme.

Robin, care știa foarte bine că acesta e motivul pentru care el pusese întrebarea, spuse:

— în esență, avem tendința să împărțim oamenii în grupuri, ceea ce duce, de obicei, la supraestimarea similarităților dintre membrii unui grup și la subestimarea similarităților dintre membrii unui grup și cei din afara lui.

— Deci vrei să spui că nu toți cei din Cornwall sunt niște oameni aleși și dârji și nu toți englezii sunt niște dobitoci îngâmfați?

Strike desfăcu o ciocolată Yorkshire și i-o puse în mână.

— Pare puțin probabil, dar o să-l întreb pe Polworth data viitoare când ne vedem.

Ignorând căpșunile, pe care le cumpărase Robin, Strike deschise o cutie de Coca-Cola și bău din ea în timp ce fuma și privea cerul care devenea tot mai sângeriu pe măsură ce se apropiau de Londra.

— Dennis Creed e în continuare în viață, știi, spuse el privind pe geam siluetele estompate ale copacilor. Am citit despre el azi-dimineață.

— Unde e? întrebă Robin.

— Broadmoor, spuse Strike. Inițial a fost dus la Wakefield, apoi la Bel- marsh, și în '95 a fost transferat la Broadmoor.

— Care a fost diagnosticul psihiatric?

— Controversat. Psihiatrii nu au căzut de acord la proces dacă e sau nu sănătos mintal. Are un IQ foarte ridicat. în cele din urmă, juriul a decis că e capabil să-și dea seama că ceea ce face e greșit, deci închisoare, nu spital. Dar probabil că de atunci a început să prezinte simptome care justificau tratamentul medical. Din ce am citit până acum, pot să înțeleg de ce anchetatorul principal a crezut că Margot Bamborough ar fi putut să fie una dintre victimele lui Creed. Se pare că la ora la care ea ar fi trebuit să se îndrepte spre Three Kings, o camionetă de mici dimensiuni gonea periculos prin zonă.

Robin îi aruncă o privire întrebătoare și Strike explică:

— Creed a folosit o camionetă în câteva dintre celelalte răpiri cunoscute ale lui.

Stâlpii de iluminat de pe autostradă se aprinseră înainte ca Robin, care își terminase ciocolata, să citeze:

— „Se odihnește într-un loc sfânt?"

Strike pufni, în timp ce continua să fumeze.

— Tâmpenii de médium.

— Așa crezi?

— Da, la naiba, spuse Strike. Ce convenabil că oamenii pot să dea indicii, din viața de apoi, doar prin cuvinte încrucișate. Fii serioasă.

— Bine, liniștește-te. Gândeam doar cu voce tare.

— Dacă vrei, poți să consideri peste tot că e un „loc sfânt". Clerkenwell, de unde a dispărut ea — păi, toată zona aia are o legătură cu religia. Călugări sau ceva de genu'. Știi unde a locuit Dennis Creed până în 1974?

— Zi.

— Paradise Park, Islington, spuse Strike.

— Ah, spuse Robin. Deci tu crezi că mediumul *știa* cine e mama Annei?

— Dacă aș fi médium, cu siguranță că mi-aș căuta clienții pe Google înainte să vină la mine. Dar e posibil să fi fost o încercare subtilă de a o alina, cum a zis Anna. Aluzii la o îngropare decentă. Oricât de oribil ar fi fost, sfârșitul ei e purificat de locul în care îi sunt rămășițele. Apropo, Creed a recunoscut că a

împrăștiat fragmente de oase peste tot prin Paradise Park. Le-a băgat în straturile de flori.

Chiar dacă aerul din mașină era în continuare înăbușitor, Robin simți cum o străbate un tremur involuntar ușor.

— Hiene nenorocite, spuse Strike.

— Cine?

— Mediumurile, spiritiștii, toți profitorii ăștia... care îi jefuiesc pe oameni.

— Deci nu consideri că unii din ei chiar cred în ceea ce fac? Că sunt convinși că primesc cu adevărat mesaje de dincolo?

— Cred că sunt o grămadă de nebuni pe lume, și cu cât le finanțăm mai puțin nebunia, cu atât mai bine pentru noi toți.

Mobilul lui Strike sună, iar el îl scoase din buzunar.

— Cormoran Strike.

— Da, bună — sunt Anna Phipps. E și Kim aici.

Strike puse mobilul pe difuzor.

— Sper că puteți să ne auziți, spuse el, încercând să acopere huruitul și zăngănitul Land Roverului. Suntem tot în mașină.

— Da, e zgomot, spuse Anna.

— O să opresc, spuse Robin, trăgând încet pe acostament.

— E mai bine, spuse Anna, după ce Robin opri motorul. Ei, eu și Kim am discutat despre asta și am decis: am vrea să vă angajăm.

Robin simți un val de însuflețire.

— Super, spuse Strike. Vrem foarte mult să ajutăm, dacă putem.

— Dar, spuse Kim, noi credem că, din motive psihologice — și, mă rog, sincer vorbind, și financiare — am vrea să stabilim un termen pentru investigație, pentru că dacă poliția n-a soluționat cazul în aproape 40 de ani — adică, ați putea să căutați încă 40 de ani și să nu găsiți nimic.

— E adevărat, spuse Strike. Deci...

— Noi ne gândeam la un an, spuse Anna, părând agitată. Voi ce — vi se pare rezonabil?

— Atât aș fi sugerat și eu, spuse Strike. Ca să fiu sincer, nu cred că avem prea multe șanse în mai puțin de 12 luni.

— Mai aveți nevoie de ceva din partea mea ca să începeți? întrebă Anna, părând deopotrivă agitată și însuflețită.

— Sunt sigur că o să-mi vină vreo idee, spuse Strike, scoțând

carnetul ca să verifice un nume, dar ar fi util să discutăm cu tatăl tău și cu Cynthia.

La celălalt capăt al firului se așternu o liniște totală. Strike și Robin se uitară unul la celălalt.

— Nu cred că există vreo șansă pentru așa ceva, spuse Anna. îmi pare rău, dar dacă tatăl meu ar ști că fac asta, mă îndoiesc că m-ar ierta vreodată.

— Și Cynthia?

— Chestia e, se auzi vocea lui Kim, că tatăl Annei a fost bolnav în ultima vreme. Dintre ei doi, Cynthia e cea mai rezonabilă pe tema asta, dar nu ar face nimic care să-l supere pe Roy acum.

— Ei, nu e nicio problemă, spuse Strike, ridicând din sprâncene spre Robin. Prioritatea noastră numărul 1 e să facem rost de dosarul de la poliție. între timp, o să vă trimit prin e-mail unul din contractele noastre standard. Tipăriți-1, semnați-1 și trimiteți-1 înapoi și începem.

— Mulțumesc, spuse Anna.

Cu o mică întârziere, Kim spuse și ea:

— Bine atunci.

Apoi închiseră.

— Ei, ei, spuse Strike. Primul nostru caz nerezolvat. O să fie interesant.

— Și avem la dispoziție un an, spuse Robin, intrând din nou pe autostradă.

— O să prelungească dacă o să pară că am găsit ceva, spuse Strike.

— Mult succes, spuse Robin sardonic. Kim e dispusă să ne acorde un an ca să-i poată spune Annei că au încercat totul. Pariez 5 lire în clipa asta că n-o să primim nicio prelungire.

— Accept pariul, spuse Strike. Dacă există măcar o urmă de pistă, Anna o să vrea să o cercetăm până la capăt.

Tot restul drumului discutară despre cele patru investigații în curs ale agenției, conversație care dură până în capătul lui Denmark Street, unde Strike coborî.

— Cormoran, îi spuse Robin în timp ce el își lua geanta de voiaj din spatele Land Roverului, ai pe birou un mesaj de la Charlotte Campbell. A sunat alaltăieri si te roagă să o suni înapoi. Spune că are ceva ce îți dorești.

Urmă un scurt moment în care Strike se mulțumi să o

privească pe Robin, fără să i se citească nimic pe chip.

— Bine. Mersi. Ei, ne vedem mâine.

Apoi se contrazise imediat:

— Ba nu, nu ne vedem, ai liber. Distracție plăcută.

Trânti portiera din spate și se îndreptă șchiopătând spre birou, cu capul plecat și cu geanta pe umăr, fără să-i dea în vreun fel de înțeles epuizatei Robin dacă își dorea sau nu ceea ce avea Charlotte Campbell.

Partea a doua

Apoi sosi și toamna, gălbui învești mântată...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Iar din otrăvitoarea carte el ceti, Groaznice lucruri...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Când Strike și Robin îi spuseseră de bigamia soțului ei, femeia care se albise la față și pe care ei o numeau acum A Doua Dnă Ciufulici rămăsese tăcută timp de câteva minute. Era liniște în casa ei micuță, dar fermecătoare din centrul Windsor-ului în acea dimineață de marți, fiul și fiica ei erau la școală, iar ea făcuse curățenie până să vină ei: în aer plutea un miros de soluție de curățat, iar pe covor erau urme de aspirator. Pe măsuța de cafea bine lustruită erau zece fotografii cu Ciufulici în Torquay, fără meșă, râzând în timp ce ieșea din pizzerie împreună cu băieții lui adolescenți care semănau atât de bine cu micuții pe care îi avea în Windsor, înconjurând cu brațul o femeie zâmbitoare care ar fi putut să fie sora mai mare a clientei lor.

Robin, care își amintea foarte bine ce simțise când din patul ei conjugal căzuse cercelul cu diamante al lui Sarah Shadlock, nu putea decât să bănuiască amplitudinea durerii, umilinței și rușinii din spatele acelei fețe încordate. Strike rostea expresii convenționale de compasiune, dar Robin și-ar fi pariat toți banii din cont că dna Ciufulici nu auzea niciun cuvânt — și știu că avusese dreptate când dna Ciufulici se ridică brusc în picioare, tremurând atât de tare că Strike se ridică și el în mijlocul propoziției, în caz că trebuia s-o prindă. însă ea trecu clătinându-se pe lângă el și ieși din cameră. La puțin timp după aceea, auziră ușa de la intrare deschizându-se și o zăriră prin perdele pe clienta lor, care se apropia de un Audi Q3 roșu parcat în fața casei cu o crosă de golf în mână.

— Ah, la dracu', spuse Robin.

Până să ajungă lângă ea, A Doua Dnă Ciufulici sfărâmase deja parbrizul și lăsase mai multe semne adânci în plafonul mașinii. Vecinii se holbau de pe la ferestre, iar în casa de vizavi doi pomeranieni lătrau frenetic din spatele geamului. Când Strike îi luă din mână crosa, dna Ciufulici îl înjură și încercă să i-o smulgă înapoi, după care izbucni în hohote de plâns.

Robin o înconjură cu brațul și o conduse ferm înapoi în casă, Strike încheind procesiunea cu crosa de golf în mână. în bucătărie, Robin îi spuse lui Strike să facă o cafea tare și să caute niște brandy. La sfatul lui Robin, dna Ciufulici își sună fratele și îl imploră să vină imediat, dar după ce închise și începu să deruleze ca să găsească numărul lui Ciufulici, Robin îi smulse telefonul din mâna cu o manichiură perfectă.

— Dă-mi-l înapoi! spuse dna Ciufulici, cu o privire sălbatică în ochi, gata să sară la bătaie. Nemernicul... nemernicul... vreau să vorbesc cu el... dă-mi telefonul!

— E o idee proastă, spuse Strike, punând în fața ei cafeaua și brandy-ul. A dovedit deja că se pricepe de minune să ascundă de tine bani și bunuri. Ai nevoie de un avocat super meseriaș.

Rămaseră cu clienta până când fratele ei, un director de HR la costum, sosi iritat că i se ceruse să plece de la muncă devreme. înțelegea atât de greu ceea ce i se spunea că Strike era pe punctul de a se înfuria, iar Robin simți că trebuie să intervină ca să evite o ceartă.

— Fir-ar al dracu', murmură Strike în timp ce se întorceau spre Londra. *Era deja căsătorit cu altcineva când s-a căsătorit cu sora ta.* Ce-o fi atât de greu de înțeles?

— Foarte greu, spuse Robin cu o voce ușor încordată. Oamenii nu se așteaptă să se trezească în astfel de situații.

— Crezi că m-au auzit când i-am rugat să nu spună presei că a fost implicată agenția noastră?

— Nu, răspunse Robin.

Avea dreptate. La două săptămâni după vizita lor în Windsor, se treziră că mai multe tabloide publicaseră pe prima pagină dezvăluiri despre Ciufulici și cele trei femei ale lui, iar la interior, toate aveau câte o imagine cu Strike. Numele lui apărea și într-unul dintre titluri. Strike reprezenta el însuși o știre, iar juxtapunerea celebrului detectiv cu bărbatul îndesat, chel și

bogat care reușise să aibă două familii și o amantă era irezistibilă.

Când mai depusese mărturie la cazurile importante, Strike se prezentase cu o barbă serioasă, care creștea convenabil de repede când avea nevoie de ea, iar poza pe care presa o folosea cel mai adesea era una veche care îl înfățișa în uniformă. Cu toate acestea, ducea o luptă permanentă să treacă neobservat, după cum cerea meseria lui, și se putea lipsi de jurnaliștii care îl hărțuiau la birou ca să le dea comentarii. Furtuna de publicitate se prelungi când ambele dne Ciufulici porniră o ofensivă comună împotriva înstrăinatului lor soț. Manifestând un apetit neprevăzut pentru publicitate, ele nu doar că oferiră unei reviste pentru femei un interviu comun, dar apărură împreună la mai multe emisiuni de televiziune ca să discute despre cum au fost înșelate atât de mult timp, șocul resimțit și neașteptata lor prietenie, ca și despre intenția de a-l face pe Ciufulici să regrete ziua în care le cunoscuse pe fiecare din ele. Cele două o avertizaseră fățiș pe amanta însărcinată din Glasgow (care, în mod uimitor, părea dispusă să rămână alături de Ciufulici) să se gândească de două ori dacă își imagina că o să se aleagă cu vreun bănuț după ce nevestele aveau să termine cu el.

Veni septembrie, rece și schimbător. Strike o sună pe Lucy ca să-și ceară scuze că vorbise urât despre fiii ei, dar Lucy rămase distantă chiar și după scuzele lui, mai mult ca sigur pentru că el spusese doar că regretă că-și exprimase opiniile cu voce tare, fără însă a le retracta. Strike fu ușurat să descopere că băieții ei aveau program sportiv în weekend, acum că școala reîncepuse, ceea ce însemna că la următoarea lui vizită în St Mawes nu mai trebuia să doarmă pe canapea și putea să le dedice tot timpul lui Ted și Joan fără ca prezența tensionată și acuzatoare a lui Lucy să-l perturbe.

Deși la fel de disperată ca întotdeauna să-i gătească, mătușa lui era deja slăbită de chimioterapie. Era dureros să o vadă cum se țâra prin bucătărie, dar nu voia să stea deloc jos, nici măcar când Ted o implora să facă asta. Sâmbătă seara, după ce Joan se dusese la culcare, pe unchiul lui îl lăsară nervii și plânse pe umărul lui Strike. Ted îi păruse cândva nepotului său un bastion de putere, imperturbabil și invulnerabil, iar Strike, care de obicei putea să doarmă în aproape orice condiții, rămase treaz până la

2 noaptea, privind într-un întuneric mult mai dens decât o noapte londoneză, întrebându-se dacă ar fi trebuit să mai stea și disprețuindu-se pentru că se convinsese că trebuia să se întoarcă în Londra.

într-adevăr, agenția era atât de aglomerată încât Strike, petrecând un weekend prelungit în Cornwall, se simțea vinovat că lăsase totul în seama lui Robin și a colaboratorilor lui. în plus, pe lângă cele cinci cazuri care figurau acum în registrele agenției, el și Robin jonglau cu tot mai multe solicitări manageriale venite din partea angajaților al căror număr continua să crească și negociau cu dezvoltatorul care cumpărase clădirea prelungirea pe un an a contractului de închiriere a biroului. De asemenea încercau, deocamdată fără succes, să convingă unul dintre contactele lor din poliție să găsească și să le dea dosarul vechi de 40 de ani al dispariției lui Margot Bamborough. Morris era un fost polițist, ca și Andy Hutchins, cel mai vechi subcontractor al lor, un bărbat liniștit și taciturn a cărui scleroză multiplă era din fericire în remisie, și cei doi încercaseră și ei să apeleze la bunăvoința foștilor colegi, dar până acum rugămințile agenției primiseră răspunsuri care mergeau de la „probabil că l-au mâncat șoarecii" la „dispari, Strike, sunt ocupat".

într-o după-amiază ploioasă, în timp ce Strike îl urmărea pe Alunecos prin City, străduindu-se să nu șchiopăteze prea evident și blestemând în sinea lui al doilea vânzător stradal de umbrele ieftine care îi ieșise în cale, îi sună mobilul. Așteptându-se să audă de o altă problemă pe care trebuie s-o rezolve, Strike fu surprins când apelantul spuse:

— Salut, Strike, sunt George Layborn. Am auzit că cercetați iar cazul Bam- borough?

Strike se mai întâlnise cu detectivul-inspector Layborn o singură dată și, chiar dacă asta se întâmplase în contextul unui caz în care Strike și Robin oferiseră ajutor material Poliției Metropolitane, nu considerase că relația dintre ei devenise suficient de strânsă pentru a-i cere lui Layborn să-l ajute să obțină dosarul Bamborough.

— Salut, George, spuse Strike, privind cum Alunecosul intră într-un bar. Da, ai auzit bine.

— Păi, am putea să ne întâlnim mâine seară, dacă vrei. La

Feathers's, la 6? Așa că Strike îl rugă pe Barclay să facă schimb de misiuni, iar în seara

următoare se îndreptă spre crâșma de lângă Scotland Yard, unde îl găsi pe Layborn deja la bar, așteptându-1. Layborn, un bărbat de vârstă mijlocie, burtos și cu păr grizonant, comandă două halbe de London Pride, după care se duseră la o masă din colț.

— Bătrânul a lucrat la cazul Bamborough, sub conducerea lui Bill Talbot, îi spuse Layborn lui Strike. Mi-a povestit totul. Ce ați găsit până acum?

— Nimic. Am răsfoit relatările din presă de la acea vreme și încerc să dau de oamenii care lucrau atunci în cabinetul de la care a dispărut ea. Nu prea am ce să fac până când văd dosarul poliției, dar până acum nu am găsit pe nimeni care să mă ajute cu asta.

Layborn, care la singura lor întâlnire anterioară manifestase o adevărată pasiune pentru expresiile obscene, pline de culoare, părea ciudat de reținut în seara aceasta.

— Ancheta Bamborough a fost un dezastru, spuse el încet. Ți-a spus cineva despre Talbot până acum?

— Continuă.

— S-a țăcănit, spuse Layborn. Cădere psihică în toată puterea cuvântului. O luase puțin pe arătură dinainte să preia cazul, dar erau anii '70, știi — îngrijirea sănătății mentale în rândul angajaților era pentru popo- nari. La vremea lui fusese un polițist bun, să ne înțelegem. Câțiva agenți tineri observaseră că se comportă ciudat, dar de fiecare dată când ridicau problema, li se spunea să-și vadă de treabă. Era la conducerea cazului Bamborough de șase luni când soția lui a chemat salvarea în mijlocul nopții și l-a internat. A fost scos la pensie, dar pentru caz era prea târziu. A murit acum cel puțin 10 ani, dar am auzit că nu și-a iertat niciodată că feștelise ancheta. După ce și-a revenit, era îngrozit de modul în care se comportase.

— Cum anume?

— A pus prea mare preț pe intuițiile lui, nu a prelevat probele cum se cuvine, nu l-a interesat să discute cu martorii dacă nu se potriveau cu teoria lui...

— Care era că o răpise Creed, nu?

— Exact, spuse Layborn. Chiar dacă pe vremea aia lui Creed încă i se spunea Măcelarul din Essex, pentru că își aruncase

primele cadavre în Pădurea Epping și în Chigwell.

Layborn sorbi prelung din halba lui.

— Au găsit mare parte din Jackie Aylett într-un tomberon industrial. Ăla e un animal. Animal.

— Cine a preluat cazul după Talbot?

— Un tip pe nume Lawson, Ken Lawson, spuse Layborn, dar pierduse deja șase luni, pista se răcise și el moștenise un adevărat dezastru. Plus că Margot Bamborough nu și-a ales bine nici momentul. Știi ce s-a întâmplat la o lună după ce a dispărut ea?

— Ce?

— A dispărut lordul Lucan, spuse Layborn. încearcă tu să ții pe prima pagină o doctoriță dispărută după ce bona unui aristocrat e omorâtă în bătaie, iar el e dat dispărut. Folosiseră deja poza cu Iepurașii — știi că Bamborough a fost Iepuraș?

— Da, spuse Strike.

— Așa a strâns bani pentru facultatea de medicină, spuse Layborn, dar potrivit bătrânului meu, familiei nu i-a convenit deloc că presa a dezgropat povestea aia. îi enerva la culme, chiar dacă era evident ca pozele alea au adus cazului mai multă notorietate. Dar așa e viața, nu?

— Dar tatăl tău ce credea că i se întâmplase? întrebă Strike.

— Păi, ca să fiu sincer, oftă Layborn, credea că probabil Talbot avea dreptate: fusese răpită de Creed. Nu exista niciun semn că ea ar fi vrut să dispară — pașaportul rămăsese acasă, nu își făcuse niciun bagaj, nu lipsea nicio haină, avea o slujbă stabilă, nicio problemă financiară, copil mic.

— E greu să iei cu forța o femeie sănătoasă și în formă, de 29 de ani, de pe o stradă aglomerată fără să observe cineva, spuse Strike.

— E adevărat, spuse Layborn. Creed le răpea de obicei când erau bete. Cu toate astea, era o seară întunecoasă și ploioasă, și lui îi mai ieșise trucul ăsta. Și se pricepea să adoarmă suspiciunile femeilor și să le stârnească compasiunea. Câteva din ele au intrat de bunăvoie în apartamentul lui.

— A fost văzută o camionetă ca a lui Creed gonind prin zonă, nu-i așa?

— Da, spuse Layborn, și, din ce mi-a spus taică-meu, n-au verificat niciodată cum trebuie chestia asta. Talbot nici nu voia

să audă că poate era vorba de cineva care doar se grăbea să ajungă acasă, să-și bea ceaiul, înțelegi. Pur și simplu, n-au făcut munca de rutină. De exemplu, am auzit că un fost iubit al lui Bamborough era prin preajmă. Nu spun că el a omorât-o, dar taică-meu mi-a spus că Talbot a irosit jumătate de interogatoriu încercând să afle unde se aflase iubitul ăsta al ei în noaptea în care fusese atacată Helen Wardrop.

— Cine?

— O prostituată. Creed a încercat s-o răpească în '73. A dat și rateuri, înțelegi. Peggy Hiskett a reușit să scape și a oferit poliției o descriere în '71, dar n-a fost de mare ajutor. A spus că era brunet și îndesat, pentru că la momentul ăla Creed purta o perucă și era încotoșmănat într-o haină de femeie. Până la urmă l-au prins din cauza lui Melody Bower. O cântăreață dintr-un club de noapte care semăna cu Diana Ross. Creed a intrat în vorbă cu ea într-o stație de autobuz și s-a oferit s-o ducă cu mașina, apoi, când ea a refuzat, a încercat s-o tragă în camionetă. A scăpat, le-a dat polițiștilor o descriere bună și le-a spus că Creed îi spusese că locuiește pe lângă Paradise Park. Devenise neglijent spre sfârșit. Aroganța i-a pus capac.

— Știi multe despre asta, George.

— Da, păi, taică-meu a ajuns printre primii în subsolul lui Creed, după ce l-au arestat. N-a vrut niciodată să vorbească despre ce a văzut acolo, și el văzuse de toate, crime ale mafiei... Creed n-a recunoscut niciodată că a ucis-o pe Bamborough, dar asta nu înseamnă că n-a făcut-o. Dobitocul ăla o să continue să-i țină pe oameni în incertitudine până o să crape. Nemernic nenorocit. S-a jucat ani de zile cu familiile victimelor lui cunoscute. îi place să sugereze că a omorât mai multe femei, fără să dea detalii. La începutul anilor '80 l-a intervievat un jurnalist, dar a fost ultima oară când au lăsat pe cineva să vorbească cu el. A intervenit Ministerul Justiției. Creed folosește publicitatea ca pe o ocazie de a chinui familiile. E singura putere care i-a mai rămas.

Layborn își goli halba și se uită la ceas.

— O să fac tot ce pot pentru voi cu dosarul. Bătrânul ar fi vrut ca eu să vă ajut. N-a fost niciodată mulțumit de ce s-a întâmplat cu cazul ăla.

Până să ajungă Strike înapoi în apartamentul lui de la

mansardă, vântul se întețise. Ferestrele stropite de ploaie zăngăneau în tocurile care se slăbiseră, în timp ce el sorta cu atenție chitanțele din portofel, alegându-le pe cele pe care trebuia să le predea contabilului.

La ora 9, după ce mâncă cina gătită pe plita cu un singur ochi, se întinse în pat și luă biografia second-hand a lui Dennis Creed, *Demonul din Paradise Park,* pe care o comandase cu o lună în urmă și care până atunci stătuse neatinsă pe noptiera lui. După ce își desfăcu nasturele la pantaloni, pentru a crea mai mult spațiu pentru cantitatea uriașă de spaghete pe care tocmai o consumase, Strike scoase un râgâit zgomotos și satisfăcut, își aprinse o țigară, se lăsă pe perne și deschise cartea la început, acolo unde o cronologie expunea reperele esențiale din îndelungata carieră de violator și criminal a lui Creed.

1937 Se naște în Greenwell Terrace, Mile End.

1954 Aprilie: începe serviciul militar.
Noiembrie: o violează pe eleva **Vicky Hornchurch,** 15 ani. Condamnat la 2 ani, Feltham Borstal.

1955-1961 Are diverse slujbe fizice și de birou de scurtă durată. Frecventează prostituatele.

1961 Iulie: o violează și torturează pe vânzătoarea **Sheila Gaskins,** 22 de ani.
Condamnat la 5 ani la închisoarea Pentonville.

1968 Aprilie: o răpește, violează, torturează și ucide pe eleva **Geraldine Christie,** 16 ani.

1969 **Septembrie:** o răpește, violează, torturează și ucide pe secretara **Jackye Aylett,** 29 de ani, mama unui copil. Presa îl poreclește pe ucigaș „Măcelarul din Essex".

1970 Ianuarie: se mută în subsolul lui Vi Cooper de pe Liver- pool Road, lângă Paradise Park.
Obține o slujbă de curier la o curățătorie.
Februarie: o răpește pe angajata unei cantine, **Vera Kenny,** 31 de ani, mamă a trei copii. O ține în subsol trei săptămâni. Violată, torturată și ucisă.
Noiembrie: o răpește pe agenta imobiliară

Noreen Sturrock, 28 de ani. O ține în subsol patru săptămâni. Violată, torturată și ucisă.

1971 August: nu reușește să o răpească pe farmacista **Peggy Hiskett,** 34 de ani.

1972 Septembrie: o răpește pe șomera **Gail Wrightman,** 30 de ani. O ține captivă în subsol. Violată și torturată.

1973 Ianuarie: o ucide pe Wrightman.

Decembrie: nu reușește să o răpească pe prostituata **Helen Wardrop,** 32 de ani, mama
197 unui copil.
Septembrie: o răpește pe coafeza **Susan Meyer,**
197 27 de ani. O ține captivă în subsol. Violată și torturată.
Februarie: o răpește pe doctoranda **Andrea Hooton,** 23 de ani. Hooton și Meyer au fost ținute simultan în subsol timp de patru săptămâni.
197 Martie: o ucide pe Susan.
Aprilie: o ucide pe Andrea.
25 ianuarie: încearcă să o răpească pe cântăreața dintr-un club de noapte **Melody Bower,** 26 de ani.
31 ianuarie: proprietara Vi Cooper îl recunoaște pe Creed din descriere și după portretul robot.
2 februarie: Creed este arestat.

Strike dădu pagina și citi în diagonală introducerea, în care apărea singurul interviu acordat vreodată de mama lui Creed, Agnes Waite.

... A început prin a-mi spune că data de pe certificatul de naștere al lui Creed era falsă.

„Acolo scrie că s-a născut pe 20 decembrie, nu-i așa?" m-a întrebat ea. „Dar nu e corect. S-a născut în noaptea de 19 noiembrie. El a mințit când a înregistrat nașterea, pentru că trecuse termenul până la care trebuia să faci asta."

„El" se referea la tatăl ei vitreg, William Awdry, cunoscut în zonă pentru temperamentul lui violent...

„Mi-a luat copilul din brațe imediat după ce îl născusem și a spus că o să-l omoare. Că o să-l înece în veceul din curte. Eu l-am implorat să nu facă asta. L-am implorat să lase copilul în viață. Până atunci nu știusem dacă vreau ca acel copil să trăiască sau să moară, dar după ce îl vezi și îl ții în brațe... și Dennis era puternic, voia să trăiască, îți dădeai seama de asta. Amenințările au continuat luni de zile, Awdry care amenința că-1 omoară. Dar la momentul ăla vecinii auziseră deja copilul plângând și probabil auziseră și că [Awdry] amenința. Și-a dat seama că nu-1 mai poate

ascunde; așteptase prea mult. Așa că a înregistrat nașterea, dar a mințit în privința datei, ca să nu-l întrebe nimeni de ce l înregistrează așa târziu. Nu putea să spună nimeni că se întâmplase mai devreme, nimeni care să aibă importanță cel puțin. Nu-mi aduseseră moașă, asistentă sau altceva..."

Creed mi-a dat adesea răspunsuri mai ample în scris decât în interviurile directe în care timpul era limitat. Luni mai târziu, mi-a scris următoarele în privința suspiciunilor pe care le avea referitor la paternitatea lui:

„Am văzut cum din oglindă mă privește presupusul meu bunic vitreg. Pe măsură ce creșteam, asemănarea devenea tot mai puternică. Aveam ochii lui, urechi de aceeași formă, pielea lui gălbuie, gâtul lung. El era mai solid decât mine, un bărbat cu aspect mai masculin, și cred că mare parte a aversiunii lui față de mine venea din faptul că nu suporta să-și vadă trăsăturile într-o formă slabă și feminină. Disprețuia vulnerabilitatea..."

„Da, bineînțeles că Dennis era al lui", mi-a spus Agnes. „[Awdry] a început să se dea la mine când aveam 13 ani. Nu aveam voie să ies afară niciodată, n-am avut niciun iubit. Când mama și-a dat seama că sunt borțoasă, Awdry i-a spus că mă furișam afară ca să mă întâlnesc cu cineva. Ce altceva ar fi putut să spună? Și maică-mea l-a crezut. Sau s-a prefăcut că-l crede."

Agnes a fugit din casa înghesuită a tatălui ei vitreg cu puțin timp înaintea celei de-a doua aniversări a lui Dennis, când ea avea 16 ani și jumătate.

„Am vrut să-l iau pe Dennis cu mine, dar am plecat în miezul nopții și nu-mi permiteam să fac zgomot. Nu aveam unde să merg, nicio slujbă, niciun ban. Doar un iubit care spunea că o să aibă grijă de mine. Așa că am plecat."

Agnes avea să-l mai vadă doar de două ori pe primul ei născut. Când a aflat că William Awdry ispășește o condamnare de nouă luni pentru agresiune, s-a întors acasă la mama ei în speranța că-l va lua pe Dennis.

„Aveam de gând să-i spun lui Bert [primul ei soț] că e nepotul meu, pentru că Bert nu știa nimic despre toată încurcătura asta. Dar nu cred că Dennis își amintea de mine.

Nu se lăsa desprins de maică-mea, nu voia să vorbească cu mine, și maică-mea mi-a spus că acum e prea târziu și că n-ar fi trebuit să-l părăsesc dacă-1 voiam atât de mult. Așa că am plecat fără el."

Ultima oară când Agnes și-a văzut fiul în carne și oase a fost când s-a dus la el la școală și l-a chemat la gard să vorbească cu ea. Chiar dacă avea doar cinci ani, Creed a susținut în timpul celui de-al doilea interviu al nostru că își amintește această ultimă întâlnire.

„Era o femeie micuță, slabă și ștearsă, îmbrăcată ca o stricată", mi-a spus el. „Nu arăta ca mamele celorlalți băieți. îți dădeai seama că nu e o persoană respectabilă. N-am vrut să mă vadă ceilalți copii că vorbesc cu ea. Mi-a spus că e mama mea, iar eu i-am spus că nu e adevărat, dar știam că, de fapt, așa e. Am fugit de lângă ea."

„N-a vrut să aibă de-a face cu mine", a spus Agnes. „După asta am renunțat. N-aveam de gând să merg acasă dacă acolo era Awdry. Cel puțin Dennis era la școală. Arăta curat... Mă gândeam la el, ce face și tot așa", a spus Agnes. „Evident că te gândești. Copiii ies din tine. Bărbații nu înțeleg cum e asta. Da, mă gândeam la el, dar m-am mutat în nord împreună cu Bert, când a primit slujba la Poștă, și nu m-am mai întors niciodată în Londra, nici măcar când a murit maică-mea, pentru că Awdry dăduse de știre că dacă apar el sare la bătaie."

Când i-am spus lui Agnes că mă întâlnisem cu Dennis cu doar o săptămână înainte de a o vizita pe ea în Romford, a avut o singură curiozitate.

„Se spune că e foarte deștept, așa e?"

I-am spus că, fără îndoială, era foarte deștept. Era singurul aspect asupra căruia toți psihiatrii lui căzuseră de acord. Gardienii îmi spuseseră că citea mult, mai ales cărți de psihologie.

„Nu știu de la cine a moștenit asta. Nu de la mine... Am citit despre toate astea în ziare. L-am văzut la știri, am auzit tot ce-a făcut. Groaznic, pur și simplu groaznic. De ce ar face așa ceva o persoană? După ce s-a terminat procesul, m-am gândit iar la el cum fusese, gol și plin de sânge pe linoleumul pe care îl născusem, în timp ce tatăl meu vitreg stătea lângă

noi amenințând că-1 înecă și eu îți jur acum dumitale", a spus Agnes Waite, „că mi-aș dori să-l fi lăsat s-o facă."

Strike își stinse țigara și întinse mâna după cutia de Tennent de lângă scrumieră. în ferestre răpăia o ploaie ușoară, în timp ce el mai răsfoi puțin cartea, oprindu-se pe la mijlocul celui de-al doilea capitol.

... bunica lui, Ena, nu a dorit sau nu a putut să-l protejeze pe cel mai tânăr membru al gospodăriei de pedepsele din ce în ce mai sadice ale soțului ei.

Lui Awdry îi făcea o plăcere deosebită să-l umilească pe Dennis pentru că acesta continua să facă în pat. Bunicul lui vitreg turna o găleată de apă în patul lui și apoi îl obliga pe băiețel să doarmă acolo. Creed își amintea mai multe ocazii în care fusese obligat să se ducă la magazinul din colț fără pantaloni, doar în pantalonii uzi de pijama, ca să cumpere țigări pentru Awdry.

„Te refugiezi în fantezie", mi-a scris Creed mai târziu, „în interiorul minții mele eram pe deplin liber și fericit. Dar chiar și pe vremea aia exista în lumea reală o recuzită pe care îmi plăcea s-o încorporez în viața mea secretă. Obiecte care în fanteziile mele ajungeau să aibă o putere totemică."

La vârsta de 12 ani, Dennis a descoperit plăcerile voaieris- mului.

„Mă excita", mi-a scris el după al treilea interviu al nostru, „să privesc o femeie care nu știa că e observată. Făceam asta cu surorile mele, dar mă furișam și pe la ferestre luminate. Dacă aveam noroc, vedeam femei sau fete care se dezbrăcau, își aranjau hainele sau chiar străfulgerări de nuditate. Mă excitau nu doar aspectele evident senzuale, ci și senzația de putere. Simțeam că le fur o parte a esenței lor, că le iau ceva ce ele considerau a fi intim și ascuns."

în curând, Dennis a trecut la furtul de lenjerie feminină de pe sforile de rufe ale vecinilor și chiar de la bunica lui, Ena. îi făcea plăcere să se îmbrace cu ea pe furiș și să se masturbeze în ea...

Strike căscă și răsfoi mai departe, oprindu-se la un pasaj din

capitolul patru.

... un membru liniștit al serviciului de corespondență de la Fle- etwood Electric, care și-a uluit colegii când, la o ieșire în oraș, a îmbrăcat haina unei colege ca s-o imite pe Kay Starr.

„Și iată-1 pe micul Dennis răcnind «Wheel of Fortune» în haina lui Jenny", a spus presei, după arestarea lui Creed, un coleg care a preferat să-și păstreze anonimatul. „I-a făcut pe unii dintre colegii mai în vârstă să se simtă stânjeniți. Câțiva dintre ei au crezut după aia că e, înțelegeți, homosexual. Dar noi, cei mai tineri, l-am aclamat nebunește. La puțin timp după aceea, Dennis a început să iasă mai des."

Dar fantezia secretă a lui Creed nu era să-și petreacă viața jucând în scenete de teatru pentru amatori sau cântând prin crâșme. Fără ca vreunul din cei care îl priveau pe adolescentul cherchelit de 16 ani de pe scenă să știe, fanteziile lui complexe deveneau din ce în ce mai sadice...

Colegii lui de la Fleetwood Electric au fost îngroziți când „micul Dennis" a fost arestat pentru violarea și torturarea Sheilei Gaskins, 22 de ani, o vânzătoare pe care el o urmărise după ce coborâse dintr-un autobuz de noapte. Gaskins, care a supraviețuit atacului doar pentru că Creed a fost pus pe fugă de un paznic de noapte care a auzit zgomote pe o străduță, a putut să furnizeze probe împotriva lui.

După ce a fost condamnat, a ispășit cinci ani la închisoarea Pentonville. A fost ultima oară când avea să mai cedeze unui impuls de moment.

Strike se opri să-și aprindă o nouă țigară, apoi răsfoi următoarele zece capitole, până când un nume familiar îi atrase atenția.

... Dr. Margot Bamborough, medic de familie din Clerkenwell, pe 11 octombrie 1974.

Detectivul-inspector Bill Talbot, cel care conduce ancheta, a observat imediat similarități suspecte între dispariția tinerei doctorițe de familie și cele ale Verei Kenny și Gail Wrightman.

Atât Kenny, cât și Wrightman au fost răpite în seri

ploioase, când prezența umbrelelor și parbrizele scăldate de ploaie erau niște obstacole la îndemână pentru potențialii martori. în seara în care a dispărut Margot Bamborough, ploua torențial.

Cu puțin timp înainte de dispariția lui Kenny și a lui Wrightman, în zonă a fost văzută o camionetă de dimensiuni mici cu plăcuțe de înregistrare despre care se bănuia că ar fi false. Trei martori diferiți s-au prezentat ca să declare că o camionetă asemănătoare, mică și albă, fusese văzută în seara aceea îndepărtându-se în mare viteză de zona în care se află cabinetul lui Margot Bamborough.

Și mai elocventă era mărturia unui șofer care văzuse pe stradă două femei, una din ele părând infirmă sau leșinată, cealaltă susținând-o. Talbot a făcut imediat legătura atât cu Vera Kenny, care fusese văzută urcând, beată, într-o camionetă împreună cu cineva care părea a fi o altă femeie, cât și cu mărturia lui Peggy Hiskett, care relatase că bărbatul îmbrăcat ca o femeie dintr-o stație izolată de autobuz care încercase s-o convingă să bea o sticlă de bere cu el devenise agresiv înainte ca ea să reușească, din fericire, să atragă atenția unei mașini care trecea pe acolo.

Convins că Bamborough căzuse victimă criminalului în serie poreclit acum Măcelarul din Essex, Talbot...

Mobilul lui Strike sună. încercând să nu piardă pagina, Strike bâjbâi după telefon și răspunse fără să verifice identitatea apelantului.

— Strike.

— Bună, Bluey, spuse o voce catifelată de femeie.

Strike puse cartea pe pat, cu paginile în jos. Urmă o pauză în timpul căreia o auzea pe Charlotte cum respiră.

— Ce vrei?

— Să vorbesc cu tine, spuse ea.

— Despre?

— Nu știu, râse ea ușor. Alege tu.

Strike cunoștea această dispoziție. Charlotte băuse jumătate de sticlă de vin sau, poate, savurase câteva whisky-uri. Exista un moment al beției — nici măcar al beției, ci al domolirii pe care o provoacă alcoolul — în care ieșea la iveală o Charlotte șarmantă,

amuzantă chiar, dar încă nu combativă sau sentimentală. Strike se întrebase cândva, spre sfârșitul logodnei lor, când onestitatea lui înnăscută îl făcuse să se confrunte cu realitatea și să-și pună întrebări grele, cât de realist sau de sănătos era să-și dorească o soție care să fie tot timpul foarte ușor beată.

— Nu m-ai sunat înapoi, spuse Charlotte. Ți-am lăsat mesaj la Robin a ta. Nu ți l-a dat?

— Ba da, mi l-a dat.

— Dar n-ai sunat.

— Ce vrei, Charlotte?

Partea sănătoasă a creierului său îi spunea să pună capăt apelului, dar el continua să țină telefonul la ureche, ascultând, așteptând. Charlotte fusese o lungă vreme ca un drog pentru el: un drog, sau o boală.

— Interesant, spuse Charlotte visătoare. Crezusem că o să decidă să nu-ți transmită mesajul.

Strike nu spuse nimic.

— Sunteți deja împreună? E destul de atrăgătoare. Și întotdeauna acolo. La îndemână. Foarte co...

— De ce m-ai sunat?

— Ți-am spus, voiam să vorbesc cu tine... știi ce zi e azi? Prima aniversare a gemenilor. întreaga *familie Ross* a venit să se agite pe lângă ei. E primul moment liber pe care îl am.

Strike știa, bineînțeles, că Charlotte născuse gemeni. Existase un anunț în *The Times,* pentru că Charlotte se căsătorise cu un membru al unei familii aristocratice care își anunța în mod regulat în paginile ziarului nașterile, căsătoriile și decesele, chiar dacă de fapt Strike nu aflase vestea de acolo, lisa îi transmisese această informație, iar Strike își amintise imediat cuvintele pe care i le spusese Charlotte la o masă dintr-un restaurant la care îl păcălise să se așeze, cu peste un an în urmă.

Singurul gând care m-a ajutat să rezist în perioada sarcinii e că după ce nasc o să pot pleca.

Dar copiii se născuseră prematur și Charlotte nu-i părăsise.

Copiii ies din tine. Bărbații nu înțeleg cum e asta.

în ultimul an, Strike mai primise două apeluri telefonice cherchelite asemănătoare, ambele târziu în noapte. El pusese capăt primului după doar câteva secunde, deoarece Robin încerca să dea de el. Iar Charlotte închisese abrupt după câteva

minute de la începutul celui de-al doilea.

— Nimeni nu a crezut c-or să supraviețuiască, știai?

Apoi Charlotte continuă în șoaptă:

— E *un miracol.*

— Dacă e ziua de naștere a copiilor tăi, n-ar trebui să te reții, spuse Strike. Noapte bună, Char...

— Nu închide, spuse ea pe un ton dintr-odată imperios. Te rog, nu închide.

Pune capăt apelului, spuse vocea din capul lui, dar Strike nu făcu asta.

— Sunt adormiți, dorm duși. Ei nu știu că e ziua lor, toată tevatura asta e o glumă. Celebrarea aniversării acelui coșmar blestemat. A fost oribil, m-au tăiat...

— Trebuie să închid, spuse el. Am treabă.

— *Te rog,* aproape se tângui ea. Bluey, sunt atât de nefericită, tu nu știi, sunt nenorocită ca dracu'...

— Ești căsătorită și mamă a doi copii, îi spuse el brutal, iar eu nu sunt consilier pentru probleme sufletești. Există linii speciale la care poți suna fără să le spui cine ești, dacă ai nevoie de serviciile lor. Noapte bună, Charlotte.

Strike întrerupse convorbirea.

Ploaia se întețise, răpăind în ferestrele lui întunecate. Fața lui Dennis Creed era acum cu susul în jos pe coperta cărții aruncate deoparte. Ochii lui cu gene rare păreau inversați pe fața răsturnată. Efectul era tulburător, ca și cum ochii din fotografie ar fi fost vii.

Strike deschise iar cartea și continuă să citească.

Bun domn, acum prietenia mi-o arata, Căci pentru tine m-am primejduit estimp, Iar pentru rana în luptă căpătată, îmi vei întoarce îndesat răsplată.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

George Layborn nu reușise încă să pună mâna pe dosarul Bamborough când sosi ziua de naștere a lui Robin.

Pentru prima oară în viața ei, se trezi în dimineața de 9 octombrie, își aminti ce zi e și nu simți nicio bucurie, ci doar un sentiment de mâhnire. Astăzi împlinea 29 de ani, iar 29 avea o tonalitate stranie. Numărul acesta părea să reprezinte nu un reper, ci o escală: „Următoarea oprire: TREIZECI". Rămase câteva clipe așa, singură în patul ei dublu din camera ei închiriată, amintindu-și ce spusese verișoara sa preferată, Katie, când Robin fusese ultima dată acasă, în timp ce Robin îl ajuta pe fiul de doi ani al acesteia să-i facă pe monștrii Play-Doh să meargă în camionul său, Tonka.

— E ca și cum ai călători într-o direcție diferită față de noi, ceilalți.

Apoi, văzând pe fața lui Robin ceva care o făcuse să-și regrete spusele, Katie adăugase în grabă:

— Nu vreau să spun că ar fi ceva rău! Pari foarte fericită. Vreau să spun, liberă! Zău, uneori chiar te invidiez.

Dar era evident că mințea.

Robin nu regretase nicio clipă sfârșitul unui mariaj care, în ultima lui fază, o făcuse profund nefericită. încă putea să evoce acea senzație, pe care, din fericire, nu o mai experimentase de

atunci, când toate culorile păreau să pălească în împrejurimi — iar împrejurimile chiar fuseseră frumoase: Robin știa că locul în care ea și Matthew se despărțiseră în cele din urmă, casa căpitanului de vas din Deptford, era cât se poate de atrăgător, dar era straniu că-și aducea acum aminte atât de puține detalii despre el. Ce-și amintea cu claritate că simțise între acei pereți era senzația că ajunsese într-o fundătură, sentimentele permanente de vinovăție și teamă și groaza care începea să crească în ea pe măsură ce înțelegea că se legase de un om pe care nu îl plăcea și cu care nu avea aproape nimic în comun.

Cu toate acestea, descrierea optimistă pe care Katie i-o făcuse vieții ei actuale drept „fericită" și „liberă" nu era pe de-a-ntregul exactă. în ultimii ani, Robin îl privise pe Strike cum își prioritizează viața profesională în dauna a orice altceva — de fapt, după ce aflase diagnosticul lui Joan, îl văzuse pentru prima dată că își deleagă sarcinile și că nu mai pune munca de detectiv pe primul loc — și, zilele acestea, Robin se simțea și ea acaparată de slujba care îi oferea atâtea satisfacții încât devenea devoratoare. Acum, când trăia în sfârșit ceea ce își dorise încă de când intrase prima oară pe ușa de sticlă a biroului lui Strike, înțelegea câtă singurătate poate aduce o pasiune unică și dominantă.

La început, să aibă patul doar pentru ea fusese o adevărată plăcere: nimeni nu stătea îmbufnat cu spatele la ea, nimeni nu se plângea că ea nu-și asumă partea sa de responsabilitate financiară, nimeni nu îi dădea înainte cu perspectivele lui de promovare, nimeni nu solicita o partidă de sex care devenise mai degrabă o corvoadă decât o plăcere. Totuși, chiar dacă nu-i lipsea deloc Matthew, își putea imagina un moment (dacă era să fie sinceră, probabil că deja îl trăia) în care lipsa contactului fizic, a afecțiunii și chiar a sexului — ceea ce, pentru Robin, reprezenta un aspect mai complicat decât pentru multe alte femei — ar fi devenit nu o binefacere, ci o absență serioasă din viața ei.

Și pe urmă? Avea să ajungă ca Strike, cu o succesiune de iubiți maziliți categoric pe locul doi, după slujbă? Imediat după ce se gândi la asta, se trezi întrebându-se, cum făcuse aproape în fiecare zi de atunci, dacă partenerul ei o sunase pe Charlotte Campbell. Iritată pe sine însăși, Robin dădu pătura la o parte și,

ignorând pachetele de pe comodă, se duse să facă duș.

Noua ei locuință din Finborough Road ocupa ultimele două etaje ale unei case dintr-un șir de clădiri lipite unele de altele. Dormitoarele și baia erau la etajul trei, iar camerele de zi — la etajul patru. Sufrageria dădea pe o mică terasă, unde lui Wolfgang, Teckelul bătrân, cu blană aspră, al proprietarului, îi plăcea să stea întins în zilele însorite.

Robin, care nu își făcea nicio iluzie în privința proprietăților disponibile în Londra pentru femeile singure cu un venit mediu, mai ales una care avea de achitat facturi pentru avocați, se considera extrem de norocoasă că putea împărți cu un coleg care îi plăcea un apartament curat, bine întreținut și decorat cu gust din care ea ocupa o cameră cu pat dublu. Colegul ei de apartament, care era și proprietarul, era un actor de 42 de ani pe nume Max Priestwood care nu-și permitea să întrețină casa fără un chiriaș. Max, care era gay, avea o frumusețe pe care mama lui Robin ar fi numit-o aspră: înalt și lat în spate, cu păr bogat, de un blond-închis, și cu o expresie de oboseală permanentă în ochii gri. Era, de asemenea, un vechi prieten al lisei, care fusese la universitate cu fratele lui mai mic.

în ciuda asigurărilor lisei că „Max e absolut încântător", în primele ei luni în calitate de chiriașă Robin se întrebase dacă nu cumva făcuse o mare greșeală când se mutase cu el, pentru că părea cufundat într-o stare de posomoreală permanentă. Robin se străduise din răsputeri să fie o bună colegă de apartament: era din fire îngrijită, nu punea niciodată muzică tare și nu gătea nimic cu miros foarte puternic, îi acorda multă atenție lui Wolfgang și își amintea să-l hrănească dacă Max era plecat, era scrupuloasă în privința înlocuirii detergentului de vase și a hârtiei igienice și ținea să fie politicoasă și voioasă de fiecare dată când intrau în contact, dar Max zâmbea rareori, iar când Robin sosise acolo prima oară avusese impresia că el face un efort uriaș să-i vorbească. La început, Robin se întrebase, paranoică, dacă nu cumva lisa îl forțase pe Max să o accepte drept chiriaș.

Cu trecerea timpului, conversațiile lor începuseră să se lege mai ușor, dar Max nu era niciodată vorbăreț. Uneori, Robin era recunoscătoare pentru apetența lui față de monosilabe, pentru că atunci când se întorcea acasă după o tură de 12 ore de

supraveghere, înțepenită și obosită, cu mintea zumzăind de preocupări legate de muncă, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să stea la taclale. Alteori, când ar fi preferat să meargă în sufrageria open-space de sus, rămânea în camera ei, ca să nu aibă senzația că invadează spațiul intim al lui Max.

Bănuia că motivul principal al permanentei proaste dispoziții a lui Max era că se afla tot timpul în șomaj. După ce piesa din West End în care avusese un rol mic fusese scoasă de pe afiș în urmă cu patru luni, Max nu mai reușise să obțină nicio slujbă. Robin învățase repede să nu-1 întrebe dacă avea vreo audiție. Uneori chiar și o replică de genul „Cum ți-a mers azi?" părea inutil de critică. Robin știa că, înainte, Max locuise în apartament împreună cu un iubit cu care avea de mult timp o relație, coincidența făcând ca pe acesta să-l cheme tot Matthew. Nu știa nimic despre despărțirea lor, în afara faptului că acest Matthew îi cedase de bunăvoie lui Max jumătatea lui de apartament, ceea ce ei i se părea extraordinar de generos în comparație cu comportamentul fostului ei soț.

După ce făcu duș, Robin își luă pe ea un halat și se întoarse în camera ei ca să deschidă darurile pe care le primise prin poștă în ultimele câteva zile și pe care le păstrase pentru această dimineață. Bănuia că mama ei era cea care îi cumpărase uleile aromatice de baie care, chipurile, erau un cadou din partea fratelui ei, Martin, că Jenny, cumnata ei, medic veterinar, (actualmente însărcinată cu prima nepoată sau cu primul nepot al lui Robin), alesese puloverul croșetat de mână ținând cont de propriile ei preferințe vestimentare, și că fratele ei, Jonathan avea o nouă prietenă care probabil că alesese cerceii lungi. Simțindu-se ușor mai deprimată decât înainte de deschiderea cadourilor, se îmbrăcă complet în negru, ceea ce se potrivea și cu ziua de hârțogăraie care o aștepta la birou, și cu întâlnirea de informare pe care o avea cu prezentatorul meteo pe care îl persecuta Carte Poștală, dar și cu sărbătorirea zilei ei de naștere la un pahar cu lisa și cu Vanessa, prietena ei polițistă. lisa îi sugerase să-l invite și pe Strike, iar Robin spusese că ar prefera să fie doar o seară a fetelor, pentru că se străduia să evite orice altă ocazie în care lisa ar fi încercat să-i cupleze.

Când dădu să iasă din cameră, ochii îi căzură pe volumul *Demonul din Paradise Park,* pe care, ca și Strike, îl cumpărase

online. Exemplarul ei era puțin mai uzat decât al lui și avusese nevoie de mai mult timp ca să ajungă. Robin nu citise prea mult din el, pentru că seara era de obicei prea obosită ca să mai facă altceva decât să se prăbușească în pat, dar și pentru că ceea ce citise provocase deja o ușoară revenire a simptomelor psihologice pe care le avea de când antebrațul îi fusese crestat, într-o noapte întunecoasă. însă azi îndesă cartea în geantă, ca să citească în metrou.

în timp ce mergea spre stație, primi un SMS în care mama ei îi ura la mulți ani și îi spunea să-și verifice e-mailul. Robin făcu întocmai și văzu că părinții îi trimiseseră un voucher de 150 de lire la Selfridges. Era un cadou cât se poate de bine-venit, pentru că după ce plătea facturile avocaților, chiria și își asigura traiul de zi cu zi, lui Robin nu-i mai rămânea practic nimic pentru ceva ce poate fi considerat un răsfăț personal.

Cu moralul puțin mai ridicat, se instală într-un colț al metroului, scoase *Demonul din Paradise Park* din geantă și deschise la pagina la care rămăsese.

Coincidența din primul rând îi provocă un ciudat fior interior.

Capitolul 5

Chiar dacă el nu și-a dat seama de asta, Dennis Creed a fost eliberat din închisoare chiar de ziua lui reală de naștere, pe 19 noiembrie 1966, când împlinea 29 de ani. Bunica lui, Ena, murise în timp ce el se afla la Brixton și nu se punea problema să se întoarcă să locuiască cu bunicul lui vitreg. Nu avea niciun prieten apropiat la care să apeleze și, deloc surprinzător, dacă mai existase vreo persoană care ar fi putut să se arate binevoitoare față de el înaintea celei de-a doua condamnări pentru viol, acum aceasta nu se grăbi să se întâlnească cu el sau să-l ajute. Creed își petrecu prima noapte de om liber într-un hostel de lângă King's Cross.

După o săptămână de dormit prin hosteluri sau pe băncile din parc, Creed reuși să-și găsească o cameră single într-o pensiune. De-a lungul următorilor patru ani, avea să schimbe întruna camere părăginite și slujbe pe termen scurt, la care primea banii în mână, presărate cu perioade în care dormea sub cerul liber. Mai târziu, mi-a recunoscut că în

această perioadă mergea des la prostituate, dar a ucis pentru prima dată în 1968.

Eleva Geraldine Christie se îndrepta spre casă...

Robin sări următoarea pagină și jumătate. Nu dorea deloc să citească detaliile răului pe care Creed îl abătuse asupra lui Geraldine Christie.

... până când, în cele din urmă, în 1970 Creed și-a găsit o locuință permanentă în camerele de la subsolul pensiunii conduse de Violet Cooper, o fostă costumieră de 50 de ani care, ca și bunica lui, era aproape alcoolică. Această casă, acum demolată, avea să devină în timp celebră sub cumplita poreclă de „camera de tortură" a lui Creed. Era o clădire înaltă și îngustă din cărămidă murdară de pe Liverpool Road, aproape de Paradise Park.

Creed i-a prezentat lui Cooper referințe falsificate pe care ea nu s-a deranjat să le verifice, susținând că își pierduse recent slujba de la un bar, dar că un prieten îi promisese că-1 angajează la un restaurant din apropiere. întrebată la proces de ce acceptase cu atâta ușurință să închirieze o cameră unui șomer fără domiciliu stabil, Cooper a replicat că era „bună la suflet" și că Creed i se păruse „un băiat dulce, puțin pierdut și singuratic".

Decizia ei de a-i închiria lui Dennis Creed la început o cameră, apoi întreg subsolul avea s-o coste scump pe Violet Cooper. în ciuda insistențelor ei din timpul procesului că nu avea habar ce se petrecea în subsolul propriei pensiuni, numele de Violet Cooper a fost privit după aceea cu suspiciune și dispreț. Acum trăiește sub alt nume, pe care eu am acceptat să nu-1 dezvălui.

„Am crezut că e bulangiu", spune azi Cooper. „Văzusem din ăștia la teatru. Mi-a părut rău pentru el, ăsta e adevărul."

Cooper, o femeie dolofană pe al cărei chip băutura și trecerea timpului făcuseră ravagii, recunoaște că ea și Creed s-au împrietenit repede. Uneori, în timpul conversațiilor noastre, părea să uite că tânărul „Den" care petrecuse multe

seri în sufrageria ei privată de la etaj, amândoi băuți și interpretând cântece din colecția ei de discuri, era criminalul în serie care locuia în subsolul ei.

„I-am scris, înțelegi", spune ea. „După ce a fost condamnat. I-am zis «Dacă ai simțit vreodată ceva față de mine, dacă a existat ceva real, spune-mi dacă ai omorât-o pe vreuna dintre acele femei. Acum nu mai ai nimic de pierdut, Den», i-am zis, «și ai putea să aduci liniște în sufletele oamenilor.»"

Dar Creed nu recunoștea nimic în scrisoarea lui de răspuns.

„Da, e bolnav. Atunci mi-am dat seama. N-a făcut altceva decât să copieze versurile unui cântec vechi al lui Rosemary Clooney pe care îl cântam noi doi împreună, «Come On-A My House». îl știi... *«Come on-a my house, my house, I'm-a yonna give you candy...* Mi-am dat seama atunci că mă urăște la fel de mult ca pe toate celelalte femei. își bătea joc de mine, asta făcea."

însă în 1970, când s-a mutat în subsolul ei, Creed făcea tot posibilul să se bage pe sub pielea proprietarei lui, care recunoaște că tânărul a devenit pe nesimțite o combinație între fiu și confident. Violet a convins-o pe prietena ei, Beryl Gould, care deținea o curățătorie, să-l angajeze pe tânărul Den pe post de curier, ceea ce îi oferea acestuia acces la camioneta de mici dimensiuni care avea să devină în curând celebră în presă...

La 20 de minute după ce se urcase în metrou, Robin coborî în Leices- ter Square. în timp ce ieșea la suprafață, telefonul mobil din buzunarul ei vibră. îl scoase și văzu un mesaj de la Strike. Se trase deoparte, ca să nu stea în calea celor care ieșeau de la metrou, și îl citi.

Vești: l-am găsit pe dr. Dinesh Gupta, medicul de familie care în 1974 lucra cu Margot la cabinetul din Clerkenwell. Are 80 și ceva de ani, dar pare în deplinătatea facultăților mintale și e bucuros să ne întâlnim în după-amiaza asta acasă la el, în Amersham. Acum mă uit la Sprințarul cum ia micul dejun în Soho. O să-l pun pe Barday să preia supravegherea la prânz

și mă duc direct acasă la Gupta. Ai putea cumva să-ți amâni întâlnirea cu Prezentatorul de la Meteo și să vii și tu?

„Intră în casa mea, în casa mea/ O să-ți dau bomboane" — în limba engleză. *(N.r.)*

Robin se posomori. Mai mutase o dată întâlnirea de informare cu prezentatorul și i se părea incorect să facă asta a doua oară, mai ales atât de din scurt. Dar i-ar fi plăcut să-l cunoască pe doctorul Dinesh Gupta.

Nu pot să-l amețesc iar, îi scrise ea înapoi. **Să-mi spui cum a fost.**

în regulă, răspunse Strike.

Robin mai privi câteva clipe ecranul telefonului. Anul trecut Strike uitase de ziua ei de naștere, dându-și seama de omisiunea lui peste o săptămână, când îi cumpărase flori. Dat fiind că păruse să se simtă vinovat din cauza scăpării de atunci, Robin își imaginase că o să-și noteze data și, poate, anul acesta o să-și pună o alarmă la mobil. Dar nu apăru niciun „Apropo, la mulți ani!", așa că băgă mobilul la loc în buzunar și o luă spre birou, fără să zâmbească.

10

Iar dacă mintea s-ar ceti pe chip, Domn înțelept și grav era acela...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Vă gândiți, spuse doctorul în vârstă, micuț și cu ochelari, pierdut atât în costumul lui, cât și în fotoliul cu spătar înalt, că semăn cu Ghandi.

Strike, care se gândea exact la asta, râse surprins.

Doctorul de 81 de ani părea să se fi împuținat în costumul lui; gulerul și manșetele cămășii îi rămăseseră foarte largi, iar gleznele în ciorapi negri de mătase erau subțiri. Din urechi îi ieșeau smocuri de păr alb care i le acopereau și purta ochelari cu rame de baga. Cele mai puternice trăsături ale figurii sale maronii pe care i se putea citi amabilitatea erau nasul acvilin și ochii întunecați, care păreau să fie singurii care au scăpat de procesul îmbătrânirii și care erau la fel de strălucitori și de ageri ca ai unei pitulici.

Pe măsuța de cafea foarte lustruită dintre ei, dintr-o cameră care părea rar folosită și numai la ocazii speciale, nu era fir de praf. Auriul închis al tapetului, canapelei și scaunelor sclipea imaculat în lumina soarelui de toamnă, filtrată de perdele. Pe pereți, de o parte și de alta a draperiei cu franjuri, erau atârnate, în perechi, patru fotografii în rame aurite. Fiecare înfățișa o tânără brunetă diferită, toate purtând tocă și mantie de absolvire și ținându-și în mâini diplomele.

Dna Gupta, o femeie micuță, cu părul cărunt și ușor surdă, îi spusese deja lui Strike ce universități absolviseră fiicele ei — două din ele medicina, una limbile moderne și cealaltă calculatoare — și cât de bine se descurca fiecare în cariera pe care și-o alesese. îi arătase și fotografii cu cei șase nepoți cu care ea și soțul ei fuseseră

binecuvântați până atunci. Doar mezina nu avea copii, „dar o să aibă", spuse dna Gupta cu o siguranță ă la Joan. „Fără copii n-o să fie fericită niciodată."

După ce le aduse ceaiul în cești de porțelan și un platou cu rulouri cu smochine, dna Gupta se retrase în bucătărie, unde urmărea cu sonorul dat tare *Escape to the Country.*

— întâmplarea face că tatăl meu chiar să-l fi întâlnit pe Ghandi în tinerețe, când acesta a vizitat Londra în 1931, spuse doctorul Gupta, alegând un rulou cu smochine. Și el a făcut dreptul în Londra, înțelegeți, dar la ceva timp după Ghandi. Dar familia noastră era una mai prosperă. Spre deosebire de Ghandi, tatăl meu și-a permis să-și aducă soția în Anglia cu el. Părinții mei au decis să rămână în Marea Britanie după ce tata și-a luat licența de avocat. Așa că părinții mei au scăpat de împărțire[§]. A fost un mare noroc pentru noi. Bunicii mei și două dintre mătușile mele au fost uciși în timp ce încercau să fugă din Bengalul de Est. Masacrați. Și ambele mele mătuși au fost violate înainte de a fi ucise.

— îmi pare rău, spuse Strike.

Nu anticipase turnura pe care o luase conversația și încremenise în timp ce își deschidea carnetul, simțindu-se cam penibil cum rămăsese așa, cu pixul în aer.

— Tatăl meu, spuse doctorul Gupta, dând încet din cap în timp ce își mesteca ruloul, s-a învinovățit până în ceasul morții. Credea că ar fi trebuit să fie și el acolo, să-i protejeze pe toți, sau să fi murit împreună cu ei. Dar lui *Margot* nu-i plăcea să audă adevărul despre împărțire. Toți ne doream independența, firește, dar tranziția a fost gestionată foarte, foarte prost, așa e. Aproape trei milioane de oameni au dispărut. Violuri. Mutilări. Familii sfâșiate. S-au făcut greșeli cumplite. S-au comis acte îngrozitoare. Margot și cu mine aveam o dispută pe tema asta. O dispută prietenească, desigur.

Doctorul Gupta zâmbi.

— Dar Margot își făcuse o imagine romantică despre revoltele din ținuturi îndepărtate. Nu îi judeca pe violatorii și pe torționarii cu piele maro după aceleași standarde pe care le-ar fi aplicat bărbaților albi care înecau copii pentru că erau de altă religie. Considera, cred, ca și Suhrawardy, că „vărsarea de sânge și

§ împărțirea Indiei Britanice a condus la crearea la 15 august 1947 a următoarelor state suverane: Dominionul Pakistanului (mai târziu Republica Islamică Pakistan și Republica Populară Bangladesh) și Dominionul Indiei (mai târziu Republica India). *(N.r.')*

dezordinea nu sunt neapărat un rău în sine, dacă servesc unei cauze nobile".

Doctorul Gupta își termină biscuitele și adăugă:

— Bineînțeles, Suhrawardy a fost cel care a instigat la Marile Crime din Calcutta. Patru mii de morți într-o singură zi.

Strike lăsă ca în cameră să se aștearnă o pauză respectuoasă, întreruptă doar de sunetul îndepărtat al emisiunii din bucătărie. Când fu evident că nu mai urma nicio referire la teroare și la vărsarea de sânge, profită de ocazia care îi fusese oferită.

— Vă plăcea de Margot?

— O, da, spuse Dinesh Gupta, continuând să zâmbească. Chiar dacă unele dintre credințele și atitudinile ei mi se păreau șocante. Eu m-am născut într-o familie tradițională, chiar dacă occidentalizată. înainte ca eu și Margot să deschidem împreună un cabinet, nu mă aflasem niciodată zi de zi în preajma unei femei care se autodeclara *eliberată.* Prietenii mei de la facultatea de medicină și partenerii mei de la cabinetele anterioare fuseseră toți bărbați.

— Deci era feministă?

— O, foarte feministă, spuse Gupta zâmbind. Mă tachina în legătură cu ceea ce ea considera a fi atitudinile mele retrograde. Margot ținea mult să-i facă pe oameni mai buni — indiferent dacă ei își doreau sau nu asta...

Gupta râse ușor.

— Și făcea voluntariat la WEA. Asociația Lucrătorilor din Educație, știați? Ea provenea dintr-o familie săracă și susținea cu ardoare educarea adulților, mai ales în rândul femeilor.

Dinesh Gupta se întoarse în fotoliu ca să arate spre cele patru fotografii de absolvire din spatele lui.

— Cu siguranță, le-ar fi aplaudat pe fetele mele. Jheel încă se plânge că n-am avut niciun fiu, dar eu nu am nicio nemulțumire.

Doctorul Gupta se întoarse iar cu fața spre Strike.

— Nicio nemulțumire, repetă el.

— înțeleg din arhiva Colegiului Medicilor, spuse Strike, că exista și un al treilea medic la cabinetul St John, un anume doctor Joseph Brenner. Așa e?

— Doctor Brenner, da, într-adevăr, spuse Gupta. Mă îndoiesc că mai e în viață, sărmanul. Ar trebui să aibe peste 100 de ani acum. Lucrase mult timp singur în acea zonă înainte să ni se alăture în

noul nostru cabinet. A adus-o cu el pe Dorothy Oakden, care era dactilografa lui de peste 20 de ani, iar ea a devenit secretara cabinetului nostru. O doamnă mai în vârstă — sau cel puțin așa mi se părea mie la momentul acela.

Gupta chicoti încet din nou.

— Nu cred că avea mai mult de 50 de ani. Se căsătorise târziu și rămăsese văduvă la puțin timp după aceea. Nu am idee ce s-a întâmplat cu ea.

— Cine mai lucra la cabinet?

— Păi, să vedem... mai era Janice Beattie, asistentă la domiciliu, cea mai bună asistentă cu care am lucrat vreodată. Născută în East End. Ca și Mar- got, cunoștea privațiunile sărăciei din experiență personală. Pe vremea aceea, Clerkenwell nu era nici pe departe atât de elegant ca acum. încă primesc felicitări de Crăciun de la Janice.

— Aveți cumva adresa ei? întrebă Strike.

— E posibil, spuse doctorul Gupta. O întreb pe Jheel.

Dădu să se ridice.

— E foarte bine și mai târziu, după ce discutăm, spuse Strike, temându-se să întrerupă șirul amintirilor. Vă rog, continuați. Cine mai lucra la St John?

— Să vedem, să vedem, spuse iar doctorul Gupta, afundându-se la loc în fotoliul său. Am avut două recepționere, femei tinere, dar mă tem că nu mai țin legătura cu niciuna dintre ele... ei, cum le chema?

— Cumva Gloria Conți și Irene Bull? întrebă Strike, care găsise ambele nume în relatările de presă din acea perioadă.

O fotografie neclară cu cele două tinere înfățișa o brunetă subțire și ceea ce lui Strike i se păruse a fi o blondă oxigenată, ambele părând tulburate că sunt fotografiate la intrarea în cabinet. Articolul din *Daily Express* în care apărea fotografia o cita pe „Irene Bull, recepționeră, 25 de ani", care spunea *„E groaznic. Nu știm nimic. încă sperăm să se întoarcă. Poate și-a pierdut memoria sau ceva de felul ăsta."* Gloria era amintită în fiecare articol pe care îl citise el, pentru că fusese ultima persoană care o văzuse pe Margot în viață. *„A spus «Seară bună, Gloria, ne vedem mâine.» Părea în regulă, mă rog, puțin obosită, era la terminarea programului și avusesem o urgență, o pacientă care o reținuse mai mult decât se așteptase ea. întârziase puțin la întâlnirea cu prietena ei. A deschis umbrela în ușă și a plecat."*

— Gloria și Irene, aprobă din cap doctorul Gupta. Da, așa e.

Amândouă erau tinere, așa că ar trebui să fie încă în viață, dar mă tem că nu am nici cea mai vagă idee unde sunt acum.

— Ăștia sunt toți? întrebă Strike.

— Da, așa cred — nu, stai așa, spuse Gupta ridicând mâna. Mai era femeia de serviciu. O femeie din Indiile de Vest. Oare cum o chema?

Doctorul Gupta făcu o grimasă.

— Mă tem că nu-mi amintesc.

Existența unei femei de serviciu a cabinetului era o informație nouă pentru Strike. în biroul lui făcuseră întotdeauna curățenie el sau Robin, deși, în ultima vreme, mai ajuta și Pat. își notă „Femeie de serviciu, Indi- ile de Vest".

— Vă amintiți ce vârstă avea?

— N-aș putea să spun, răspunse Gupta.

Apoi adăugă, cu delicatețe:

— Doamnele de culoare — e mult mai greu să-ți dai seama ce vârstă *au,* nu-i așa? Arată mai tinere mult timp. Dar cred că avea mai mulți copii, deci nu era *foarte* tânără. Poate treizeci și ceva de ani?

— Deci trei doctori, o secretară, două recepționere, o asistentă la domiciliu și o femeie de serviciu? rezumă Strike.

— Da. Aveam toate ingredientele unei afaceri de succes — dar mă tem că era un cabinet nefericit. încă de la început.

— Serios? spuse Strike, interesat. De ce?

— Chimia personală, răspunse Gupta prompt. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am înțeles că echipa e baza. Calificările și experiența sunt importante, dar dacă echipa nu se *încheagă...*

Gupta își împleti degetele.

— ... atunci adio! N-o să obții niciodată rezultatele pe care le vrei. Așa a fost și la St John. Păcat, mare păcat, că potențial aveam. Cabinetul era popular în rândul doamnelor, care de regulă preferă să fie consultate de persoane de același sex. Margot și Janice erau amândouă foarte populare. Dar au existat încă de la început sciziuni. Doctorul Brenner ni s-a alăturat pentru că îi convenea că lucra într-o clădire mai nouă, dar nu s-a comportat niciodată ca și cum ar fi făcut parte din echipa noastră. De fapt, în timp a ajuns să le arate unora dintre noi o ostilitate fățișă.

— Față de cine era ostil, mai exact? întrebă Strike, bănuind răspunsul.

— Mă tem, spuse doctorul Gupta trist, că nu-i plăcea de Margot. Ca să fiu sincer, cred că lui Joseph Brenner nu-i plăceau *femeile.* Era grosolan și cu fetele de la recepție. Bineînțeles, ele erau mai ușor de intimidat decât Margot. Cred că Brenner o respecta pe Janice — era foarte eficientă, înțelegeți, și mai puțin ofensivă decât Margot — și era întotdeauna politicos față de Dorothy, care îi era complet loială. Dar a antipatizat-o pe Margot încă de la început.

— De ce credeți că s-a întâmplat asta?

— Ah, spuse doctorul Gupta ridicând mâinile și lăsându-le să cadă, cu un gest deznădăjduit, adevărul e că Margot — acum, mie îmi plăcea de ea, înțelegeți, și discuțiile noastre erau întotdeauna agreabile — dar ea era genul de persoană pe care o iubești sau o urăști. Doctorul Brenner nu era deloc un feminist. Credea că locul femeii e la cratiță și să-și vadă de copii și nu vedea cu ochi buni faptul că Margot lăsase acasă un copil și se întorsese la lucru cu normă întreagă. Ședințele echipei erau foarte stânjenitoare. Aștepta ca Margot să înceapă să vorbească, apoi vorbea peste ea, foarte tare. Brenner era un fel de tiran. Credea că recepționerele noastre sunt acolo unde le e locul. Se plângea de lungimea fustelor lor, de coafura lor. Dar, chiar dacă era grosolan *mai ales* cu doamnele, părerea mea e că de fapt lui nu-i plăceau *oamenii.*

— Ciudat, spuse Strike. Pentru un doctor.

— Ah, spuse Gupta chicotind, nu e deloc atât de neobișnuit pe cât ați putea crede, dle Strike. Noi, doctorii, suntem ca toți ceilalți. E un mit popular că noi trebuie să iubim oamenii, cu bune și cu rele. *Ironia* e că vulnerabilitatea cea mai mare a cabinetului nostru era Brenner însuși. Era dependent!

— Serios?

— Barbiturice, spuse Gupta. Da, barbiturice. Pe vremea aia, un doctor putea să facă asta fără să fie observat, dar el comanda suplimentar cantități imense de barbiturice. Le ținea într-un dulăpior încuiat din cabinetul lui. Era un om foarte dificil. închis emoțional. Necăsătorit. Și cu dependența asta secretă.

— Ați discutat cu el despre asta? întrebă Strike.

— Nu, spuse Gupta trist. Am tot amânat. Voiam să fiu sigur că am dovezi solide înainte de a deschide subiectul. Din cercetările mele discrete, bănuiam că folosește în continuare și adresa fostului său cabinet, pe lângă a noastră, dublându-și comenzile și apelând la mai multe farmacii. Avea să fie dificil să dovedesc cu ce se ocupă. Poate

că nici eu nu mi-aș fi dat vreodată seama dacă Janice nu ar fi venit să-mi spună că intrase întâmplător peste el în timp ce dulăpiorul era deschis și că văzuse ce cantități strânsese acolo. Apoi Janice mi-a dezvăluit că într-o seară, după ce plecase și ultimul pacient, îl găsise prăbușit peste biroul lui și foarte amețit. Dar nu cred că asta i-a afectat vreodată discernământul. Nu *cu adevărat.* Observasem că la sfârșitul zilei se întâmpla să aibă privirea mai absentă și așa mai departe, dar era aproape de pensie. Am presupus că e obosit.

— Margot știa de dependența lui? întrebă Strike.

— Nu, spuse Gupta, nu i-am spus, chiar dacă ar fi trebuit s-o fac. Era partenera mea și persoana căreia ar fi trebuit să am încredere să-i spun, ca să decidem împreună ce aveam de făcut. Dar mă temeam că o să dea buzna în cabinetul doctorului Brenner ca să-i ceară socoteală. Margot nu era genul de femeie care să bată în retragere când trebuia să facă ceea ce credea ea că e corect și au fost momente când până și eu mi-am dorit să procedeze cu puțin mai mult *tact. O* confruntare cu doctorul Brenner nu s-ar fi terminat deloc bine. Era nevoie de delicatețe — la urma urmei, nu aveam nicio dovadă certă — dar apoi Margot a dispărut, iar nouă numai de dependența de barbiturice a doctorului Brenner nu ne-a mai ars.

— Ați continuat să lucrați cu Brenner și după dispariția lui Margot? întrebă Strike.

— Timp de câteva luni, da, dar la puțin timp după aceea el s-a pensionat. Eu am continuat pentru scurtă vreme să lucrez la St John, apoi m-am angajat la alt cabinet. M-am bucurat să pot face asta. Cabinetul St John începuse să capete o reputație proastă.

— Cum ați descrie relațiile lui Margot cu ceilalți colegi? întrebă Strike.

— Păi, să vedem, spuse Gupta, luând un al doilea rulou cu smochine. Dorothy, secretara, n-a plăcut-o niciodată, dar cred că din loialitate față de doctor Brenner. Cum spuneam, Dorothy era văduvă. Era genul acela de femeie *aprigă* care se atașează de un angajator pe care poate să-l apere și să-l susțină. De fiecare dată când eu sau Margot îi provocam o nemulțumire lui Joseph sau îl contestam în vreun fel sau altul, scrisorile și rapoartele noastre ajungeau invariabil la fundul teancului de dactilografiat. Făceam glume despre asta. Pe vremea aceea nu existau calculatoare, dle Strike. Nu ca acum — Aisha...

Doctorul Gupta arătă spre fotografia aflată în dreapta sus pe

peretele din spatele lui.

— ... își scrie singură totul, are calculator în cabinet, totul e computerizat, ceea ce e mult mai eficient, dar noi eram la discreția dactilografei în ceea ce privește scrisorile și rapoartele noastre. Nu, lui Dorothy nu-i plăcea de Margot. Era politicoasă cu ea, dar distantă.

în mod evident, doctorul Gupta își aminti ceva.

— Dar, cu toate acestea, Dorothy *a venit* la grătar, ceea ce a constituit o surpriză. într-o duminică, Margot a organizat un grătar acasă la ea, în vara de dinaintea dispariției ei. Știa că echipa nu trage în aceeași direcție, așa că ne-a invitat pe toți acasă la ea. Grătarul ar fi trebuit să fie...

De data aceasta, își ilustră ideea doar împletindu-și degetele, fără să mai adauge nimic.

— îmi amintesc că am fost surprins când am văzut-o pe Dorothy acolo, pentru că Brenner refuzase invitația. Dorothy l-a adus și pe fiul ei, care avea 13 sau 14 ani, cred. Probabil că l-a născut la o vârstă destul de înaintată, mai ales pentru anii '70. Un băiat tare nestăpânit. îmi amintesc că soțul lui Margot l-a mustrat pentru că spărsese un bol de valoare.

Detectivului îi trecu rapid prin fața ochilor imaginea nepotului său, Luke, călcând neglijent în St Mawes pe căștile lui cele noi.

— Margot și soțul ei aveau o casă foarte frumoasă în Ham. Soțul ei era și el doctor, hematolog. Grădină mare. Jheel și cu mine le-am dus și pe fete, dar cum Brenner nu venise, iar Dorothy s-a simțit ofensată de faptul că soțul lui Margot îl mustrase pe fiul ei, mă tem că obiectivul lui Margot n-a fost atins. Sciziunile au rămas adânci.

— Ceilalți au venit toți?

— Da, cred că da. Nu — stai puțin. Cred că femeia de serviciu nu a — *Wilma*!

Doctorul Gupta părea încântat.

— O chema Wilma! Habar n-aveam că mai știu... dar numele ei de familie. .. cred că nu l-am știut nici atunci... Nu, Wilma n-a venit. Dar toți ceilalți, da. Janice și-a adus și ea băiețelul — era mai mic decât al lui Dorothy și mult mai bine-crescut. Fetele mele și-au petrecut după-amiaza jucând badminton cu băiețelul ei.

— Janice era căsătorită?

— Divorțată. Soțul o părăsise pentru altă femeie. S-a împăcat cu situația și și-a crescut fiul singură. Femeile ca Janice se descurcă

întotdeauna. Admirabilă. Nu avea o viață ușoară când am cunoscut-o, dar cred că s-a căsătorit iar mai târziu, iar eu m-am bucurat când am auzit.

— Janice și Margot se înțelegeau bine?

— O, da. Aveau darul de a putea să se contrazică fără să o ia la un mod personal.

— Se contraziceau des?

— Nu, nu, spuse Gupta, dar deciziile trebuie luate într-un mediu profesionist. Eram — sau încercam să fim — o firmă democratică… Nu, Margot și Janice puteau să aibă o dispută bazată pe argumente fără să se simtă ofensate. Cred că se plăceau și se respectau. Janice a fost foarte afectată de dispariția lui Margot. În ziua în care am plecat de la cabinet mi-a spus că, după acea întâmplare, nu fusese săptămână în care să nu o viseze pe Margot.

Doctorul Gupta continuă, încet:

— Dar niciunul dintre noi nu a mai fost la fel după aceea. Nu te aștepți ca un prieten să se volatilizeze, fără să lase nici cea mai mică urmă. Dispariția ei — are ceva straniu.

— într-adevăr, fu de acord Strike. Cum se înțelegea Margot cu cele două recepționere?

— Păi, Irene, cea mai în vârstă dintre ele, oftă Gupta, putea să fie dificilă, îmi amintesc că uneori era — nu grosolană, dar puțin obraznică cu Margot. La petrecerea de Crăciun a cabinetului — Margot a organizat-o și pe aceea, continua să încerce să ne aducă pe toți laolaltă, înțelegeți — Irene a băut destul de mult. îmi amintesc o ușoară dispută, dar n-aș putea să vă spun despre ce a fost vorba. Nu cred că a fost ceva serios. A doua oară când le-am văzut păreau cât se poate de prietenoase una cu cealaltă. După ce Margot a dispărut, Irene și-a ieșit din minți.

Urmă o scurtă pauză.

— E posibil să fi jucat *puțin* și teatru, recunoscu Gupta, dar suferința ei era sinceră, sunt sigur. Gloria — sărmana Gloria — *ea a* fost distrusă. Pentru ea Margot era mai mult decât un angajator. Era un fel de soră mai mare, un mentor. Margot a fost cea care a vrut s-o angajeze, chiar dacă Gloria nu avea aproape deloc experiență în domeniu. Și, trebuie să recunosc…

Tonul lui Gupta deveni unul cumpătat.

— … că Gloria s-a dovedit a fi o numire bună. Muncea mult. învăța repede. Nu trebuia s-o corectezi decât o dată. Cred că provenea

dintr-un mediu sărac. Știu că Dorothy o privea de sus. Putea să fie destul de haină.

— Dar Wilma, femeia de serviciu? întrebă Strike, ajungând la capătul listei. Ea cum se înțelegea cu Margot?

— Aș minți dacă v-aș spune că-mi amintesc, răspunse Gupta. Wilma era o femeie liniștită. Nu am auzit ca ele să fi avut vreo problemă.

După o scurtă pauză, Gupta adăugă:

— Sper că nu inventez lucruri, dar parcă îmi amintesc, totuși, că soțul Wilmei era un om de nimic. *Cred* că Margot mi-a spus că Wilma ar fi trebuit să divorțeze. Nu știu dacă i-a spus asta în față Wilmei — probabil că da, cu felul ei de a fi... de fapt, am auzit, după ce am plecat de la cabinet, că Wilma fusese concediată. Fusese acuzată că bea la serviciu. Avea întotdeauna un termos cu ea. Dar e posibil ca memoria să-mi joace feste, așa că vă rog să nu puneți mare bază pe asta. Cum spuneam, eu plecasem deja.

Ușa sufrageriei se deschise.

— Mai vreți ceai? întrebă dna Gupta.

Luă tava și ceainicul care acum se răcise, spunându-i lui Strike, care se ridicase s-o ajute, să nu se prostească și să se așeze la loc. După plecarea ei, Strike spuse:

— Ați putea reveni la ziua în care Margot a dispărut, domnule doctor?

Părând să se pregătească sufletește pentru ceea ce urma, micuțul doctor spuse:

— Bineînțeles. Dar trebuie să vă avertizez: ceea ce îmi amintesc acum despre ziua aia e, în mare parte, relatarea pe care am oferit-o atunci poliției. înțelegeți? Amintirile mele reale sunt neclare. îmi amintesc mai ales ce i-am spus ofițerului anchetator.

Lui Strike i se păru un comentariu neobișnuit de lucid din partea unui martor. Din experiența lui în luarea declarațiilor, știa cât de puternic se atașau oamenii de prima relatare pe care o ofereau și că adesea, informații
prețioase, care nu erau cuprinse în acea variantă inițială, se pierdeau pentru totdeauna din versiunea oficială care acum trecea drept memorie reală.

— E în regulă, îi spuse el lui Gupta. Orice vă puteți aminti.

— Păi, a fost o zi cu totul obișnuită, spuse Gupta. *Singurul* lucru *ușor* diferit a fost că una dintre fetele de la recepție avea

programare la dentist și a plecat la două și jumătate — Irene, adică. Noi, doctorii, lucram ca de obicei fiecare în cabinetul său. Până la două și jumătate, la recepție au fost ambele fete, iar după ce Irene a plecat, Gloria a rămas acolo singură. Dorothy a stat la biroul ei până la 5, ora ei obișnuită de plecare. Janice a fost la cabinet până pe la prânz, dar după-amiaza a plecat să facă vizite la domiciliu, ceea ce era absolut obișnuit. M-am întâlnit de câteva ori cu Margot în spate, unde aveam nu neapărat o bucătărie, dar un fel de chicinetă în care țineam un ceainic și un frigider. Era încântată de Wilson.

— De cine?

— Harold Wilson, spuse Gupta zâmbind. Cu o zi în urmă fuseseră alegeri generale și laburiștii câștigaseră majoritatea. Din februarie Wilson conducea un guvern minoritar, înțelegeți.

— Ah, spuse Strike. Sigur.

— Eu am plecat la 5 și jumătate, spuse Gupta. I-am spus la revedere lui Margot, a cărei ușă era deschisă. Ușa lui Brenner era închisă. Am presupus că e cu un pacient. Evident, nu pot vorbi cu certitudine despre ce s-a întâmplat după ce am plecat eu, dar pot să vă spun ce mi-au spus ceilalți.

— Dacă nu vă supărați, spuse Strike, mă interesează mai ales pacienta venită în regim de urgență care a făcut-o pe Margot să întârzie.

— Ah, spuse Gupta, unindu-și vârfurile degetelor și dând din cap, deci știți despre misterioasa doamnă brunetă. Eu tot ce știu despre *ea* am aflat de la micuța Gloria. La St John procedam pe principiul primul venit, primul servit. Pacienții aflați în evidențele noastre veneau și își așteptau rândul, în afara cazului în care era vorba de o urgență, bineînțeles. Dar această doamnă a apărut din senin. Nu figura în evidența noastră, dar se plângea de dureri abdominale severe. Gloria i-a spus să aștepte, apoi s-a dus să vadă dacă o poate consulta Joseph Brenner, pentru că el era liber, în timp ce Margot era în continuare ocupată cu ultimul ei pacient din ziua aceea. Când a auzit-o ce-i cere, Brenner a făcut o adevărată scenă, în timp ce Gloria și Brenner discutau, Margot a ieșit din cabinet ca să-și conducă ultimii pacienți, o mamă cu copilul ei, și s-a oferit să preia ea urgența, pentru că de la cabinet mergea cu o prietenă chiar la barul din apropiere. Potrivit Gloriei, Brenner a spus ceva de genul „frumos din partea ta" — ceea ce, venind din partea lui, era de-a dreptul prietenos — și-a luat haina și pălăria și a plecat. Gloria s-a

întors în sala de așteptare ca să-i spună doamnei că o s-o consulte Margot. Doamna a intrat în cabinet și a stat acolo mai mult decât se așteptase Gloria. Nu mai puțin de 25 sau 30 de minute, adică până pe la 6 și un sfert, în condițiile în care Margot trebuia să se întâlnească cu prietena ei la 6. în cele din urmă, pacienta a ieșit din cabinet și a plecat. La puțin timp după aceea, a ieșit și Margot, cu haina ei. I-a spus Gloriei că întârziase la bar și i-a cerut să încuie. A ieșit în ploaie... și nu a mai fost văzută niciodată.

Ușa sufrageriei se deschise și dna Gupta apăru cu ceai proaspăt. Din nou Strike se ridică s-o ajute și din nou ea îl îndemnă să se așeze la loc. După plecarea ei, Strike întrebă:

— De ce ați spus că ultima pacientă era „misterioasă"? Pentru că nu o aveați în evidență, sau...

— Nu știți chestiunea? spuse Gupta. Nu, nu. Pentru că după aceea s-a discutat o grămadă dacă era sau nu cu adevărat o doamnă.

Zâmbi când văzu expresia surprinsă a lui Strike și spuse:

— Brenner a început. Trecuse pe lângă ea când plecase și i-a spus anchetatorului că, din ce apucase să vadă, el crezuse că era un bărbat și că după aceea a fost surprins să audă că era femeie. Gloria a spus că era o femeie tânără și îndesată, brunetă — cam țigancă, a fost expresia ei — un termen nu foarte *corect politic,* dar asta a spus Gloria. Nimeni altcineva n-a mai văzut-o, bineînțeles, așa că nu avem cum să ne dăm seama. S-a dat un anunț pentru ea, dar nu s-a prezentat nimeni, iar în absența oricărei alte informații care să susțină contrariul, anchetatorul a exercitat mari presiuni asupra Gloriei să spună că ea crede că pacienta era de fapt un bărbat deghizat sau, cel puțin, că era posibil să fi fost indusă în eroare că era o doamnă. Dar Gloria insista că știa să recunoască o femeie.

— Ofițerul acesta fiind Bill Talbot? întrebă Strike.

— întocmai, spuse Gupta, întinzându-se după ceașca sa cu ceai.

— Credeți că Talbot voia să creadă că pacienta era un bărbat îmbrăcat ca femeie din cauză că...

— Din cauză că Dennis Creed se travestea uneori? Da. Chiar dacă pe vremea aia îi spuneam Măcelarul din Essex. Abia în 1976 am aflat care e numele lui real. Și singura descriere fizică de la acel moment a Măcelarului zicea că e brunet și îndesat — pot să-mi dau seama de ce era Talbot suspicios, dar...

— Era ciudat ca Măcelarul din Essex să intre în cabinetul unui doctor în haine de femeie și să-și aștepte rândul?

— Păi... da, spuse doctorul Gupta.

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce Gupta sorbea din ceai, iar Strike își răsfoia notițele, asigurându-se că întrebase tot ce voia să afle. Gupta fu cel care vorbi primul.

— L-ați cunoscut pe Roy? Soțul lui Margot?

— Nu, spuse Strike. Am fost angajat de fiica lui. Cât de bine îl cunoșteați?

— Foarte puțin, spuse Gupta.

Puse ceașca de ceai pe farfurioară. Dacă Strike văzuse vreodată un om care mai voia să spună ceva, acel om era Dinesh Gupta.

— Ce impresie vă făcuse? întrebă Strike, scoțându-și pe furiș pixul.

— Un răsfățat, spuse Gupta. Foarte răsfățat. Un bărbat arătos, care fusese tratat ca un prințișor de mama lui. Noi, băieții indieni, știm câte ceva despre asta, dle Strike. Am cunoscut-o pe mama lui Roy la grătarul despre care vorbeam. A intrat în vorbă cu mine. O snoabă, trebuie să spun asta. Era de părere că nu merită să-și piardă timpul cu recepționerele sau cu secretarele. Am avut impresia clară că ea considera că fiul ei ar fi putut găsi o partidă mai bună. Din nou, cam asta cred toate mamele indiene. Suferă de hemo- filie, nu-i așa?

— Nu știam asta, spuse Strike surprins.

— Da, da, spuse Gupta, așa cred, cred că e. Era hematolog de profesie, iar mama lui mi-a spus că alesese această specialitate din cauza bolii lui. înțelegeți? Băiețelul inteligent și fragil și mama lui mândră, excesiv de protectoare. Dar apoi micul prinț și-a ales drept soție o femeie complet diferită de mama lui. Margot nu era genul de femeie care să-și abandoneze pacienții sau cursanții adulți și să fugă acasă ca să-i pună lui Roy masa. N-are decât să și-o pună singur, ar fi spus ea... sau ar fi putut să-i gătească verișoara, bineînțeles.

Tonul lui Gupta împrumutase din delicatețea cu care vorbise despre „doamnele de culoare".

— Tânăra femeie pe care o plăteau să aibă grijă de copil.

— Cynthia a fost și ea la petrecere?

— Ăsta era numele ei, nu-i așa? Da, a fost. Eu n-am vorbit cu ea. Se plimba pe acolo cu fiica lui Margot în brațe, în timp ce Margot socializa.

— Cred că Roy a fost audiat de poliție, spuse Strike, care de fapt nu știa cu certitudine, dar considera că e de la sine înțeles.

— Ah, da, spuse Gupta. Ei, *asta* a fost ceva curios. Inspectorul Talbot mi-a spus, la începutul audierii mele, că Roy nu mai era deloc vizat de investigațiile poliției — și întotdeauna mi s-a părut ciudat că mi-a spus mie asta. Nu credeți? Abia trecuse o săptămână de la dispariția lui Margot. Presupun că abia începeam să ne dăm seama cu toții că nu e vorba de nicio greșeală, că nu există nicio explicație nevinovată. în primele zile, cu toți avusesem micile noastre teorii optimiste. Poate că s-a simțit stresată, poate că nu se mai simțea în stare să facă față și a plecat singură undeva. Sau poate că a avut loc un accident și Margot zace inconștientă și neidentificată într-un spital. Dar pe măsură ce se scurgeau zilele și spitalele erau verificate, iar fotografia ei apărea în toate ziarele și în continuare nu primeam nicio veste, totul începea să să capete un aer mai sinistru. Mi s-a părut cât se poate de bizar faptul că inspectorul Talbot m-a informat, fără ca eu să-l întreb ceva, că Roy nu se afla pe lista suspecților, că avea un alibi solid. De fapt, Talbot ni s-a părut tuturor bizar. Intens. întrebările lui săreau adesea de la un subiect la altul.

Gupta luă un al treilea rulou cu smochine și îl examină gânditor, în timp ce continua:

— *Cred* că încerca să mă liniștească. Voia ca eu să știu că al meu coleg de breaslă e nevinovat, că nu am de ce să mă tem, că el știa că niciun doctor nu era capabil de ceva atât de îngrozitor precum răpirea unei femei sau — deja începeam cu toții să ne temem de asta — uciderea unei femei... Dar, bineînțeles, Talbot a crezut încă de la început că făptașul e Creed — și probabil că avea dreptate.

Gupta oftă, întristat.

— De ce credeți asta? întrebă Strike.

Se aștepta ca Gupta să invoce seara ploioasă sau camioneta care gonea, dar răspunsul acestuia fu, i se păru lui, unul foarte deștept.

— E foarte dificil să te debarasezi de un corp în întregime și într-un mod atât de curat cum pare să se fi întâmplat cu trupul lui Margot. Doctorii știu cum miroase moartea, noi înțelegem aspectele legale și procedurile pe care le implică existența unui cadavru. Ignoranții și-ar putea imagina că e totuna cu a te debarasa de un obiect de aceeași greutate, dar e cu totul altceva, e foarte dificil. Și, chiar și în anii '70, înainte de testul ADN, poliția făcea o treabă destul de bună cu amprentele, grupele sanguine și așa mai departe.

Cum de Margot a rămas ascunsă atât de mult timp? Cineva a procedat într-un mod foarte inteligent, și dacă știm ceva sigur despre Creed, atunci e faptul că e foarte inteligent, nu-i așa? Până la urmă, pe el l-au înfundat niște femei vii, nu moarte. El știa cum să se asigure că nu-1 vor da de gol cadavrele.

Gupta băgă ultima bucățică din ruloul cu smochine în gură, oftă și-și șterse cu mare atenție firimiturile de pe mâini, apoi arătă spre picioarele lui Strike și spuse:

— Care dintre ele e?

Pe Strike nu-1 deranjă o întrebare atât de directă venită din partea unui doctor.

— Ăsta, spuse el, mișcând piciorul drept.

— Mergi foarte natural, spuse Gupta, pentru un bărbat solid. Dacă n-aș fi citit în ziare, cred că nici nu-mi dădeam seama. Pe vremuri, protezele nu erau nici pe departe la fel de bune. E minunat ce poți să cumperi acum. Mecanisme hidraulice care reproduc mișcările articulațiilor din corpul omenesc! Extraordinar.

— NHS** nu decontează protezele scumpe, spuse Strike, strecurându-și carnetul înapoi în buzunar. A mea e destul de elementară.

Apoi continuă:

— Dacă nu e prea mare deranjul, aș putea să vă rog să-mi dați adresa actuală a asistentei la domiciliu?

— Da, da, bineînțeles, spuse Gupta, reușind să se ridice din fotoliu la a treia încercare.

Soții Gupta avură nevoie de jumătate de oră să găsească, într-o agendă veche, ultima adresă pe care o aveau de la Janice Beattie.

— Nu garantez că e cea actuală, spuse Gupta în hol, întinzându-i lui Strike bucățica de hârtie.

— E un prim pas ca s-o găsesc, mai ales dacă acum are alt nume după soț, spuse Strike. Mi-ați fost de mare ajutor, domnule doctor. Mulțumesc foarte mult că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine.

— Bineînțeles, spuse doctorul Gupta, măsurându-1 pe Strike cu ochii lui căprui, șireți și strălucitori, ar fi un miracol dacă ați găsi-o, după atâta timp. Dar mă bucur că cineva cercetează iar. Da,

** Sistemul Național de Sănătate din Anglia. *(N.r.)*

mă bucur foarte mult că cineva cercetează.

11

Și mai departe el pornind în cale, Văzu, sau doar îi năzări că vede, O zarvă tulbure și mult gâlcevitoare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strike se întoarse în gara Amersham, trecând pe lângă gardurile vii și garajele duble ale celor înstăriți din clasa de mijloc și gândindu-se la Margot Bamborough. Femeia din amintirile bătrânului doctor avea o personalitate vie și energică, ceea ce, fără niciun temei, fusese o surpriză. Prin dispariția ei, Margot Bamborough căpătase în mintea lui Strike inconsistența unei fantome, ca și cum, de la bun început, destinul ei ar fi fost ca, la un moment dat, să se piardă în înserarea ploioasă, fără să se mai întoarcă vreodată.

Strike își aminti de cele șapte femei de pe coperta *Demonului din Paradise Park.* Continuau să trăiască într-un alb-negru fantomatic, etalând coafuri care deveniseră treptat, cu fiecare zi în care ele absentau din familiile și viețile lor, tot mai demodate, dar fiecare dintre acele imagini alb-negru reprezenta o ființă umană a cărei inimă bătuse cândva, ale cărei ambiții și opinii, succese și dezamăgiri fuseseră la fel de reale ca cele ale lui Margot Bamborough, înainte de a-1 întâlni pe bărbatul căruia îi fusese rezervată onoarea de a apărea într-o fotografie color pe coperta cărții care conținea groaznica poveste a morții lor. Strike încă nu terminase cartea, dar știa că Creed fusese responsabil de moartea unui șir eterogen de victime, inclusiv o elevă, o agentă imobiliară și o farmacistă. Potrivit presei din acele timpuri, asta făcea parte din teroarea Măcelarului din Essex: faptul că nu-și limita atacurile la prostituatele care, se sugera, constituiau prada firească a unui ucigaș. De fapt, singura prostituată despre care se știa că fusese atacată de Creed supraviețuise.

Helen Wardrop, femeia respectivă, își spusese povestea într-un documentar de televiziune despre Creed, pe care Strike îl

văzuse pe YouTube cu câteva seri în urmă, în timp ce mânca mâncarea chinezească pe care și-o luase la pachet pentru acasă. Emisiunea fusese lubrică și melodramatică, cu multe reconstituiri prost jucate și muzică luată din filmele de groază ale anilor '70. La momentul filmării, Helen Wardrop era o femeie cu fața lăsată, cu părul vopsit în roșu și gene false prost aplicate, care vorbea încet și a cărei afectare absentă și intonație monotonă sugerau fie tranchilizante, fie probleme neurologice. în timp ce încerca să o bage cu forța în camionetă pe Helen, care era beată și țipa, Creed îi dăduse o lovitură în cap cu ciocanul care ar fi putut să-i fie fatală. Helen întorsese îndatoritoare capul la cererea intervievatorului, pentru a le arăta telespectatorilor adâncitura din craniul ei. Intervievatorul îi spusese că mai mult ca sigur că se simțea foarte norocoasă că supraviețuise. Helen fusese de acord cu el, după o scurtă ezitare.

La acel moment Strike închisese documentarul, iritat de banalitatea întrebărilor. Și el se aflase cândva în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, iar consecințele acelui fapt îl vor însoți toata viața, așa că înțelegea perfect ezitarea lui Helen Wardrop. Imediat după explozia care îi luase gamba și laba piciorului, pe lângă jumătatea inferioară a trupului sergentului Gary Topley și o bucată din fața lui Richard Anstis, Strike simțise o varietate de emoții, printre care se numărau vinovăția, recunoștința, confuzia, frica, furia, resentimentul și singurătatea, dar nu-și amintea să se fi simțit norocos. „Norocos" ar fi fost dacă bomba nu ar fi explodat. „Norocos" ar fi însemnat să aibă în continuare ambele picioare. „Norocos" era cuvântul pe care cei care nu suportau să contemple ororile simțeau nevoia să-l audă în autodescrierea pe care și-o făceau supraviețuitorii mutilați și terorizați. Strike își aminti convingerea cu care mătușa lui înlăcrimată îi spusese că el nu avea dureri, în timp ce zăcea pe patul de spital, amețit de morfină. Afirmația ei contrasta puternic cu primele cuvinte pe care i le spusese Polworth, când îl vizitase la spitalul Selly Oak.

— E cam nasol, Diddy.

— Da, cam așa ceva, răspunsese Strike.

Putea să-și vadă piciorul amputat, în timp ce terminațiile lui nervoase insistau să-l convingă că gamba și laba piciorului sunt în continuare acolo.

Strike sosi în gara Amersham ca să descopere că tocmai pierduse trenul spre Londra, așa că se așeză afară, pe o bancă, în soarele cu dinți al unei după-amiezi târzii de toamnă, își scoase țigările, aprinse una și își examină telefonul. Cât timp discutase cu Gupta, cu telefonul dat pe silent, primise două SMS-uri și un apel.

Unul dintre SMS-uri era de la fratele său vitreg, Al, celălalt — de la prietena lui, lisa, și prin urmare puteau aștepta, în timp ce apelul pierdut era de la George Layborn, pe care Strike îl sună imediat înapoi.

— Tu ești, Strike?

— Da. M-ai sunat.

— Da. O am. Copia dosarului Bamborough.

— Nu se poate! exclamă Strike, într-un acces de euforie. George, e extraordinar, îți rămân profund dator.

— Dai de băut și, dacă afli vreodată cine a fost vinovatul, va trebui să-mi menționezi numele în presă. „Ajutor prețios", „N-aș fi reușit fără el", alegem atunci formularea. Poate așa o să-și aducă aminte și ăștia că merit o promovare.

Apoi Layborn deveni mai serios:

— Ascultă, e un dezastru. Dosarul. Dezastru absolut.

— în ce fel?

— E vechi. Lipsesc unele părți, din ce-am apucat să văd, deși s-ar putea ca ele să existe, dar să nu fie puse în ordine — n-am avut timp să-l parcurg sistematic pe tot, sunt patru cutii — dar Talbot ținea o evidență haotică, iar faptul că apoi a venit Lawson și a încercat să-l pună în ordine n-a ajutat cu nimic. în fine, cum o fi, e al tău. Mâine trec pe la tine și îl las la birou, bine?

— Nu pot să-ți spun cât de mult apreciez asta, George.

— Bătrânul ar fi murit de fericire să afle că cineva mai cercetează o dată, spuse Layborn. I-ar fi plăcut la nebunie să-l vadă pe Creed prins cu încă una.

Layborn închise și Strike își aprinse imediat o țigară. O sună pe Robin să-i dea vestea cea bună, dar apelul lui intră în căsuța vocală. Apoi își aduse aminte că Robin era în întâlnirea cu prezentatorul hărțuit, așa că își îndreptă atenția spre SMS-ul de la Al.

Hei frăție, începea, într-un mod plin de afecțiune, mesajul.

Al era singurul frate din partea tatălui său cu care Strike păstra o relație permanentă, chiar dacă una plină de sincope și unilaterală, Al fiind cel care făcea tot efortul. Strike avea în total șase frați vitregi Rokeby. Cu trei dintre ei nu se întâlnise niciodată, situație pe care nu simțea deloc nevoia s-o remedieze,

considerând că rudele pe care apucase să le cunoască îi provocau si-așa un stres suficient.

După cum știi, anul viitor Deadbeats aniversează 50 de ani împreună...

Strike nu știuse asta. Se întâlnise cu tatăl lui, Jonny Rokeby, vocalul trupei Deadbeats, de fix două ori în viața lui și majoritatea informațiilor pe care le avea despre vedeta rock care era părintele său proveniseră fie de la mama lui, Leda, femeia cu care el zămislise nepăsător un copil într-un colț deloc retras la o petrecere din New York, fie din presă.

După cum știi, anul viitor Deadbeats aniversează 50 de ani împreună și (super secret) o să scoată un album nou surpriză pe 24 mai. în seara aia noi (familiile) le organizăm o petrecere mare în Londra, la Spen- cer House, ca să sărbătorim lansarea. Frăție, ar însemna enorm pentru noi, mai ales pentru tata, dacă ai veni și tu. Lui Gaby i-a venit ideea să facem o fotografie toți copiii împreună, să i-o facem cadou în seara aia. Prima fotografie de felul ăsta. înrămată, ca surpriză. Toți au acceptat. Mai avem nevoie de tine. Gândește-te, frăție.

Strike citi SMS-ul de două ori, apoi îl închise fără să răspundă și deschise SMS-ul lisei, care era mult mai scurt.

E ziua lui Robin, tâmpitule.

12

El o peți și-o linguși cu vorbe îndulcite Și daruri mândre spre înduplecare Dar ea disprețul ofranda și oferitorul Și cum se gudura la ea lingușitorul.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Prezentatorul de televiziune își aduse și soția la întâlnirea de informare cu Robin. După ce se instalară în biroul agenției, cei doi cu greu s-au mai dat duși. Soția îi furniză lui Robin o nouă teorie, plecând de la cea mai recentă carte poștală anonimă sosită prin poștă la studioul de televiziune. Era cea de-a cincea care înfățișa un tablou și a treia cumpărată de la magazinul Național Portrait Gallery, ceea ce-1 dusese cu gândul pe prezentator la o fostă iubită care făcuse școala de arte. Nu știa pe unde e acum femeia, dar nu-i așa că merita să fie căutată?

Robin credea că e foarte puțin probabil ca o fostă iubită să se folosească de niște cărți poștale anonime pentru a relua legătura cu o veche iubire, având în vedere că acum există platformele de socializare, ca să nu mai vorbim de datele de contact ale prezentatorului meteo disponibile pentru publicul larg, dar se arătă de acord din diplomație că pista merita cercetată și își notă toate detaliile pe care putu să și le amintească prezentatorul despre acest amor demult dispărut. Apoi trecu în revistă toate măsurile pe care agenția le luase până în acel moment pentru depistarea expeditorului cărților poștale și îi asigură pe cei doi soți că vor continua să le supravegheze casa noaptea, în speranța că la un moment dat Carte Poștală se va arăta.

Prezentatorul era un bărbat scund, cu păr castaniu-roșcat, ochi negri și părea tot timpul că-și cere scuze, ceea ce putea să

te inducă în eroare. Soția lui, o femeie slabă cu aproape zece centimetri mai înaltă ca el, părea speriată de livrările personale care aveau loc la ore târzii din noapte și ușor iritată de afirmațiile pe jumătate amuzate ale soțului ei că nu te aștepți la așa ceva când ești prezentator meteo, pentru că, la urma urmei, el nu era deloc genul *vedetă de film,* și cine putea să știe de ce e capabilă femeia aceasta?

— Sau bărbatul acesta, îi reaminti soția lui. Nu *știm* că e o femeie, nu-i așa?

— Nu, așa e, spuse soțul ei, în timp ce zâmbetul i se ștergea încet de pe față.

După ce cuplul plecă, în sfârșit, trecând pe lângă Pat, care bătea resemnată la calculatorul ei, Robin se întoarse în birou și examină iar cea mai recentă carte poștală. Pe față era reprodus un tablou care înfățișa un bărbat din secolul al XlX-lea cu o eșarfă lată la gât. *James Duffield Harding.* Robin nu mai auzise de el. întoarse cartea poștală și citi pe verso mesajul:

ÎMI AMINTEȘTE ÎNTOTDEAUNA DE TINE.

întoarse iar cartea poștală pe partea cealaltă. Bărbatul cu favoriți care avea o expresie de șoarece chiar semăna cu prezentatorul.

Propriul căscat o luă prin surprindere. își petrecuse cea mai mare parte a zilei ocupându-se de hârțogăraie, aprobând plăți de facturi și ajustând programul tuturor pe următoarele două săptămâni astfel încât să poată fi aprobată cererea lui Morris de a avea liber sâmbătă după-amiază, ca să se ducă s-o vadă pe fiica lui de trei ani într-un spectacol de balet. Robin se uită la ceas și văzu că deja se făcuse ora 5. Luptându-se cu proasta dispoziție pe care reușise s-o ignore cât timp avusese atâtea de făcut, puse în ordine dosarul Cărții Poștale și porni din nou soneria telefonului. Peste câteva secunde, acesta sună: Strike.

— Salut, spuse Robin, străduindu-se să nu pară supărată, pentru că, pe măsură ce se scurgeau orele, devenise evident că Strike chiar uitase iar de ziua ei de naștere.

— La mulți ani, spuse el, încercând să acopere zgomotul pe care Robin îl recunoscu ca fiind al unui tren în mișcare.

— Mersi.

— Ți-am luat ceva, dar ajung abia peste o oră, abia m-am urcat în

trenul de întoarcere din Amersham.

Mi-ai luat ceva pe naiba, se gândi Robin. *Ai uitat. O să iei niște flori din drum când vii acum la birou.*

Robin era sigură că lisa îl prevenise pe Strike, pentru că aceasta o sunase, chiar înainte să ajungă clientul, ca să-i spună că s-ar putea să întârzie la băuta din seara aceea, dar că nu are ce face. O întrebase, de asemenea, cu o nonșalanță neconvingătoare, ce îi luase Strike, iar Robin răspunsese sincer, „Nimic".

— Drăguț din partea ta, mersi, spuse Robin acum, dar eu tocmai plecam. Diseară ieșim să bem ceva.

— Ah, spuse Strike. Sigur. Scuze — n-am avut ce face, înțelegi, cu întâlnirea cu Gupta de aici.

— Nu, spuse Robin, ei, poți să le lași la birou...

— Da, spuse Strike.

Robin observă că el nu obiectase la auzul cuvântului „le". Categoric avea să-i ia flori.

— în orice caz, spuse Strike, vești importante. George Layborn a făcut rost de o copie a dosarului Bamborough.

— Ah, minunat! spuse Robin entuziasmată, fără să vrea.

— Da, nu-i așa? O să-l aducă mâine-dimineață.

— Cum a fost Gupta? întrebă Robin, așezându-se pe partea ei la biroul dublu care înlocuise vechiul birou al lui Strike.

— Interesant, mai ales în ce o privește pe Margot însăși.

Strike începu să se audă înăbușit, ca și cum, ghici Robin, trenul ar fi trecut prin tunel. își lipi mai bine telefonul de ureche și spuse:

— în ce fel?

— Nu știu, spuse vocea îndepărtată a lui Strike. Din fotografia aceea veche n-aș fi ghicit că e o feministă înfocată. Pare să fie o țipă cu mai multă personalitate decât mi-am imaginat eu, ceea ce e stupid, de fapt — de ce să n-aibă personalitate, și chiar una puternică?

Dar Robin înțelegea, cumva, ce vrea el să spună. Imaginea începătoșată cu Margot Bamborough, încremenită într-un timp neclar cu cărarea ei pe mijloc cum se purta în anii '70, cu reverele late și rotunjite și cu bluza ei croșetată, părea să aparțină unei lumi bidimensionale fără culoare și de mult dispărute.

— îți spun restul mâine, spuse Strike, deoarece legătura

telefonică se întrerupea. Semnalul nu e prea bun aici. Abia te aud.

— Da, bine, spuse Robin tare. Vorbim mâine.

Deschise iar ușa anticamerei. Pat tocmai închidea fostul calculator al lui Robin, cu țigara electronică în gură.

— Strike era? întrebă ea.

Semăna cu o cioară, cu părul negru ca tăciunele, cu țigara falsă atârnată în gură și cu croncănitul ei.

— Da, spuse Robin, întinzând mâna după haina și geanta ei. Se întoarce din Amersham. Dar tu încuie ca de obicei, Pat, dacă vrea poate să-și descuie singur.

— Și-a amintit până la urmă de ziua ta? întrebă Pat, care păruse în dimineața aceea că primește cu o satisfacție sadică informația că Strike a uitat.

— Da, spuse Robin.

Apoi, din loialitate față de Strike, adăugă:

— Mi-a luat un cadou. îl primesc mâine.

Pat îi cumpărase lui Robin un portofel nou.

— Ăla vechi pleznea pe la cusături, spusese ea în timp ce Robin îl despacheta.

Mișcată, în ciuda faptului că ea n-ar fi ales roșu-aprins, Robin îi mulțumise din toată inima și își transferase imediat banii și cârdurile în noul portofel.

— E bine să ai unul viu colorat, îl găsești întotdeauna ușor în geantă, spusese Pat mulțumită. Ce ți-a luat scoțianul ăla nebun?

Barclay îi lăsase lui Pat un pachețel ambalat ca să i-1 dea lui Robin în dimineața aceea.

— Cărți de joc, spusese Robin, zâmbind în timp ce desfăcea pachetul. Sam îmi povestea despre astea, uite, în timp ce făceam supraveghere acum câteva nopți. Cărți cu cei mai căutați lideri al-Qaeda. Le dădeau pachete din astea soldaților americani în timpul Războiului din Irak.

— De ce ți-a dat așa ceva? spusese Pat. Ce poți să faci cu ele?

— Păi, pentru că mi-au stârnit interesul când mi-a povestit, spusese Robin, amuzată de disprețul lui Pat. Pot să joc pocher cu ele. Au numere și tot ce trebuie, uite.

— Bridge, spusese Pat. Ăsta e joc. Mie îmi place un joc ca lumea de bridge. Amândouă femeile își luară hainele.

— în seara asta te duci într-un loc frumos? întrebă Pat.

— Beau ceva cu niște prietene, spuse Robin. Dar am primit un

voucher la Selfridges care îmi frige degetele. Cred că mai întâi mă răsfăț puțin.

— Minunat, croncăni Pat. Ce-ai vrea?

înainte ca Robin să apuce să răspundă, ușa de sticlă din spatele ei se deschise și intră Saul Morris, arătos, zâmbitor și cu răsuflarea puțin tăiată, cu părul lui lins și negru și ochii albaștri și strălucitori. Robin văzu, cu o oarecare temere, că Morris avea în mână un cadou ambalat și o felicitare.

— La mulți ani! spuse el. Speram să te prind.

Și, înainte ca Robin să apuce să se ferească, se aplecă și o sărută pe obraz; nu fusese un sărut în aer, ci contact adevărat între buze și piele. Robin făcu jumătate de pas în spate.

— Ți-am luat ceva, spuse el, părând să nu sesizeze deloc că ar fi ceva nelalocul lui și întinzându-i cadoul și felicitarea. Nu e cine știe ce.

Morris se întoarse spre Pat, care își scosese deja țigara electronică din gură ca să-i zâmbească, lăsând să i se vadă dinții de culoarea fildeșului vechi.

— Și ce mai face Moneypenny?

— *Moneypenny,* repetă Pat radioasă. Hai-hai.

Robin rupse hârtia cadoului ei. înăuntru era o cutie de trufe cu caramel sărat Fortnum&Mason.

— Ah, *foarte* frumos, spuse Pat aprobator.

Părea sa considere că bomboanele de ciocolată erau un cadou mult mai potrivit pentru o femeie tânără decât un pachet de cărți cu membri al-Qaeda pe ele.

— Mi-am amintit că-ți place caramelul sărat, spuse Morris, părând mândru de el.

Robin știa exact de unde îi venise ideea asta, ceea ce nu o făcu deloc să-l aprecieze.

Cu o lună în urmă, la prima ședință cu echipa extinsă a agenției, Robin deschisese o cutie cu biscuiți de fiță care sosiseră într-un coș trimis de un client recunoscător. Strike întrebase de ce zilele astea totul avea aromă de caramel sărat, iar Robin răspunsese că asta nu părea să-l împiedice să mănânce biscuiți cu pumnul. Ea nu-și exprimase nicio preferință personală pentru acea aromă, dar, în mod evident, Morris fusese în același timp prea atent și prea puțin atent, punându-și la păstrare presupunerea neglijentă pentru a o folosi mai târziu.

— Mulțumesc foarte mult, spuse ea, cu puțină căldură în voce.

Mă tem că trebuie să fug.

Și, înainte ca Pat să apuce să-i explice că Selfridges o să fie tot acolo și peste jumătate de oră, Robin se strecurase pe lângă Morris și începuse să coboare scările metalice, lăsându-1 cu felicitarea nedeschisă în mână.

Jumătate de oră mai târziu, încă medita la motivul exact pentru care Morris o irita atât de tare, în timp ce se plimba încet prin raionul imens de parfumuri de la Selfridges. Decisese să-și cumpere ceva nou, pentru că de cinci ani folosea aceeași marcă. Parfumul îi plăcuse lui Matthew, care nu voise ca ea să-l mai schimbe, dar ultima sticluță ajunsese la fund și Robin simți un impuls brusc să se lase învăluită de o aromă pe care Matthew n-ar recunoaște-o și poate nici nu i-ar plăcea. Sticluța ieftină de apă de colonie 4711 pe care o cumpărase în drum spre Falmouth nu avea nici pe departe acea notă distinctivă pentru a fi un parfum care s-o reprezinte, așa că rătăcea printr-un labirint imens de oglinzi fumurii și lumini aurii, printre insule de sticluțe seducătoare și fotografii luminate cu celebrități, fiecare no
mic domeniu fiind guvernat de o sirenă îmbrăcată în negru care oferea pulverizări și benzi de testare.

Era oare o aroganță din partea ei, se întrebă Robin, să considere că Morris, subcontractorul, n-ar fi trebuit să presupună că are dreptul de a săruta o șefă a agenției? Ar fi deranjat-o dacă Hutchins, în general atât de rezervat, ar fi sărutat-o pe obraz? Nu, decise ea, n-ar fi deranjat-o deloc, pentru că deja îl cunoștea pe Andy de peste un an și, oricum, Hutchins ar fi procedat la modul politicos și ar fi felicitat-o printr-o apropiere de scurtă durată a fețelor lor, nu prin lipirea buzelor lui de fața ei.

Dar Barclay? Acesta nu o sărutase niciodată, dar îi zisese de curând „proasto", când, în timpul supravegherii, ea vărsase din greșeală cafeaua fierbinte pe el, entuziasmată când a văzut că ținta lor, un funcționar public, pleca de la un bordel binecunoscut la 2 noaptea. Dar nu o deranjase deloc că Barclay o făcuse proastă. *Fusese* o proastă.

Robin coti și se trezi în fața zonei dedicate mărcii Yves Saint Laurent. Interesul ei spori brusc, iar ochii i se ațintiră asupra unui cilindru colorat în negru, albastru și argintiu pe care scria Rive Gauche. Robin nu știa cum miroase parfumul preferat al lui Margot Bamborough.

— E un parfum clasic, spuse vânzătoarea cu o expresie plictisită, privind-o pe Robin cum pulverizează Rive Gauche pe o bandă de testare și inspiră.

Robin avea tendința de a aprecia parfumurile în funcție de cât de bine îi aminteau de o floare sau de ceva de mâncare, dar ce simțea acum nu era un miros din natură. Exista acolo un trandafir fantomatic, dar și ceva straniu de metalic. Robin, care era obișnuită cu arome prietenoase de fructe și dulciuri, puse banda jos zâmbind, scuturã din cap și plecă.

Deci așa mirosise Margot Bamborough, se gândi ea. Era un parfum mult mai sofisticat decât cel care îi plăcuse lui Matthew la Robin, care avea un miros natural de smochine, proaspăt, lăptos și verde.

Robin coti și văzu pe o tejghea chiar în fața ei o sticluță fațetată plină cu un lichid roz: Flowerbomb, parfumul lui Sarah Shadlock. Robin îl văzuse în baia lui Sarah și a lui Tom de fiecare dată când ea și Matthew fuseseră invitați la ei la cină. De când îl părăsise pe Matthew, Robin avusese suficient timp să-și dea seama că de fiecare dată când acesta schimbase așter- nuturile în mijlocul săptămânii pentru că „am vărsat ceaiul pe mine" sau „mă gândeam să fac asta azi, să te scutesc pe tine s-o faci mâine" o făcuse ca să îndepărteze acel parfum strident și dulce, ca și orice altă urmă, evident mult mai incriminantă, care ar fi putut să se scurgă din prezervativele aplicate cu atâta grijă.

— E un clasic modern, îi spuse plină de speranță vânzătoarea care observase că Robin privește spre sticluța care arăta ca o grenadă de sticlă.

Robin scutură din cap, cu un zâmbet politicos, și se îndepărtă. Acum imaginea ei din oglinda fumurie părea pur și simplu tristă, în timp ce tot alegea sticluțe și mirosea benzi, într-o căutare mohorâtă a ceva care să amelioreze această zi de naștere mizerabilă. își dori dintr-odată să se ducă acasă, nu să iasă la băut cu fetele.

— Ce căutați? întrebă o negresă cu pometi ascuțiți pe lângă care Robin trecu la puțin timp după aceea.

Cinci minute mai târziu, după o interacțiune scurtă și profesionistă, Robin se îndrepta spre Oxford Street cu o sticluță rectangulară neagră în geantă. Vânzătoarea fusese foarte convingătoare.

— ... și dacă vreți ceva *complet* diferit, spusese ea, luând a cincea sticluță, din care pulverizează puțin pe o bandă pe care apoi o flutură, încercați Fracas.

îi întinse banda lui Robin, ale cărei nări ardeau deja din cauza asediului bogat și variat din ultima jumătate de oră.

— Sexi, dar matur, înțelegeți? E un adevărat clasic.

Și în clipa în care inspiră aroma amețitoare, dulce și insinuantă de tuberoze, Robin fusese sedusă de ideea de a deveni, acum că mergea pe 30 de ani, o femeie sofisticată, complet diferită de neghioaba aceea care fusese prea bătută în cap ca să-și dea seama că ceea ce îi spusese soțul ei că îi place și ceea ce dusese în patul lui semănau la fel de mult ca o smochină cu o grenadă.

13

Și merseră pe drumul cel abraș, Către un deal abrupt și foarte mare, Având în vârf un sfânt locaș, Iar lângă el chilie de-nchinare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Privind retrospectiv, Strike regreta acum primul cadou pe care i-1 făcuse lui Robin Ellacott. îi cumpărase rochia verde și scumpă într-un acces de extravaganță donchișotească, simțind că poate să-i ofere ceva atât de personal doar pentru că ea era logodită cu alt bărbat și el nu avea s-o mai vadă niciodată, sau cel puțin așa credea el atunci. Robin probase rochia pentru Strike în încercarea de a o convinge pe o vânzătoare să lase discreția la o parte, iar mărturia acelei fete, obținută cu atâta abilitate de Robin, ajutase la soluționarea cazului care îl făcuse pe Strike celebru și îi salvase agenția de la faliment. Purtat de un val de euforie și de recunoștință, Strike se întorsese la magazin și făcuse acea achiziție ca un gest grandios de adio. Nimic altceva nu părea să transmită ceea ce ar fi vrut el să-i spună, și anume „iată ce am realizat împreună", „n-aș fi reușit fără tine" și (dacă era complet sincer față de sine însuși) „arăți splendid în rochia asta, și aș vrea să știi că m-am gândit la asta când te-am văzut purtând-o".

Dar lucrurile nu ieșiseră exact așa cum se așteptase Strike, pentru că la mai puțin de o oră după ce-i dăduse rochia verde, o

angajase ca asistentă cu normă întreagă. Fără îndoială, rochia explica măcar o parte din suspiciunea profundă pe care Matthew, logodnicul ei, i-o arătase detectivului începând din acel moment. Mai grav era că, din punctul de vedere al lui Strike, rochia stabilise un standard inconfortabil de înalt pentru cadourile ulterioare. Conștient sau nu, după aceea Strike îi redusese semnificativ așteptările, fie uitând să-i cumpere cadouri de ziua ei de naștere sau de Crăciun, fie alegându-le pe cele mai lipsite de semnificație cu putință.

Cumpără crini orientali de la prima florărie care-i ieși în cale după ce coborî din trenul de Amersham și îi lăsă la birou, pentru ca Robin să-i găsească a doua zi. îi alesese pentru mărimea și mirosul lor puternic. I se părea că de data aceasta trebuie să cheltuie mai mulți bani decât dăduse pe buchetul întârziat de anul trecut, iar crinii aveau un aspect impresionant, ca și cum Strike nu se zgârcise. Trandafirii aveau conotația nedorită de Sf. Valentin și aproape toate celelalte flori pe care le mai avea florăria la vânzare — într-adevăr, puține la 5 și jumătate după-amiaza — erau cam vestejite și banale. Crinii erau mari și totuși liniștitor de impersonali, sculpturali și cu un miros puternic, iar temeritatea lor conținea un fel de siguranță. Proveneau de la o seră profesionistă; nu sugerau nicio șoaptă romantică de pădure liniștită sau de grădină secretă: erau flori despre care Strike ar fi putut să spună convingător „au un miros frumos", fără vreo altă justificare a alegerii pe care o făcuse.

Strike nu avea de unde să știe că, de-acum și în vecii vecilor, Robin asocia crinii orientali, în primul rând, cu Sarah Shadlock, care adusese cândva un buchet aproape identic la petrecerea pe care Robin și Matthew o dăduseră de casă nouă. Când intră în birou a doua zi și văzu florile pe biroul dublu, într-o vază plină cu apă, dar în continuare în celofan, cu o fundă uriașă magenta prinsă de ele și o felicitare pe care scria „La mulți ani din partea lui Cormoran" (fără niciun sărut, Strike nu punea niciodată săruturi), crinii avură asupra ei exact același efect ca sticluța în formă de grenadă de la Selfridges. Nu voia aceste flori; o iritau de două ori, amintindu-i și că Strike uitase, și că Matthew o înșelase, și dacă tot trebuia să-i privească sau să-i miroasă, se hotărî Robin, asta nu avea să se întâmple în casa ei.

Așa că lăsă crinii la birou, unde ei refuzară cu încăpățânare

să se ofilească. în fiecare dimineață, Pat le schimba conștiincios apa și avu atâta grijă de ei că trăiră aproape două săptămâni. în cele din urmă, până și Strike se sătură de ei: simțea întruna adieri care îi aminteau de parfumul fostei lui prietene, Lorelei, o asociere neplăcută.

Când petalele cerate, în nuanțe de roz și alb, începură să se chirchească și să cadă, faptul că se împlineau 39 de ani de la dispariția lui Margot Bam- borough trecuse nesemnalat și probabil neobservat de nimeni, poate cu excepția familiei ei și a lui Strike și Robin, care conștientizaseră amândoi fatidica dată. După cum promisese George Layborn, la birou sosiseră copiile după dosarul poliției, care acum zăceau în patru cutii de carton sub biroul dublu, singurul loc în care agenția putea să le pună. Strike, căruia îi fuseseră repartizate cele mai puține cazuri ale agenției, ca să se poate repezi oricând în Cornwall dacă ar fi fost nevoie, se apucă să parcurgă sistematic acele dosare. După ce se familiariza cu conținutul lor, avea de gând să se ducă în Clerkenwell cu Robin și să refacă drumul dintre fostul cabinet St John unde Margot fusese văzută ultima oară în viață și barul în care prietena ei o așteptase în zadar.

Așa că, în ultima zi a lui octombrie, Robin plecă de la birou la ora 1 și se grăbi spre stația de metrou, sub un cer amenințător și cu umbrela pregătită în mână. Deși nu o arăta, era însuflețită de perspectiva acelei după-amiezi, prima în care ea și Strike aveau să lucreze împreună la cazul Bamborough.

Deja burnița ușor când îl zări pe Strike, care fuma în timp ce examina fațada unei clădiri de pe la mijlocul St John's Lane. Se întoarse când îi auzi tocurile pe trotuarul ud.

— Am întârziat? strigă ea în timp ce se apropia.

— Nu, spuse Strike, am ajuns eu mai devreme.

Robin i se alătură, cu umbrela în mână, și ridică privirea spre clădirea din cărămidă maro, înaltă, cu mai multe etaje și cu ferestre mari cu ramă metalică. înăuntru păreau să fie birouri, dar nimic nu sugera ce afaceri se derulau acolo.

— Era chiar aici, spuse Strike, arătând spre ușa cu numărul 29. Fostul Cabinet Medical St John. Au refăcut fațada clădirii, evident. înainte era și o intrare de serviciu în spate. O să ocolim să aruncăm o privire imediat.

Robin se întoarse ca să privească într-o parte și-n alta pe St John's Lane, o stradă lungă și îngustă cu sens unic, mărginită de

clădiri înalte, cu multe ferestre.

— Multe locuri din care poți privi, comentă ea.

— Da, spuse Strike. Așa că hai să începem cu ce purta Margot când a dispărut.

— Știu deja, spuse Robin. Fustă de velur maro, cămașă roșie, bluză croșetată, o pelerină de ploaie bej Burberry, colier și cercei de argint, verighetă de aur. Avea o geantă de umăr din piele și o umbrelă neagră.

— Ar trebui să te faci detectiv, spuse Strike, ușor impresionat. Ești gata pentru documentele poliției?

— Ascult.

— Din câte se știe, la 6 fără un sfert, pe 11 octombrie 1974, doar trei oameni erau înăuntrul acestei clădiri: Margot, care era îmbrăcată exact așa cum ai descris-o, dar încă nu-și pusese pe ea pelerina, Gloria Conti, cea mai tânără dintre cele două recepționere, și o pacientă de urgență care se plângea de dureri abdominale și care apăruse din senin. Conform fișei completate în mare grabă de Gloria, pacienta se numea „Theo semnul întrebării". în ciuda numelui masculin, a afirmației doctorului Brenner că i se păruse că pacienta arată ca un bărbat și a străduințelor lui Talbot de a o convinge că Theo era un bărbat îmbrăcat în femeie, Gloria nu a avut niciodată vreo ezitare în a susține că „Theo" era femeie. Toți ceilalți angajați plecaseră înainte de 6 fără un sfert, cu excepția Wilmei, femeia de serviciu, care lipsise toată ziua, deoarece nu lucra vinerea. Mai multe despre Wilma, mai târziu. Janice, asistenta, a fost acolo până la amiază, apoi a făcut vizite la domiciliu tot restul după-amiezii și nu s-a mai întors. Irene, recepționera, a plecat la 2 și jumătate la o programare la dentist și nu a mai revenit. Potrivit declarațiilor lor, fiecare coroborată de alți martori, Dorothy, secretara, a plecat la 5 și 10, doctorul Gupta — la 5 și jumătate și doctorul Brenner — la 6 fără un sfert. Polițiștii au fost mulțumiți de alibiurile furnizate de toți trei pentru restul serii: Dorothy s-a dus acasă la fiul ei și s-au uitat împreună la televizor. Doctorul Gupta a petrecut la cină cu toată familia sărbătorind ziua de naștere a mamei lui, iar doctorul Brenner a fost tot timpul cu sora lui celibatară, cu care locuia împreună. Mai târziu în seara aceea, frații Brenner au fost văzuți prin fereastra sufrageriei de o persoană care își plimba câinele. Ultimii pacienți înregistrați, o mamă cu copilul ei, au fost cei ai lui Margot. Au plecat cu puțin timp înaintea lui Brenner și

au depus mărturie că Margot era bine când au văzut-o ei. începând din acel moment, singurul martor e Gloria. Potrivit Gloriei, Theo a intrat în cabinetul lui Margot și a rămas acolo mai mult decât se așteptase ea. La 6 și un sfert, Theo a plecat, fără să mai apară vreodată la cabinet. Poliția a lansat apoi un apel public pentru ea, dar nu s-a prezentat nimeni. Margot nu a lăsat niciun fel de însemnări despre Theo. Se presupune că intenționa să consemneze consultația a doua zi, pentru că prietena ei o aștepta deja la bar de un sfert de oră și nu voia să întârzie și mai mult. La puțin timp după plecarea lui Theo, Margot a ieșit în grabă din cabinetul ei, și-a luat pelerina, i-a spus Gloriei să încuie cu cheia de rezervă, a ieșit afară în ploaie, a deschis umbrela, a luat-o la dreapta și a dispărut din câmpul vizual al Gloriei.

Strike se întoarse și arătă în susul străzii spre o arcadă de piatră gălbuie cu aspect străvechi, aflată drept în fața lor.

— Ceea ce înseamnă că se îndrepta în direcția aceea, spre Three Kings.

Timp de o clipă, priviră amândoi spre arcada veche de deasupra străzii, ca și cum ar fi fost posibil ca un fel de umbră a lui Margot să se materializeze acolo. Apoi Strike își strivi țigara cu piciorul și spuse:

— Urmează-mă.

Merse de-a lungul clădirii cu numărul 28, apoi se opri ca să arate spre un pasaj întunecos de lățimea unei uși, numit Aleea de Trecere.

— E o ascunzătoare bună, spuse Robin, oprindu-se și ea să cerceteze cu privirea coridorul întunecos și boltit dintre clădiri.

— Cu siguranță, spuse Strike. Dacă cineva voia să o pândească, e locul perfect. O ia prin surprindere, o târăște aici — dar după asta devine problematic.

Parcurseră scurtul pasaj și ieșiră într-un părculeț de arbuști, străbătut de alei de beton, aflat între două străzi paralele.

— Poliția a cercetat tot parcul ăsta cu câini dresați. Nimic. Și dacă agresorul ar fi târât-o mai departe, pe aici...

Strike arătă spre drumul care mergea în paralel cu St John's Lane.

— ... pe St John's Street, i-ar fi fost aproape imposibil să scape nevăzut. Strada asta e mult mai aglomerată decât St John's Lane. Și asta presupunând că o femeie de 29 de ani, înaltă și în formă, n-ar fi strigat și nu s-ar fi opus.

Strike se întoarse ca să se uite la intrarea de serviciu.

— Asistenta la domiciliu intra uneori prin spate, în loc să treacă prin sala de așteptare. Avea în spate o cămăruță în care își ținea lucrurile și în care consulta uneori pacienți. Wilma, femeia de serviciu, folosea și ea uneori ușa din spate. Altfel, aceasta de obicei stătea încuiată.

— Ne interesează oamenii care puteau să intre sau să iasă din clădire pe o ușă secundară? întrebă Robin.

— Nu în mod special, dar vreau să înțeleg amplasamentul. Au trecut aproape 40 de ani: trebuie să recapitulăm tot.

Se întoarseră prin Aleea de Trecere în fața clădirii.

— Avem un avantaj față de Bill Talbot, spuse Strike. Știm că Măcelarul din Essex s-a dovedit a fi un tip slăbuț și blond, nu un brunet îndesat cu aspect țigănos. Theo, oricine ar fi fost ea, nu era Creed. Ceea ce nu înseamnă că trebuie s-o ignorăm, bineînțeles.

Strike ridică privirea spre numărul 29.

— încă ceva, și apoi am terminat cu cabinetul în sine, spuse el. Irene, recepționera blondă, a spus poliției că Margot a primit două bilete de amenințare anonime cu puțin timp înainte să dispară. Nu sunt în dosarul poliției, așa că ne putem baza doar pe declarația lui Irene. Ea susține că l-a deschis pe unul dintre ele și că l-a văzut pe celălalt pe biroul lui Margot, când i-a adus ceaiul. Mai spune că cel pe care l-a citit spunea ceva de focurile iadului.

— Ai crede că era sarcina secretarei să deschidă corespondența, comentă Robin. Nu a unei recepționere.

— Bună observație, spuse Strike, scoțându-și carnetul și scriind ceva, o să verificăm... Pare relevant să adăugăm aici că lui Talbot i s-a părut că Irene nu e o martoră de încredere, era inexactă și avea tendința de a exagera, întâmplător, Gupta a spus că Irene și Margot avuseseră ceea ce el a numit „o dispută" la o petrecere de Crăciun. Nu credea că fusese mare lucru, dar și-a amintit de ea.

— Iar Talbot e...?

— Mort? Da. La fel și Lawson, care a preluat cazul de la el. Dar Talbot are un fiu și mă gândesc să luăm legătura cu el. Lawson n-a avut copii.

— Continuă cu biletele anonime.

— Păi, Gloria, cealaltă recepționeră, a spus că Irene i-a arătat unul dintre bilete, dar nu-și amintea ce era în el. Janice, asistenta, a confirmat că Irene îi vorbise la acel moment despre ele, dar a spus că ea personal nu le-a văzut. Margot nu i-a spus lui Gupta despre ele

— l-am sunat să verific.

Strike mai mătură o dată strada cu privirea, prin ploaie.

— în orice caz, continuă el, presupunând că nimeni n-a răpit-o chiar din fața cabinetului sau că nu s-a suit într-o mașină la câțiva metri de ușă, Margot s-a îndreptat spre Three Kings, ceea ce ne duce în direcția aceasta.

— Vrei să intri sub umbrelă? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike, al cărui păr des și cârlionțat arăta la fel fie ud, fie uscat: Strike nu era deloc interesat de aspectul lui.

Merseră mai departe în susul străzii și trecură pe sub St John's Gate, arcada străveche de piatră decorată cu multe blazoane mici. Ieșiră pe Cler- kenwell Road, o stradă aglomerată cu două sensuri pe care o traversară, ajungând lângă o cabină telefonică roșie de pe vremuri care străjuia intrarea pe Albemarle Way.

— Asta e cabina telefonică unde au fost văzute cele două femei care se luptau? întrebă Robin.

Strike reacționă cu întârziere.

— Ai citit dosarul, spuse el, pe un ton aproape acuzator.

— Am aruncat o privire aseară, recunoscu Robin, în timp ce printam factura lui Dublă Măsură. N-am citit tot; n-am avut timp. L-am citit pe sărite.

— Ei bine, *nu* asta e cabina telefonică, spuse Strike. Cabina telefonică importantă — sau cabinele — vin mai târziu. O să ajungem la ele la momentul potrivit. Acum urmează-mă.

în loc să se îndrepte spre zona pietonală pavată pe care Margot ar fi trebuit, din ce apucase și Robin să se documenteze, s-o traverseze dacă se îndrepta spre Three Kings, Strike coti la stânga, pe Clerkenwell Road.

— De ce o luăm pe aici? întrebă ea, alergând ca să țină pasul cu el.

— Pentru că, spuse Strike, oprindu-se iar ca să arate spre una dintre ferestrele de la etaj ale clădirii de vizavi, care arăta ca un depozit vechi de cărămidă, o elevă de 14 ani pe nume Amanda White a jurat că în seara respectivă, undeva după ora 6, a văzut-o pe Margot la fereastra de sus, a doua de la dreapta, izbind cu pumnii în geam.

— *Asta* nu se menționează nicăieri pe internei! spuse Robin.

— Pentru simplul motiv că poliția a ajuns la concluzia că spusele ei n-au nicio valoare. Talbot, după cum rezultă clar din însemnările lui, a ignorat-o pe White din cauză că povestea ei nu se potrivea cu

teoria lui că Creed o răpise pe Margot. Dar Lawson a revenit la Amanda, după ce a preluat cazul, și chiar a parcurs alături de ea această porțiune de stradă. Relatarea Amandei conținea câteva elemente demne de luat în considerare. în primul rând, ea le-a spus polițiștilor, fără să fie întrebată, că asta se întâmplase în seara de după alegerile generale și își amintea asta din cauză că se certase cu o prietenă de la școală care ținea cu conservatorii. Cele două fuseseră reținute la școală, după ore, ca pedeapsă. Apoi se duseseră să bea o cafea împreună și prietenei ei i-a sărit țandăra când Mandy a spus că era bine că Wilson câștigase, așa că a refuzat să se întoarcă acasă cu ea. Amanda a spus că încă era furioasă pe prietena ei care fusese atât de arțăgoasă, când a ridicat privirea și a văzut o femeie care bătea cu pumnii în geam. Descrierea pe care a oferit-o era una bună, chiar dacă la momentul acela presa publicase deja descrierea completă a înfățișării și hainelor lui Margot. Lawson a luat legătura cu proprietarul firmei care-și desfășura activitatea la etajul superior, un atelier de design condus de doi soți care realiza în tiraje mici broșuri, afișe și invitații, chestii de genul ăsta. Nicio legătură cu Margot. Niciunul dintre ei nu era în evidențele cabinetului St John, pentru că nu locuiau în zonă. Soția a spus că uneori trebuia să bată în tocul ferestrei ca să o poată închide. Dar soția nu semăna deloc cu Margot, fiind scundă, bondoacă și roșcată.

— Și dacă Margot ar fi urcat la etajul trei, cu siguranță ar fi observat-o cineva, nu-i așa? spuse Robin, privind de la fereastra de sus la ușa de la intrare și îndepărtându-se de bordură, din cauza mașinilor care împroșcau apa din bălțile de lângă trotuar. Ar fi urcat scările sau ar fi folosit liftul, poate ar fi sunat la ușă ca să intre.

— Așa ai zice, fu de acord Strike. Lawson a conchis că Amanda făcuse o greșeală nevinovată, crezând că soția tipografului era Margot.

Se întoarseră în locul de unde se abătuseră de la „traseul lui Margot", după cum îl numea Robin. Strike se opri iar, arătând spre străduța laterală mohorâtă numită Albemarle Way.

— Acum ignoră cabina telefonică, dar observă că Albemarle Way e prima stradă laterală de la Aleea de Trecere pe care cred că Margot chiar ar fi putut să intre — voluntar sau nu — fără ca 50 și ceva de oameni să o vadă neapărat. E mai liniștită, după cum se vede — dar nu *chiar atât* de liniștită.

Strike privi spre capătul lui Albemarle Way, pe unde mașinile treceau într-un ritm constant. Albemarle Way era mai îngustă

decât St John's Lane, dar mărginită în mod similar de șiruri drepte de clădiri înalte, din cauza cărora se afla tot timpul în umbră.

— Prezintă în continuare un risc pentru un răpitor, spuse Strike, dar dacă Dennis Creed pândea undeva, în camioneta lui, așteptând ca o femeie singură — orice femeie — să treacă pe acolo prin ploaie, acesta mi se pare locul potrivit.

Exact în acel moment, când o adiere rece străbătu Albemarle Way, Strike prinse un iz despre care crezu inițial că era de la crinii orientali ofiliți, pentru ca apoi să-și dea seama că venea de la Robin însăși. Parfumul nu era cel pe care îl folosea Lorelei; cel al fostei lui prietene mirosea în mod ciudat a alcool, cu accente de rom (iar lui îi plăcuse când aroma acompaniase afecțiunea comodă și sexul plin de imaginție; abia mai târziu ajunsese să-l asocieze cu agresiunea pasivă, cu linșajul moral și cu pledoariile pentru o iubire pe care el nu o simțea). Totuși, acest parfum aducea foarte mult cu cel al lui Lorelei, iar lui Strike i se părea dulceag și îngrețoșant.

Bineînțeles, mulți ar fi spus că era culmea ca el să aibă opinii despre cum miros femeile, dat fiind că mirosul lui caracteristic era cel de scrumieră veche, peste care arunca un strop de Pour Un Homme la ocazii speciale. Cu toate acestea, după ce își petrecuse mare parte din copilărie în condiții mizere, Strike considera curățenia o trăsătură esențială pentru ca o persoană să i se pară atrăgătoare. îi plăcuse parfumul anterior al lui Robin, care îi lipsea când ea nu era la birou.

— Pe aici, spuse el.

Merseră mai departe prin ploaie până dădură într-o piață pietonală. Peste câteva secunde, Strike își dădu seama brusc că o lăsase pe Robin în urmă și se întoarse câțiva pași ca să i se alăture în fața bisericii St John, o clădire din cărămidă roșie de o simetrie plăcută, cu ferestre înalte și o intrare flancată de două coloane albe de piatră.

— Te gândești la un loc sfânt în care se odihnește? întrebă el aprinzându-și iar o țigară, în timp ce ploaia se abătea asupra lui.

Suflă fumul și făcu mâna pumn în jurul țigării, ca să nu se stingă.

— Nu, spuse Robin puțin defensiv.

Dar apoi continuă:

— Ba da, mă rog, poate puțin. Uită-te la asta...

Strike intră în urma ei într-o mică grădină comemorativă, deschisă publicului și plină (după cum citi Robin pe o plăcuță de pe zidul interior) de ierburi medicinale, inclusiv multe folosite în perioada medievală în spitalele Ordinului St John. Pe zidul din spate se afla o statuetă albă a lui Isus Cristos, înconjurată de simbolurile celor patru evangheliști: vițelul, leul, vulturul și îngerul. Frunzele se legănau încet în ploaie. în timp ce privirea lui Robin cutreiera mica grădină înconjurată de ziduri, Strike, care o urmase, spuse:

— Cred că suntem amândoi de acord că dacă cineva ar fi îngropat-o aici, un cleric ar fi observat pământul răvășit.

— Știu, spuse Robin. Mă uitam doar.

Când ieșiră în stradă, ea adăugă:

— Peste tot sunt cruci malteze, uite. Erau și pe arcada aia pe sub care am trecut.

— E crucea Ordinului Ospitalierilor. Cavalerii lui St John. De aici numele de străzi și emblema ambulanței St John; sediul lor era pe St John's Lane. Dacă mediumul ăla a căutat pe Google zona în care a dispărut Margot, nu avea cum să rateze asocierile cu Ordinul lui St John. Pun pariu că de aici i-a venit ideea pentru bla-bla-ul ăla cu „locul sfânt". Dar nu uita de cruce, pentru că o să apară iar când ajungem la crâșmă.

— Știi, spuse Robin întorcându-se să mai arunce o privire spre biserică, Peter Tobin, criminalul ăla în serie scoțian, era nelipsit de pe lângă biserici. La un moment dat a intrat într-o sectă religioasă, sub un nume fictiv. Apoi s-a angajat ca om bun la toate într-o biserică din Glasgow, unde a îngropat-o pe fata aia sărmană sub un strat de flori.

— Bisericile sunt un paravan bun pentru criminali, spuse Strike. Și pentru agresorii sexuali.

— Preoți și doctori, spuse Robin căzând pe gânduri. în cei mai mulți dintre noi e adânc înrădăcinată credința că putem avea încredere în ei, nu crezi?

— După atâtea scandaluri în sânul Bisericii Catolice? După Harold Shipman[††]?

— Da, cred că da, spuse Robin. Nu crezi că avem tendința de a

†† De-a lungul a 23 de ani, medicul britanic Harold Shipman a omorât cel puțin 215 dintre pacienții săi. Supranumit „Doctorul Moarte", este considerat unul dintre cei mai mari ucigași în serie din istoria Marii Britanii. *(N.r.)*

atribui unor categorii de oameni o bunătate nemeritată? Presupun că simțim cu toții nevoia de a avea încredere în cei care par să aibă putere asupra vieții și a morții.

— E ceva în ce spui tu acolo, spuse Strike în timp ce intrau pe o străduță pietonală scurtă numită Jerusalem Passage. I-am spus lui Gupta că mi se pare ciudat că lui Joseph Brenner nu-i plăceau oamenii. Credeam că e o cerință profesională elementară pentru un doctor, dar el m-a corectat imediat.

Strike se opri.

— Hai să ne oprim puțin, spuse el. Dacă Margot a ajuns până aici — presupun că a luat-o pe ruta asta, pentru că e cel mai scurt și logic drum spre Three Kings —, e prima oară când merge pe lângă locuințe și nu pe lângă birouri sau clădiri publice.

Robin privi spre clădirile din jurul lor. într-adevăr, la unele uși soneriile multiple indicau apartamentele de deasupra.

— Există cumva vreo posibilitate, oricât de mică, întrebă Strike, ca o persoană care locuia pe această străduță să o fi convins sau să o fi forțat să intre înăuntru?

Robin privi în susul și în josul străzii, în timp ce ploaia răpăia în umbrela ei.

— Păi, spuse ea încet, bineînțeles că *ar fi putut* să se întâmple, dar pare puțin probabil. S-a trezit cineva în ziua aia și a decis că vrea să răpească o femeie, a ieșit afară și a înșfăcat una?

— N-am reușit să te învăț nimic?

— Bine, bine: *modul de operare înaintea mobilului.* Dar sunt probleme și cu modul de operare. Și aici sunt multe locuri din care se poate privi. Chiar nu vede și nu aude nimeni că e răpită? Ea nu țipă, nu se luptă? Și presupun că răpitorul locuiește singur, dacă nu cumva colegii lui de apartament sunt și ei complici la răpire?

— Sunt idei valide, recunoscu Strike. Plus că poliția a mers aici din ușă în ușă. Toată lumea a fost chestionată, chiar dacă apartamentele nu au fost percheziționate. Dar să hai să analizăm toate variantele... Ea e doctoriță. Dacă cineva iese în grabă dintr-o casă și o imploră să intre înăuntru să consulte o persoană rănită — o rudă bolnavă — și după ce ea intră, n-o mai lasă să iasă? Asta ar fi o stratagemă bună de a o face să intre, să pretindă că există o urgență medicală.

— Bun, dar asta presupune ca răpitorul să știe că ea e doctoriță.

— Răpitorul ar fi putut să fie un pacient al lor.

— Dar de unde știa că ea va trece pe lângă casa lui exact în acel moment? Margot a anunțat întreg cartierul că o să meargă la bar?

— Poate a fost ceva aleator, a văzut-o că trece, știa că e doctoriță, a alergat și a prins-o. Sau — nu știu, să spunem că înăuntru chiar există o persoană bolnavă sau pe moarte, sau cineva avusese un accident — poate se ceartă — ea nu e de acord cu tratamentul sau nu vrea să ajute — cearta devine fizică — ea e ucisă accidental.

Urmă o scurtă pauză, în timp ce se dădeau la o parte ca să facă loc unui grup de elevi francezi care erau prinși într-o discuție. După ce aceștia trecură, Strike spuse:

— E puțin forțat, recunosc.

— Putem să aflăm câte din clădirile astea sunt ocupate de aceiași oameni care stăteau aici și acum 39 de ani, spuse Robin, dar tot nu ne lămurim cum a reușit să-i țină ascuns cadavrul timp de aproape patru decenii. N-ai îndrăzni să-l muți, nu-i așa?

— E o problemă, într-adevăr, recunoscu Strike. Cum a spus Gupta, nu e totuna cu a te debarasa de un obiect de aceeași greutate. Sânge, descompunere, infestare... mulți au încercat să țină cadavrul înăuntru. Crippen. Christie. Fred și Rose West. De obicei, se consideră că e o greșeală.

— Creed a reușit să facă asta o vreme, spuse Robin. Fierbea în subsol mâini retezate. îngropa capetele într-un loc, iar trupurile — în alt loc. Nu din cauza cadavrelor a fost prins.

— Citești *Demonul din Paradise Park?* întrebă Strike tăios.

— Da, răspunse Robin.

— Vrei să ai în minte chestiile alea?

— Dacă ne ajută la caz, spuse Robin.

— Hmm. Mă gândeam doar la responsabilitățile mele referitoare la sănătate și siguranță.

Robin nu spuse nimic. Strike aruncă o ultimă privire spre clădiri, apoi o invită pe Robin să meargă mai departe, spunând:

— Ai dreptate, nu văd cum. în congelatoare se umblă, vin instalatori de gaz care simt un miros, vecinii observă țevile înfundate. Dar, ca să știm că am fost meticuloși până la capăt, ar trebui să verificăm cine locuia aici la momentul acela.

Apoi ieșiră pe cea mai aglomerată stradă de până atunci. Aylesbury era o stradă largă, mărginită de și mai multe clădiri de

birouri și locuințe.

— Deci, spuse Strike, oprindu-se iar pe trotuar, dacă Margot merge în continuare spre bar, aici ar fi traversat și ar fi luat-o la stânga, prin Clerkenwell Green. Dar ne oprim ca să observăm că *acolo...*

Strike arătă undeva la vreo 50 de metri la dreapta.

— ... o camionetă mică și albă a fost cât pe ce să calce două femei, în timp ce se îndepărta în viteză de Clerkenwell Green, în seara aceea. Patru sau cinci martori au asistat la acest incident. Nimeni nu a reținut numărul de înmatriculare...

— Dar Creed își monta numere false pe camioneta de livrare pe care o folosea, spuse Robin, așa că oricum n-ar fi ajutat la nimic.

— Corect. Camioneta văzută de martori pe 11 octombrie 1974 avea pe partea laterală un model. Martorii nu au căzut de acord ce era, dar doi dintre ei credeau că era vorba de o floare mare.

— Și mai știm, spuse Robin, că Creed aplica pe camionetă diverse modele care puteau fi ulterior șterse, ca să o camufleze.

— Din nou, corect. Deci, la prima vedere, pare că ăsta e primul nostru indiciu solid că Creed s-ar fi putut afla în zonă. Bineînțeles, Talbot voia neapărat să creadă asta, așa că nu a fost interesat de opinia unuia dintre martori care susținea că, de fapt, camioneta aparținea unei florării din apropiere. însă un ofițer cu un grad mai mic, probabil unul dintre cei care își dăduseră seama că anchetatorul principal o ia încet razna, s-a dus și l-a chestionat pe florar, un bărbat pe nume Albert Shimmings, care a negat categoric că ar fi condus în seara aceea o camionetă care gonea în zona asta. Shimmings susținea că folosise camioneta pentru a-1 duce undeva pe fiul lui cel mic, la kilometri distanță.

— Ceea ce nu înseamnă neapărat că *nu* Shimmings a fost cel în cauză, spuse Robin. Poate și-a făcut griji că o să fie acuzat de șofat periculos. Nu era nicio cameră cu circuit închis... nimic care să demonstreze că lucrurile stau în vreun fel sau altul.

— Asta cred și eu. Dacă Shimmings e încă în viață, cred că ar trebui să-i verificăm povestea. Poate că a decis că merită să spună adevărul, acum când acuzația de viteză excesivă n-ar mai fi valabilă. între timp, chestiunea camionetei rămâne nesoluționată și trebuie să recunoaștem că o posibilă explicație e că la volan se afla Creed.

— Dar unde a răpit-o pe Margot, dacă într-adevăr Creed *era* în camionetă? întrebă Robin. Nu are cum să se fi întâmplat pe

Albemarle Way, pentru că nu ar fi trecut pe aici ca să părăsească zona.

— Așa e. Dacă ar fi răpit-o pe Albemarle Way, ar fi intrat pe Aylesbury Street mult mai jos și categoric n-ar fi venit prin Clerkenwell Green — ceea ce ne duce taman bine la Cele Două Femei Luptându-se lângă Cabinele Telefonice.

Merseră prin ploaie până în Clerkenwell Green, o piață rectangulară largă cu câțiva copaci, un bar și o cafenea. în mijlocul ei erau două cabine telefonice, lângă niște mașini parcate și un rastel pentru biciclete.

— Aici, spuse Strike, oprindu-se lângă cabinele telefonice, nebunia lui Talbot începe cu adevărat să dea peste cap cazul. O femeie pe nume Ruby Elliot, care nu cunoștea zona, dar încerca să găsească noua casă din Hayward's Place unde se mutaseră fiica și ginerele ei, dădea ture cu mașina, pierdută total. A trecut pe lângă cabinele astea telefonice și a observat două femei care se luptau, dintre care una i s-a părut, după cum s-a exprimat ea, „șubredă pe picioare". Nu-și amintește mare lucru despre ele — nu uita, plouă torențial și ea se străduiește neliniștită să vadă numele străzilor și numerele caselor, pentru că s-a rătăcit. Singurul lucru pe care îl poate spune poliției e că una din femei purta eșarfă și cealaltă — o pelerină de ploaie. A doua zi după ce detaliul ăsta a apărut în presă, o femeie de vârstă mijlocie cu o reputație nepătată și-a făcut apariția și a susținut că femeile văzute de Ruby Elliot erau, aproape sigur, ea și mama ei în vârstă. I-a spus lui Talbot că în seara aia mergea cu mama ei prin Clerkenwell Green, ca s-o ducă acasă după o plimbare. Mama ei, care era infirmă și senilă, purta glugă de ploaie, iar ea purta o pelerină asemănătoare cu cea a lui Margot. Nu aveau umbrele, așa că a încercat s-o grăbească pe mama ei. Bătrâna doamnă nu a fost încântată că e repezită și aici, lângă cabinele telefonice, a avut loc o ușoară altercație. Am o fotografie cu cele două, apropo: presa a făcut rost de ea — „dezvăluire demontată". Dar Talbot nu voia să accepte așa ceva. A refuzat categoric să accepte că femeile nu erau Margot și un bărbat îmbrăcat ca femeie. El vede lucrurile așa: Margot și Creed se întâlnesc aici, lângă cabinele telefonice, Creed o forțează să urce în camioneta lui, care se presupune că era parcată *acolo...*

Strike arătă spre scurtul șir de mașini parcate în apropiere.

— ... apoi Creed demarează în trombă, cu Margot țipând și

izbind în părțile laterale ale camionetei, și pleacă pe Aylesbury Street.

— Dar, spuse Robin, Talbot credea că *Theo* era Creed. De ce ar fi venit Creed la cabinetul lui Margot îmbrăcat în femeie, apoi să plece, lăsând-o nevătămată, să se ducă pe jos în Clerkenwell Green și s-o prindă acolo, în mijlocul celui mai public și mai privit loc din câte am văzut azi?

— N-are rost să încerci să găsești o logică, pentru că ea nu există. Când a preluat cazul, Lawson s-a dus iar la Fiona Fleury, așa o chema pe femeia respectabilă de vârstă mijlocie, și a chestionat-o din nou, fiind convins că ea și mama ei fuseseră femeile văzute de Ruby Elliot. Din nou, alegerile generale s-au dovedit utile, pentru că Fiona Fleury și-a amintit că era obosită și nu foarte răbdătoare cu dificila ei mamă, pentru că în noaptea dinainte stătuse până târziu ca să urmărească relatările despre alegeri. Lawson a concluzionat — și tind să fiu de acord cu el — că chestiunea celor două femei care se luptau fusese soluționată.

Burnița se îndesise: stropii de ploaie răpăiau în umbrela lui Robin și îi udaseră tivul pantalonilor. O luară apoi pe Clerkenwell Close, o stradă în curbă care urca spre o biserică mare și impresionantă cu o clopotniță înaltă și ascuțită, construită pe un teren mai ridicat.

— Margot nu avea cum să ajungă atât de departe, spuse Robin.

— Așa spui tu, răspunse Strike, care, spre surpriza ei, se opri iar, privind la biserica din față, dar acum ajungem la locul în care se presupune că a fost văzută ultima oară. Un om bun la toate de la biserică...

Robin îl privi, surprinsă, iar el adăugă, drept răspuns:

— ... Da, știu — acest Willy Lomax susține că a văzut o femeie cu o pelerină Burberry care urca treptele spre St James-on-the-Green în seara aceea, în jurul orei la care Margot ar fi trebuit să ajungă la bar. A văzut-o din spate. Desigur, pe vremea aia bisericile nu erau încuiate în permanență. Bineînțeles, Talbot a ignorat mărturia lui Lomax, pentru că dacă Margot era în viață și intra în biserică, nu ar fi avut cum să se afle și în camioneta Măcelarului din Essex, care se îndepărta în viteză. Lawson nu prea a avut ce să facă cu informațiile furnizate de Lomax. Tipul și-a susținut ferm declarația: văzuse o femeie care se potrivea cu descrierea lui Margot intrând înăuntru, dar, nefiind frământat de mari curiozități, n-a intrat după ea, n-a întrebat-o ce are de gând

și nu s-a uitat dacă a mai ieșit din biserică. Și acum meritățm o halbă de bere.

14

în care era scris cu cifruri vechi...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Vizavi de biserică, pe partea cealaltă a străzii, era firma barului The Three Kings. Peretele exterior al crâșmei, placat cu gresie, urma curbura străzii.

Robin intră înăuntru în urma lui Strike și avu senzația stranie că s-a întors în timp. Pereții erau acoperiți, în mare parte, cu pagini din reviste muzicale vechi de prin anii '70: o amestecătură de cronici, reclame la combine muzicale de pe timpuri și fotografii cu vedete pop și rock. Deasupra barului erau atârnate decorațiuni de Hallowe'en, iar Bowie și Bob Marley priveau din fotografii înrămate, urmăriți de pe peretele opus de Bob Dylan și Jimi Hendrix. în timp ce ea se așeza la o masă liberă de două persoane, iar Strike se ducea la bar, Robin zări, într-un colaj din jurul oglinzii, o fotografie decupată dintr-un ziar cu Jonny Rokeby în pantaloni de piele mulați. Barul părea să nu se fi schimbat de mulți ani; era posibil să aibă aceleași vitrine mate, mesele de lemn desperecheate, podeaua de scânduri neacoperită cu nimic, aplicele de perete rotunde și sticlele cu lumânări în ele pe care le avusese și pe vremea când prietena lui Margot o aștepta, în 1974.

Privind prin acest bar excentric și plin de personalitate, Robin se trezi întrebându-se, pentru prima oară, cum fusese Margot Bamborough. Era ciudat cum imaginația îi definea pe oameni în funcție de profesia lor. „Doctor" părea, în multe feluri, o identitate completă. în timp ce aștepta ca însoțitorul ei să ia de băut, plimbându-și privirea de la craniile atârnate de bar la fotografiile cu vedete rock moarte, Robin fu izbită de ideea bizară a unui Crăciun inversat. Cei trei magi călătoriseră spre o naștere; Margot

pornise spre The Three Kings[##] și, se temea Robin, își întâlnise pe drum moartea.

Strike îi puse în față paharul de vin, sorbi satisfăcut din berea lui Sussex Best, se așeză și apoi scoase din buzunarul interior al paltonului un sul de hârtii. Robin observă, printre paginile scrise la mașină și de mână, articole din ziare trase la xerox.

— Ai fost la British Library, spuse ea.

— Ieri am stat toată ziua acolo.

Strike luă primul articol și i-1 arătă lui Robin. Era decupat din *Daily Mail* și conținea o fotografie a Fionei Fleury și a bătrânei ei mame, cu explicația foto: *Femeile văzute în cazul Măcelarului din Essex „eram de fapt noi".* Niciuna dintre femei nu ar fi putut să fie confundată cu ușurință cu Margot Bamborough: Fiona era înaltă și solidă, cu o figură voioasă și fără talie; mama ei era chircită din cauza vârstei și aplecată de spate.

— Ăsta e primul indiciu că presa începea să-și piardă încrederea în Bill Talbot, spuse Strike. La câteva săptămâni după apariția articolului îi cereau capul, ceea ce probabil că nu i-a făcut deloc bine la psihic...

Strike acoperi cu mâna lui mare restul articolului și continuă:

— Să revenim puțin la singurul fapt incontestabil pe care îl știm, și anume că în seara aceea, la 6 fără un sfert, Margot Bamborough era încă în viață și la cabinet.

— La 6 *și* un sfert, vrei să spui.

— Nu, la fără un sfert, spuse Strike. Cronologia plecărilor arată așa: la 5 și 10, Dorothy. La 5 și jumătate, Dinesh Gupta, care o zărește pe Margot în cabinetul ei, înainte să plece, și trece pe lângă Gloria și Theo. Gloria se duce să-l întrebe pe Brenner dacă o consultă pe Theo. El refuză. Margot iese din cabinetul ei, împreună cu ultimii pacienți programați, o mamă cu copilul său. Aceștia pleacă, trecând de asemenea prin sala de așteptare, pe lângă Theo. Margot îi spune Gloriei că o consultă pe Theo cu plăcere. Brenner spune „frumos din partea ta" și

---

Cei trei regi (în limba engleză). în tradiția biblică, cei trei magi mai sunt numiți „cei trei regi" sau „cei trei împărați". *(N.r.)*

pleacă, la 6 fără un sfert. De la acel moment încolo, avem doar mărturia necoroborată a Gloriei despre tot ce a urmat. E singura persoană care susține că Theo și Margot au ieșit din cabinet în viață.

Robin sorbi din vin.

— Fii serios. Doar nu sugerezi că n-au mai plecat? Că Margot e încă acolo, îngropată sub podeaua de lemn?

— Nu, pentru că au adus câini dresați să cerceteze toată clădirea, inclusiv grădina din spate, spuse Strike. Dar ce zici de teoria asta? Motivul pentru care Gloria a insistat atât că Theo era femeie, și nu bărbat, era că i-a fost complice la uciderea sau răpirea lui Margot.

— Dar n-ar fi fost mai logic să treacă în fișă un nume de fată în loc de „Theo", dacă tot voia să ascundă identitatea unui bărbat? Și de ce i-ar mai fi cerut doctorului Brenner s-o consulte pe Theo, dacă ea și Theo plănuiau s-o ucidă pe Margot?

— Două idei valide, recunoscu Strike, dar poate că știa foarte bine că Brenner o să refuze, pentru că era un nemernic bătrân și arțăgos, și încerca să nu-i dea de bănuit lui Margot. Ascultă-mă puțin. Trupurile inerte sunt grele, dificil de mutat și de ascuns. O femeie vie care se zbate, încă și mai dificil. Am văzut în presă poze cu Gloria, care era ceea ce mătușa mea ar numi „o zvârlugă de fată", în timp ce Margot era o femeie înaltă. Mă îndoiesc că Gloria ar fi putut s-o ucidă pe Margot fără ajutor și cu siguranță n-ar fi putut s-o ridice.

— N-a spus Gupta că Margot și Gloria erau apropiate?

— *Modul de operare înaintea mobilului.* Apropierea putea fi de fațadă. Poate că Gloriei nu-i plăcea, până la urmă, ca cineva să o facă „mai bună" și se comporta ca o discipolă recunoscătoare doar ca să adoarmă suspiciunile lui Margot. Dar, indiferent cum ar sta lucrurile, ultima dată când avem mai mulți martori care să certifice locul în care se afla Margot e cu jumătate de oră înaintea presupusei ei ieșiri din clădire. După asta, avem doar declarația Gloriei despre ce s-a întâmplat.

— Bun, se acceptă obiecțiunea, spuse Robin.

— Deci, replică Strike, în timp ce își lua mâna de pe teancul de hârtii, dacă accepți asta, uită pentru o clipă că s-a spus că Margot a fost zărită la o fereastră sau la intrarea într-o biserică. Uită de camioneta care gonește. E foarte posibil ca *nimic* din toate astea să

nu aibă de-a face cu Margot. Revino la singurul lucru pe care îl știm cu certitudine: Margot Bamborough era încă în viață la 6 fără un sfert. Acum să ne îndreptăm atenția spre cei trei oameni pe care poliția i-a considerat la acel moment suspecți plauzibili și să ne întrebăm unde erau ei la 6 fără un sfert, pe 11 octombrie 1974. Uite.

Strike îi întinse lui Robin o copie a unui articol de tabloid din 24 octombrie 1974.

— Ăsta e Roy Phipps, cunoscut și ca soț al lui Margot și tată al Annei.

Fotografia înfățișa un bărbat arătos de aproximativ 30 de ani, care semăna foarte tare cu fiica lui. Robin se gândi că dacă ar fi trebuit să caute un actor pentru rolul unui poet dintr-un film siropos, ar fi pus poza lui Roy Phipps prima pe lista opțiunilor. De la el luase Anna chipul prelung și palid, fruntea înaltă și ochii mari și frumoși. în 1974, Phipps își lăsase părul închis la culoare să crească până la nivelul gulerului cu revere lungi și ridica, în acest ziar vechi, o privire hărțuită de la cartonașul din mână spre aparatul de fotografiat. în explicația foto scria: *Dr. Roy Phipps cere ajutorul publicului.*

— Nu-ți bate capul să-l citești, spuse Strike, acoperindu-1 deja cu un al doilea articol. Nu conține nimic ce tu să nu știi deja, dar *ăsta* chiar are câteva părți interesante.

Robin se aplecă ascultătoare asupra celui de-al doilea articol, din care Strike xeroxase doar jumătate.

> pe 11 octombrie, soțul ei, dr. Roy Phipps, care suferă de maladia von Willebrand, era bolnav, țintuit la pat în căminul conjugal din Ham.
>
> „în urma mai multor relatări de presă inexacte și iresponsabile, afirmăm cu toată tăria că suntem convinși că dr. Roy Phipps nu are nimic de-a face cu dispariția soției lui", a declarat presei dl Bill Talbot, detectivul aflat la conducerea acestei anchete. „Doctorii lui au confirmat că deplasarea pe jos sau cu mașina i-ar fi fost imposibilă doctorului Phipps în ziua respectivă și atât bona familiei, cât și menajera lor au depus mărturii care confirmă faptul că dr. Phipps nu a părăsit locuința în ziua dispariției soției lui."

— Ce e maladia von Willebrand? întrebă Robin.

— O boală hematologică. Am căutat. Sângele nu se coagulează cum trebuie. Gupta și-a amintit greșit; el credea că Roy e hemofil. Există trei stadii în boala von Willebrand. în primul stadiu, coagularea durează puțin mai mult decât e normal, dar asta n-ar trebui să te facă să nu te poți ridica din pat sau să nu poți conduce mașina. Presupun că Roy Phipps era în stadiul trei, care poate să fie la fel de grav ca hemofilia și putea să-l țină la pat o vreme. Dar va trebui să verificăm asta.

Strike dădu la pagina următoare.

— în orice caz, iată cum a consemnat Talbot interogatoriile lui cu Roy Phipps.

— O, Doamne, spuse Robin încet.

Pagina era acoperită de un scris mic și înclinat, dar ce sărea în ochi erau stelele pe care Talbot le desenase peste tot.

— Vezi astea? întrebă Strike, parcurgând cu arătătorul o listă de date care abia se vedea dintre mâzgăliturile. Sunt datele răpirilor și încercărilor de răpire ale Măcelarului din Essex. La jumătatea listei Talbot își pierde interesul, uite. Pe 26 august 1971, data la care Creed a încercat s-o răpească pe Peggy Hiskett, Roy a putut dovedi că el și Margot erau în vacanță în Franța. Așa că asta a fost tot, din punctul de vedere al lui Talbot. Dacă Roy nu încercase s-o răpească pe Peggy Hiskett, atunci nu era Măcelarul din Essex, și dacă nu era Măcelarul din Essex, atunci nu putea să aibă nimic de-a face cu dispariția lui Margot. Dar în josul listei de date a lui Talbot apare ceva ciudat. Toate se referă la acțiunile lui Creed, în afară de ultima. A încercuit 27 decembrie, fără să treacă niciun an. N-am idee de ce era interesat de 27 decembrie.

— Și nici, presupun, de ce a încercat să facă pe Vincent van Gogh?

— Stelele? Da, apar în toate notițele lui. Foarte ciudat. Acum hai să vedem cum *ar trebui* să fie luată o declarație.

Strike dădu pagina și apăru o declarație bătută frumos la mașină la două rânduri, care se întindea pe patru pagini și pe care detectivul-inspec- tor Lawson i-o luase lui Roy Phipps, iar hematologul o semnase corespunzător la final.

— Nu trebuie să citești acum tot documentul, spuse Strike. Ideea e că Phipps și-a susținut declarația că zăcuse în pat toată ziua, așa

cum au depus mărturie bona și menajera. Și acum să trecem la Wilma Bayliss, menajera familiei Phipps. întâmplător, era și femeia de serviciu a cabinetului St John. Ceilalți de la cabinet nu știau la momentul acela că Wilma lucrează în particular pentru Margot și Roy. Gupta mi-a spus că el credea că Margot o încuraja pe Wilma să-și părăsească soțul, prin urmare e posibil să-i fi oferit mai mult de lucru ca s-o ajute să-și pună planul în aplicare.

— De ce voia Margot ca Wilma să-și părăsească soțul?

— Mă bucur că ai pus întrebarea asta, spuse Strike.

întoarse altă hârtie, dând la iveală copia unei știri de doar câteva rânduri decupată din ziar și datată cu scrisul ascuțit și greu de descifrat al lui Strike: 6 noiembrie 1972.

Violator aruncat după gratii

Jules Bayliss, 36 de ani, din Leather Lane, Clerkenwell, a fost condamnat astăzi de Tribunalul Inner London Crown la 5 ani de închisoare pentru două acuzații de viol. Bayliss, care a mai ispășit doi ani la Brixton pentru agresiune calificată, a pledat nevinovat.

— Ah, spuse Robin. înțeleg.

Sorbi iar din vin.

— Ce e amuzant, adăugă ea, fără să pară însă deloc amuzată, e că și Creed a luat tot cinci ani după ce a comis al doilea viol. După ce i-au dat drumul, a început să le și omoare pe femeile pe care le viola.

— Da, spuse Strike. Știu.

Strike se gândi pentru a doua oară să aducă în discuție cât de oportun era pentru Robin să citească *Demonul din Paradise Park,* dar se hotărî să n-o facă.

— încă n-am reușit să aflu ce s-a întâmplat cu Jules Bayliss, iar însemnările poliției despre el sunt incomplete, așa că nu pot fi sigur dacă era încă la pârnaie când Margot a fost răpită. Ce e relevant pentru noi e că Wilma i-a spus lui Lawson o poveste diferită de cea pe care i-o spusese lui Tal- bot — chiar dacă Wilma a susținut că de fapt îi spusese la fel, dar că el nu consemnase, ceea ce e posibil, pentru că, după cum vezi, notițele lui lasă mult de dorit. în orice caz, unul dintre lucrurile pe care i le-a spus lui Lawson a fost că, în ziua dispariției lui Margot, frecase cu buretele ca să scoată niște pete de sânge de pe

covorul din camera de oaspeți. A mai spus și că îl văzuse pe Roy plimbându-se prin grădină în ziua în care se presupunea că a fost țintuit la pat. De asemenea, a recunoscut în fața lui Lawson că de fapt ea nu îl văzuse pe Roy în pat, ci îl auzise vorbind în ziua aceea din dormitorul principal.

— Sunt... schimbări destul de importante ale poveștii ei.

— Păi, cum am spus, Wilma susținea că nu ea și-a modificat povestea, ci că Talbot n-o consemnase cum trebuie. Dar Lawson pare să fi luat-o tare pe Wilma din cauza asta, în plus l-a audiat din nou pe Roy în baza a ceea ce spusese ea. Dar Roy avea în continuare alibiul furnizat de bonă, Cynthia, care era gata să jure că el fusese țintuit la pat toată ziua, pentru că îi aducea în mod regulat ceai în dormitorul principal.

Apoi Strike continuă, drept răspuns la sprâncenele ridicate ale lui Robin:

— Știu, Lawson pare să fi avut o gândire la fel de obscenă ca a noastră. L-a chestionat pe Phipps în privința naturii exacte a relației lui cu Cynthia, ceea ce a provocat o izbucnire de furie din partea lui Phipps, care a spus că ea e cu 12 ani mai mică decât el și, în plus, îi e verișoară.

în acel moment, amândurora le trecu prin cap că între ei era o diferență de vârstă de zece ani. Amândoi alungară imediat acest gând nepoftit și irelevant.

— Potrivit lui Roy, niciun om decent nu s-ar fi putut gândi la o relație având în vedere diferența de vârstă și gradul de rudenie. Dar, după cum știm, șapte ani mai târziu, el a reușit să-și învingă scrupulele. Lawson l-a interogat pe Roy și în legătură cu faptul că Margot se dusese să bea ceva cu o fostă iubire a ei cu trei săptămâni înainte să moară. în graba lui de a-1 exonera pe Roy, Talbot n-a acordat prea multă atenție relatării lui Oonagh Kennedy...

— Prietena cu care Margot ar fi trebuit să se întâlnească aici? spuse Robin.

— Exact. Oonagh le-a spus, atât lui Talbot, cât și lui Lawson, că Roy s-a înfuriat atât de tare când a aflat că Margot se dusese să bea ceva cu acest fost iubit, încât ei nu își vorbeau când a dispărut femeia. Potrivit notițelor lui Lawson, lui Roy nu i-a plăcut deloc că se aduce vorba de asta...

— Deloc surprinzător...

— ... și a devenit destul de agresiv. însă după ce a discutat cu doctorii lui Roy, Lawson s-a convins că acesta avusese într-adevăr o criză de sânge- rare puternică după ce căzuse în parcarea unui spital și i-ar fi fost aproape imposibil să meargă în seara aceea cu mașina în Clerkenwell, cu atât mai puțin să-și omoare sau răpească soția.

— Ar fi putut să angajeze pe cineva, sugeră Robin.

— I-au verificat contul bancar și n-au găsit nicio plată suspectă, dar asta nu înseamnă, bineînțeles, că n-ar fi putut să găsească o modalitate. E hema- tolog, n-are cum să fie un prost.

Strike sorbi iar din bere.

— Deci ăsta e soțul, spuse el, dând și ultima pagină din declarația lui Roy. Acum vechea iubire.

— Dumnezeule mare, spuse Robin, privind la o altă fotografie apărută în ziare.

Părul bogat și ondulat al bărbatului îi ajungea mai jos de umeri. Stătea cu mâinile pe șoldurile lui înguste, fără să zâmbească, lângă un tablou care părea să reprezinte doi amanți înlănțuiți. Cămașa lui era descheiată aproape până la buric, iar blugii erau foarte strâmți la vintre și extrem de largi la glezne.

— Mă gândeam eu că o să-ți placă, zâmbi Strike, cu gura până la urechi, la reacția lui Robin. E Paul Satchwell, artist — chiar dacă nu unul foarte rafinat, din câte se pare. Când a dat de el presa, făcea o pictură murală pentru un club de noapte. El e fostul iubit al lui Margot.

— Tocmai a scăzut enorm în ochii mei, murmură Robin.

— N-Q judeca prea aspru. L-a cunoscut pe vremea când era Iepuraș Playboy, deci avea 19 sau 20 de ani. El era cu șase ani mai mare decât ea și probabil că ei i se părea culmea sofisticării.

— Cu cămașa *aia?*

— E o fotografie de promovare pentru expoziția lui de artă, spuse Strike. Scrie dedesubt. Probabil că în viața de zi cu zi nu-și arăta chiar așa părul de pe piept. Presa s-a entuziasmat la ideea că ar putea fi implicat un fost iubit și, s-o recunoaștem, un tip care arăta așa era mană cerească pentru tabloide.

Strike scoase o altă mostră a notițelor haotice ale lui Talbot, care, ca și prima, era plină de stele în cinci colțuri și avea aceeași

listă de date, cu însemnări mâzgălite alături.

— După cum vezi, Talbot nu începe cu ceva atât de prozaic precum „Unde erai la 6 fără un sfert în seara în care a dispărut Margot?" El se duce direct la datele Măcelarului din Essex, iar când Satchwell îi spune că pe 11 septembrie, data la care a fost răpită Susan Meyer, era la ziua de naștere a unui prieten care împlinea 30 de ani, Talbot practic încetează să-i mai pună întrebări. Dar, din nou, avem sub listă o dată care nu are legătură cu Creed, care este încercuită de câteva ori și care are desenată alături o cruce gigantică. Aici e 16 aprilie.

— Unde locuia Satchwell când a dispărut Margot?

— în Camden, spuse Strike, dând pagina ca să scoată la iveală, din nou, o declarație obișnuită, scrisă la mașină. Poftim, uită-te, apare în declarația pe care a dat-o în fața lui Lawson. Nu e foarte departe de Clerkenwell. Satchwell i-a povestit lui Lawson că, după ce nu se mai văzuseră timp de opt ani, el și Margot s-au întâlnit din întâmplare pe stradă și au decis să se ducă să bea ceva ca să mai povestească. A fost sincer cu Lawson în privința asta, probabil știa că Oonagh sau Roy spusese deja poliției lucrul ăsta. I-a spus chiar lui Lawson că i-ar fi plăcut să reia relația cu Margot, ceea ce pare puțin *prea* sincer, chiar dacă probabil a vrut doar să demonstreze că nu are nimic de ascuns. A spus că el și Margot avuseseră o relație instabilă timp de câțiva ani, când ea era mult mai tânără, și că Margot îi pusese în cele din urmă capăt definitiv, când îl cunoscuse pe Roy. Alibiul lui Satchwell s-a confirmat. Satchwell i-a spus lui Lawson că cea mai mare parte din după-amiaza în care dispăruse Margot și-o petrecuse singur în atelierul lui, care era tot în Camden, dar răspunsese acolo la un apel telefonic în jurul orei 5. Dacă încerci să-ți înscenezi un alibi, e mult mai greu să mână- rești o linie fixă decât mobilele. La 6 și jumătate, Satchwell a mâncat la o cafenea din zonă, unde lumea îl cunoștea, martorii au confirmat că l-au văzut. Apoi s-a dus acasă să se schimbe înainte să se întâlnească la bar cu niște prieteni, în jurul orei 8. Cei cu care susține el că a fost au confirmat toată povestea, iar Lawson s-a convins că Satchwell e nevinovat. Ceea ce ne duce la al treilea și, trebuie să spun, cel mai promițător suspect — desigur, cu excepția lui Creed.

Strike dădu la o parte declarația lui Satchwell de pe teancul de hârtii acum mult redus.

— Acesta este Steve Douthwaite, continuă el.

Dacă Roy Phipps ar fi întruchipat un poet sensibil în viziunea unui director de casting leneș, iar Paul Satchwell era imaginea standard a vedetei rock din anii '70, Steve Douthwaite ar fi fost angajat fără ezitare să-l joace pe tipul impertinent, parvenitul tot timpul pus pe mișt ouri, băiatul foarte sigur pe el, care provenea din clasa muncitoare. Avea ochii negri ca niște mărgele, un zâmbet contagios și o frez ă țepoasă, mai scurtă în față și în lateral, și mai lungă în spate, care îi amintea lui Robin de tinerii de pe coperta unui disc vechi al trupei Bay City Rollers pe care mama ei, spre amuzamentul copiilor, încă îl adora. Douthwaite ținea o halbă într-o mână, în timp ce brațul celălalt era petrecut pe după umerii unui bărbat a cărui față fusese eliminată din fotografie, dar al cărui costum, ca și cel al lui Douthwaite, părea ieftin, mototolit și lucios. Douthwaite își slăbise nodul de la cravata lată și țipătoare și își descheiase nasturele de sus al cămășii, lăsând să se vadă lanțul de la gât.

Agent de vânzări „seducător", dat în urmărire în cazul doctoriței dispărute

Polițiștii sunt nerăbdători să descopere unde se află în prezent Steve Douthwaite, agent de vânzări la o firmă care se ocupă cu comercializarea de geamuri duble, care a dispărut după un interogatoriu de rutină referitor la dispariția doctoriței Margot Bamborough, 29 de ani. Douthwaite, 28 de ani, nu a lăsat nicio adresă de corespondență după ce a demisionat și și-a părăsit apartamentul din Percival Street, Clerkenwell.

Douthwaite, fost pacient al doctoriței dispărute, a stârnit suspiciuni la cabinetul medical din cauza vizitelor frecvente pe care i le făcea frumoasei doctorițe blonde. Prietenii agentului de vânzări spun despre acesta că „are vorbele la el" și nu cred că ar suferi de vreo boală gravă. Se pare că Douthwaite i-a trimis doamnei Bamborough cadouri. Douthwaite, care a fost crescut în sistemul de asistență maternală, nu a mai luat legătura cu prietenii lui din 7 februarie. Se pare că poliția a percheziționat locuința acestuia, după plecarea lui.

Aventură tragică

„A provocat o grămadă de probleme aici, multă ranchiună", a

declarat un coleg de la Diamond Double Glazing, care a cerut să-și păstreze anonimatul. „Foarte plin de el. A avut o aventură cu soția altui tip. Ea a ajuns să ia o supradoză și s-a prăpădit, și-a lăsat copiii fără mamă.

Nimănui nu i-a părut rău că Douthwaite a plecat, ca să fiu sincer. Am fost fericiți să-l vedem că-și ia tălpășița. Era prea interesat de băutură și de fete și punea prea puțin osul la treabă."

Doctorița ar fi fost „o provocare"

întrebat ce părere are despre relația dintre Douthwaite și doctorița dispărută, colegul lui a declarat:

„Ăsta e singurul lucru de care îi pasă lui Steve, să umble după fete.

Știind cum e el, o doctoriță cred că i s-a părut o provocare."

Polițiștii sunt nerăbdători să discute iar cu Douthwaite și fac apel public către orice persoană care ar putea ști unde se află acesta în prezent.

După ce Robin termină de citit, Strike, care tocmai își terminase prima halbă, întrebă:

— Mai vrei un pahar?

— Iau eu, spuse Robin.

Se duse la bar, unde așteptă sub craniile atârnate și pânzele de păianjen false. Barmanul se machiase ca monstrul lui Frankenstein. Robin comandă de băut absentă, gândindu-se la articolul despre Douthwaite.

După ce se întoarse cu o nouă halbă, un alt pahar cu vin și două pachete de chipsuri, îi spuse lui Strike:

— Știi, articolul ăla nu e corect.

— Continuă.

— Oamenii nu le povestesc neapărat colegilor despre problemele lor medicale. Poate că prietenii lui Douthwaite *chiar îl* vedeau că se simte bine când se adunau toți la crâșmă. Asta nu înseamnă că nu era nimic în neregulă cu el. Putea să aibă o boală psihică.

— Nu e prima oară, spuse Strike, când nimerești la fix.

Căută printre puținele pagini fotocopiate care îi mai rămăseseră în teanc și extrase alt document scris de mână, mult

mai îngrijit decât cele ale lui Talbot, fără nicio mâzgăleală sau date puse la întâmplare. Robin își dădu seama, înainte ca Strike să-i spună ceva, că acest scris cursiv și rotunjit îi aparținea lui Margot Bamborough.

— Copii ale fișei medicale aparținând lui Douthwaite obținute de poliție, spuse Strike și citi apoi cu voce tare. „Dureri de cap, probleme stomacale, pierdere în greutate, palpitații, greață, coșmaruri, tulburări de somn." Concluzia lui Margot, la a patra consultație — vezi aici? — a fost „dificultăți pe plan personal și profesional, puternic stresat, manifestă semne de anxietate".

— Păi, spuse Robin, iubita lui căsătorită se sinucisese. Asta ar da peste cap orice om care nu e psihopat, nu-i așa?

Lui Strike îi trecu prin minte, ca o umbră, Charlotte.

— Da, așa s-ar zice. Și uită-te aici. Cu puțin timp înaintea primei programări la Margot, fusese victima unei agresiuni. „Contuzii, coaste fisurate." îmi miroase a soț furios, îndoliat și trădat.

— Dar ziarul prezintă totul de parcă el ar fi urmărit-o pe Margot.

— Păi, spuse Strike, bătând în copia fișei medicale a lui Douthwaite, aici sunt ale naibii de multe vizite. S-a dus la ea și de trei ori într-o săptămână. Era anxios, se simțea vinovat, își dădea seama că nu e deloc popular și probabil că nu se așteptase ca mica lui distracție să se termine cu moartea femeii. Și iată că o doctoriță atrăgătoare îi arată doar bunătate și susținere, fără să-l judece niciun pic. Nu cred că e exclus ca el să fi început să țină la ea. Și uită-te aici.

Strike dădu fișa medicală la o parte ca să-i arate lui Robin alte declarații bătute la mașină.

— Astea sunt declarațiile lui Dorothy și a Gloriei, continuă el, care au susținut amândouă că, ultima oară când a fost la ea, Douthwaite a ieșit din cabinet părând — mă rog, uite ce zice Dorothy.

Strike începu să citească cu voce tare:

— *L-am văzut pe Douthwaite ieșind din cabinetul doctoriței Bamborough și am observat că arată ca și cum ar fi suferit un șoc. De asemenea, mi s-a părut furios și tulburat. în drum spre ieșire, s-a împiedicat de camionul de jucărie al unui băiețel din sala de așteptare și a înjurat cu voce tare. Părea absent, parcă nu-și dădea seama unde se află.*

Strike dădu pagina.

— Iar Gloria spune: *îmi amintesc plecarea lui Douthwaite*

deoarece a înjurat un băiețel. Arăta de parcă primise vești proaste. Părea înfricoșat și furios.

Strike reveni la fișa medicală.

—Acum, în notițele pe care și le-a luat Margot după ce l-a consultat ultima dată pe Douthwaite nu apare nimic altceva decât aceleași vechi simptome legate de stres, deci e sigur că nu îl diagnosticase atunci cu vreo boală fatală. Lawson a speculat că poate lui Margot i s-a părut că Douthwaite se atașează prea tare și i-a spus să nu-i mai irosească un timp prețios pe care ea l-ar fi putut dedica altor pacienți, ceea ce lui Douthwaite nu i-a plăcut să audă. Poate se convinsese singur că și Margot avea sentimente pentru el. Toate probele sugerează că la acel moment el se afla într-o stare psihică fragilă. în orice caz, la patru zile după ultima programare a lui Douthwaite, Margot dispare. Informat de cei de la cabinet că există

—un pacient care pare să țină puțin prea mult la ea, Talbot îl cheamă să-l chestioneze. Uite.

Strike extrase iar dintre paginile scrise la mașină o mâzgăleală presărată cu stele.

— Ca de obicei, Talbot începe interogatoriul prin verificarea datelor de pe lista lui Creed. Problema e că Douthwaite nu pare să-și amintească ce-a făcut în niciuna din acele zile.

— Dacă suferea deja de vreo afecțiune indusă de stres... începu Robin.

— Păi, tocmai, spuse Strike. Când ești interogat de un polițist care crede că tu ai putea fi Măcelarul din Essex, nu are cum să-ți facă bine la anxietate, nu-i așa? Și uită-te aici, Talbot adaugă iar o dată aleatoare: 23 februarie. Dar mai face ceva. Tu înțelegi ceva din asta?

Robin luă pagina de la Strike și examină ultimele trei rânduri scrise.

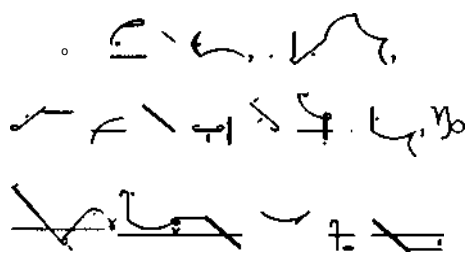

— E stenografie Pitman, spuse ea.

— înțelegi ce scrie?

— Nu. Știu puțin Teeline, n-am învățat Pitman. Dar Pat știe.

— Vrei să spui că, în sfârșit, ar putea să se facă și ea utilă?

— Ah, du-te naibii, Strike, exclamă Robin supărată. Dacă vrei să revii la angajați temporari, foarte bine, dar mie îmi place să primesc mesaje clare și să știu că totul e îndosariat la zi.

Făcu o fotografie cu telefonul și i-o trimise lui Pat, cu rugămintea de a o traduce. între timp, Strike reflecta la faptul că Robin nu-i mai spusese niciodată „Strike" la supărare. în mod ciudat, suna mai intim decât prenumele lui. Chiar îi plăcuse.

— Scuze că m-am îndoit de Pat.

— Tocmai ți-am spus să te duci naibii, spuse Robin, nereușind să-și ascundă zâmbetul. Lawson ce părere și-a făcut despre Douthwaite?

— Păi, îți dai seama că atunci când a încercat să stea de vorbă cu

el și a descoperit că Douthwaite își dăduse demisia și își părăsise apartamentul, fără să lase o adresă de corespondență, a devenit foarte interesat de el. De aici, pontul dat ziarelor. încercau să-l scoată din ascunzătoare.

— Și a funcționat? întrebă Robin, mâncând chipsuri.

— Da. Douthwaite s-a prezentat la o secție de poliție din Waltham Forest a doua zi după publicarea articolului cu „Seducătorul", probabil îngrozit că în curând o să se trezească la ușă cu toată presa și cu toată poliția. Le-a spus că era șomer și că stătea într-o cameră pentru nefamiliști. Poliția de acolo l-a sunat pe Lawson, care s-a dus imediat să-l interogheze. Aici e relatarea integrală.

Strike împinse spre Robin câteva dintre ultimele pagini din sulul pe care îl adusese cu el.

— E scrisă de Lawson — „pare speriat" — „evaziv" — „agitat" — „transpiră" — și alibiul nu e prea solid. Douthwaite susține că în după-amiaza dispariției lui Margot umbla să-și caute un alt apartament.

— Susține că își căuta deja o altă locuință când a dispărut ea?

— Ce coincidență, nu? Numai că, atunci când i s-au cerut amănunte, Douthwaite n-a putut să spună ce apartamente văzuse și n-a putut să ofere numele niciunei persoane care să-și poată aminti că l-a văzut. în cele din urmă, a spus că își căutase apartament stând într-o cafenea din apropiere și încercuind anunțuri din ziar. Problema e că nimeni de la cafenea nu-și aducea aminte ca el să fi fost acolo. Douthwaite spune că se mutase în Waltham Forest pentru că în Clerkenwell nu se mai simțea deloc bine după ce Talbot îl interogase și îl făcuse să se simtă ca un suspect și că, oricum, la serviciu nu îi mergea prea bine după aventura cu soția colegului, care se sinucisese.

— Ei, asta o pot crede, spuse Robin.

— Lawson l-a mai interogat de două ori, dar n-a mai scos nimic de la el. La al treilea interogatoriu, Douthwaite a venit cu avocatul. în acel moment, Lawson a bătut în retragere. La urma urmei, nu aveau nicio dovadă împotriva lui Douthwaite, chiar dacă era cea mai dubioasă persoană pe care o aduseseră la audieri. Și, la o adică, puteai să accepți, chiar dacă cu mare greutate, că nimeni nu-1 observase la cafenea pentru că era un local aglomerat.

în bar intră acum un grup de clienți în costume de Hallowe'en, chicotind și în mod evident deja plini de alcool. Robin observă că Strike îi aruncă o privire din reflex unei tinere blonde care purta o uniformă de asistentă, din latex.

— Deci, spuse ea, asta e tot?

— Aproape, dar sunt tentat să nu-ți arăt asta.

— De ce?

— Pentru că o să-ți alimenteze obsesia cu locuri sfinte.

— Nu sunt...

— Bine, dar înainte să vezi, te rog să nu uiți că omorurile și cazurile de persoane dispărute atrag întotdeauna nebunii, bine?

— Bine, spuse Robin. Arată-mi.

Strike întoarse hârtia. Era o copie după cel mai rudimentar tip de bilet anonim, cu litere decupate din reviste.

lOaCă Q^reȚi *să* ș"t>iți ix.Nde e î»groP«tă MaurgOt Q@amborou.Gh QSăpațl «ici

îl

— Altă Cruce a lui St John, spuse Robin.

— Da. Ăsta a venit la Scotland Yard în 1985, adresat lui Lawson, care se pensionase deja. în plic nu mai era nimic altceva.

Robin oftă și se lăsă pe spătarul scaunului.

— E un nebun, evident, spuse Strike, aranjându-și copiile articolelor și declarațiile într-un teanc și făcându-le iar sul. Dacă chiar ai ști unde e îngropat un cadavru, ai atașa naibii și o hartă.

Mai era puțin până la ora 6 și se apropiau de momentul la care o doctoriță plecase cândva de la cabinet, fără a mai fi văzută vreodată. Ferestrele mate ale barului erau învăluite într-un albastru ca de cerneală. La bar, blonda în uniformă din latex chicotea la ceva ce-i spusese un bărbat îmbrăcat în Joker.

— Știi, spuse Robin, privind spre foile de lângă halba lui Strike, Margot întârziase... ploua torențial...

— Continuă, spuse Strike, întrebându-se dacă Robin avea să spună exact ceea ce gândea el.

— Prietena ei o aștepta aici, singură. Margot întârzie. Desigur că-și dorea să ajungă cât mai rapid posibil. Cea mai simplă și

plauzibilă explicație la care mă pot gândi e că cineva s-a oferit s-o ducă cu mașina. A venit o mașină...

— Sau o camionetă, spuse Strike.

într-adevăr, Robin ajunsese la aceeași concluzie cu el.

— Cineva pe care ea îl cunoștea... continuă el.

— Sau cineva care nu părea periculos. Un bărbat în vârstă...

— Sau cineva despre care ea crede că e femeie.

— Exact, spuse Robin.

Se întoarse spre Strike, întristată.

— Asta e. Fie îl cunoștea pe șofer, fie necunoscutul nu părea periculos.

— Și cine și-ar aminti așa ceva? spuse Strike. Purta o pelerină banală și avea umbrelă. Un vehicul oprește. Ea se apleacă în dreptul geamului, apoi urcă. Nicio luptă. Niciun conflict. Mașina pornește.

— Iar ce s-a întâmplat apoi știe doar șoferul.

îi sună mobilul: era Pat Chauncey.

— Așa face mereu, comentă Strike. îi trimiți un SMS, nu-ți răspunde și apoi sună...

— Contează? spuse Robin exasperată, răspunzând la telefon. Bună, Pat. Scuze că te-am deranjat în afara programului. Ai primit mesajul meu?

— Da, croncăni Pat. Unde ai găsit chestia aia?

— în niște constatări vechi ale poliției. Poți s-o traduci?

— Da, spuse Pat, dar nu prea are sens.

— Stai așa, Pat, spuse Robin, punând-o pe difuzor, vreau să audă și Cormoran.

— Sunteți gata? se auzi vocea hârșâită a lui Pat.

— Da, spuse Robin.

Strike scoase un pix și întoarse sulul de hârtii, ca să poată scrie pe o pagină albă.

— Zice: *Aceasta e ultima, virgulă, a douăsprezecea, virgulă, și cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea, virgulă* — apoi e un cuvânt pe care nu-l înțeleg, nu cred că e în Pitman — și după asta alt cuvânt, care fonetic sună Ba — fom — et, punct. Apoi o nouă propoziție, *Transcrie în cartea adevărată.*

— Baphomet, repetă Strike.

— Da, spuse Pat.

— E un nume, spuse Strike. Baphomet e o zeitate ocultă.

— Ei, oricum, asta scrie, spuse Pat indiferentă.

Robin îi mulțumi și închise.

— *Aceasta e ultima, a douăsprezecea, și cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea — cuvânt necunoscut — Baphomet. Transcrie în cartea adevărată,* citi Strike tot pasajul.

— De unde știi de Baphomet? întrebă Robin.

— Whittaker era interesat de tâmpeniile astea.

— Ah, spuse Robin.

Whittaker fusese ultimul amant pe care îl avusese mama lui Strike, bărbatul despre care credea că îi administrase supradoza care o ucisese.

— Avea un exemplar al *Bibliei satanice,* spuse Strike, pe care era o imagine cu capul lui Baphomet într-o penta… căcat.

Strike răsfoi paginile ca să găsească una pe care Talbot mâzgălise multe stele în cinci colțuri. Se încruntă la ea pentru o clipă, apoi ridică privirea spre Robin.

— Nu cred că astea sunt stele. Sunt pentagrame.

Partea a treia

... Iarna, în haine tari de lână...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

15

Cu urme vechi de răni adânci, fiind crestat...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în a doua săptămână a lui noiembrie, chimioterapia îi provocă lui Joan o prăbușire periculoasă a numărului leucocitelor și trebuiră s-o interneze. Strike o lăsă pe Robin la conducerea agenției, Lucy își lăsă cei trei fii în grija soțului și se grăbiră amândoi spre Cornwall.

Noua absență a lui Strike coincise cu ședința lunară a echipei, pe care Robin, cea mai tânără și, probabil, cea mai puțin experimentată anchetatoare a agenției, și singura femeie din grup, o conduse pentru prima oară singură.

Robin nu era sigură dacă nu cumva doar i se pare, dar avu impresia că Hutchins și Morris, cei doi foști polițiști, contestă calendarul de sarcini pe următoarea lună și direcția pe care ar fi trebuit s-o urmeze în cazul Alunecosului puțin mai mult decât ar fi făcut-o dacă Strike ar fi fost acolo. Robin era de părere că asistenta Alunecosului, care fusese deja scoasă la restaurant de nenumărate ori pe cheltuiala agenției fără să dezvăluie nimic despre influența pe care șeful ei ar fi putut s-o aibă asupra președintelui companiei, trebuia abandonată ca posibilă sursă. Decisese ca Morris să se întâlnească pentru ultimă oară cu ea, ca să pună capăt poveștii și să potolească orice suspiciune în legătură cu scopurile lui, după care Robin credea că e timpul să încerce să se infiltreze în cercul social al Alunecosului, în scopul obținerii de informații direct de la omul pe care îl investigau. Barclay era singurul subcontractor de acord cu Robin, susținând-o când ea insistă ca Morris să o lase în pace pe asistenta

Alunecosului. Desigur, Robin știa foarte bine că ea și Barclay săpaseră cândva împreună după un cadavru, iar situațiile de genul acesta creau o legătură specială.

Amintirea ședinței încă o sâcâia în timp ce stătea cu picioarele ridicate pe canapeaua apartamentului din Finborough Road, în pijamale și halat,

Robert Galbraith

lucrând la laptop. Teckelul Wolfgang stătea ghemuit la picioarele ei goale, încălzindu-i-le.

Max nu era acasă. Cu o săptămână în urmă, anunțase brusc că se temea că era pe punctul să facă trecerea de la „introvertit" la „pustnic", așa că acceptase o invitație la cină împreună cu niște prieteni actori, chiar dacă, așa cum spusese cu amărăciune înainte să iasă pe ușă, „Toți or să mă compătimească, dar presupun că o să le facă plăcere". La 11 Robin îl scosese pe Wolfgang la o plimbare rapidă în zonă, dar altfel își petrecuse seara lucrând la cazul Bamborough, pentru care nu mai avusese timp de când Strike plecase în St Mawes, pentru că celelalte patru cazuri ale agenției îi ocupau tot programul.

Robin nu mai ieșise în oraș de când băuse cu lisa și Vanessa de ziua ei, ceea ce nu fusese atât de plăcut pe cât sperase. Conversația se învârtise pe de-a-ntregul în jurul relațiilor, deoarece Vanessa venise cu un inel de logodnă nou-nouț pe deget. De atunci, Robin folosise ca scuză volumul încărcat de lucru de la birou în timpul absenței lui Strike ca să evite ieșirile cu oricare dintre cele două prietene. Cuvintele verișoarei Katie, *e ca și cum ai călători într-o direcție diferită față de noi, ceilalți,* erau greu de uitat, dar adevărul era că Robin nu avea chef să stea într-un bar și să le asculte pe lisa și pe Vanessa cum o încurajau să răspundă avansurilor vreunui bărbat prea familiar, în genul lui Morris, care se pricepea la replici banale și glume proaste.

Ea și Strike își împărțiseră oamenii pe care ar fi vrut să-i găsească și să-i intervieveze din nou în cazul Bamborough. Din nefericire, Robin aflase deja că patru dintre cei care îi reveneau ei nu mai erau disponibili pentru nicio chestionare.

După o comparare atentă a documentelor vechi, Robin reușise să-l identifice pe Willy Lomax, cel care fusese o foarte lungă perioadă omul bun la toate al bisericii St James, din Clerkenwell. Murise în 1989 și Robin nu găsise până acum nicio

rudă sigură.

Albert Shimmings, florarul și, posibil, șoferul camionetei care gonea în seara dispariției lui Margot, murise și el, dar Robin trimisese e-mailuri către doi bărbați despre care credea că sunt fiii lui. Spera din suflet că îi identificase corect, altfel un agent de asigurări și un instructor auto aveau să primească niște mesaje complet derutante. Niciunul nu răspunsese încă la cererea lui Robin de a discuta cu ei.

Wilma Bayliss, fosta femeie de serviciu a cabinetului, murise în 2003. Mamă a doi fii și trei fiice, Wilma divorțase de Jules Bayliss în 1975. La momentul morții nu mai era femeie de serviciu, ci o asistentă socială care

crescuse o familie realizată, din care făceau parte un arhitect, un parame- dic, un profesor, alt asistent social și un consilier local laburist. Unul dintre fiii ei locuia acum în Germania, dar Robin îl indusese totuși în e-mailurile și mesajele de pe Facebook pe care le trimisese celor cinci frați. Până acum nu primise niciun răspuns.

Dorothy Oakden, secretara cabinetului, murise la 91 de ani într-un azil de bătrâni din nordul Londrei. Robin încă nu reușise să-l găsească pe Cari, singurul ei copil.

între timp, fostul iubit al lui Margot, Paul Satchwell, și recepționera Gloria Conți, erau amândoi ciudat de greu de găsit. La început, Robin oftase ușurată că nu reușise să găsească un certificat de deces pentru niciunul dintre ei, dar apoi cercetase cărți de telefon, documente de recensământ, sentințe ale tribunalelor locale, certificate de căsătorie și divorț, arhive de presă, platformele de socializare și liste de personal ale companiilor și nu se alesese cu nimic. Singurele explicații la care se putea gândi erau schimbarea numelui (în cazul Gloriei, posibil prin căsătorie) și emigrarea.

în ce o privește pe Mandy White, eleva care susținuse că o văzuse pe Margot la o fereastră stropită de ploaie, pe internet existau atât de multe Amanda White cu vârsta corespunzătoare, încât Robin începea să-și piardă speranța că o va găsi vreodată. Această direcție de investigație i se părea deosebit de frustrantă, în primul rând din cauză că era foarte posibil ca White să nu mai fie numele de familie al lui Mandy și în al doilea rând din cauză că, asemeni polițiștilor de dinaintea ei, lui Robin i se părea foarte puțin probabil ca Mandy chiar să o fi văzut pe Margot la fereastră în seara aceea.

După ce examină și respinse conturile de Facebook a încă șase Amanda White, Robin căscă, se întinse și decise că merita o pauză. Puse laptopul pe o măsuță, își coborî picioarele de pe canapea cu atenție, ca să nu-1 deranjeze pe Wolfgang, și traversă zona deschisă care îngloba bucătăria, sufrageria și livingul ca să-și facă una din ciocolatele calde cu puține calorii despre care încerca să se convingă că sunt un deliciu, deoarece se străduia să fie atentă la siluetă chiar și în mijlocul acestui lung și sedentar interval de supraveghere.

în timp ce turna apă clocotită peste pulberea neapetisantă,

un iz de tuberoze se amestecă în aroma caramelului artificial. în ciuda băii, Fracas îi rămăsese în păr și pe pijamale. Parfumul acesta, decise Robin în sfârșit, fusese o greșeală costisitoare. Traiul în mijlocul unui nor des de tuberoze o făcea să se simtă tot timpul nu doar pe punctul de a i se declanșa o durere de cap, ci și ca și cum ar fi purtat blană și perle în plină zi.

în timp ce își lua iar laptopul, mobilul aflat pe canapea, lângă Wolfgang, sună. Trezit din somn, câinele nemulțumit se ridică pe lăbuțele lui

afectate de artrită. Robin luă câinele în brațe și-l puse jos, după care se întinse după telefon și văzu, spre dezamăgirea ei, că nu era Strike, ci Morris.

— Bună, Saul.

De la sărutul de ziua ei, Robin se străduise să aibă o atitudine profesionistă, dar rece atunci când avea de-a face cu Morris.

— Hei, Robs. Ai zis să te sun dacă aflu ceva, chiar dacă e târziu.

— Da, bineînțeles.

Dar nu ți-am spus niciodată că poți să-mi spui Robs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, căutând un pix.

— în seara asta am îmbătat-o pe Gemma. Asistenta Alunecosului, știi. Sub influența alcoolului, mi-a spus că ea crede că Alunecosul îl are cu ceva la mână pe șeful lui.

Ei, asta nu prea mai e o noutate, se gândi Robin, abandonând inutila căutare a unui instrument de scris.

— Ce o face să creadă asta?

— Se pare că Alunecosul i-a zis chestii de genul „Ah, nu-ți face griji, o să răspundă întotdeauna la apelurile *mele"* și „Știu unde sunt îngropate cadavrele".

Lui Robin îi trecu prin minte o imagine a crucii lui St John, dar o alungă imediat.

— în glumă, adăugă Morris. I-a spus asta ca și cum ar fi glumit, dar a pus-o pe Gemma pe gânduri.

— Dar știe ceva în plus?

— Nu, dar ascultă, serios, mai lasă-mi puțin timp și cred că o s-o conving să poarte microfon pentru noi. Acum nu vreau să mă dau mare — nu că n-aș fi — nu, acum serios, spuse el, deși Robin nu răsese, dar am fezandat-o bine. Mai dă-mi puțin timp...

— îmi pare rău, Saul, dar am discutat despre asta la ședință, îi aminti Robin, înăbușindu-și un căscat, ceea ce îi făcu ochii să lăcrimeze. Clientul nu vrea să dezvăluim niciunui angajat că investigăm chestia asta, așa că nu-i putem spune Gemmei cine suntem. A face presiuni asupra ei să-și investigheze propriul șef înseamnă să-i ceri să-și riște slujba. în plus, riscăm să aruncăm în aer tot cazul, dacă ea decide să-i spună ce se întâmplă.

— Dar, din nou, nu ca să mă...

— Saul, una e când îți face ție confidențe când e beată, spuse

Robin.

(De ce nu o asculta Morris? Discutaseră despre asta la nesfârșit în timpul ședinței.)

— Și alta e să-i ceri unei fete fără nicio pregătire investigativă să lucreze pentru noi.

— E moartă după mine, Robin, spuse Morris serios. Ar fi o nebunie să n-o folosim.

Robin se întrebă dintr-odată dacă Morris se culcase cu fata. Strike spusese foarte clar că asta nu trebuia să se întâmple. Se lăsă pe spate pe canapea. Observă că volumul *Demonul din Paradise Park* era cald din cauza Teckelului care stătuse pe el. Wolfgang o privea acum de sub masa din sufragerie, cu ochii triști și plini de reproș ai unui bătrân.

— Saul, eu sunt convinsă că e timpul ca Hutchins să preia misiunea, să vadă ce poate să facă direct cu Alunecosul.

— Bine, dar înainte să luăm decizia asta, lasă-mă să-l sun pe Strike și...

— Nu îl suni pe Strike, replică Robin, începând să se înfurie. Mătușa lui e — are și așa destule pe cap în Cornwall.

— Ești foarte drăguță, răspunse Morris râzând ușor, dar crede-mă că Strike o să vrea să aibă un cuvânt de spus...

— Pe mine m-a lăsat la conducere, spuse Robin, înfuriindu-se acum de-a binelea, iar eu îți spun că ai făcut tot ce se putea face cu fata aia. Nu știe nimic util și, dacă o forțezi și mai mult, asta se poate întoarce urât împotriva agenției. îți cer să renunți imediat, te rog. Poți să preiei mâine-seară urmărirea lui Carte Poștală, iar eu îi spun lui Andy să se apuce să lucreze la Alunecos.

Urmă o pauză.

— Te-am supărat, nu-i așa? întrebă Morris.

— Nu, nu m-ai supărat, spuse Robin.

La urma urmei, „supărat" nu era același lucru cu „înfuriat".

— N-am vrut să...

— Nu m-ai supărat, Saul, nu făceam decât să-ți amintesc ce am convenit la ședință.

— Bine. Bun. Hei — ascultă. Ai auzit-o pe aia cu șeful care îi spune secretarei că firma are probleme?

— Nu, spuse Robin printre dinții încleștați.

— Zice „Va trebui să vă concediez pe tine sau pe Jack". Ea zice „Păi, dacă mă concediezi pe mine atunci va trebui să ți-o frece Jack".

— Ha, ha, făcu Robin. Noapte bună, Saul.

De ce am făcut „ha ha"? se întrebă Robin furioasă, în timp ce punea jos mobilul. *De ce n-am spus „Nu-mi mai spune glume*

tâmpite?" Sau să nu fi spus nimic! Și de ce am spus „îmi pare rău" când i-am cerut să facă ce am convenit cu toții la ședință? De ce îl cocoloșesc?

Robin se gândi la toate momentele în care se prefăcuse în relația cu Matthew. Orgasmele false fuseseră o nimica toată pe lângă faptul că fusese

nevoită să dea impresia că o amuză sau că o interesează toate glumele lui răsuflate de la rugby, toate acele anecdote menite să-l facă să pară cel mai inteligent și spiritual bărbat din încăpere. *De ce facem asta?* se întrebă Robin, luând *Demonul din Paradise Park* fără să-și dea seama ce face. *De ce ne străduim atât de mult să menținem armonia, să-i facem fericiți?*

Pentru că pot să devină primejdioși, Robin, sugerară cele șapte chipuri fantomatice, în alb-negru, din spatele feței lui Dennis Creed. *Tu, cu cicatricea ta de pe antebraț și amintirea acelei măști de gorilă, știi cât de primejdioși pot să devină.*

Dar Robin știa că nu acesta fusese, de fapt, motivul pentru care îi făcuse pe plac lui Morris. Nu se aștepta ca acesta să devină abuziv sau violent dacă refuza să râdă la glumele lui stupide. Nu, era vorba de altceva. Robin, singura fată dintr-o familie de băieți, crescuse cu ideea că trebuie să mulțumească pe toată lumea, chiar dacă mama ei fusese, mai degrabă, o feministă. își dăduse seama, în timpul psihoterapiei de după atacul care îi lăsase cicatricea permanentă de pe antebraț, că, fără ca cineva să intenționeze, rolul ei în familie fusese cel de „copil comod", de mediator care nu se plânge niciodată. Se născuse cu doar un an înaintea lui Martin, care fusese „copilul problemă" al familiei Ellacott: cel mai împrăștiat și impetuos, cel mai puțin studios și conștiincios, fiul care, la 28 de ani, încă mai locuia cu părinții și fratele cu care ea avea cel mai puțin în comun. (Deși Martin fusese cel care îl pocnise pe Matthew în nas în ziua nunții ei, iar ultima oară când Robin fusese acasă se oferise să o facă din nou, când auzise cât de dificil era Matthew în privința divorțului, iar ea se trezise că îl îmbrățișează.)

Fereastra din dreptul mesei din sufragerie era acoperită de stropi reci de ploaie. Wolfgang adormise din nou. Robin nu se simțea în stare să examineze în seara aceea conturile de pe platformele de socializare a încă 50 de Amanda White. Luă *Demonul din Paradise Park,* ezitând. își impusese (pentru că parcursese un drum lung și dificil ca să ajungă acolo unde era acum și nu voia să tulbure starea bună a sănătății ei mintale din prezent) să nu citească această carte după lăsarea întunericului sau înainte de culcare. La urma urmei, informațiile din ea erau rezumate pe internet și puteau fi găsite acolo: nu era nevoie să

afle chiar din gura lui Creed ce îi făcuse fiecărei femei pe care o torturase și o omorâse.

Cu toate acestea, își luă ciocolata caldă, deschise volumul la pagina unde pusese drept semn de carte o chitanță de la Tesco și începu să citească de unde rămăsese cu trei zile în urmă.

Convins că Bamborough căzuse victimă criminalului în serie poreclit acum Măcelarul din Essex, Talbot și-a găsit dușmani în rândul colegilor care considerau că făcuse o adevărată obsesie pentru o singură teorie.

„I s-a spus pensionare anticipată", a declarat unul dintre colegii lui, „dar a fost practic o concediere. Au spus că nu îl interesa nimic altceva decât Măcelarul, dar iată-ne acum, după 9 ani, și nimeni n-a găsit o explicație mai bună, nu-i așa?"

Familia lui Margot Bamborough nu a reușit să identifice categoric niciunul dintre articolele de bijuterie și lenjerie nerevendicate găsite în apartamentul de la subsol al lui Creed după arestarea acestuia din 1976, deși soțului lui Bamborough, dr. Roy Phipps, i s-a părut că un medalion oxidat de argint care fusese strivit, posibil cu un obiect contondent, aducea cu un medalion pe care se credea că îl purtase doctorița când dispăruse.

însă o istorie a vieții lui Bamborough publicată recent, *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough^,* scrisă de fiul unei prietene apropiate a doctoriței, conține revelații despre viața personală a acesteia care sugerează o nouă direcție de investigație — și o posibilă conexiune cu Creed. Cu puțin timp înaintea dispariției ei, Margot Bamborough s-a programat la Clinica Bride Street din Islington, o clinică privată care în 1974 efectua avorturi cu mare discreție.

16

Privește-l, Britomart, și spune-mi Dac-ai
văzut mai falnică făptură Ca un gigant
în membrele-i virile Dar maiestuos și
demn la călcătură...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Patru zile mai târziu, la 5 fără un sfert dimineața, trenul de noapte Night Riviera opri în gara Paddington. Strike, care dormise prost, își petrecuse mare parte din noapte privind cum așa-numita Rivieră Engleză alunecă în umbre cenușii și fantomatice prin fața geamului de la compartimentul său. După ce adormise peste pături, cu proteza în continuare prinsă de picior, refuză micul dejun servit pe o tavă de plastic și coborî printre primii în gară, cu geanta de voiaj pe umăr.

Gerul pișcă la primele ore ale dimineții, iar respirația lui Strike se înălța în fața lui ca un norișor în timp ce el străbătea peronul. Arcadele de oțel ale lui Brunei se bolteau deasupra lui precum coastele unui schelet de balenă albastră, iar cerul rece și întunecat se vedea prin plafonul de sticlă. Neras și simțindu-și ciotul cam iritat pentru că nu apucase să-i aplice peste noapte, ca de obicei, crema calmantă, Strike se îndreptă spre o bancă, se așeză, își aprinse o mult-dorită țigară, scoase mobilul și o sună pe Robin.

Știa că ea o să fie trează, pentru că își petrecuse noaptea în BMW-ul lui, în fața casei prezentatorului, uitându-se după Carte Poștală. Cât timp el fusese în Cornwall, comunicaseră mai mult prin SMS. Strike își împărțise timpul între spitalul din Truro și casa din St Mawes și făcuse cu schimbul cu Lucy la căpătâiul lui Joan, căreia îi căzuse părul și al cărei sistem imunitar părea să se fi prăbușit sub povara chimioterapiei, și avuseseră grijă de Ted, care abia mai

mânca. înainte de a se întoarce la Londra, Strike gătise o oală de curry pe care o lăsase în congelator, împreună cu musacaua de cartofi făcută de Lucy. Când ducea țigara la gură, încă mai simțea chimionul pe degete, iar dacă se concentra, putea să-și amintească atât de bine mirosul doborâtor de dezinfectant de spital, în care se ghicea și un iz de urină, încât nu mai sesiza mirosul de fier rece și de motorină sau aromele vagi de cafea de la un Starbucks din apropiere.

— Salut, o auzi pe Robin. Ce s-a întâmplat?

La auzul vocii ei, Strike simți cum stomacul său strâns de încordare începe să se relaxeze, după cum știuse, de altfel, că avea să se întâmple.

— Nimic, spuse el, ușor surprins, până să-și aducă aminte că era 5 și jumătate dimineața. Ah — da, scuze, nu e nicio urgență. Tocmai am coborât din trenul de noapte. Mă întrebam dacă ai avea chef să luăm micul dejun înainte să te duci la culcare.

— Ah, ar fi minunat, reacționă Robin, cu o bucurie atât de sinceră că Strike se simți ceva mai puțin obosit, pentru că am vești despre Bamborough.

— Super, și eu. Ar fi bine să ne punem la curent.

— Cum e Joan?

— Nu prea bine. Ieri i-au dat drumul acasă. I-au repartizat o asistentă specializată. Ted e cu moralul la pământ. Lucy e încă acolo.

— Puteai să mai rămâi. Ne descurcam.

— E în regulă, spuse el, mijindu-și ochii din cauza fumului, în timp ce razele soarelui de iarnă străpungeau norii și luminau mucurile de țigară de pe jos. Le-am spus că mă întorc de Crăciun. Unde vrei să ne vedem?

— Păi, aveam de gând să merg la Național Portrait Gallery înainte să mă duc acasă, așa că...

— Poftim? se miră Strike.

— Aveam de gând să merg la Național Portrait Gallery. îți explic când ne vedem. Te-ar deranja să ne întâlnim undeva în zonă?

— Eu pot să ajung oriunde, sunt foarte aproape de metrou. O iau încolo și cine găsește primul o cafenea îi dă mesaj celuilalt.

Peste 45 de minute, Robin intră în Notes Café, aflată pe St Martin's Lane. Cafeneaua era deja aglomerată, chiar dacă era atât de devreme. Mesele de lemn, unele la fel de mari precum cea din

bucătăria părinților ei din Yorkshire, erau înțesate de tineri cu laptopuri și de oameni de afaceri care își luau micul dejun înainte să-și înceapă ziua de lucru. în timp ce stătea la coadă, Robin încercă să ignore diversele prăjituri și pateuri expuse chiar sub nasul ei: pentru supravegherea de peste noapte de la casa prezentatorului meteo avusese niște sandvișuri care, își spuse ea cu severitate, ar trebui să-i ajungă.

După ce își comandă un cappuccino, se îndreptă spre partea din spate a cafenelei, unde Strike citea *The Times* sub un candelabru de fier care semăna cu un păianjen uriaș. Robin parcă uitase, în ultimele șase zile, cât de masiv era Strike. îi amintea de un urs brun, cum stătea aplecat deasupra ziarului, neras și hăpăind un rulou cu șuncă și ou, iar Robin simți un val de simpatie văzându-1 cum arată. Sau, se gândi ea, poate că acesta nu era decât modul ei de a reacționa împotriva bărbaților bine rași, zvelți și ară- toși la modul convențional care, asemenea mirosurilor de tuberoze, păreau atrăgători până când un contact mai îndelungat te făcea s-o iei la fugă.

— Salut, spuse ea, strecurând-se pe scaunul din fața lui.

Strike ridică privirea și, în acel moment, părul ei lung și strălucitor și alura sănătoasă acționară asupra lui ca un antidot la duhoarea de descompunere clinică în care își petrecuse ultimele cinci zile.

— Nu arăți suficient de terminată pentru o persoană care a stat trează toată noaptea.

— O să iau asta ca pe un compliment, nu ca pe o acuzație, spuse Robin cu sprâncenele ridicate. *Am stat* trează toată noaptea și Carte Poștală tot n-a apărut, dar ieri a venit altă carte poștală pe adresa studioului de televiziune. Ea — sau el — scrie că i-a plăcut la nebunie modul în care prezentatorul a zâmbit la sfârșitul emisiunii de marți.

Strike scoase un mormăit.

— Vrei să începi tu cu Bamborough, sau încep eu? întrebă Robin.

— începe tu, spuse Strike, mestecând în continuare. Sunt mort de foame.

— Bine, păi am o veste bună și una proastă. Vestea proastă e că aproape toți cei pe care am încercat să-i găsesc sunt morți, iar ceilalți ar putea, la fel de bine, să fi decedat și ei.

îl informă pe Strike despre faptul că Willy Lomax, Albert

Shimmings, Wilma Bayliss și Dorothy Oakden erau morți și despre acțiunile pe care le întreprinsese până în acel moment ca să ia legătura cu rudele lor.

— Nu mi-a răspuns nimeni, în afară de unul dintre fiii lui Shimmings, care s-a arătat îngrijorat că am fi niște jurnaliști care încearcă să pună dispariția lui Margot în cârca tatălui său. I-am scris un e-mail ca să-l liniștesc. Sper să funcționeze.

Strike, care se oprise din devorarea susținută a ruloului ca să bea jumătate de cană de ceai, spuse:

— Și eu am avut probleme similare. Povestea cu cele „două femei care se luptau lângă cabinele telefonice" o să fie aproape imposibil de verificat. Ruby Elliot, cea care le-a văzut, dar și Fiona Fleury și bătrâna ei mamă, care aproape sigur *erau* femeile care se luptau, sunt toate trei moarte. Dar au descendenți în viață, așa că am trimis câteva mesaje. Am primit un singur răspuns până acum, din partea unui nepot Fleury care habar n-avea despre ce vorbesc. Iar doctorul Brenner nu pare să aibă nicio rudă în viață, din câte-mi dau seama. Nu s-a căsătorit niciodată, nu a avut copii, iar sora lui, care nu s-a căsătorit nici ea, a murit.

— Știi câte femei pe care le cheamă Amanda White există? oftă Robin.

— îmi imaginez, spuse Strike, mușcând iar zdravăn din rulou. De asta ți-am dat-o ție.

— Ce...?

— Glumesc, spuse el, zâmbind larg în fața reacției ei. Dar Paul Satchwell și Gloria Conți?

— Păi, dacă au murit, n-au murit în Marea Britanie. Dar aici e ceva foarte ciudat: nu găsesc nici cea mai mică referință la ei după '75.

— Ce coincidență, spuse Strike, ridicând sprâncenele. Douthwaite, cel cu migrenele provocate de stres și amanta moartă, a dispărut și el. Fie e în străinătate, fie și-a schimbat identitatea. Nu găsesc nicio adresă de-a lui după '76, și niciun certificat de deces. Bine, dacă aș fi în locul lui, și eu aș vrea să-mi schimb numele. N-a avut parte de o presă prea favorabilă, nu-i așa? Era praf la muncă, s-a culcat cu soția unui coleg, a trimis flori unei femei care apoi a dispărut...

— Nu știm că erau flori, spuse Robin, ducându-și ceașca de cafea

la gură. *Există și alte tipuri de cadouri, Strike.*

— Atunci, bomboane de ciocolată. E același lucru. Dar e mai greu să-ți dai seama de ce s-au făcut nevăzuți Satchwell și Conți.

Strike își trecu mâna peste bărbia nerasă.

— Interesul presei față de ei s-a stins destul de repede, continuă el. Și dacă ar fi fost vorba de schimbarea numelui prin căsătorie, tot ai fi găsit-o pe Conți pe internet. N-au cum să fie la fel de multe Gloria Conți ca Amanda White.

— Mă întrebam dacă nu cumva s-o fi mutat în Italia, spuse Robin. Prenumele tatălui ei era Ricardo. Poate avea rude acolo. Le-am adresat câteva întrebări pe Facebook unor Conți, dar cei care care mi-au răspuns până acum nu știu nicio Gloria. Le-am spus că mă ocup cu cercetările genealogice, pentru că mă tem că dacă pomenesc de la bun început de Margot s-ar putea să nu-mi răspundă.

— Cred că ai dreptate, spuse Strike, adăugând zahăr în ceai. Da, Italia e o idee bună. Era tânără, putea să-i fi surâs o schimbare de decor. Dar dispariția lui Satchwell e ciudată. Fotografia aia nu sugera un bărbat timid. Ai crede că până acum ar fi apărut pe undeva, ca să-și facă reclamă la tablouri.

— Am verificat expozițiile de artă, licitațiile, galeriile. Chiar pare să se fi evaporat.

— Ei, eu am făcut *unele* progrese, spuse Strike, înghițind ultima bucată de rulou și scoțându-și carnetul. Poți să rezolvi surprinzător de multe lucruri în timp ce aștepți la spital. Am găsit patru martori în viață, iar unul dintre ei e dispus să discutăm: Gregory Talbot, fiul lui Bill, cel care a luat-o razna și a început să deseneze pentagrame pe dosarul de caz. I-am explicat cine sunt și cine m-a angajat, și Gregory nu are nimic împotrivă să stăm de vorbă. Mă duc acolo sâmbătă, dacă vrei să vii.

— Nu pot, spuse Robin dezamăgită. Morris și Andy au amândoi niște treburi de familie. Barclay și cu mine trebuie să acoperim weekendul.

— Ah, păcat, spuse Strike dând pagina. Ei, le-am găsit și pe două dintre femeile care au lucrat la cabinet cu Margot. Asistenta, Janice, poartă în continuare numele din prima căsătorie, ceea ce a fost de ajutor. Adresa pe care mi-o dăduse Gupta era veche, dar i-am luat urma de acolo. Stă pe Nightingale Grove...

— Foarte potrivit pentru o asistentă, spuse Robin.

— ... în Hither Green. Iar Irene Bull e acum doamna Irene Hickson, văduva unui bărbat care a avut o firmă de construcții de succes. Stă pe Circus Street, în Greenwich.

— Le-ai sunat?

— Am decis să le scriu mai întâi, spuse Strike. Femei în vârstă, care locuiesc singure — am explicat cine suntem și cine ne-a angajat, ca să aibă timp să ne verifice, să se asigure că suntem în regulă, poate vor s-o sune și pe Anna de verificare.

— Bine gândit, spuse Robin.

— Și o să fac la fel cu Oonagh Kennedy, care a așteptat-o pe Margot la bar în seara aceea, după ce mă asigur că ea e. Anna a spus că stă în Wolverham- ptom, dar femeia pe care am găsit-o eu e în Alnwick. Are vârsta potrivită, dar e *vicar* la pensie.

Robin zâmbi larg văzând expresia de pe chipul lui Strike, un amestec de suspiciune și dezgust.

— Ce, ai ceva împotriva vicarilor?

— Nu, spuse el, după care adăugă imediat, nu neapărat. Depinde de vicar. Dar Oonagh a fost Iepuraș Playboy în anii '60. Apărea lângă Margot într-una dintre fotografiile folosite de presă. Ziariștii i-au dat numele în explicația foto. Nu crezi că tranziția de la Iepuraș Playboy la vicar e destul de neverosimilă?

— E un traseu de viață interesant, recunoscu Robin, dar vorbești cu o secretară temporară care a devenit detectiv cu normă întreagă. Și, apropo de Oonagh...

Robin scoase din geantă *Demonul din Paradise Park* și o deschise.

— Voiam să-ți arăt ceva, spuse ea, întinzând cartea spre el. Uite, citește partea unde am făcut eu semn.

— Am citit-o pe toată, spuse Strike. Care parte...?

— Te rog, insistă Robin, citește ce-am subliniat eu.

Strike își șterse mâna pe un șervețel de hârtie, luă cartea de la Robin și citi paragrafele lângă care ea trăsese o linie groasă cu creionul.

> Cu puțin timp înainte să dispară, Margot Bamborough s-a programat la Clinica Bride Street din Islington, o clinică privată care în 1974 efectua avorturi în mare discreție.
>
> Clinica Bride Street a fost închisă în 1978 și nu există niciun

document care să arate dacă Bamborough a efectuat această procedură. Cu toate acestea, posibilitatea ca ea să-i fi permis unei prietene să-i folosească numele e adusă în discuție de autorul lui *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* care observă că tânăra irlandeză care-i fusese colegă pe vremea când lucrau amândouă ca Iepurași Playboy și cu care se presupune că urma să se întâlnească în seara aceea la bar ar fi putut avea motive întemeiate să susțină povestea cu barul, chiar și după moartea lui Bamborough.

Clinica Bride Street se afla la o distanță de doar opt minute de mers pe jos de subsolul lui Dennis Creed din Liverpool Road. Prin urmare, există posibilitatea ca Margot Bamborough să nu fi avut deloc intenția de a merge la bar în seara aceea, să fi spus o minciună pentru a se proteja pe ea sau o altă femeie și să fi fost răpită nu de pe o stradă din Clerkenwell, ci la scurtă distanță de casa lui Creed de lângă Paradise Park.

— Ce...? începu Strike, cu o expresie stupefiată. Exemplarul meu nu are partea asta. Tu ai trei paragrafe în plus!

— *M-am gândit* eu că n-ai citit asta, spuse Robin pe un ton satisfăcut. Ediția ta nu are cum să fie prima. A mea e. Uite...

Robin răsfoi cartea pe care Strike continua s-o țină până ajunse la ultimele pagini.

— Vezi aici, nota asta de final? *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* de C. B. Oakden, publicată în 1985. Numai că n-a fost publicată. A fost oprită înainte să intre la tipar și distrusă. Autorul cărții ăsteia...

Robin bătu cu degetul în *Demonul din Paradise Park.*

— ... probabil că a intrat în posesia unui exemplar de semnal. Am făcut niște săpături. Povestea asta s-a întâmplat înainte să existe internetul, evident, dar am găsit-o menționată online, în articole juridice despre cum se demarează un proces de calomnie în vederea opririi de la publicare. Practic, Roy Phipps și Oonagh Kennedy i-au intentat un proces comun lui C.B. Oakden și au câștigat. Cartea lui Oakden a fost dată la tocat, iar *Demonul din Paradise Park* a fost retipărită în grabă, fără pasajul incriminat.

— C. B. Oakden? repetă Strike. E cumva...?

— Fiul secretarei cabinetului. Exact. Nume complet: Cari Brice Oakden. Ultima adresă pe care o am e în Walthamstow, dar s-a mutat și încă n-am reușit să dau de el.

Strike reciti paragrafele referitoare la clinica de avorturi, apoi spuse:

— Păi, dacă Phipps și Kennedy au obținut în instanță oprirea publicării, înseamnă că au convins un judecător că povestea asta era parțial sau total falsă.

— Dar cum să minți despre ceva atât de îngrozitor? Era și așa suficient de rău dacă spunea că Margot a făcut un avort, dar să sugereze că, de fapt, Oonagh l-ar fi făcut și că în seara aceea încerca s-o acopere pe Margot...

— Mă mir că a trecut de avocați.

— Editura care i-a publicat cartea Oakden era una mică. I-am căutat și pe ei. Au dat faliment la puțin timp după ce cartea lui a fost distrusă. Poate nici nu și-au bătut capul cu avocați.

— Cu atât mai stupid din partea lor, dar, dacă nu cumva și-o căutau cu lumânarea, chestia asta nu are cum să fie *complet* inventată. Oakden trebuie să fi plecat de la ceva. Iar tipul *ăsta...*

Strike ridică în aer *Demonul din Paradise Park.*

— ... era jurnalist de investigație adevărat. N-ar fi speculat fără să vadă vreo dovadă.

— Putem să discutăm cu el sau e...?

— Mort, spuse Strike.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— Programarea probabil că a fost făcută pe numele lui Margot. întrebarea e dacă ea a efectuat procedura sau dacă cineva i-a folosit numele fără ca ea să știe.

Strike reciti primele câteva rânduri ale pasajului.

— Și nu dă data programării. „Cu puțin timp înaintea dispariției"... expresie ambiguă. Dacă programarea ar fi fost pentru ziua în care a dispărut, autorul ar fi precizat asta. Ar fi fost o dezvăluire importantă, pe care poliția ar fi investigat-o. „Cu puțin timp înaintea dispariției" se pretează la o interpretare largă.

— Dar ce coincidență, nu? Ca ea să facă o programare atât de aproape de casa lui Creed.

— Da, spuse Strike.

Dar, după o clipă de reflecție, se răzgândi:

— Nu știu. E oare? Câte clinici de avort existau în Londra în 1974?

îi înapoie cartea lui Robin și continuă:

— Asta ar putea explica motivul pentru care Roy Phipps era atât

de iritat că Anna ar putea vorbi cu Oonagh Kennedy. Nu voia ca aceasta să-i spună fiicei sale, care era atunci la vârsta adolescenței, că mama ei i-a avortat un frățior sau o surioară.

— M-am gândit și eu la asta, spuse Robin. Ar fi fost groaznic pentru ea să audă așa ceva. Mai ales că și-a petrecut mare parte din viață întrebându-se dacă nu cumva mama a fugit de ea.

— Ar trebui să încercăm să facem rost de *Ce s-a întâmplat cu Margot Bam- borough?,* spuse Strike. S-ar putea să mai existe exemplare, dacă au ajuns s-o publice. Poate că Oakden a dăruit câteva. Pentru recenzii și așa mai departe.

— Mă ocup deja de asta, spuse Robin. Am trimis e-mailuri mai multor anticariate.

Nu era prima oară când ajungea să întreprindă pentru agenție ceva care o făcea să se simtă murdară.

— Cari Oakden avea doar 14 ani când a dispărut Margot, continuă ea. Să scrie o carte despre ea ca să profite de legătura asta, să susțină că Margot și mama lui erau prietene apropiate...

— Da, pare un adevărat căcănar, fu de acord Strike. Când a plecat de la adresa din Walthamstow?

— Acum cinci ani.

— Ai căutat pe platformele de socializare?

— Da. Nu-l găsesc.

Mobilul din buzunarul lui Strike vibră. Robin avu impresia că vede pe fața lui o licărire de panică în timp ce se grăbea să-l scoată și își dădu seama că Strike se gândea la Joan.

— E totul în regulă? întrebă ea, văzând cum Strike se întunecă la față în timp ce se uita la ecranul mobilului.

Strike tocmai citise:

Frate, putem te rog să discutăm despre asta față în față? Lansarea și noul album sunt o mare chestie pentru tata. Nu-ți cerem decât să...

— Da, spuse el băgând telefonul la loc în buzunar, fără să mai citească restul mesajului. Deci, voiai să mergi la...?

Pentru o clipă, nu-și putu aminti locul neobișnuit pe care Robin îi spusese că vrea să-l viziteze și nici motivul pentru care se aflau acum în această cafenea.

— Național Portrait Gallery, spuse ea. Trei dintre cărțile poștale ale lui Carte Poștală au fost cumpărate de la magazinul lor de

cadouri.

— Trei dintre — scuze, ce?

Mesajul pe care îl citise îi distrăsese atenția. îi spusese foarte clar fratelui său vitreg că nu dorea nici să participe la petrecerea la care urma să se sărbătorească lansarea noului album al tatălui său, nici să apară în fotografia cu frații vitregi, care avea să fie cadoul lor pentru el.

— Cărțile poștale ale lui Carte Poștală — persoana care îl persecută pe prezentatorul nostru meteo, îi aminti ea, după care murmură, nu contează, îmi venise așa, o idee.

— Anume?

— Păi, penultima imagine trimisă de Carte Poștală era un portret despre care spunea că „îi amintește întotdeauna" de prezentatorul nostru. Așa că m-am gândit... poate că se uită mult la tabloul ăla. Poate lucrează la galerie. Poate că în secret își dorește ca el să știe asta și să vină să-l caute?

Chiar în timp ce spunea asta, se gândi că teoria ei pare forțată, dar adevărul era că nu aveau absolut nicio pistă care să-i ducă la Carte Poștală. El sau ea nu apăruse la casa prezentatorului de când începuseră s-o supravegheze. Trei cărți poștale cumpărate din același loc puteau să însemne ceva, sau poate că nu însemnau nimic. Ce altceva aveau?

Strike mormăi. Neștiind dacă asta nu denotă cumva o lipsă de entuziasm pentru teoria ei despre Carte Poștală, Robin băgă *Demonul din Paradise Park* înapoi în geantă și întrebă:

— După asta te duci la birou?

— Da, i-am spus lui Barclay că la 2 preiau eu supravegherea Sprințarului, căscă Strike. Ar fi bine să încerc să dorm câteva ore înainte.

Se ridică în picioare.

— Te sun să-ți spun cum a fost cu Gregory Talbot. Și mersi că ai ținut steagul sus cât am fost plecat. Chiar apreciez asta.

— Nicio problemă, spuse Robin.

Strike își aruncă geanta de voiaj pe umăr și ieși șchiopătând din cafenea. Având vaga senzație că întâlnirea lor se sfârșise destul de dezamăgitor față de cum începuse, Robin îl văzu cum se oprește în fața vitrinei ca să-și aprindă o țigară, pentru ca apoi să dispară din câmpul ei vizual. Se uită
la ceas și văzu că mai avea de așteptat încă o oră și jumătate până

când se deschidea Național Portrait Gallery.

Existau cu siguranță modalități mai plăcute de a face acel timp să treacă mai repede decât să se întrebe dacă SMS-ul primit de Strike era din partea lui Charlotte Campbell, dar asta îi distrase atenția lui Robin și o ținu ocupată o perioadă surprinzător de lungă din timpul pe care trebuia să și-l ocupe cu ceva.

17

Dar tu... pe care soarta rea și capricioasă Trist
martor al căderii tatei te făcu...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Jonny Rokeby, care absentase aproape tot timpul din viața fiului său cel mare, fusese totuși o prezență constantă și intangibilă, mai ales în timpul copilăriei lui Strike. Părinții prietenilor lui avuseseră albumele tatălui său, își atârnaseră în adolescență afișul cu Rokeby pe perete și îl delectau pe Strike cu amintiri pline de nostalgie de la concertele Deadbeats. Când Strike avea șapte ani, o mamă îl implorase la poarta școlii să-i ducă tatălui său o scrisoare. Mama lui o arsese mai târziu, în casa pe care o ocupaseră ilegal.

Până la înrolarea în armată, unde, pentru că așa își dorise el, nimeni nu știa nici numele, nici ocupația tatălui său, Strike se trezea în mod regulat contemplat ca un specimen într-un borcan, sâcâit cu întrebări care, în mod normal, ar fi fost considerate personale și intruzive și având de-a face cu presupuneri nerostite, întemeiate pe invidie.

înainte de a accepta că Strike e fiul lui, Rokeby îi ceruse Ledei să facă un test de paternitate. Când rezultatul fusese pozitiv, se ajunsese la un acord financiar, astfel încât fiul să nu mai fie nevoit să doarmă vreodată pe o saltea murdară la comun cu oameni pe care nu-i cunoștea aproape deloc. Dar o combinație între stilul de viață risipitor al mamei și disputele ei periodice cu reprezentanții lui Rokeby transformase viața lui Strike într-o serie de accese derutante de prosperitate care, de regulă, se sfârșeau prin prăbușiri abrupte înapoi în haos și mizerie. Leda avea obiceiul de a-și răsfăța în mod absolut

extravagant copiii în timp ce aceștia purtau pantofi prea mici și de a pleca în călătorii în America sau pe continent ca să vadă concertele trupelor favorite, lăsându-i pe copii cu Ted și Joan, în timp ce ea mergea în mașini cu șofer și stătea la cele mai bune hoteluri.

Strike încă își amintea cum stătea în camera de oaspeți din Cornwall, în timp ce Lucy dormea lângă el în patul dublu, și asculta cearta de la parter dintre mama lui și Joan, când ajunseseră din nou la mătușa și unchiul lor în mijlocul iernii, fără paltoane. Strike fusese înscris de două ori la școli private, dar de ambele dăți Leda îl retrăsese înainte să apuce să termine măcar câteva trimestre, pentru că decisese că fiului ei îi erau predate valori greșite. în fiecare lună, banii lui Rokeby se topeau pe cadouri făcute prietenilor și iubiților și în tot felul de întreprinderi nesăbuite — Strike își amintea de o afacere cu bijuterii, o revistă de artă și un restaurant vegetarian, toate falimentare, asta pe lângă comunitatea din Norfolk care fusese cea mai rea experiență din copilăria lui.

în cele din urmă, avocații lui Rokeby (cărora vedeta rock le delegase toate chestiunile referitoare la bunăstarea fiului său) condiționaseră plățile în așa fel încât Leda să nu mai poată prăpădi aiurea banii. Singura diferență pe care acest lucru o aduse în viața de zi cu zi a lui Strike fusese aceea că răsfățurile încetaseră, deoarece Leda nu era dispusă ca cheltuielile ei să fie luate la puricat după cum prevedea noul aranjament. Din acel moment, plățile începuseră să se acumuleze discret într-un cont, iar familia supra- viețuise datorită contribuțiilor financiare mai mici venite din partea tatălui lui Lucy.

Strike își întâlnise tatăl doar de două ori și de fiecare dată rămăsese cu amintiri neplăcute. în ceea ce îl privește pe Rokeby, acesta nu întrebase niciodată de ce banii trimiși lui Strike rămâneau necheltuiți. Aflat de multă vreme într-un exil fiscal, avea o trupă de condus, mai multe case de întreținut, două foste soții și o nevastă actuală de satisfăcut, plus cinci copii legitimi și doi ilegitimi. Strike, care fusese conceput din greșeală, al cărui test de paternitate pusese capăt celui de-al doilea mariaj al lui Rokeby și despre care nu se știa niciodată sigur pe unde se află, se califica destul de jos pe lista de priorități a acestuia.

Unchiul lui Strike reprezentase pentru băiat modelul de bărbat

la care el aspirase de-a lungul copilăriei petrecute în umbra apăsătoare a tatălui biologic și în timp ce mama lui își schimba iubiții pe bandă rulantă. Leda îl învinovățise mereu pe Ted, fost polițist militar, pentru interesul nefiresc al lui Strike față de armată și investigații. Se străduia cu toată seriozitatea, din mijlocul unui nor albăstrui de canabis, să îl determine pe fiul ei să-și ia gândul de la o carieră în armată, ținându-i prelegeri despre istoria militară rușinoasă a Marii Britanii și despre legăturile complicate dintre imperialism și capitalism și încercând, fără succes, să-l convingă să învețe să cânte la chitară sau măcar să-și lase părul lung.

Dar, cu toate dezavantajele și durerea pe care i le provocaseră, Strike știa că circumstanțele aparte ale nașterii și creșterii lui îi oferiseră un avantaj în cariera de investigator. învățase de timpuriu cum să se adapteze mediului în care se afla. Din clipa în care învățase că ești penalizat dacă vorbești altfel decât ceilalți, accentul lui pendulase între cel londonez și cel din Cornwall. înainte ca pierderea piciorului să-i limiteze mișcările fizice, fusese capabil, în ciuda mărimii lui care nu-1 lăsa să treacă neobservat, să se miște și să vorbească în moduri care îl făceau să pară mai mic decât era în realitate. De asemenea, înțelesese cât de important era să nu dezvălui informații personale și să modifici poveștile pe care le spuneai despre tine, astfel încât să nu devii prizonierul părerilor celorlalți despre cine ar trebui să fii. Cel mai important, Strike își crease un radar sensibil care detecta la cei din jur schimbările de comportament când aceștia realizau brusc că el era fiul unui om celebru. Devenise conștient, încă din copilărie, de trucurile manipulatorilor, lingușitorilor, mincinoșilor, profitorilor și ipocriților.

Aceste daruri îndoielnice fuseseră cel mai bun lucru pe care i-1 oferise tatăl său, pentru că, în afara pensiei alimentare, Strike nu primise niciodată o felicitare de ziua lui de naștere sau un cadou de Crăciun. Fusese nevoie de o bombă care să-l lase fără picior în Afganistan pentru ca Rokeby să-i trimită un bilet scris de mână. Strike o rugase pe Charlotte, care stătea lângă patul lui de spital când primise biletul, să-l arunce la gunoi.

După ce Strike devenise el însuși un personaj interesant pentru presă, Rokeby întreprinsese noi tentative de a relua legătura cu înstrăinatul său fiu, mergând până la a sugera în

ultimele interviuri că e în termeni buni cu acesta. Mai mulți prieteni ai lui Strike îi trimiseseră linkuri la un interviu online recent în care Rokeby vorbea despre cât de mândru era de Strike. Detectivul șterse mesajele fără să răspundă.

Strike avea o afecțiune reținută față de Al, fratele vitreg pe care Rokeby îl folosise acum drept emisar. în ciuda opoziției inițiale a lui Strike, Al nu se lăsase și încercase tot timpul să lege o relație cu fratele lui mai mare. Al părea să admire la Strike independența și capacitatea de a se descurca singur pe care acesta și le cultivase pentru că nu avusese încotro. Totuși, Al risca acum să-și atragă aversiunea lui Strike prin insistența cu care îl tot îndemna să sărbătorească o aniversare care nu însemna nimic pentru el, ci doar îi reamintea că pentru Rokeby trupa fusese tot timpul mult mai importantă decât fiul lui ilegitim. Detectivul era iritat că trebuise să piardă timp sâmbătă dimineața pentru a compune un răspuns la ultimul SMS al lui Al. în cele din urmă alese concizia, ca să nu mai dea naștere la alte discuții:

Nu m-am răzgândit, dar nici nu sunt supărat sau pornit pe cineva. Sper ca totul să iasă bine & hai să bem o bere când mai vii prin oraș.

După ce se ocupase de această problemă personală supărătoare, Strike își făcu un sandviș, își luă o cămașă curată peste tricou, scoase din dosarul Bamborough pagina pe care Bill Talbot scrisese mesajul criptic în stenografie Pitman și porni cu mașina spre West Wickham, unde avea întâlnire cu Gregory, fiul răposatului Bill.

în timp ce mergea cu mașina, fumând, când prin soare, când prin ploaie, Strike se concentră din nou asupra afacerilor, reflectând nu doar la întrebările pe care avea de gând să i le pună fiului polițistului, ci și la diverse situații care apăruseră în agenție după întoarcerea sa. Cu o zi în urmă, Bar- clay ridicase unele chestiuni care necesitau atenția lui personală. Scoțianul, pe care Strike era înclinat să-l considere drept cel mai bun investigator al său după Robin, își expusese mai întâi opinia, cu francheța-i caracteristică, în privința dansatorului din West End despre care ar fi trebuit să afle lucruri compromițătoare.

— N-o să aflăm nimic despre el, Strike. Dacă i-o trage vreunei alte gagici, ere' că o ține ascunsă în dulap, fir-ar a dracu'. Cre' că stă cu

tipa noastră pentru banii ei, dar e prea deștept să strice așa lucru bun.

— Cred că ai dreptate, spuse Strike, dar am spus că îi acordăm clientului trei luni, așa că mergem mai departe. Cum te înțelegi cu Pat?

Spera să mai găsească pe cineva căruia secretara să i se pară la fel de enervantă ca lui, dar fu dezamăgit.

— Da, e super. Știu că vorbește ca un docher bolnav de plămâni, dar e foarte eficientă. Dar dacă tot vorbim sincer despre noii angajați, uite ce e...

Barclay își ridică spre șeful său ochii mari și albaștri.

— Continuă, spuse Strike. Morris nu-și face treaba?

— N-aș spune chiar așa.

Scoțianul își duse mâna la ceafă și se scărpină în părul care începea să-i albească înainte de vreme:

— Nu ți-a zis nimic Robin?

— A apărut vreo problemă între ei? întrebă Strike ceva mai tăios.

— N-aș spune neapărat problemă, spuse Barclay încet, dar nu-i place să primească ordine de la ea. O spune foarte clar pe la spatele ei.

— Ei, lucrurile trebuie să se schimbe. O să discut cu el.

— Și are ideile lui despre cazul Alunecosului.

— Zău? spuse Strike.

— încă mai crede că o poate atrage de partea lui pe asistentă. Robin i-a spus că e timpul să renunțe, să preia Hutchins. A aflat...

— Că Alunecosul e membru în Clubul de Tir Hendon, da, mi-a scris. Și vrea să-l trimită pe Hutchins acolo, să încerce să se împrietenească cu el. E un plan deștept. Alunecosului îi place să se creadă un tip puțin macho, din câte știm.

— Dar Morris vrea să facă tot cum îl taie pe el capul. Ei i-a zis că-i place noul plan, dar...

— Crezi că încă se vede cu asistenta?

— Cred că „se vede" e o descriere politicoasă, spuse Barclay.

Așa că Strike îl chemase pe Morris la birou și îi explicase clar că trebuia să o lase în pace pe asistenta Alunecosului și să se concentreze, săptămâna următoare, asupra iubitei lui Dublă Măsură. Morris nu avusese nimic de obiectat: de fapt, capitularea lui avusese chiar o nuanță de servilism. întâlnirea îi lăsase un gust cam amar. Morris era, în aproape toate privințele,

un angajat pe care nu avea cum să nu și-l dorească, cu multe contacte bune în rândul poliției, dar ceva din felul în care se grăbise să-i aprobe spusele trăda o viclenie care lui Strike nu putea să-i placă. în seara aceea, în timp ce urmărea prin West End taxiul în care se aflau Sprințarul și iubita lui, Strike își aminti degetele împletite ale lui Gupta și verdictul bătrânului doctor cum că armonia din echipă asigura succesul unei afaceri.

Intră în West Wickham unde găsi șiruri de case specifice suburbiilor, cu ferestre ieșite în afară, alei largi și garaje personale. The Avenue, strada pe care stătea Gregory Talbot, era mărginită de locuințe familiale respectabile care trădau proprietari conștiincioși, din clasa mijlocie, care își tun- deau gazonul și își aduceau aminte când vine gunoiul. Clădirile nu erau la fel de somptuoase precum casele de pe strada doctorului Gupta, dar erau mult mai spațioase decât apartamentul lui Strike de la mansarda biroului.

Viră pe aleea lui Talbot și își parcă BMW-ul în spatele unui container care bloca intrarea în garaj. în timp ce oprea motorul, un bărbat complet chel, cu urechi mari și ochelari cu ramă metalică deschise ușa cu o expresie de însuflețire precaută pe chip. Strike știa din ce citise pe internet că Gregory Talbot e administrator de spital.

— Domnul Strike? strigă acesta.

Detectivul coborî cu atenție din BMW (din cauza ploii, aleea era alunecoasă, iar amintirea căzăturii de la feribotul de Falmouth, încă proaspătă).

— Eu sunt, spuse Strike.

închise portiera și întinse mâna, în timp ce Talbot se apropia. Talbot era cu cel puțin 15 centimetri mai scund.

— Scuze pentru container, spuse el. Transformăm mansarda.

în timp ce se apropiau de ușa de la intrare, gemenele care aveau în jur de 10 ani, după cum estimă Strike, se năpustiră afară din casă, cât pe ce să-l răstoarne pe Gregory.

— Să nu ieșiți din grădină, fetelor, strigă Gregory.

Strike avea însă impresia că o problemă mai îngrijorătoare erau picioarele goale ale fetelor pe pământul rece și umed.

— *Nu ieșissi din grădină, fetelor,* îl imită una dintre ele.

Gregory se uită la ele cu blândețe, pe deasupra ochelarilor.

— Impolitețea nu e amuzantă, spuse el.

— Ba e a dracu' de amuzantă, spuse prima soră, făcând-o pe cealaltă să izbucnească în hohote de râs.

— Dacă mai înjuri, nu mai primești diseară budincă de ciocolată, Jayda, spuse Gregory. Și nici n-o să-ți mai dau iPad-ul meu.

Jayda se strâmbă, dar se abținu să mai înjure.

— Le-am luat în plasament, îi spuse Gregory lui Strike în timp ce intrau în casă. Copiii noștri s-au mutat de acasă. La dreapta și ia loc.

Lui Strike, care locuia intenționat într-un minimalism spartan, camera aglomerată și foarte dezordonată i se păru neatrăgătoare. Ar fi vrut să accepte invitația lui Gregory de a se așeza, dar nu avea cum să facă asta fără să mute mai întâi o mulțime de obiecte, ceea ce i se părea nepoliticos. Fără să-și dea seama de stânjeneala lui Strike, Gregory privea pe fereastră la gemenele care deja alergau înapoi în casă, tremurând.

— învață, spuse el.

Ușa de la intrare se trânti, iar gemenele alergară la etaj. Gregory se întoarse cu fața spre cameră și își dădu seama că nu se putea sta nicăieri.

— Ah, da, scuze, spuse el, chiar dacă fără stânjeneala pe care ar fi manifestat-o Joan, mătușa lui Strike, dacă un vizitator neașteptat i-ar fi găsit casa într-o asemenea dezordine. Fetele au stat aici azi-dimineață.

Gregory eliberă rapid un fotoliu de un pistol cu bule de săpun, două păpuși Bărbie goale, un ciorap de copil, mai multe bucăți mici de plastic viu colorat și jumătate de mikan[§§] ca să-i permită lui Strike să se așeze. Puse jucăriile abandonate pe o măsuță de cafea de lemn deja plină de reviste, mai multe telecomenzi, scrisori și plicuri goale și alte jucării mici de plastic, inclusiv o grămadă de piese Lego.

— Ceai? îi propuse el lui Strike. Cafea? Soția mea s-a dus cu băieții la înot.

— Ah, aveți și băieți?

— De asta transformăm mansarda, spuse Gregory. Darren stă cu noi de aproape cinci ani.

în timp ce Gregory aducea ceva cald de băut, Strike ridică

§§ Mikan este un fruct citric originar din China, confundat adesea cu mandarina, mai ales că uneori este vândut în Europa drept mandarină fără sâmburi. (A/.r.)

albumul oficial cu autocolante al Ligii Campionilor de anul acela, pe care îl zărise pe podea, lângă măsuța de cafea. Dădu paginile cu un sentiment de nostalgie pentru vremurile în care și el colecționase abțibilduri cu fotbaliști. Reflecta liniștit la șansele lui Arsenal de a câștiga cupa când o serie de trosnete care veneau direct de deasupra lui și care făcură lampa din tavan să se legene ușor, îl determinară să ridice privirea. Din câte se părea, gemenele începuseră să sară în pat. Strike puse jos albumul cu autocolante și se întrebă, fără să-și poată da un răspuns, ce ar fi putut să-i motiveze pe Talbot și pe soția lui să aducă în casă niște copii cu care nu aveau nicio relație biologică. în momentul în care Gregory apăru cu o tavă, gândurile lui Strike ajunseseră la Charlotte, care susținuse tot timpul că nu simte nicio chemare să fie mamă și care jurase, când era gravidă, că-și va abandona gemenii, pe care avea să-i nască prematur, în grija soacrei.

— Vrei te rog să muți...? întrebă Gregory, cu ochii ațintiți asupra măsuței de cafea.

Strike se grăbi să mute grămezile de obiecte de pe măsuță pe canapea.

— Mersi, spuse Gregory așezând tava.

Ridică și el de pe alt fotoliu un braț de obiecte pe care le lăsă să cadă pe mormanul deja considerabil de pe canapea, își luă ceașca, se așeză și spuse, arătând spre bolul de zahăr cam lipicios și spre un pachet nedesfăcut de biscuiți:

— Servește-te.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Strike, punându-și zahăr cu linguriță în ceai.

— Deci, spuse Gregory, cu o expresie de ușoară însuflețire. încerci să dovedești că Creed a ucis-o pe Margot Bamborough.

— Păi, spuse Strike, încerc să aflu ce i s-a întâmplat și, evident, una dintre posibilități este Creed.

— Ai văzut săptămâna trecută în ziar? Că unul dintre desenele lui Creed s-a vândut cu peste o mie de lire?

— Mi-a scăpat, spuse Strike.

— Da, era în *Observer.* Autoportret în creion, făcut cât era la Belmarsh. S-a vândut pe un site de unde poți cumpăra opere de artă realizate de criminali în serie. E o lume nebună.

— Așa e, fu de acord Strike. Păi, cum am spus la telefon, aș vrea să discutăm despre tatăl dumitale.

— Da, răspunse Gregory, pierzându-și o parte din voioșie. Eu, ăă, nu știu cât anume știi.

— Știu că s-a pensionat anticipat, în urma unei căderi psihice.

— Păi, da, pe scurt asta e, spuse Gregory. în spatele întregii chestii era tiroida lui. Hiperactivă și nediagnosticată ani întregi. Slăbise, nu dormea… Se făceau mari presiuni asupra lui, să știi. Nu doar din partea poliției, și presa la fel. Oamenii erau foarte supărați. Ei, înțelegi — o doctoriță dispărută — maică-mea a pus pe seama stresului faptul că se purta puțin ciudat.

— în ce fel se purta ciudat?

— Păi, a ocupat camera de oaspeți și nu lăsa pe nimeni să intre.

înainte ca Strike să apuce să ceară detalii, Gregory continuă:

— După ce i-au descoperit problemele cu tiroida și a primit medicamentele necesare, și-a revenit, dar era prea târziu pentru cariera lui. A primit pensie, dar s-a simțit vinovat ani mulți pentru cazul Bamborough. Se acuza singur, înțelegi, se gândea că dacă n-ar fi fost atât de bolnav, poate l-ar fi prins. Pentru că Margot Bamborough nu a fost ultima femeie răpită de Creed — presupun că știi asta? După Bamborough a răpit-o pe Andrea Hooton. Când l-au arestat, au intrat în casă și au văzut ce era în subsolul lui — instrumente de tortură și fotografiile pe care le făcuse femeilor —, Creed a recunoscut că le ținea în viață luni în șir înainte să le ucidă. Taică-meu a fost foarte tulburat când a auzit asta. Relua totul la nesfârșit în capul lui, gândindu-se că dacă l-ar fi prins mai devreme, Bamborough și Hooton ar fi putut să fie în continuare în viață. Se învinovățea că devenise obsedat…

Gregory se opri brusc.

— … adică distrat, știi.

— Deci, și după ce și-a revenit, tatăl tău credea în continuare că Creed o răpise pe Margot?

— Da, absolut, spuse Gregory, părând ușor surprins că acest lucru era pus la îndoială. Au eliminat toate celelalte posibilități, nu-i așa? Fostul iubit, pacientul dubios care se îndrăgostise de ea, toți s-au dovedit nevinovați.

în loc să-i spună părerea lui sinceră, și anume că, din păcate, din cauza bolii lui Talbot se pierduseră luni prețioase în care toți suspecții, inclusiv Creed, avuseseră timp să ascundă un cadavru, să șteargă urmele, să-și rafineze alibiurile sau toate cele trei la un loc, Strike scoase dintr-un buzunar interior foaia pe care Talbot scrisese

mesajul în Pitman și i-o întinse lui Gregory.

— Voiam să te întreb ceva. Presupun că ăsta e scrisul tatălui tău?

— De unde ai asta? întrebă Gregory, luând hârtia cu grijă.

— Din dosarul poliției. Spune așa: *Aceasta e ultima, a douăsprezecea, și cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea* — apoi urmează un cuvânt necunoscut — *Baphomet. Transcrie în cartea adevărată,* și mă întrebam dacă are vreo semnificație pentru tine?

în clipa aceea, de deasupra se auzi un trosnet deosebit de puternic. Gregory spuse un „scuză-mă" grăbit, puse foaia de hârtie pe tava de ceai și ieși imediat din cameră. Strike îl auzi urcând scările, apoi urmă o dojenire. Din câte se părea, una dintre gemene răsturnase o comodă. Vocile de soprană se disculpau și aduceau contraacuzații la unison.

Strike zări acum prin perdele un Volvo vechi oprind în fața casei. Din el coborî o brunetă rotofeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu o pelerină albastru-închis, urmată de doi băieți a căror vârstă Strike o estimă a fi în jur de 14 sau 15 ani. Femeia se duse la portbagaj și scoase două genți de sport și mai multe pungi de cumpărături de la Aldi. Băieții porniseră deja alene spre casă, iar femeia trebui să-i cheme înapoi s-o ajute.

Gregory ajunse la ușa sufrageriei exact în momentul în care soția lui intră în hol. Unul din adolescenți trecu pe lângă el, înghiontindu-1, ca să-l cerceteze pe necunoscut cu o privire plină de uimire, de parcă ar fi văzut un animal scăpat de la grădina zoologică.

— Salut, spuse Strike.

Băiatul se întoarse spre Gregory, uluit.

— El cine e? întrebă, arătând cu degetul.

Al doilea băiat apăru și el lângă primul, studiindu-1 pe Strike cu exact același amestec de uimire și suspiciune.

— Dumnealui e domnul Strike, spuse Gregory.

Apoi între băieți apăru și soția lui, care puse câte o mână pe umărul fiecăruia și îi scoase cu forța din cameră, zâmbindu-i în tot acest timp lui Strike.

Gregory închise ușa și se întoarse în fotoliu. Pe moment, păru că uitase despre ce discuta cu Strike înainte să se ducă la etaj, dar apoi privirea îi căzu asupra paginii acoperite de scrisul tatălui său, presărată cu pentagrame și cu rânduri criptice în stenografia

Pitman.

— Știi de ce cunoștea tata stenografia Pitman? spuse el cu o voioșie forțată. Mama o învăța la colegiul pentru secretare, așa că a învățat-o și el, ca s-o poată verifica. Era un soț bun...

Tonul lui Gregory deveni puțin sfidător.

— ... și un tată bun.

— Așa pare, spuse Strike.

Urmă o nouă pauză.

— Uite ce e, spuse Gregory, la momentul acela poliția nu a dat presei... detalii despre boala tatei. Era un polițist bun și nu a fost vina lui că s-a îmbolnăvit. Mama e încă în viață. Ar fi distrusă dacă s-ar afla acum.

— înțeleg...

— Nu sunt deloc sigur că înțelegi, replică Gregory, înroșindu-se ușor.

Părea un om politicos și blajin, și era evident că această declarație categorică necesitase un anumit efort din partea lui.

— După aceea, familiile unora dintre victimele lui Creed — a existat foarte mult resentiment față de tata. îl învinovățeau pentru că nu-l prinsese pe Creed, pentru că o făcuse de oaie. Primea scrisori acasă în care oamenii îi spuneau că e o rușine. Maică-mea și taică-meu au ajuns să se mute... Din ce mi-ai spus la telefon, eu am crezut că te interesează teoriile tatei, nu chestii de felul ăsta.

Gregory arătă spre hârtia presărată cu pentagrame.

— Mă interesează foarte mult teoriile tatălui tău, spuse Strike.

Decise că era nevoie de puțină duplicitate sau măcar de o reîncadrare minoră a faptelor, așa că adaugă:

— Mare parte din ce a scris tatăl tău în dosarul de caz e absolut în regulă. A pus întrebările corecte și a observat...

— Camioneta care gonea, spuse Gregory rapid.

— Exact.

— Seară ploioasă, exact ca atunci când au fost răpite Vera Kenny și Gail Wrightman.

— Da, spuse Strike, dând din cap.

— Cele două femei care se luptau. Ultima pacientă, femeia care arăta ca un bărbat. Adică, trebuie să recunoști, dacă pui toate astea cap la cap...

— Asta vreau să spun, răspunse Strike. Poate că era bolnav, dar

tot recunoștea un indiciu. Vreau doar să aflu dacă rândurile stenografiate înseamnă ceva despre care ar fi bine să știu.

O parte a însuflețirii lui Gregory se risipi.

— Nu, spuse el, nu înseamnă nimic. E doar din cauza bolii.

— Știi, spuse Strike încet, tatăl tău nu a fost singurul care îl considera pe Creed satanic. Titlul celei mai bune biografii a lui...

— *Demonul din Paradise Park.*

— Exact. Creed și Baphomet au multe în comun.

În pauza care urmă, cei doi le auziră pe gemene coborând în fugă la parter și întrebând-o pe mama lor adoptivă dacă a cumpărat spumă de ciocolată.

— Uite — mi-ar plăcea enorm să dovedești că a fost Creed, spuse în cele din urmă Gregory. Să dovedești că tata a avut, de fapt, dreptate. N-ar fi nicio rușine că Creed s-a dovedit prea inteligent pentru el. A fost prea inteligent și pentru Lawson, a fost prea inteligent pentru toată lumea. Știu că în subsolul lui Creed nu s-a găsit nicio urmă a lui Margot Bamborough, dar Creed nu a dezvăluit niciodată nici unde a pus hainele și bijuteriile Andreei Hooton. Spre sfârșit varia modalitatea prin care se debarasa de cadavre. A avut ghinion cu Hooton, când a aruncat-o de pe faleză; a avut ghinion că a fost găsită atât de rapid.

— Foarte adevărat, spuse Strike.

Bău din ceai, în timp ce Gregory își rodea absent o pieliță de la unghie. Trecu mai bine de un minut până când Strike decise că era nevoie să mai insiste puțin.

— Chestia asta cu transcrierea în cartea adevărată...

își dădu seama, după ușoara tresărire a lui Gregory, că nimerise în plin.

— ... mă întrebam dacă nu cumva tatăl tău a ținut o evidență separată de dosarul oficial.

Gregory nu răspunse, așa că Strike continuă:

— Și, dacă da, mă întrebam dacă ea mai există.

Privirea rătăcită a lui Gregory se fixă din nou asupra lui Strike.

— Da, bun, spuse el, tata credea că se află în căutarea a ceva supranatural. Noi am aflat asta abia spre sfârșit, când ne-am dat seama cât de bolnav e. Presăra sare în fața dormitorului nostru în fiecare seară, ca să-l țină pe Baphomet la distanță. își amenajase în camera de oaspeți un birou, după cum credea maică-mea, dar ținea ușa încuiată.

Gregory avea o expresie jalnică.

— în noaptea în care a fost internat, continuă el, a ieșit în fugă din camera asta, strigând. Ne-a trezit pe toți. Eu și cu fratele meu am ieșit pe palier. Tata lăsase ușa camerei de oaspeți deschisă și am văzut pentagrame peste tot pe pereți și lumânări aprinse. Scosese covorul și făcuse pe podea un cerc magic ca să îndeplinească un fel de ritual și susținea... mă rog, el credea că invocase niște creaturi demonice. Maică-mea a sunat la 999, a venit o ambulanță și... mă rog, știi restul.

— Trebuie să fi fost foarte tulburător pentru voi toți, spuse Strike.

— Păi, da. A fost. în timp ce taică-meu era la spital, mama a făcut curat în cameră, a scos cărțile de tarot și toate cărțile lui de ocultism și a zugrăvit peste pentagrame și cercul magic. Pentru ea era cu atât mai supărător cu cât, înainte ca tata să sufere căderea asta psihică, amândoi mergeau des la biserică...

— Clar era evident bolnav, spuse Strike, dar nu din vina lui, în plus era în continuare detectiv și avea în continuare judecată bună de polițist. Văd asta din documentele oficiale. Dacă mai ținea o evidență pe undeva, mai ales dacă conține chestii care nu se găsesc în dosarul oficial, e un document important.

Gregory își roase iar unghia, cu o expresie tensionată pe chip. în cele din urmă, păru să ajungă la o decizie:

— De când am vorbit la telefon, m-am gândit că poate ar trebui să-ți dau asta, spuse el.

Se ridică și se duse la un raft de bibliotecă arhiplin din colț. Luă de deasupra un carnet mare de modă veche, legat în piele și având un șiret în jurul lui.

— E singurul lucru care n-a fost aruncat, spuse Gregory privind carnetul, pentru că tata nu voia să-i dea drumul când a sosit ambulanța. A spus că trebuie să consemneze cum arătase spiritul, acel lucru pe care îl invocase... așa că a mers la spital cu carnetul. L-au lăsat să deseneze demonul, ceea ce i-a ajutat pe doctori să înțeleagă ce-i trecea prin cap, pentru că la început n-a vrut să vorbească cu ei. Am aflat toate astea mai târziu; la momentul respectiv, au vrut să ne protejeze pe mine și pe fratele meu. După ce s-a însănătoșit, tata a păstrat carnetul, pentru că spunea că dacă există ceva care să-i reamintească să-și ia medicamentele, atunci asta e. Dar am vrut să te cunosc înainte de a lua o decizie.

Abia abținându-se să nu întindă mâna, Strike încercă să pară

cât de empatic îi permiteau trăsăturile ursuze cu care îl dotase mama natură. Robin se pricepea mult mai bine să transmită căldură și empatie; de când lucrau împreună, Strike o urmărise de multe ori cum reușise să convingă martori recalcitranți.

— Ai înțeles, spuse Gregory, continuând să țină carnetul în mână și evident hotărât să-și ducă ideea până la capăt, că suferise o cădere psihică totală.

— Bineînțeles. Cui i-ai mai arătat carnetul?

— Nimănui, spuse Gregory. A stat în mansardă în ultimii zece ani. Țineam acolo câteva cutii cu lucruri din vechea casă a părinților mei. Ciudat cum ai apărut exact când mansarda era curățată... poate e tot mâna tatei? Poate încearcă să-mi spună că e în regulă să-ți dau ăsta?

Strike scoase un sunet ambiguu prin care încerca să se declare de acord cu ideea că decizia lui Talbot de a face curat în mansardă fusese determinată cumva de tatăl mort, și nu de nevoia de a face loc pentru încă doi copii.

— Ia-1, spuse Gregory brusc, întinzând carnetul vechi.

Strike avu impresia că Gregory pare ușurat să vadă cum carnetul trece în posesia altcuiva.

— Apreciez încrederea. Dacă găsesc înăuntru ceva unde o să am nevoie de ajutor, e în regulă să iau iar legătura cu tine?

— Da, bineînțeles, spuse Gregory. Ai adresa mea de e-mail... îți dau și numărul de mobil...

Cinci minute mai târziu, Strike era în hol, dând mâna cu doamna Tal- bot și pregătindu-se să se întoarcă la birou.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, spuse ea. Și mă bucur că v-a dat chestia aia. Nu se știe niciodată, nu-i așa?

Cu carnetul în mână, Strike fu de acord că într-adevăr așa era.

18

Frumoasa Britomart astfel trâdându-și Negura grijii
în furioasă tulburare Ceața durerii ei se risipi...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin, care renunțase în ultimul timp la multe weekenduri ca să acopere volumul de muncă de la agenție, își luă liber marțea și miercurea următoare, la insistențele lui Strike. Partenerul ei senior nici n-a vrut să audă când a sugerat să vină la birou pentru a se uita în carnetul pe care acesta îl primise de la Gregory Talbot și să examineze în amănunt ultima cutie cu fragmente din dosarul poliției, la care niciunul dintre ei nu avusese timp până atunci să se uite. Strike știa că Robin nu mai avea când să-și ia concediul care i se cuvenea pe anul în curs, dar era hotărât ca ea să-și ia cât mai mult posibil.

Dar Strike se înșela dacă își imagina că lui Robin îi fac foarte multă plăcere zilele ei libere. își petrecu marțea ocupându-se de treburi cotidiene precum spălatul rufelor și cumpărarea de alimente, iar miercuri dimineață porni spre o întâlnire de două ori amânată cu avocata ei.

Când le dăduse părinților săi vestea că ea și Matthew urmează să divorțeze, la doar un an și ceva după ce se căsătoriseră, mama și tatăl ei o îndemnaseră să-și ia un avocat din Harrogate, care era un vechi prieten de familie.

— Eu stau în Londra. De ce mi-aș lua un birou de avocatură din Yorkshire?

Robin își alesese o avocată de aproape 50 de ani pe nume Judith, pe care o îndrăgise la prima întâlnire pentru umorul sec, părul grizonant, tuns cu țepi, și ochelarii cu ramă groasă și neagră. De-a lungul următoarelor 12 luni, sentimentele calde ale lui Robin

se mai răciseră întrucâtva. Era greu să-ți păstrezi afecțiunea pentru persoana a cărei sarcină era să-ți transmită ultimele comunicări intransigente și agresive ale avocatului lui Matthew. Pe măsură ce lunile se scurgeau, Robin observă că uneori Judith uita sau își amintea greșit informații relevante pentru divorț. Robin, care avea întotdeauna grijă să le ofere clienților impresia că preocupările lor sunt întotdeauna primordiale pentru ea, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva Judith ar fi fost mai meticuloasă dacă ea ar fi fost mai bogată.

Ca și părinții ei, Judith presupusese inițial că acest divorț avea să fie rapid și facil, o chestiune de două semnături și o strângere de mână. Cei doi fuseseră căsătoriți puțin peste un an și nu existau copii, nici măcar un animal pe care să se certe. Părinții lui Robin merseseră până la a-și imagina că Matthew, pe care îl știau din copilărie, trebuia să se simtă atât de rușinat de infidelitatea lui încât avea să se revanșeze față de Robin printr-o atitudine generoasă și rezonabilă în privința divorțului. Furia crescândă a mamei ei față de fostul ginere începea s-o facă pe Robin să-i fie groază de convorbirile telefonice cu cei de acasă.

Biroul firmei Stirling and Cobbs era la 20 de minute de mers pe jos de apartamentul lui Robin, pe North End Road. Cu fermoarul de la haina călduroasă tras până sus și cu umbrela în mână, Robin decise să meargă pe jos în dimineața aceea ca să facă puțină mișcare, având în vedere că în ultima vreme petrecuse atât de multe ore în mașină, în fața casei prezentatorului, așteptându-1 pe Carte Poștală. De fapt, ultima oară când mersese pe jos o oră întreagă fusese la Național Portrait Gallery, un drum care se dovedise zadarnic, cu excepția unui mic incident pe care Robin îl ignorase, deoarece Strike o învățase să nu aibă încredere în intuițiile atât de romanțate de cei care nu lucrau în domeniul investigațiilor și despre care el spunea că sunt provocate, de cele mai multe ori, de prejudecăți personale sau de propriile dorințe pe care mulți le iau drept realitate.

Obosită, demoralizată și știind prea bine că nimic din ceea ce avea să audă de la Judith nu avea să o înveselească, Robin trecea pe lângă o agenție de pariuri sportive când îi sună mobilul. Din cauză că purta mănuși, scoaterea acestuia din buzunar dură puțin mai mult ca de obicei și, în consecință, când reuși în sfârșit să răspundă la apelul venit de la un număr necunoscut vocea ei sună puțin

panicată.

— Da, alo? Robin Ellacott la telefon.

— Ah, bună. Sunt Eden Richards.

Pentru o clipă, Robin nu-și putu aminti în ruptul capului cine era Eden Richards. Femeia de la celălalt capăt al firului păru să-i ghicească dilema, deoarece continuă:

— Fiica Wilmei Bayliss. Ne-ai trimis mesaje, mie, fraților și surorilor mele. Voiai să vorbești cu noi despre Margot Bamborough.

— Da, bineînțeles, mulțumesc că m-ați sunat! spuse Robin.

Se retrase în intrândul agenției de pariuri sportive, cu un deget în urechea care nu era lipită de telefon, ca să blocheze zgomotul traficului. își aminti acum că Eden era cea mai mare dintre fetele Wilmei, o consilieră locală din Lewisham.

— Da, continuă Eden Richards, mă tem că nu vrem să vorbim cu dumneata. Și vorbesc în numele nostru, al tuturor, bine?

— îmi pare rău, spuse Robin, privind absentă cum un doberman pin- scher se lasă pe vine și își face nevoile pe trotuar, în timp ce proprietarul lui aștepta încruntat cu o pungă în mână. Pot să întreb de ce...?

— Pur și simplu nu vrem. Bine?

— Bine, dar, ca să fie clar, noi nu facem altceva decât să verificăm declarațiile făcute la momentul la care Margot...

— Noi nu putem vorbi în numele mamei noastre. E moartă. Ne pare rău pentru fiica lui Margot, dar nu vrem să aducem iar toate chestiile astea la lumină — nu vrem să retrăim așa ceva, nimeni din familia noastră. Eram mici atunci când ea a dispărut. A fost o perioadă proastă pentru noi. Așa că răspunsul e nu, bine?

— înțeleg, spuse Robin, dar mi-aș dori să vă mai gândiți. Nu vă cerem să vorbiți despre ceva pers...

— Ba da, asta cereți. Și noi nu vrem, bine? Nu sunteți polițiști. Și, apropo: sora mea cea mică trece prin chimioterapie, așa că lăsați-o în pace, vă rog. Nu are nevoie de chinul ăsta. O să închid acum. Răspunsul e nu, bine? Nu mai luați legătura cu niciunul dintre noi, vă rog.

Și convorbirea se întrerupse.

— Căcat, spuse Robin cu voce tare.

Proprietarul dobermanului pinscher, care acum lua de pe trotuar un morman substanțial de așa ceva, replică:

— Mie-mi spui?

Robin se forță să zâmbească, își băgă mobilul înapoi în buzunar și merse mai departe. La puțin timp după aceea deschise ușa de sticlă de la Stirling and Cobbs, continuând să se întrebe dacă ar fi putut să gestioneze mai bine convorbirea cu Eden.

— *Ei,* spuse Judith cinci minute mai târziu, după ce Robin se așeză în fața ei, în biroul minuscul plin de fișete.

Interjecția fu urmată de tăcere, în timp ce Robin o urmărea pe Judith care se uita peste niște documente din dosarul din fața ei, evident încercând să-și reamintească datele cazului. Robin ar fi preferat să mai stea încă cinci minute în sala de așteptare decât să asiste la acea trecere în revistă superficială și grăbită a ceea ce ei îi provoca atât de mult stres și suferință.

— îmm, spuse Judith, da... voiam doar să văd dacă... da, avem un răspuns la mesajul nostru din 14, cum am spus în e-mail, deci știi că domnul Cunliffe nu e dispus să-și modifice poziția în privința contului comun.

— Da, spuse Robin.

— Atunci, eu chiar cred că ar fi momentul să începem medierea, spuse Judith Cobbs.

— Iar eu, cum am răspuns la e-mail, replică Robin, întrebându-se dacă Judith îl citise, nu cred că medierea ar funcționa.

— Tocmai de asta voiam să discutăm față în față, spuse Judith zâmbind. De multe ori se întâmplă ca atunci când părțile sunt nevoite să stea în aceeași cameră și să răspundă în persoană, mai ales dacă sunt de față martori imparțiali — eu aș veni cu tine, evident — să devină mult mai puțin intransigente decât în scris.

— Ai spus chiar tu, răspunse Robin (în timp ce sângele îi bubuia în urechi: avea din ce în ce mai des senzația că nu e ascultată în timpul acestor întâlniri), ultima oară când ne-am văzut — ai fost de acord că Matthew pare să încerce să împingă procesul la tribunal. De fapt, nu-l interesează contul comun. El își permite să cheltuiască de zece ori mai mult decât mine. Vrea doar să mă învingă. Vrea ca un judecător să decidă că m-am căsătorit cu el pentru contul lui bancar. O să considere că sunt bani bine cheltuiți dacă va putea să arate lumii o sentință prin care se stabilește că divorțul a fost vina mea.

— E ușor, spuse Judith continuând să zâmbească, să atribui cele mai rele motivații posibile foștilor parteneri, dar e clar că e un om inteligent...

— Oamenii inteligenți pot fi la fel de dușmănoși ca oricare alții.

— E adevărat, spuse Judith, în continuare cu aerul că se străduie să-i facă pe plac lui Robin, dar a refuza chiar și o *încercare* de mediere e o mișcare proastă pentru amândoi. Niciun judecător nu va privi cu ochi buni pe cineva care refuză să *încerce* măcar să ajungă la un acord până să recurgă la tribunal.

Adevărul, pe care probabil că îl știau și Robin, și Judith, era că lui Robin îi era groază să stea față în față cu Matthew și cu avocatul care concepuse toate acele scrisori reci și amenințătoare.

— I-am *spus* că nu vreau moștenirea care i-a rămas de la mama lui. Nu vreau altceva din contul comun decât banii plătiți de părinții *mei* pentru prima noastră proprietate.

— Da, spuse Judith.

în tonul ei începea să se simtă o nuanță de plictiseală: Robin știa că spusese exact același lucru de fiecare dată când se întâlniseră.

— Dar, după cum știi, poziția *lui...* continuă ea.

— E că eu nu am contribuit practic cu nimic la finanțele noastre, așa că ar trebui să păstreze el toți banii, pentru că el s-a căsătorit din dragoste, în timp ce eu sunt o materialistă.

— E evident că subiectul ăsta te supără, spuse Judith, încetând să mai zâmbească.

— Am fost împreună zece ani, spuse Robin, străduindu-se, fără prea mare succes, să rămână calmă. Când el era student și eu lucram, eu plăteam pentru tot. Ar fi trebuit să păstrez chitanțele?

— Cu siguranță, putem să subliniem asta la mediere...

— N-o să facă decât să-l înfurie, spuse Robin.

își duse o mână la față, doar pentru a se feri de privirea lui Judith. Simțea, dintr-odată, că momentul în care va izbucni în lacrimi e periculos de aproape.

— Bine — în regulă. Putem încerca medierea.

— Cred că așa ar fi rațional, spuse Judith Cobbs, zâmbind iar. Atunci o să iau legătura cu Brophy, Shenston și...

— Măcar o să am ocazia să-i spun lui Matthew că e un căcat de om, spuse Robin, cuprinsă de un val brusc de furie.

Judith râse ușor.

— Ah, nu te-aș sfătui să faci *asta.*

Zău? se gândi Robin în timp ce arbora un nou zâmbet fals și se ridica să plece.

Bătea un vânt aprig și rece când ieși de la avocată. Robin

merse cu mare greutate spre Finborough Road, până când, cu fața amorțită și cu părul care-i intra întruna în ochi, se refugie într-o cafenea micuță unde, încăl- cându-și propriile reguli de mâncat sănătos, își cumpără un latte mare și o negresă cu ciocolată. Stătu acolo, privind lung strada măturată de ploaie și savurându-și în tihnă prăjitura și cafeaua, până când mobilul îi sună iar.

Era Strike.

— Salut, spuse ea, cu gura plină de prăjitură. Scuze. Mâneam.

— Aș fi vrut să mănânc și eu. Sunt iar în fața teatrului ăluia nenorocit. Cred că Barclay are dreptate: n-o să găsim nimic despre Sprințar. Dar am vești legate de Bamborough.

— Și eu, spuse Robin, care reuși să înghită bucata de prăjitură, dar nu sunt bune. Copiii Wilmei Bayliss nu vor să vorbească cu noi.

— Copiii femeii de serviciu? De ce?

— Wilma nu mai era femeie de serviciu când a murit, îi aminti Robin. Era asistentă socială.

Chiar în timp ce spunea asta, se întrebă de ce simțise nevoia să-l corecteze. Poate doar pentru că, dacă Wilma Bayliss rămânea pentru totdeauna femeie de serviciu, și ea, Robin, ar putea să fie numită pentru totdeauna „angajata temporară".

— Bine, de ce nu vor să vorbească cu noi copiii *asistentei sociale?* întrebă Strike.

— Cea care m-a sunat — Eden, cea mai mare — a spus că nu vor să retrăiască acea perioadă dificilă pentru familie. A spus că n-are nimic de-a face cu Margot — dar apoi s-a contrazis singură, pentru că, atunci când eu i-am spus că vrem doar să vorbim despre Margot — nu-mi amintesc exact cuvintele ei, dar senzația a fost că dacă ar vorbi despre dispariția lui Margot, ar însemna să vorbească și despre chestii personale de familie.

— Păi, tatăl lor era în închisoare la începutul anilor '70 și Margot o îndemna pe Wilma să-l părăsească, spuse Strike. Probabil de asta. Crezi că merită s-o sunăm iar? Să încercăm s-o convingem?

— Nu cred că o să se răzgândească.

— Și a spus că vorbește în numele fraților și surorilor ei?

— Da. Una dintre surori face chimioterapie. M-a avertizat în mod special să nu iau legătura cu ea.

— Bun, evit-o pe ea, dar poate că unul dintre ceilalți merită o încercare.

— Asta o s-o enerveze pe Eden.

— Probabil, dar nu avem nimic de pierdut, nu-i așa?

— Cre' că nu, spuse Robin. Deci care e vestea *ta?*

— Asistenta la domiciliu și recepționera, cea care nu e Gloria Conți...

— Irene Bull.

— Irene Bull, acum Hickson, exact — amândouă vorbesc cu noi cu plăcere. Am aflat că sunt prietene de când lucrau împreună la cabinetul St John. Irene e încântată să ne invite acasă la ea sâmbătă după-amiaza, pe noi și pe Janice. Cred că ar trebui să mergem amândoi.

Robin puse telefonul pe speaker, ca să se poată uita la orarul pe care îl avea în telefon. La ziua de sâmbătă scrie: *ziua lui Strike/iubita DM.*

— Trebuie s-o urmăresc pe iubita lui Dublă Măsură, spuse Robin, sco- țându-1 pe Strike de pe speaker.

— Las-o naibii, poate s-o urmărească Morris. Ai putea să conduci, dacă nu te deranjează.

Robin zâmbi.

— Nu, nu mă deranjează.

— Păi, super, spuse Strike. Zi liberă plăcută.

Strike închise. Robin termină încet restul de negresă, savurând fiecare bucățică. în ciuda viitoarei întâlniri de mediere cu Matthew și, fără îndoială, datorită unei foarte necesare infuzii de ciocolată, se simțea mult mai fericită decât fusese cu zece minute în urmă.

19

Acolo-mi găsii prietenul adevărat, Greu încercat
și trist de năucire; Și, copleșit de milă,-am
încercat, Să îl alin cu-a mea tovărășie.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strike nu spunea niciodată nimănui când se apropia aniversarea lui și evita s-o menționeze și în ziua respectivă. Nu că n-ar fi apreciat faptul că oamenii și-o aminteau: în realitate, era mult mai mișcat când ei făceau asta decât lăsa să se vadă, dar

avea o aversiune înnăscută față de petrecerile programate și de voioșia forțată și, dintre toate practicile stupide, a i se cânta „La mulți ani" îi plăcea cel mai puțin.

De când se știa, ziua lui de naștere era însoțită de amintiri neplăcute asupra cărora decidea, de regulă cu succes, să nu zăbovească. Uneori mama lui uita să-i cumpere ceva când era mic. Tatăl lui biologic nu dăduse niciodată vreun semn că ar fi știut această dată. într-un mod aproape de neînțeles, zilele de naștere erau asociate în mintea lui cu câteva idei pe care le acceptase de mult și anume că existența lui e accidentală, că moștenirea sa genetică trebuise să fie smulsă la tribunal și că nașterea îi fusese „absolut oribilă, dragă, dacă ar trebui să facă asta bărbații rasa umană s-ar stinge într-un an".

Pentru sora lui, Lucy, ar fi fost aproape o cruzime să lase să treacă ziua de naștere a cuiva drag fără o felicitare, un cadou, un apel telefonic sau, dacă reușea să pună totul la punct, o petrecere sau măcar o masă. De aceea, de obicei Strike o mințea, pretinzând că are alte planuri pentru ziua lui ca să evite să meargă acasă la ea, taman în Bromley, și să participe la o masă în familie care îi făcea mai multă plăcere ei decât lui. Nu cu mult timp în urmă, ar fi fost fericit să sărbătorească acasă la prietenii săi, Nick și lisa, cu mâncare comandată, dar lisa sugerase să vină însoțit de Robin și, dat fiind că decisese de multe săptămâni că tentativele din ce în ce mai fățișe ale lisei de a-i cupla puteau fi contracarate cu succes doar printr-un refuz total de a coopera, pretinsese că se duce de data aceasta la Lucy. Singura speranță tristă pe care Strike o avea pentru cea de-a 39-a aniversare a sa era că Robin o va uita, pentru că, dacă ea ar uita, asta ar anula uitarea lui: ar fi fost chit.

Vineri dimineață coborî scara metalică spre birou și, spre surpriza lui, văzu pe biroul lui Pat, lângă obișnuitul teanc de corespondență, două pachete și patru plicuri. Plicurile erau toate de culori diferite. Din câte se părea, prietenii și rudele deciseseră să se asigure că urările de ziua lui ajung la timp pentru weekend.

— E ziua ta? întrebă Pat cu vocea ei gravă și hârșâită, continuând să privească în monitor și să scrie, cu țigara electronică între dinți, ca de obicei.

— Mâine, spuse Strike, luând felicitările.

Recunoscu scrisul de pe trei dintre ele, dar nu și pe al patrulea.

— La mulți ani, mormăi Pat cât să acopere zgomotul tastaturii. Ar fi trebuit să spui.

O dispoziție poznașă îl făcu pe Strike să întrebe:

— De ce? Mi-ai fi făcut tort?

— Nu, spuse Pat indiferentă. Dar poate ți-aș fi luat o felicitare.

— Atunci bine că n-am spus. Mai puțini copaci morți.

— N-ar fi fost o felicitare *mare,* spuse Pat fără să zâmbească, în timp ce degetele îi continuau să zboare deasupra tastaturii.

Zâmbind ușor, Strike intră în biroul său cu felicitările și pachetele în brațe, iar seara le luă cu el la etaj, încă nedesfăcute.

Pe 23 se trezi gândindu-se la drumul pe care urma să-l facă cu Robin în Greenwich și își aminti semnificația acelei zile abia când văzu cadourile și felicitările de pe masă. Pachetele conțineau un pulover de la Ted și Joan și o bluză de la Lucy. lisa, Dave Polworth și fratele lui vitreg, Al, îi trimiseseră felicitări glumețe care, chiar dacă nu reușiră să-l facă să râdă, erau cât de cât amuzante.

Scoase a patra felicitare din plic. Pe ea avea fotografia unui copoi, iar Strike se gândi câteva secunde, întrebându-se de ce-i fusese trimisă. Nu avusese niciodată câine și, chiar dacă manifesta o ușoară preferință pentru câini față de pisici, după ce lucrase alături de câțiva în armată, n-ar fi putut să spună că era vreun mare iubitor de câini. întoarse felicitarea și citi:

La kw-ulți. *avă,, C-owu.orav|,,*

c-eie

joiA-kvy (tata)

Timp de câteva clipe, Strike privi pur și simplu aceste cuvinte, cu mintea la fel de goală ca și restul felicitării. Ultima oară când văzuse scrisul acesta era plin de morfină, după ce îi fusese smuls piciorul. în copilărie apuca să zărească uneori semnătura tatălui său pe documentele juridice pe care le primea mama lui. în acele momente, se holba șocat la nume, ca și cum s-ar fi uitat la o parte reală din tatăl lui, ca și cum cerneala ar fi fost sânge, dovada solidă că era o ființă umană reală, nu un mit.

Brusc și cu o forță care îl șocă, Strike se trezi cuprins de furie, în numele băiețelului care cândva și-ar fi vândut sufletul ca să primească o felicitare de la tatăl lui. Depășise de mult orice

dorință de a lua legătura cu Jonny Rokeby, dar încă își amintea durerea acută pe care i-o provocase de atâtea ori în copilărie absența continuă și implacabilă a tatălui său: când în școala generală, toată clasa făcea felicitări de Ziua Tatălui, de exemplu, sau când unii adulți necunoscuți îl întrebau de ce nu se întâlnea niciodată cu Rokeby sau când alți copii râdeau de el, cântându-i melodii de la Deadbeats sau spunându-i că mama lui rămăsese însărcinată cu Rokeby doar ca să pună mâna pe banii lui. își amintea acea dorință aproape dureroasă, întotdeauna mai puternică în preajma zilelor de naștere și de Crăciun, ca tatăl lui să-i trimită ceva sau să-l sune, orice care să demonstreze că știe de existența lui Strike. Ura amintirea acestor fantezii mai mult decât ura să-și amintească durerea provocată de eterna lor neîmplinire, dar, mai presus de orice, ura să-și amintească minciunile pline de speranță pe care și le spunea singur când era foarte mic, scuzele pe care i le găsea tatălui său care probabil nu știa că familia se mutase iar, care trimisese lucruri la adresa greșită, care voia să-l cunoască, dar pur și simplu nu îl putea găsi.

Unde fusese Rokeby când fiul lui fusese un nimeni? Unde fusese Rokeby de fiecare dată când viața Ledei o luase razna, iar Ted și Joan veneau din nou să salveze situația? Unde fusese în oricare dintre miile de ocazii în care prezența lui ar fi putut însemna ceva real și autentic, și nu o încercare de a da bine în ziare?

Rokeby nu știa efectiv nimic despre fiul lui în afară de faptul că era detectiv, iar *asta* explica fotografia cu copoiul ăla nenorocit. *Du-te dracu', cu tot cu felicitarea ta.* Strike rupse felicitarea în două, apoi în patru și aruncă bucățelele la gunoi. Dacă nu s-ar fi temut că declanșează senzorul de fum, ar fi fost în stare să le dea și foc.

Furia pulsă în el toată dimineața. O detesta, demonstra că Rokeby avea încă un anume impact emoțional asupra lui, iar când porni spre Earl's Court, de unde îl lua Robin, mai avea puțin și își dorea ca zilele de naștere să nu fi fost inventate niciodată.

45 de minute mai târziu, Robin, care stătea în Land Rover în fața intrării în stație, îl văzu pe Strike ieșind pe trotuar cu un carnet legat în piele în mână și observă că părea mai țâfnos decât îl văzuse vreodată.

— La mulți ani, spuse ea când el deschise portiera.

Strike observă imediat felicitarea și pachețelul ambalat de pe bord.

Căcat.

— Mersi.

Apoi se urcă lângă ea, și mai țâfnos. în timp ce se încadra în trafic, Robin îl întrebă:

— Ești supărat pentru că ai împlinit 39 de ani sau s-a întâmplat ceva?

Neavând nicio dorință de a discuta despre Rokeby, Strike decise că era necesar un efort.

— Nu, sunt doar terminat. Am stat până târziu azi-noapte ca să explorez ultima cutie cu dosarul Bamborough.

— Am vrut să fac asta marți, dar nu m-ai lăsat!

— Erai în zile tale libere, spuse Strike laconic, deschizând plicul cu felicitarea. Și *încă* mai ai zile libere.

— Știu, dar ar fi fost mult mai interesant decât să calc rufe.

Strike se uită la felicitarea lui Robin, pe care era o acuarelă cu St Mawes. Probabil că nu i-a fost deloc ușor s-o găsească în Londra, se gândi el.

— Frumos, spuse el, mulțumesc.

Deschise felicitarea și citi:

watți <MC, <M dnaty, %

Robin nu mai pusese niciodată un sărut pe vreun mesaj către el, îi făcu plăcere să-l vadă acolo. Puțin mai vesel, rupse ambalajul pachețelului care însoțea felicitarea și găsi înăuntru o pereche de căști noi, de tipul celor pe care i le stricase Luke în vară, când Strike fusese la St Mawes.

— Ah, Robin, e... mersi. E minunat. Nu-mi luasem altele.

— Știu, spuse Robin, am observat.

în timp ce băga felicitarea înapoi în plic, Strike își puse în minte că trebuia neapărat să-i ia un cadou de Crăciun frumos.

— E carnetul secret al lui Bill Talbot? întrebă Robin, privind într-o parte spre caietul legat în piele din poala lui Strike.

— Chiar el. Ți-1 arăt după ce discutăm cu Irene și Janice. E absolut dement. Plin de desene și simboluri bizare.

— Dar în ultima cutie cu dosarul poliției? întrebă ea. E ceva

interesant?

— Da, într-o oarecare măsură. O parte din constatările poliției din 1975 s-au amestecat cu niște chestii de mai târziu. Erau câteva porțiuni interesante. De exemplu, femeia de serviciu a cabinetului, Wilma, a fost concediată la câteva luni după dispariția lui Margot, dar pentru furturi mărunte, nu pentru că ar fi băut, cum mi-a spus Gupta. Din genți̦le și buzunarele oamenilor tot dispăreau mici sume de bani. Am mai aflat și că, atunci când Anna a împlinit doi ani, o femeie care susținea că e Margot a sunat acasă.

— O, Doamne, ce groaznic, spuse Robin. O farsă?

— Polițiștii așa au crezut. Au descoperit că apelul a fost efectuat dintr-o cabină telefonică din Marylebone. A răspuns Cynthia, bona care a devenit a doua soție. Femeia s-a prezentat drept Margot și i-a spus Cynthiei să aibă grijă de fiica ei.

— Și Cynthiei chiar i s-a părut că e Margot?

— A spus poliției că a fost prea șocată ca să asimileze ce a spus persoana care a sunat. I s-a părut că seamănă puțin cu ea, dar, una peste alta, părea mai degrabă că e cineva care vrea s-o imite.

— De ce fac oamenii astfel de lucruri? întrebă Robin, sincer consternată.

— Sunt jigodii, spuse Strike. De asemenea, în ultima cutie sunt mai multe sesizări din partea unora care susțin că au văzut-o pe Margot a doua zi după dispariția ei. Toate au fost infirmate, dar am făcut o listă și o să ți-o trimit prin e-mail. Te deranjează dacă fumez?

— Fumează, spuse Robin, iar Strike coborî geamul. Ți-am trimis și eu aseară un e-mail cu o mică informație. *Foarte* mică. îl mai ții minte pe Albert Shimmings, florarul...

— ... a cărui camionetă li s-a părut oamenilor că se îndepărta în mare viteză de Clerkenwell Green? Da. A lăsat un bilet în care mărturisea că el e ucigașul?

— Din păcate nu, dar am vorbit cu fiul lui cel mare, care spune că *absolut sigur* camioneta tatălui său nu avea cum să fie în Clerkenwell în seara aia la 6 și jumătate, pentru că aștepta în fața casei profesorului lui de clarinet din Camden, unde taică-său îl ducea în fiecare vineri. El zice că a spus poliției lucrul ăsta la acel moment. Taică-său obișnuia să-l aștepte afară, în camionetă, în timp ce citea romane cu spioni.

— Păi, lecțiile de clarinet nu există în dosar, dar atât Talbot, cât și Lawson l-au crezut pe Shimmings când au vorbit cu el.

Apoi adăugă, pentru ca Robin să nu creadă că îi desconsideră munca de rutină:

— Dar e bine că am confirmat povestea. Ei, asta înseamnă că există totuși o posibilitate ca acea camionetă să fie a lui Dennis Creed, nu-i așa?

își aprinse un Benson&Hedges, suflă fumul pe geam și continuă:

— în ultima cutie de documente era ceva interesant despre femeile astea două cu care urmează să ne întâlnim. Niște chestii care au ieșit la iveală când Lawson a preluat cazul.

— Serios? Credeam că Irene a avut programare la dentist și că Janice făcea vizite la domiciliu în după-amiaza în care a dispărut Margot?

— Da, așa scria în declarațiile lor inițiale, spuse Strike, iar Talbot nu a verificat povestea niciuneia din ele. Le-a crezut pe cuvânt.

— Probabil pentru că nu credea că Măcelarul din Essex poate să fie femeie?

— Exact.

Strike își scoase din buzunarul hainei propriul carnet și îl deschise la paginile pe care le scrisese marți.

— în prima declarație dată lui Talbot, Irene afirmase că, în zilele de dinaintea dispariției lui Margot, o sâcâise o durere de dinți surdă. Prietena ei, asistenta Janice, credea că ar putea fi un abces, așa că Irene s-a programat de urgență pentru ora 3 și a plecat de la cabinet la 2 și jumătate. Ea și Janice avuseseră de gând să meargă la cinema în seara aia, dar fața lui Irene era umflată și iritată după ce își scosese un dinte, așa că atunci când Janice a sunat-o să vadă cum fusese la dentist și dacă mai voia să iasă în seara aia, Irene i-a spus că ar prefera să rămână acasă.

— Nu existau telefoane mobile, spuse Robin meditativ. Era altă lume.

— Exact la asta m-am gândit în timp ce citeam, spuse Strike. în ziua de azi prietenele lui Irene s-ar fi așteptat la comentariu live. La un selfie din scaunul dentistului. Talbot le-a dat de înțeles subordonaților că îl contactase personal pe dentist ca să verifice povestea asta, dar n-o făcuse. Nu m-ar mira să fi consultat o sferă de cristal.

— Ha ha.

— Nu glumesc. Stai să-i vezi carnetul.

Strike dădu pagina.

— în fine, șase luni mai târziu Lawson preia cazul și verifică sistematic absolut fiecare martor și suspect din dosar. Irene a spus din nou povestea cu dentistul, dar la jumătate de oră după ce-a plecat s-a panicat și a cerut să-l vadă iar pe Lawson. De data asta a recunoscut că mințise. Nu existase nicio durere de dinte. Nu fusese la dentist. A spus că fusese obligată să facă multe ore suplimentare neplătite la cabinet și era supărată din cauza asta, așa că a considerat că i se cuvine o după-amiază liberă și a simulat durerea de dinți, s-a prefăcut că își face o programare de urgență, după care a plecat de la cabinet și s-a dus în West End la cumpărături. I-a spus lui Lawson că abia când a ajuns acasă — locuia încă cu părinții, apropo — și-a dat seama că dacă se ducea să se întâlnească cu Janice în seara aia, Janice ar fi putut să-i ceară să vadă locul din care fusese extras dintele, sau cel puțin să se aștepte să vadă o umflătură. Așa că atunci când Janice a sunat să vadă dacă mai mergeau la cinema, Irene a mințit și a spus că nu se simte în stare. Lawson a luat-o destul de tare, judecând după notițele lui. Nu înțelegea ea oare cât de serioasă e treaba asta, să mintă poliția, fuseseră arestați oameni și pentru mai puțin decât atât etc etc. De asemenea, i-a explicat că noua ei poveste arăta că nu avea niciun alibi pentru niciun moment al acelei după-amiezi sau seri, în afară de faptul că în jurul lui 6 și jumătate o sunase Janice acasă.

— Unde stătea Irene?

—Pe o stradă numită Corporation Row, care, întâmplător, e foarte aproape de Three Kings, chiar dacă nu pe ruta pe care ar fi mers Margot de la cabinet. în orice caz, în clipa în care a venit vorba de alibiuri, Irene a devenit isterică și a început să toarne tot felul de lucruri cum că Margot avea mulți dușmani, fără să poată spune cine erau aceștia, dar amintindu-i lui Lawson de scrisorile anonime primite de Margot. A doua zi, Irene s-a dus iar la Lawson, de data asta însoțită de foarte furiosul ei tată, care nu a ajutat-o cu nimic când s-a enervat pe Lawson pentru că îndrăznise s-o supere pe fiica lui. în decursul acestui al treilea interviu, Irene i-a înmânat lui Lawson o chitanță de pe Oxford Street, pe care era marcată ora 3:10 după-amiaza în ziua dispariției lui Margot. Era o chitanță pentru bani lichizi. Probabil că lui Lawson i-a făcut multă plăcere să le spună lui Irene și tatălui ei că acea chitanță nu dovedea altceva decât că *cineva* făcuse cumpărături pe Oxford Street în ziua aceea.

— Totuși — o chitanță din ziua respectivă, la ora respectivă...

— Putea să fie a mamei ei. A unei prietene.

— De ce-ar fi păstrat cineva chitanța timp de șase luni?

— Dar ea de ce-ar fi păstrat-o?

Robin reflectă asupra chestiunii. Ea păstra în mod regulat chitanțele, dar era vorba de cheltuielile din timpul supravegherilor, pe care trebuia să le dea contabilului.

— Da, poate că e ciudat că încă o avea, recunoscu ea.

—Dar Lawson n-a reușit să mai scoată nimic de la ea. Nu cred că o suspecta cu adevărat, înțelegi. Am rămas cu impresia că pur și simplu nu-i plăcea de ea. A făcut mari presiuni asupra ei în privința biletelor anonime pe care ea pretindea că le văzuse, cele în care era vorba de focurile iadului. Nu cred că Lawson credea în existența lor.

— Parcă cealaltă recepționeră a confirmat că văzuse și ea unul, nu?

— Așa e. Dar n-avem cum să știm dacă nu cumva erau înțelese. Nu s-a găsit nicio urmă din biletele alea vreodată.

— Dar asta ar fi o minciună gravă, spuse Robin. Pot să înțeleg de ce a născocit programarea falsă la dentist și de ce i-a fost frică să recunoască după aceea, dar să inventeze niște bilete anonime în contextul unei persoane dispărute...

— Ah, dar nu uita că Irene pomenea deja despre anonime înainte ca Mar- got să dispară. E același lucru, nu-i așa? Cele două recepționere ar fi putut să inventeze aceste bilete de amenințare doar din plăcerea de a lansa o bârfă răutăcioasă, pentru ca apoi să descopere, după dispariția lui Margot, că nu mai pot să ia înapoi minciuna.

Strike dădu câteva pagini.

— în fine, continuă el, cam atât cu Irene. Acum cea mai bună prietenă a ei, asistenta la domiciliu. Janice a declarat inițial că a condus toată după-amiaza, vizitând pacienți acasă. Ultima vizită, la o bătrână cu mai multe probleme de sănătate, a reținut-o mai mult decât se așteptase ea. A plecat de acolo în jurul orei 6 și s-a dus imediat la o cabină telefonică de unde a sunat-o pe Irene ca să vadă dacă rămăsese valabilă ieșirea la cinema din seara aceea. Irene i-a spus că nu se simte în stare, dar Janice găsise deja pe cineva care să aibă grijă de copil și își dorea enorm să vadă filmul — James Caan, *Jucătorul —,* așa că s-a dus oricum. A văzut filmul singură, apoi s-a dus la vecina ei, și-a luat fiul și s-a dus acasă. Talbot nu s-a obosit să verifice nimic din toate astea, dar un

polițist de rang inferior zelos a făcut-o din proprie inițiativă și totul s-a confirmat. Toți pacienții au confirmat că Janice fusese acasă la ei la orele respective. Vecina care avusese grijă de fiul ei a confirmat că Janice s-a întors să-l ia la ora stabilită. De asemenea, Janice a scos, din fundul genții, un bilet la film rupt pe jumătate. Dat fiind că asta se întâmpla la mai puțin de o săptămână de la dispariția lui Margot, nu pare dubios că încă îl mai avea. Pe de altă parte, un bilet rupt nu e o dovadă că a fost în sala de cinema pe durata filmului, așa cum chitanța nu e o dovadă că Irene a fost la cumpărături.

Strike aruncă pe geam chiștocul țigării.

— Unde stătea ultimul pacient pe care l-a avut Janice în ziua aceea? întrebă Robin.

Strike își dădu seama că mintea ei calculează distanțe și timpi.

— Pe Gopsall Street, care e la vreo 10 minute de mers cu mașina de cabinet. Ar fi fost cam *la limită* ca o femeie în mașină să o intercepteze pe Margot pe drumul spre Three Kings, presupunând că aceasta mergea foarte încet sau a fost reținută undeva pe traseu sau a plecat de la cabinet mai târziu decât a spus Gloria. Dar ar fi avut nevoie de noroc, pentru că, așa cum știm, o porțiune din drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze Margot era pietonală.

— Și nu văd de ce ai aranja să mergi cu o prietenă la cinema dacă intenționezi să răpești pe cineva, spuse Robin.

— Nici eu, spuse Strike. Dar n-am terminat. Când preia cazul, Lawson descoperă că și Janice l-a mințit pe Talbot.

— Cred că glumești.

— Nu. S-a dovedit că Janice nu avea, de fapt, mașină. Cu șase săptămâni înainte de dispariția lui Margot, vechiul Morris Minor al lui Janice și-a dat duhul și a fost vândut la fier vechi. Din acel moment, Janice și-a făcut toate vizitele la domiciliu folosind transportul public și mergând pe jos. Nu dorise să comunice nimănui de la cabinet că nu avea mașină, ca nu cumva ei să-i spună că nu își poate face treaba. Soțul ei o părăsise, lăsând-o cu un copil. Strângea bani să-și ia o mașină nouă, dar știa că o să mai dureze o vreme, așa că, dacă o întreba cineva, se prefăcea că Morris Minor-ul e în garaj sau că era mai ușor să ia autobuzul.

— Dar, dacă e adevărat...

— Este. Lawson a verificat totul, a cercetat cimitirul de mașini și așa mai departe.

— ... atunci asta elimină orice posibilitate ca ea s-o fi răpit.

— înclin să fiu de acord, spuse Strike. Ar fi putut să ia un taxi, bineînțeles, dar taximetristul ar fi trebuit să fie implicat și el în răpire. Nu, ce e interesant la Janice e că, deși credea despre ea că e complet nevinovată, Talbot a intervievat-o de șapte ori, mai mult decât pe oricare alt martor sau suspect.

— *De șapte ori?*

— Da. La început a avut o oarecare scuză. Janice era vecină cu Steve Douthwaite, pacientul lui Margot care suferea de stres. Al doilea și al treilea interviu s-au referit în întregime la Douthwaite, pe care Janice îl cunoștea doar din vedere. Douthwaite era candidatul preferat al lui Talbot pentru Măcelarul din Essex, așa că poți să-i înțelegi raționamentul — dacă ai crede că cineva măcelărește femei acasă asta ai face, i-ai interoga vecinii. Dar Janice n-a putut să-i spună lui Talbot despre Douthwaite nimic în plus față de ce știm deja, iar Talbot revenea întruna la ea. După al treilea interviu a încetat s-o mai întrebe despre Douthwaite și lucrurile au devenit foarte ciudate. Printre altele, Talbot a întrebat-o dacă fusese vreodată hipnotizată, dacă era dispusă să încerce asta, a întrebat-o în detaliu despre visele ei și a îndemnat-o să țină un jurnal în care să și le noteze, pentru ca el să-l poată citi, și de asemenea i-a cerut să-i facă o listă cu ultimii parteneri sexuali.

— *Poftim?*

— în dosar e o copie a unei scrisori din partea comisarului, spuse Strike sec, care îi cere scuze lui Janice pentru comportamentul lui Talbot. Una peste alta, îți poți da seama de ce au vrut să-l dea afară din poliție cât mai repede posibil.

— Fiul lui ți-a povestit asta?

Strike își aminti fața serioasă și blândă a lui Gregory și afirmația lui că Bill fusese un tată bun, ca și stânjeneala acestuia când conversația ajunsese la pentagrame.

— Mă îndoiesc că știa. Se pare că Janice nu a făcut scandal.

— Ei, spuse Robin încet. *Era* totuși asistentă. Poate și-a dat seama că Talbot e bolnav?

Reflectă câteva clipe la această chestiune, apoi adăugă:

— Dar trebuie să fi fost înspăimântător, nu-i așa? Ca anchetatorul principal să vină acasă la tine din cinci în cinci

minute și să-ți ceară să ții un jurnal cu vise?

— Pe majoritatea oamenilor așa ceva i-ar băga în sperieți. Presupun că explicația e cea evidentă — dar ar fi bine s-o întrebăm.

Strike se uită în spate și văzu, așa cum sperase, o pungă cu mâncare.

— E ziua ta, la urma urmei, spuse Robin cu ochii ațintiți în continuare asupra drumului.

— Vrei un biscuit?

— E cam devreme pentru mine. Mănâncă tu.

Când se aplecă să ia punga, Strike observă că Robin se dăduse iar cu vechiul ei parfum.

20

Și orice răutate dac-o auzea
Ea o sporea și-o înrăutățea spunând Cu bucurie cât
mai multora, în acest chip totul mal rău părând.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Casa lui Irene Hickson făcea parte dintr-un șir scurt și curbat de clădiri în stil georgian, din cărămidă galbenă, cu ferestre arcuite și oberliht deasupra fiecărei uși negre de la intrare. îi amintea lui Robin de strada pe care își petrecuse ultimele câteva luni ale vieții ei conjugale, într-o casă închiriată construită pentru un comerciant maritim. Și aici se vedeau urme ale trecutului comercial al Londrei. Deasupra unei ferestre arcuite scria *Royal Circus Tea Warehouse.*

— Probabil că domnul Hickson a făcut bani frumoși, spuse Strike ridicând privirea spre fațada minunat proporționată, în timp ce el și Robin traversau strada. E cu totul altceva decât Corporation Row.

Robin sună la sonerie. Auziră un „Nu-ți face griji, deschid eu!" și, peste câteva secunde, o femeie scundă cu păr argintiu le deschise ușa. Era îmbrăcată cu un pulover albastru-închis și pantaloni pe care mama lui Robin i-ar fi numit „de costum" și avea o față rotundă și rozalie. Ochii ei albaștri priveau de sub un breton abrupt pe care Robin bănui că și-l făcuse singură.

— Doamna Hickson? întrebă Robin.

— Janice Beattie, spuse femeia în vârstă. Tu ești Robin, nu-i așa?

Și tu ești...

Asistenta ieșită la pensie își plimbă privirea peste picioarele lui Strike, de parcă le-ar fi făcut o evaluare profesională.

— ... Corm'ran, așa se zice? întrebă ea, ridicând privirea spre fața lui.

— Exact, spuse Strike. Foarte frumos din partea dumneavoastră că ați acceptat să ne întâlnim, doamnă Beattie.

— Nu-ți bate capul, spuse ea retrăgându-se puțin ca să-i lase să intre. Vine și Irene acu'.

Cu colțurile gurii orientate în sus de la natură și cu obrajii cu gropițe, asistenta avea o expresie veselă chiar și când nu zâmbea. îi conduse printr-un hol care lui Strike i se păru sufocant de încărcat. Totul era de un roz-prăfuit: tapetul cu flori, covorul gros, vasul cu potpourri de pe masă. Zgomotul îndepărtat al unei ape trase le spuse exact unde era Irene.

Sufrageria fusese decorată în verde măsliniu și totul era plin de fes- toane, volănașe, franjuri și huse. Mesele de lângă perete erau înțesate cu fotografii de familie în rame de argint, cea mai mare dintre ele înfățișând o blondă foarte bronzată de vreo 40 și ceva de ani care stătea, în spatele unor cocktailuri pline de fructe și umbreluțe, obraz lângă obraz cu un domn roșu la față despre care Robin presupuse că era răposatul domn Hickson. Părea mult mai în vârstă decât soția lui. Pe niște rafturi de mahon făcute la comandă și prinse în peretele acoperit cu tapet măsliniu strălucitor era expusă o amplă colecție de figurine de porțelan. Toate reprezentau femei tinere. Unele purtau crinoline, altele învârteau umbrele, iar altele miroseau flori sau țineau miei în brațe.

— Irene face colecție, spuse Janice, zâmbind când văzu unde se uită Robin, sunt frumoase, nu?

— O, da, minți Robin.

Janice părea să creadă că nu are dreptul de a-i invita să se așeze în lipsa lui Irene, așa că rămaseră toți trei în picioare, lângă figurine.

— Veniți de departe? întrebă ea politicoasă.

Dar, înainte ca ei să apuce să răspundă, o voce care impunea atenție spuse:

— Bună! Bine ați venit!

Ca și sufrageria ei, Irene Hickson lăsa o primă impresie de opulență exagerată și ostentativă. La fel de blondă ca la 25 de ani,

era acum mult mai împlinită, cu un piept imens. își subliniase cu negru ochii cu pleoape căzute, își colorase sprâncenele rare sub forma unor arcade înalte care te duceau cu gândul la un clovn trist și își rujase în stacojiu buzele subțiri. Avansă spre ei înconjurată de un nor intens de parfum de ambră și fixativ, îmbrăcată în pulover și jachetă asortate de culoarea mușstarului și pantaloni negri, cocoțată pe tocuri cui și purtând o mare cantitate de bijuterii de aur, inclusiv cercei cu clips atât de grei că îi întindeau lobii deja lungi ai urechilor.

— îmi pare bine, spuse ea zâmbindu-i larg lui Strike și întinzându-i mâna cu brățări care scoaseră un clinchet. V-a spus Jan? Ce s-a întâmplat în
dimineața asta? *Atât* de straniu, taman astăzi când veneați voi; *atât* de straniu, dar eu am pierdut *șirul* de câte ori mi s-au întâmplat mie lucruri de felul ăsta.

Făcu o pauză, apoi anunță cu mult dramatism:

— *Margot a mea s-a sfărâmat.* Margot Fonteyn a mea, de pe raftul de sus.

Irene arătă spre un loc gol dintre figurinele de porțelan.

— S-a spart într-un milion de bucățele când am dat cu pămătuful de praf peste ea!

Irene tăcu, așteptându-se la reacții uluite.

— Chiar *e* ciudat, spuse Robin, deoarece era evident că Strike nu avea de gând să reacționeze.

— *Nu-i așa?* spuse Irene. Ceai? Cafea? Orice doriți.

— Fac eu, draga mea, zise Janice.

— Mulțumesc, iubito, replică Irene. Poate din ambele?

Arătă cu un gest elegant spre niște fotolii.

— Vă rog, luați loc, le spuse ea lui Strike și Robin.

Fotoliile se aflau în dreptul unei ferestre încadrate de draperii cu ciucuri prin care Robin și Strike puteau vedea o grădină cu alei complicate și straturi de flori. Avea un aer elisabetan, cu garduri vii joase și un cadran solar din fier forjat.

— Ah, grădina e în întregime opera lui Eddie al meu, spuse Irene urmă- rindu-le privirea. îi plăcea *la nebunie* grădina, dragul de el. îi plăcea *la nebunie* casa asta. De aia sunt încă aici, chiar dacă acum e mult prea mare pentru mine... Scuzați-mă, nu m-am simțit prea bine.

Rostise ultimele cuvinte într-o șoaptă puternică, așezându-se

afectată pe canapea și înconjurându-se cu perne.

— Jan a fost *extraordinară,* continuă ea.

— îmi pare rău, spuse Strike. Că nu v-ați simțit bine, vreau să spun, nu că prietena dumneavoastră e extraordinară.

Irene scoase un hohot de râs încântat, iar Robin se gândi că, dacă Strike ar fi stat puțin mai aproape, aceasta l-ar fi lovit jucăuș cu palma. Cu aerul că îi oferă lui Strike informații confidențiale, Irene spuse cu jumătate de gură:

— Sindrom de colon iritabil. Apare și dispare. Uneori durerea e — *mă rog.* Ce e ciudat e că m-am simțit *bine* cât am fost plecată — am stat la fiica mea cea mare, în Hampshire, de asta n-am primit imediat scrisoarea voastră — dar în clipa în care am ajuns acasă, am sunat-o pe Jan și i-am spus, trebuie să vii, mă doare *atât de tare* — și medicul meu de familie nu mi-e de niciun ajutor.

Irene făcu o grimasă ușoară de dispreț.

— *Femeie.* După ea, e doar vina mea! Ar trebui să renunț la toate lucrurile pentru care merită să trăiești...

Prietena ei se întoarse cu o tavă încărcată, iar Irene continuă:

— Tocmai le spuneam, Jan, că ești *extraordinară.*

— Ah, dă-i înainte, spuse Janice veselă. Cui nu-i place să i se facă puțină reclamă?

Strike se ridicase pe jumătate ca s-o ajute cu tava pe care erau și un ceainic, și o cafetieră, dar, ca și doamna Gupta, Janice refuză ajutorul și așeză tava pe un taburet căptușit. Pe un șters erau tot felul de biscuiți de ciocolată, unii înveliți în folie; de lângă bolul cu zahăr nu lipsea cleștele, iar porțelanul fin și înflorat sugera luxul. Janice se așeză lângă prietena ei pe canapea și turnă băuturile calde, servind-o pe Irene prima.

— Serviți-vă cu biscuiți, le spuse Irene vizitatorilor.

Apoi, aruncându-i o privire lacomă lui Strike, continuă:

— Deci — celebrul Cameron Strike! Era să fac *infarct* când ți-am văzut numele în josul scrisorii. Și o să încerci să-i vii de hac lui Creed, nu-i așa? Crezi că o să vorbească cu dumneata? Or să te lase să te întâlnești cu el?

— încă n-am ajuns acolo, spuse Strike zâmbind, scoțându-și carnetul și pregătindu-și pixul. Avem câteva întrebări, în principal de context, la care poate că ați putea...

— Ah, *orice,* dacă putem ajuta, spuse Irene nerăbdătoare.

Orice.

— Am citit declarațiile pe care le-ați dat amândouă la poliție, spuse Strike, și, în afara cazului în care...

— O, Doamne, îl întrerupse Irene, prefăcându-se speriată. Deci știți ce fată obraznică am fost, nu? Știți de dentist și toate cele, nu-i așa? în mod sigur există chiar acum fete care fac asta, mint ca să obțină câteva ore libere, dar ăsta a fost norocul meu, să-mi aleg fix ziua în care Margot — scuze, n-am vrut să spun asta.

Irene se adună.

— N-am vrut să spun asta, așa dau eu de belea, continuă ea, râzând ușor. *încet, fato,* așa mi-ar fi zis Eddie, nu-i așa, Jan? Nu mi-ar fi zis *încet, fatol* zise ea, atingându-și prietena pe braț.

— Ba da, răspunse Janice, zâmbind și dând din cap.

— Voiam să spun, continuă Strike, că, în afara cazului în care vreuna din dumneavoastră are ceva de adăugat...

— Să nu crezi că nu ne-am gândit la asta, îl întrerupse Irene iar. Dacă ne-am fi amintit altceva, ne-am fi dus *direct* la secția de poliție, nu-i așa, Jan?

— ... aș vrea să clarific câteva aspecte.

Strike privi spre Janice, care își mângâia absentă verigheta, singura bijuterie pe care o purta.

—Doamnă Beattie, spuse el, un lucru care m-a izbit când am citit constatările poliției a fost de cât de multe ori inspectorul Talbot...

— Și pe mine la fel, Cameron, îl întrerupse Irene nerăbdătoare, înainte ca Janice să apuce să spună ceva. Și pe mine la fel! Știu *exact* ce o s-o întrebi — *de ce o batea la cap?* Eu i-am spus lui Jan la momentul acela — nu-i așa, Jan? — am zis, asta nu e în regulă, ar trebui să-l reclami, dar tu nu l-ai reclamat, nu-i așa? Adică, eu știu că el avea o cădere nervoasă bla-bla-bla — *tu* știi sigur despre asta...

Irene făcu către Strike un semn din cap care transmitea în același timp și un compliment, și dorința de a-1 informa, dacă el ar fi cerut-o.

— ... dar bărbații sunt tot *bărbați* chiar și bolnavi, nu-i așa?

—Doamnă Beattie, repetă Strike ridicând puțin tonul, de ce credeți *dumneavoastră* că Talbot vă intervieva încontinuu?

Irene pricepu aluzia evidentă și îi permise lui Janice să răspundă, dar se abținu doar până când Janice își intră în ritm, moment la care începu să murmure în contrapunct, ca un ecou al cuvintelor lui Janice, aprobându-i și întărindu-i spusele și lăsând în

general impresia că se temea că dacă nu scoate un sunet la fiecare câteva secunde, Strike ar fi putut să uite că era și ea pe acolo.

—Nu știu, zău, spuse Janice continuând să se joace cu verigheta. în primele câteva dăți când ne-am întâlnit au fost întrebări directe...

— La început, da, murmură Irene, dând și ea din cap.

—... despre ce făcusem în ziua aia, înțelegeți, ce puteam să-i zic despre oamenii care veneau la Margot, pentru că îi cunoșteam pe mulți din paci- enți...

—Am ajuns să-i cunoaștem pe toți, lucrând la cabinet, spuse Irene dând din cap.

—... dar apoi a fost ca și cum ar fi crezut că io am... mă rog, *puteri speciale.* Știu că sună nebunește, da' nu cred...

— Oho, ba *eu* cred, spuse Irene cu ochii ațintiți asupra lui Strike.

— ... nu, sincer io *nu* cred că era — înțelegeți...

Janice părea stânjenită să spună asta.

—*... interesat* de mine. I-adevărat că mi-a pus întrebări necuvenite, dar îmi dădeam seama că nu e întreg la minte. Era o postură înfiorătoare, zău...

Janice întoarse privirea spre Robin.

—Mi se părea că nu pot să *zic* la nimeni. Era polițist! Trebuia să stau acolo în timp ce mă întreba despre *visele* mele. Și după primele câteva întâlniri nu voia să vorbească decât despre asta, despre foștii mei iubiți și așa, nimic despre Margot sau pacienți...

— Dar era interesat de un *anumit* pacient, nu-i...? începu Robin.

— Duckworth! izbucni Irene însuflețită.

— Douthwaite, interveni Strike.

— Douthwaite, da, așa am vrut să zic, murmură Irene.

Luă un biscuit, ca să-și ascundă ușoara stânjeneală, ceea ce însemnă că măcar pentru câteva clipe Janice putu să vorbească neîntrerupt.

— Da, m-a întrebat de Steve, spuse Janice dând din cap, pen'că el stătea în blocul meu de pe Percival Street.

— îl cunoșteați bine pe Douthwaite? întrebă Robin.

— Nu neapărat. De fapt, nu l-am cunoscut deloc până cân' a luat bătaie. M-am întors acasă târziu și am găsit pe palier o grămadă de oameni în juru' lui. Oamenii știau că-s asistentă așa că — io eram cu fi-miu Kevin sub un braț și cumpărăturile în cealaltă mână — da' Steve era în ultimu' hal, așa că a trebuit să-l

ajut. N-a vrut să chemăm poliția, da' primise o bătaie din aia care poate să-ți lase leziuni interne. Cel'lalt tip îl lovise cu o bâtă. Soț gelos...

— Care se înșelase *total,* nu-i așa? O întrerupse Irene. Pentru că Douthwaite era homosexual!

Irene izbucni în râs.

— Era doar *prieten* cu soția, continuă ea, dar tâmpitul ăsta gelos a crezut...

— Ei, io nu *știu* dacă Steve era homosexual... începu Janice.

Dar Irene nu putea fi oprită.

— ... bărbat — femeie — doi și cu doi fac cinci! Eddie al meu era *exact la fel* — Jan, hai, spune, cum era Eddie?

Irene o bătu ușor pe braț pe Janice.

— *Exact* la fel, nu-i așa? îmi amintesc că o dată i-am zis „Eddie, crezi că dacă eu m-aș uita *măcar* la un bărbat — care poate să fie homosexual, poate să fie galez..." Dar după ce mi-ai zis tu, Jan, m-am gândit, da, Duckworth ăsta — sau cum l-o chema — chiar e puțin efeminat. Când a venit după aia la cabinet mi-am dat seama. Era arătos, dar puțin cam moale.

— Da' io nu știu dacă *era* homosexual, Irene, nu l-am cunoscut destul de bine ca să...

— După aia venea întruna să te vadă, o mustră Irene. Tu mi-ai spus. Venea întruna la tine după ceai și compasiune și ca să-ți povestească problemele lui.

— Doar de câteva ori, spuse Janice. Discutam, ne petreceam pe scări și o dată m-a ajutat cu cumpărăturile și a venit să bea un ceai.

— Dar te-a rugat... o îmboldi Irene.

— Ajung și acolo, draga mea, spuse Janice cu o răbdare care lui Strike i se păru remarcabilă.

Janice se întoarse spre Strike și Robin:

— Avea dureri de cap și io i-am spus că trebe să meargă la doctor, că eu nu pot să-l diagnostichez. Adică, mi-era puțin milă de el, da' nu voiam să mă apuc să-mi fac acasă cabinet peste program. Trebuia să am grijă de Revin.

— Deci credeți că Douthwaite s-a dus la Margot din cauza sănătății lui? întrebă Robin. Nu din cauza unui interes sentimental față de...

— I-a trimis o dată bomboane de ciocolată, spuse Irene, dar dacă

mă întrebați pe mine, era ca și cum Margot ar fi fost consilier pentru probleme sufletești.

— Păi, el avea durerile astea de cap și era cu siguranță nervos, spuse Janice. Poate deprimat. Toată lumea îl învinovățise pentru ce se întâmplase cu sărmana fata care se sinucisese, da' io nu știu... și alți vecini de-ai mei mi-au zis că tot intrau și ieșeau tineri din apartamentu' lui...

— Poftim, spuse Irene triumfător. Homosexual!

— Poate nu era vorba despre asta, spuse Janice. Poate erau doar prieteni, sau era vorba de droguri sau de lucruri căzute din spatele camioanelor... Ce știu io, pentru că oamenii de acolo vorbeau, e că soțu' la fata care s-a sinucis o snopea în bătaie. A fost o tragedie, zău. Dar ziarele au pus totu' în cârca lui Steve și el a fugit. Mă rog, sexu' se vinde mai bine ca violența domestică, nu-i așa? Dacă-l găsiți pe Steve, spuneți-i că îl salut. N-a fost corect ce-au făcut ziarele.

Robin învățase de la Strike să-și organizeze interviurile și notițele în trei categorii, oameni, locuri și lucruri, așa că le întrebă pe ambele femei:

— Vă amintiți și de alți pacienți care să fi constituit motiv de preocupare la cabinet sau care să aibă, poate, o relație neobișnuită cu Marg...?

— *Păi,* spuse Irene, *mai știi,* Jan, că era unul cu o barbă până aici... Irene își duse mâna la nivelul taliei.

— ... mai știi? *Cum* îl chema? Apton? Applethorpe? Jan, tu ți-aduci aminte. Ți-aduci *aminte,* Jan, putea ca un vagabond și o dată a trebuit să te duci acasă la el. își făcea veacul pe lângă St John. Cred că stătea pe Clerkenwell Road. Uneori era cu un copil după el. Care arăta foarte *nostim.* Cu niște urechi imense.

— Ah, ei, spuse Janice, în timp ce încruntarea îi dispărea. Dar nu erau pacienții lui Margot...

— Păi, *ăsta* oprea oamenii pe stradă după aceea și le spunea că el o omorâse pe Margot! îi spuse Irene lui Strike entuziasmată. Da! Asta făcea! A oprit-o pe Dorothy! Bineînțeles că *Dorothy* nu voia să anunțe poliția, așa era ea, cică „sunt doar prostii și aberații", „e un nebun", dar eu i-am zis „Dacă chiar el *a omorât-o,* Dorothy, și tu nu spui nimănui?" Acum, Applethorpe era un dement în toată regula. Ținea o fată închisă...

— Nu era *închisă,* Irene, spuse Janice, lăsând să se vadă pentru

prima oară o urmă de iritare. Asistenta socială a spus că e agorafobă, da' nu era ținută acolo împotriva *voinței ei...*

— Era ciudată, spuse Irene cu încăpățânare. Tu mi-ai spus asta. Eu personal cred că cineva ar fi trebuit să ia copilul ăla de acolo. Ai spus că apartamentul era împuțit...

— Nu poți să le iei oamenilor copiii din cauză că n-au făcut curat în casă! spuse Janice ferm, întorcându-se apoi spre Strike și Robin. Da, am vizitat familia Applethorpe, doar o dată, dar nu ere' că ei s-au întâlnit vreodată cu Margot. Pe vremea aia era altfel, înțelegeți: doctorii aveau lista lor, și familia Applethorpe era înregistrată la doctorul Brenner. El mi-a cerut să mă duc în locul lui, să văd ce face copilu'.

— Vă amintiți adresa? Numele străzii?

— O, Doamne, spuse Janice încruntându-se. Da, ere' că era Clerkenwell Road. Așa cred. Atunci am fost singura oară, înțelegeți. Copilu' nu se simțea bine și doctorul Brenner voia să vadă ce-i cu el, da' el făcea tot posibilul să evite vizitele acasă. în or'ce caz, copilul deja se simțea mai bine, dar mi-am dat seama imediat că tatăl era...

— Dement... spuse Irene, dând iar din cap.

— ... agitat, puțin dus, spuse Janice. M-am dus în bucătărie să mă spăl pe mâini și era o grămadă de benzedrină pe blat, așa, la vedere. I-am avertizat pe părinți că acum copilu' mergea și trebuiau s-o pună undeva la loc sigur...

— Copilul arăta *foarte* nostim, interveni Irene.

— ... după aia m-am dus la Brenner și i-am zis „Domnule doctor Brenner, omu' ăla bagă la greu benzedrină". Și în '74 știam toți că dă dependență. Bineînțeles că Brenner a considerat că e *prezumțios* din partea mea să-i pun la îndoială rețetele. Da' io eram îngrijorată, așa că am sunat la asistența socială fără să-i zic lu' Brenner și ei au fost foarte buni. Deja supravegheau atent familia aia.

— Dar mama... spuse Irene.

— Nu poți să hotărăști tu în locu' altora ce îi face fericiți, Irene! spuse Janice. Mama iubea copilu' ăla, chiar dacă tatăl — mă rog, e adevărat că era ciudat, amărâtu'. Credea că e un fel de — nu știu cum îi zice — guru sau om sfânt. Credea că poate să deoache oamenii. Mi-a zis el în timpu' vizitei. Când ești asistentă întâlnești oameni cu tot felul de idei ciudate. Io le ziceam doar „Zău? Ce

interesant". N-are niciun rost să-i contrazici. Dar Applethorpe credea că poate să pocească oamenii — așa spuneam noi pe vremuri. Era îngrijorat că băiețelul lui făcuse rubeolă din cauză că se supărase pe el. Zicea că poate să facă asta oamenilor... A murit, amărâtu'. La un an după ce-a dispărut Margot.

— Da? spuse Irene, cu o urmă de dezamăgire.

— Da. Tre' să fi fost după ce-ai plecat tu, după ce te-ai căsătorit cu Eddie. îmi amintesc că l-au găsit măturătorii când se lumina de ziuă, ghemuit sub podul Walter Street. Infarct. Căzuse la pământ și n-a fost nimeni care să-l ajute. Nici nu era așa bătrân. Mi-amintesc că doctorul Brenner a fost cam agitat din cauza asta.

— De ce? întrebă Strike.

— Păi, el îi prescrisese omului beni, cum i se zicea în cartier.

Spre surpriza lui Robin, peste chipul lui Strike trecu umbra unui zâmbet.

— Da' nu era doar Applethorpe, continuă Janice, care nu părea să fi observat nimic ciudat la reacția lui Strike. Erau...

— O *grămadă* de oameni jurau pe ce-aveau mai sfânt că auziseră ceva sau că aveau ei o intuiție și așa mai departe, spuse Irene dându-și ochii peste cap, și de cealaltă parte eram noi, înțelegeți, care chiar eram *implicate,* a fost groaznic, pur și simplu — scuzați-mă...

Irene își puse mâna pe burtă.

— ... trebuie să fug până la — scuze.

Ieși în grabă din cameră. Janice o însoți cu privirea, dar, din cauza feței ei zâmbitoare de la natură, era greu să-ți dai seama dacă era mai degrabă preocupată sau amuzată.

— O să fie în regulă, le spuse ea încet lui Strike și Robin. Eu i-am *zis* că doctoru' are probabil dreptate când îi zice să lase mâncarea condimentată, dar aseară a vrut curry... se simte singură și mă sună să vin. Am rămas peste noapte. Eddie a murit abia anul trecut. Avea aproape 90 de ani, dragu' de el. Le iubea *la nebunie* pe Irene și pe fete. Și ei i-e groaznic de dor de el.

— Erați pe cale să ne spuneți că și altcineva susținea că știe ce i s-a întâmplat lui Margot? îi aminti Strike cu blândețe.

— Ce? Ah, da... Charlie Ramage. Vindea saune și jacuzzi. Era bogat, așa că ai crede că avea ceva mai bun de făcut decât să inventeze povești, dar asta e, oamenii-s ciudați.

— Ce-a spus? întrebă Robin.

— Păi, să vedeți, hobby-ul lui Charlie erau motocicletele. Avea o grămadă și făcea călătorii lungi cu motocicleta în toată țara. A avut un accident urât și era acasă, cu amândouă picioarele rupte, așa că io mergeam la el de câteva ori pe săptămână... asta tre' să fi fost la cel puțin doi ani de la dispariția lui Margot. Ei, lui Charlie îi plăcea să vorbească și într-o zi, din senin, se jură pe ce-are el mai sfânt că se întâlnise cu Margot cam la o săptămână după ce ea dispăruse, în Leamington Spa.

Janice scutură din cap.

— Da' io nu l-am luat în serios, înțelegeți. Era un om minunat, da' cum am zis, îi plăcea să vorbească.

— Ce v-a spus mai exact? întrebă Robin.

— A zis că era într-una din călătoriile lui cu motocicleta prin nord și s-a oprit în fața unei biserici mari din Leamington Spa, stătea sprijinit de zid și bea un ceai și mânca un sandviș, și de cealaltă parte a grilajului, o femeie mergea prin cimitir, uitându-se la morminte. Nu ca și cum ar fi fost în doliu sau ceva, ci doar să vadă. Cu păr negru, zicea Charlie. El strigat spre ea: „E frumos aici, nu?" și ea s-a întors să se uite la el și — mă rog, el jura pe viața lui că era Margot Bamborough, cu păru' vopsit. Mi-a zis că i-a spus femeii că i se pare că o cunoaște de undeva, ea a părut supărată și a plecat imediat.

— Și el susținea că asta se întâmplase la o săptămână după dispariția ei? întrebă Robin.

— Da, a zis că o recunoscuse din cauză că la momentul ăla ziarele erau încă pline cu fotografia ei. Și io îi zic „Te-ai dus la poliție să le spui, Charlie?" Și el zice „Da, m-am dus" și îmi spune că era prieten cu un polițist, un tip sus-pus, și că i-a zis ăstuia. Da' n-am mai văzut sau auzit nimic după aia, așa că înțelegeți...

— Ramage v-a spus povestea asta în 1976? întrebă Strike, însemnându-și ceva.

— Da, tre' să fi fost 1976, spuse Janice încruntându-se ca să-și amintească, în timp ce Irene revenea în cameră. Pentru că îl prinseseră deja pe Creed. Așa a venit vorba. Charlie citise despre proces în ziar și apoi zice, foarte calm, „Păi, io nu cred că i-a făcut nimic lui Margot Bamborough, că mi se pare c-am văzut-o după ce a dispărut".

— Din câte știți dvs., Margot avea vreo legătură cu Leamington Spa? întrebă Robin.

— Ce-i asta? întrebă Irene tăios.

— Nimic, spuse Janice. O poveste tâmpită pe care mi-a spus-o un pacient. Margot într-un cimitir, cu păru' vopsit. Știi genul.

— în Leamington Spa? spuse Irene, cu o expresie nemulțumită.

Robin avu impresia că nu-i plăcuse deloc să o lase pe Janice în centrul atenției, în timp ce ea fusese obligată să se ducă la toaletă.

— Nu mi-ai spus niciodată așa ceva, de ce nu mi-ai spus?

— Ah... păi, asta a fost în '76, spuse Janice, părând ușor intimidată. Cre'că tu tocmai o născuseși pe Sharon. Aveai lucruri mai importante la care să te gândești decât născocirile lu' Charlie Ramage.

Irene luă încă un biscuit, încruntându-se ușor.

— Aș vrea să vorbim acum despre cabinet, spuse Strike. Cum vi se părea să lucrați cu...?

— Cu Margot? spuse tare Irene, care părea să creadă că era rândul ei, după ce ratase mai multe minute din atenția lui Strike. Păi, din punctul *meu* de vedere...

Făcu o pauză epicureană, în care savură perspectiva plăcerii care o aștepta.

— ... ca să fiu *complet* sinceră, era unul dintre oamenii aceia care cred că se pricep la *orice.* îți zicea cum să-ți trăiești viața, cum să arhivezi documente, cum să faci o ceașcă de ceai bla-bla-bla...

— Ah, Irene, nu era *chiar* așa, murmură Janice. Mie-mi plăcea de...

— Jan, zău așa, spuse Irene trufașă. încă avea în cap că fusese deșteaptă familiei și credea că noi ceilalți suntem proști ca noaptea! Mă rog, poate că nu credea că *tu* ești proastă...

Irene își dădu ochii peste cap, în timp ce prietena ei se pregătea să o contrazică.

— ... dar credea că eu sunt. Mă trata ca pe o cretină. Cu *condescendență, așa se spune.* Dar eu n-o antipatizam!, adăugă repede Irene. N-o antipatizam, dar Margot era plină de figuri. Foaaarte încântată de ea. Ce să zic, uitasem *complet* că venim dintr-o casă înghesuită din Stepney.

— *Dumneavoastră* cum vi se părea? o întrebă Robin pe Janice.

— Păi... începu Janice.

Dar Irene vorbi peste ea.

— *Snoabă.* Jan, *zău așa.* Se căsătorește cu un doctor bogat — casa *aia* din Ham nu era deloc înghesuită! Îți era clar cu cine ai de-a face când vedeai cu cine se căsătorise, și după aia are tupeul să vină la serviciu să ne predice nouă emanciparea: căsătoria nu înseamnă totul, nu renunțați la carieră bla-bla-bla. Și *întotdeauna* găsea ea ceva de corectat.

— La ce vă...?

— Cum să răspunzi la telefon, cum trebuie să vorbești cu pacienții, cum să te îmbraci, chiar — *Irene, nu cred că bluza aia e potrivită pentru muncă.* Și ea fusese un Iepuraș Playboy, ce naiba! Ce ipocrizie! Eu n-o antipatizam, insistă Irene. Serios, n-o antipatizam, încerc doar să vă ofer toate... a, și nu ne lăsa să-i pregătim ceaiul sau cafeaua, nu-i așa, Jan? Niciunul dintre *ceilalți* doi doctori nu s-a plâns vreodată că n-am știi ce să facem cu un pliculeț de ceai.

— Nu de-asta... începu Janice.

— Jan, *zău așa,* îți *amintești* câtă agitație...

— *Dumneavoastră* de ce credeți că nu-i plăcea ca altcineva să-i prepare ceaiul sau cafeaua? o întrebă Strike pe Janice.

Robin își dădea seama că răbdarea lui față de Irene se apropia de sfârșit.

— Din cauză că într-o zi, când spălam cănile, am golit cana doctorului Brenner și am găsit o...

— O pastilă de *Atomal,* nu? întrebă Irene.

— ... o capsulă de amobarbital lipită de fund. Mi-am dat seama ce e din cauza culo...

— Albastre, interveni Irene dând din cap, nu așa erau?

— Raiu' Albastru, așa li se zicea în cartier, da, spuse Janice. Sedative. Când făceam vizite la domiciliu, mă asiguram întotdeauna că toată lumea știa că n-am așa ceva în trusa medicală. Trebuia să fii atent să nu te jefuiască.

— Cum v-ați dat seama că era cana doctorului Brenner? întrebă Strike.

— Folosea întotdeauna aceeași cană, cu emblema fostei lui universități, spuse Janice. Dacă se atingea altcineva de ea, îl lua dracu'.

Janice ezită.

— Nu știu dacă — ați vorbit cu doctorul Gupta...

—Știm că doctorul Brenner era dependent de barbiturice, spuse

Strike. Janice păru ușurată.

— Bun — ei, eu mi-am dat seama că probabil i-o fi scăpat în cană din greșeală, în timp ce o lua. Probabil că nu și-a dat seama, o fi crezut că s-a rostogolit pe jos. în mod normal, dacă la un cabinet se găseau medicamente într-o băutură s-ar fi iscat o grămadă de întrebări. Dacă ajunge în ceaiul cuiva așa ceva din greșeală e treabă serioasă.

— Cât rău putea o singură capsulă să...? începu Robin.

— Nu *cine* știe ce, spuse Irene sigură pe ea, nu-i așa, Jan?

— Nu, o singură capsulă nu e nici măcar o doză întreagă, spuse Janice. Te-ar fi făcut să te simți puțin somnoros, atâta tot. în fine, Margot a venit în spate să pună de ceai în timp ce eu încercam să desprind pastila de pe fundul căniі cu o linguriță. Lângă cabinetul asistentei aveam o chiuvetă, un ceainic și un frigider. M-a văzut cum încercam să scot pastila. Așa că nu mi s-a părut cine știe ce *agitație* că după aia își pregătea singură băuturile. Era precauție. Și io aveam mare grijă să beau doar din cana mea.

— I-ați spus lui Margot cum credeați că a ajuns pastila în ceai? întrebă Robin.

— Nu, spuse Janice, pentru că doctorul Gupta îmi ceruse să nu vorbesc cu nimeni despre problema doctorului Brenner, așa că am zis doar ,,tre' să fi fost un accident", ceea ce *tehnic vorbind* era adevărat. Mă așteptam ca Margot să convoace o ședință cu tot personalul și să facă o anchetă...

— Ah, mă rog, știi teoria mea de ce n-a făcut asta, spuse Irene.

— Irene, spuse Janice scuturând din cap. Fii serioasă...

— Teoria *mea,* spuse Irene ignorând-o, este că Margot a crezut că *altcineva* a pus pastila în băutura doctorului Brenner, și dacă mă întrebați pe mine *cine...*

— *Irene,* spuse Janice din nou, îndemnând-o în mod evident să se abțină. Dar Irene era de neoprit.

— ... o să vă spun — *Gloria.* Fata aia era dură ca naiba și provenea dintr-un mediu infracțional — nu, o s-o spun, Jan, Cameron vrea să știe *totul* despre ce se întâmpla la cabinetul ăla...

— Cum putea Gloria să pună ceva în ceaiul lui Brenner — apropo... Janice se întoarse spre Strike și Robin:

— *Io* nu cred c-a făcut asta...

— Păi, având în vedere că eu eram cea care stătea în fiecare zi la recepție cu Gloria, spuse Irene cu trufie, *eu* știu cum era de

fapt...

— ... dar și dacă i-ar fi pus ea într-adevăr pastila în ceai, Irene, ce legătură ar fi putut să aibă asta cu dispariția lu' Margot?

— *Nu* știu, spuse Irene, care păru pusă în încurcătură, dar pe ei îi interesează cine lucra acolo și ce se întâmpla — nu-i așa?

Strike, căruia îi fusese adresată întrebarea, dădu din cap. Irene îi aruncă un *Vezi?* lui Janice și continuă:

— Deci: Gloria provenea dintr-o familie foarte dură din Mica Italie... Janice încercă să protesteze, dar Irene trecu iar peste obiecția ei.

— *Așa* era, Jan! Unul din frații ei vindea droguri, chestii de felul ăsta, ea mi-a spus! Capsula aia de Atomal putea să nici nu fie din rezerva lui Brenner! Putea s-o fi luat de la unul dintre frații ei. Gloria îl *ura* pe Brenner. Era un bou bătrân și nenorocit, e adevărat, care se lua întotdeauna de noi. Odată Gloria mi-a spus „Imaginează-ți cum ar fi fără el. Dacă aș fi soru-sa, i-aș otrăvi mâncarea nemerniculuiˮ, și Margot a auzit-o și a mustrat-o, pentru că în sala de așteptare erau pacienți și nu dădea dovadă de profesionalism să spună așa ceva despre unul dintre doctori. în fine, când Margot n-a făcut nimic în legătură cu pastila din cana lui Brenner, eu m-am gândit, *asta din cauză că știe cine a pus-o.* Nu voia ca mica ei protejată să aibă probleme. Gloria era *proiectul* ei, înțelegeți. Gloria își petrecea jumătate din zi în cabinetul lui Margot, unde i se țineau prelegeri despre feminism, în timp ce eu rămâneam să salvez situația la recepție... Și dacă Gloria omora pe cineva, Margot ar fi ajutat-o să scape nepedepsită. Era marea ei slăbiciune.

— Știe vreuna dintre voi unde se află Gloria în prezent? întrebă Strike.

— Habar n-am, spuse Irene. A plecat la puțin timp după dispariția lui Margot.

— După ce a plecat de la cabinet, eu n-am mai văzut-o niciodată, spuse Janice, care părea stânjenită, dar, Irene, io nu cred că e bine să aruncăm cu acuzații...

— Fii drăguță, îi spuse Irene brusc prietenei ei, ținându-se cu mâna de burtă, și adu-mi medicamentul de pe frigider, vrei? Tot nu mi-e bine. Și dacă tot se duce Janice acolo, mai vrea cineva ceai sau cafea?

Janice se ridică fără să protesteze, strânse cestile goale, le

puse pe tavă și porni spre bucătărie. Robin se ridică să-i deschidă ușa și Janice îi zâmbi când trecu pe lângă ea. în timp ce pașii lui Janice se îndepărtau pe covorul gros din hol, Irene spuse, zâmbind:

— *Sărmana* Jan. Chiar a avut o viață groaznică. Copilăria ei a fost ca în romanele lui Dickens. Eddie și cu mine am ajutat-o financiar de câteva ori, după ce a părăsit-o Beattie. Ea folosește și azi numele „Beattie", dar el nu s-a căsătorit cu ea, înțelegeți. Groaznic, nu? Și au avut și un copil. Nu cred că el și-a dorit vreodată să fie acolo, și apoi a plecat. Larry — pe el nu-1 dădea istețimea afară din casă...

Irene râse puțin.

— ... dar o admira nespus. Cred că la început ea și-a spus că poate să-și găsească pe cineva mai bun — Larry lucra pentru Eddie, înțelegeți — nu în management, el era doar constructor, dar în cele din urmă Janice și-a dat seama — ei, știți, nu toți sunt dispuși să accepte un copil...

— Aș putea să vă întreb despre biletele de amenințare pe care ați văzut că le-a primit Margot, doamnă Hickson?

— Da, bineînțeles, spuse Irene încântată. Deci *dumneata* mă crezi, nu-i așa? Pentru că poliția nu m-a crezut.

— Ați spus în declarația dumneavoastră că au fost două?

— Da. Nu l-aș fi deschis pe primul, numai că Dorothy avea liber și doctorul Brenner mi-a spus să verific corespondența. De obicei, Dorothy nu avea liber *niciodată.* Atunci își luase din cauză că fiul ei își scotea amigdalele. Un răsfățat mic, așa era. A fost *singura* dată când am văzut-o pe Dorothy tulburată, când mi-a zis că a doua zi îl duce la spital. De obicei era tare ca o stâncă — dar ea era văduvă, iar fiul ei era tot ce avea pe lume.

Janice se întoarse cu ceainicul și cafetiera umplute din nou. Robin se ridică și i le luă de pe tavă, iar Janice îi acceptă ajutorul cu un zâmbet și spuse „mersi" în șoaptă, ca să n-o întrerupă pe Irene.

— Ce scria în bilet? întrebă Strike.

— Ei, asta a fost acum o grămadă de ani, spuse Irene.

Janice îi întinse un pachet de tablete pentru indigestie, pe care Irene îl luă cu un zâmbet scurt, dar fără să-i mulțumească.

— Dar din câte îmi amintesc... continuă ea, scoțând pastilele din

folie, stai să văd, vreau să îmi amintesc corect... era *foarte* grosolan. îi spunea lui Margot cuvântul cu „p", *asta* îmi amintesc. Și zicea că pe femeile ca ea le așteaptă focurile iadului.

— Era bătut la mașină? Tipărit?

— Scris de mână, spuse Irene, înghițind două tablete cu o gură de ceai.

— Și al doilea? spuse Strike.

— Nu știu ce scria în el. A trebuit să intru în cabinetul ei să-i transmit un mesaj, înțelegi, și am văzut biletul pe biroul ei. Același scris, l-am recunoscut imediat. Mi-am dat seama că ei nu i-a convenit că l-am văzut. L-a mototolit și l-a aruncat la gunoi.

Janice împărți iar cești cu ceai și cafea. Irene luă încă un biscuit de ciocolată.

— Mă îndoiesc că știți, spuse Strike, dar mă întrebam dacă ați avut vreun motiv să bănuiți că Margot ar fi fost însărcinată înainte să...

— De unde știți asta? icni Irene cu o expresie stupefiată.

— Chiar era? spuse Robin.

— Da! răspunse Irene. înțelegeți —Jan, nu te uita așa, zău — am preluat un apel de la o clinică, în timp ce Margot era la o vizită la domiciliu! Au sunat la cabinet ca să confirme că Margot vine a doua zi...

Apoi Irene mimă din buze:

— *... pentru un avort!*

— V-au spus la telefon pentru ce procedură se duce acolo? întrebă Robin. Pentru o clipă, Irene păru mai degrabă derutată.

— Păi — nu — de fapt, mă rog, nu mă mândresc cu asta, dar am sunat înapoi la clinică. Din curiozitate. Când ești tânăr faci lucruri de felul ăsta, nu-i așa?

Robin spera că zâmbetul ei păruse mai sincer decât al lui Irene.

— Când s-a întâmplat asta, dnă Hickson, vă amintiți? întrebă Strike.

— Nu cu mult timp înainte să dispară. Patru săptămâni? Ceva de genul ăsta?

— înainte sau după biletele anonime?

— Nu... după, cred, spuse Irene. Sau înainte? Nu-mi amintesc...

— Ați spus cuiva despre programarea aceea?

— Doar lui Jan, care m-a certat. Nu-i așa, Jan?

— Știu că n-ai vrut să faci rău nimănui, murmură Janice, dar confidențialitatea pacientului...

— Margot nu era pacienta *noastră.* E altceva.

— Și n-ați spus poliției despre asta? o întrebă Strike.

— Nu, spuse Irene, pentru că — mă rog, eu n-ar fi trebuit să știu, nu-i așa? în orice caz, ce legătură ar fi putut să aibă cu dispariția ei?

— în afară de doamna Beattie, ați mai spus cuiva despre asta?

— Nu, spuse Irene defensiv, pentru că — adică, n-aș fi spus *altcuiva* — când lucrezi la un cabinet îți ții gura. Aș fi putut să spun tot felul de secrete, nu-i așa? Ca recepționeră vedeam dosarele, dar bineînțeles că nu spui nimic. Știam cum să păstrez un secret, ținea de meseria mea...

Fără să lase să i se citească ceva pe față, Strike notă în carnet „protestează prea mult".

— Mai am o întrebare, doamnă Hickson, și s-ar putea să fie una sensibilă, spuse Strike, ridicând iar privirea. Am auzit că dumneavoastră și Margot v-ați certat la petrecerea de Crăciun.

— Ah, spuse Irene, schimbându-se la față. Chestia *aia.* Da, mă rog... Urmă o scurtă pauză.

— Eram supărată din cauza a ceea ce i-a făcut lui Kevin. Fiul lui Janice. Mai ții minte, Jan?

Janice părea nedumerită.

— Haide, Jan, ții minte doar, spuse Irene, bătând-o iar pe braț. Când l-a dus în cabinetul ei și așa mai departe.

— *Ah,* spuse Janice.

Pentru o clipă, Robin avu senzația clară că de data aceasta Janice era cu adevărat supărată pe prietena ei.

— Dar... dădu Janice să continue.

— Ții minte, spuse Irene, privind-o fix.

— Ăă, da, spuse Janice. Da, am fost furioasă din cauza asta, e adevărat.

— Jan nu l-a trimis la școală, îi spuse Irene lui Strike. Nu-i așa, Jan? Câți ani avea, șase? Și apoi...

— Ce anume s-a întâmplat? o întrebă Strike pe Janice.

— Pe Kev îl durea burta, spuse Janice. Mă rog, de fapt n-avea

chef de școală. Vecina mea care avea uneori grijă de el nu se simțea bine...

— Practic, o întrerupse Irene, Jan l-a adus pe Kevin la muncă și...

— Ar putea să spună povestea doamna Beattie? întrebă Strike.

— A — da, bineînțeles! spuse Irene.

își duse iar mâna la burtă și o mângâie cu un aer de îndelungată suferință.

— Cea care avea grijă, de obicei, de copil era bolnavă? o îmboldi Strike pe Janice.

— Da, dar io trebuia să merg la muncă, așa că l-am luat pe Kevin cu mine la cabinet și i-am dat cărți de colorat. Apoi a trebuit să schimb pansamentul unei doamne în cabinetul din spate, așa că l-am lăsat pe Kev în sala de așteptare. Irene și Gloria îl supravegheau. Da' apoi Margot l-a dus în cabinetul ei și l-a examinat, l-a dezbrăcat la bustul gol și așa mai departe. Margot *știa* că e fiul meu și *știa* de ce e acolo, dar s-a apucat... Am fost furioasă, n-o să mint. Ne-am certat, io i-am zis „Puteai să aștepți să termin cu pacienta ca să fiu și eu de față când îl consultai". Și trebe să spun că atunci când i-am zis în față ea a dat înapoi imediat și și-a cerut scuze.

Irene dădu să spună ceva.

— Ba nu, Irene, *așa* a fost, și-a cerut scuze și a zis că aveam dreptate, n-ar fi trebuit să-l consulte fără mine, dar el se ținea de burtă și ea acționase din instinct. N-a fost cu rea intenție. Doar că uneori...

— ... îi scotea pe oameni din sărite, asta voiam să zic, interveni Irene. Credea că e deasupra tuturor celorlalți, că ea știe cel mai bine...

— ... era repezită, asta voiam să spun, continuă Janice cu o fermitate liniștită. Da' era o doctoriță bună. Când intri în casele oamenilor auzi de toate, auzi ce cred pacienții despre ei, și pe Margot o plăcea toată lumea. Nu se grăbea. Era amabilă — *era,* Irene, știu că pe tine te călca pe bătături, dar pacienții asta...

— Ei, se poate, spuse Irene pe un ton de „dacă zici tu". Dar la St John nici nu avea cine știe ce concurență, nu-i așa?

— Doctorii Gupta și Brenner nu erau atât de populari? întrebă Strike.

— Doctorul Gupta era minunat, spuse Janice. Foarte bun doctor, chiar dacă unii pacienți nu voiau să fie consultați de un om cu pielea maro, ăsta e adevărul. Dar pe Brenner era greu să-l placi. Abia după ce a murit am înțeles de ce-ar fi putut să...

Irene suspină adânc și apoi începu pe neașteptate să râdă.

— *Spune-le ce colecționezi, Janice.* Spune-le!

Irene se întoarse spre Strike și Robin.

— Cred că e cel mai *înfiorător* și mai *morbid...*

— Nu le *colecționez,* spuse Janice, care se înroșise la față. îmi place doar să le *păstrez...*

— *Necroloagel* Ce ziceți? Noi, ceilalți, colecționăm porțelanuri, globuri cu peisaje de iarnă etc., dar Janice colecționează...

— *Nueo colecție,* repetă Janice, în continuare roșie la față. E doar...

Se întoarse spre Robin, făcând apel la ea.

— Maică-mea nu știa să citească...

— *Ca să vezi,* spuse Irene pe un ton satisfăcut, în timp ce se mângâia pe burtă.

Janice șovăi o clipă, apoi continuă:

— ... da, și... Pe taică-meu nu-1 interesau cărțile, dar obișnuia să aducă acasă ziarul și așa am învățat să citesc eu. Decupam cele mai frumoase articole. Povești personale, ere' că așa le zice. Nu m-a interesat niciodată prea mult ficțiunea. Nu văd care e rostu', sunt lucruri născocite de cineva.

— Mie-mi place *la nebunie* un roman bun, spuse dintr-o suflare Irene, continuând să se frece pe burtă.

— în fine... nu știu... când citești un necrolog, afli cine au fost *de fapt* oamenii, nu-i așa? Dacă e cineva cunoscut sau un pacient, le păstrez, pentru că, nu știu, mi se pare că cineva *ar trebui* să facă asta. Viața ta e descrisă în ziar — e o realizare, nu?

— Nu și dacă ești Dennis Creed, spuse Irene.

Se întinse să ia încă un biscuit, cu o expresie de parcă ar fi spus ceva foarte inteligent, și o bășină asurzitoare răsună în toată camera.

Irene se făcu stacojie. Pentru o clipă, Robin avu senzația îngrozitoare că Strike o să izbucnească în râs, așa că îi zise tare lui Janice:

— Ați păstrat necrologul doctorului Brenner?

— Da, răspunse Janice.

Nu părea deloc tulburată de zgomotul puternic pe care tocmai îl scosese Irene. Poate că era obișnuită, ca asistentă, cu lucruri mult mai rele.

— Și explica *foarte multe,* continuă ea.

— Ce anume? întrebă Robin, hotărâtă să nu privească nici spre Strike, nici spre Irene.

— Fusese la Bergen-Belsen***, a fost unul dintre primii doctori care a ajuns acolo.

— Dumnezeule, spuse Robin, șocată.

— Da, spuse Janice. Nu vorbea niciodată despre asta. N-aș fi aflat nici eu dacă n-aș fi citit în ziar. Ce tre' să fi văzut acolo... munți de cadavre, copii morți... am citit o carte de la bibliotecă despre asta. Groaznic. Poate că de asta era el așa, nu știu. Mi-a părut rău, când am citit. Când a murit el, io nu-1 mai văzusem de ani de zile. Cineva mi-a arătat necrologul, știind că fusesem la St John, și io l-am păstrat, ca amintire despre el. După ce vedeai la ce asistase, prin ce trecuse, puteai să-i ierți lui Brenner multe... da' de fapt asta e valabil pentru toți, nu? După ce afli, totu' se explică. Păcat că de multe ori nu afli decât când e prea târziu.

Janice se întoarse spre Irene.

— Te simți bine, scumpo?

Robin bănuia că Irene decisese, în urma bășinii, că singura modalitate de mușamalizare plină de demnitate a incidentului era să sublinieze că nu se simțea bine.

— Știți, cred că e din cauza stresului, spuse ea cu mâna pe betelia pantalonilor. Apare de fiecare dată când sunt...

Irene se întoarse spre Strike și Robin și continuă, demnă:

— Scuze, dar mă tem că nu cred că...

— Sigur, spuse Strike, închizându-și carnetul. Oricum, cred că am pus toate întrebările pe care le aveam. Asta dacă nu cumva vă mai amintiți, privind retrospectiv, ceva ce a părut ciudat sau nelalocul lui?

— Ne-am gândit și noi, nu? o întrebă Janice pe Irene. Toți anii ăștia... am discutat despre asta, evident.

— *Trebuie* să fi fost Creed, nu-i așa? spuse Irene pe un ton definitiv. Altfel ce explicație ar putea să existe? Unde ar fi putut

*** Lagăr de concentrare și exterminare nazist situat la sud-vest de orașul Bergen, landul Saxonia Inferioară, în nordul Germaniei. *(N.r.)*

ea să dispară?

Cu o ultimă licărire de curiozitate, Irene îl întrebă pe Strike:

— Crezi că o să te lase să te întâlnești cu el?

— Habar n-am, spuse el, ridicându-se în picioare. Oricum, mulțumim foarte mult pentru ospitalitate și pentru că ne-ați răspuns la întrebări...

Janice îi conduse la ușă. Irene le făcu cu mâna în tăcere, în timp ce ieșeau din cameră. Robin își dădea seama că Irene se așteptase la o întrevedere mult mai plăcută. în schimb, fusese obligată să recunoască lucruri stânjenitoare și inconfortabile, portretul pe care îl realizase variantei ei tinere nu era, probabil, printre cele mai reușite — și nimănui, se gândi Robin în timp ce dădea mâna cu Janice la ușă, nu i-ar fi făcut vreo plăcere deosebită să se bășească zgomotos în fața unor necunoscuți.

21

Fie atunci, zise-Artegall, să facem proba, într-un talger așază adevărul.
Iar el făcu întocmai, și apoi minciuna, O puse-n cel'lalt talger...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Ei, deși nu sunt doctor, spuse Strike în timp ce traversau strada spre Land Rover, eu cred că de vină e curry-ul.

— Termină, spuse Robin, râzând fără să vrea.

Nu se putea abține să nu se simtă stânjenită chiar dacă era vorba de altcineva.

— Tu nu stăteai la fel de aproape de ea, replică Strike în timp ce se urca în mașină. Cred că era bhuna de miel...

— Serios, zise Robin, pe jumătate râzând, pe jumătate dezgustată. încetează.

în timp ce își punea centura de siguranță, Strike spuse:

— Eu aș bea ceva.

— E un bar OK nu departe de aici. Am căutat. Trafalgar Tavern.

Căutarea barului fusese, fără îndoială, încă un Lucru Drăguț

pe care Robin decisese să-l facă de ziua lui, iar Strike se întrebă dacă ea avea de gând să-l facă să se simtă vinovat. Probabil că nu, se gândi el, dar totuși acesta era efectul, așa că nu mai comentă altceva, doar întrebă:

— Ce părere ai despre toate astea?

— Păi, au existat niște discrepanțe, nu-i așa? începu Robin, în timp ce ieșeau din parcare. Și cred că ni s-au spus câteva minciuni.

— Și eu cred la fel. Pe care le-ai depistat?

— în primul rând, cearta dintre Irene și Margot, de la petrecerea de Crăciun, spuse Robin ieșind de pe Circus Street. Nu cred că a fost provocată de faptul că Margot l-a examinat pe fiul lui Janice — deși cred că, într-adevăr, l-a examinat pe Kevin fără permisiune.

— Și eu cred la fel. Și sunt de acord: nu cred că cearta s-a referit la asta. Irene a obligat-o pe Janice să spună povestea asta pentru că nu voia să recunoască adevărul. Ceea ce mă face să mă întreb... Irene o pune pe Janice să vină la ea acasă, pentru ca noi să le intervievăm împreună: nu cumva Irene dorea să se asigure că Janice nu ne spune ceva ce ea n-ar vrea? Asta e problema cu prietenii vechi de decenii, nu-i așa? Știu prea multe.

Robin, ocupată să-și amintească drumul spre Trafalgar pe care îl memorase în dimineața aceea, se gândi imediat la toate poveștile pe care i le spusese lisa despre relația dintre Strike și Charlotte. lisa îi spusese că Strike refuzase invitația la cină acasă la ei în seara aceea, susținând că era deja invitat la sora lui. Ceea ce lui Robin îi venea greu să creadă, având în vedere recenta ceartă dintre Strike și Lucy. Poate era paranoică, dar se întrebase inclusiv dacă nu cumva Strike evita compania ei în afara programului.

— N-o suspectezi pe Irene, nu-i așa?

— O suspectez doar că e mincinoasă, bârfitoare și are nevoie compulsivă de atenție, spuse Strike. Nu cred că e suficient de inteligentă să o răpească pe Margot Bamborough și să nu se dea de gol timp de 40 de ani. Pe de altă parte, minciunile sunt întotdeauna interesante. Ți-a mai atras atenția și altceva?

— Da. A fost ceva ciudat în legătură cu povestea cu Leamington Spa sau, mai degrabă, reacția lui Irene a fost ciudată când a auzit-

o pe Janice vorbind despre asta... cred că Leamington Spa înseamnă ceva pentru ea. Și a fost bizar că Janice *nu-i* povestise ce i-a spus pacientul. Ai fi crezut că a făcut asta neapărat, dat fiind că erau cele mai bune prietene, amândouă o cunoscuseră pe Margot și au păstrat legătura în toți anii ăștia. Chiar dacă Janice a crezut că bărbatul ăla, Ramage, inventase totul, de ce nu i-a spus lui Irene?

— Foarte bine punctat, din nou, spuse Strike, privind gânditor fațada neoclasică a Național Maritime Museum, în timp ce treceau pe lângă gazonul minunat îngrijit de culoarea smaraldului. Ce impresie ți-a făcut Janice?

— Păi, când am fost lăsați s-o auzim vorbind, a părut o femeie cumsecade, spuse Robin prudent. A părut imparțială în privința lui Margot și a lui Douthwaite. Nu știu însă de ce acceptă să o trateze Irene ca pe o servitoare...

— Unii oameni au nevoie să se simtă utili... și în plus, poate că se simte puțin obligată, dacă Irene nu a mințit când a spus că ea și soțul ei au ajutat-o financiar pe Janice când a avut nevoie.

Strike zări de la distanță crâșma pe care o alesese Robin. Era pe malul Tamisei, mare și opulentă, cu multe balcoane și copertine, asta pe lângă blazoanele și jardinierele de la ferestre. Robin parcă și se îndreptară apoi pe lângă babalele de fier negru de pe cheu spre zona pavată unde numeroase mese de lemn ofereau o panoramă asupra fluviului. în centrul ei se afla o statuie neagră în mărime naturală a micului lord Nelson, cu fața spre apă. — Vezi? punctă Robin, poți să stai afară și să fumezi.

— Nu e cam frig? se interesă Strike.

— Haina asta e matlasată. Mă duc să iau...

— Nu, mă duc eu, spuse Strike ferm. Ce vrei?

— Doar apă minerală cu lămâie, te rog, având în vedere că sunt la volan.

Când Strike intră în crâșmă, izbucni un cor subit de „La mulți ani". La vederea baloanelor cu heliu din colț, se gândi oripilat, pentru o fracțiune de secundă, că Robin îl adusese aici la o petrecere surpriză; dar peste o clipă își dădu seama că nu recunoaște nici măcar o față și că baloanele formau numărul 80. O femeie micuță, cu părul de culoarea lavandei, zâmbea larg din capul mesei la care stătea toată familia: când suflă în lumânările de pe tortul mare de ciocolată se declanșară blițurile. Urmară

aplauze și urale, iar un copil mic suflă într-un fluier acoperit cu pene.

Strike se duse la bar, încă ușor zdruncinat, mustrându-se că își imaginase, fie și pentru o clipă, că Robin i-ar fi organizat o petrecere surpriză. Nici măcar Charlotte, cu care Strike avusese cea mai lungă și mai strânsă relație din viața lui, nu făcuse vreodată așa ceva. De fapt, Charlotte nu îngăduise niciodată ca ceva atât de trivial precum ziua lui de naștere să stea în calea capriciilor și toanelor ei. Când Strike a împlinit 27 de ani, ea tocmai traversa una din acele faze în care era când de o gelozie violentă, când plină de furie din cauză că el refuza să renunțe la armată (motivele exacte ale numeroaselor lor scene și scandaluri tindeau să devină neclare în amintirea lui). Prin urmare, sub ochii lui, Charlotte îi aruncase cadoul împachetat pe fereastră, de la etajul trei.

Dar bineînțeles că existau și alte amintiri. A 33-a aniversare a lui, de exemplu. Tocmai se externase de la spitalul Selly Oak și mergea pentru prima oară cu o proteză, iar Charlotte îl dusese în apartamentul ei din Notting Hill, îi gătise și după masă se întorsese din bucătărie cu două cești de cafea, goală pușcă și mai frumoasă decât orice femeie pe care o văzuse vreodată. El răsese și suspinase în același timp. Nu făcuse sex de aproape doi ani. Probabil că nu va uita niciodată noaptea care urmase, nici faptul că Charlotte plânsese după aceea în brațele lui, spunându-i că era singurul bărbat din lume pentru ea, că se temea de sentimentele ei, se temea că e rea pentru că nu regreta piciorul lui pierdut dacă îi aducea din nou împreună, dacă însemna că, în sfârșit, putea să aibă și grijă de el așa cum el avusese întotdeauna grijă de ea. Spre miezul nopții, Strike o ceruse în căsătorie, apoi făcuseră dragoste din nou și discutaseră până în zori despre cum avea să lanseze el agenția de detectivi, iar Charlotte îi spusese că nu voia inel, că Strike trebuia să-și păstreze banii pentru noua lui carieră, în care avea să exceleze.

După ce cumpără băuturi și chipsuri, Strike se întoarse la Robin, care stătea pe o bancă afară, cu mâinile în buzunare și cu o expresie posomorâtă pe chip.

— înveselește-te, o îndemnă el, dar era un mesaj pentru amândoi.

— Scuze, spuse Robin, deși nu știa prea bine pentru ce își cere

scuze.

Strike se așeză lângă ea, nu vizavi, astfel încât să fie amândoi cu fața la fluviu. Lângă ei era o plajă mică cu prundiș, iar valurile clipoceau pe pietricelele reci. Pe celălalt mal se înălțau clădirile de birouri de culoarea oțelului de pe Canary Wharf, iar în stânga lor — The Shard. Fluviul era de culoarea plumbului în această zi rece de noiembrie. Strike rupse unul dintre pachetele de chipsuri până la mijloc, ca să poată lua amândoi. Dorindu-și să fi cerut cafea în locul unei băuturi reci, Robin sorbi din apa minerală cu lămâie, mâncă niște chipsuri și își băgă iar mâinile în buzunare, înainte de a spune:

— Știu că nu e atitudinea potrivită, dar sincer... Nu cred că o să aflăm ce i s-a întâmplat lui Margot Bamborough.

— Ce te face să spui asta?

— Faptul că Irene își amintește toate acele nume greșit, presupun.... că Janice a mers pe mâna ei, ascunzând motivul disputei de la petrecerea de Crăciun... a trecut atât de mult timp. Oamenii nu mai au acum nicio obligație să ne spună adevărul, chiar dacă și-l amintesc. Ia în calcul și faptul că oamenii se atașează de vechile teorii, cum ar fi toată chestia cu Gloria și cu pastila din cana lui Brenner, și vor să pară importanți, pretinzând că știu lucruri și... mă rog, încep să cred că încercăm imposibilul.

Un val de oboseală o copleșise pe Robin în timp ce stătea în frig și îl aștepta pe Strike, iar după el venise deznădejdea.

— Revino-ți, spuse Strike încurajator. Am aflat deja două lucruri importante pe care poliția nu le-a știut niciodată.

își scoase țigările, aprinse una și apoi continuă:

— în primul rând: în clădirea în care lucra Margot exista un stoc mare de barbiturice. în al doilea rând: e posibil ca Margot Bamborough să fi făcut un avort. Să începem cu barbituricele... oare nu ignorăm ceva foarte evident și anume că în incinta respectivă existau mijloacele de a adormi pe cineva?

— Margot n-a fost adormită, spuse Robin, mestecând posacă chipsuri. A ieșit de acolo pe picioare.

— Doar dacă presupunem...

— ... că Gloria n-a mințit, știu, spuse Robin. Dar cum îi administrează ea și Theo — pentru că Theo trebuie să fie și ea implicată, nu-i așa? Cum îi administrează Gloria și Theo suficiente barbiturice lui Margot ca s-o facă să-și piardă cunoștința? Nu uita că, dacă Irene spune adevărul, la momentul acela Margot nu lăsa pe nimeni să-i pregătească băuturile. Iar din ce a spus Janice despre dozaj, ai avea nevoie de o grămadă de pastile ca să faci pe cineva să-și piardă cunoștința.

— Bun raționament. Deci, revenind la povestioara cu pastila din ceai...

— Tu n-ai crezut-o?

— Ba da, spuse Strike, pentru că pare o minciună complet inutilă. Nu e suficient de interesantă ca să devină o anecdotă captivantă, nu-i așa, o singură pastilă? Dar readuce pe tapet întrebarea dacă Margot știa sau bănuia că Brenner e dependent. E posibil să fi observat că se comportă ciudat. Sedativele l-ar fi făcut somnoros. Poate a văzut că-i merge mintea mai greu. Tot ce am aflat despre Margot sugerează că, dacă i s-ar fi părut că Brenner are o atitudine neprofesională sau riscă să-și pună în pericol pacienții, ar fi luat taurul de coarne și i-ar fi cerut socoteală. Și tocmai am aflat o mulțime de informații interesante despre Brenner, care pare să fi fost un om traumatizat, nefericit și singuratic. Dacă Margot l-a amenințat că își va pierde licența? Pierderea statutului și prestigiului pentru cineva a cărui viață se rezuma practic la asta? Oamenii au ucis și pentru mai puțin.

— în seara aia a plecat de la cabinet înaintea ei.

— Dacă a așteptat-o? Și s-a oferit s-o ducă cu mașina?

— Dacă ar fi făcut asta, cred că ea ar fi devenit suspicioasă, spuse Robin. Nu că vrea să-i facă rău, ci că o să strige la ea, ceea ce ar fi fost stilul lui, din câte știm despre *el.* Eu, personal, aș fi preferat să merg prin ploaie. Iar ea era mult mai tânără decât el, înaltă și în formă. Nu-mi amintesc acum unde locuia Brenner...

— împreună cu sora lui necăsătorită, la vreo 20 de minute cu mașina de cabinet. Sora lui a spus că a ajuns acasă la ora obișnuită. Un vecin care își plimba câinele a confirmat că-l văzuse prin fereastră în jur de ora 11...

Apoi Strike continuă:

— Dar mă pot gândi și la altă posibilitate în privința acelor barbiturice. Așa cum a subliniat Janice, aveau valoare de piață și, după câte se pare, Brenner strânsese un stoc serios. Trebuie să luăm în considerare posibilitatea

ca cineva din afară să fi aflat că în incintă există droguri valoroase, să fi încercat să le șterpelească și Margot să-i fi stat în cale.

— Ceea ce ne duce înapoi la ideea că Margot a murit înăuntru, ceea ce înseamnă...

— Că Gloria și Theo revin în prim-plan. E posibil ca Gloria și Theo să fi plănuit să ia chiar ele drogurile. Și tocmai am auzit...

— ... că Gloria avea un frate care vindea droguri, spuse Robin.

— De ce o spui pe un ton atât de sceptic?

— Irene era hotărâtă s-o facă praf pe Gloria, nu-i așa?

— Da, e adevărat, dar faptul că Gloria avea un frate care vindea droguri e o informație valoroasă, ca și faptul că în incintă existau o grămadă de droguri care așteptau să fie furate. Brenner oricum n-ar fi recunoscut că le avusese, așa că probabil n-ar fi reclamat furtul, ceea ce creează o situație bună de exploatat.

— Dacă ai un frate infractor nu te face infractor și pe tine.

— De acord, dar mă face să-mi doresc și mai mult s-o găsesc pe Gloria. Termenul de „persoană de interes" i se potrivește destul de bine... Și mai e și avortul. Dacă Irene spune adevărul despre faptul că clinica a sunat ca să confirme programarea...

— *Dacă,* spuse Robin.

— Nu cred că asta a fost o minciună, spuse Strike. Dintr-un motiv total opus față de pastila din cana lui Brenner. Minciuna asta e prea mare. Oamenii nu inventează chestii de felul ăsta. în orice caz, Irene i-a spus lui Janice la momentul respectiv, iar mica lor ceartă despre confidențialitatea pacientului pare reală. Iar C. B. Oakden trebuie să-și fi întemeiat povestea pe ceva. N-aș fi deloc surprins dacă pontul a venit de la Irene. Nu mi s-a părut o femeie care ar refuza vreo ocazie de a specula sau bârfi.

Robin nu spuse nimic. Se confruntase o singură dată în viața ei cu posibilitatea de a fi însărcinată și încă își amintea ușurarea care o inundase când devenise evident că nu era și că nu trebuia să mai suporte atingerile altor străini, încă o procedură intimă, alt sânge, altă durere.

Imaginează-ți cum ar fi să avortezi copilul soțului tău, se gândi ea. Oare Margot chiar ar fi putut să facă asta, când o avea deja acasă pe sora acelui copil? Ce se petrecuse în mintea ei, cu o lună înainte să dispară? Poate că suferise o cădere psihică discretă, ca și Talbot? Ultimii câțiva ani o învățaseră pe Robin cât de secretoși pot fi oameni, chiar și față de cei care cred că îi cunosc cel mai bine. Infidelitate și bigamie, perversiuni și fetișuri, furt și fraudă, urmărire și hărțuire: cercetase atât

de multe vieți secrete că le pierduse deja șirul. Și nici nu se considera mai presus din cei înșelați și păcăliți care veneau la agenție în căutarea adevărului. Nu crezuse și ea că își cunoaște soțul în cel mai mic detaliu? Câte sute de nopți nu petrecuseră în pat, încolăciți ca niște frați siamezi, șoptindu-și secrete și râzând împreună în întuneric? își petrecuse aproape jumătate de viață alături de Matthew și abia când un cercel cu diamante tare și strălucitor apăruse în patul lor își dăduse seama că acesta duce o viață separată și că nu era, și probabil că nu fusese niciodată, așa cum credea ea.

— Nu vrei să crezi că a făcut un avort, spuse Strike, intuind corect cel puțin o parte a motivului tăcerii ei.

Robin preferă să schimbe vorba:

— N-ai primit niciun răspuns de la prietena ei, Oonagh, nu-i așa?

— Nu ți-am spus? spuse Strike. Ba da, am primit ieri un e-mail. Chiar e vicar la pensie și ar fi încântată să se întâlnească cu noi când vine la Londra pentru cumpărăturile de Crăciun. Rămâne să confirmăm mai încolo data exactă.

— Bun, spuse Robin. Știi, mi-ar plăcea să discut cu cineva care chiar *o plăcea* pe Margot.

— Gupta o plăcea, spuse Strike. Și Janice, tocmai ne-a spus asta.

Robin desfăcu a doua pungă de chipsuri.

— Dar nu exact la asta te aștepți acum? spuse ea. Ca oamenii măcar să *pretindă* că o plăceau pe Margot, după tot ce s-a întâmplat. Dar Irene n-o plăcea. Nu ți s-a părut puțin... *exagerat...* să păstreze atât de multă ranchiună după 40 de ani? A dat în ea cu sălbăticie. Nu crezi că ar fi fost... Nu știu, mai *diplomat* din partea ei...

— Să pretindă că erau prietene?

— Da... dar poate că Irene era conștientă că existau prea multe persoane care văzuseră că ele *nu* fuseseră prietene. Ce părere ai despre biletele anonime? Adevărate sau false?

— Bună întrebare, spuse Strike scărpinându-și bărbia. Lui Irene i-a făcut mare plăcere să ne spună că Margot fusese făcută „cuvântul cu p", dar „focurile iadului" nu pare genul de lucru pe care să se apuce ea să-l inventeze. M-aș fi așteptat mai degrabă la ceva în sensul de „vacă arogantă".

își scoase iar carnetul și își examină notițele pe care și le luase în timpul interviului.

— Ei, va trebui oricum să verificăm pistele astea, să vedem dacă duc undeva. Vrei să te ocupi tu de Charlie Ramage și de Leamington Spa, iar

eu îl iau la cercetat pe Applethorpe, dependentul de beni?

— Iar ai făcut expresia aia, remarcă Robin.

— Ce expresie?

— Când spui beni, zâmbești. Ce e așa de amuzant la benzedrină?

— A... râse el. Mi-am amintit de ceva ce îmi povestise unchiul Ted. Te-ai uitat vreodată la *Crossroads?*

— Ce e *Crossroads?*

— Uit mereu că ești mult mai mică, zise Strike. Era o telenovelă în care era un personaj pe nume Bennie. Era — mă rog, în ziua de azi s-ar spune că avea nevoi speciale. încet la minte. Purta o căciulă de lână și era, în felul lui, un personaj emblematic.

— Și te-ai gândit la el? spuse Robin.

Nu părea ceva foarte amuzant.

— Nu, dar ca să înțelegi ce urmează, nu aveam cum să nu-ți pomenesc de el. Presupun că ai auzit despre Războiul Malvinelor.

— Sunt mai mică decât tine, Strike, nu sunt analfabetă.

— Bun. Deci soldații britanici care s-au dus acolo — a fost și Ted, în 1982 — i-au poreclit pe localnici „Bennie", după personajul din *Crossroads.* Comandanții află chestia asta și de sus vine ordinul „Nu-i mai numiți pe oamenii ăștia pe care tocmai i-am eliberat Bennie".

Strike începu să zâmbească larg.

— Și atunci, continuă el, au început să le spună „Tot".

— „Tot"? Ce înseamnă „Tot"?

— „Tot Bennie", spuse Strike, cu un hohot de râs.

Robin râse și ea, mai mult molipsită de buna lui dispoziție. După ce hohotele lui se stinseră, priviră amândoi fluviul timp câteva secunde, bând și, în cazul lui Strike, fumând, până când el spuse:

— O să scriu la Ministerul Justiției, să cer aprobare ca să-l vizitez pe Creed.

— Zău?

— Trebuie să încercăm. Autoritățile au crezut întotdeauna că Creed a agresat sau a ucis mai multe femei decât cele pentru care a fost condamnat. în casa lui erau bijuterii și articole de îmbrăcăminte care nu au fost identificate niciodată. Dacă toată lumea crede că el e autorul...

— ... asta nu înseamnă că nu e chiar el, fu de acord Robin, urmărindu-i perfect logica încâlcită.

Strike oftă și se frecă pe față, fără să-și scoată țigara din gură:

— Vrei să vezi mai exact cât de nebun era Talbot?

— Da.

Strike scoase din buzunarul interior al hainei carnetul legat în piele și i-1 întinse. Robin îl deschise și începu să dea paginile în tăcere.

Paginile erau pline de desene ciudate și diagrame. Scrisul era mic și foarte îngrijit, dar înghesuit. Multe expresii și simboluri erau subliniate sau încercuite. Pentagrama apărea constant. Peste tot erau nume, dar niciunul care să aibă legătură cu cazul: Crowley, Lévy, Adams și Schmidt.

— Hm, spuse ea încet, oprindu-se la o pagină deosebit de încărcată, de pe care un cap de țap cu un al treilea ochi o privea răutăcios. Uită-te la asta... Robin se aplecă spre el.

— Folosește simboluri astrologice.

— Poftim? spuse Strike, încruntându-se la pagina pe care o examina ea.

— Asta e Balanța, spuse Robin, arătând spre un simbol din partea de jos a paginii. E zodia mea, aveam un breloc la chei așa.

— La naiba, folosește *zodii?* spuse Strike.

Trase carnetul spre el, cu o expresie atât de dezgustată că Robin începu să râdă iar. Strike cercetă pagina. Robin avea dreptate. Dar, în același timp, cercurile care înconjurau capul țapului îi mai spuneau ceva.

— A calculat tot horoscopul pentru momentul în care credea că a fost răpită Margot, spuse el. Uite data acolo. 11 octombrie 1974. 6 și jumătate seara... dă-o dracu'. *Astrologie...* Era țăcănit rău.

— Tu ce zodie ești? întrebă Robin, încercând să-și dea seama.

— Habar n-am.

— Du-te naibii, spuse ea.

Strike o privi surprins.

— Te faci că nu știi! spuse ea. Toată lumea știe ce zodie e. Degeaba pretinzi că ești deasupra celorlalți.

Strike zâmbi ezitant, trase adânc din țigară, dădu fumul afară și spuse:

— Săgetător cu ascendent în Scorpion și cu soarele în prima casă.

— Ești... începu să râdă Robin. Ai inventat asta acum, pe loc, sau e real?

— Bineînțeles că nu e *real,* la dracu', spuse Strike. *Nimic* din toate astea nu e real, nu-i așa? Dar da. Asta spune *horoscopul meu natal.* Nu mai râde. Adu-ți aminte cine a fost mama mea. îi plăceau la nebunie chestiile astea. Una dintre cele mai bune prietene ale ei mi-a făcut horoscopul complet, când m-am născut. Ar fi trebuit să

recunosc asta imediat...

Strike arătă spre desenul țapului.

— Dar n-am citit ca lumea, continuă el, n-am avut timp.

— Și ce înseamnă să ai soarele în prima casă?

— Nu înseamnă nimic, sunt doar prostii.

Robin își dădea seama că Strike nu vrea să recunoască faptul că știe, ceea ce o făcu să râdă iar. Pe jumătate enervat, pe jumătate amuzat, Strike murmură:

— Independent. Plin de autoritate.

— Ei...

19,30

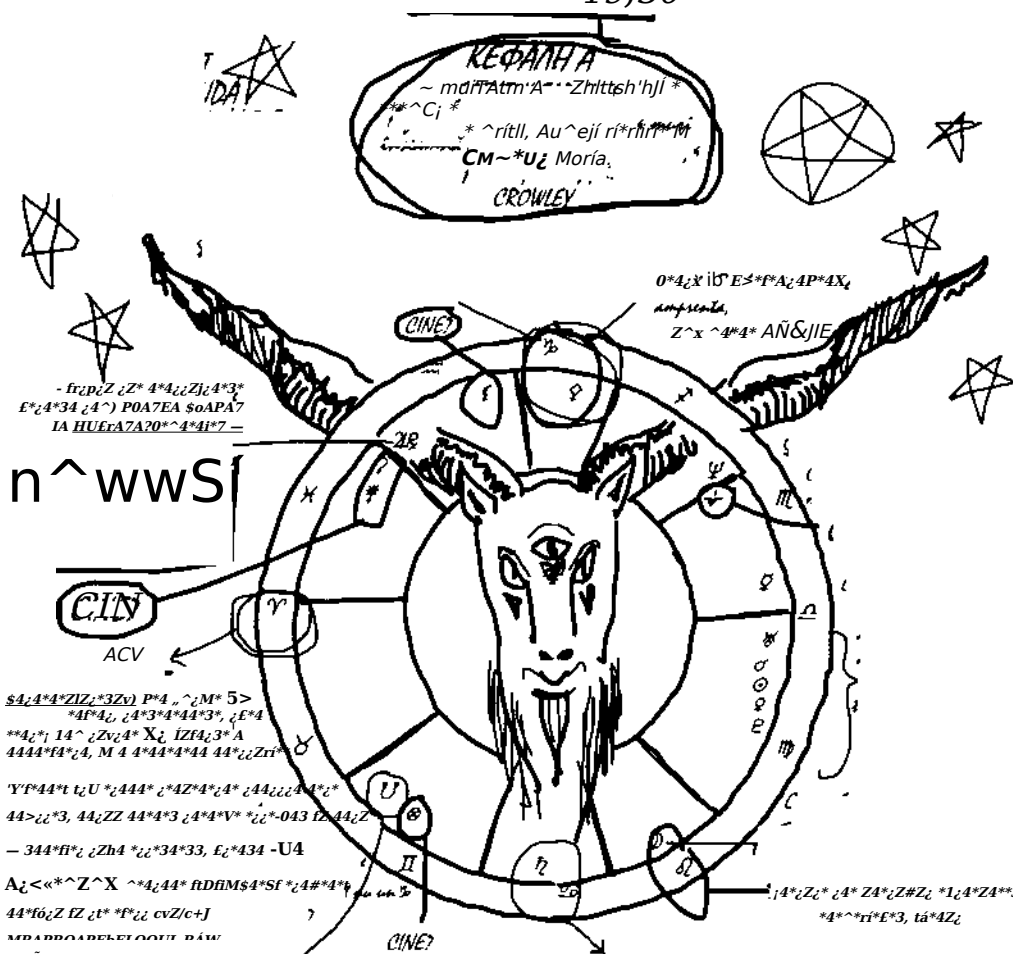

n^wwSi

0*4¿x ib E≤*f*A¿4P*4X¿
Z^x ^4*4* AÑ&JIE

- fr¿p¿Z ¿Z* 4*4¿¿Zj¿4*3*
£*¿4*34 ¿4^) P0A7EA $oAPA7
IA HU£rA7A?0*^4*4i*7 —

$4¿4*4*ZlZ¿*3Zv) P*4 „^¿M* 5>
*4f*4¿ ¿4*3*4*44*3*, ¿£*4
**4¿*¡ 14^ ¿Zv¿4* X¿ ÍZf4¿3* A
4444*f4*¿4, M 4 4*44*4*44 44*¿¿Zri*

'Y'f*44*t t¿U *¿444* ¿*4Z*4*¿4* ¿44¿¿¿4*¿*
44>¿¿*3, 44¿ZZ 44*4*3 ¿4*4*V* *¿¿*-043 fZ A4¿Z
— 344*fi*¿ ¿Zh4 *¿¿*34*33, £¿*434 -U4
A¿<«*^Z^X ^*4¿44* ftDfiM$4*Sf *¿4#*4*
44*fó¿Z fZ ¿t* *f*¿¿ cvZ/c+J

Ñ¿¿*¿ 4¿*¿z¿ ¿4* U _____
o*¿¿* ORCMLEY^ PIERIA tum
A ¿¿4** 0*4*, 0*4* Ptmú-ríríd o'i: 7R.0FEELUA7EPELA £A

APAÑE: H C4U ¿¿$Z¿ £ ¿¿*4 ¿4* #¿46*44 - JJl2¿?

¡4*¿Z¿* ¿4* Z4*¿Z#Z¿ *1¿4*Z4**3¿4,
4^*rí*£*3, tá*4Z¿

SCHMINCDREC&tá

REEWIUARE
EfiPHOMEJ SAPHOMEf

%
E-itt £4*A** A¿*'f*h¿4*4¿x -^x ^*6*£¿Jt*.73Z.
E £¿f"<*í A&Zfxfá, C*V¡¿ *¿*¿* 4*x4*¿ ¿4* ¿¿i*44*¿6t
¿4*3.
— E¿3£*£*4 l¿vt

ty¿ «††† ### 0*4* M&4ZZ
OROWIEY^rí*¿¿*¿33*3u &-&4ZZ
v* £Z *¿§§§34 "

CINE?

— Sunt doar prostii, și cazul ăsta are deja suficiente tâmpenii mistice ca să mai adăugăm și zodiile. Mediumul și locul sfânt, Talbot și Baphomet...

— ... Irene și Margot Fonteyn care s-a spart, continuă Robin.

— Irene și nenorocita de Margot Fonteyn care s-a spart, murmură Strike, dându-și ochii peste cap.

Stropi fini de ploaie înghețată începură să cadă pe masă și pe carnetul lui Talbot pe care Strike îl închise repede, ca să nu se întindă cerneala. Se ridicară amândoi în același timp, de parcă s-ar fi vorbit, și o luară spre Land Rover.

Bătrâna cu părul de culoarea lavandei care se născuse în aceeași zi cu Strike era ajutată acum să urce într-o Toyota aflată în apropiere, de două femei care păreau fiicele ei. Peste tot în jurul

---

†††E ¿4* 0*4* * $*f3U, 0*4*
0*4*I*4ZlZ. ¥ ¿4*^1 —
Z4*4¿Z¿ZÍZ3*34,
f4¿£t*4*^¿4*Z *44^4*44.
$34¿¿*4*44* ¿4* 0*4*

‡‡‡ $*44*, 0*4* $*4**3*3ZZ,
f44¿¿¿¿ 4#Z¿44*3 f44*3u* i¿3z ¿¿z
¿z* ¿¿4*44*z<*¿ 4t*4*ÍZ¿*¿.
£*[£¿44*43 4Zf4rí*¿4*f* ¿4*1*) O
4^44*3* 4*4¿Z¿*¿*) 0*4* * $*44*, ¿4
*4444*44*4* $ERYí70Rf a * Prí^,
MAMtáÉWWITP

§§§£*{¿¿*■¿34&rí*¿0i Z4* £0

„$£*4*3*, 4^*44*, 4(*4*3*, ¿4 O $4*3* fZ 0¿4*¿*4¿¿Z -fZ $*44 ¿4 ¿4* £u
4¡*44* EIAPAÑA ¿JOAEÍRA <*4t ¿*¿*4¿tU EÉE7IA! OROWLEY ¿fa ¿W,
tuk&h^tUfx^
A *M¿MA ¿&rí¿á¿u

EA A Zfx ^4t*£4A¿ — IMPORJAMITP \ /
£±= P&P7A7E/ÍÑPREP7ARE Uwte* 4* ¿^3*34*)]/
— ^t44t*f♢4* fí'l/ttl f44*3u* *¿4f3 3*[. APAÑE 4[¿4*4 ¿**44 ¿*[¿¿*¿i*rí$ZZ, ¿4* 34*4*3¿xZ 4rí. ! fZ [¿*¿¿34, [*44*¿ *¿4
irí* (**4Í4 ł^44*, A O¿Z¿4¿ ¿4*¿4[¿4*£ 6¿l34*¿ ¿4 [4 £14*4*34 — ¿¿Arí Z3*34 — „4 [¿4¿¿Z¿¿*
¿¿¿WIZÜ ♢
fr4^ZX, £ ' 4¿-fZ ¿4* 44*44*. £± 4 ¿4¿¿*44 ¿4¿4¡[44* 4*4¿*X4*¿ ¿Z ¿4*¿4*4¿* 4* Z¿ [4434*4¿*44 ¿Z M
Z34*¿ A 3*44.”„£2 ECEIÑAIPEÍÑOREPéRéPIÑTRE7OA7é$£NÑÑEIŁ“ ...

mașinii erau rude care zâmbeau și discutau sub umbrele. Doar pentru o clipă, în timp ce urca iar în Land Rover, Strike se întrebă unde avea să fie el, dacă ajungea la 80 de ani, și cine avea să îi fie alături.

22

Iar alteori neiscodite stări s-or arăta. Atunci de ce să spuie toți netoții în zadar, Că lucrurile-s doar așa cum lor le par? Dacă de alte lumi lor li s-ar povesti în sfera lucitoare-a Lunilor cu har Și fiecare stea ce n-o putem zări?

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în seara aceea, Strike mâncă singur în apartamentul său, ce-și cumpărase de pe drum. în timp ce răsturna tăieței Singapore în farfurie, recunoscu în sinea lui ironia situației: dacă lisa nu s-ar fi arătat atât de dornică să moșească o relație sentimentală între el și Robin, acum probabil că s-ar fi aflat în apartamentul lui Nick și al lisei din Octavia Road, distrându-se alături de cei doi vechi prieteni ai săi și de Robin însăși, a cărei companie nu îl plictisea niciodată, deși petreceau atât de mult timp împreună la muncă.

în timp ce mânca, gândurile lui Strike zăboviră asupra partenerei lui, asupra sărutului de pe felicitarea atent aleasă, asupra căștilor și a faptului că ea îi spunea acum Strike când era enervată sau când glumeau împreună, semne evidente ale unei intimități crescânde. Oricât de stresante ar fi fost procedurile divorțului, despre care ea îi împărtășise puține detalii, oricât de puțin ar fi căutat ea în mod conștient o legătură sentimentală, era cu toate acestea liberă.

Nu era prima oară când Strike se întreba cât de egoist ar fi fost din partea lui să presupună că Robin ar putea simți pentru el ceva mai mult decât o simplă prietenie. Se înțelegea cu ea mai bine decât se înțelesese cu oricare altă femeie. Simpatia lor reciprocă supraviețuise întregului stres pe care îl presupunea conducerea în comun a unei afaceri, încercărilor personale prin care trecuse fiecare de când se cunoscuseră, chiar și dezacordului major care îl făcuse cândva s-o concedieze. Robin venise imediat la spital când el se trezise singur cu

un nepot grav bolnav, îndurând, Strike nu avea nicio îndoială, nemulțumirea fostului ei soț, pe care Strike nu uita niciodată să-l numească în mintea lui „boul ăla".

Iar Strike nu ignora nici calitățile fizice ale lui Robin: fusese pe deplin conștient de ele încă din clipa în care ea își scosese prima oară haina în biroul lui. Dar nu șarmul ei îi amenința lui liniștea, cât plăcerea adâncă și vinovată de a fi actualmente principalul bărbat din viața ei. Acum când în fața lui se afla posibilitatea a ceva mai mult, acum când soțul ei dispăruse, iar Robin era singură, Strike se trezea întrebându-se la modul serios ce s-ar fi întâmplat dacă ei doi ar fi dat curs atracției care, începea el să bănuiască, era reciprocă. O relație ar afecta agenția, pentru care amândoi sacrificaseră atât de multe și care pentru Strike reprezenta încununarea tuturor viselor lui de mărire? Indiferent cum formula întrebarea, răspunsul era de fiecare dată „da", deoarece el era sigur, din motive care aveau de-a face cu traume din trecut, nu cu vreo conduită morală puritană, că ceea ce căuta în cele din urmă Robin era siguranța și permanența căsătoriei.

Iar el nu era genul care se căsătorește. Indiferent de inconveniente, ceea ce își dorea la sfârșitul unei zile de lucru era spațiul lui privat, curat și ordonat, organizat exact așa cum îi plăcea lui, în care să fie scutit de furtuni emoționale, de vinovăție și acuzații, de pretenții de a asigura iubirea romantică gen Hallmark, de o viață în care fericirea altcuiva era responsabilitatea lui. Adevărul era că Strike fusese întotdeauna responsabil pentru o femeie: pentru Lucy, în timp ce creșteau împreună în mizerie și haos, pentru Leda, care se împleticea de la un amant Ia altul și pe care el trebuise uneori să o protejeze fizic în adolescență, pentru Charlotte, a cărei fragilitate cu tendințe autodistructive primise numeroase denumiri din partea psihoterapeuților și psihiatrilor, dar pe care, în ciuda a orice, el o iubise. Acum era singur și oarecum împăcat. Niciuna dintre aventurile sau relațiile de o noapte pe care le avusese după Charlotte nu ajunsese să-l atingă în profunzime. Uneori Strike se întreba dacă nu cumva Charlotte îi retezase cumva capacitatea de a avea sentimente profunde.

Numai că, aproape împotriva voinței lui, chiar ținea la Robin. Simțea imboldurile cunoscute ale unei dorințe de a o face fericită care îl iritau mult mai tare decât obiceiul pe care și-l luase de a întoarce categoric privirea când ea se apleca deasupra unui birou.

Erau prieteni, și el spera să rămână prieteni pentru totdeauna, iar cea mai bună modalitate de a garanta asta, bănuia Strike, era de a nu se vedea niciodată goi.

După ce-și spălă farfuria, Strike deschise fereastra ca să lase să intre aerul rece al nopții, amintindu-și că oricare dintre femeile pe care le cunoștea el s-ar fi plâns imediat de curent. Apoi își aprinse o țigară, deschise laptopul pe care îl luase la etaj și concepu o scrisoare către Ministerul Justiției, explicând că fusese angajat de Anna Phipps, prezentându-și acreditările care îi permiteau să activeze ca investigator atât în cadrul armatei, cât și în afara ei, și cerând permisiunea de a-1 vizita și chestiona pe Dennis Creed la Broadmoor.

După ce termină, căscă, își aprinse a mia țigară pe ziua aceea și se duse să se întindă în pat, scoțându-și mai întâi pantalonii, ca de obicei. Luă *Demonul din Paradise Park* și dădu la ultimul capitol.

întrebarea care îi chinuie pe polițiștii care au intrat în 1976 în subsolul lui Creed și au văzut cu ochii lor combinația de închisoare și cameră de tortură pe care o construise acesta acolo este dacă mai există și alte victime pe lângă cele 12 femei despre care se știe că le-a atacat, răpit și/sau omorât.

La ultimul nostru interviu, Creed, căruia în dimineața aceea îi fuseseră suspendate drepturile, în urma unei izbucniri agresive pe care a avut-o la adresa unui gardian al închisorii, a fost în dispoziția lui cea mai reținută, arătându-se extrem de criptic.

î: Oamenii bănuiesc că s-ar putea să existe și alte victime. R: Zău?
î: Louise Tucker. Avea 16 ani și a fugit...
R: Vouă, jurnaliștilor, vă place să dați vârsta oamenilor, nu-i așa? De ce?
î: Pentru că asta zugrăvește o imagine. E un detaliu cu care ne putem identifica cu toții. Știi ceva despre Louise Tucker?
R: Da. Avea 16 ani.
î: în subsolul dumitale au existat bijuterii nerevendicate. Articole de îmbrăcăminte nerevendicate.
R:...
î: Nu vrei să vorbești despre bijuteriile nerevendicate?
R:...
î: De ce nu vrei să vorbești despre articolele nerevendicate?

R:...

î: Nu există o parte a dumitale care se gândește „Acum nu mai am nimic de pierdut. Aș putea să aduc liniște în sufletele oamenilor, astfel ca familiile să nu se mai frământe?"

R:...

î: Nu te gândești că asta ar fi un fel de reparație? „Aș putea să-mi reabilitez reputația măcar în parte?"

R: *[râde]* „Reputație"... crezi că-mi petrec zilele făcându-mi griji pentru reputația mea? Voi chiar nu [neinteligibil].

î: Dar Rara Wolfson? A dispărut în '73.

R: Câți ani avea?

î: 26. Era animatoare de club în Soho.

R. Nu-mi plac curvele.

î: De ce?

R: Sunt murdare.

î: Ai frecventat prostituate.

R: Când nu exista altă ofertă.

î: Ai încercat — Helen Wardrop era prostituată. Și a reușit să-ți scape. A furnizat o descriere poliției.

R:...

î: Ai încercat s-o răpești pe Helen din aceeași zonă în care a fost văzută ultima oară Rara.

R:...

î: Dar Margot Bamborough?

R:...

î: O camionetă care semăna cu a dumitale a fost văzută gonind prin zona din care a dispărut.

R:...

î: Dacă ai răpit-o pe Bamborough, înseamnă că s-a aflat în sub-solul dumitale în același timp cu Susan Meyer, nu-i așa?

R:... Plăcut pentru ea.

î: A fost plăcut pentru ea?

R: Să aibă cu cine vorbi.

î: Vrei să spui că le-ai ținut pe Bamborough și pe Meyer în același timp?

R: *[zâmbește]*

î: Dar Andrea Hooton? Bamborough era moartă când ai răpit-o pe

Andrea?

R:...

î: Ai aruncat cadavrul Andreei de pe faleză. Asta a fost o schimbare în modul de operare. A fost primul cadavru pe care l-ai aruncat de acolo?

R:...

î: Nu vrei să confirmi că ai răpit-o pe Margot Bamborough?

R: *[zâmbește]*

Strike puse cartea jos și rămase așa o vreme, fumând și gândindu-se. Apoi se întinse după carnetul legat în piele al lui Talbot, pe care îl aruncase pe pat mai devreme, când își scosese haina.

Dădu paginile legate strâns în căutarea a ceva care să aibă cât de cât un înțeles, ceva pe care să-l poată pune în legătură cu un fapt sau o referință clare. Dintr-odată, o propoziție scrisă în mare parte în engleză i se păru familiară și opri mișcarea paginilor.

*Al12-l**M)&X.* ZM *CUM ERA bE AȘTEPTAT,*

Trebuia să depună un efort ca să se ridice și să-și aducă propriul carnet, dar asta făcu. Se prăbuși la loc în pat și găsi propoziția pe care Pat i-o tradusese din stenografia Pitman:

Aceasta e ultima, a douăsprezecea, și cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea — cuvânt necunoscut—Baphomet. Transcrie în cartea adevărată.

Cuvântul necunoscut, își dădu seama Strike, era același simbol cu cel care urma după cuvântul „ucigaș" în carnetul lui Talbot.

Simțindu-se deopotrivă exasperat și curios, Strike își luă telefonul și căută pe Google „simboluri astrologice".

Peste câteva minute, după ce citise, cu o expresie de ușoară neplăcere, câteva pagini de astrologie, reuși să interpreteze corect propoziția lui Talbot, care spunea *„A 12-a (Pești) găsită. Deci, CUM ERA DE AȘTEPTAT, ucigașul e Capricorn.*

Pești era a douăsprezecea zodie, iar Capricorn a zecea. Capricorn era și semnul țapului, pe care Talbot, în țicneala lui, părea să-l lege de Baphomet, zeitatea cu cap de țap.

— La dracu', murmură Strike, începând să scrie ceva pe o pagină goală din carnetul lui.

îi veni o idee: datele acelea stranii și neexplicate, cu cruci lângă ele, de pe toate declarațiile luate martorilor bărbați. Se întrebă dacă să

se ridice și să se ducă jos ca să-și aducă paginile de care avea nevoie din cutiile cu documentele poliției. Decise, cu un oftat, că răspunsul era da. Se încheie la pantaloni, se ridică în picioare și luă cheile de la birou din cuierul de lângă ușă.

Zece minute mai târziu, Strike se întoarse în dormitorul lui cu laptopul și cu un carnet nou. Se instală iar deasupra păturii și observă că ecranul mobilului pe care îl lăsase pe pat era acum aprins. Cineva încercase să dea de el cât timp fusese jos, în birou. Așteptându-se să fie Lucy, luă telefonul și se uită.

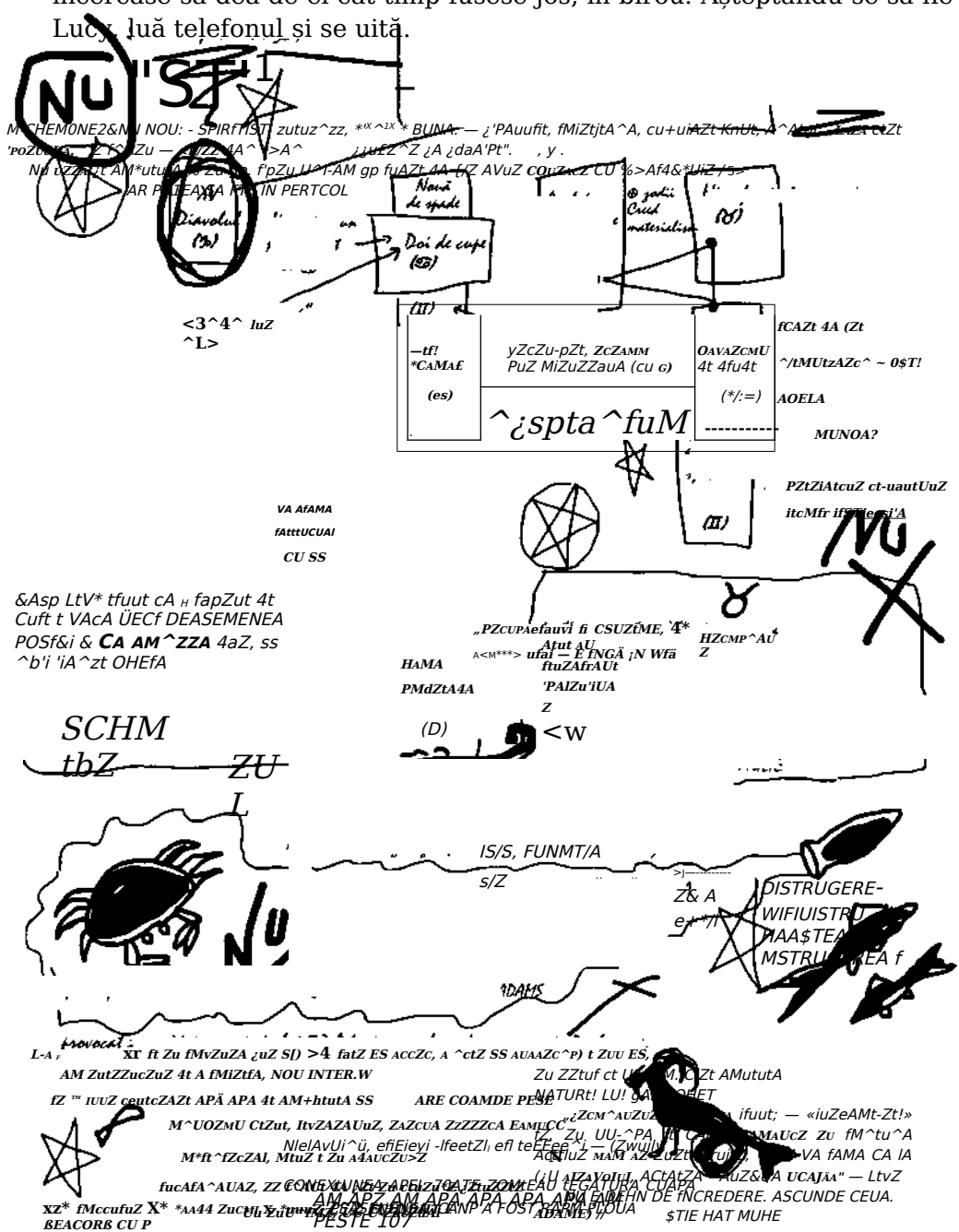

Tocmai pierduse un apel de la Charlotte. Strike puse telefonul înapoi pe pat și își deschise laptopul. Se apucă, încet și meticulos, să potrivească datele neexplicate, care apăreau pe fiecare dintre declarațiile date de bărbații care fuseseră considerați suspecți, cu zodiile respective. Dacă intuia corect că Talbot verificase zodiile bărbaților, Steven Douthwaite era Pești, Paul Satchwell era Berbec și Roy Phipps, care se născuse pe 27 decembrie,... era Capricorn. Dar Talbot îl scosese încă de la bun început pe Roy Phipps de pe lista suspecților.

— Nu are niciun sens, fir-ar al naibii, murmură Strike către camera goală.

Puse jos laptopul, luă iar carnetul lui Talbot și începu să citească de unde scria că ucigașul lui Margot trebuia să fie Capricorn.

— Dumnezeule mare, murmură el.

încercă, dar fără să reușească cine știe ce, să găsească o logică în acel amalgam de ezoterisme dezlânate cu ajutorul site-urilor astrologice. Din câte își dădea seama, Talbot părea să-l fi scos pe Roy Phipps de pe lista suspecților pe motiv că nu era de fapt Capricorn, ci altă zodie din care Strike nu reușea să priceapă o iotă, bănuind că era una inventată de Talbot.

Reveni la carnet și recunoscu sistemul Crucea Celtică de etalare a cărților de tarot pe care îl știa din copilărie. Ledei îi plăcea să se considere ghicitoare în tarot; Strike o văzuse de multe ori cum aranjează cărțile exact de maniera pe care Talbot o schițase în centrul paginii. Dar nu mai văzuse niciodată cărți cărora le era atribuită o semnificație astrologică și se întrebă dacă și asta fusese o invenție a lui Talbot.

Mobilul îi bâzâi iar, iar Strike îl luă.

Charlotte îi trimisese o fotografie. O fotografie cu ea goală, cu două cafele în mâini. Mesajul care însoțea fotografia spunea în **seara asta se împlinesc 6 ani. Aș vrea să se întâmple iar. La mulți ani, Bluey x**

împotriva voinței lui, Strike privi lung trupul pe care orice heterosexual în toate mințile nu ar fi putut decât să-l dorească și chipul pe care l-ar fi invidiat până și Venus. Apoi observă pe burta ei o neclaritate, acolo unde Charlotte acoperise cu fond de ten cicatricea lăsată de operația de cezariană, ceea ce îi rezolvă erecția incipientă. Ca un alcoolic care refuză un brandy, Strike

șterse poza și reveni la carnetul lui Talbot.

23

Mintea alege bun sau rău și face omul Bogat,
sărman, vesel, nenorocit, Căci cel ce după voie
are totul, Nu îi ajunge, ci vrea înzecit;
Dar cei ce au puțin nu cer nimic —
Acel puțin e îns-averea și înțelepciunea.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Unsprezece zile mai târziu, Robin fu trezită la 8 dimineața de soneria mobilului, după nici o oră de somn. își petrecuse din nou noaptea fără niciun rezultat în fața casei prezentatorului hărțuit și se întorsese în apartamentul ei din Earl's Court ca să apuce să doarmă câteva ore înainte de a fugi iar la discuția pe care ea și Strike stabiliseră s-o aibă cu Oonagh Kennedy într-o cafenea de la Fortnum&Mason. Complet dezorientată, răsturnă câteva obiecte de pe noptieră în timp ce bâjbâia prin întuneric după telefon.

— 'Lo?

— Robin? se auzi în urechea ei un strigăt fericit. Ești mătușă!

— Poftim, ce sunt? murmură Robin.

încă nu se dezmeticise din visul ei: Pat Chauncey o invitase la cină și fusese profund ofensată de refuzul ei.

— Ești mătușă! Jenny tocmai a născut!

— Ah, spuse Robin, începând să înțeleagă, foarte lent, că la telefon era Stephen, fratele ei mai mare. Ah, e minunat — ce...?

— E fetiță! spuse Stephen triumfător. Annabel Mărie. Trei kile șapte sute!

— Uau, asta... e mult? Pare...

— îți trimit o poză acum! Ai primit-o?

— Nu — stai așa, spuse Robin, ridicându-se în capul oaselor.

Cu ochii cârpiți, puse telefonul pe speaker ca să-și poată verifica mesajele. Imaginea sosi chiar în timp ce se uita la ecran: un bebeluș roșu, ridat și chel, înfășurat într-un halat de spital, cu pumnii încleștați și părând furios că fusese obligat să iasă din întunericul tăcut și moale în strălucirea orbitoare a salonului de spital.

— Am primit-o. Ah, Stephen, e... e minunată.

Era o minciună, dar, cu toate acestea, în ochii epuizați ai lui Robin apărură lacrimi.

— Dumnezeule, Button, rosti ea încet porecla din copilărie a lui Stephen. Ești tătic!

— Știu! spuse el. E o nebunie, nu? Când vii acasă s-o vezi?

— în curând, promise Robin. Vin de Crăciun. Transmite-i lui Jenny dragostea mea, bine?

— Da, îi transmit. Acum îl sun pe Jon. Ne vedem curând, Robs.

Convorbirea se întrerupse. Robin rămase în întuneric, privind lung fotografia strălucitoare cu bebelușul boțit ai cărui ochi umflați erau strâns închiși în fața unei lumi despre care părea să fi decis deja că nu e cine știe. Gândul că fratele ei, Stephen, e tată și că un nou membru își făcuse apariția în familia lor era extraordinar.

Lui Robin îi răsunară din nou în urechi cuvintele verișoarei Katie: *E ca și cum ai călători într-o direcție diferită față de noi, ceilalți.* Pe vremea când era cu Matthew, înainte să înceapă să lucreze la agenție, Robin se așteptase să aibă copii împreună. Nu avea o părere categorică *împotriva* copiilor, știa doar că, acum, meseria pe care o iubea ar fi devenit imposibilă dacă ea ar fi fost mamă sau, cel puțin, că ar fi încetat să mai fie meseria pe care o iubea. Din puținele ei observații asupra femeilor de vârsta ei care își asumau acest statut, maternitatea părea să ceară de la o femeie tot ce putea oferi aceasta. Când nu era cu fiul ei, Katie vorbea despre dorul permanent din inima ei, iar Robin încercase să-și imagineze cum este să fii legat de cineva prin niște sentimente mult mai puternice decât vinovăția și furia prin care Matthew încercase s-o rețină lângă el. Problema nu era că Robin nu și-ar fi iubit copilul. Dimpotrivă, credea că era posibil să-l iubească într-atât încât meseria pentru care își sacrificase în mod voluntar căsătoria, siguranța, somnul și securitatea financiară ar fi trebuit sacrificată și ea, la rândul ei. Și, după aceea, ce ar fi simțit Robin față de persoana pentru care fusese necesar acest sacrificiu?

Aprinse lumina și se aplecă să ia lucrurile pe care le răsturnase de pe noptieră: un pahar gol, care, din fericire, nu se

spărsese, și cartea subțire intitulată *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* de C. B. Oakden, pe care o primise prin poștă în dimineața anterioară și pe care o citise deja.

Strike încă nu știa că ea reușise să facă rost de un exemplar al cărții lui Oakden și Robin abia aștepta să i-1 arate. Mai avea și alte vești despre cazul Bamborough, dar acum, poate din cauza epuizării totale, nerăbdarea cu care așteptase să i le comunice dispăruse. Hotărând că nu va putea să adoarmă la loc, Robin se ridică din pat.

în timp ce făcea duș, își dădu seama, spre surpriza ei, că plânge. *E absolut ridicol. Nici măcar nu-ți dorești un copil. Stăpânește-te.*

Când ajunse la etaj, îmbrăcată, cu părul uscat și cu umbrele vinetii de sub ochi acoperite cu anticearcăn, îl găsi pe Max mâncând pâine prăjită în bucătărie.

— 'Neața, spuse el, ridicând ochii din telefonul pe care citea știrile zilei. Ești bine?

— Da, spuse Robin cu o voioșie forțată. Tocmai am aflat că sunt mătușă. Soția fratelui meu, Stephen, a născut azi-dimineață.

— Felicitări, spuse Max cu un interes politicos. Ăă... băiat sau fată?

— Fată, spuse Robin, pornind cafetiera.

— Eu am vreo opt fini, a spus Max posomorât. Părinților le place să dea funcția asta celor care n-au copii. Cred că o să ne străduim mai mult, dacă n-avem copiii noștri.

— Așa e, spuse Robin, încercând să pară în continuare veselă.

Și ea era nașa fiului lui Katie. Cu ocazia botezului, intrase pentru prima oară în biserica din Masham de la nunta cu Matthew.

își luă în dormitor cana cu cafea neagră, deschise laptopul și decise să-i trimită lui Strike un e-mail cu noile informații din cazul Bamborough înaintea întâlnirii. Era posibil ca ei doi să nu apuce să discute prea mult înainte de interviul cu Oonagh Kennedy, așa că asta i-ar fi ajutat să câștige timp.

Salut,

Câteva mărunțișuri despre caz, înainte să ne vedem:

- Charles Ramage, milionarul din afaceri cu jacuzzi, e mort. Am vorbit cu fiul său, care nu mi-a putut confirma dacă tatăl lui a văzut-o pe Margot, dar și-a amintit că Janice l-a îngrijit pe tatăl lui după accident și a spus că Ramage Sr o plăcea și „probabil că i-a spus tot felul de povești, avea o grămadă". A spus că pe tatăl lui nu-l deranja deloc să

exagereze, dacă așa putea să înfrumusețeze o poveste, dar nu era un mincinos și „era bun la inimă. N-ar fi mințit despre o femeie dispărută". De asemenea, a confirmat că tatăl lui era prieten apropiat cu un „ofițer superior de poliție" pe nume Greene (nu-și

amintește rangul sau numele mic). Văduva lui Ramage Sr e încă în viață și trăiește în Spania, dar e a doua lui soție și fiul nu se înțelege cu ea. încerc să fac rost de un număr de telefon sau de o adresă de e-mail.

- Sunt 99% sigură că am găsit-o pe Amanda White a noastră, care acum se numește Amanda Laws. Cu doi ani în urmă a postat pe Facebook un text despre oameni care dispar, în care era vorba și de Margot. Spunea la comentarii că a fost implicată personal în dispariția lui Margot. l-am trimis un mesaj, dar încă n-am primit răspuns.
- Am făcut rost de un exemplar din *Ce s-a întâmplat cu Margot Bam- borough?* și am citit-o (nu e lungă). Având în vedere ce știm până acum despre Margot, pare plină de inexactități. O aduc cu mine în dimineața asta.

Ne vedem curând x

Nedormită, Robin adăugase automat sărutul și trimisese e-mailul înainte să-l poată șterge. Una era să pui un sărut pe o felicitare de ziua de naștere și cu totul altceva să începi să le adaugi în e-mailurile de serviciu.

Căcat.

Nu putea să-i trimită un PS în care să spună „Ignoră sărutul, degetele mele l-au pus fără voia mea". Asta ar fi atras atenția asupra lui, dacă Strike nu-i dăduse importanță.

în timp ce închidea laptopul, ecranul mobilului se aprinse: primise un SMS lung și extaziat de la mama ei despre cât de perfectă e mica Annabel Mărie, însoțit de o fotografie cu ea ținându-și noua nepoată în brațe, în timp ce tatăl lui Robin zâmbea larg peste umărul soției sale. Robin îi răspunse:

E minunată!

chiar dacă și în această fotografie bebelușul era la fel de urât ca în prima. Dar, de fapt, nu mințea: nașterea lui Annabel *era* o minune, un miracol cotidian, iar misterioasele ei lacrimi de la duș apăruseră, în parte, ca o recunoaștere a acestui fapt.

în timp ce metroul gonea spre Piccadilly Circus, Robin scoase cartea lui C. B. Oakden, pe care o găsise la un anticariat din Chester, și o răsfoi iar. Vânzătorul îi spusese că volumul

stătuse ani de zile în anticariatul lui și venise într-un lot de cărți pe care le luase de la familia unei bătrâne din zonă care murise. Robin bănuia că, până să primească e-mailul de la ea, anticarul nu știuse nimic despre statutul legal dubios al cărții, dar nu părea să aibă vreo dilemă morală că o vinde. După ce Robin îi garantase

la telefon că nu avea să dezvăluie de unde obținuse cartea, era încântat să se despartă de ea câtă vreme făcea un profit frumos. Robin spera doar ca Strike, după ce o citea, să considere că își merită banii.

Exemplarul lui Robin părea să fi scăpat de tocare deoarece fusese unul dintre volumele gratuite oferite autorului, pe care acesta mai mult ca sigur că le primise înainte de sentința tribunalului. Pe prima pagină era trecută o dedicație care spunea: *„Mătușii May, cu cele mai bune urări, CB Oakden (Cari)".* Lui Robin „cele mai bune urări" i se părea un mesaj afectat și pretențios pentru o mătușă.

Volumul subțire abia dacă avea o sută de pagini, iar pe coperta lui era o fotografie cu Margot ca Iepuraș Playboy care îi era familiară lui Robin, deoarece apăruse în atât de multe articole din presă despre dispariția ei. Fotografia fusese decupată la jumătate, iar din ea lipsea cel de-al doilea Iepuraș, despre care Robin știa că e Oonagh Kennedy. în schimb, fotografia era reprodusă în întregime la mijlocul volumului, alături de alte imagini, iar Robin credea că Strike va fi de acord că acestea formau cea mai valoroasă parte a cărții, chiar dacă, se temea ea, doar pentru că acum puteau să asocieze numele cu chipuri, și nu pentru că îi ajuta efectiv în investigație.

Coborî din metrou la Piccadilly Circus și o luă pe Piccadilly pe un vânt puternic, sub luminile de Crăciun care se legănau, întrebându-se unde ar putea să găsească un cadou de bebeluș pentru Stephen și Jenny. Nu trecu pe lângă niciun magazin potrivit, iar când ajunse în față la Fortnum&Mason avea o oră de pierdut până la întâlnirea stabilită cu Oonagh Kennedy.

De când stătea la Londra, trecuse de multe ori pe lângă celebrul magazin, dar nu intrase niciodată. Fațada bogat ornamentată era de un albastru ou de rață, iar vitrinele împodobite de Crăciun erau unele din cele mai frumoase din oraș. Robin cercetă cu privirea, prin cercurile transparente de sticlă înconjurate de zăpadă artificială, grămezile înălțate din fructe confiate care arătau ca niște bijuterii, eșarfe de mătase, cutii de ceai aurite și spărgătoare de nuci, din lemn, în formă de prinți de poveste. O rafală de vânt deosebit de rece, presărată cu stropi de ploaie, o șfichiui și, fără să-și dea seama, Robin se lăsă purtată înăuntrul acestei fantezii somptuoase de sezon prin ușa flancată de un portar cu palton și joben.

Podeaua magazinului era acoperită cu mochetă roșie. Peste tot se înălțau stive de cutii împachetate în hârtie albastră, nuanța ou de rață. Văzu chiar sub nasul ei exact cutiile de trufe din care îi adusese și Morris de ziua ei. Trecu apoi pe lângă biscuiți și fructe din marțipan, iar când zări cafeneaua din spate de la parter unde stabiliseră să se întâlnească cu Oonagh făcu cale întoarsă. Nu dorea să o vadă, înainte de ora stabilită, pe femeia

care fusese vicar până să iasă la pensie, ca să apuce să-și mute focusul gândurilor pe chestiuni profesionale până la interviul cu ea.

— Nu vă supărați, o întrebă ea pe o femeie cu o expresie hărțuită care alegea fructe din marțipan pentru un client, aveți ceva pentru copii de...?

— Etajul trei, spuse femeia, deja îndepărtându-se.

Acolo era disponibilă o mică gamă de produse pentru copii ale căror prețuri i se părură lui Robin exorbitante, dar, ca unică mătușă a lui Annabel și singura rudă care locuia în Londra, simțea o anumită presiune să ofere un cadou „de la oraș" adecvat. în consecință, cumpără un urs Paddington mare și pufos.

în timp ce se îndepărta de casă cu plasa de culoarea oului de rață, îi sună mobilul. Se așteptase s-o sune Strike, dar văzu că e un număr necunoscut.

— Bună, Robin sunt.

— Bună, Robin, spuse o voce furioasă. Tom la telefon.

Robin nu-și putea da seama în ruptul capului despre care Tom era vorba. Parcurse rapid în minte cazurile la care lucra în prezent agenția — Dublă Măsură, Sprințarul, Carte Poștală, Alunecosul și Bamborough — încercând în zadar să-și amintească un Tom în timp ce spunea pe un ton plin de căldură, menit să transmită „dar bineînțeles că mi-aduc aminte cine ești":

— Ah, salut!

— *Tom Turvey,* spuse bărbatul, care nu părea să se fi lăsat păcălit.

— Ah, spuse Robin.

Inima începu să-i bată inconfortabil de rapid. Se trase într-o nișă pe ale cărei rafturi erau expuse lumânări parfumate scumpe.

Tom Turvey era logodnicul lui Sarah Shadlock. Robin nu mai avusese niciun dialog cu el de când aflase că partenerii lor se culcau împreună. Nu-i plăcuse niciodată prea mult de Tom și nici nu știa dacă el era la curent cu aventura celor doi.

— Mersi, spuse Tom. Mersi *al dracului de mult,* Robin!

Aproape striga, iar Robin depărtă puțin mobilul de ureche.

— Poftim? spuse ea.

Dar, în timp ce spunea asta, i se părea că devenise doar nervi și puls.

— Nu te-ai deranjat să-mi spui și mie, nu? Ai plecat pur și simplu și te-ai spălat pe mâini, nu-i așa?

— Tom...

— Mi-a spus *totul,* fir-ar a dracu', dar tu știai de un an și eu aflu astăzi, *cu patru săptămâni înaintea nunții mele...*

— Tom, eu...

— Ei, sper că ești fericită, fir-ai a dracu'! urlă el.

Robin întinse brațul, ca să îndepărteze cât mai mult telefonul de ureche. încă îl auzea clar pe Tom cum țipă „Eu sunt singurul dintre noi care nu s-a futut cu alții și eu sunt ăla *futut..*

Robin întrerupse convorbirea, cu mâinile tremurând.

— Mă scuzați, spuse o femeie masivă care încerca să vadă lumânările de pe raftul din spatele lui Robin.

Aceasta murmură o scuză și plecă, oprindu-se lângă o balustradă de fier curbat, dincolo de care se afla un spațiu deschis imens, circular.

Privi în jos și observă că podeaua fusese îndepărtată, astfel că putea să vadă până la subsol, unde era o forfotă de oameni care mergeau în toate direcțiile cu coșuri pline cu jamboane și sticle de vin scumpe. Cu capul învârtindu-i-se și abia dându-și seama ce face, Robin se întoarse și o luă orbește spre ieșirea din magazin, străduindu-se să nu dea peste mesele pline de porțelanuri fragile. Coborî pe scările acoperite cu mochetă roșie, încercând să respire adânc ca să se calmeze și să înțeleagă ceea ce tocmai auzise.

— Robin.

Ea merse mai departe și abia când cineva spuse *Robin* din nou se întoarse și își dădu seama că Strike tocmai intrase în magazin pe o ușă laterală din Duke Street. Umerii paltonului lui erau acoperiți cu stropi de ploaie strălucitori.

— Salut, spuse ea, năucă.

— Ești bine?

Pentru o fracțiune de secundă, Robin își dori să-i spună totul: la urma urmei, el știa de aventura lui Matthew, știa cum se terminase căsătoria ei și îi cunoscuse pe Tom și pe Sarah. Dar Strike părea și el tensionat, strângând cu putere mobilul în mână.

— Bine. Tu?

— Nu extraordinar, spuse el.

Cei doi se dădură la o parte ca să permită unui grup de turiști să intre în magazin. în umbra scărilor de lemn, Strike spuse:

— Joan se simte mai rău. Au internat-o iar la spital.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău, zise Robin. Ascultă — du-te în Cornwall. Noi ne descurcăm. O intervievez eu pe Oonagh, o să mă ocup de tot...

— Nu. I-a spus expres lui Ted că nu vrea să ne vadă acolo iar. Dar nu e stilul ei...

Strike părea la fel de răvășit și de absent ca Robin, dar apoi ea își veni în fire. *Să-l ia dracu' pe Tom, să-i ia dracu' pe Matthew și Sarah.*

— Zău, Cormoran, du-te. Mă pot ocupa eu de muncă.

— Mă așteaptă peste două săptămâni, de Crăciun. Ted spune că Joan își dorește enorm să fim toți acasă. Chestia cu spitalul ar trebui să fie doar pentru câteva zile.

— Păi, dacă te-ai hotărât... spuse Robin.

Se uită la ceas.

— Mai avem zece minute până să ajungă Oonagh. Vrei să mergem la cafenea s-o așteptăm?

— Da, spuse Strike. Bună idee, mi-ar prinde bine o cafea.

„Ție-vă Dumnezeu fericiți, domnilor", se auzi din boxe colindul vechi în timp ce intrau în regatul fructelor confiate și al ceaiurilor scumpe, pier- duți amândoi în gânduri dureroase.

24

... doar voioșia mă desfată,
în paturi, alcoave, banchete și ospețe: Iar tu,
cu a-tale mândre pene nu se cade A zeflerni
veselia și de jupiter urmată...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

La cafenea se ajungea pe niște scări care o plasau ceva mai sus față de magazinul din care se făcea accesul. După ce se așezară la o masă de patru persoane de la geam, Strike rămase tăcut, privind spre Jermyn Street, unde trecătorii ascunși sub umbrele semănau cu niște ciuperci mișcătoare. Se afla la o aruncătură de băț de restaurantul unde o văzuse ultima oară pe Charlotte.

După fotografia nud primită de ziua lui, mai avusese câteva apeluri de la ea, plus câteva SMS-uri, trei dintre acestea cu o seară în urmă. Strike le ignorase pe toate, dar undeva, dincolo de neliniștea provocată de Joan, zvâcnea o îngrijorare familiară în legătură cu următoarea acțiune a lui Charlotte, deoarece SMS-urile ei deveneau din ce în ce mai surescitate. Charlotte mai încercase de câteva ori să se sinucidă în trecut și o dată aproape că reușise. La trei ani după ce Strike o părăsise, încerca în continuare să-l facă responsabil pentru siguranța și fericirea ei, ceea ce lui i se părea deopotrivă exasperant și întristător. în dimineața aceea, când îl sunase Ted ca să-i dea vestea despre Joan, detectivul tocmai căuta numărul de telefon al băncii comerciale la care lucra soțul lui Charlotte. Dacă Charlotte amenința că se sinucide sau trimitea orice fel de mesaj final, Strike avea de gând să-l sune pe Jago.

— Cormoran, spuse Robin.

El întoarse privirea. La masă sosise un chelner. După ce comandară cafea, iar Robin ceru și niște pâine prăjită, redeveniră amândoi tăcuți. Robin privea în direcția opusă geamului, spre clienții aflați în magazin care se aprovizionau cu tot felul de produse de lux pentru Crăciun, reluând în minte izbucnirea lui Tom Turvey. încă resimțea undele de șoc ale acesteia. *Cu patru săptămâni înaintea nunții mele, fir-ai a dracu'...* Probabil că nunta fusese contramandată. Sarah îl părăsise pe Tom pentru Matthew, bărbatul pe care îl voise întotdeauna, iar Robin era sigură că nu l-ar fi părăsit pe Tom dacă Matthew nu s-ar fi arătat dispus să-i ofere ceea ce îi oferise Tom: diamante și schimbarea numelui. *Eu sunt singurul dintre noi care nu s-a futut cu alții.* Toți ceilalți fuseseră necredincioși, în opinia lui Tom, cu excepția sărmanului Tom... prin urmare, mai mult ca sigur că Matthew i-a spus vechiului său prieten că Robin se culcase cu altcineva (bineînțeles, referindu-se la Strike, care-i trezise gelozia și suspiciunile din clipa în care ea se dusese să lucreze pentru el). Și chiar și acum, când Tom știa despre Matthew și Sarah, după ce ieșiseră la iveală duplicitatea și trădarea vechiului său prieten, Tom credea minciuna despre Robin și Strike. Fără îndoială, considera că Robin era de vină pentru actuala lui suferință, că dacă ea nu i-ar fi cedat lui Strike, efectul de domino al infidelității n-ar fi început niciodată.

— Ești sigură că ești bine?

Robin tresări și întoarse privirea. Strike ieșise din propria reverie și o privea pe deasupra ceștii de cafea.

— Da, spuse ea. Sunt doar terminată. Ai primit e-mailul meu?

— E-mail? spuse Strike, băgând mâna în buzunar după telefon. Da, dar nu l-am citit, scuze. Am avut alte treburi...

— Nu-ți bate capul acum, spuse Robin în grabă, îngrozindu-se, în ciuda noilor probleme pe care le avea, la gândul acelui sărut accidental. Nu e foarte important, poți să-l citești și mai târziu. Dar am găsit asta.

Scoase din geantă *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?* și i-o întinse pe deasupra mesei, dar, înainte ca Strike să-și poată exprima surpriza, murmură:

— Dă-mi-o înapoi, repede.

Apoi i-o smulse din mână și o îndesă la loc în geantă.

O femeie trupeșă traversa cafeneaua spre ei, cu două pungi

pline de articole de Crăciun legănându-i-se în mâini. Avea obrajii plini și dinții din față mari și pătrați ca ai unei veverițe voioase, trăsătură care, în pozele din tinerețe, adăugase un anumit farmec năstrușnic drăgălășeniei ei. Părul care cândva fusese lung, închis la culoare și strălucitor îi ajungea acum până la linia bărbiei și era alb, mai puțin în față, unde fusese adăugată o impetuoasă șuviță mov. Pe puloverul ei mov sălta o cruce mare din argint și ametist.

— Oonagh? spuse Robin.

— Eu sunt, gâfâi ea, agitată. Ce *cozii* Ei, la ce te poți aștepta de la Fortnum de Crăciun? Dar, ce-i drept, au un mușt*a*r minunat.

Robin zâmbi. Strike trase scaunul de lângă el.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Oonagh așezându-se.

Avea un accent irlandez atrăgător, în mare parte intact, chiar dacă Robin știa că locuise în Anglia mai mult decât în țara ei natală.

Amândoi detectivii se prezentară.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Oonagh, dând mâna cu ei înainte de a-și drege vocea cu o anumită nervozitate. Scuzați-mă. Eram *pregătită* să primesc mesajul vostru. Ani și ani m-am întrebat de ce Roy nu angajează pe cineva, pentru că bani avea, iar poliția oricum n-a aflat nimic. Deci mica Anna v-a angajat, nu-i așa? Dumnezeu s-o binecuvânteze pe fată, prin *ce* trebuie să fi trecut...

Oonagh se întoarse spre chelner:

— Bună, aș vrea un cappuccino și niște prăjitură cu morcovi. Mulțumesc. După ce chelnerul plecă, Oonagh inspiră adânc și spuse:

— Știu că îndrug vrute și nevrute. Sunt agitată, ăsta e adevărul.

— Nu trebuie... începu Strike.

— Ba da, îl contrazise Oonagh, cu o expresie sobră. Indiferent ce i s-a întâmplat lui Margot, nu poate fi ceva bun, nu-i așa? Aproape 40 de ani m-am rugat pentru fata aia, m-am rugat pentru adevăr și m-am rugat ca Dumnezeu să aibă grijă de ea, vie sau moartă. A fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată și — scuze. Știam că o să se întâmple așa. Știam.

Oonagh își șterse ochii cu șervetul de pânză din fața ei.

— Puneți-mi întrebări, spuse ea, pe jumătate râzând. Ajutați-mă să ies din starea asta.

Robin se uită la Strike, care îi transmise din priviri că îi cedează ei interviul în timp ce-și scotea carnetul.

— Păi, am putea începe cu modul în care dumneata și Margot v-ați cunoscut? sugeră Robin.

— Da, sigur, spuse Oonagh. Asta era în '66. Dădeam amândouă probă ca să fim Iepurași Playboy. Cred că știți de chestia asta?

Robin dădu din cap.

— Poate nu vă vine să credeți, dar pe vremea aia aveam o siluetă acceptabilă, spuse Oonagh zâmbind și arătând spre silueta ei corpolentă, chiar dacă nu părea să regrete prea mult pierderea taliei.

Robin spera ca Strike să nu o ia la rost mai târziu pentru că nu-și organizase întrebările conform obișnuitelor categorii *oameni, locuri și lucruri,* dar consideră că era mai bine să creeze aparența unei conversații normale, cel puțin la început, deoarece Oonagh era încă vizibil agitată.

— Ai venit din Irlanda, ca să încerci să-ți găsești o slujbă? întrebă Robin.

— Ah, nu, spuse Oonagh. Eram deja în Londra. Am cam fugit de acasă, ce mai încoace și încolo... Aveți în fața voastră o elevă de la școala de maici, cu o mamă mai severă ca un gardian de închisoare. Aveam în buzunar salariul pe o săptămână de la un magazin de haine din Derry și n-am mai suportat încă o ceartă cu maică-mea. Am plecat, m-am urcat pe feribot, am venit în Londra și am trimis acasă o carte poștală ca să le spun că sunt în viață și să nu-și facă griji. Maică-mea n-a mai vrut să vorbească cu mine 30 de ani. Eram chelneriță când am auzit că se deschide un club Playboy în Mayfair. Ei, plăteau *nebunește* în comparație cu ce puteai câștiga într-o slujbă normală. Am început cu treizeci și cinci de lire pe săptămână. Asta înseamnă aproape șase sute pe săptămână, în banii de azi. Nu exista niciun alt loc în Londra în care o fată de condiția mea să poată câștiga atât. Era mai mult decât câștigau părinții noștri.

— Și ai cunoscut-o pe Margot la club?

— Am cunoscut-o la audiție. Mi-am dat seama că pe *ea* o s-o angajeze din clipa în care am văzut-o. Avea o siluetă de model: numai picioare, iar fata aia era *dependentă* de zahăr. Era cu trei ani mai mică decât mine și a mințit în privința vârstei, ca să o ia — a, mulțumesc foarte mult.

Chelnerul puse cappuccino și prăjitura cu morcovi în fața lui Oonagh.

— De ce venise Margot la audiție? întrebă Robin.

— Pentru că familia ei nu avea nimic — vreau să spun, *nimic,* răspunse Oonagh. Tatăl ei suferise un accident când ea avea patru ani. Căzuse de pe o scară și își rupsese spatele. Invalid. De asta ea nu avea frați sau surori. Mama ei făcea curat în casele oamenilor. Până și familia *mea* avea mai mult decât familia Bamborough, și nimeni nu s-a îmbogățit vreodată din cultivarea unui teren de mărimea celui pe care îl aveam noi. Dar cei din familia Bamborough erau săraci de n-aveau ce să pună pe masă. Ea era atât de isteață, dar ai ei aveau nevoie de ajutor. A intrat la facultatea de medicină, a anunțat la universitate că trebuie să amâne un an și s-a dus direct la Clubul Playboy. Ne-am plăcut reciproc la audiție, pentru că era *atât de amuzantă.*

— Da? spuse Robin.

Văzu cu colțul ochiului că Strike ridicase privirea din carnet, surprins.

— Margot Bamborough era cea mai amuzantă persoană pe care am cunoscut-o în viața mea, spuse Oonagh. *În viața mea.* Râdeam până ne dădeau lacrimile. N-am mai râs niciodată așa de atunci. Avea un accent cockney puternic și putea să te facă *să leșini* de râs. Așa că am început să lucrăm împreună și, înțelegeți, la club erau *stricți.*

Oonagh începu să mănânce din prăjitură, în timp ce povestea mai departe.

— Te inspectau înainte să ieși pe scenă, uniforma să fie cum trebuie, unghiile să le ai făcute, erau niște *reguli* de necrezut. Trimiteau detectivi în civil în club ca să ne prindă, să se asigure că nu ne dăm numele complet sau numărul de telefon. Dacă te pricepeai cât de cât, puteai să economisești bani frumoși. Margot a avansat la fata cu țigările, vindea țigări de pe o tavă mică. Era populară printre bărbați, pentru că era atât de amuzantă. Ea abia dacă cheltuia vreun bănuț. își împărțea banii între un cont de economii pentru facultate și ce-i dădea mamei ei. Lucra atât cât o lăsau. își zicea Iepurașul Peggy, pentru că nu voia să-i știe clienții numele real. Eu eram Iepurașul *Una,* pentru că nimeni nu știa cum să pronunțe „Oonagh". Primeam tot felul de oferte — trebuia să refuzi, bineînțeles. Dar, e adevărat, era plăcut că, mai

întâi, erai întrebată.

Sesizând probabil surpriza lui Robin, Oonagh zâmbi și spuse:

— Să fiți siguri că Margot și cu mine știam *exact* ce facem, cu corsetul acela și urechile de iepuraș pe cap. S-ar putea ca voi să nu vă dați seama, dar pe vremea aia o femeie nu putea lua un credit ipotecar fără ca un bărbat să cosemneze formularele. La fel cu cârdurile de credit. La început, eu am risipit banii, dar apoi m-am învățat minte, am învățat de la Margot. M-am deșteptat și am început să economisesc. Am ajuns să-mi cumpăr apartament cu banii jos. Fetele de clasă mijlocie, întreținute de mamele și tații lor, își permiteau să-și dea foc la sutiene și să aibă păr la subsuoară. Eu și Margot am făcut ce trebuia. în orice caz, Clubul Playboy era rafinat. Nu era bordel. Și-ar fi pierdut autorizațiile dacă lucrurile ar fi devenit dubioase. Aveam și cliente. Bărbații își aduceau soțiile, partenerele de întâlnire. Cel mai rău lucru care ni se putea întâmpla era să ne tragă puțin de codițele de iepuraș, dar dacă un membru devenea prea obraznic era dat afară din club. Ar fi trebuit să vedeți ce îndurasem la slujba mea dinainte: mâini băgate sub fustă când mă aplecam deasupra unei mese și mai rău decât atât. La Clubul Playboy aveau grijă de noi. Membrii nu aveau voie să se întâlnească cu Iepurașii — mă rog, teoretic. Se mai întâmpla. I s-a întâmplat și lui Margot. Eu am fost furioasă pe ea din cauza asta, i-am zis, riști totul, neghioabo.

— Era vorba de Paul Satchwell? întrebă Robin.

— într-adevăr, spuse Oonagh. Venise la club ca invitat al cuiva, nu era membru, așa că Margot a considerat că e o zonă gri. Eu tot eram îngrijorată că o să-și piardă slujba.

— Nu-ți plăcea de el?

— Nu, nu-mi plăcea de el, spuse Oonagh. Se credea Robert Plant**** și mai multe, nu, dar Margot i-a căzut în mreje. Ea nu ieșea prea des în oraș, înțelegeți, pentru că făcea economii. Eu mersesem prin cluburile de noapte în primul meu an la Londra, întâlnisem destui ca Satchwell. Era cu șase ani mai mare decât ea, era artist și purta blugi atât de strâmți că i se vedeau prin ei scula și boașele.

Fără să vrea, Strike lăsă să-i scape un hohot de râs. Oonagh privi spre el.

**** Robert Plant, muzician, cântăreț, compozitor și instrumentist englez, faimos pentru apartenența sa de 12 ani la grupul englez de rock Led Zeppelin, al cărui vocalist a fost, precum și pentru cariera sa ulterioară solo plină de succes. *(N.r.')*

— Scuze, murmură el. Ești altfel decât majoritatea vicarilor pe care i-am cunoscut.

— Eu nu cred că pe Domnul îl deranjează faptul că eu vorbesc despre scule și boașe, spuse Oonagh grațios. El le-a făcut, nu-i așa?

— Deci au început să iasă împreună? întrebă Robin.

— Da, confirmă Oonagh. Pasiune *turbată. Simțeai* cât de aprinși erau. Pentru Margot — înțelegeți, înainte de Satchwell ea nu avusese decât un singur scop în viață, nu vedea nimic altceva în fața ochilor: fă-te doctoriță și salvează-ți familia. Era mai inteligentă decât toți băieții pe care îi știa, și asta nu le plăcea prea mult bărbaților *pe vremea aia.* Era și mai înaltă decât jumătate din ei. Mi-a spus că înainte de Satchwell niciun bărbat nu fusese interesat de mintea ei. *Interesat de mintea ei,* pe naiba. Fata aia avea un corp ca al lui Jane Birkin. Ah, și mi-a spus și că nu era vorba doar că *el* e frumos. Dar era și citit. Putea să vorbească despre artă. Putea să vorbească despre artă o *oră* întreagă, e adevărat. L-am auzit. Mă rog, *eu* nu deosebesc un Monet de un afiș cu Margate, așa că n-aș ști să spun, dar mie mi se păreau abureli. Dar o ducea pe Margot la o galerie și o educa în privința artei, apoi o ducea acasă, în pat. Sexul ne face neghiobi.

Oonagh Kennedy oftă.

— Și era primul ei iubit și era evident, înțelegi...

Oonagh dădu din cap spre Robin.

— ... că el știe ce face, așa că era cu atât mai important pentru ea. Margot era îndrăgostită *nebunește.* Nebunește. Apoi, într-o noapte, cu doar câteva săptămâni înainte să înceapă facultatea, apare la ușa mea *urlând.* Trecuse pe la Paul pe neașteptate, după serviciu, și în apartamentul lui era o femeie. Goală. *Model,* i-a spus el. îi poza — la miezul nopții. Margot s-a întors și a fugit. El a fugit după ea, dar ea s-a urcat într-un taxi și a venit la mine. Era *distrusă.* Am stat toată noaptea și am discutat, zicându-i „Ți-e mai bine fără el", ceea ce era purul adevăr. I-am zis „Margot, acum începi facultatea. Acolo o să fie *plin* de băieți atrăgători și deștepți care se pregătesc să fie doctori. După câteva săptămâni nici n-o să-ți mai amintești *numele* lui Satchwell". Dar apoi, când se crăpa de ziuă, ea mi-a spus un lucru pe care nu l-am mai spus nimănui.

Oonagh ezită. Robin încercă să-i arate, într-un mod politicos,

dar plin de căldură, că era numai urechi.

— îl lăsase să-i facă poze. înțelegeți. *Poze.* Și îi era frică, voia să le recupereze. Eu i-am spus, de ce Dumnezeu l-ai lăsat să facă așa ceva, Margot? Pentru că asta ar fi *ucis-o* pe mama ei. Erau atât de mândri de ea, singura lor fiică, fata lor sclipitoare. Dacă pozele alea ar fi apărut undeva, prin vreo revistă sau eu știu unde, n-ar mai fi reușit niciodată să treacă peste, să se poată lăuda peste tot cu Margot a lor, geniala Margot. Așa că i-am spus, vin cu tine și le recuperăm. Așa că ne-am dus acolo la prima oră și am bătut la ușa lui. Nemernicul ăla — scuze, o să spuneți pe bună dreptate că nu e o atitudine creștină, dar stați să auziți. Satchwell îi spune lui Margot, „Vorbesc doar cu tine, nu și cu bona ta". *Bona* ta. Ei, eu am lucrat zece ani în Wolverhamptom cu victime ale violenței domestice și știu că agresorii cred că, dacă victima nu li se supune, asta înseamnă că se află sub controlul *altcuiva. Bona* ei. înainte ca eu să-mi dau seama ce se întâmplă, Margot ajunge înăuntru și eu rămân afară, de cealaltă parte a ușii închise. Satchwell o trăsese înăuntru și îmi trântise ușa în nas. îi auzeam cum strigă unul la celălalt. Margot nu se lăsa deloc, draga de ea. Apoi, și asta voiam *de fapt* să vă spun, și n-aș vrea să greșesc. I-am spus-o și inspectorului Talbot, dar el n-a auzit niciun cuvânt din ce i-am spus, și i-am spus și celui care a preluat cazul, cum îl chema...?

— Lawson? întrebă Robin.

— Lawson, spuse Oonagh, dând din cap. Le-am spus la amândoi: îi auzeam prin ușă pe Margot și pe Paul cum țipă unul la celălalt, Margot zicându-i să-i dea pozele și negativele — erau alte timpuri, înțelegeți. Trebuia să obții negativele, dacă nu voiai să apară alte copii. Dar el refuza. Zicea că e *dreptul lui de autor,* nemernicul mizerabil — și atunci am auzit-o pe Margot zicând, și asta e partea importantă, „Dacă arăți pozele alea cuiva, dacă sunt publicate mă duc imediat la poliție și le spun despre micul tău vis *cu perna..."*

— Vis cu perna? repetă Robin.

— Așa a spus. Iar el a lovit-o. Un pocnet suficient de tare ca să se audă prin ușa de lemn masiv, și am auzit-o pe Margot cum țipă. Ei, eu am început să izbesc cu pumnii și picioarele în ușă. I-am zis că dacă nu deschide mă duc la poliție *imediat. Asta* l-a speriat de moarte. A deschis ușa și Margot iese cu mâna la față,

care era de un roșu-aprins, se vedeau urmele degetelor lui. Am tras-o în spatele meu și i-am spus lui Satchwell „Dacă te mai apropii *vreodată* de ea, ai auzit ce-a spus. O să ai probleme dacă pozele alea apar pe undeva". Și vă jur că Satchwell arăta de parcă ar fi fost în stare să omoare pe cineva. S-a apropiat de mine, așa cum face un bărbat când vrea să-ți amintească ce poate să-ți facă, dacă vrea. Aproape mă călca pe degetele de la picioare. Eu nu m-am clintit. Nu m-am mișcat de acolo, dar mi-era frică, nu neg. Și el îi zice lui Margot „I-ai spus?" Și Margot zice „Nu știe nimic. încă". Iar el zice „Păi, știi ce o să se întâmple dacă aflu că ai vorbit". Și a mimat — mă rog, nu contează. O... o postură obscenă, cred că așa s-ar putea numi. Una din pozele pe care le făcuse. A intrat înapoi în apartament și a trântit ușa.

— Ți-a spus Margot vreodată ce voia să spună prin „visul cu perna"? întrebă Robin.

— N-a vrut — ai fi crezut că i-e frică, dar... eu cred că așa sunt femeile, oftă Oonagh. Așa suntem noi crescute, poate că și mama natură are un rol în asta. Câți copii ar apuca să treacă de prima lor zi de naștere dacă mamele lor nu i-ar putea ierta? Nici măcar în ziua aia, cu urma mâinii lui pe față, n-a vrut să-mi spună, pentru că o parte din ea nu voia să-i facă rău. Fir-ar să fie, am întâlnit atitudinea asta tot timpul la victimele violenței domestice. Femeile continuă să-i protejeze. Să-și facă griji pentru ei! La unele femei iubirea moare foarte greu.

— S-a mai întâlnit cu Satchwell după aceea?

— Mi-aș dori *din suflet* să pot zice că nu, spuse Oonagh scuturând din cap, dar da, s-au mai întâlnit. Nu puteau sta departe unul de altul. Margot a început studiile, dar era atât de populară la club că au lăsat-o să lucreze part-time, așa că am continuat s-o văd des. într-o zi, mama ei a sunat la club, pentru că tatăl ei era bolnav, dar Margot nu venise. Eu eram îngrozită: unde era Margot, ce i se întâmplase, de ce nu era acolo? M-am gândit de multe ori la momentul acela, înțelegeți, pentru că atunci când s-a întâmplat cu adevărat, la început am fost sigură că o să apară, cum apăruse și prima oară. în orice caz, când a văzut cât de tulburată fusesem crezând că a dispărut, mi-a spus adevărul. Ea și Satchwell reluaseră relația. Avea toate scuzele pregătite: el jurase să n-o mai lovească niciodată, plânsese în hohote din cauza asta, fusese cea mai mare greșeală din viața lui și, oricum, ea îl

provocase. I-am spus „Dacă nici acum nu poți vedea cum e el în realitate, după ce ți-a făcut prima oară..." în orice caz, se despărțiseră iar și, surpriză, nu doar că o bătuse din nou, dar a ținut-o închisă în apartamentul lui toată ziua, ca să nu se poată duce la muncă. Era prima tură pe care o pierduse în viața ei. Era cât pe ce să-și piardă slujba din cauza asta, a trebuit să inventeze o poveste de adormit copiii. Atunci, în sfârșit, îmi spune că și-a învățat lecția. Eu avusesem dreptate tot timpul, nu avea să se mai întoarcă la el, s-a terminat, *finito.*

— Și-a recuperat fotografiile? întrebă Robin.

— A fost prima întrebare pe care i-am pus-o când s-au împăcat. Mi-a spus că el îi spusese că le distrusese. Și ea l-a crezut.

— Tu nu?

— Bineînțeles că nu, spuse Oonagh. Doar îl văzusem când ea l-a amenințat cu *visul lui cu perna.* Era un om speriat. N-ar fi distrus niciodată ceva care îi oferea putere de negociere.

Apoi Oonagh continuă pe un ton de scuze:

— E în regulă dacă mai comand un cappuccino? Mi s-a uscat gâtul de la atâta vorbit.

— Bineînțeles, spuse Strike, făcând semn unui chelner și comandând cafele pentru toată lumea.

Oonagh arătă spre punga Fortnum a lui Robin.

— Și tu ți-ai făcut cumpărături pentru Crăciun?

— Nu, am cumpărat un cadou pentru noua mea nepoată, zâmbi Robin. Azi-dimineață s-a născut.

— Felicitări, spuse Strike, care era surprins că Robin nu-i spusese deja.

— Ah, ce minunat, spuse Oonagh. Luna trecută s-a născut al cincilea nepot al meu.

Până la sosirea celui de-al doilea rând de cafele, Oonagh îi arătă lui Robin poze cu nepoții ei, iar Robin îi arătă lui Oonagh cele două poze cu Annabel Mărie.

— E *superbă,* nu-i așa? spuse Oonagh, privind prin ochelarii ei de citit mov la poza din telefonul lui Robin.

Le adresase amândurora întrebarea, dar Strike, care văzuse doar o maimuță cheală cu expresie furioasă, consimți fără niciun entuziasm.

După ce sosiră cafelele și chelnerul se îndepărtă iar, Robin întrebă:

— Ca să nu uit... știi cumva dacă Margot avea rude sau prieteni în Lea- mington Spa?

— Leamington Spa? repetă Oonagh încruntându-se. Stai să mă gândesc... o fată de la club era din... nu, ea era din Kings's Lynn. Sună cam la fel, nu-i așa? Nu-mi amintesc pe nimeni de acolo, nu... De ce?

— Am auzit că un bărbat a susținut că a văzut-o acolo, la o săptămână după ce a dispărut.

— S-a spus că a fost văzută de câteva ori, într-adevăr. Niciuna din dăți nu a dus nicăieri. Niciuna nu avea logică. Leamington Spa, pe-asta n-o știam.

Oonagh luă o gură de cappuccino. Robin întrebă:

— Ați continuat să vă vedeți des, după ce Margot s-a dus la facultate?

— Da, pentru că a continuat să lucreze part-time la club. Cum le făcea pe toate, să învețe, să lucreze, să-și susțină familia... se hrănea cu nervi și ciocolată și era mai slabă ca oricând. Apoi, la începutul anului doi, l-a cunoscut pe Roy.

Oonagh oftă.

— Și cei mai deștepți oameni pot să fie niște *proști* în viața lor amoroasă, spuse ea. De fapt, uneori cred că, cu cât mai deștepți sunt în privința cărților, cu atât mai proști sunt în privința sexului. Margot credea că și-a învățat lecția, că se maturizase. Nu și-a dat seama că era o relație *clasică* de consolare. Poate că Roy *arăta* cât se poate de diferit de Satchwell, dar de fapt era la fel. Roy venea dintr-un mediu care i-ar fi plăcut enorm lui Margot. Cărți, călătorii, cultură, înțelegeți. Vedeți, cunoștințele ei aveau lacune. Era nesigură pe ea din cauză că nu știa care e furculița potrivită, care sunt cuvintele corecte. „Săpunieră" în loc de „savonieră". Toate chestiile astea snoabe englezești. Și Roy era nebun după ea, înțelegeți. Sentimente nu erau doar de-o singură parte. îmi dădeam seama ce îl atrage și pe el la ea: nu mai cunoscuse pe nimeni ca Margot. îl șoca, dar îl și fascina: Clubul Playboy și etica ei la locul de muncă, ideile feministe, felul în care își întreținea părinții. Se certau, certuri intelectuale, înțelegeți. Dar omul ăsta avea ceva *anemic.* Nu neapărat *molâu,* dar...

Oonagh începu brusc să râdă.

— „Anemic", continuă ea. Știți despre problema lui cu sângerarea?

— Da, spuse Robin. Boala von nu știu cum?

— Exact, replică Oonagh. El fusese toată viața cocoloșit și obligat să trăiască într-un glob de sticlă de către mama lui, care era o *oroare.* M-am întâlnit cu ea de câteva ori. Femeia aia avea față de mine respectul pe care îl ai față de ceva care ți se prinde de pantof. Iar Roy era... Apele liniștite sunt adânci, cred că așa s-ar rezuma cel mai bine. Nu lăsa să i se vadă emoțiile. *Flirtul* dintre ei nu se reducea la sex, chiar erau pasionați de idei. Nu că el n-ar fi fost atrăgător. Era arătos, într-un mod cumva... *flasc. Cât* se poate de diferit de Satchwell. Frumușel, numai ochi și păr ondulat. Dar era manipulator. Puțină dezaprobare ici, o privire rece colo. îi plăcea la nebunie că Margot e atât de diferită, și totuși asta îl făcea să se simtă inconfortabil. Voia o femeie care să fie exact opusul mamei lui, dar cu care mămica să fie de acord. Așa că faliile au existat încă de la început. Și știa cum să se *îmbufneze.* Eu *detest* îmbufnații. Maică-mea era la fel. Treizeci de ani n-a vorbit cu mine din cauză că m-am mutat la Londra. A cedat în cele din urmă ca să-și poată cunoaște nepoții, dar apoi soru-mea s-a cherchelit de un Crăciun și i-a scăpat că, între timp, mă convertisem la anglicani și gata, asta a pus capăt definitiv oricărei relații între noi. Putea să ierte Playboy-ul, protestanții — niciodată. Chiar și în perioada în care ieșeau împreună, Roy înceta să mai vorbească cu Margot zile la rând. O dată Margot mi-a spus că a evitat-o o săptămână. Ea și-a pierdut răbdarea și i-a spus „Am plecat". Asta l-a trezit imediat. Eu am întrebat-o de ce e bosumflat. Era din cauza clubului. Roy ura faptul că ea lucrează acolo. I-am spus „Se oferă *el* cumva să-ți întrețină familia în timp ce studiezi?" „Ah, nu-i place ideea ca alți bărbați să se holbeze la mine", zice ea. Fetelor le place ideea asta, atitudinea asta puțin posesivă. Au impresia că el o vrea doar pe ea, când bineînțeles că e invers. El vrea ca ea să fie disponibilă doar pentru *el. El* e în continuare liber să se uite la alte fete, iar Roy stârnea și interesul altor fete din mediul lui. Era un băiat drăguț cu mulți bani din familie. Adică, uitați-vă doar la micuța verișoară Cynthia, care pândea în culise.

— Ai cunoscut-o pe Cynthia? întrebă Robin.

— M-am întâlnit de câteva ori acasă la ei cu micul șoricel. Cu mine n-a schimbat mai mult de două vorbe. Dar îl făcea pe Roy să se simtă încântat de el. Se prăpădea de râs la toate glumele

lui. Care nu erau cine știe ce.

— Margot și Roy trebuie să se fi căsătorit imediat după terminarea facultății, nu-i așa?

— Exact. Eu am fost domnișoară de onoare. Margot a intrat în medicina de familie. Roy avea pretenții, s-a dus la unul dintre spitalele alea universitare mari. Nu-mi amintesc care. Părinții lui aveau o casă mare și frumoasă, cu un gazon imens și toate celelalte. După ce a murit tatăl lui, ceea ce s-a întâmplat chiar înainte să se nască Anna, maică-sa a pus casa pe numele lui. Numele lui Margot nu apărea pe actul de proprietate, îmi amintesc că mi-a spus asta. Dar lui Roy îi plăcea foarte mult ideea de a-și crește familia în aceeași casă în care crescuse el, și într-adevăr era frumoasă, lângă Ham- pton Court. Așa că soacra s-a mutat în altă parte, iar Roy și Margot s-au mutat acolo. Numai că, bineînțeles, soacra considera că are dreptul să vină oricând avea chef, pentru că ea le-o dăduse, considera în continuare că e mai mult casa ei decât a lui Margot.

— Tu și Margot ați continuat să vă întâlniți des? întrebă Robin.

— Da, spuse Oonagh. încercam să ne întâlnim cel puțin o dată la câteva săptămâni. Eram cu adevărat cele mai bune prietene. Și după ce s-a căsătorit cu Roy voia să păstreze legătura cu mine.

Vocea lui Oonagh se îngroșă.

— Bineînțeles, ei aveau prietenii lor cu un nivel de trai asemănător, dar cred că ea știa că eu o să-i fiu întotdeauna alături, înțelegeți. Se învârtea în niște cercuri în care se simțea singură.

— Acasă, sau și la serviciu? întrebă Robin.

— Acasă era ca un pește pe uscat, spuse Oonagh. Casa lui Roy, familia lui Roy, prietenii lui Roy, totul era al lui Roy. Ea *se vedea* des cu mama și tatăl ei, dar era greu să-l aducă la casa cea mare pe taică-său, care era în scaun cu rotile. Cred că familia Bamborough se simțea intimidată de Roy și de mama lui. Așa că Margot obișnuia să bată drumul până în Stepney ca să-i vadă. Ea continua să-i sprijine financiar. O copleșeau toate aceste obligații diferite.

— Dar cum mergeau lucrurile la muncă?

— Foarte greu, spuse Oonagh. Pe vremea aia nu erau foarte multe doctorițe și ea era tânără și începuse de jos, iar la cabinetul la care ajunsese, cel din St John, se simțea singură. Nu era un loc

foarte plăcut.

Oonagh confirmase evaluarea doctorului Gupta.

— Din cauza felului ei de-a fi, voia să facă totul mai bun. Ăsta era tot ethosul lui Margot: fă să fie mai bun. Fă să funcționeze. Ai grijă de toți. Rezolvă problema. încerca să-i facă să fie o echipă, chiar dacă ea era cea tiranizată.

— Cine o tiraniza?

— Tipul cel bătrân, spuse Oonagh. Nu-mi mai amintesc cum îl chema. Erau încă doi doctori, nu-i așa? Cel bătrân și indianul. Ea zicea că *el* e în regulă, indianul, deși simțea că nici el nu o privea cu ochi buni. Mi-a spus că se certaseră din cauza pastilei. Medicii de familie puteau s-o prescrie femeilor necăsătorite, dacă voiau — când a apărut prima oară, era doar pentru femeile căsătorite —, dar indianul tot nu le dădea pastila femeilor necăsătorite. Primele clinici de planificare familială au început să apară în anul în care a dispărut ea. Vorbeam despre ele. Margot spunea „Slavă Domnului că există", pentru că era sigură că femeile care vin la cabinetul lor nu primesc pastila de la niciunul dintre ceilalți doctori. Dar nu era vorba doar de ei. Avea probleme și cu ceilalți angajați. Cred că nici asistenta n-o plăcea.

— Janice? spuse Robin.

— Oare Janice o chema? spuse Oonagh încruntându-se.

— Irene? sugeră Strike.

— Era blondă, spuse Oonagh. îmi amintesc că la petrecerea de Crăciun...

— Ai fost la petrecere? întrebă Robin, surprinsă.

— Margot m-a *implorat să* merg, spuse Oonagh. Ea o organizase și se temea că o să iasă groaznic. Roy lucra, așa că *el* nu putea să meargă. Era la doar câteva luni de la nașterea Annei. Margot era în concediu de maternitate și aduseseră alt doctor care să-i țină locul, un bărbat. Margot ajunsese să creadă că în lipsa ei cabinetul funcționa mai bine. Era plină de hormoni, obosită și îngrozită de gândul întoarcerii acolo. Cred că pe atunci Anna avea două sau trei luni. Margot a adus-o cu ea la petrecere, pentru că alăpta. Organizase petrecerea de Crăciun ca să încerce să creeze un nou început, să spargă gheața înainte să se întoarcă la cabinet.

— Continuă ce spuneai despre Irene, spuse Robin, conștientă că Strike aștepta cu pixul ridicat deasupra carnetului.

— Păi, s-a îmbătat, dacă ea e cea blondă. Venise la petrecere cu

un bărbat. în orice caz, spre sfârșitul serii, Irene a acuzat-o pe Margot că *flirta* cu bărbatul. Ați auzit vreodată ceva mai ridicol? Margot stătea acolo cu bebelușul în brațe, iar fata asta o făcea cu ou și cu oțet. Nu ea era asistenta? A trecut atâta timp...

— Nu, Irene era recepționera, spuse Robin.

— Credeam că recepționeră era micuța italiancă?

— Gloria era cealaltă recepționeră.

— Ah, Margot o *iubea,* spuse Oonagh. Spunea că e o fată foarte deșteaptă, dar într-o situație proastă. Nu mi-a dat niciodată detalii. Cred că fata apelase la ea pentru sfaturi medicale și, bineînțeles, Margot n-ar fi dezvăluit nimic despre sănătatea ei. Lua foarte în serios lucrurile astea. Nici preotul de la confesional nu tratează secretele oamenilor cu mai mult respect.

— Aș vrea să te întreb despre ceva sensibil, spuse Robin ezitant. Există o carte despre Margot, scrisă în 1985, și tu...

— Mi-am unit forțele cu Roy ca s-o oprim, spuse Oonagh imediat. Așa e. Era plină de minciuni, de la început până la sfârșit. Știți ce scrie în ea, evident. Despre...

Chiar dacă părăsise Biserica Catolică, Oonagh tot evita să pronunțe cuvântul.

— ... întrerupere. Era o minciună oribilă. Nu am făcut niciodată avort, și nici Margot. Mi-ar fi spus, dacă s-ar fi gândit să facă. Eram cele mai bune prietene. Cineva a făcut programarea folosind numele ei. Nu știu cine. Cei de la clinică n-au recunoscut fotografia lui Margot. Nu fusese niciodată acolo. Anna era cel mai bun lucru din viața ei și nu ar fi renunțat *niciodată* la un alt copil. *Niciodată.* Nu era religioasă, dar chiar și așa, ar fi crezut că e un păcat.

— Nu mergea la biserică? întrebă Robin.

— Era atee până în măduva oaselor. Credea că sunt doar superstiții. Mama ei era dintr-o sectă protestantă, și Margot se declara împotrivă. Biserica le oprima pe femei, așa vedea ea lucrurile, și îmi spunea „Dacă există Dumnezeu, de ce tatăl meu, care e un om bun, a trebuit să cadă de pe scară? De ce a trebuit familia mea să ducă viața pe care a dus-o?" Ei, Margot nu putea să-mi spună despre ipocrizie și religie ceva ce eu să nu fi știut deja. La momentul acela eu plecasem deja de la catolici. Doctrina infailibilității papale. Niciun fel de contracepție, indiferent dacă femeia moare când naște al unsprezecelea copil. Maică-mea se

considera locțiitoarea lui Dumnezeu pe pământ, așa credea, iar unele dintre călugărițele de la școala mea erau niște nemernice absolute. Sora Mary Theresa — vedeți asta?

Oonagh își dădu bretonul la o parte, lăsând să se vadă o cicatrice de mărimea unei monede de cinci pence.

— M-a pocnit în cap cu un echer de metal. Era sânge peste tot. „Presupun că ai meritat-o", a spus mama. Dar să vă spun cine îmi amintea de Sora Mary Theresa. Oare *ea* era asistentă? Cea mai în vârstă de la cabinetul lui Margot?

— Te referi la Dorothy?

— Cea de care spun era văduvă.

— Da, ea era, Dorothy, secretara.

— Era exact ca Sora Mary Theresa, cu privirea aia a ei, spuse Oonagh. M-a încolțit la petrecere. Femeile de tipul ăsta sunt atrase de biserică. Aproape fiecare congregație are câteva. Bună-cuviință în exterior, otravă în interior. Spun textul, știți, „Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit", dar de fapt oamenii de felul lui Dorothy nu cred că ei *pot* păcătui. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în viață e că unde nu există bucurie, nu există bunătate. Dorothy aia era pornită împotriva lui Margot. I-am spus că sunt cea mai bună prietenă a ei și ea a început să-mi pună întrebări indiscrete. Cum ne cunoscuserăm. Iubiți. Cum l-a cunoscut Margot pe Roy. își băga nasul unde nu-i fierbea oala. Apoi a început să vorbească despre doctorul bătrân, cum îl chema? Dorothy avea într-adevăr ceva din Sora Mary Theresa, dar Dumnezeul ei se afla la numai un birou distanță. După aceea i-am spus lui Margot despre discuția cu ea, și Margot a zis că aveam dreptate. Dorothy era într-adevăr malefică.

— Fiul lui Dorothy este cel care a scris cartea despre Margot, spuse Robin.

— *Era fiul ei?* icni Oonagh. Zău? Ei, *iată.* Niște nenorociți amândoi.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Margot? întrebă Robin.

— Cu fix două săptămâni înaintea serii în care a dispărut. Ne-am întâlnit tot la Three Kings și atunci. La ora 6, eu aveam liber de la club. Erau câteva baruri mai aproape de cabinet, dar Margot nu voia să dea în timpul liber peste cineva cu care lucra.

— îți amintești despre ce-ați vorbit în seara aceea?

— îmi amintesc tot. Ai crede că e o exagerare, dar nu e. Eu am început prin a o certa că se dusese să bea ceva cu Satchwell, pentru

că îmi spusese la telefon despre asta. Se întâlniseră întâmplător pe stradă. Mi-a spus că Satchwell părea altfel față de cum era înainte și asta, n-o să mint, m-a îngrijorat. Margot nu era făcută pentru aventuri, dar era nefericită. După ce am ajuns la bar mi-a spus toată povestea. Satchwell îi ceruse să reia relația, iar ea îl refuzase. Am crezut-o și o să vă spun și de ce: pentru că părea al naibii de nefericită că refuzase. Părea terminată în seara aia. Nefericită așa cum n-o mai văzusem niciodată. Mi-a spus că, atunci când dăduse nas în nas cu Satchwell, Roy nu vorbea cu ea de zece zile. Se certaseră din cauză că mama lui intra și ieșea din casă ca și cum ar fi fost la ea. Margot voia să redecoreze, dar Roy spunea că dacă s-ar fi debarasat de vreunul dintre lucrurile la care ținuse tatăl lui, i-ar fi frânt inima maică-sii. Deci iat-o pe Margot străină în propria casă, neavând voie să schimbe nici măcar decorațiunile. Mi-a spus că toată ziua îi răsunase în cap un vers din *Court and Spark.*

Oonagh observă nedumerirea lui Robin și explică:

— *Court and Spark,* albumul lui Joni Mitchell. *Asta* era religia lui Margot. Joni Mitchell. Era *înnebunită* după albumul ăla. Era un vers din melodia „The Same Situation". *Prins între lupta mea pentru realizări mărețe/Și căutarea unei iubiri care nu pare să înceteze.* Nici în ziua de azi nu pot asculta albumul ăla. E prea dureros. Mi-a spus că se dusese acasă după ce băuse ceva cu Paul și îi povestise lui Roy. Cred că în parte se simțea vinovată pentru că făcuse asta, dar în parte voia să-l scuture puțin. Era obosită și nefericită și spunea *cândva altcineva m-a dorit.* Așa e natura umană, nu? „Trezește-te", îi spunea. „Nu poți să mă ignori așa, să mă eviți și să refuzi orice compromis. Eu nu pot să trăiesc așa." Ei, Roy nu era genul să se înfurie și să înceapă să arunce cu lucruri. Cred că lui Margot i-ar fi fost mai ușor dacă el ar fi făcut asta. Era furios, într-adevăr, dar își manifesta furia prin și mai multă răceală și tăcere. Nu cred că i-a mai adresat vreun cuvânt până în ziua în care ea a dispărut. Mi-a spus la telefon, când am aranjat ieșirea de pe 11, „Trăiesc în continuare într-un ordin al tăcerii". Părea deznădăjduită. îmi amintesc că m-am gândit atunci: „O să-l părăsească". Când ne-am întâlnit la bar ultima oară, îi spusesem „Satchwell nu e soluția problemelor dintre tine și Roy". Am discutat și despre Anna. Margot ar fi dat orice să-și poată lua liber un an sau doi ca să se concentreze asupra Annei, și exact asta voiseră Roy și mama lui să facă, să stea acasă cu Anna și să uite de slujbă. Dar ea nu putea să

facă asta. îi ajuta în continuare financiar pe părinții ei. Mama ei era deja bolnavă și Margot nu o mai lăsa să facă menajul prin casele oamenilor. Când lucra, putea să-l privească pe Roy în ochi și să justifice toți banii pe care îi dădea părinților ei, dar mama lui nu l-ar fi lăsat pe prețiosul și delicatul său fiu să lucreze în beneficiul a doi fumători înrăiți din Eastend.

— îți amintești dacă ați mai discutat și despre altceva?

— Am discutat despre Clubul Playboy, pentru că eu mă pregăteam să plec de acolo. îmi luasem apartamentul și mă gândeam să mă apuc de studii. Margot era sută la sută pentru. Ce nu i-am spus era că mă gândeam să mă duc la teologie, din cauza atitudinii ei față de religie. Am discutat puțin și despre politică. Amândouă voiam ca Wilson să câștige alegerile. Și i-am spus că eram îngrijorată că încă nu-mi găsisem Alesul. Aveam peste 30 de ani. Pentru vremurile de atunci, eram deja bătrână ca să-mi mai caut soț. înainte să ne luăm la revedere în seara aia, i-am spus „Nu uita, la mine va exista întotdeauna o cameră de oaspeți. Și loc pentru un leagăn".

în ochii lui Oonagh apărură din nou lacrimi, care i se prelinseră pe obraji. Ea luă șervetul și își tamponă fața.

— îmi pare rău. Au trecut 40 de ani, dar parcă a fost ieri. Morții nu dispar. Ar fi mai ușor dacă ar dispărea. O văd pe Margot atât de clar. Dacă ar urca acum treptele alea, o parte din mine nici n-ar fi surprinsă. Era o persoană atât de *vie.* Ca ea să dispară așa, să rămână doar aer în locul ei...

Robin păstră tăcerea cât timp Oonagh se șterse pe față, apoi întrebă:

— Ce-ți amintești despre felul în care ați stabilit să vă întâlniți pe data de 11?

— M-a sunat și m-a rugat să ne întâlnim în același loc, la aceeași oră. Eu am acceptat, bineînțeles. A spus asta pe un ton ciudat. I-am zis „E totul în regulă?" Ea zice „Trebuie să-ți cer sfatul în legătură cu ceva. Cred că-mi pierd mințile. Nici n-ar trebui să vorbesc despre asta, dar cred că ești singurul om în care pot să am încredere".

Strike și Robin se uitară unul la celălalt.

— Nu apare notat nicăieri ce-a spus ea?

— Nu, spuse Strike.

— Nu, spuse Oonagh, părând pentru prima oară furioasă. Desigur, n-aș putea spune că mă surprinde.

— De ce? întrebă Robin.

— Talbot era dus cu pluta, spuse Oonagh. Mi-am dat seama la audierea mea, după primele cinci minute. L-am sunat pe Roy și i-am spus „Omul ăla nu e normal. Depune o plângere, spune-le că vrei ca altcineva să se ocupe de caz". El n-a făcut asta, sau dacă a făcut-o a fost în zadar. Iar Lawson credea că eu sunt un Iepuraș prostuț. Probabil credea că spun gogoși, că încerc să fac pe interesanta profitând de dispariția celei mai bune prietene.

Tonul lui Oonagh deveni înverșunat.

— Margot Bamborough mi-era ca o soră și singura persoană cu care am vorbit cu adevărat despre ea e soțul meu. Am plâns și i-am spus totul, cu două zile înainte să ne căsătorim, pentru că ea ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să-mi fie domnișoară de onoare.

— Ai cumva idee în ce privință voia să-ți ceară sfatul? întrebă Robin.

— Nu, spuse Oonagh. M-am gândit de multe ori după aceea dacă ar fi putut să aibă legătură cu ce s-a întâmplat. Ceva despre Roy, probabil, dar atunci de ce-ar fi spus că n-ar fi trebuit să vorbească despre asta? Discutaserăm deja despre Roy. îi spusesem cât se poate de clar, ultima oară când ne-am întâlnit, că putea să vină să stea la mine dacă îl părăsea, Anna la fel. Apoi m-am gândit că poate e ceva ce i-a spus un pacient, pentru că, așa cum am zis, era scrupuloasă în privința confidențialității. în orice caz, pe 11 am urcat dealul ăla prin ploaie spre bar. Am ajuns devreme, așa că m-am dus să arunc o privire la biserica de acolo, de peste drum, mare și...

— Stai puțin, spuse Strike brusc. Ce haină aveai?

Oonagh nu păru surprinsă de întrebare. Dimpotrivă, zâmbi.

— Te gândești la groparul bătrân, sau ce era? Cel căruia i s-a părut că o vede pe Margot intrând înăuntru? Le-am *spus* atunci că eram eu. Nu purtam pelerină, dar haina era bej. Părul meu era mai închis la culoare decât părul lui Margot, dar avea cam aceeași lungime. Le-am *spus,* când m-au întrebat dacă credeam că Margot ar fi putut să intre în biserică înainte să se întâlnească cu mine — le-am spus că nu, ea detesta biserica. *Eu* am fost acolo! Eu eram!

— De ce? întrebă Strike. De ce ai intrat înăuntru?

— Eram chemată, spuse Oonagh simplu.

Robin își reprimă un zâmbet, deoarece Strike părea aproape stânjenit de răspuns.

— Dumnezeu mă chema înapoi, spuse Oonagh. Intram întruna în

biserici anglicane, gândindu-mă, este acesta răspunsul? Erau atât de multe lucruri la catolici pe care nu le puteam suporta, și totuși simțeam cum ceva mă trage înapoi spre El.

— Cât timp crezi că ai stat în biserică? întrebă Robin, ca să-i dea lui Strike timp să-și revină.

— Vreo cinci minute. Am spus o scurtă rugăciune. Am cerut îndrumare. Apoi am ieșit afară, am traversat strada și m-am dus la bar. Am așteptat aproape o oră întreagă până să-l sun pe Roy. La început m-am gândit că întârzie din cauza vreunui pacient. Apoi m-am gândit, nu, trebuie să fi uitat. Dar când am sunat acasă la ei, Roy mi-a spus că nu e acolo. A fost destul de laconic cu mine. M-am întrebat dacă nu cumva se întâmplase și altceva între ei. Poate că pe Margot o lăsaseră nervii. Poate că aveam să mă duc acasă și s-o găsesc în pragul ușii, cu Anna. Așa că m-am repezit acasă, dar ea nu era acolo. Roy a sunat la 9 ca să vadă dacă aflasem ceva. Atunci am început să mă îngrijorez cu adevărat. Mi-a spus că urma să sune la poliție. Știți restul. A fost ca un coșmar. îți pui toate speranțele în lucruri care sunt din ce în ce mai improbabile. Amnezie. Lovită de o mașină și zăcând undeva, inconștientă. A fugit undeva ca să reflecteze la situația ei. Dar de fapt eu știam. Nu și-ar fi părăsit niciodată fetița și nu ar fi plecat *niciodată* fără să-mi spună. Știam că e moartă. Mi-am dat seama că poliția crede că autorul e Măcelarul din Essex, dar eu...

— Dar tu? o îmboldi blând Robin.

— Păi, mă gândeam întruna, la trei săptămâni după ce Paul Satchwell revine în viața lui Margot, ea dispare pentru totdeauna. Știu că Satchwell avea micul lui alibi, toți prietenii lui artiști îi țineau spatele. Le-am spus lui Talbot și lui Lawson: întrebați-1 despre visul cu perna. întrebați-1 ce înseamnă visul cu perna, de ce era atât de înfricoșat că Margot le va spune oamenilor despre el.

Oonagh se întoarse ca să-l privească pe Strike.

— Scrie în constatările poliției despre asta? întrebă ea. L-a întrebat vreunul pe Satchwell despre visul cu perna?

— Nu, spuse Strike încet. Nu cred că l-au întrebat.

25

Gânduri și fantezii deșarte doar, Păreri, voiri și visuri vane, Ghiciri și profeții ce se arată; închipuiri sunt ele, basme și povești.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Trei săptămâni mai târziu, Strike se afla în BMW-ul lui în fața unei case care nu ieșea cu nimic în evidență din șirul de clădiri lipite unele de altele din Stoke Newington. Ancheta din cazul Alunecosului, intrată deja în a cincea lună, nu dusese până acum la niciun rezultat. Membrii neliniștiți ai consiliului de administrație care bănuiau că președintele companiei e șantajat de ambițiosul Alunecos scoteau zgomote de nemulțumire care nu prevesteau nimic bun, luând în mod evident în considerare să apeleze la altă agenție.

Chiar și după ce fusese îndopat cu gin de către Hutchins, care reușise să se împrietenească cu el la clubul de tir, Alunecosul rămăsese la fel de tăcut în privința influenței pe care o avea asupra șefului său, așa că era timpul, decisese Strike, să înceapă să-l urmărească direct pe Șeful Alunecosului. Era totuși posibil ca președintele, un bărbat plinuț, în costum cu dungi, cu o chelie rotundă ca o tunsoare de călugăr, să se complacă în continuare în activitățile șantajabile pe care le descoperise Alunecosul și care îi permisesem acestuia să forțeze o promovare pe care nici CV-ul, nici personalitatea lui nu o justificau.

Strike era sigur că Alunecosul nu exploata un simplu caz de infidelitate. Actuala soție a lui ȘA avea luciul imaculat de plastic al unei păpuși proaspăt scoase din celofan și Strike bănuia că ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât de o aventură a soțului pentru a o face să lase din gheare cârdul negru American

Express, mai ales că era căsătorită doar de doi ani și nu avea copiii care să-i garanteze un divorț generos.

Aproape la toate ferestrele din jurul lui Strike clipeau luminițe din brazii de Crăciun. De acoperișul casei de lângă el fuseseră atârnați țurțuri alb-albaștri strălucitori care îl ardeau pe retină dacă se uita prea mult la ei. Coronițele de pe uși, geamurile decorate cu zăpadă artificială și licăririle de portocaliu, roșu și verde care se reflectau în apa murdară din bălți, toate îi aminteau lui Strike că trebuia neapărat să cumpere cadourile de Crăciun pentru Cornwall.

Joan fusese externată din spital în dimineața aceea, după ce îi fusese ajustată medicația. Era hotărâtă să se ducă acasă și să înceapă pregătirile pentru sărbătorile de familie. Strike trebuia să cumpere cadouri nu doar pentru Joan și Ted, ci și pentru sora, cumnatul și nepoții lui. Era o corvoadă suplimentară iritantă, având în vedere volumul de muncă pe care îl presupuneau cazurile curente ale agenției. Apoi își aminti că trebuia să-i cumpere ceva și lui Robin, ceva mai mult decât niște flori. Strike, căruia îi displăcea în general să facă cumpărături și în special să cumpere cadouri, întinse mâna după țigări, ca să alunge senzația vagă că e persecutat.

După ce-și aprinse o țigară, scoase din buzunar *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* pe care i-1 dăduse Robin, dar pe care nu avusese timp să-l citească. Mici semne marcau pasajele despre care ea crezuse că ar putea fi de interes pentru investigație.

Aruncă o privire rapidă spre ușa în continuare închisă a casei pe care o supraveghea, deschise cartea și citi în diagonală câteva pagini, ridicând privirea la intervale regulate ca să se asigure că ȘA nu ieșise între timp.

Primul capitol, pe care Robin nu îl însemnase deloc, dar pe care Strike îl răsfoi totuși, trata sumar copilăria și adolescența lui Margot. Nereușind să ajungă la cineva cu amintiri clare pe subiect, Oakden trebuise să recurgă la generalități, presupuneri și multă umplutură. Astfel, Strike află că Margot Bamborough „probabil că visa să lase sărăcia în urmă", „probabil că a fost cucerită de atmosfera amețitoare a anilor '60" și „probabil că era conștientă de avantajele sexului fără consecințe pe care le oferea

pastila contraceptivă". Numărul de cuvinte al cărții creștea și datorită informațiilor că fusta mini fusese popularizată de Mary Quant, că Londra era centrul unei scene muzicale înfloritoare și că, în preajma zilei în care Margot împlinea 19 ani, Beatles apăruseră la *Ed Sullivan Show* din America. „Margot trebuie să fi fost entuziasmată de posibilitățile oferite clasei muncitoare în această nouă epocă egalitară", își informa C. B. Oakden cititorii.

Capitolul doi începea cu sosirea lui Margot la Clubul Playboy, iar aici forțările de care era plin capitolul anterior dispăreau. în mod evident, Margot Iepurașul i se păruse lui C. B. Oakden un subiect mult mai ofertant decât Margot copilul, multe paragrafe fiind dedicate senzației de eliberare pe care trebuie să o fi simțit aceasta când își lua costumul strâmt de Iepuraș, își punea urechile false și căptușea judicios cupele costumului astfel încât sânii ei să pară suficient de plini ca să satisfacă exigențele angajatorului. Oakden, care scrisese cartea la 11 ani după dispariția ei, reușise să găsească doi Iepurași care și-o aminteau pe Margot. Iepurașul Lisa, care se căsătorise și avea doi copii, își amintea că „se distrase bine" cu aceasta și că fusese „distrusă" de dispariția ei. Iepurașul Rita, care conducea propria-i companie de marketing, spunea că Margot era „foarte inteligentă, era evident că o să ajungă departe" și credea că „trebuie să fi fost groaznic pentru sărmana ei familie".

Strike ridică privirea spre fațada casei în care dispăruse ȘA. Acesta tot nu apăruse. Reveni la C. B. Oakden și dădu paginile, plictisit, până la primul pasaj pe care Robin îl marcase ca fiind de interes.

> După perioada de succes petrecută la Clubul Playboy, ludicei și cochetei Margot i-a venit greu să se adapteze la viața de medic de familie. Cel puțin un angajat al cabinetului St John spune că atitudinea ei era deplasată pentru un cabinet medical.
>
> „Nu-i ținea la distanța cuvenită, asta era problema. Nu provenea dintr-un mediu cu prea mulți specialiști. Un doctor trebuie să se plaseze deasupra pacienților.
>
> Unei femei venite la consultație i-a recomandat cartea aceea, *Plăcerea sexului.* I-am auzit după aceea pe oamenii din sala de așteptare vorbind despre asta. Chicotind,

înțelegeți. Un doctor n-ar trebui să le spună oamenilor să citească astfel de lucruri. Aruncă o lumină negativă asupra întregului cabinet. Eu m-am simțit stânjenită din cauza ei.

Cel căruia îi plăcea de ea, tânărul care venea întruna la consultație și îi aducea bomboane de ciocolată și mai știu eu ce — dacă ea le spunea oamenilor despre diverse poziții sexuale, atunci e de înțeles de ce bărbații au înțeles greșit mesajul, nu-i așa?"

Urmau mai multe paragrafe în mod evident copiate din presă despre sinuciderea fostei iubite căsătorite a lui Steve Douthwaite, fuga subită de la serviciu a acestuia și faptul că Lawson îl interogase de mai multe ori. Speculând la maximum informațiile sărăcăcioase pe care le avea, Oakden reușea să sugereze că Douthwaite fusese, în cel mai bun caz, un bărbat cu o reputație proastă și, în cel mai rău caz, un om periculos: un pierde-vară

bun de nimic și un crai lipsit de principii, în a cărui apropiere femeile aveau obiceiul de a muri sau de a dispărea. Strike pufni amuzat când citi:

Având acum numele de Stevie Jacks, Douthwaite lucrează în prezent la tabăra de vacanță Butlin din Clacton-on-Sea...

După ce se uită iar ca să verifice că ȘA tot nu ieșise, Strike citi mai departe:

unde ziua organizează evenimente pentru turiști, iar seara cântă la cabaret. „Serenada Longfellow" este o melodie de mare succes în rândul doamnelor. Brunetul Douthwaite/Jacks rămâne un bărbat atrăgător și, în mod evident, popular în rândul vilegiaturistelor.

„Mi-a plăcut întotdeauna să cânt", îmi spune el la bar după spectacol. „În tinerețe am fost într-o trupă, dar s-a destrămat. Am venit o dată în copilărie la Butlin, cu familia mea adoptivă. Mi s-a părut întotdeauna foarte distractiv să fii animator. O grămadă de interpreți de succes s-au lansat aici, să știi."

însă când discuția ajunge la Margot Bamborough, iese la

iveală o latură diferită a acestui cântăreț de cabaret plin de tupeu.

„Presa a scris o grămadă de tâmpenii. Nu i-am cumpărat niciodată bomboane de ciocolată sau altceva, astea au fost invenții menite să mă facă să par un dubios. Aveam ulcer și dureri de cap. Treceam printr-o perioadă proastă."

După ce a refuzat să explice de ce și-a schimbat numele, Douthwaite a părăsit barul.

Colegii lui de la tabăra de vacanță au fost șocați să afle că „Stevie" fusese interogat de poliție în cazul dispariției tinerei doctorițe.

„Nouă nu ne-a spus niciodată nimic despre asta", a spus Julie Wilkes, 22 de ani. „Sunt complet șocată. Te aștepți să pomenească așa ceva. Nu ne-a spus nici că Jacks nu e numele lui adevărat."

Oakden le oferea cititorilor săi o scurtă istorie a taberei Butlin și încheia capitolul cu un paragraf plin de speculații despre oportunitățile pe care le putea găsi un prădător într-o tabără de vacanță.

Strike își aprinse o nouă țigară, apoi dădu paginile mai departe, până la al doilea semn pus de Robin în dreptul unui scurt pasaj în care se vorbea despre Jules Bayliss, soțul Wilmei, femeia de serviciu care devenise asistentă socială. Singura informație nouă de aici era că violatorul condamnat Bayliss fusese eliberat pe cauțiune în ianuarie 1975, la peste trei luni după ce Margot dispăruse. Cu toate acestea, Oakden afirma că Bayliss „probabil că a aflat" despre faptul că Margot încerca s-o convingă pe soția lui să-l părăsească, „probabil că a fost furios că doctorița făcea presiuni asupra soției lui să destrame familia" și „probabil că a avut legături cu lumea interlopă din comunitatea lui". Poliția, își informa Oakden cititorii, „probabil că a cercetat cu atenție ce au făcut pe 11 octombrie prietenii sau rudele lui Bayliss, așa că trebuie să conchidem", încheia Oakden cu un anticlimax, „că nu a fost descoperită nicio activitate suspectă".

Al treilea semn al lui Robin marca paginile care se refereau la avortul de la Clinica Bride Street. Oakden introducea această parte a poveștii lui cu mult tam-tam, informându-și cititorii că era pe cale să dezvăluie fapte care nu mai fuseseră publicate

niciodată.

Cele ce urmau îl interesară pe Strike doar în măsura în care demonstrau că pe 14 septembrie 1974 se produsese categoric un avort și că numele oferit de pacientă fusese Margot Bamborough. Oakden publica, drept dovadă, fotografii după documentele medicale de la Bride Street furnizate de un angajat neidentificat al clinicii care se închisese în 1978. Strike presupuse că angajatul anonim nu se mai temuse că-și pierde slujba când Oakden îi oferise bani pentru această informație în anii '80. Angajatul nenumit îi spusese lui Oakden și că femeia care urmase acea procedură nu semăna cu fotografia lui Margot apărută ulterior în presă.

Oakden punea apoi o serie de întrebări retorice care, după cum probabil crezuseră el și editorii lui inconștienți, aveau să ocolească legile calomniei. Era oare posibil ca femeia care făcuse avort să fi folosit numele lui Margot cu susținerea și consimțământul acesteia? în acest caz, cine ar fi fost persoana pe care Margot și-ar fi dorit cel mai s-o ajute? Nu era oare mai probabil ca o romano-catolică să fie deosebit de îngrijorată că cineva ar putea afla că ea făcuse avort? Și nu era de asemenea adevărat că o astfel de procedură putea să ducă la complicații? Era oare posibil ca Margot să fi revenit, pe 11 octombrie, în apropierea Clinicii Bride Street ca să viziteze pe cineva care fusese internat din nou la clinică? Sau să ceară sfaturi în numele acelei persoane? Era oare posibil ca Margot să fi fost răpită nu din Clerkenwell, ci la câteva străzi distanță de subsolul lui Dennis Creed?

La care Strike răspunse în mintea lui *nu, și ai meritat să-ți toace cartea, prietene.* Cronologia evenimentelor, așa cum era propusă de Oakden, avea în mod evident drept scop încercarea fermă de a o plasa pe Margot, în seara în care dispăruse, în apropierea subsolului lui Creed. „Complicațiile" erau necesare pentru a explica întoarcerea lui Margot la clinică la o lună după avort, dar Margot nu avea cum să sufere complicații pentru că era în plină formă și lucrase la cabinetul St John până la momentul dispariției, însă, odată atribuite celei mai bune prietene, niște „complicații" nedefinite puteau servi unui dublu scop: îi ofereau lui Margot motivul de a se duce la clinică să o viziteze pe Oonagh și acesteia, un motiv să mintă despre locul în

care se aflaseră amândouă în seara aceea. Una peste alta, Strike considera că Oakden avusese noroc că nu fusese dat în judecată și presupuse că singurul motiv pentru care Roy și Oonagh se abținuseră fusese teama de publicitatea pe care un astfel de demers ar fi provocat-o.

Strike dădu la al patrulea semn pus de Robin și, după ce verifică iar că ușa de la intrare a casei pe care o supraveghea rămăsese închisă, citi următorul pasaj însemnat.

„Am văzut-o la fel de clar cum te văd pe dumneata acum. Stătea la fereastră și *izbea* în ea, ca și cum ar fi vrut să atragă atenția. îmi amintesc exact, pentru că la momentul acela citeam *De cealaltă parte a miezului nopții* și mă gândeam la femei și la lucrurile prin care trec ele, știi, și am ridicat privirea și am văzut-o.

Dacă închid ochii, parcă o văd și acum, e ca un instantaneu în mintea mea și, ca să fiu sinceră, m-a bântuit mereu de atunci. Oamenii mi-au spus, în timpul ăsta, „inventezi" sau „trebuie să renunți", dar eu nu îmi schimb povestea doar pentru că alții nu o cred. Ce-ar spune asta despre mine?"

Mica tipografie care ocupa la acel moment ultimul etaj al clădirii era condusă de soții Arnold și Rachel Sawyer. Poliția s-a mulțumit cu afirmațiile lor că Margot Bamborough nu pusese niciodată piciorul în incintă și că femeia văzută de Mandy în seara aceea era chiar dna Sawyer, care susținea că una dintre ferestre trebuia lovită pentru a se închide bine.

Cu toate acestea, între A&R Printing și Margot Bamborough există o legătură neobișnuită care poliției i-a scăpat. Prima comandă importantă primită de A&R a fost pentru clubul de noapte Drudge, acum închis — adică, exact clubul de noapte pentru care Paul Satchwell, iubitul lui Margot, realizase o pictură murală îndrăzneață. Desene ale lui Satchwell au apărut după aceea pe unii fluturași tipăriți de A&R Printing, așa că e posibil ca el și soții Sawyers să fi păstrat legătura.

Ar putea asta oare să sugereze că...

— Dă-o dracu', murmură Strike, dând pagina și oprindu-se

asupra unui paragraf însemnat de Robin cu o linie neagră groasă.

> Cu toate acestea, fostul vecin Wayne Truelove crede că după aceea Paul Satchwell a plecat în străinătate.
>
> „Mi-a spus ceva despre plecatul în străinătate. Nu cred că scotea foarte mulți bani din artă, iar după ce l-a interogat poliția mi-a spus că se gândește să o întindă o vreme. A fost probabil o idee bună să plece."

Al cincilea și ultimul semn pus de Robin era spre sfârșitul cărții, iar după ce verifică din nou că mașina lui ȘA era în continuare parcată acolo unde o lăsase și că ușa de la intrare tot nu se deschisese, Strike citi:

> La o lună după dispariția lui Margot, soțul ei, Roy, a venit la cabinetul St John. Roy, care nu reușise să-și ascundă irascibilitatea la grătarul la care fusese invitat tot cabinetul în vara aceea, a fost, deloc surprinzător, rezervat în timpul acestei vizite.
>
> Dorothy își amintește: „A vrut să vorbească cu noi, să ne mulțumească pentru că am cooperat cu poliția. Părea bolnav. Cum era și de așteptat.
>
> Noi adunaserăm toate obiectele personale ale lui Margot într-o cutie, pentru că în cabinetul ei lucra un înlocuitor. Poliția îl examinase deja. I-am adunat tot ce avea acolo, crema de mâini, diploma de absolvire pe care o ținea în ramă și o fotografie cu el, Roy, cu fiica lor în brațe. Roy s-a uitat prin cutie și s-a emoționat, dar apoi a scos obiectul ăsta pe care ea îl ținea pe birou. Era o figurină din acelea mici de lemn, reprezentând un viking. A spus „De unde e asta? De unde o avea?" Niciunul dintre noi nu știa, dar mie mi s-a părut că figurina îl tulburase pe Roy.
>
> Probabil a crezut că i-o dăduse un bărbat. Bineînțeles, poliția cerceta deja viața amoroasă a lui Margot. Groaznic lucru, să nu poți avea încredere în soția ta".

Strike ridică din nou privirea spre casă, nu văzu nicio schimbare și dădu la sfârșitul cărții, care consta într-o salvă finală de speculații, supoziții și teorii prost încropite. Pe de o

parte, Oakden sugera că Margot atrăsese această tragedie asupra ei, că soarta o pedepsise pentru că fusese prea sexuală și prea îndrăzneață, pentru că se afișase într-un corset și cu urechi de iepuraș, pentru că reușise să-și depășească plină de infatuare condiția. Pe de altă parte, părea să fi trăit toată viața înconjurată de criminali potențiali. Niciun bărbat care avusese vreo legătură cu Margot nu scăpa bănuielilor lui Oakden, fie că era vorba de „fermecătorul, dar inutilul Stevie Douthwaite devenit apoi Jacks", „dominatorul hematolog Roy Phipps", „nemulțumitul violator Jules Bayliss", „irascibilul afemeiat Paul Satchwell" sau „celebrul monstru sexual Dennis Creed".

Strike era pe punctul de a închide cartea, când observă că paginile din mijloc aveau marginile mai închise la culoare, ceea ce sugera fotografii, așa că o deschise iar.

Pe lângă fotografia portret folosită de presă și cea cu Margot și Oonagh în costumele lor de Iepurași — Oonagh voluptuoasă și zâmbind larg, Margot — sculpturală și cu un nor de păr deschis la culoare — mai erau doar trei imagini. Toate erau de calitate proastă, iar Margot era surprinsă doar întâmplător în cadru.

Prima avea ca explicație foto: „Autorul, mama lui și Margot". Dorothy Oakden, cu maxilarul ei pătrat, părul cărunt și ochelari de formă alungită, privea în obiectiv în timp ce înconjura cu brațul un băiat slăbuț și pistruiat cu tunsoare de paj care se strâmba atât de tare încât trăsăturile îi erau deformate. îi amintea lui Strike de Luke, nepotul lui cel mare. în spatele celor doi Oakden se întindea gazonul tuns în dungi, iar, în depărtare, se vedea o casă impunătoare cu multe frontoane ascuțite. în apropierea casei, din gazon păreau să răsară tot felul de obiecte: la o examinare mai atentă, Strike conchise că erau niște începuturi de ziduri și coloane: părea că se construiește un pavilion de vară.

în spatele lui Dorothy și Cari, fără să-și dea seama că e fotografiată, Margot Bamborough străbătea gazonul desculță, în pantaloni scurți de blugi și tricou, cu un platou în mână și zâmbind cuiva din afara cadrului. Strike deduse că această fotografie fusese făcută la grătarul pe care Margot îl organizase pentru personalul cabinetului. Fără îndoială, casa familiei Phipps era mai impunătoare decât și-o imaginase.

După ce se mai uită o dată dacă mașina lui ȘA rămăsese parcată la locul ei, Strike își îndreptă atenția asupra ultimelor două fotografii, ambele de la petrecerea de Crăciun a cabinetului St John.

Biroul de la recepție era împodobit cu beteală, iar scaunele din sala de așteptare erau adunate și stivuite în colțuri. Strike o căută în ambele fotografii pe Margot și o găsi, cu mica Anna în brațe, discutând cu o negresă înaltă despre care el presupuse că era Wilma Bayliss. în colțul fotografiei se vedea o femeie slabă, cu ochi rotunzi și păr castaniu tuns în scări, care lui Strike i se părea că ar putea să fie Janice în tinerețe.

în a doua fotografie, toate capetele erau întoarse de la aparatul de fotografiat sau parțial ascunse, cu excepția unuia. Un bărbat mai în vârstă și sfrijit, îmbrăcat la costum, cu părul lins pieptănat pe spate și care nu schița un zâmbet, era singura persoană care părea să fi fost avertizată că urmează să se facă fotografia. Din cauza blițului, avea ochii roșii în poză. în explicația foto scria „Margot și dr. Joseph Brenner", chiar dacă din Margot se vedea doar partea din spate a capului.

în colțul acestei fotografii apăreau trei bărbați care, judecând după paltoanele și hainele lor, tocmai sosiseră la petrecere. Nuanța întunecată a hainelor lor forma o pată neagră în partea dreaptă a fotografiei. Toți stăteau cu spatele la aparatul de fotografiat, dar cel mai solid dintre ei, a cărui față era ușor întoarsă spre stânga, etala un perciune lung și negru, o ureche mare, vârful unui nas cărnos și un ochi cu pleoapa căzută. își ridicase mâna stângă ca să se scarpine pe față. Purta un inel masiv de aur cu un cap de leu.

Strike examină fotografia până când un zgomot de pe stradă îl făcu să ridice privirea. ȘA tocmai ieșise din casă. în prag stătea o blondă durdulie în papuci de casă. Ridică o mână și îl bătu ușor pe ȘA pe creștetul capului, așa cum ai alinta un copil sau un câine. ȘA își luă la revedere de la ea zâmbind, apoi se întoarse și se îndreptă spre Mercedesul lui.

Strike aruncă lângă el *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* așteptă ca ȘA să iasă cu mașina în stradă și porni în urmărirea lui.

După vreo cinci minute deveni evident că subiectul lui se ducea acasă, în West Bromptom. Cu o mână pe volan, Strike

bâjbâi după mobil, apoi apăsă pe numărul unui vechi prieten. îi intră direct căsuța vocală.

— Shanker, sunt Bunsen. Trebuie să vorbim despre ceva. Spune-mi când pot să-ți fac cinste cu o halbă.

26

Toți cavaleri de soi, împodobiți cu șart, însă
doar niște umbre pentru frumoasa Britomart.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Când mai erau doar patru zile până la Crăciun, iar agenția avea în lucru cinci cazuri, doi dintre subcontractori se îmbolnăviră de gripă. Morris fu primul lovit, dând vina pe creșa fiicei lui, unde virusul se răspândise ca un incendiu de pădure printre copii și părinți deopotrivă. Morris continuă să lucreze până când temperatura și durerile de articulații îl obligară să-și transmită prin telefon scuzele. La acel moment deja reușise să-i transmită virusul lui Barclay, făcându-1 pe acesta să turbeze de furie. Barclay transmise mai departe gripa soției și fetiței sale.

— Bou' ăla ar fi trebuit să stea dracu' acasă în loc să-mi sufle mie în față în mașină, spumega Barclay răgușit vorbind cu Strike la telefon în dimineața de 20, în timp ce acesta deschidea biroul.

Ultima ședință dinainte de Crăciun a echipei urma să aibă loc la ora 10, dar, cum două persoane deja nu mai aveau cum să participe, Strike decisese să o anuleze. Singura persoană de care nu putuse să dea era Robin, despre care presupuse că era în metrou. Strike o rugase să vină mai devreme ca să se poată pune la curent cu cazul Bamborough înainte de sosirea celorlalți.

— Mâine trebuia să zburăm la Glasgow, hârșâi Barclay, în timp ce Strike punea ceainicul. Pe aia mică o dor groaznic urechile...

— Da, spuse Strike, care nu se simțea nici el foarte bine, fără îndoială din cauza oboselii și pentru că fumase prea mult. Păi, fă-te bine și întoarce-te când poți.

— Ce bou, mârâi Barclay, completând apoi, Morris, vreau să spun. Nu tu. Crăciun fericit, la dracu'.

încercând să se autoconvingă că doar i se părea că-1 înțeapă în gât, că-1 ia cu transpirații și că-1 încearcă și o durere în spatele ochilor, Strike își făcu o cană cu ceai, apoi se duse în

birou și trase jaluzelele. Vântul și ploaia puternică făceau ca luminițele de Crăciun atârnate deasupra lui Denmark Street să se legene pe cabluri. Așa cum se întâmplase în ultimele cinci dimineți, decorațiunile îi reaminteau lui Strike că încă nu se apucase de cumpărăturile de Crăciun. își ocupă locul obișnuit la biroul dublu, știind că deja amânase atât de mult această sarcină că avea să fie obligat s-o îndeplinească în doar câteva ore, ceea ce măcar înlătura preliminariile anoste în care ar fi trebuit să reflecteze cu atenție la ce și-ar putea dori fiecare. Ploaia șfichiuia fereastra din spatele lui. Lui Strike i-ar fi plăcut să se întoarcă în pat.

Auzi ușa de sticlă deschizându-se și închizându-se.

— 'Neața, strigă Robin din anticameră. E *groaznic* afară.

— 'Neața, strigă și Strike. Ceainicul tocmai a dat în fiert și ședința echipei a fost contramandată. Barclay are gripă și el.

— Căcat, spuse Robin. *Tu* cum te simți?

— Bine, zise el, făcând ordine în însemnările cazului Bamborough.

Dar când intră în birou cu ceaiul într-o mână și carnetul în cealaltă, lui Robin nu i se păru deloc că Strike arată bine. Era mai palid ca de obicei, fruntea îi strălucea, iar în jurul ochilor avea cearcăne cenușii. Robin închise ușa biroului și se așeză în fața lui, fără să facă niciun comentariu.

— Oricum ședința echipei nu prea avea sens, murmură Strike. Niciun fel de progres în niciunul dintre cazuri. Sprințarul e curat. Cel mai rău lucru pe care l-ai putea spune despre el e că stă cu ea doar pentru bani, ceea ce tatăl ei știa oricum de la bun început. Prietena lui Dublă Măsură nu-1 înșală și Dumnezeu știe cu ce îl are la mână Alunecosul pe ȘA. Ai văzut e-mailul meu despre blonda din Stoke Newington?

— Da, spuse Robin, în continuare roșie la față din cauza rafalelor de vânt și trecându-și degetele prin păr ca să-l pună cât de cât în ordine. N-ai aflat nimic despre adresă?

— Nu. Dac-ar fi să ghicesc, aș spune că e o rudă. L-a bătut ușor pe cap la plecare.

— Dominatoare? sugeră Robin.

De când lucra la agenție, aflase cam tot ce era de aflat despre perversiunile bărbaților puternici.

— M-am gândit și eu, dar modul în care el și-a luat la

revedere... părea o scenă... confortabilă. Dar el nu are nicio soră, iar ea pare mai tânără decât el. Verii se bat așa pe cap?

— Păi, nu te duci duminică seara la consilier sau psihoterapeut, dar mângâierea asta pe cap aproape părintească... Coach personal? Spiritist?

— E o idee, spuse Strike mângâindu-și bărbia. Acționarii n-ar fi foarte impresionați dacă el ia decizii de afaceri pe baza a ceea ce-i spune ghicitoarea din Stoke Newington. Urma să-l pun pe Morris s-o urmărească de Crăciun pe femeie, dar el e indisponibil, Hutchins se ocupă de fata lui Dublă Măsură și eu ar trebui să plec în Cornwall poimâine. Tu pleci spre Masham când — marți?

— Nu, spuse Robin cu o expresie neliniștită. Mâine — sâmbătă. Am discutat despre asta în septembrie, îți amintești? Am făcut schimb cu Morris ca să pot...

— Da, da, îmi amintesc, minți Strike.

Capul începea să-i pulseze, iar ceaiul nu-i făcuse gâtul să se simtă mult mai bine.

— Nicio problemă, continuă el.

Dar, desigur, asta însemna că, dacă era să-i ofere lui Robin un cadou de Crăciun, trebuia să-l cumpere și să i-1 dea până la sfârșitul acelei zile.

— Aș putea încerca să iau un tren mai târziu, spuse Robin, dar, evident, fiind Crăciunul...

— Nu, sunt zilele tale libere, se grăbi Strike să spună. N-ar trebui să lucrezi doar pentru că nemernicii ăia neglijenți au luat gripă.

Robin, care era aproape sigură că Barclay și Morris nu erau singurii oameni de la birou care aveau gripă, spuse:

— Mai vrei ceai?

— Ce? Nu.

în mod cu totul irațional, Strike era supărat pentru că, din punctul lui de vedere, Robin îl obliga să meargă la cumpărături.

— Și Carte Poștală e un fiasco, pur și simplu nu avem nimic...

— S-ar putea — s-ar *putea* — să fi găsit ceva despre Carte Poștală.

— Ce? spuse Strike surprins.

— Prezentatorul nostru a primit ieri încă o carte poștală, trimisă la studioul de televiziune. E a patra cumpărată de la magazinul Național Portrait Gallery și are pe ea un mesaj ciudat.

Robin scoase din geantă cartea poștală și i-o întinse lui

Strike peste birou. Imaginea de pe partea din față era o reproducere după un autoportret al lui Joshua Reynolds, care-și ținea mâna la ochi în postura tipică a celui care încearcă să distingă ceva. Pe spate scria:

și- cu.kVL ***at-ft*** atât de ***amabil. șt*** ou. -picioarele pe părwâkvt, -fără uvi.oi.uuv fel de aere ***șt tfose.*** Aș ***-fi*** crezut oă o să ai deoeuvța de a ***veM*** tu îuvsuți daoă ai oeva să-rvu. spui. i>aoă uvu înțelegi aoest uuesaj, igworă-l.

Strike ridică privirea spre Robin.

— Asta înseamnă că...?

Robin îi povesti că luase de la magazinul muzeului aceleași trei cărți poștale pe care le trimisese până atunci Carte Poștală, apoi cutreierase prin numeroasele săli ale galeriei, ținând cărțile poștale astfel încât să le poată vedea toți ghizii pe lângă care trecea, până când o femeie cu aspect de cucuvea și ochelari cu lentile groase păruse să reacționeze la vederea lor și dispăruse pe o ușă pe care scria „Intrarea oprită".

— Nu ți-am pomenit nimic atunci, spuse Robin, pentru că m-am gândit că poate doar mi s-a părut, iar femeia arăta exact așa cum aș fi crezut eu că ar trebui să arate Carte Poștală, așa că eram îngrijorată că fac la fel ca Talbot, că mă las condusă de presupunerile mele fanteziste.

— Dar tu nu ești dusă cu pluta, nu-i așa? A fost o idee a naibii de bună să te duci la magazin, iar asta...

Strike flutură cartea poștală cu Reynolds.

— ... sugerează că ai nimerit exact la țintă din prima încercare.

— N-am reușit să-i fac o pozș, spuse Robin, încercând să nu lase să se vadă câtă plăcere îi făcuseră laudele lui Strike, dar era în Sala 8 și pot s-o descriu. Ochelari mari, mai scundă decât mine, păr castaniu des, pe care îl poartă tapat, la vreo 40 și ceva de ani.

Strike își notă descrierea.

— S-ar putea să dau chiar eu o fugă până acolo înainte să plec spre Cornwall, spuse el. Bun, hai să începem cu Bamborough.

Dar, înainte ca vreunul din ei să apuce să spună ceva, telefonul din anticameră sună. Bucuros că are motiv să se plângă, Strike se uită la ceas, se ridică greoi în picioare și spuse:

— E ora 9, Pat ar fi trebuit...

Dar, chiar în timp ce spunea asta, auziră amândoi ușa de sticlă des- chizându-se, pașii domoli ai lui Pat și apoi vocea ei obișnuită, hârșâită și baritonală:

— Agenția de Detectivi Cormoran Strike.

Robin se strădui să nu zâmbească în timp ce Strike se lăsa să

cadă la loc pe scaun. Se auzi un ciocănit în ușă și Pat băgă capul înăuntru:

— 'Neața. La telefon e cineva pe nume Gregory Talbot.

— Fă-mi legătura, spuse Strike.

Sesizând privirea marțială a lui Pat, Strike adăugă:

— Te rog. Și închide ușa.

Pat făcu întocmai. Peste o clipă, telefonul de pe biroul dublu sună și Strike îl puse pe difuzor.

— Salut, Gregory, Strike sunt.

— Da, salut, spuse Gregory pe un ton neliniștit.

— Cu ce pot să te ajut?

— Păi, mă rog, știi că făceam curat în mansardă?

— Da, spuse Strike.

— Păi, ieri despachetam o ladă veche, spuse Gregory, părând tensionat, și sub diplomele și uniforma tatei am găsit ascunsă...

— Nu *ascunsă,* se auzi o voce feminină nemulțumită pe fundal.

— N-am știut că e acolo, spuse Gregory. Iar acum mama mea...

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, spuse femeia din fundal.

— Mama mea vrea să vorbească cu tine, spuse Gregory, exasperat.

O voce sfidătoare de femeie în vârstă o înlocui pe cea a lui Gregory.

— Sunteți domnul Strike?

— Da.

— Gregory v-a povestit despre modul în care l-a tratat poliția pe Bill la sfârșit?

— Da, spuse Strike.

— Ar fi putut continua să lucreze după ce a primit tratamentul pentru tiroidă, dar nu l-au lăsat. El le dăduse *totul,* poliția era *viața* lui. Greg spune că v-a dat notițele lui Bill?

— într-adevăr, spuse Strike.

— Ei, după moartea lui Bill am găsit o *cutie* într-o ladă din magazie care avea pe ea semnul lui Creed — dacă ați citit notițele, știți că Bill folosea un simbol special pentru Creed?

— Da, spuse Strike.

— Eu n-am putut să iau totul cu mine la căminul de bătrâni, practic nu-ți oferă *niciun* spațiu de depozitare, așa că le-am pus în lăzi care să stea în podul lui Greg și Alice. Uitasem că sunt acolo până când Greg a început ieri să se uite prin lucrurile lui taică-său.

Polițiștii au spus cât se poate de *clar* că nu sunt interesați de teoriile lui Bill, dar Greg spune că dumneavoastră sunteți, așa că ar trebui să o primiți.

Greg reveni la telefon. Auziră mișcări care păreau să indice că acesta se îndepărtează de mama lui. O ușă se închise.

— E o cutie care conține o rolă de film vechi de 16 mm, îi spuse el lui Strike, cu gura aproape de receptor. Maică-mea nu știe ce e pe el. Nu am cameră de filmat pe care să-l rulez, dar l-am ținut în lumină și... pare un film obscen. îmi făceam griji că dacă îl scot să-l ia gunoierii...

Dat fiind că soții Talbot aveau copii în plasament, Strike îi înțelegea scrupulele.

— Dacă vi-1 dăm — mă întrebam...

— Ați prefera să nu spunem de unde îl avem? spuse Strike, privind în ochii lui Robin. Nu văd de ce ar trebui să facem asta.

Robin observă că el nu promisese, dar Gregory părea mulțumit.

— Atunci trec să vi-1 aduc, spuse el. în după-amiaza asta vin în vest. Le duc pe gemene să-l vadă pe Moș Crăciun.

După ce Gregory închise, Strike remarcă:

— Ai observat că familia Talbot e în continuare convinsă, după 40 de ani... Telefonul din anticameră sună iar.

— ... că Margot a fost ucisă de Creed? Cred că știu care e simbolul de pe cutia asta, pentru că...

Pat ciocăni la ușă.

— La dracu', murmură Strike, pe care începea să-l usture gâtul. *Ce e?*

— Fermecător, spuse Pat cu răceală. Un domn Shanker vrea să vorbească cu tine. Apelul e redirecționat de pe mobilul tău. Zice că ai vrut să...

— Da, așa e, spuse Strike. Transferă-1 la loc pe mobilul meu — te rog.

Strike se întoarse spre Robin și spuse:

— Scuze, ai putea să mă lași o clipă?

Robin ieși din încăpere, închizând ușa în urma ei, iar Strike scoase mobilul.

— Shanker, salut, mersi că m-ai sunat înapoi.

El și Shanker, al cărui nume real i-ar fi fost greu să și-l amintească, se știau din adolescență. Viețile lor mergeau în direcții diametral opuse chiar și pe vremea aceea, Strike îndreptându-se

spre universitate, armată și munca de detectiv, Shanker urmând o carieră de infracționalitate din ce în ce mai serioasă. Cu toate acestea, o senzație stranie de înrudire continuase să-i unească și, din când în când, își erau de ajutor unul altuia. Strike îi plătea lui Shanker pentru informații sau servicii pe care nu avea cum să le obțină altfel.

— Care e treaba, Bunsen?

— Voiam să-ți fac cinste cu o halbă și să-ți arăt o poză, spuse Strike.

— Chiar veneam spre tine mai încolo. Mă duc la Hamleys. Am luat păpușa Monster High greșită pentru Zahara.

În afară de Hamleys, nimic din ce spusese Shanker nu avea vreun sens pentru Strike.

— Bun, sună-mă când ai timp să bem ceva.

— S-a făcut.

Telefonul amuți. Shanker nu avea obiceiul să se obosească cu saluturi. Robin se întoarse cu două căni proaspete de ceai și închise ușa cu piciorul în urma ei.

— îmi pare rău pentru asta, spuse Strike, ștergându-și absent transpirația de pe buza de sus. Ce spuneam?

— Că tu crezi că știi care e simbolul de pe cutia cu filmul vechi a lui Talbot.

— Ah, da. Simbolul Capricornului. Am încercat să descifrez notițele astea...

Strike bătu cu degetul în carnetul legat în piele de lângă el și îi explică lui Robin motivele pentru care Bill Talbot ajunsese să creadă că Margot fusese răpită de un bărbat născut în zodia țapului.

— Talbot excludea suspecți pe baza faptului că nu erau Capricorni? întrebă Robin uluită.

— Da, spuse Strike încruntându-se, cu gâtul usturându-1 mai tare ca oricând.

Luă o gură de ceai.

— Doar că Roy Phipps e Capricorn și totuși Talbot l-a exclus.

— De ce?

— încă încerc să descifrez, dar Talbot pare să fi folosit pentru Phipps un simbol ciudat pe care până acum nu l-am putut identifica pe niciun site de astrologie. Dar notițele lui explică de ce o intervieva întruna pe Janice. Zodia ei e Rac. Racul e zodia „opusă" Capricornului, iar cei din zodia asta sunt clarvăzători și intuitivi,

conform notițelor lui Talbot. Talbot a conchis că Janice, fiind Rac, era aliata lui firească împotriva lui Baphomet și că putea să aibă intuiții supranaturale despre identitatea acestuia, de unde și jurnalul de vise. încă și mai important, în mintea lui, era faptul că Saturn, patronul Capricornului...

Robin își ascunse zâmbetul în spatele cănii de ceai. Expresia cu care Strike îi explica aceste aspecte astrologice ar fi fost potrivită pentru un om căruia i se cerea să mănânce fructe de mare vechi de săptămâni întregi.

— ... era în Rac în ziua dispariției lui Margot. Din asta Talbot a dedus că Janice îl cunoștea sau avusese contact cu Baphomet. De aici cererea lui ca Janice să-i ofere lista partenerilor ei sexuali.

— Uau, spuse Robin încet.

— îți spun toate astea doar ca să-ți faci o idee despre nebunia lui, dar e mult mai mult de atât. O să-ți trimit un e-mail cu ideile importante după ce termin de descifrat. Dar interesant e că se vede că detectivul din el a încercat să lupte cu boala. Talbot a avut aceeași idee care mi-a venit și mie: că Margot ar fi putut să fie atrasă undeva sub pretextul că cineva are nevoie de asistență medicală, chiar dacă el o îmbracă în tot felul de fantasmagorii — în casa a șasea, Casa Sănătății, era un stellium, ceea ce el a interpretat ca fiind un pericol asociat cu o boală.

— Ce e aia stellium?

— Un grup de mai mult de trei planete. Poliția i-a verificat într-adevăr pe pacienții pe care ea i-a consultat mai des înaintea dispariției. Era vorba de Douthwaite, evident, apoi o bătrână dementă de pe Gopsall Street care suna întruna la cabinet ca să-și facă de lucru și o familie de pe Herbal Hill cu un copil care făcuse o reacție alergică la vaccinul de poliomielită.

— Doctorii, spuse Robin, iau contact cu *atât de mulți* oameni.

— Da, spuse Strike, iar eu cred că acesta este unul dintre motivele pentru care lucrurile au mers prost în cazul ăsta. Talbot a avut de-a face cu o cantitate imensă de informație și n-a știut ce să elimine. Pe de altă parte, posibilitatea ca Margot să fi fost atrasă într-o casă sub un pretext medical sau atacată de un pacient furios nu e nebunească. Medicii intră neînsoțiți în tot felul de case... și uită-te la Douthwaite. Lawson credea că e foarte posibil ca el să o fi răpit sau ucis pe Margot, iar Talbot era, de asemenea, foarte interesat de el. Chiar dacă Douthwaite era Pești, Talbot încearcă să-

l facă Capricorn. Spune că „Schmidt" crede că Douthwaite e de fapt Capricorn. ..

— Cine e Schmidt?

— Habar n-am, spuse Strike, dar el sau ea apare peste tot în notițe și corectează zodiile.

— Au ratat toate ocaziile de a obține probe reale, spuse Robin încet, în timp ce Talbot stătea să verifice zodia fiecăruia.

— Exact. Ar fi amuzant, dacă n-ar fi atât de grav. Dar interesul lui față de Douthwaite încă trădează un instinct solid de polițai. Și mie îmi pute ceva la Douthwaite.

— Ha ha, făcu Robin.

Strike o privi nedumerit.

— E Pești, îi aminti ea.

— Ah, da, spuse Strike fără să zâmbească.

Zvâcnetul din spatele ochilor era mai rău ca oricând, iar gâtul îi protesta de fiecare dată când înghițea, dar nu avea cum să aibă gripă. Era imposibil.

— Am citit partea aia pe care ai însemnat-o în cartea lui Oakden, continuă el. Faza cu schimbarea de nume a lui Douthwaite când s-a dus la Clacton să cânte într-o tabără de vacanță, dar nu găsesc niciun Steve, Steven sau Ste- vie Jacks după 1976. Pot să înțeleg de ce și-a schimbat numele prima oară după ce poliția a fost atât de interesată de el. Dar a doua oară deja începe să devină dubios.

— Crezi? spuse Robin. Judecând după fișa lui medicală, știm că suferea cu nervii. Poate l-a speriat faptul că Oakden a apărut la Butlin?

— Dar cartea lui Oakden a fost tocată. Nimeni în afară de câțiva animatori de la Butlin nu a aflat vreodată că Stevie Jacks fusese interogat în cazul lui Margot Bamborough.

— Poate a plecat în străinătate, spuse Robin. Și a murit acolo. încep să cred că asta s-a întâmplat și cu Paul Satchwell. Ai văzut că fostul lui vecin spunea că a plecat într-o călătorie?

— Da, spuse Strike. Ai reușit să găsești ceva despre Gloria Conți?

— Nimic, oftă Robin. Dar am aflat *câteva* lucruri...

Robin își deschise carnetul.

— Nu ne ajută prea mult, dar asta e... Am discutat cu văduva

din Spania a lui Charlie Ramage. Milionarul îmbogățit din jacuzzi căruia i s-a părut că o vede pe Margot în cimitirul din Leamington Spa?

Strike dădu din cap, bucuros că își poate odihni gâtul.

— Cred că doamna Ramage fie a suferit un atac cerebral, fie îi place să bea la prânz. Vorbea neclar, dar a confirmat faptul că Charlie credea că o văzuse pe Margot într-un cimitir și că a discutat după aceea despre asta cu un prieten polițist, al cărui nume ea nu și-l amintea. Apoi a spus dintr-odată „Nu, stai așa — Mary Flanagan. Pe Mary Flanagan i se părea c-o văzuse". Am luat-o de la capăt cu ea și ea a spus că da, totul era corect, doar că lui Charlie i se păruse că o vede pe Mary Flanagan, nu pe Margot Bamborough. Am căutat să văd cine este Mary Flanagan. A dispărut în 1959. E cel mai lung caz de dispariție a unei persoane din Britania.

— Care din ele ai spune că părea mai confuză? întrebă Strike. Doamna Ramage sau Janice?

— Doamna Ramage, categoric, zise Robin. Janice nu le-ar fi confundat în niciun caz pe cele două femei, nu-i așa? în timp ce doamna Ramage putea să facă asta. Ea nu era direct interesată: pentru ea, erau doar doi oameni dispăruți ale căror nume începeau cu „M".

Strike rămase încruntat, reflectând la această chestiune. în cele din urmă spuse, cu amigdalele arzând:

— Dacă lui Ramage îi stătea în fire să spună povești, prietenul lui polițist nu poate fi acuzat că nu l-a luat în serios. Măcar avem o confirmare a faptului că Ramage credea că se întâlnise cândva cu o femeie dispărută.

Strike se încruntă atât de intens că Robin îl întrebă:

— Te doare ceva?

— Nu. Mă întrebam dacă ar merita să încercăm să ne întâlnim cu Irene și cu Janice separat. Sperasem să nu mai fie nevoie să vorbesc cu Irene Hickson niciodată. în cel mai rău caz, ar trebui să căutăm în continuare o conexiune între Margot și Leamington Spa. Ai spus că mai ai un indiciu?

— Nu e chiar un indiciu. Amanda Laws — sau Amanda White, cum o chema când se presupune că a văzut-o pe Margot la fereastra aceea de pe Clerkenwell Road — mi-a răspuns la e-

mail. O să-ți forwardez răspunsul ei, dacă vrei să-l citești, dar practic e în căutare de bani.

— Serios?

— împodobește puțin povestea. Zice că a spus poliției și nimeni n-a cre- zut-o, că i-a spus lui Oakden și el nu i-a dat niciun ban și că s-a săturat să nu fie luată în serios, așa că dacă vrem să aflăm povestea ei ar prefera ca de data asta să fie plătită. Susține că a suportat o grămadă de atenție negativă, a fost făcută mincinoasă și închipuită și nu e dispusă să treacă din nou prin asta, dacă nu e recompensată.

Strike își mai notă ceva.

— Spune-i că agenția nu obișnuiește să plătească martorii în schimbul cooperării lor, spuse Strike. încearcă s-o sensibilizezi. Dacă nu funcționează, poate îi dăm o sută de lire.

— Cred că speră la mii.

— Și eu sper să-mi petrec Crăciunul în Bahamas, replică Strike, în timp ce fereastra din spatele lui era acoperită cu stropi de ploaie. Asta e tot?

— Da, spuse Robin, închizându-și carnetul.

— Păi, eu n-am aflat nimic despre pacientul dependent de beni care susținea că ar fi ucis-o pe Margot, Applethorpe. Cred că Irene își amintește numele greșit. Am încercat toate variantele la care m-am putut gândi, dar n-a ieșit nimic. Poate că va trebui totuși s-o sun din nou. Dar prima oară încerc la Janice.

— Nu mi-ai spus cum ți se pare cartea lui Oakden.

— Un oportunist amărât care a reușit să scoată zece capitole practic din nimic, spuse Strike. Dar aș vrea să-l găsim, dacă se poate.

— încerc, oftă Robin, dar și pe el pare că l-a înghițit pământul. Principala sursă de informații pare să fie mama lui, nu-i așa? Nu cred că a convins pe cineva căruia *chiar* îi plăcea de Margot să vorbească cu el.

— Nu, spuse Strike. Ai subliniat aproape toate părțile interesante.

— Aproape? spuse Robin tăios.

— Toate, se corectă Strike.

— Ți-a mai venit ție vreo idee?

— Nu, spuse Strike.

Dar văzând că ea nu e convinsă, adăugă:

— Mă gândeam dacă n-ar fi posibil ca cineva să fi angajat un asasin care s-o omoare.

— Soțul ei? întrebă Robin, uimită.

— Poate, spuse Strike.

— Sau te gândești la soțul femeii de serviciu? Jules Bayliss, cu presupusele lui relații interlope?

— Nu neapărat.

— Atunci de ce...

— Nu-mi iese din cap că, dacă Margot a fost ucisă, a fost ucisă într-un mod foarte eficient. Ceea ce ar putea sugera...

— ... un asasin profesionist, spuse Robin. Știi, am citit recent o biografie a lordului Lucan. Se crede că ar fi angajat pe cineva să-i ucidă soția...

— ... iar ucigașul, din greșeală, a omorât-o pe bonă, spuse Strike, care era la curent cu teoria. Da. Ei, dacă asta i s-a întâmplat lui Margot, atunci căutăm un asasin mult mai eficient decât cel al lui Lucan. Nu s-a găsit nimic din ea, nici măcar o picătură de sânge.

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce Strike aruncă o privire pe geam, în spatele lui, să vadă dacă ploaia și vântul continuau să izbească luminițele de Crăciun, iar gândurile lui Robin zburau spre Roy Phipps, bărbatul pe care Oonagh îl numise anemic, în mod convenabil țintuit la pat în ziua dispariției lui Margot.

— Ei, trebuie să plec, spuse Strike, ridicându-se de pe scaun.

— Și eu, oftă Robin, strângându-și lucrurile.

— Dar te întorci mai târziu la birou, nu-i așa? întrebă Strike.

Trebuia să-i dea cadoul de Crăciun pe care încă nu i-1 cumpărase, înainte ca ea să plece spre Yorkshire.

— N-aveam de gând, răspunse Robin. De ce?

— întoarce-te, spuse Strike, încercând să găsească un motiv în timp ce deschidea ușa către anticameră. Pat?

— Da? spuse Pat, fără să-și ridice privirea.

Scria mai departe la tastatură, rapid și precis, cu țigara electronică bălăbănindu-i-se între dinți.

— Robin și cu mine trebuie să plecăm amândoi, dar un bărbat pe nume Gregory Talbot o să vină să lase o cutie cu un film de 16 mm. Crezi că poți găsi un proiector pe care să-l putem vedea? Ideal înainte de ora 5?

Pat se roti încet pe scaunul de birou ca să se uite la Strike, cu ochii îngustați și cu o expresie împietrită pe chip, care o făcea să semene cu o maimuță.

— Vrei să găsesc un proiector vechi până la ora 5?

— Asta am spus, răspunse Strike întorcându-se spre Robin. Așa putem să ne uităm repede la ce a ascuns Talbot în pod, înainte să pleci spre Masham.

— Bine, spuse Robin. Mă întorc la 4.

27

Pe numele lui, Talus, zămislit din fier, De neînfrânt, cumplit și pân-la cer, Iar cu îmblăciul de oțel din mână, Cernea al lumii adevăr de cea minciună.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Peste aproximativ două ore și jumătate, Strike stătea sub copertina de la Hamleys, pe Regent Street, cu pungile de cumpărături la picioare, spu- nându-și ferm că se simte bine în ciuda numeroaselor dovezi empirice că, de fapt, tremura. Ploaia rece cădea peste tot în jurul lui pe trotuarul murdar. Picioarele hotărâte a sute de pietoni împrăștiau apa din bălți în toate direcțiile, în timp ce vehiculele care treceau pe stradă o făceau să se reverse peste borduri. Chiar dacă, teoretic, stătea la adăpost, Strike simțea picăturile de ploaie cum i strecurau pe sub guler.

Se uită din nou la telefon în căutarea unui semn că Shanker nu uitase că se întâlneau să bea ceva și își aprinse o țigară, dar gâtul lui iritat nu apre- cie ingerarea bruscă a fumului. După ce trase o singură dată din țigara care avea un gust oribil o aruncă imediat. Nu avea niciun mesaj de la Shanker, așa că își luă pungile cu cadouri și porni iar, cu gâtul usturându-1 de fiecare dată când înghițea.

își imaginase, optimist, că ar putea să-și termine cumpărăturile în două ore, dar amiaza venise și trecuse și el tot nu era gata. Cum decideau oamenii ce să cumpere, când difuzoarele îți urlau în urechi colinde de Crăciun, magazinele erau pline de prea multe opțiuni și toate păreau niște prostioare? Prin fața lui se perinda o procesiune nesfârșită de femei care alegeau articolele cu o ușurință calmă.

Erau programate genetic să caute și să identifice cadoul potrivit? Nu exista nimeni pe care ar fi putut să-l plătească să facă asta în locul lui?

își simțea ochii grei, gâtul îl durea și nasul începuse să-i curgă. Nești- ind prea bine unde merge sau ce caută, îi dăduse orbește înainte. El, care de obicei avea un simț al direcției excelent, acum fusese dezorientat și o luase de fiecare dată în direcția greșită. De mai multe ori se izbise de stive atent aranjate de produse de Crăciun sau intrase în oameni mai mici decât el, care se încruntaseră, murmuraseră ceva și apoi se făcuseră nevăzuți din calea lui.

în pungile voluminoase pe care le căra erau trei mitraliere Nerf identice pentru nepoții lui. Strike decisese să cumpere armele mari de plastic care trăgeau cu gloanțe de spumă pentru că lui i-ar fi plăcut la nebunie așa ceva când avea 11 ani, dar și pentru că vânzătoarea îl asigurase că era unul dintre cadourile la modă. îi cumpărase și unchiului Ted un pulover pentru că nu se putuse gândi la altceva, cumnatului său — o cutie cu mingi de golf și o sticlă de gin pe același principiu, dar îi mai rămăseseră de cumpărat cele mai dificile cadouri — cele pentru femei: Lucy, Joan și Robin.

Mobilul lui sună.

— Căcat.

Se trase la o parte din calea oamenilor și, oprindu-se lângă un manechin îmbrăcat cu un pulover cu reni, se eliberă de câteva dintre pungi ca să poată scoate mobilul.

— Strike.

— Bunsen, sunt lângă Shakespeare's Head pe Great Marlborough Street. Ne vedem peste douăj' de minute?

— Super, spuse Strike, care începuse să răgușească. Sunt imediat după colț.

Fu străbătut de un nou val de transpirație care îi acoperi pielea capului și pieptul. O parte a creierului lui recunoștea că era totuși posibil să fi luat gripă de la Barclay și, dacă era așa, nu avea voie să i-o dea mătușii lui care era cu imunitatea la pământ. își luă iar pungile cu cumpărături și își croi drum înapoi spre trotuarul alunecos.

O luă pe Great Marlborough Street, cu fațada din lemn, în alb și negru, de la Liberty înălțându-se în dreapta lui. în jurul intrării

principale era plin de coșuri și cutii cu flori, ispititor de ușoare, portabile și deja împachetate; atât de ușor de cărat la Shakespeare's Head și, după aceea, la birou. Dar, bineînțeles, de data aceasta florile nu erau de ajuns. Transpirând mai rău ca oricând, Strike intră în magazin, lăsă din nou pungile jos, lângă un suport de eșarfe de mătase, și o sună pe lisa.

— Salut, Oggy, spuse lisa.

— Ce aș putea să-i iau lui Robin de Crăciun? întrebă el.

începea să devină dificil să vorbească cu gâtul lui iritat.

— Te simți bine?

— Excelent. Dă-mi o idee. Sunt la Liberty.

— Ăă... spuse lisa. Stai să... aaa, știu ce poți să-i iei. Vrea un parfum nou. Nu i-a plăcut ăla pe care...

— N-am nevoie de tot contextul, spuse Strike fără strop de amabilitate. Super. Parfum. Ce parfum folosește?

— Tocmai încercam să-ți spun, Oggy. Vrea o schimbare. Alege ceva nou.

— Nu simt mirosul, spuse Strike impacientat, sunt răcit.

Dar, pe lângă această problemă de bază, se temea că un parfum ales de el personal era un cadou prea intim, ca rochia verde din urmă cu câțiva ani. El căuta un cadou de genul florilor, dar nu flori, ceva care să spună „îmi place de tine", dar nu „așa mi-ar plăcea să miroși".

— Du-te la o vânzătoare și spune „Vreau să cumpăr un parfum pentru cineva care folosește Philosykos, dar vrea..."

— Ce? spuse Strike. Folosește ce?

— Philosykos. Sau, cel puțin, asta folosea.

— Spune-mi cum se scrie, răspunse Strike, cu capul bubuind.

lisa făcu întocmai.

— Deci nu trebuie decât să-i spun unei vânzătoare și ea o să-mi dea ceva asemănător?

— Asta e ideea, spuse lisa răbdător.

— Super. Mersi. Vorbim.

Vânzătoarea s-a gândit că o să-ți placă.

Da, asta avea să spună. *Vânzătoarea s-a gândit că o să-ți placă* ar fi depersonalizat în mod eficient cadoul, transformându-1 în ceva aproape la fel de banal ca florile, dar totuși ar fi demonstrat că el se preocupase întrucâtva, că-și bătuse puțin capul. își luă iar pungile și

șchiopătă în direcția în care i se păruse că vede o mulțime de sticluțe aliniate.

în realitate, raionul de parfumuri era destul de micuț, aproximativ de mărimea biroului lui. Strike se strecură prin aglomerație, trecând pe sub o cupolă înstelată, și se trezi înconjurat de rafturi pline cu sticluțe delicate, dintre care unele aveau gulere încrețite sau modele dantelate, iar altele arătau ca niște bijuterii sau ca niște flacoane potrivite pentru o poțiune a dragostei. Cerându-și scuze celor pe care îi obliga să se dea la o parte cu mitralierele lui, sticla de gin și mingile de golf, Strike se trezi în fața unui bărbat zvelt îmbrăcat în negru care îl întrebă „Pot să vă ajut?" în acel moment, privirea lui Strike căzu asupra unui șir de parfumuri în sticluțe identice, cu etichete și dopuri negre. Păreau funcționale și discrete, fără apropouri romantice evidente.

— Aș vrea unul din alea, croncăni el, arătând cu degetul.

— Sigur, spuse vânzătorul. Ăă...

— E pentru cineva care folosea Philosykos. Ceva de genul ăsta.

— Bine, spuse vânzătorul, conducându-1 spre vitrină. Păi, ce-ați zice de...

— Nu, spuse Strike, înainte ca vânzătorul să apuce să scoată dopul testerului. Parfumul se numea „Carnal Flower".

încercând să nu pară un ciudat, Strike adăugă:

— A spus că nu-i place ăsta. Există vreun altul care seamănă cu Philo...

— Poate i-ar plăcea Dans Tes Bras? sugeră vânzătorul, pulverizând pe o bandă de testare dintr-o a doua sticluță.

— Asta nu înseamnă...?

— „în brațele tale", spuse vânzătorul.

— Nu, spuse Strike, fără să miroasă banda. Există vreun altul care seamănă cu Philo...

— Mușc Ravageur?

— Știi ceva, renunț, spuse Strike, simțind cum transpirația îl furnică din nou pe sub cămașă. Care e cea mai apropiată ieșire spre Shakespeare's Head?

Vânzătorul îi arătă la stânga, fără să zâmbească. Strike murmură niște scuze și se strecură înapoi pe lângă femeile care studiau sticluțe și pulverizau din testere, dădu colțul și văzu, spre ușurarea lui, că barul în care se întâlnea cu Shanker era imediat

după ușile de sticlă ale unei săli pline de bomboane de ciocolată.

Bomboane de ciocolată, se gândi el, încetinind și blocând fără să vrea un grup de femei grăbite. *Tuturor le plac bomboanele de ciocolată.* Deja era scăldat de valuri de transpirație și simțea că-1 ia și cu frig, și cu cald în același timp. Se apropie de o masă pe care se înălța o stivă de cutii cu bomboane de ciocolată și o căută pe cea mai scumpă, una care să demonstreze apreciere și prietenie. Gândindu-se ce aromă să aleagă, i se păru că își amintește o conversație despre caramelul sărat, așa că luă cea mai mare cutie pe care o putu găsi și se îndreptă spre casă.

Cinci minute mai târziu, cu încă o pungă spânzurându-i de mână, Strike ieși în capătul lui Carnaby Street, unde decorațiuni de Crăciun cu teme muzicale fuseseră atârnate între clădiri. în starea lui deja febrilă, capetele invizibile sugerate de căștile și ochelarii de soare imenși păreau mai degrabă sinistre decât festive. Luptându-se cu pungile, Strike intră cu spatele în Shakespeare's Head, unde ghirlandele luminoase sclipeau, iar atmosfera era plină de conversații și de râsete.

— Bunsen, se auzi o voce de cum intră.

Shanker făcuse rost de o masă. Cu capul ras, extrem de slab, palid și plin de tatuaje, Shanker avea buza de sus încremenită permanent într-un zâmbet batjocoritor ă la Elvis, din cauza cicatricei care urca până la pomet. Pocnea absent din degetele mâinii cu care nu ținea halba, tic pe care îl avea din adolescență. Oriunde s-ar fi aflat, Shanker reușea să emane o aură de pericol, transmițând ideea că ar putea, la cea mai mică provocare, să recurgă la violență. Deși barul era foarte aglomerat, nimeni nu fusese tentat să se așeze la aceeași masă. în mod ridicol, sau cel puțin așa i se părea lui Strike, și Shanker avea la picioare pungi cu cumpărături.

— Ce-i cu tine? spuse Shanker, în timp ce Strike se așeza în fața lui și își băga propriile pungi sub masă. Arăți ca dracu'.

— Nimic, spuse Strike, al cărui nas deja curgea abundent și al cărui puls părea să o ia razna. Răceală sau ceva.

— Păi, ține-o dracu' pentru tine, spuse Shanker. Ăsta ar fi ultimu' lucru de care avem nevoie acasă. Zahara abia a terminat cu gripa. Vrei o halbă?

— Ăă — nu, spuse Strike, căruia ideea unei beri i se părea în prezent respingătoare. Ai putea să-mi iei niște apă?

— Ce dracu', murmură Shanker în timp ce se ridica în picioare.

Când acesta se întoarse cu un pahar cu apă și se așeză la loc, Strike spuse fără nicio altă introducere:

— Voiam să te întreb despre o seară, trebuie să fi fost prin '92 sau '93. Trebuia să ajungi în oraș, aveai mașină, dar nu puteai să conduci. îți tăcuseși ceva la braț, îl aveai prins într-o chingă.

Shanker dădu din umeri nerăbdător. Cine și-ar putea aminti, părea să spună, ceva atât de banal? Viața lui fusese un șir nesfârșit de răni primite și provocate și de nevoia de a ajunge undeva ca să livreze bani, droguri, amenințări sau bătăi. Perioadele de încarcerare reprezentaseră doar o schimbare temporară de mediu în care Shanker își desfășura activitatea. Jumătate din băieții cu care se întovărășise în adolescență erau morți, majoritatea uciși de cuțite sau supradoze. Un văr îi murise urmărit de poliție cu mașina, altul fusese împușcat în ceafă. Ucigașul lui nu fusese prins niciodată.

— Trebuia să livrezi ceva, continuă Strike, încercând să-i împrospăteze memoria lui Shanker. Un plic gros plin cu ceva — droguri, bani, nu știu. Ai venit unde stăteam pe vremea aia căutând pe cineva care să te ducă cu mașina, urgent. Am zis că merg eu. Ne-am dus la un club de striptease din Soho. Se numea Teezers.

— Teezers, da, spuse Shanker. Nu mai e de mult, Teezers. S-a închis acu' vreo zece sau cinșpe ani.

— Când am ajuns acolo, pe trotuar era un grup de bărbați care se pregătea să intre. Unul dintre ei era un negru chel...

— Tu și memoria ta dată dracu', spuse Shanker amuzat. Ai putea să faci un număr de vodevil, „Bunsen, Omul cu Memoria Minune"...

— ... și mai era un tip solid cu aspect latino, avea părul și perciunii vopsiți negru. Am oprit, tu ai coborât geamul și el a venit și a pus mâna pe portieră ca să discute cu tine. Avea ochii ca ai unui Basset Hound și un inel de aur imens cu cap de...

— Mucky Ricci, spuse Shanker.

— Ți-1 amintești?

— Păi, tocma' ți-am zis cum îl cheamă, Bunsen, nu?

— Da. Scuze. Care era numele lui real, știi?

— Nico, Niccolo Ricci, dar toată lumea îi zicea „Mucky". Un ticălos de școală veche. Pește. Avea câteva cluburi de striptease,

se ocupa de niște bordeluri. Ăsta era vechea Londră, pe bune. începuse în banda Sabini cân' era mic.

— Cum se scrie Ricci? R-I-C-C-I, nu?

— Care e faza?

Strike scoase din buzunarul hainei *Ce s-a întâmplat cu Margot Bam- borough?,* dădu la fotografiile cu petrecerea de Crăciun a cabinetului și îi întinse cartea lui Shanker, care o luă plin de suspiciune. Privi un moment cu ochii mijiți fotografia în care se vedea puțin din bărbatul cu inel cu cap de leu, apoi îi dădu cartea înapoi lui Strike.

— Ei? întrebă Strike.

— Da, pare că e el. Unde a fost făcută?

— în Clerkenwell. La petrecerea de Crăciun a unei doctorițe.

Shanker păru ușor surprins.

— Păi, Clerkenwell era fostul domeniu al lu' Sabini, nu? Și presupun că până și gangsterii au uneori nevoie de doctori.

— Era o petrecere, spuse Strike. Nu o operație. De ce s-ar fi dus Mucky Ricci la petrecerea unei doctorițe?

— Habar n-am, spuse Shanker. Trebuia lichidat careva?

— Interesant că întrebi asta, spuse Strike. Investighez dispariția unei femei care a fost acolo în seara aia.

Shanker îl privi pieziș.

— Mucky Ricci e senil, spuse el încet. Acu' e bătrân, îți dai seama.

— Dar e încă viu?

— Da. E la un azil.

— De unde știi asta?

— Am făcut ceva afaceri cu băiatu' lui cel mare, Luca.

— Băieții au aceeași ocupație cu bătrânul?

— Păi, nu mai e nicio bandă în Mica Italie, nu? Dar sunt ticăloși, da. Apoi Shanker se aplecă peste masă și spuse încet:

— Ascultă-mă, Bunsen. Nu vrei să te pui cu băieții lu' Mucky Ricci.

Era prima oară când Shanker îi dădea lui Strike un astfel de avertisment.

— Dacă te duci să-l fuți la cap pe bătrânu' lor, să-i pui în cârcă ceva, băieții Ricci o să te jupoaie. înțelegi? Nu le pasă. O să-ți dea foc la birou, îți taie fata.

— Spune-mi despre Mucky. Tot ce știi.

— Tu ai auzit ce ți-am spus, Bunsen?

— Spune-mi despre el, la dracu'.

Shanker se încruntă.

— Curve. Porno. Droguri, dar principala lui chestie erau fetele. Era epoca lu' George Corneli, Jimmy Humphries, băieții ăștia. Inelu' ăla de aur de-1 purta zicea că-1 are de la Danny the Lion. Danny Leo, șefu' mafiei din New York. Pretindea că-s neamuri. Habar n-am dacă era adevărat.

— Ai auzit vreodată de un anume Conți? întrebă Strike. Probabil ceva mai tânăr decât Ricci.

— Nu. Dar Luca Ricci e dement, la dracu'. Când a dispărut tipa asta?

— 1974, spuse Strike.

S-ar fi așteptat ca Shanker să zică „Ce, o mie nouă sute șaptesprezece?" și să-și bată joc de șansele de a găsi o rezolvare după atâta timp, dar vechiul lui prieten se mulțumi să se încrunte la el, pocnind din degete cu un zgomot care amintea de avansarea implacabilă a carilor de lemn, iar detectivul își dădu seama că Shanker știa despre vechile crime și lungile lor umbre mai mult decât știau mulți polițiști.

— O chema Margot Bamborough, spuse Strike. A dispărut în drum spre un bar. Nu s-a găsit nimic niciodată, nici geantă, chei de la intrare, nimic. N-a mai fost văzută niciodată.

Shanker sorbi din bere.

— Treabă de profesionist.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Strike. Ceea ce...

— La dracu' cu „ceea ce"-ul tău, spuse Shanker înverșunat. Dacă tipa a fost răpită de Mucky Ricci sau de vreunu' din băieții lui, atunci nu mai poți s-o salvezi acum, nu-i așa? Știu că ție-ți place să faci pe salvatoru', prietene, dar ultimul tip care l-a supărat pe Luca Ricci, peste câteva zile nevastă-sa a deschis ușa și cineva i-a aruncat acid în față. Acu' nu mai vede cu un ochi. Trebe s-o lași baltă, Bunsen. Dacă Mucky Ricci e răspunsu', atunci tu nu mai pui întrebarea.

Descurajată foarte la aceasta, Britomart Nici nu știu o clipă ce să facă...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Pat reușise cumva să găsească un proiector vechi. I se promisese că va fi livrat la ora 4, dar Strike și Robin încă așteptau după el la 6 fără un sfert, moment în care Robin îi spuse lui Strike că trebuia neapărat să plece. încă nu își făcuse bagajul pentru Yorkshire, voia să se culce devreme înainte să ia trenul și, dacă era să fie sinceră, se simțea insultată de cadoul lui Strike, bomboanele de ciocolată neîmpachetate cu aromă de caramel sărat pe care el le scosese în grabă dintr-o pungă Liberty când o văzuse și despre care ea bănuia acum că reprezentau jalnicul motiv pentru care o obligase să se întoarcă, de fapt, la birou. Dat fiind că acest lucru însemnase să bată tot drumul înapoi până în Denmark Street într-un metrou înțesat, îi venea greu să nu-i poarte pică, având în vedere cât timp cheltuise ea și cât efort depusese pentru a găsi și împacheta DVD-ul cu cele două concerte vechi ale lui Tom Waits despre care el spusese în urmă cu câteva săptămâni că ar vrea să le vadă. Robin nu mai auzise până atunci de acest cântăreț: avusese ceva bătăi de cap până reușise să-l identifice pe cel despre care vorbise Strike și să-și dea seama că spectacolele pe care nu le văzuse acesta erau cele de pe *No Visitors After Midnight.* Și, în schimb, ea primise niște bomboane de ciocolată despre care era sigură că fuseseră înșfăcate la întâmplare.

Lăsă cadoul lui Strike în bucătăria lui Max, neatins, înainte de a urca a doua zi dimineață în trenul aglomerat de Harrogate. în timp ce călătorea spre nord pe locul pe care, din fericire, și-l rezervase din timp, Robin încercă să se convingă că senzația de goliciune pe care o simțea era doar oboseală. Crăciunul petrecut acasă avea să fie o pauză minunată. Urma să-și vadă pentru prima oară nepoata; avea să doarmă până târziu, să mănânce mâncare gătită în casă și să petreacă ore întregi în fața televizorului.

în partea din spate a vagonului striga un copil mic, iar mama lui încerca să-l distreze și să-l domolească la fel de zgomotos. Robin își scoase iPod-ul și își puse căștile. Descărcase albumul lui Joni Mitchell despre care Oonagh spusese că fusese preferatul lui Margot, *Court and Spark.* încă nu avusese timp să-l asculte, de

fapt de săptămâni întregi nu avusese timp să asculte deloc muzică.

Dar *Court and Spark* nu o reconfortă și nici nu o înveseli. I se păru neliniștitor, diferit față de orice ascultase până atunci. Robin, care se aștepta la șlagăre și ritmuri, fu dezamăgită: totul părea neterminat, lăsat deschis, nesoluționat. O voce minunată de soprană se rostogolea și oscila deasupra acordurilor de pian sau de chitară care nu duceau niciodată la ceva atât de banal precum un cor cu care ai fi putut să te obișnuiești sau pe ritmurile căruia ai fi putut să bați din picior. Nu puteai să fredonezi, nu puteai să te alături melodiei decât dacă ai fi putut să cânți la fel ca Joni Mitchell, ceea ce Robin, cu siguranță, nu putea. Versurile erau stranii, stârnind reacții care ei nu îi plăcură: nu era sigură că simțise vreodată acele lucruri despre care cânta Mitchell, ceea ce o făcea să se simtă defensivă, confuză și tristă: *Iubirea mi-a apărut la ușă, cu o saltea și-un suflet de nebun...*

La câteva secunde după începerea celei de-a treia melodii, Robin închise iPod-ul și luă în schimb revista pe care și-o adusese. în spatele vagonului, copilul mic urla.

Dispoziția de ușoară deznădejde persistă până la coborârea din tren, dar când o văzu pe mama ei pe peron, gata să o ducă acasă, în Masham, Robin fu inundată, efectiv, de un val de căldură. O îmbrățișă pe Linda și în următoarele zece minute, în timp ce se îndreptau discutând spre mașină, trecând pe lângă o cafenea din care răsunau colinde de Crăciun, până și cerul cenușiu și mohorât de Yorkshire și interiorul mașinii, care mirosea a labradorul Rowntree, i se părură reconfortante și înveselitoare prin familiaritatea lor.

— Am ceva să-ți spun, zise Linda după ce se așezase la volan și închisese portiera.

în loc să învârtă cheia de contact, Linda se întoarse spre Robin cu o expresie aproape temătoare.

Robin simți cum i se strânge stomacul de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— E în regulă, spuse Linda grăbit, toată lumea e bine. Dar voiam să afli înainte să ajungem în Masham, în caz că-i vezi.

— Pe cine?

— Matthew, spuse Linda, a adus... a adus-o acasă cu el pe femeia aia. Sarah Shadlock. Stau la Geoffrey de Crăciun.

— *Ah,* Dumnezeule, mamă, am crezut că a murit cineva.

Detesta modul în care o privea Linda. Chiar dacă tocmai simțise că-i îngheață sufletul, iar fragila fericire care o cuprinsese pentru scurt timp fusese înăbușită, Robin se forță să zâmbească și să vorbească pe un ton relaxat.

— E în regulă. Știam. M-a sunat fostul ei logodnic. Ar fi trebuit să-mi dau seama...

Robin se întrebă de ce nu făcuse asta.

— ... că ar putea să vină aici de Crăciun. Putem să mergem acasă, te rog? Abia aștept să beau o cană de ceai.

— *Știai?* De ce nu ne-ai spus?

Dar Linda oferi chiar ea răspunsul la această întrebare, în timp ce mergeau cu mașina. Pe Robin nu o alină sau reconfortă deloc să audă cum mama ei tună și fulgeră despre cât de indignată fusese când o vecină îi spusese că Matthew se plimba de mână cu Sarah prin centrul orașului. Nu se simți reconfortată de criticile aspre la adresa moralității și manierelor fostului ei soț și nu aprecie nici relatarea detaliată a reacției fiecărui membru al familiei („Martin a fost gata să-l *pocnească* din nou"). Apoi Linda trecu la divorț: ce se întâmpla? De ce nu se ajunsese încă la un acord? Oare Robin *chiar* credea că medierea avea să funcționeze? Nu demonstra comportamentul lui Matthew, care *se afișa* acum cu această femeie în fața întregului Masham, că acesta nu mai avea nicio urmă de rușine sau rațiune? De ce, de ce Dumnezeu nu acceptase Robin să lase biroul Harvey din Harrogate să se ocupe de divorț, era ea *sigură* că această femeie din Londra poate să facă față, deoarece Corrine Maxwell îi spusese că atunci când fiica *ei* trecuse printr-un divorț fără copii fusese *cât se poate* de simplu...

Dar măcar acum o aveau pe mica Annabel Mărie, își încheie Linda monologul, în timp ce intrau pe strada pe care locuiau părinții lui Robin.

— *Stai* s-o vezi, Robin, *stai* s-o vezi...

Ușa de la intrare se deschise înainte ca mașina să se oprească. în prag apărură Jenny și Stephen, atât de entuziasmați de parcă ei aveau să-și vadă bebelușul pentru prima oară, nu

Robin. Dându-și seama ce se așteaptă de la ea, Robin își fixă pe față un zâmbet nerăbdător și, în doar câteva minute, se trezi stând pe canapeaua din sufrageria părinților, ținând în brațe un trup mic, adormit și cald, înfășurat în lână și surprinzător de greu și de solid și mirosind a pudră de talc Johnson.

— E superbă, Stephen, spuse Robin, în timp ce coada lui Rowntree se izbea de măsuța pentru cafea.

Câinele o împingea cu botul, băgându-și întruna capul sub mâna lui Robin, nedumerit că nu primește atenția și iubirea cu care era obișnuit.

— E superbă, Jenny, spuse Robin, în timp ce cumnata ei făcea fotografii de la prima întâlnire dintre Annabel și „Mătușa Robin". E superbă, mamă.

Linda se întorsese cu o tavă cu ceai și cu dorința de a auzi ce credea Robin despre minunea lor de 50 de centimetri lungime.

— încă o fată mai egalizează lucrurile, nu-i așa? spuse Linda încântată.

Furia la adresa lui Matthew dispăruse acum: nepoata ei era mai presus de orice.

Sufrageria era mai aglomerată ca de obicei, nu doar din cauza pomului și felicitărilor de Crăciun, ci și a lucrurilor de bebeluș. O saltea pentru schimbat scutecul, un coș pentru copii, un teanc de cârpe misterioase de muselină, o pungă de scutece și un dispozitiv ciudat care, îi explică Jenny, era o pompă de sân. Robin aduse laude, zâmbi, râse, mâncă biscuiți, auzi povestea nașterii, mai admiră puțin, o ținu în brațe pe nepoata ei până când aceasta se trezi, apoi, după ce Jenny își reluă în posesie bebelușul și se așeză, puțin plină de ea, să alăpteze, spuse că se duce la etaj să despacheteze.

își duse geanta la etaj, fără ca absența ei să fie observată sau regretată de cei de jos, pierduți în adorarea bebelușului. Ajunsă în fosta sa cameră, Robin închise ușa în urma ei, dar, în loc să despacheteze, se întinse pe patul ei de odinioară. Mușchii feței o dureau de la atâta zâmbit forțat. închise ochii și își îngădui luxul unei nefericiri pline de epuizare.

29

Astfel luptă el împotriva propriei voiri, Până ce osteneala îl sili, în clipa numărată A se pleca acestei mari năpăstuiri Ce, mândră și biruitoare, îi pârjoli îndată A trupului ascunse părți și măruntaie...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Cu trei zile înaintea Crăciunului, Strike fu obligat să renunțe la orice amăgire că nu are gripă. Ajungând la concluzia că singurul mod de acțiune rațional era să se închidă în apartamentul lui de la mansardă până când elimina virusul din organism, se duse la un Sainsbury aglomerat unde, febril și transpirat, respirând pe gură și dorindu-și cu disperare să se îndepărteze de mulțimi și de colindele din difuzoare, luă suficientă mâncare pentru câteva zile și o cără în cele două camere de deasupra biroului.

După cum se aștepta, lui Joan nu-i pică deloc bine vestea că el nu avea să facă sărbătorile alături de ei în Cornwall. Merse până la a sugera că era în regulă să vină, atâta timp cât stătea în celălalt capăt al mesei, dar, spre ușurarea lui Strike, Ted îi respinse propunerea. Strike nu știa dacă nu cumva devenise el paranoic, dar avea impresia că Lucy nu credea că e cu adevărat bolnav. Iar dacă credea asta, tonul ei sugera că Strike luase gripă în mod intenționat. Acestuia i se păru că sesizează o nuanță acuzatoare când Lucy îl informă că Joan era acum complet cheală.

La ora 5 în după-amiaza de Ajun, Strike ajunsese să tușească atât de rău că i se zgâlțâiau plămânii și îl dureau coastele. Moțăia în pat, în boxeri și tricou, cu piciorul protetic sprijinit de

perete, când fu trezit brusc de un zgomot puternic. I se păru că aude niște pași care coborau pe scări, înde- părtându-se de ușa lui de la mansardă. înainte să apuce să strige după persoana despre care credea că îl trezise, îl cuprinse un acces de tuse. Se ridică în fund, ca să-și elibereze plămânii, și nu auzi pașii apropiindu-se iar decât atunci când cineva îi bătu la ușă. îl irită foarte tare efortul pe care îl făcu pentru a striga „Ce e?"

— Ai nevoie de ceva? se auzi vocea gravă și hârâită a lui Pat.
— Nu, strigă Strike o silabă care se auzi ca un croncănit.
— Ai mâncare?
— Da.
— Medicamente?
— Da.
— Ei, îți las în fața ușii niște lucruri.

Strike o auzi cum pune jos niște obiecte.

— Sunt și câteva cadouri. Mănâncă supa cât e fierbinte. Ne vedem pe 28. înainte ca el să apuce să răspundă, pașii lui Pat coborau răsunând pe

scara metalică.

Nu era sigur dacă nu cumva își imaginase pomenirea unei supe, dar posibilitatea era suficientă ca să-l facă să tragă cârjele spre el și să-și croiască cu greu drum spre ușă. Transpirat de febră, răcoarea scărilor îi făcu pielea de găină. Pat reușise cumva să îi care la etaj vechiul proiector, iar Strike bănuia că îl trezise zgomotul scos de acesta când fusese pus jos. Lângă el era cutia cu film din mansarda lui Gregory Talbot, un mic teanc de cadouri de Crăciun ambalate, o mână de felicitări și două recipiente din polistiren cu supă de pui fierbinte pentru care Strike știa că Pat fusese nevoită să se ducă până în Chinatown ca să le ia. Simți, jenat, o senzație de recunoștință.

Lăsă proiectorul greu și cutia cu film unde erau, trase și împinse cu una dintre cârje cadourile și felicitările în apartament, apoi se aplecă încet să ia recipientele cu supă.

înainte de a mânca, luă mobilul de pe noptieră și îi trimise lui Pat un SMS:

Mulțumesc foarte mult. îți doresc un Crăciun fericit.

Apoi se înveli cu plapuma și mâncă supa direct din recipiente, fără să simtă niciun gust. Sperase ca lichidul fierbinte să-i aline

gâtul iritat, dar tușea persistă și de câteva ori avu impresia că mâncarea o să-i vină înapoi. Nici intestinele lui nu păreau sigure că își doresc mâncarea. După ce goli cele două recipiente, se băgă iar sub plapumă, uitându-se la cerul negru de afară în timp ce transpira, iar măruntaiele i se învolburau, și se întrebă de ce nu dădea semne de însănătoșire.

După o noapte în care aținise din când în când pentru a fi trezit de accese îndelungi de tuse, Strike se trezi în dimineața de Crăciun ca să descopere că febra nu scăzuse, iar cearșafurile încâlcite din jurul lui erau transpirate. Apartamentul lui de regulă zgomotos era neobișnuit de tăcut. Dintr-odată, în mod bizar, traficul de pe Tottenham Court Road dispăruse. Strike presupuse că majoritatea taximetriștilor erau acasă, cu familiile lor.

Nu era genul care să se autocompătimească, dar cum zăcea singur în pat, tușind și transpirând, cu dureri de coaste și cu frigiderul acum practic gol, nu se putu abține să nu se gândească la Crăciunurile trecute, mai ales la cele petrecute cu Ted și Joan în St Mawes, unde totul se desfășura ca la televizor și în cărțile de povești, cu curcan, pocnitori și șosete pline de cadouri.

Bineînțeles, nu era deloc primul Crăciun pe care îl petrecea departe de familie și de prieteni. Avusese câteva astfel de Crăciunuri în armată, când mâncase la popotă, din tăvi din folie de aluminiu, friptură de curcan care nu avea niciun gust, cot la cot cu colegii săi care purtau uniforme de camuflaj și căciuli de Moș Crăciun. Atunci, în absența altor plăceri, își găsise o consolare în acea disciplină care întotdeauna îi plăcuse în armată, dar astăzi nu mai exista nicio camaraderie care să-l susțină, ci doar faptul deprimant că era singur, bolnav și cu un singur picior, închis într-o mansardă în care îl trăgea curentul și obligat să suporte consecințele deciziei lui ferme de a respinge orice tip de relație care ar fi putut să-i ofere sprijin în momentele de boală sau tristețe.

în această dimineață de Crăciun, amintirea bunătății lui Pat devenea, privind în urmă, încă și mai emoționantă. Strike întoarse capul și văzu lângă ușă, pe podea, cele câteva cadouri aduse de ea la etaj.

Se ridică din pat, continuând să tușească, luă cârjele și se legănă spre baie. Urina lui era închisă la culoare, iar fața nerasă, pământie în oglindă. Deși consternat de propria slăbiciune și

stare de epuizare, obiceiurile pe care le căpătase în armata nu-l lăsară să se întoarcă în pat. Știa că dacă zace nespălat, cu piciorul scos, senzația de depresie care îi dădea târcoale nu va face decât să sporească. Așa că făcu duș, mișcându-se mai precaut ca de obicei ca să prevină riscul unei căderi, se șterse, își luă un tricou și boxeri curați, trase pe el un halat și, în continuare zguduit de tuse, își pregăti un mic dejun constând dintr-un terci fără gust amestecat cu apă, pentru că voia să păstreze ultima cutie de lapte pentru ceai. Deoarece se așteptase să se însănătoșească deja, rezervele lui de mâncare se reduseseră la câteva legume fleșcăite, niște pui crud expirat de două zile și o bucată mică și tare de brânză cheddar.

După micul dejun, luă analgezice, își puse proteza și apoi, hotărât să folosească bruma de putere pe care o mai avea înainte ca boala să-l copleșească iar, își desfăță patul și puse cearșafuri curate, mută cadourile de Crăciun de pe podea pe masa din bucătărie și luă proiectorul și rola de film

de pe palier, unde le lăsase. Așa cum se așteptase, pe cutie era desenat cu carioca semnul Capricornului, estompat, dar încă perfect vizibil.

în timp ce sprijinea cutia de perete, sub fereastra din bucătărie, îi bâzâi mobilul. îl luă, așteptând un SMS prin care Lucy să-l întrebe când avea de gând să sune ca să le ureze tuturor celor din St Mawes Crăciun fericit.

Crăciun fericit, Bluey. Ești fericit? Ești cu cineva pe care îl iubești?

Trecuseră două săptămâni de la ultimul mesaj al lui Charlotte, de parcă aceasta aflase prin telepatie de hotărârea lui Strike de a lua legătura cu soțul ei dacă mesajele i-ar fi devenit și mai autodistructive.

I-ar fi fost atât de ușor să răspundă; atât de ușor să-i spună că e singur, bolnav, fără niciun sprijin. Strike se gândi la fotografia nud pe care i-o trimisese de ziua lui de naștere și pe care el își impusese s-o șteargă. Dar parcursese un drum atât de lung până să capete această siguranță solitară care îl proteja de furtuni emoționale. Oricât de mult ar fi iubit-o, oricând de tare putea Charlotte în continuare să-i tulbure prin câteva cuvinte seninătatea, Strike se obligă, stând lângă masa lui mică, să-și amintească singura ocazie în

care o dusese de Crăciun la St Mawes. își aminti cearta care răsuna în toată casa aceea mică, își aminti cum Charlotte se năpustise afară pe lângă familia strânsă în jurul curcanului, își aminti fețele lui Ted și Joan, care așteptaseră cu atâta nerăbdare această vizită după ce nu-1 mai văzuseră pe Strike de peste un an, deoarece acesta fusese trimis în Germania, la Divizia de Investigații Speciale a Poliției Militare Regale.

Setă mobilul pe silențios. Respectul de sine și autodisciplina fuseseră întotdeauna bastioanele lui împotriva letargiei și nefericirii. Ce era, la urma urmei, Crăciunul? Dacă ignorai că alții se bucurau de mese copioase și se distrau, era doar o zi de iarnă ca oricare alta. Dacă actualmente era slăbit din punct de vedere fizic, de ce nu și-ar folosi măcar facultățile mintale ca să continue să lucreze la cazul Bamborough?

în virtutea acestui raționament, Strike își făcu o cană de ceai tare, adăugă foarte puțin lapte, deschise laptopul și, întrerupt din când în când de accesele sale de tuse, reciti documentul la care lucrase înainte de a se îmbolnăvi: un rezumat al conținutului carnetului legat în piele și plin de simboluri al lui Bill Talbot, la care Strike descifra deja de trei săptămâni. Intenționa să i-1 trimită lui Robin, să vadă ce crede și ea.

însemnările oculte ale lui Talbot

1. Prezentare generală
2. Cheia simbolică
3. Posibile indicii
4. Probabil irelevant
5. Sugestii de acțiune
6. Prezentare generală

Prezentare generală

Căderea psihică a lui Talbot s-a manifestat prin credința că poate să soluționeze cazul Bamborough cu ajutorul unor mijloace oculte. Pe lângă astrologie, a consultat tarotul Thoth al lui Aleister Crowley, care are o dimensiune astrologică. A aprofundat mai mulți scriitori ocultici, inclusiv Crowley, Eliphas Levi și astroloaga Evangeline Adams, și a încercat ritualuri magice.

înaintea de deteriorarea sănătății mintale, Talbot mergea regulat la biserică. în timpul bolii, a crezut că vânează o întru-

chipare la propriu a răului/diavolului. Aleister Crowley, care pare să-l fi influențat mai mult decât oricine altcineva, îi spunea „Baphomet" și, de asemenea, îl punea pe Baphomet în legătură atât cu diavolul, cât și cu zodia Capricorn. Probabil de aici i-a venit lui Talbot ideea că ucigașul lui Margot era Capricorn.

Majoritatea lucrurilor din carnet sunt inutile, dar cred că Talbot nu a înregistrat trei

Strike șterse „trei" și puse în loc „patru". Ca întotdeauna, când se afunda în muncă simțea nevoia unei țigări. Dar ca și cum s-ar fi răsculat până și împotriva ideii, plămânii lui îi oferiră instantaneu un acces violent de tuse care îl obligă să ia o rolă de prosoape de bucătărie pentru a prinde ceea ce dădea afară. Pedepsit cum se cuvine și tremurând ușor, Strike își strânse mai bine halatul în jurul trupului, luă o gură din ceaiul al cărui gust nu-1 putea simți și continuă să lucreze.

Majoritatea lucrurilor din carnet sunt inutile, dar cred că Talbot nu a consemnat patru posibile indicii reale în dosarul oficial al poliției, consemnându-le doar în „cartea adevărată", respectiv carnetul lui de piele.

Cheia simbolică

Nu există nume în carnet, doar zodii. Nu mă apuc să enumăr martorii oculari neidentificați — nu avem nicio șansă să-i depistăm doar în funcție de zodia lor — dar, comparând și coroborând toate

detaliile, iată concluzia la care am ajuns privind identitatea celor pe care Talbot îi considera importanți pentru anchetă.

X	Berbec	Paul Satchwell (fost iubit)
b	Taur	Wilma Bayliss (femeie de serviciu la cabinet)
n	Gemeni	Oonagh Kennedy
H2	Gemeni 2	Amanda Laws (a văzut-o pe M la fereastră)
s	Rac	Janice Beattie (asistentă)
S3 2	Rac 2	Cynthia Phipps (bonă/mama vitregă a Annei)
	Leu	Dinesh Gupta (medic de familie)
#2	Leu 2	Willy Lomax (a văzut-o pe M intrând în biserică)
#3	Leu 3	? (din însemnările lui Talbot, 3 se pare că a fost văzut ieșind din cabinet de către un trecător. Indicii că 3 este cunoscut poliției și că a fost acolo noaptea)

Strike șterse ultimul paragraf, înlocuindu-1 cu un nume și o adnotare nouă.

¿2 3 Leu 3 Nico „Mucky" Ricci (gangster care a participat la petrecerea de Crăciun a cabinetului. Nimeni nu pare să-l fi recunoscut, cu excepția unui trecător anonim)

	Fecioară	Dorothy Oakden (secretară a cabinetului)
n.	Balanță	Joseph Brenner (medic de familie)
ÍL2	Balanță 2	Ruby Elliot (a văzut 2 femei luptându-se)
m.	Scorpion	(persoană moartă)*
m.2	Scorpion 2	dna Fleury (o conducea pe mama în vârstă prin Clerkenwell Green în seara dispariției lui Margot)
	Săgetător	Gloria Conți (recepționeră)
>?2	Săgetător 2	Jules Bayliss (soț al femeii de serviciu)
AVI AVA	Vărsător	Margot Bamborough (victimă)
Yțo	Capricorn	Măcelarul din Essex/Baphomet
X	Pești	Steven Douthwaite (pacient)
	nu am idee	Roy Phipps (soț)**
	nu am idee	Irene Bull/Hickson (recepționeră)**

‘Sugerez mai jos o identitate pentru Scorpion, dar s-ar putea să fie cineva de care încă n-am auzit.

**Nu am idee ce înseamnă niciunul dintre aceste simboluri. Nu le găsesc pe

niciun site de astrologie. Talbot pare să le fi inventat. Dacă ar fi rămas la zodii după data nașterii, Irene ar fi fost în Gemeni și Roy ar fi fost Capricorn. Talbot scrie că Phipps „nu poate fi un adevărat Capricorn" (deoarece e ingenios, sensibil, muzical), apoi, urmând sfatul lui Schmidt, inventează pentru el acest nou simbol.

Schmidt

Numele de „Schmidt" apare peste tot în carnet. „Schmidt corectează la (o altă zodie)", „Schmidt schimbă totul", „Schmidt nu e de acord". De regulă, Schmidt vrea să schimbe zodiile oamenilor, care ai crede că sunt fixe, dat fiind că datele de naștere nu se schimbă. L-am întrebat pe Gregory Talbot și nu-și amintește ca tatăl lui să fi cunoscut pe cineva cu acest nume. Eu cred că Schmidt ar putea fi o plăsmuire a imaginației din ce în ce mai psihotice a lui Talbot. Poate a observat totuși că oamenii nu aveau trăsăturile atribuite zodiilor lor și Schmidt era partea lui rațională care voia să iasă din nou la suprafață.

Posibile indicii

Joseph Brenner

în ciuda deciziei lui timpurii de a-1 exonera pe Brenner de orice suspiciune pe baza zodiei lui (potrivit Evangelinei Adams, Balanța este „cea mai de încredere zodie"), Talbot consemnează mai târziu în carnet faptul că un pacient căruia nu-i dă numele i-a spus că, în seara dispariției lui Margot, l-a văzut pe Joseph Brenner într-un bloc de apartamente de pe Skinner Street. Acest lucru contrazice flagrant povestea lui Brenner (că s-a dus direct acasă), susținută de sora lui, și, posibil, povestea vecinului care își plimba câinele și care a declarat că îl văzuse pe Brenner prin fereastră la ora 11 seara. Nu este trecută ora la care se presupune că a fost văzut Brenner în Blocul Michael Cliffe, care se afla la 3 minute de mers cu mașina de cabinetul St John și, în consecință, mult mai aproape de ruta lui Margot decât casa lui Brenner, aflată la 20 de minute de mers cu mașina. Niciunul dintre aceste aspecte nu apare în însemnările poliției și nici nu pare să fi fost verificat mai departe.

Moartea Scorpionului

Talbot pare să sugereze că cineva a murit și că e posibil ca Margot să fi considerat această moarte suspectă. Moartea Scorpionului este pusă în legătură cu Peștii (Douthwaite) și cu Racul (Janice), ceea ce face ca Joanna Hammond, femeia căsătorită cu care Douthwaite a avut o aventură și despre care s-a spus că s-a sinucis, să fie candidata cea mai probabilă pentru Scorpion.

Explicația Hammond/Douthwaite/Janice se potrivește destul de bine: Margot ar fi putut să-și exprime suspiciunile legate de moartea lui Hammond față de Douthwaite, ultima oară când l-a văzut, ceea ce ne oferă motivul plecării lui furtunoase de la cabinet. Ca prietenă/vecină a lui Douthwaite, e posibil ca Janice să fi avut și ea propriile ei suspiciuni referitoare la acesta.

Problema cu teoria asta e că am căutat pe internet certificatul de naștere al Joannei Hammond și ea era născută în zodia Săgetător. Fie nu ea e persoana moartă în chestiune, fie Talbot a confundat data nașterii ei.

Sângele din casa Phipps/mersul lui Roy

Când Lawson a preluat cazul, Wilma, menajera, i-a spus că îl văzuse pe Roy mergând prin grădină în ziua dispariției lui Margot, când se presupunea că era țintuit la pat. Wilma a susținut și că a găsit sânge pe covorul camerei de oaspeți și că l-a spălat.

Lawson a crezut că era prima oară când Wilma spunea poliției ambele lucruri și a bănuit-o că încerca să-i facă probleme lui Roy Phipps.

S-a dovedit însă că Wilma chiar îi spusese lui Talbot povestea, dar, în loc s-o consemneze în dosarul oficial al poliției, acesta a băgat-o în carnetul lui astrologie.

Chiar dacă Wilma îi oferise deja ceva ce ai crede că era o informație semnificativă, însemnările lui Talbot indică faptul că acesta era sigur că ea îi ascunde altceva. Pare să fi dezvoltat o fixație față de posibilele puteri oculte/cunoștințe secrete ale Wilmei. Speculează că Taurul ar putea să aibă „putere magickă" și sugerează chiar că sângele de pe covor ar fi putut să fie pus acolo chiar de Wilma, în scop ritualic.

Cărțile de tarot asociate cu Taurul, zodia Wilmei, apăreau

des când Talbot recurgea la ele și el pare să fi interpretat asta în sensul că Wilma știa mai mult decât dădea de înțeles. A subliniat expresia „fantomă neagră" cu referire la ea și apoi „Lilith cea Neagră", un punct fix astrologie asociat cu tabuuri și secrete. în absența oricărei alte explicații, bănuiesc că e vorba de o doză bună de rasism de modă veche.

Pe Charing Cross Road trecu o mașină cu radioul urlând „Oare ei știu că e Crăciunul?" Strike se încruntă, adăugă încă o categorie cu titlul „informații noi posibil autentice" și începu să scrie.

Nico „Mucky" Ricci

Potrivit lui Talbot, un trecător anonim l-a văzut pe Leu 3 plecând de la cabinet într-o seară și i-a spus după aceea despre asta. Nico „Mucky" Ricci a fost surprins într-una dintre fotografiile lui Doro- thy Oakden de la petrecerea de Crăciun a cabinetului din 1973. Imaginea e reprodusă în cartea fiului ei. Ricci era Leu (lucru confirmat de data nașterii apărută într-o relatare de presă din 1968).

Ricci era un gangster profesionist, pornograf și pește care în 1974 locuia pe Leather Lane, Clerkenwell, la mică distanță de cabinetul St John, așa că ar fi trebuit să fie înregistrat la unul dintre doctorii de acolo. Acum are 90 și ceva de ani și, potrivit lui Shanker, e la azil.

Faptul că Ricci a fost la petrecere nu există în dosarul oficial. Talbot a considerat faptul că Ricci mergea la cabinet suficient de semnificativ pentru a-1 nota în carnetul astrologie, dar nu există niciun semn că ar fi investigat această pistă mai departe sau că i-ar fi spus lui Lawson despre ea. Posibile explicații: 1) Ricci fiind Leu, nu Capricorn, Talbot a conchis că nu putea să fie Baphomet, 2) Talbot nu avea încredere în persoana care a spus că îl văzuse pe Ricci părăsind clădirea, 3) Talbot știa, dar nu a consemnat în carnet, că Ricci avea alibi pentru seara dispariției lui Margot, 4) Talbot știa că Ricci are alibiuri pentru alte răpiri ale Măcelarului din Essex.

Indiferent care din ele ar fi valabilă, prezența lui Ricci la petrecere trebuie cercetată. E un om care avea contactele

necesare pentru a aranja o dispariție permanentă. Vezi sugestiile de acțiune de mai jos.

Strike avu nevoie de un efort mult mai mare ca de obicei ca să-și organizeze gândurile despre Mucky Ricci și să le aștearnă în scris. Obosit deja, simțindu-și gâtul iritat și mușchii intercostali dureroși din cauza tusei, citi restul documentului, care, în opinia lui, conținea puține alte lucruri de reală valoare în afara sugestiilor de acțiune. După ce corectă câteva greșeli de tastare, atașă totul unui e-mail pe care i-1 trimise lui Robin.

Abia după asta își dădu seama că unii oameni ar putea considera inacceptabilă trimiterea unui e-mail către un coleg în ziua de Crăciun. Dar își alungă remușcările de moment spunându-și că Robin se bucura în acel moment de un Crăciun în familie și, cel mai probabil, avea să-și verifice e-mailul abia a doua zi, în cel mai bun caz.

Luă mobilul și îl verifică. Charlotte nu îi mai trimisese niciun SMS. Bineînțeles, trebuia să se îngrijească și de gemeni, și de socrii aristocratici și de soț. Puse telefonul jos.

Oricât de puțină energie ar fi avut, absența a ceva de făcut i se părea și mai moleșitoare. Fără prea mare curiozitate, examină două dintre cadourile de Crăciun de lângă el, ambele evident din partea unor clienți recunoscători, deoarece fuseseră trimise atât pe numele lui, cât și pe cel al lui Robin. îl scuturâ pe cel mai mare și deduse că erau bomboane de ciocolată.

Se întoarse în dormitor și se uită puțin la televizor, dar faptul că se punea atâta accent pe Crăciun îl deprimă. închise televizorul în timp ce un prezentator ura tuturor un...

Se întoarse în bucătărie, unde privirea îi căzu asupra proiectorului greu și a cutiei cu film de lângă ușă. După o scurtă ezitare, urcă aparatul pe masă, cu fața către o porțiune goală de pe peretele bucătăriei, și îl băgă în priză. Părea să fie funcțional. Apoi deschise capacul cutiei de tablă și scoase la lumină o rolă mare de film de 16 mm, pe care o luă și o montă în proiector.

Fără îndoială, din cauză că nu gândea la fel de limpede ca de obicei și, de asemenea, din cauza nevoii de a se opri din când în când ca să dea afară spută în prosoapele de bucătărie, avu nevoie de aproape o oră ca să înțeleagă cum trebuie operat vechiul proiector, moment la care își dădu seama că îi revenise întrucâtva

apetitul. Era aproape ora 2. încercând să nu-și imagineze cum se desfășurau lucrurile în St Mawes, unde un curcan mare cu tot dichisul era fără îndoială pe punctul de a atinge o perfecțiune rumenită, dar interpretând această revenire a apetitului ca pe un semn de însănătoșire, scoase din frigider pachetul cu pui expirat și legumele fleșcăite, tocă totul, fierse niște tăiței uscați și își făcu o prăjeală.

în continuare, nu simțea niciun gust, dar această a doua masă îl făcu să se simtă puțin mai uman și, rupând hârtia și celofanul de pe cutia de bomboane de ciocolată, mâncă și niște bomboane, după care apăsă pe butonul proiectorului.

Pe perete apăru silueta goală a unei femei, albicioasă în lumina soarelui. Avea capul acoperit cu o glugă și mâinile legate la spate. în cadru apăru un picior de bărbat într-un pantalon negru care o lovi. Femeia se împletici și căzu în genunchi. Bărbatul continuă să o lovească cu piciorul până când ea se întinse pe podeaua a ceva ce părea a fi un depozit.

Cu siguranță țipase, bineînțeles, nu avea cum să nu fi țipat, dar nu exista sunet. O cicatrice subțire cobora de sub sânul ei stâng spre coaste, de parcă nu ar fi fost prima oară când era atinsă de cuțit. Toți bărbații implicați aveau fețele acoperite cu eșarfe sau cagule. Doar ea era goală: bărbații își dăduseră jos doar blugii.

Femeia încetă să mai miște cu mult timp înainte ca ei să termine cu ea. La un moment dat, spre sfârșit, când ea abia mai mișca și din numeroasele ei răni de cuțit continua să picure sânge, în fața camerei apăru mâna stângă a unui bărbat care părea să fi privit până atunci, fără să participe. Pe ea era ceva mare și auriu.

Strike închise proiectorul. Dintr-odată, simțea că e scăldat în sudoare rece. Stomacul i se contracta spasmodic. Abia ajunse în baie înainte să vomite și rămase acolo, icnind până când nu mai avu nimic de dat afară, până când la ferestrele de la mansardă se lăsă înserarea.

30

Ah, dragă doamnă, rosti păgânul îndrăzneț, Iartă greșala omului ce, mânios, Uită îndurerat c-al rațiunii preț, Sunt frâiele purtării...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Annabel hohotea în fosta cameră a lui Stephen, care era lângă cea a lui Robin. Nepoata ei plânsese mare parte din noaptea de Crăciun și Robin stătuse și ea trează, ascultând Joni Mitchell la căști ca să acopere zgomotul.

Cele patru zile petrecute în casa din Masham a părinților ei o determinaseră pe Robin să revină la acordurile și versurile deșirate și rătăcitoare ale lui Mitchell, care îi induseseră o senzație ciudată că se rătăcise. Margot Bamborough găsise în ele ceva de care avusese nevoie, și oare nu fusese viața lui Margot Bamborough mult mai complicată decât a ei? Părinți bolnavi pe care trebuia să-i ajute, o fiică pe care s-o iubească și de care să i se facă dor, un Ioc de muncă plin de confruntări și atacuri, un soț care nu vorbea cu ea, alt bărbat care pândea în fundal, promițând că se schimbase. Se puteau compara problemele lui Robin cu toate acestea?

Așa că stătea întinsă pe întuneric și asculta, așa cum nu o făcuse în tren. Apoi detectase în versurile cântate de acea vocea minunată o sofisticare apăsătoare. Robin nu avusese aventuri sentimentale ieșite din comun pe care să le poată diseca și deplânge: avusese un singur iubit și o singură căsnicie, care mersese îngrozitor de prost, iar acum era acasă la părinții ei, o femeie de 29 de ani fără copii care „călătorea într-o direcție diferită față de noi, ceilalți": cu alte cuvinte, mergea înapoi.

Dar, stând pe întuneric și ascultând cu adevărat, începuse să audă melodii între acordurile suspendate și, încetând să mai

compare acea muzică cu ce ar fi ascultat ea de obicei, își dăduse seama că imaginile care i se păruseră apăsătoare prin stranietatea lor erau mărturisiri ale neputinței și dislocării, ale dificultății de a contopi două vieți, ale așteptării unui suflet pereche care nu mai venea, ale tânjirii după libertate și iubire deopotrivă.

La începutul celei de-a opta melodii tresări efectiv când auzi cuvintele *„Sunt mereu în întârziere, ca trenul ăsta..."*

Iar când, în aceeași melodie, Mitchell întrebă: „ce o să faci acum? Nu ai cui să-i dai dragostea ta", în ochii lui Robin apărură lacrimi. La mai puțin de doi kilometri de ea, Matthew și Sarah probabil că stăteau în pat în camera de oaspeți a fostului ei socru, și iat-o pe Robin, din nou singură într-o cameră care pentru ea avea să aibă întotdeauna un aer de celulă de închisoare. Aici stătuse luni întregi după ce părăsise universitatea, țintuită între patru pereți de amintirea unui bărbat cu mască de gorilă și de cele mai rele 20 de minute din viața ei.

De când ajunsese la părinții ei, toți cei din casă se oferiseră să o însoțească în Masham, „pentru că n-ai de ce să te ascunzi". Chiar dacă intenția lor era bună, se subînțelegea că era normal ca o femeie al cărei fost soț își găsise altă parteneră să se ascundă. Să fii singură era o rușine.

Dar în timp ce asculta *Court ană Spark,* Robin se gândi că era perfect adevărat că mergea în altă direcție decât toți cei pe care îi cunoștea. Se lupta să redevină persoana care ar fi trebuit să fie dacă un bărbat cu mască nu s-ar fi repezit asupra ei din întunericul de sub niște scări. Ceilalți nu înțelegeau, presupuneau că ea chiar era soția pe care și-o dorea Matthew Cunliffe: o femeie care să lucreze cuminte în HR, iar după căderea întunericului să stătea în siguranță acasă. Nu-și dădeau seama că acea femeie nu fusese decât rezultatul acelor 20 de minute și că autentica Robin ar fi putut să nu iasă niciodată la lumină dacă nu ar fi fost trimisă din greșeală la un birou ponosit din Denmark Street.

Cu senzația stranie că orele de nesomn fuseseră fructuoase, Robin închise iPod-ul. Era ora 4 a zilei în care se desfăceau cadourile și în casă era, în sfârșit, liniște. își scoase căștile, se întoarse pe partea cealaltă și reuși să adoarmă.

Peste două ore Annabel se trezi iar și de data aceasta Robin se ridică din pat și se furișă desculță la parter, cu carnetul,

laptopul și telefonul, la masa mare de lemn de lângă aragaz.

Era plăcut să fie singură în bucătărie. Grădina de dincolo de fereastră, acoperită de chiciură, era de un albastru-argintiu înaintea zorilor de iarnă. Puse laptopul și telefonul pe masă și îl salută pe Rowntree, care era acum prea bătrân ca să-i mai ardă de zbenguială dis-de-dimineață, dar care dădu leneș din coadă în coșul lui de lângă calorifer. Robin își făcu o cană de ceai, apoi se așeză la masă și deschise laptopul.

încă nu citise documentul în care Strike sumariza însemnările cu horoscopul și care sosise în timp ce ea îșI ajuta mama să pregătească masa de Crăciun. Robin tocmai adăuga varză de Bruxelles în aparatul de gătit cu aburi când văzuse, cu coada ochiului, notificarea apărută pe telefonul pe care îl băgase la încărcat într-una dintre puținele prize care nu erau ocupate de vreun aparat pentru copil: sterilizatorul pentru biberon, alarma pentru copil sau pompa de sân. Văzând numele lui Strike, Robin se însenină pentru o clipă, era sigură că urma să citească mulțumiri pentru DVD-ul cu Tom Waits pe care i-1 făcuse cadou, iar faptul că el îi trimisese un e-mail de Crăciun era un semn de prietenie cum probabil că nu mai primise niciodată din partea lui.

Dar când deschise e-mailul citi doar:

> Cu titlu informativ: rezumat al însemnărilor cu horoscopul făcute de Talbot și sugestii de acțiune.

Când ridică privirea și o văzu pe Linda urmărind-o, Robin își dădu seama că probabil îi căzuse fața.

— Vești proaste?

— Nu, era doar Strike.

— în ziua de Crăciun? spuse Linda tăios.

Și Robin își dăduse seama că, mai mult ca sigur, Geoffrey, fostul ei socru, răspândise în Masham zvonul că, dacă Matthew fusese necredincios, asta se întâmplase doar după ce fusese el însuși obiectul unei trădări perfide. Citi adevărul și pe fața mamei ei, și în atenția bruscă pe care Jenny i-o acordă lui Annabel, pe care o sălta în brațe, și în privirea tăioasă pe care i-o aruncă Jonathan, fratele mai mic, care vărsa sosul de merișoare din sticlă într-un vas.

— E legat de muncă, spusese Robin rece.

Toți acuzatorii ei tăcuți reveniseră în grabă la ocupațiile lor.

Astfel că Robin se apucă să citească documentul lui Strike cu sentimente foarte amestecate față de autor. I se părea că trimiterea e-mailului în ziua de Crăciun era un fel de reproș, ca și cum Robin l-ar fi dezamăgit plecând la Masham, în loc să rămână în Londra și să se ocupe singură de agenție în timp ce el, Barclay și Morris erau gripați. Mai mult, i se părea că, dacă Strike tot îi trimitea un e-mail în ziua de Crăciun, ținea de minima politețe să treacă în el și un mesaj personal oarecare. Poate că pur și simplu tratase cadoul ei de Crăciun cu aceeași indiferență cu care ea îl tratase pe al lui.

Robin tocmai terminase de citit „Posibile indicii" și reflecta la ideea ca un gangster profesionist să se fi aflat, cel puțin o dată, în imediata apropiere a lui Margot Bamborough, când ușa bucătăriei se deschise, lăsând să pătrundă țipetele îndepărtate ale lui Annabel. Linda intră în încăpere în halat și papuci.

— Ce faci aici? întrebă ea pe un ton care părea dezaprobator în timp ce se îndrepta spre ceainic.

Robin se strădui să nu lase să se vadă cât de iritată era. își petrecuse ultimele câteva zile zâmbind până o duruse fața, ajutând cât de mult putuse, admirând-o pe mica Annabel de nu-i mai rămăsese nici măcar un por nelăudat; participase la jocul de mimă, turnase de băut, se uitase la filme, despachetase bomboane de ciocolată sau spărsese nuci pentru Jenny, care, nevoită să alăpteze, nu se mai dezlipea de pe canapea. Manifestase un interes inteligent și plin de empatie față de isprăvile prietenilor de la universitate ai lui Jonathan, ascultase opiniile tatălui despre politica agricolă a lui David Cameron și observase, dar fără să fie deranjată, că nici măcar un membru al familiei sale nu o întrebase cum mai merge munca ei. Nu avea voie să stea în bucătărie jumătate de oră, având în vedere că Annabel făcea ca somnul să fie imposibil?

— Citeam un e-mail, răspunse ea.

— Ei cred că de vină e varza de Bruxelles.

Robin își dădu seama că „ei" trebuiau să fie noii părinți, ale căror gânduri și dorințe deveniseră de-acum de o importanță covârșitoare pentru toată lumea.

— A avut colici toată noaptea, continuă mama ei. Jenny e epuizată.

— Annabel n-a mâncat varză de Bruxelles, spuse Robin.

— Ajunge la ea prin laptele matern, îi explică Linda pe un ton

care lui Robin i se păru plin de compătimire, având în vedere că ea era exclusă de la misterele maternității.

Linda ieși din cameră cu două căni de ceai pentru Stephen și Jenny. Robin deschise carnetul, ușurată, și își notă câteva gânduri care îi trecuseră prin cap în timp ce citea „Posibile indicii", apoi reveni la documentul lui Strike ca să citească scurta listă de aspecte „Probabil irelevante" culese din carnetul lui Talbot.

Paul Satchwell

După câteva luni, starea psihică a lui Talbot se deteriorează evident, judecând după însemnările care devin tot mai rupte de realitate.

Spre sfârșitul carnetului se întoarce la celelalte două zodii cu coarne, Berbec și Taur, probabil din cauză că e în continuare obsedat de diavol. Cum am spus mai sus, Wilma face obiectul multor suspiciuni nefondate, dar Talbot își bate capul și cu calcularea horoscopului natal complet al lui Satchwell, ceea ce înseamnă că a aflat de la acesta momentul nașterii. Probabil nu înseamnă nimic, dar e straniu că a revenit la Satchwell și a pierdut atât de mult timp cu astrograma acestuia, ceea ce n-a făcut în cazul niciu- nui alt suspect. Talbot subliniază unele aspecte ale hărții care s-ar presupune că indică agresivitate, necinste și nevroză. De asemenea, remarcă întruna că diverse părți ale hărții lui Satchwell sunt „la fel ca la AC", fără să explice.

Roy Phipps și Irene Hickson

Cum am spus mai sus, zodiile folosite de Talbot pentru Roy Phipps și Irene Hickson (pe atunci, Irene Bull) nu au mai fost folosite în astrologie și par inventate de el.

Simbolul lui Roy arată ca o siluetă fără cap, desenată doar din linii. Nu-mi pot da seama ce reprezintă exact — probabil o constelație? în jurul numelui lui Roy revin citate despre șerpi.

Semnul inventat pentru Irene seamănă cu un pește mare și...

Ușa bucătăriei se deschise iar. Robin ridică privirea și o văzu,

din nou, pe Linda.

— Tot aici ești? întrebă ea, în continuare iritată.

— Nu, spuse Robin, sunt la etaj.

Zâmbetul Lindei fu reticent. în timp ce scotea alte căni din dulăpior, o întrebă:

— Mai vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc, spuse Robin și își închise laptopul.

Decisese să termine de citit documentul lui Strike în camera ei. Poate își imagina ea, dar i se părea că Linda face mai mult zgomot ca de obicei.

— Te pune să lucrezi și de Crăciun? întrebă Linda.

în ultimele patru zile, Robin bănuise că mama ei voia să vorbească despre Strike, iar expresiile pe care le văzuse cu o zi în urmă pe fețele surprinse ale familiei îi explicaseră motivul. Dar nu se simțea obligată să faciliteze în vreun fel un interogatoriu matern.

— Cum adică „și"? întrebă ea.

— Știi ce vreau să spun, spuse Linda. E Crăciunul. Crezusem că ai să-ți iei liber.

— Mi-am luat liber, spuse Robin.

își duse cana goală la chiuvetă. Rowntree se strădui să se ridice în picioare și Robin îi dădu drumul pe ușa din spate, simțind aerul înghețat pe fiecare centimetru de piele expusă. Văzu pe deasupra gardului viu din grădină cum soarele înverzește orizontul în lenta lui ascensiune pe cerul înghețat.

— Se vede cu cineva? întrebă Linda. Strike?

— Se vede cu o grămadă de oameni, spuse Robin, prefăcându-se că nu înțelege. I-o cere meseria.

— Știi ce vreau să spun, răspunse Linda.

— De ce acest interes?

Se așteptase ca mama ei să bată în retragere, dar fu surprinsă.

— Cred că știi de ce, spuse mama ei, întorcându-se spre fiica ei.

Pe Robin o înfurie faptul că simți cum roșește. Era o femeie de 29 de ani. Chiar în acea clipă, mobilul ei de pe masa din bucătărie bipăi. Era convinsă că cel care îi trimite un SMS e Strike, și la fel părea să creadă și Linda, care, fiind mai aproape, luă telefonul și i-1 întinse, aruncând o privire spre numele

expeditorului.

Nu era Strike. Era Saul Morris, care scrisese:

Sper că nu ai un Crăciun la fel de infect ca al meu.

în mod normal, Robin nu i-ar fi răspuns. Ranchiuna față de familia ei și altceva, ceva ce nu ținea deloc să recunoască, o făcură să îi scrie înapoi, în timp ce Linda o urmărea.

Depinde cât de infect e al tău. Al meu e destul de infect.

Trimise mesajul, apoi ridică privirea spre Linda.

— Cine e Saul Morris? întrebă mama ei.

— Un subcontractor al agenției, spuse Robin. Fost polițist.

— Aha, spuse Linda.

Robin își dădea seama că îi oferise noi prilejuri de reflecție. Dacă era să fie sinceră cu sine însăși, exact asta-i fusese intenția. își luă laptopul de pe masă și ieși din bucătărie.

Baia era, bineînțeles, ocupată. Robin se întoarse în camera ei. Până să apuce să se întindă pe pat, cu laptopul deschis, Morris îi trimisese un nou SMS.

Spune-mi problemele tale și eu ți le spun pe ale mele. E mai ușor dacă spui cuiva.

Regretând puțin că îi răspunsese, Robin întoarse telefonul cu fața în jos pe pat și continuă să citească documentul lui Strike.

Semnul inventat pentru Irene seamănă cu un pește mare, iar Tal- bot spune direct ce crede el că reprezintă: „monstrul Cetus, Levi- athanul, balena biblică, farmecul superficial, răul din adâncuri, încăpățânată, îi place să fie în centrul atenției, o interpretă, o mincinoasă". Talbot pare să o fi bănuit pe Irene că e o mincinoasă încă dinainte de a se dovedi că aceasta minți în legătură cu mersul la dentist, ceea ce Talbot nu a aflat niciodată, chiar dacă nu apare nicăieri în ce privință credea el că minte Irene.

Margot ca Babalon

Este relevant doar în măsura în care arată cât de bolnav era Talbot.

în seara în care a fost în sfârșit internat, a încercat să facă un fel de ritual magic. Judecând după notițele lui, încerca să-l invoce pe Baphomet, probabil credea că acesta avea să ia forma ucigașului lui Margot.

Potrivit lui Talbot, ceea ce s-a manifestat în cameră nu a fost Baphomet, ci spiritul lui Margot „care mă învinovățește și mă atacă". Talbot credea că Margot devenise în moarte Babalon, adjuncta/consoarta lui Baphomet. Demonul pe care el „l-a văzut" ducea o cupă cu sânge și o sabie. în jurul imaginii demonului sunt mâzgălite tot felul de referiri la lei. în tarotul Thoth, pe cartea care reprezintă Dorința, Babalon călărește un leu cu șapte capete.

La un moment ulterior desenării demonului, Talbot a revenit și a desenat cruci latine deasupra notițelor și a demonului însuși și a scris peste imagine un citat biblic care avertizează în privința vrăjitoriei. Apariția demonului pare să-l fi împins înapoi spre religie, acesta fiind punctul în care însemnările lui iau sfârșit.

Robin auzi ușa băii deschizându-se și închizându-se. Dorindu-și cu disperare să facă pipi, sări în picioare și ieși din camera ei.

Stephen, cu ochii umflați și căscând, parcurgea palierul cu trusa de toaletă în mână.

— îmi pare rău pentru noaptea trecută, Rob, spuse el. Jenny crede că e din cauza verzei de Bruxelles.

— Da, mi-a spus mama, răspunse Robin ocolindu-1. Nicio problemă. Sper să se simtă mai bine.

— Ne ducem să o plimbăm puțin. O să văd dacă găsesc niște dopuri de urechi pentru tine.

După ce făcu duș, Robin se întoarse în camera ei. în timp ce se îmbrăca, telefonul îi bipăi de două ori.

în timp ce se pieptăna în oglindă, privirea îi căzu asupra noului parfum pe care îl primise cadou de Crăciun de la mama ei. Robin îi spusese că e în căutarea unei noi arome, pentru că cea veche îi amintea prea mult de Matthew. Când deschisese cadoul, fusese mișcată că Linda își amintise acea conversație.

Sticluța era rotundă; nu un glob, ci un cerc aplatizat: Chanel

Chance Eau Fraîche. Lichidul era verde-deschis. O asociere nefericită de idei o făcu pe Robin să se gândească la varza de Bruxelles. Totuși, se dădu cu puțin parfum la încheieturi și în spatele urechilor, umplând aerul cu un miros ascuțit de lămâie și flori nedefinite. Ce o făcuse pe mama ei să creadă că parfumul i se potrivea? Lui Robin i se părea că miroase a deodorant obișnuit, curat și complet lipsit de romantism. își aminti propriul rateu cu Fracas și dorința de a fi sexy și sofisticată care avusese drept rezultat doar dureri de cap. Reflectând la diferența dintre modul în care oamenii preferă să fie văzuți și modul în care îi văd ceilalți, Robin se așeză pe pat, lângă laptop, și întoarse telefonul cu fața în sus.

Morris îi trimisese încă două SMS-uri.

La mine e doar singurătate și mahmureală. Să nu fiu cu copiii de Crăciun e mizerabil.

Cum Robin nu-i răspunsese, trimisese un nou mesaj.

Scuze, sunt un bou sentimental. Ignoră-mă.

Să-și spună singur bou era cel mai simpatic lucru pe care îl făcuse vreodată Morris. Compătimindu-1, Robin răspunse:

Trebuie să fie tare greu, îmi pare rău.

Apoi se întoarse la laptop și la ultima parte a documentului lui Strike, în care erau detaliate acțiunile care trebuiau întreprinse, fiecare având alături inițialele persoanei în sarcina căreia cădea.

Sugestii de acțiune

De discutat din nou cu Gregory Talbot — CS
Vreau să aflu de ce, chiar și după ce s-a însănătoșit, Bill Talbot nu le-a spus niciodată colegilor lui despre indiciile din carnet pe care le ascunsese în timpul anchetei, respectiv prezența lui Brenner pe Skinner Street în seara dispariției lui Margot/sângele de pe covorul familiei Phipps/o moarte care ar fi putut s-o îngrijoreze pe Margot/ ieșirea lui Mucky Ricci din cabinet într-o seară.

De vorbit din nou cu Dinesh Gupta — CS

Ar putea să știe pe cine a vizitat Brenner în seara aceea pe Skinner Street. E posibil să fi fost un pacient. De asemenea, ar putea să explice apariția lui Mucky Ricci la petrecere. O să-l întreb și în legătură cu „Scorpionul", în caz că se referă la un pacient a cărui moarte i s-a părut suspectă lui Margot.

Interviu cu Roy Phipps — CS/RE

L-am ocolit prea mult timp pe Phipps. E timpul să o sunăm pe Anna să vedem dacă poate să-l convingă să ne acorde un interviu.

Să încercăm să obținem o întrevedere cu unul dintre copiii Wilmei Bayliss — CS/RE

Important mai ales dacă nu putem să ajungem la Roy. Vreau să reexaminăm povestea Wilmei (mersul lui Roy, sângele de pe covor).

Să-l găsim pe C. B. Oakden — CS/RE

Judecând după cartea lui, spune numai tâmpenii, dar există o posibilitate redusă să știe despre Brenner lucruri pe care noi nu le știm, dat fiind că mama lui era cea mai apropiată persoană de acesta de la cabinet.

Să-l găsim și să-l intervievăm pe Paul Satchwell — CS/RE

Să-l găsim și să-l intervievăm pe Steven Douthwaite — CS/RE

Robin nu putu să nu se simtă ușor criticată. Strike își adăugase acum inițialele și la câteva dintre acțiunile care înainte căzuseră doar în sarcina ei, cum ar fi găsirea lui Satchwell și convingerea copiilor Wilmei Bayliss să le acorde o întrevedere. Puse laptopul jos, luă telefonul și se duse în bucătărie pentru micul dejun.

Când intră în încăpere, se așternu o liniște bruscă. Linda, Stephen și Jenny aveau cu toții expresiile sfioase ale celor care se tem că au fost auziți. Robin puse pâine în toaster, încercând să-și reprime sentimentul crescând de ranchiună. I se păru că simte în spatele ei gesticulări și cuvinte mimate.

— Robin, tocmai am dat peste Matthew, spuse dintr-odată Stephen. Când am ieșit cu Annabel la plimbare prin cartier.

— Aha, spuse Robin, întorcându-se cu fața spre ei și străduindu-se să pară cât de cât interesată.

Era prima oară când Matthew fusese zărit. Robin evitase slujba de la miezul nopții, convinsă fiind că el și Sarah aveau să fie acolo, dar mama ei îi spusese că nimeni din familia Cunliffe nu participase la slujbă. Acum Linda, Stephen și Jenny priveau toți spre ea îngrijorați și compătimitori, așteptând reacția și întrebările ei.

Telefonul îi bipăi.

— Scuze, spuse ea, încântată că avea un motiv să-și întoarcă privirea de la familia ei.

Moris îi scrisese:

De ce e infect Crăciunul tău?

în timp ce ceilalți trei o priveau, Robin răspunse:

Fostul meu socru locuiește în zonă și fostul soț a adus-o acasă pe noua prietenă. în prezent suntem scandalul orașului.

Nu-i plăcea de Morris, dar în momentul acela i se părea un aliat binevenit, o mână întinsă dinspre viața pe care și-o construise cu greu departe de Matthew și Masham. Era pe punctul de a lăsa jos telefonul când acesta bipăi iar și, în timp ce ceilalți trei continuau s-o privească, Robin citi:

Ce porcărie.

Da, răspunse ea.

Apoi ridică privirea spre mama ei, Stephen și Jenny, forțându-se să zâmbească.

— Vrei să-mi povestești cum a fost? îi spuse Robin lui Stephen. Sau e nevoie să te întreb?

— Nu, răspunse el grăbit, nu a fost cine știe ce — o plimbam pe Annabel cu căruciorul spre Piață și înapoi și l-am văzut cum vine spre noi. El și acea...

— Sarah, îl ajută Robin.

Și-i imagina de mână, bucurându-se de dimineața de iarnă și de orașul pitoresc, adormit sub chiciură și luminat de primele raze ale

soarelui.

— Da, spuse Stephen. Când ne-a văzut, a părut că vrea să se întoarcă, dar n-a făcut-o. A zis „Cred că ar trebui să vă felicit".

Robin parcă îl auzea pe Matthew spunând asta.

— Asta a fost tot, de fapt, zise Stephen.

— Mie-mi venea să-i dau un șut în boașe, izbucni Jenny. Nemernic arogant.

Dar privirea Lindei era ațintită asupra telefonului lui Robin.

— Cu cine îți tot trimiți SMS-uri în a doua zi de Crăciun? întrebă ea.

— Tocmai ți-am spus, răspunse Robin. Morris. Lucrează la agenție.

Știa exact ce impresie o să-i facă asta Lindei, dar avea și ea mândria ei. Poate că nu era nicio rușine să fii singură, dar compătimirea familiei ei, gândul la Matthew și la Sarah plimbându-se prin Masham, suspiciunea tuturor referitoare la ea și la Strike și faptul că despre ea și Strike nu era altceva de spus decât că el credea că ar fi mai bine să preia unele din sarcinile ei, fiindcă ea nu obținuse rezultate: totul o făcea să-și dorească să-și acopere cu o frunză de smochin demnitatea știrbită. Chiar dacă era lingușitor și prea familiar, poate că astăzi Morris trebuia mai degrabă compătimit decât cenzurat, și se oferea s-o ajute să salveze aparențele.

Văzu privirea pe care mama și fratele ei o schimbară și avu satisfacția deșartă de a ști că îi trimisese pe o pistă greșită. Deschise frigiderul, nefericită, și scoase o sticlă de șampanie pe jumătate goală rămasă de la Crăciun, cu dopul bine pus.

— Ce faci? întrebă Linda.

— îmi prepar o Mimosa, spuse Robin. E Crăciunul, nu-i așa?

încă o noapte și avea să fie înapoi în trenul de Londra. De parcă ar fi ghicit gândul antisocial al lui Robin, din monitorul pentru bebeluș aflat în spatele ei se auzi un țipăt chinuit care o făcu să tresară. Spectacolul pe care Robin începea să-l considere un adevărat circ în jurul copilului se mută din bucătărie în sufragerie. Linda aduse un pahar de apă pe care Jenny să-l bea în timp ce alăpta și dădu drumul la televizor pentru ea, în timp ce Stephen alerga la etaj s-o aducă pe Annabel.

Robin decise că băutura era răspunsul. Dacă turnai suficient suc de portocale, nimeni nu trebuia să știe că terminaseși o sticlă de

șampanie de una singură, iar senzațiile acelea de nefericire, furie și inadaptare care ți se zvârcoleau în stomac puteau fi amorțite satisfăcător. Cocktailurile o ajutară să reziste prânzului, când toată lumea bău un pahar de vin roșu, chiar dacă Jenny bău „doar o gură" din cauza lui Annabel, și ignoră sugestia lui Robin că laptele matern alcoolizat ar fi putut s-o ajute pe aceasta să adoarmă. Morris continua să trimită mesaje, majoritatea lor glume stupide de Crăciun cu cine bate la ușă și informări despre ce mai face, iar Robin îi răspundea în același mod absent în care uneori continua să mănânce chipsuri, în timp ce se simțea ușor dezgustată.

Tocmai a sosit maică-mea. A trimis sherry și s-a scuzat de la grupul ei de femei că nu poate discuta despre munca de poliție.

Cum o cheamă pe mama ta? răspunse Robin. Era, categoric, puțin beată. **Fanny,** spuse Morris.

Robin nu știa dacă să râdă sau nu sau dacă, într-adevăr, totul era cât se poate de amuzant††††.

— Robs, vrei să joci Pictionary? întrebă Jonathan.

— Ce? spuse ea.

Stătea pe un scaun de lemn, cu spătarul inconfortabil de tare, într-un colț al sufrageriei. Circul din jurul copilului ocupa cel puțin jumătate din cameră. La televizor era *Vrăjitorul din Oz,* dar nimeni nu se uita cu adevărat.

— Pictionary, repetă Jonathan, ridicând cutia. Ah, da, Robs, aș putea să vin să stau la tine într-un weekend din februarie?

Glumesc, răspunse Morris. **Frances.**

— Ce? spuse Robin iar, având impresia că cineva o întrebase ceva.

— E evident că Morris e un bărbat foarte interesant, spuse Linda cu subînțeles.

Toată lumea întoarse privirea spre Robin, care se mulțumi să spună:

— Pictionary, da, bine.

Trebe să joc Pictionary, îi scrise ea lui Morris.

Desenează o sculă, sosi instantaneu răspunsul.

Robin puse jos telefonul. Băutura începea să-și piardă efectul,

†††† Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea dintre cuvintele *Fanny* și *funny* care înseamnă, în limba engleză, „amuzant". *(N.r.)*

lăsând în urma ei o durere de cap care pulsa în spatele tâmplei drepte. Din fericire, în clipa aceea sosi Martin cu o tavă plină de cafele și o sticlă de Baileys.

Jonathan câștigă la Pictionary. Mica Annabel mai țipă puțin. Pe masa din bucătărie fu întinsă o cină rece la care fuseseră invitați și vecinii, ca să o admire pe Annabel. La ora 8, Robin luase paracetamol și începuse să bea cafea neagră ca să-și limpezească mintea. Trebuia să-și facă bagajul. Trebuia, de asemenea, să pună capăt într-un fel sau altul conversației de o zi întreagă cu Morris, care, își dădu seama, era acum foarte foarte beat.

Mama s-a dus acasă, plângându-se că îi vede prea rar pe nepoați. Despre ce să vorbim acum? Cu ce ești îmbrăcată?

Robin ignoră mesajul. își făcu bagajul în camera ei, pentru că lua un tren de dimineață. *Te rog, Doamne, fa ca Matthew și Sarah să nu ia trenul ăla.* Se dădu iar cu cadoul de Crăciun primit de la mama ei și decise, după ce-1 mirosi din nou, că singurul mesaj pe care parfumul îl transmitea celor din jur era „M-am spălat". Poate că mama ei îi cumpărase acest antiseptic floral plictisitor dintr-o dorință subconștientă de a o curăța pe fiica ei de orice sugestie de adulter. Cu siguranță, parfumul nu te ducea cu gândul la o seducătoare și avea să-i amintească lui Robin pentru totdeauna de acest Crăciun groaznic. Chiar și așa, îl împachetă cu grijă printre ciorapi, neavând nici cea mai mică dorință de a-1 lăsa în urmă și de a-și jigni astfel mama.

Când se întoarse la parter, Morris trimisese încă cinci mesaje.

Glumeam.
Spune-mi că știi că glumeam.
Căcat, te-am jignid
Da?
Răspunde oricum ar fi, la naiba

Puțin enervată și stânjenită acum de modul stupid și adolescentin în care se prefăcuse în fața familiei ei că și ea, ca Matthew, își găsise pe altcineva, Robin se opri în hol ca să răspundă:

Nu sunt jignită. Trebe să închid. Mă scol devreme.

Intră în sufragerie, unde familia ei urmărea știrile, adormită și ghiftuită. Robin dădu la o parte de pe canapea o cârpă de muselină, un pachet de scutece pe jumătate plin și una dintre tablele de Pictionary ca să se poată așeza.

— Scuze, Robin, spuse Jenny căscând și luând lucrurile copilului ca să le pună la picioarele ei.

Telefonul îi bipăi din nou. Linda se uită spre ea. Robin o ignoră pe mama ei și ignoră și telefonul, deoarece se uita spre tabla de Pictionary pe care Martin încercase să deseneze „Icarus". Nimeni nu ghicise. Toți crezuseră că Icarus era un gândac care plutea deasupra unei flori.

Dar imaginea avea ceva care îi atrăsese atenția. Telefonul îi bipăi din nou și Robin se uită la el.

Ești în pat?

Da, și tot în pat ar trebui să fii și tu, răspunse Robin, cu mintea în continuare la tabla de Pictionary. Floarea care semăna cu un soare. Soarele care semăna cu o floare.

Telefonul îi bipăi din nou. Exasperată, Robin se uită la el.

Morris îi trimisese o poză cu scula lui în erecție. Pentru o clipă, deși consternată și dezgustată, Robin continuă să se uite la ea. Apoi, cu o bruschețe care îl făcu pe tatăl ei să se trezească tresărind în scaunul lui, sări în picioare și ieși din cameră aproape fugind.

Bucătăria nu era suficient de departe. Nicăieri nu era suficient de departe. Șocată, tremurând de furie, Robin smuci ușa din spate și ieși cu pași mari în grădina înghețată, unde apa din tăvița pentru păsări pe care ea o dezgheța cu apă clocotită era deja bocnă și de culoarea laptelui în lumina lunii. Fără să se oprească pentru a se putea gândi, apelă numărul lui Morris.

— Hei...

— Cum dracu' îți permiți — *cum dracu' îți permiți să-mi trimiți așa ceva?*

— Căcat, spuse Morris cleios, eu n-am — am crezut — „aș fi vrut să fii și tu aici" sau...

— Am spus că mă duc să mă culc! strigă Robin. N-am cerut să-ți văd ție scula, fir-ar a dracu'!

Putea să vadă capetele vecinilor ițindu-se printre jaluzelele

de la ferestrele lor. Familia Ellacott oferea o distracție pe cinste de Crăciunul ăsta: mai întâi bebelușul, apoi o discuție aprinsă despre un penis.

— Ah, căcat, icni Morris. Ah, la dracu'... nu... ascultă, n-am vru'...

— Cine dracu' face așa ceva? strigă Robin. Ce dracu' ai?

— Nu... căcat... îmi pa'e rău... am crezut... îmi pare așa de rău... Robin, nu... o, Doamne...

— *Nu vreau să-ți văd scula!*

Îi răspunse o furtună de suspine uscate, apoi lui Robin i se păru că îl aude cum pune telefonul pe o suprafață dură. Morris începu să scoată, la distanță de microfon, gemete îngrozite presărate cu hohote de plâns. în jurul lui părură să cadă niște obiecte grele. Apoi se auzi un zdrăngănit și Morris ridică iar telefonul.

— Robin, îmi pare așa de rău... ce-am făcut, ce am...? Am crezut... ar trebui să mă sinucid dracu'... nu... nu-i spune lui Strike, Robin... te implor, la dracu'... dacă pierd slujba asta... nu-i spune, Robin... dacă pierd asta, pierd totu'... nu pot să pierd fetițele, Robin...

îi amintea de Matthew, în ziua în care descoperise că el o înșela. Parcă îl vedea pe fostul ei soț, la fel de clar de parcă ar fi fost acolo, pe gazonul încrustat cu gheață, cum își icnește scuzele cu fața cuprinsă în palme, apoi ridicând privirea panicat: *Tai spus lui Tom? Știe?*

Avea ea ceva care îi făcea pe bărbați să-i ceară să le ascundă secretele murdare?

— N-o să-i spun lui Strike, spuse ea, tremurând mai mult de furie decât de frig, pentru că mătușa lui e pe moarte și avem nevoie de un om în plus. Dar ar fi bine să nu-mi mai trimiți vreodată altceva decât informări despre cazuri.

— O, Doamne, Robin... mulțumesc... mulțumesc... ești o persoană atât de bună...

încetase să mai suspine. Efuziunea lui Morris o ofensă aproape la fel de mult ca imaginea sculei lui.

— Acum închid.

Robin rămase în întuneric, abia simțind frigul, cu mobilul spânzurând pe lângă corp. în timp ce lumina din bucătăria vecinilor se stingea, ușa din spate a casei părinților ei se deschise. Rowntree străbătu gazonul înghețat legănându-se, încântat să o găsească afară.

— Ești în regulă, scumpo? își întrebă fiica Michael Ellacott.

— Da, spuse Robin, lăsându-se pe vine și mângâindu-1 pe Rowntree ca să-și ascundă lacrimile care-i apăruseră brusc în ochi. Totul e în regulă.

Partea a patra

Mare dușman... este vicleanul timp...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

31

Drag cavaler, mai drag decât fu altul vreodată, Ce pentru mine îndurași această suferință, Să-ți vadă cerul atâta trudă și credință.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strike mai boli câteva zile din cauza problemelor stomacale. își petrecu Ajunul Anului Nou în pat, bazându-se pe pizza comandată acasă, dar de care abia putea să se atingă când sosea. Pentru prima oară în viața lui nu-i plăcea ciocolata, deoarece trufele pe care le consumase după puiul expirat fuseseră primele lucruri care reapăruseră când îl apucase vomitatul. Singurul lucru plăcut fusese DVD-ul *No Visitors After Midnight,* cu concertele înregistrate ale lui Tom Waits, pe care Robin i-1 cumpărase de Crăciun și pe care apucase să-l scoată din ambalaj abia în Ajunul Anului Nou. SMS-ul prin care îi mulțumise pentru ele provocase un scurt „cu plăcere".

Când se simți suficient de bine ca să se ducă în Cornwall, cu tot cu întârziatele lui cadouri de Crăciun, slăbise peste cinci kilograme, și asta comentă prima oară Joan, neliniștită, când el apăru în sfârșit la ușa ei în St Mawes, scuzându-se întruna pentru absența de Crăciun.

Dacă ar mai fi așteptat o singură zi ca să se ducă la Joan și Ted, n-ar mai fi putut să ajungă, pentru că imediat după sosirea lui un front atmosferic devastator se abătu asupra sudului Marii Britanii. Furtunile se dezlănțuiră pe țărmurile Cornwallului, serviciile feroviare fură suspendate, tone de nisip fură măturate de pe plaje și inundațiile transformară străzile orașelor de pe coastă în canale înghețate. Pe moment, peninsula Cornwall era izolată de restul Angliei și, chiar dacă St Mawes nu avusese de suferit la fel de mult ca alte orașe de pe coastă precum Mevagissey și Fowey, la intrările

clădirilor de pe malul mării apăruseră saci cu nisip. Valuri în nuanțe de kaki și gri-metalic se spărgeau de zidul portului. Turiștii dispăruseră complet, ca și focile: localnicii în haine impermeabile pline de apă se salutau dând din cap în timp ce intrau și ieșeau din magazine. Drăgălășenia ostentativă a verii din St Mawes fusese ștearsă complet și, ca o actriță după înlăturarea machiajului, adevăratul sine al orașului, un loc din piatră dură, al celor cu coloană vertebrală, ieșise la iveală.

Deși șfichiuită de ploaie și izbită de rafale de vânt, casa lui Ted și Joan era, din fericire, așezată pe un teren înalt. Prins înăuntru, Strike își aminti că Lucy îi spusese că era mai bine echipat pentru crize decât pentru menținerea unui angajament și știa că această acuzație conține un adevăr. Era bine echipat pentru situații de urgență, pentru păstrarea calmului, pentru o gândire rapidă și pentru reacții prompte, dar lentul declin al lui Joan cerea de la el calități pe care nu prea le avea.

Simțea lipsa unui obiectiv prioritar, în urmărirea căruia ar fi putut să se lepede de tristețe; îi lipsea acea necesitate imperativă care îl susținuse în armată, de a-și alunga durerea și suferința în slujba a ceva mai important. Niciuna dintre vechile lui strategii de adaptare nu funcționa în bucătăria lui Joan, lângă vasele ei înflorate și vechile ei mănuși pentru cuptor. Umorul negru și stoicismul ar fi fost considerate insensibile de către vecinii amabili care ar fi vrut ca el să-și comunice și să-și manifeste durerea. Strike tânjea să provoace o diversiune, în schimb i se cerea să facă doar conversație și să ofere mici gesturi de atenție.

Joan era încântată: orele și zilele petrecute doar cu nepotul ei compensau Crăciunul pe care îl ratase. Resemnat, Strike îi oferi ceea ce își dorea: cât mai multă companie posibilă, stând și discutând toată ziua. Chimiote- rapia fusese întreruptă, Joan nu era suficient de puternică: își acoperise cu o eșarfă cele câteva fire de păr care îi mai rămăseseră, iar soțul și nepotul ei o privea neliniștiți cum ciugulește din mâncare, sărind tot timpul să o ajute când ea se muta dintr-o cameră în alta. Oricare dintre ei ar fi putut acum să o care cu ușurință.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, Strike observă la mătușa lui o altă schimbare care îl surprinse. Așa cum, în fața vicisitudinilor, locul răvășit de furtuni în care ea venise pe lume lăsase să i se vadă o altă față, la fel apăru și o Joan necunoscută, care punea întrebări deschise, prin care nu încerca să obțină confirmări pentru propriile

prejudecăți și nu erau nici solicitări străvezii de minciuni reconfortante.

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată, Cormoran? îl întrebă ea pe nepotul ei sâmbătă dimineața.

Stăteau împreună în sufragerie, Joan în cel mai confortabil fotoliu și Strike pe canapea. Lampa de lângă Joan, pe care o aprinseseră din cauza zilei întunecate și ploioase, făcea ca pielea ei să pară fină și translucidă.

316

Strike era atât de decis să-i spună lui Joan doar ce voia ea să audă încât nu știu ce să-i răspundă de data aceasta. Răspunsul sincer pe care i-1 dăduse lui Dave Polworth părea de neconceput. Probabil Joan ar fi considerat că e vina ei dacă i-ar fi spus că nu era genul care se căsătorește; o fi făcut ea ceva greșit, de nu a reușit să-l învețe că fericirea fără iubire nu se poate.

— Nu știu, spuse el, apelând la un clișeu. Poate că n-am întâlnit femeia potrivită.

— Dacă aștepți perfecțiunea, spuse noua Joan, să știi că nu există.

— Nu cred că ai fi vrut să mă vezi căsătorit cu Charlotte, nu? o întrebă el.

Știa foarte bine că atât Joan, cât și Lucy o considerau pe Charlotte aproape un diavol.

— Categoric nu, spuse Joan, cu un licăr al dârzeniei de odinioară.

Cei doi își zâmbiră.

Ted băgă capul pe ușă.

— A venit Kerenza, scumpo. Acum oprește mașina.

Asistenta specializată, pe care o cunoscuse încă din prima zi petrecută acolo, era o binecuvântare pe care Strike nu și-ar fi putut-o imagina. Kerenza, o femeie zveltă și pistruiată de vârsta lui, nu aducea în casa lui Ted și Joan o aură a morții, ci a continuării vieții, oferind alinare și sprijin. Intrând atât de mult timp în contact cu profesia medicală, Strike se obișnuise să aibă de-a face cu un anumit tip de voioșie energică și impersonală, dar Kerenza părea să-i trateze pe Ted și pe Joan ca pe niște adulți în toată firea, nu ca pe niște copii fără minte. Strike o auzi discutând cu Ted, fost salvamar, despre cei care încercau să-și facă selfie-uri cu spatele la valurile de furtună, în timp ce își scotea pelerina în bucătărie.

— Exact. Nu înțeleg marea, nu-i așa? Respect-o sau ține-te la distanță, ar fi spus taică-meu...

Kerenza intră în cameră.

— 'Neața, Joan. Bună, Cormoran.

— 'Neața, Kerenza, spuse Strike, ridicându-se în picioare. Eu o să vă las acum.

— Cum te simți azi, scumpo? o întrebă asistenta pe Joan.

— Nu prea rău, spuse Joan. Doar puțin...

Joan tăcu, așteptând ca nepotul ei să se îndepărteze. După ce închise ușa, lăsându-le singure, Strike auzi alți pași pe aleea de pietriș de afară. Ted, care citea la masă ziarul local, ridică privirea.

— Cine-o mai fi?

Peste o clipă, Dave Polworth apăru la geamul ușii din spate, cu un rucsac mare pe umăr. Intră înăuntru, plin de apă și zâmbind larg.

— 'Neața, Diddy, spuse el.

Dădură mâna și se îmbrățișară, modul standard în care se salutau în ultimii ani.

— 'Neața, Ted, continuă Polworth.

— Ce faci aici? întrebă Ted.

Polworth își dădu jos rucsacul, îl deschise și puse pe masă câteva vase congelate și învelite în folie.

— Penny a făcut ceva de mâncare. Mă duc să iau niște provizii, voiam să văd de ce aveți nevoie.

Flacăra bunătății pure și practice care ardea în Dave Polworth nu fusese niciodată mai vizibilă pentru Strike, poate cu excepția primei lui zile la școala primară, când micuțul Polworth îl luase pe Strike sub aripa lui.

— Ești un băiat tare de treabă, spuse Ted, mișcat. Spune-i lui Penny că-i mulțumim foarte mult, bine?

— Da, și ea vă transmite dragostea ei și toate cele, spuse Polworth nepăsător.

— Ieși cu mine la o țigară? îl întrebă Strike.

— Hai, spuse Polworth.

— Duceți-vă în magazie, le sugeră Ted.

Așa că Strike și Polworth o luară prin grădina plină de apă, cu capetele plecate din cauza vântului și ploii puternice, și intrară în magazia lui Ted. Strike își aprinse o țigară, ușurat.

— Ai ținut regim? îl întrebă Polworth, măsurându-1 cu privirea.

— Gripă și intoxicație alimentară.

— A, da, a zis Lucy că ești bolnav, spuse Polworth, înclinându-și apoi capul în direcția ferestrei lui Joan. Ea cum mai e?

— Nu foarte bine, spuse Strike.

— Cât stai?

— Depinde de vreme. Ascultă, serios, îți sunt foarte recunoscător pentru tot ce...

— Taci din gură, poponarule.

— Pot să te mai rog ceva?

— Zi.

— Convinge-1 pe Ted să beți o bere la prânz. Trebuie să iasă din casa asta puțin. O să meargă dacă știe că rămân eu cu ea, dar altfel nu pleacă.

— E ca și făcut, spuse Polworth.

— Ești...

— ... un adevărat prinț, da, știu asta. Deci Arsenal a ajuns în calificări?

— Da, spuse Strike. Dar urmează să joace cu Bayern Munchen.

înainte de Crăciun, nu putuse să se uite la meciul de calificare al echipei lui pentru că îl urmărise pe Alunecos prin West End. Liga Campionilor, care ar fi trebuit să fie o plăcere și o distracție, nu mai reușea să-l prindă ca pe vremuri.

— Robin se ocupă de treburile din Londra cât ești tu aici?

— Da, spuse Strike.

Robin îi trimisese mai devreme un mesaj în care solicita o scurtă discuție despre cazul Bamborough. Strike răspunsese că o sună el când o să aibă puțin timp. Și el avea noutăți despre caz, dar Margot Bamborough dispăruse cu aproape 40 de ani în urmă, iar Strike, ca și Kerenza, asistenta, îi prioritiza acum pe cei vii.

După ce Strike își termină țigara, cei doi bărbați se întoarseră în casă unde îi găsiră pe Ted și pe Kerenza discutând în bucătărie.

— Astăzi vrea să discute cu tine, nu cu mine, îi spuse Kerenza zâmbind lui Strike, în timp ce își lua pelerina. Revin mâine-dimineață, Ted.

în timp ce ea se îndrepta spre ușa din spate, Polworth spuse:

— Ted, hai să bem o bere.

— A, nu, mersi, băiete, spuse Ted. Stau aici.

Kerenza se opri cu mâna pe clanța ușii.

— E o idee foarte bună. Ia puțin aer proaspăt, Ted.

în timp ce ploaia răpăia pe acoperiș, Kerenza se corectă:

— Sau, mai bine zis, apă proaspătă, pe vremea asta. La revedere.

După plecarea ei, a mai fost nevoie de puțină muncă de

convingere pentru ca Ted să accepte, în cele din urmă, să mănânce un sandviș împreună cu Polworth la Victory. După ce ieșiră amândoi pe ușă, Strike luă de pe masă ziarul local și se duse cu el în sufragerie.

El și Joan discutară despre inundații, dar imaginile cu valurile care izbeau Mevagissey însemnau mult mai puțin pentru ea acum decât ar fi însemnat cu câteva luni în urmă. Strike își dădea seama că mintea lui Joan e preocupată de cele personale, nu de cele generale.

— Ce spune horoscopul meu? întrebă ea, în timp ce Strike dădea paginile ziarului.

— N-am știut că tu crezi în chestiile astea, Joan.

— Nu știu dacă să cred sau nu, spuse Joan. Dar mereu mă uit.

— Tu ești... spuse el, încercând să-și amintească ziua ei de naștere.

Știa că e cândva vara.

— în zodia Cancerului, spuse ea, scoțând apoi un râset ușor. Se potrivește.

Strike nu zâmbi.

— „E o perioadă potrivită să te scuturi de rutină", o informă el, în timp ce își plimba rapid privirea peste horoscopul ei ca să sară peste orice parte deprimantă, „așa că nu respinge imediat ideile noi. Jupiter retrograd încurajează creșterea spirituală".

— Hm, făcu Joan.

După o scurtă pauză, spuse:

— Nu cred că la următoarea mea zi de naștere o să mai fiu pe aici, Corm. Cuvintele ei îl loviră ca un pumn în stomac.

— Nu spune asta.

— Dacă nu pot să-ți spun ție, cui să-i spun?

Ochii ei, care fuseseră întotdeauna de un albastru-deschis de nu-mă-uita, își pierduseră acum strălucirea. Joan nu-i mai vorbise niciodată așa, ca de la egal la egal. încercase întotdeauna să fie puțin deasupra lui, pentru ca, din această perspectivă, soldatul de 1,90 metri înălțime să poată rămâne în continuare băiețelul ei.

— Nu le pot spune lui Ted sau lui Lucy, nu-i așa? Știi cum sunt ei.

— Da, spuse el cu dificultate.

— După aceea... o să ai grijă de Ted, nu-i așa? Să vii să-l vizitezi. Te iubește atât de mult.

Căcat.

De atât de multă vreme, Joan ceruse de la tot ce o înconjura un

fel de falsitate, o viziune roz asupra a orice, iar acum în sfârșit oferea o onestitate simplă, spunând lucrurilor pe nume. Strike și-ar fi dorit mai mult ca orice să poată da din cap, ca și cum i-ar fi povestit despre vreun scandal din cartier. De ce nu îi vizitase mai des?

— Da, bineînțeles, spuse el.

— Vreau ca slujba să aibă loc la biserica din St Mawes, spuse Joan încet, unde am fost botezată. Dar nu vreau să fiu înmormântată, pentru că asta ar însemna să mă îngroape în cimitirul de sus, din Truro. Ted s-ar istovi urcând și coborând de acolo ca să-mi ducă flori. îl cunosc. Am spus întotdeauna că vrem să fim împreună și după aceea, dar n-am făcut niciodată un plan și acum el nu vrea să vorbească cu mine despre asta. Așa că m-am gândit bine, Corm, vreau să fiu incinerată. O să te asiguri că așa o să se întâmple, nu-i așa? Pentru că Ted începe să plângă de fiecare dată când încerc să vorbesc despre asta, iar Lucy nu vrea să asculte.

Strike dădu din cap și se strădui să zâmbească.

— Nu vreau ca familia să participe la incinerare. Urăsc incinerările, perdelele și banda care transportă sicriul. Vă luați la revedere de la mine la biserică, apoi îl duceți pe Ted la crâșmă și îi lăsați pe cei de la pompe funebre

să se ocupe de partea de la crematoriu, bine? După aceea, puteți să-mi luați cenușa, să ieșiți în larg cu barca lui Ted și să o împrăștiați în mare. Iar când o să vină și rândul lui Ted, puteți să faceți la fel și pentru el și o să fim împreună. Nu cred că e cazul ca tu și Lucy să vă bateți capul de la Londra cum să aveți grijă de niște morminte de aici. Bine?

Planul era exact ca Joan pe care o știa el: plin de bunătate practică și de înțelepciune, dar Strike nu se așteptase la detaliul final cu cenușa care se îndepărtează odată cu mareea, fără nicio piatră funerară pe care să fie trecute cu atenție datele, doar o contopire cu elementul care dominase viața ei și a lui Ted. Nu părăsiseră niciodată orașul de pe țărmul oceanului care-i subjugase, cu excepția straniului interludiu în care Ted, răzvrătindu-se împotriva propriului tată, dispăruse mai mulți ani în poliția militară.

— Bine, spuse Strike cu dificultate.

Joan se afundă în fotoliul ei, ușurată că își descărcase sufletul, și îi zâmbi.

— E atât de minunat că ești aici.

în ultimele zile, Strike se obișnuise cu scurtele ei reverii și cu trecerile bruște de la un subiect la altul, așa că nu fu atât de surprins când o auzi spunând peste un minut:

— Aș fi vrut s-o cunosc pe Robin a ta.

Strike, care avea în continuare în minte imaginea cenușii lui Joan împrăștiate la apus, încercă să se adune.

— Cred că ți-ar plăcea de ea. Sunt sigur că ei i-ar plăcea de tine.

— Lucy spune că e drăguță.

— Da, e.

— Sărmana fată, murmură Joan.

Strike se întrebă de ce. Bineînțeles, atacul cu cuțitul fusese relatat în presă, când Robin depusese mărturie împotriva Spintecătorului din Shacklewell.

— Auzi, apropo de horoscop, spuse Strike, încercând să-i abată atenția lui Joan de la Robin, înmormântări și moarte. Chiar acum investigăm o dispariție veche. Tipul însărcinat cu ancheta...

Strike nu îi mai împărtășise niciodată lui Joan detaliile unei investigații, dar când văzu cum îi captivase atenția, chiar se întrebă de ce nu.

— Dar mi-o amintesc pe doctorița aia! spuse Joan, mai însuflețită decât o văzuse Strike de zile întregi. Margot Bamborough, da! A născut un bebeluș acasă...

— Ei, bebelușul ăla e clienta noastră, spuse Strike. O cheamă Anna. Ea și partenera ei au o casă de vacanță în Falmouth.

— Sărmana familie, spuse Joan. Să nu afle niciodată... deci polițistul a crezut că răspunsul se află în stele?

— Da, spuse Strike. Era convins că ucigașul e Capricorn.

— Ted e Capricorn.

— Mulțumesc pentru pont, spuse Strike serios, făcând-o să râdă ușor. Mai vrei ceai?

în timp ce ceainicul fierbea, Strike își verifică mesajele. Barclay îi trimisese noi informații despre prietena lui Dublă Măsură, dar cel mai recent mesaj era de la un număr necunoscut, și Strike îl deschise mai întâi pe acesta.

Bună, Cormoran, sunt sora ta vitregă, Prudence Donleavy. Am numărul tău de la Al. Sper să citești acest mesaj în spiritul în care a fost trimis. Dă-mi voie să spun mai întâi că înțeleg și empatizez total cu motivele pentru care nu vrei să ni te alături pentru petrecerea aniver- sară/de album a lui Deadbeats. Poate că știi sau nu, dar și periplul meu spre o relație cu tata a fost dificil din mai multe puncte de vedere, însă în cele din urmă mi se pare că legătura cu el — și, da, decizia de a-l ierta — a fost o experiență care m-a îmbogățit. Sperăm cu toții foarte mult că o să te răzgândești...

— Ce e? spuse Joan.

Venise după el în bucătărie, cu pași târșâiți și ușor aplecată de spate.

— Ce faci? Pot să-ți aduc eu orice vrei...

— Voiam să-ți arăt unde ascund biscuiții de ciocolată. Dacă ar afla Ted, i-ar da gata pe toți și doctorul e îngrijorat de tensiunea lui. Ce citești? Cunosc privirea aia. Ești furios.

Strike nu știa dacă noua preferință pentru adevăr a lui Joan îl includea și pe tatăl lui, dar, cumva, cu vântul și cu ploaia care șfichiuiau în jurul lor, asupra casei se lăsase o atmosferă de confesional. îi spuse despre mesaj.

— Ah, spuse Joan, arătând spre o cutie de plastic de pe raftul de sus. Biscuiții sunt acolo.

Se întoarseră în sufragerie cu biscuiții, pe care Joan insistase ca Strike să-i pună pe o farfurie. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— N-ai cunoscut-o pe Prudence, nu-i așa? întrebă Joan după ce se instală iar în fotoliul ei.

— Nici pe Prudence, nici pe cea mare, Maimie, nici pe cel mic, Ed, explică Strike, străduindu-se să vorbească pe un ton practic.

Joan tăcu un minut, apoi cu un oftat puternic care îi umflă și apoi dezumflă pieptul firav, ea spuse:

— Cred că ar trebui să te duci la petrecerea tatălui tău, Corm.

— De ce? întrebă Strike.

Cele două silabe i se părură lui însuși pline de o furie adolescentină și moralizatoare. Spre ușoara lui surpriză, Joan îi zâmbi.

— Știu ce crezi. S-a comportat foarte urât, dar e totuși tatăl tău.

— Nu, nu e, spuse Strike. Ted e tatăl meu.

Nu mai spusese niciodată asta cu voce tare. Ochii lui Joan se umplură de lacrimi.

— I-ar plăcea tare mult să te audă spunând asta, suspină ea încet. E ciudat, nu-i așa... cu ani în urmă, cu foarte mulți ani în urmă, pe când eram doar o fetișcană, m-am dus la o ghicitoare țigancă. își făcuseră tabăra puțin mai încolo. Credeam că o să-mi spună o grămadă de lucruri drăguțe. La asta te aștepți de la ele, nu? Că doar le plătești. Dar știi ce mi-a spus?

Strike scutură din cap.

— „N-o să ai niciodată copii." Așa, pur și simplu. Direct.

— Ei, dar s-a înșelat, nu-i așa? spuse Strike.

în ochii decolorați ai lui Joan apărură iar lacrimi. De ce nu-i spusese niciodată până atunci astfel de lucruri, se întrebă Strike. Ar fi fost atât de ușor să-i facă plăcere, dar în loc de asta se cramponase de loialitatea lui scindată, furios că fusese obligat să aleagă, să pună etichete și, prin urmare, să trădeze. Strike îi luă mâna în mâna lui, iar Joan i-o strânse surprinzător de tare.

— Ar trebui să te duci la petrecere, Corm. Cred că tatăl tău e în centrul... multor lucruri.

După o scurtă pauză, Joan adăugă:

— Aș vrea să ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

— Lucrurile nu mai funcționează așa zilele astea, Joan. Bărbații trebuie să aibă grijă singuri de ei — în toate privințele.

Strike zâmbi.

— Să pretinzi că nu ai nevoie de nimic... e o prostie, spuse Joan încet. Ce zice horoscopul *tău?*

Strike luă iar ziarul și își drese vocea.

— „Săgetător: cu planeta dominantă în mișcare retrogradă, s-ar putea să descoperi că nu ești la fel de nepăsător ca de obicei..."

32

Oriunde-aș fi, tainicul meu ajutor Te va urma.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Era ora 3 după-amiaza și Robin, care stătea în Land Roverul ei, în apropierea casei banale din Stoke Newington pe care Strike o supraveghease înainte de Crăciun, nu văzuse nimic interesant de când ajunsese pe strada aceea, la ora 9 dimineața. în timp ce ploaia se scurgea pe parbriz, aproape că își dorea să fi fost fumătoare, ca să aibă ceva de făcut.

O identificase pe internei pe proprietara blondă a casei. O chema Elinor Dean, era divorțată și locuia singură. în acel moment, Elinor era cu certitudine acasă, pentru că Robin o văzuse cu două ore în urmă trecând prin dreptul ferestrei, dar vremea vijelioasă părea să o țină înăuntru. Nimeni nu-i făcuse nicio vizită toată ziua, cu atât mai puțin Șeful Alunecosului. Poate că erau până la urmă rude, iar vizita lui de dinaintea Crăciunului fusese doar unul dintre acele lucruri pe care le faci în perioada sărbătorilor: îți îndeplinești îndatoririle sociale, oferi cadouri, bifezi prezența. Bătaia ușoară pe cap putea să fie o glumă a lor. Cu siguranță, nu părea să sugereze ceva sexual, infracțional sau pervers, adică lucrurile pe care le căutau ei.

Mobilul lui Robin sună.

— Salut.

— Poți vorbi? întrebă Strike.

Cobora pe strada abruptă pe care se afla casa lui Ted și Joan, spriji- nindu-se în bastonul telescopic pe care îl adusese cu el, știind că drumurile aveau să fie ude și posibil alunecoase. Ted se întorsese acasă; tocmai o ajutaseră pe Joan să urce la etaj ca să doarmă puțin, iar Strike, care voia să fumeze și nu prea mai avea chef de magazie, decisese să facă o scurtă plimbare prin ploaia

care cădea fără încetare.

— Da, spuse Robin. Cum e Joan?

— La fel, spuse Strike, care nu voia să discute despre asta. Ai spus că vrei să vorbim despre cazul Bamborough.

— Da, spuse Robin. Am vești bune, niciun fel de vești și vești proaste.

— Alea proaste mai întâi, spuse Strike.

Marea era în continuare agitată, spărgându-și valurile înalte, deasupra zidului cheiului. Strike o luă la dreapta, spre oraș.

— Ministerul Justiției nu te lasă să-l intervievezi pe Creed. Am primit răspunsul azi-dimineață.

— Ah, spuse Strike, în timp ce fumul albăstrui al țigării i se risipea sub ploaia deasă. Păi, n-aș putea spune că mă surprinde. Ce scrie în ea?

— Am lăsat-o la birou, spuse Robin, dar, în esență, psihiatrii lui consideră că nu o să vrea să coopereze în acest stadiu.

— Aha, spuse Strike. Ei, oricum șansele erau mici.

Dar Robin îi simți dezamăgirea și i-o înțelese. Trecuseră cinci luni de la preluarea cazului, nu aveau niciun indiciu nou, iar acum, când posibilitatea intervievării lui Creed se evaporase, avea impresia că ea și Strike examinează fără rost niște bălți de pe țărm în timp ce marele alb se îndepărta, imposibil de atins, prin apa întunecată.

— Și m-am întors la Amanda White, acum Amanda Laws, căreia i s-a părut că o vede pe Margot la fereastra tipografilor. Voia bani ca să vorbească, îți amintești? M-am oferit să-i plătim transportul dacă vrea să vină la birou — stă în Londra, n-ar fi mult — și a zis că se gândește.

— Ce frumos din partea ei, mormăi Strike. Care e vestea bună?

— Anna a convins-o pe mama ei vitregă să vorbească cu noi. Cynthia.

— Serios?

— Da, dar singură. Roy încă nu știe nimic despre noi. Cynthia se întâlnește cu noi pe la spatele lui.

— Ei, Cynthia e ceva, spuse Strike.

După o clipă de reflecție, adăugă:

— Foarte mult, de fapt.

Picioarele îl purtau automat spre crâșmă, iar pe glezna care îi mai rămăsese simțea cracul ud și rece al pantalonilor.

— Unde ne întâlnim cu ea?

— Nu ne putem întâlni acasă la ea, pentru că Roy nu știe. Ea a sugerat Hampton Court, pentru că lucrează acolo ca ghid part-time.

— Ghid, hm? Asta îmi amintește: ai noutăți despre Carte Poștală?

— Barclay s-a dus azi la muzeu, spuse Robin. O să încerce să facă fotografii cu ea.

— Și Morris și Hutchins ce fac? întrebă Strike, urcând acum cu atenție treptele late și alunecoase care duceau spre crâșmă.

— Morris se ocupă de fata lui Dublă Măsură, care nu a făcut niciun pas greșit — Dublă Măsură chiar n-are noroc de data asta —, iar Hutchins se ocupă de Sprințar. Apropo, vinerea viitoare trebuie să prezinți raportul final despre Sprințar. Mă întâlnesc eu cu clientul în locul tău, bine?

— Ar fi minunat, mersi, spuse Strike, intrând în Victory cu un sentiment de ușurare și scoțându-și haina de pe care alunecau stropi de ploaie. Nu știu sigur când o să mă pot întoarce. Probabil ai văzut, trenurile au fost suspendate.

— Nu-ți face griji în privința agenției. Ne ocupăm noi de tot. Oricum, n-am terminat cu veștile despre — stai așa!

— Trebuie să închizi?

— Nu, e în regulă, spuse Robin.

Tocmai văzuse ușa de la intrare a lui Elinor Dean deschizându-se. Blonda durdulie ieși îmbrăcată într-o haină cu glugă care îi limita, din fericire, câmpul vizual. Robin coborî pe furiș din Land Rover, închise portiera și porni în urmărirea ei, continuând să vorbească la mobil.

— Prietena noastră blondă s-a pus în mișcare, spuse ea încet.

— Spuneai că mai ai și alte vești bune despre Bamborough? întrebă Strike. Ajunsese la bar și obținu o halbă doar arătând cu degetul, plăti și apoi

se duse la masa din colț la care stătuse cu Polworth în vară.

— Da, spuse Robin, dând colțul la capătul străzii, în timp ce blonda mergea în fața ei, fără să bănuiască nimic. Aș vrea să-ți pot spune că l-am găsit pe Douthwaite sau pe Satchwell, dar tot e ceva dacă am găsit-o pe ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viață, nu-i așa?

— Ai găsit-o pe Gloria Conți? spuse Strike precipitat.

— Nu te entuziasma prea tare, spuse Robin, continuând să avanseze prin ploaie.

Elinor părea să meargă la cumpărături. Robin vedea în depărtare un Tesco.

— încă n-am reușit să vorbesc cu ea, dar sunt aproape sigură că ea e. Am găsit familia în recensământul din 1961: mama, tatăl, un fiu mai mare și o fiică, Gloria, al doilea prenume Mary. La cum se prezintă situația, Gloria e acum în Franța, în Nîmes mai exact, căsătorită cu un francez. A renunțat la „Gloria" și acum e

Mary Jaubert. Are pagină de Facebook, dar e privată. Am găsit-o prin intermediul unui site genealogic. Unul dintre verii ei englezi încearcă să alcătuiască arborele familiei. Data nașterii corectă și așa mai departe.

— Minunată treabă, spuse Strike. Știi, nu sunt deloc sigur că nu e chiar mai interesantă decât Satchwell sau Douthwaite. Ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viață. Apropiată de ea. Singura pesoană vie care a văzut-o și pe Theo.

Suspiciunile lui Robin că Strike se băgase pe sarcinile ei deoarece n-o credea în stare fură serios atenuate de entuziasmul lui de acum.

— Am încercat să mă împrietenesc cu ea pe Facebook, continuă Robin, dar deocamdată n-am primit răspuns. Dacă nu răspunde, știu la ce companie lucrează soțul ei și cred că aș putea să-i trimit un e-mail în care să-l rog să-i transmită un mesaj. Dar m-am gândit să procedez cu tact și să încerc mai întâi calea privată.

— De acord, spuse Strike.

Luă o gură de Doom Bar. Era o imensă reconfortare să se afle în crâșma caldă și uscată și să discute cu Robin.

— Și mai e ceva, continuă Robin. Cred că e posibil să fi aflat care camionetă se îndepărta în viteză de Clerkenwell Green în seara dispariției lui Margot.

— Ce? spuse Strike uluit. Cum?

— Mi-am dat seama în timpul Crăciunului că ceea ce oamenii au crezut că este o floare pe partea laterală ar fi putut să fie un soare. Știi, planeta.

— Tehnic vorbind e o st...

— Du-te naibii, știu că e o stea.

După cum bănuise Robin, blonda cu glugă se îndrepta spre Tesco. Robin se ținu după ea, bucurându-se de valul de căldură care o împresură la intrarea în magazin, chiar dacă podeaua era alunecoasă și murdară.

— în 1974, în Clerkenwell era un magazin de alimente integrale al cărui logo era un soare. Am găsit o reclamă la el în arhiva de ziare de la British Library, am verificat în Registrul Companiilor și am reușit să vorbesc cu directorul, care e încă în viață. *Știu că n-aș fi putut să vorbesc cu el dacă nu era în viață,* adăugă Robin, ca să prevină alte precizări pline de pedanterie.

— Dumnezeule, Robin, spuse Strike, în timp ce ploaia răpăia în

fereastra din spatele lui, iar veștile bune și berea îi îmbunătățeau categoric dispoziția. Excelent lucrat.

— Mulțumesc, spuse Robin. Și fii atent: directorul l-a concediat pe tipul care se ocupa de livrări, el crede că pe la mijlocul lui 1975, pentru că fusese amendat pentru viteză excesivă. își amintește și cum îl chema — Dave Underwood — dar încă n-am avut timp să...

Elinor se întoarse brusc, la mijlocul raftului de conserve, și porni spre ea. Robin se prefăcu absorbită de alegerea unui pachet de orez. își lăsă ținta să treacă pe lângă ea și termină fraza:

— ... n-am avut timp să-l caut.

— Păi, m-ai făcut de rușine, recunoscu Strike, frecându-și ochii obosiți.

Chiar dacă acum avea la dispoziție o cameră întreagă în locul canapelei, salteaua veche reprezenta doar un progres mic în termeni de confort. Arcurile ei rupte îl înțepau în spate și scânceau de fiecare dată când se întorcea pe partea cealaltă.

— Eu n-am reușit decât s-o găsesc pe fiica lui Ruby Elliot.

— „Ruby care le-a văzut pe cele două femei luptându-se lângă cabinele telefonice?" recită Robin, privindu-și ținta blondă care consulta o listă de cumpărături, pentru ca apoi să dispară după un alt raft.

— Exact. Fiica ei mi-a trimis un e-mail în care spune că e încântată să discutăm, dar încă n-am fixat o dată. Și am sunat-o pe Janice, în principal din cauză că nu mă simțeam în stare să dau ochii cu Irene, ca să văd dacă își amintește numele real al așa-numitului Applethorpe, dar e în Dubai, își vizitează fiul timp de șase săptămâni. Mesajul de pe robotul ei telefonic spune textual „Bună, sunt în Dubai, îl vizitez pe Revin timp de șase săptămâni". Poate îi scriu câteva rânduri să o avertizez că nu e deloc înțelept să-i anunți pe cei care se întâmplă să te sune că ți-ai lăsat casa goală.

— Și ai sunat-o pe Irene? întrebă Robin.

Văzu că Elinor se uita acum la mâncare pentru copii mici.

— încă nu, spuse Strike. Dar am...

Chiar în clipa aceea, auzi un bip în telefon care îl anunța că altcineva încearcă să ia legătura cu el.

— Robin, ar putea să fie chiar ea. Te sun înapoi.

Strike trecu la celălalt apel.

— Cormoran Strike.

— Da, salut, spuse Gregory Talbot. Eu sunt — Greg Talbot. M-

ai rugat să sun.

Gregory părea îngrijorat, iar Strike nu putea să spună că nu-l înțelege. Când îi dăduse lui Strike cutia cu filmul vechi, sperase să se debaraseze de o problemă.

— Da, Gregory, mulțumesc foarte mult că m-ai sunat înapoi. Mai am câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

— Spune.

— Am parcurs carnetul tatălui tău și voiam să te întreb dacă tatăl tău îl cunoștea sau l-a pomenit vreodată cumva pe un bărbat pe nume Niccolo Ricci? Poreclit „Mucky"?

— Mucky Ricci? spuse Gregory. Nu, nu îl *cunoștea* propriu-zis. Dar îmi amintesc că tata vorbea despre el. Era mare mahăr în afacerile cu sex shop-uri din Soho, dacă e cel la care mă gândesc eu?

Gregory părea să vorbească despre gangster cu un fior de plăcere. Strike mai întâlnise această atitudine și nu doar la oamenii obișnuiți, care se arătau fascinați. Nici pe polițiști sau pe avocați nu-i lăsa indiferenți fiorul pe care-l simțeau când ajungeau să orbiteze în jurul unor infractori cu bani și putere care ar fi putut să rivalizeze cu a lor. întâlnise ofițeri superiori de poliție care vorbeau aproape cu admirație despre crima organizată pe care încercau s-o prevină și avocați care erau atât de încântați că stăteau la un pahar în compania clienților lor notorii încât la mijloc nu putea fi doar speranța că vor avea astfel ce povesti pe la petreceri. Strike bănuia că, pentru Gregory Talbot, Mucky Ricci era un nume dintr-o copilărie de care-și amintea cu afecțiune, o figură romantică dintr-o epocă apusă în care tatăl lui era un polițist normal și un cap de familie fericit.

— Da, el e tipul, spuse Strike. Ei, se pare că Mucky Ricci își făcea de lucru în jurul cabinetului lui Margot Bamborough, iar tatăl tău pare să fi știut asta.

— Serios?

— Da, spuse Strike, și pare ciudat că informația asta n-a ajuns niciodată în dosarul oficial.

— Păi, tata era bolnav, spuse Gregory defensiv. Ai văzut carnetul. Mare parte a timpului nici nu știa ce face.

— înțeleg asta, spuse Strike, dar după ce și-a revenit, care a fost atitudinea lui față de probele strânse în timp ce lucra la caz?

— Ce vrei să spui?

Gregory părea acum suspicios, ca și cum s-ar fi temut că Strike îl atrage într-un loc în care n-ar fi vrut să meargă.

— Păi, i se părea că nu au nicio valoare, sau...?

— Eliminase suspecți pe baza zodiei lor, spuse Gregory încet. I s-a părut că vede un demon în camera de oaspeți. Ce *crezi* că i se părea? îi era... îi era rușine. Nu era vina lui, dar n-a reușit niciodată să treacă peste asta. Ar fi vrut să se întoarcă și să îndrepte lucrurile, dar nu l-au lăsat, l-au obligat să plece. Cazul Bamborough a distrus totul pentru el, toate amintirile lui din poliție. Toți prietenii lui erau polițiști și nu avea să-i mai vadă niciodată.

— Era supărat din cauza modului în care fusese tratat, nu-i așa?

— Nu aș zice — adică, ar fi avut tot dreptul, după părerea mea, să i se pară că nu-1 trataseră corect, spuse Gregory.

— După aceea și-a trecut vreodată în revistă însemnările, ca să se asigure că notase totul în dosarul oficial?

— Nu știu, răspunse Gregory deja puțin țâfnos. Cred că atitudinea lui era ceva de genul: dacă s-au descotorosit de mine și li se pare că sunt o mare problemă, atunci să se ocupe Lawson de asta.

— Cum se înțelegea tatăl tău cu Lawson?

— Ascultă, despre ce e vorba?

înainte ca Strike să apuce să răspundă, Gregory spuse:

— Lawson i-a dat clar de înțeles tatălui meu că vremea lui trecuse. Nu voia ca tatăl meu să fie prin preajmă, să se apropie de caz. Lawson a făcut tot ce era posibil să-l discrediteze pe tatăl meu, și nu doar din cauza bolii lui. Vreau să spun ca bărbat și ca polițistul care fusese înainte să se îmbolnăvească. Le-a spus tuturor care se ocupau de caz să nu se apropie de tatăl meu, nici în afara programului de lucru. Așa că, dacă n-au fost transmise informații, e și din cauza lui Lawson, nu doar din vina tatălui meu. Din câte știu eu, e posibil ca taică-meu să fi încercat și să fi fost respins.

— Fără îndoială, înțeleg punctul de vedere al tatălui tău, spuse Strike. O situație foarte dificilă.

— Păi, tocmai, spuse Gregory ceva mai îmbunat, exact ceea ce Strike și intenționase, de altfel.

— Ca să revenim la Mucky Ricci, spuse Strike, din câte știi tu, tatăl tău nu a avut niciodată de-a face în mod direct cu el?

— Nu, spuse Gregory, dar cel mai bun prieten din poliție al tatei, da. îl chema Browning, era la Moravuri. A făcut o razie într-unul dintre cluburile lui Mucky, sunt sigur. îmi amintesc că

tata a vorbit despre asta.

— Unde e Browning acum? Aș putea vorbi cu el?

— E mort, spuse Gregory. Ce anume...

— Aș vrea să aflu de unde provine filmul pe care mi l-ai transmis, Gregory.

— Habar n-am, spuse Gregory. Maică-mea zice că tata pur și simplu a venit într-o zi cu el.

— Ai cumva idee când s-a întâmplat asta? întrebă Strike.

Spera să nu fie nevoie să caute o modalitate politicoasă de a întreba dacă Talbot era în toate mințile la momentul acela.

— Trebuie să fi fost în perioada în care tata lucra la cazul Bamborough. De ce?

Strike trase aer în piept.

— Mă tem că a trebuit să predau filmul poliției.

Hutchins se oferise singur să se ocupe de asta, în dimineața în care Strike plecase spre Cornwall. Ca fost polițist care încă avea contacte bune în cadrul poliției, știa unde să-l ducă și cum să se asigure că e văzut de cine trebuie. Strike îi ceruse lui Hutchins să nu-i spună lui Robin despre film și nici ce făcuse cu el. Deocamdată ea nu știa ce conține filmul.

— Ce? spuse Gregory, îngrozit. De ce?

— Nu e porno, spuse Strike coborând acum vocea, din considerație față de cuplul în vârstă care tocmai intrase în Victory și se oprise, dezorientat

330 din cauza furtunii, picurând și clipind, la doar un metru de masa lui. E un film snuff. Cineva a filmat cum o femeie e violată în grup și înjunghiată.

La celălalt capăt al firului se așternu din nou liniștea. Strike se uită cum perechea în vârstă se îndreaptă spre bar, iar femeia își scoate din mers gluga de ploaie din plastic.

— Chiar omorâtă? spuse Gregory pe un ton mai sus cu o octavă. Adică... sigur e real?

— Da, spuse Strike.

Nu avea de gând să ofere detalii. Văzuse oameni murind și morți: tipul de violență plină de sânge pe care îl vedeai în filmele de groază nu era la fel și, chiar și fără sunet, nu avea să uite prea curând modul în care femeia goală, cu capul acoperit, zvâcnea pe podeaua depozitului, în timp ce ucigașii săi se uitau la ea cum moare.

— Și presupun că le-ai spus de unde-1 ai? întrebă Gregory mai

mult panicat decât furios.

— Mă tem că a trebuit, spuse Strike. îmi pare rău, dar unii dintre bărbații implicați ar putea să fie încă în viață, ar putea încă să fie acuzați. Nu pot să mă fac că nu văd așa ceva.

— Eu n-am ascuns nimic, nici măcar nu știam că e...

— N-am vrut să sugerez că știai sau că ai vrut să-l ascunzi, replică Strike.

— Dacă ei cred — noi avem *copii luați spre adopție,* Strike...

— Le-am spus polițiștilor că mi-ai dat filmul de bunăvoie, fără să știi ce era pe el. Dacă va fi nevoie, o să depun mărturie la tribunal că eu cred că nu aveai deloc cunoștință de ce se afla în mansarda ta. Familia ta a avut la dispoziție 40 și ceva de ani să-l distrugă și n-a facut-o. Nimeni n-o să vă învinovățească pe voi.

Dar Strike știa foarte bine că era posibil ca tabloidele să fie de cu totul altă părere.

— Mă temeam eu că o să se întâmple ceva de genul ăsta, spuse Gregory, extrem de stresat. Mi-am făcut griji încă de când ai venit la noi. Scoaterea la lumină a tuturor chestiilor ăstora...

— Mi-ai spus că tatăl tău ar fi vrut să vadă cazul rezolvat.

Urmă o nouă tăcere, apoi Gregory spuse:

— Ar fi vrut. Dar nu dacă asta presupune ca mama să-și piardă liniștea sau mie și soției mele să ne fie luați copiii.

Mai multe replici îi stăteau pe limbă lui Strike, unele dintre ele chiar nepoliticoase. Nu era deloc prima oară când observa la cei din jur tendința de a crede că morții ar fi dorit ce era mai convenabil pentru vii.

— După ce am văzut ce era pe filmul ăla, era responsabilitatea mea să-l predau poliției. Cum am spus, o să explic clar oricui întreabă că voi nu ați încercat să ascundeți nimic, că mi l-ați predat de bunăvoie.

Nu mai rămăseseră prea multe de spus. Gregory, în mod evident la fel de nefericit, puse capăt apelului, iar Strike o sună iar pe Robin.

Robin era tot la Tesco, cumpărând un pachet de alune și stafide, gumă de mestecat și niște șampon, în timp ce, la două case distanță, obiectivul supravegherii ei cumpăra pudră de talc, mâncare pentru copii și suzete, împreună cu o serie de alte produse.

— Salut, spuse Robin la mobil, întorcându-se să privească afară prin vitrina magazinului în timp ce blonda trecea pe lângă

ea.

— Salut, spuse Strike. Era Gregory Talbot.

— Cea...?

Robin se întoarse ca să iasă din magazin în urma blondei, apoi continuă cu un interes subit:

— A, da, ce era în cutia aia cu film? Nici nu te-am întrebat. Ai reușit să faci proiectorul să funcționeze?

— Da, spuse Strike. O să-ți povestesc despre film când ne vedem. Ascultă, mai voiam să-ți spun ceva. Lasă-1 pe Mucky Ricci în seama mea, bine? L-am pus pe Shanker să sondeze puțin terenul. Nu vreau să-l cauți sau să faci cercetări.

— N-aș putea să...?

— *Tu n-ai auzit ce-am spus?*

— Bine, calmează-te! spuse Robin surprinsă. Ricci trebuie să aibă acum cât, nouăzeci și ceva...?

— Are fii, spuse Strike. Fii de care până și lui *Shanker* i-e frică.

— *Ah,* spuse Robin, care înțelese pe deplin aluzia.

— Exact. Deci suntem de acord?

— Da, îl asigură Robin.

După ce Strike închise, Robin o urmări pe Elinor prin ploaie până acasă. Când ușa de la intrare se închise iar, Robin se întoarse în Land Rover și mâncă pachetul de fructe uscate și nuci, supraveghind-o.

La Tesco se gândise că Elinor ar putea să fie bonă, dată fiind natura achizițiilor, dar pe măsură ce după-amiaza se transforma în seară, niciun părinte nu veni să-și lase copilul și niciun plânset de bebeluș nu se auzi pe strada tăcută.

33

Căci zbirul care o ținea-ncuiată, Prin farmece și rea vrăjitorie, O ascunsese-n temniță întunecată... Acolo chinuind-o foarte aspru, Și-ndurerându-i trupul zi și noapte...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Acum când blonda din Stoke Newington devenise ea însăși subiect de investigație, cazul Alunecosului se transformă într-o muncă de două sau trei persoane. Agenția îi supraveghea casa lui Elinor Dean și urmărea mișcările Șefului Alunecosului și ale Alunecosului însuși, care își vedea mai departe de treburile lui, bucurându-se de salariul gras pe care nimeni nu credea că îl merită, dar continuând să țină secretul în privința influenței pe care o avea asupra șefului său. între timp, Dublă Măsură continua să plătească pentru supravegherea iubitei lui mai mult din disperare, din câte se părea, decât din speranță, iar Carte Poștală amuțise în mod suspect. Singura lor suspectă, ghida cu aspect de bufniță de la Național Portrait Gallery, dispăruse de la locul de muncă.

— Sper din inimă că e din cauza gripei și nu s-a sinucis, îi spuse Robin lui Barclay vineri după-amiaza, când se întâlniră la birou.

Strike era în continuare blocat în Cornwall, iar Robin tocmai îl condusese pe clientul cu Sprințarul la plecare. Acesta plătise înciudat o factură finală considerabilă, neaflând altceva decât că dansatorul din West End după care inutila lui fiică își pierduse capul era un tânăr monogam și aparent heterosexual, care ducea o viață sănătoasă.

Barclay, care îi preda lui Pat chitanțele din ultima săptămână înainte de a prelua supravegherea Alunecosului peste noapte, păru surprins.

— De ce dracu' să se sinucidă?

— Nu știu, spuse Robin. Ultimul mesaj pe care l-a scris părea puțin panicat. Poate a crezut că m-am dus să-i cer socoteală, cu cărțile poștale trimise de ea în mână.

— Ar fi bine să dormi puțin, o sfătui Barclay.

Robin se duse spre ceainic.

— Pentru mine nu, îi spuse Barclay, tre' să-l înlocuiesc pe Andy peste juma de oră. Suntem tot în Pimlico ca s-o supraveghem pe tipa lu' Dublă Măsură, da' ea nu se cuplează cu niciun fraier.

Pat numără bancnotele de 10 lire pentru Barclay, față de care avea o atitudine mai degrabă tolerantă decât caldă. Pentru Pat, membrul preferat din toată agenția, în afară de Robin, rămânea tot Morris, pe care Robin îl întâlnise doar de trei ori de la Anul Nou: de două ori când făcuseră schimb la terminarea unei ture de supraveghere și o dată când el venise la birou ca să-și

lase raportul săptămânal. Lui Morris îi fusese greu s-o privească în ochi și vorbise doar despre muncă, schimbare despre care Robin spera să devină permanentă.

— Cine e următorul pe lista de așteptare a clienților, Pat? întrebă ea în timp ce făcea cafea.

— N-avem atâția oameni ca să luăm încă un client acu', spuse Barclay categoric, în timp ce băga banii în buzunar. Nu cât e Strike plecat.

— Se întoarce duminică, dacă merg trenurile, spuse Robin, punându-i lui Pat cafeaua alături.

Aranjaseră să se întâlnească cu Cynthia lunea următoare, la Hampton Court Palace.

— Am nevoie să mă duc un weekend acasă la sfârșitul lunii, îi spuse Barclay lui Pat.

în absența lui Strike, orarul cădea în sarcina lui Pat. în timp ce ea îl deschidea pe calculator, Barclay adăugă:

— Ar fi bine să profit cât n-am nevoie de pașaport.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin, epuizată.

își luase cafeaua și se așezase pe canapeaua din anticameră. Tehnic vorbind nu era de serviciu, dar nu avea suficientă energie ca să se ducă acasă.

— Independența Scoției, Robin, spuse Barclay, privind-o pe sub sprâncenele lui groase. Știu că voi englezii abia ați observat, da' uniunea e pe punctu' să se destrame.

— Dar n-o să se destrame cu adevărat, nu?

— Toți tembelii pe care îi știu io o să voteze Da în septembrie. Unu' din prietenii mei din școală m-a făcut trădător scoțian. N-o să mai facă asta a doua oară, nemernicu'.

După ce Barclay plecă, Pat o întrebă pe Robin:

— Cum mai e mătușa lui?

Robin știa că Pat se referă la mătușa lui Strike, pentru că aceasta nu îi spunea șefului ei pe nume decât dacă era strict necesar.

— Foarte bolnavă, spuse Robin. Prea slăbită ca să mai facă chimioterapie.

Pat își înfipse țigara electronică între dinți și continuă să scrie. După o vreme, spuse:

— De Crăciun era singur, la etaj.

— Știu, spuse Robin. Mi-a spus ce frumos te-ai purtat cu el când i-ai adus supă. Era foarte recunoscător.

Pat pufni. Robin își bău cafeaua, sperând să-i dea suficientă energie ca să se ridice de pe canapea și să o ia spre metrou. Apoi Pat spuse:

— Aș fi crezut că *el* are unde să se ducă, altundeva decât la mansardă.

— Păi, a avut o gripă tare urâtă, spuse Robin. N-a vrut să îmbolnăvească și pe altcineva.

Dar după ce-și spălă cana și își îmbrăcă haina, în timp ce-și lua la revedere de la Pat și pornea în jos pe scări, se trezi reflectând la acest scurt dialog. Se gândise deseori la animozitatea, pentru ea inexplicabilă, pe care Pat părea să o nutrească față de Strike. Din tonul ei era evident că Pat își imaginase că Strike e cumva imun la singurătate sau vulnerabilitate, iar pe Robin o nedumerea motivul pentru care Pat credea așa ceva, având în vedere că Strike nu făcuse niciodată un secret din locul în care dormea sau din faptul că era singur.

îi sună mobilul. Văzând un număr necunoscut și amintindu-și că ultima oară când răspunsese la un număr necunoscut la celălalt capăt al firului fusese Tom Turvey, Robin se opri în fața stației Tottenham Court Road ca să răspundă, ușor agitată.

— Sunteți Robin Ellacott? întrebă o voce cu accent de Manchester.

— Da, spuse Robin.

— Bună, spuse femeia puțin neliniștită. Voiați să vorbiți cu Dave Under- wood. Eu sunt fiica lui.

— Ah, da, spuse Robin. Mulțumesc foarte mult că m-ați sunat.

Dave Underwood era bărbatul angajat ca șofer pe camioneta magazinului de alimente integrale la momentul dispariției lui Margot. Robin, care găsise adresa lui pe internet și îi scrisese o scrisoare cu trei zile în urmă, nu se așteptase la un răspuns atât de rapid. Se obișnuise ca oamenii să-i ignore mesajele despre Margot Bamborough.

— A fost un șoc să primim scrisoarea dumitale, spuse femeia la telefon. Chestia e că tata nu poate vorbi. I-a fost făcută o traheotomie acum trei săptămâni.

— Ah, îmi pare foarte rău să aud asta, spuse Robin, presând cu un deget urechea care nu era lipită de telefon, pentru a bloca huruitul traficului.

— Da, spuse femeia. Dar e aici cu mine acum și vrea să vă

spun... uite... n-o să aibă probleme, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că nu, spuse Robin. Cum am spus și în scrisoare, e vorba doar de eliminarea camionetei din anchetă.

— Bine atunci, spuse fiica lui Dave. Ei, *el* era. Uimitor cum v-ați dat seama, pentru că toți jurau că pe partea laterală a camionetei era o floare, nu-i așa? El s-a bucurat atunci, pentru că a crezut că ar putea să aibă probleme, dar i-a părut rău pe urmă ani de zile. O luase pe un drum greșit la o livrare și gonea prin Clerkenwell Green ca să ajungă unde trebuia. N-a vrut să spună din cauză că șeful lui se luase de el în dimineața aia pentru că nu făcea livrările la timp. A văzut în ziar că poliția credea că fusese Dennis Creed și a... mă rog, înțelegeți. Nimănui nu-i place să se amestece în lucruri de felul ăsta, nu-i așa? Și cu cât tăcea mai mult, cu atât se gândea că e mai rea impresia pe care o dă, din cauză că nu ieșise la lumină imediat.

— înțeleg, spuse Robin. Da, pot să înțeleg ce a simțit. Ei, asta ne e de mare ajutor. Iar după ce a făcut livrarea, a...?

— Da, s-a întors la magazin și a fost mustrat oricum, pentru că au deschis camioneta și și-au dat seama că livrase comanda greșită. A trebuit să se ducă iar.

Deci, evident, Margot Bamborough nu fusese în spatele camionetei.

— Ei, mulțumesc foarte mult că m-ați sunat, spuse Robin, și vă rog mul- țumiți-i tatălui că a fost sincer. Asta o să ne fie de mare ajutor.

— Cu plăcere, spuse femeia.

Apoi, înainte ca Robin să apuce să închidă, adăugă rapid:

— Ești fata pe care o înjunghiat-o Spintecătorul din Shacklewell?

Timp de o clipă, Robin se gândi să nege, dar semnase scrisoarea către Dave Underwood cu numele ei real.

— Da, spuse ea, dar cu mai puțină căldură decât pusese în mulțumirile pentru informațiile despre camionetă.

Nu-i plăcea să fie numită „fata pe care a înjunghiat-o Spintecătorul din Shacklewell".

— Uau, i-am spus tatei că ai putea fi dumneata. Cel puțin Creed nu poate să te prindă, nu?

Spusese asta aproape veselă. Robin fu de acord cu ea, îi mulțumi din nou pentru cooperare, închise și coborî scările spre metrou.

Cel puțin Creed nu poate să te prindă, nu?

Replica voioasă îi rămase în minte în timp ce cobora la metrou. Abordarea aceasta lejeră o aveau doar cei care nu simțiseră niciodată teroarea pură, nu se izbiseră de oțel și forță brută, nu auziseră niciodată o respirație

336 ca de porc în ureche, nu văzuseră privirea nefocalizată prin găurile cagulei sau nu simțiseră cum le e spintecată carnea, dar aproape fără durere, pentru că moartea era atât de aproape încât îi simțeai respirația.

Robin se uită peste umăr pe scara rulantă, pentru că navetistul neatent din spatele ei o atingea întruna în partea de sus a coapselor cu servieta. Uneori contactul fizic întâmplător cu bărbații i se părea insuportabil. Când ajunse la capătul scării se îndepărtă rapid din preajma navetistului. *Cel puțin Creed nu poate să te prindă, nu?* Ca și cum a fi „prinsă" era doar un joc de copii.

Sau faptul că apăruse în ziar o făcuse cumva să pară mai puțin umană în ochii femeii de la celălalt capăt al firului? În timp ce se așeza în metrou între două femei, gândurile ei reveniră la Pat și la cât de surprinsă se arătase secretara că Strike nu avea unde să se ducă atunci când era bolnav și pe nimeni care să aibă grijă de el. Asta stătea la baza antipatiei ei? Presupunerea că dacă apăreai la știri erai invulnerabil?

Când intră în apartament, 40 de minute mai târziu, cu o pungă de cumpărături în brațe și de-abia așteptând să se ducă la culcare, găsi casa goală, cu excepția lui Wolfgang care o întâmpină entuziast, apoi scheună într-un mod care indica o vezică plină. Robin îi căută lesa, oftând, și coborî cu el scările pentru o plimbare rapidă în jurul clădirii. După asta, prea obosită ca să gătească o mâncare adevărată, își făcu niște ouă și le mâncă cu pâine prăjită, în timp ce urmărea știrile la televizor.

Dăduse drumul la apă în cadă când telefonul îi sună iar. Se întristă puțin când văzu că era fratele ei, Jonathan, care era în ultimul an la universitatea din Manchester. Bănuia de ce o sună.

— Salut, Jon, spuse ea.

— Hei, Robs. Nu mi-ai răspuns la mesaj.

Robin știa foarte bine că nu-i răspunsese. Jon îi trimisese SMS-ul în dimineața aceea, când Robin o urmărea pe prietena lui Dublă Măsură cum bea o cafea nevinovată, în compania unui roman de Stieg Larsson. Jon voia să știe dacă el și o prietenă puteau să vină să stea la ea în weekendul din 14-15 februarie.

— Scuze, spuse Robin, știu că n-am răspuns, a fost o zi aglomerată. Nu știu, Jon, ca să fiu sinceră. Nu știu ce planuri are Max...

— Nu l-ar deranja să dormim pe jos în camera ta, nu-i așa? Courtney n-a fost niciodată la Londra. E un spectacol de comedie pe care vrem să-I vedem sâmbătă. La Bloomsbury Theatre.

— Courtney e iubita ta? întrebă Robin, zâmbind deja. Jonathan fusese tot timpul foarte secretos față de familie în ceea ce privea viața sa amoroasă.

— Dacă e *iubita* mea, repetă Jon zeflemitor.

Dar Robin își dădea seama că Jon e încântat, de fapt, de întrebare și presupuse că răspunsul era „da".

— O să-l întreb pe Max, bine? spuse ea. Și te sun mâine.

După ce scăpă de Jonathan își umplu cada cu apă și se duse în camera ei ca să-și aducă pijamale, halat și ceva de citit. *Demonul din Paradise Park* zăcea culcat deasupra raftului ei ordonat de romane. După ce ezită o clipă, Robin îl luă și se duse cu el în baie, încercând să-și imagineze cum s-ar fi pregătit de culcare cu fratele ei și o fată necunoscută în cameră. Era oare exagerat de pudică, înțepată și îmbătrânită înainte de vreme? Ea nu își terminase studiile universitare: dormitul pe podea în casele necunoscuților nu făcuse niciodată parte din viața ei și, în urma violului care avusese loc în căminul ei, nu simțise niciodată dorința de a dormi altundeva decât într-un mediu asupra căruia avea control total.

Se strecură în apa fierbinte, acoperită cu spumă, și scoase un oftat de plăcere. Fusese o săptămână grea, în care stătuse ore întregi în mașină sau bătuse străzile prin ploaie în urma Alunecosului sau a lui Elinor Dean. închise ochii, savurând căldura și mirosul artificial de iasomie al spumantului ei ieftin, iar gândurile i se îndreptară iar spre fiica lui Dave Underwood.

Cel puțin Creed nu poate să te prindă, nu? Lăsând la o parte tonul glumeț ofensator, lui Robin i se păru semnificativ faptul că o femeie care știa de ani de zile că nu Creed condusese camioneta pe care era desenat un soare era totuși sigură că el o răpise pe Margot.

Pentru că, desigur, Creed nu folosise *întotdeauna* o camionetă. Ucisese două femei înainte să primească slujba de la curățătorie și reușise să convingă femeile să intre în apartamentul lui de la subsol chiar și după ce făcuse rost de acel

vehicul.

Robin deschise ochii, luă *Demonul din Paradise Park* și dădu la pagina la care rămăsese. Citi în continuare, ținând cartea deasupra apei fierbinți și înspumate.

> într-o noapte din septembrie 1972, proprietara lui Dennis Creed l-a văzut pentru prima oară că aduce o femeie în apartamentul de la subsol. A depus mărturie la procesul acestuia că auzise poarta de la intrare „scârțâind" înainte de miezul nopții, privise de la fereastra dormitorului ei spre scara care ducea la subsol și îi văzuse pe Creed și o femeie care „părea puțin beată, dar mergea în regulă" cum intră în casă.

Când l-a întrebat pe Dennis cine era femeia, el i-a spus o poveste greu de crezut cum că era o clientă fidelă a curățătoriei. Susținea că se întâlnise întâmplător pe stradă cu femeia care era beată și că ea îl rugase s-o lase să vină la el acasă ca să-și cheme un taxi.

în realitate, femeia pe care Violet o văzuse cum e condusă de Dennis era șomera Gail Wrightman, al cărei iubit nu venise la întâlnirea lor din seara aceea. Wrightman plecase de la Gras- shopper, un bar din Shoreditch, la 10 și jumătate seara, după ce consumase mai multe cocktailuri tari. O femeie a cărei descriere se potrivea cu cea a lui Wrightman fusese văzută urcând într-o camionetă albă nu departe de bar. în afară de faptul că o brunetă într-o haină deschisă la culoare fusese zărită în treacăt de către Cooper intrând în noaptea aceea în apartamentul lui Creed, nimeni altcineva nu o mai văzuse pe Gail Wrightman după plecarea ei de la Grasshopper.

La acel moment Creed își perfecționase deja o imagine plină de vulnerabilitate care le sensibiliza mai ales pe femeile în vârstă, precum proprietara lui, dar și de jovialitate și de ambiguitate sexuală care funcționa la femeile băute și singure. Creed a recunoscut ulterior că o întâlnise pe Wrightman la Grasshopper, îi pusese Pen- tobarbital în băutură și așteptase în fața barului unde, confuză și nesigură pe picioare, Wrightman acceptase cu recunoștință oferta lui de a o duce acasă cu mașina.

Cooper a acceptat explicația lui despre clienta curățătoriei care vrusese să cheme un taxi „pentru că nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de ea".

în realitate, Gail Wrightman avea acum căluș în gură și era legată de un calorifer din dormitorul lui Creed, unde avea să rămână până când acesta a ucis-o prin strangulare, în ianuarie 1973. A fost cea mai lungă perioadă în care Creed a ținut o victimă în viață, ceea ce demonstrează câtă încredere avea că apartamentul de la subsol era un loc sigur în care putea să violeze și să tortureze, fără teama de a fi descoperit.

Totuși, cu puțin înainte de Crăciunul din acel an, proprietara lui l-a vizitat pentru ceva banal și avea să povestească în boxa martorilor: „Mi-am dat seama că Dennis vrea să se debaraseze de mine. Mi s-a părut că în apartament e un miros neplăcut, dar mai avusesem probleme cu canalizarea vecinilor. Mi-a spus că nu poate să se întindă la vorbă pentru că aștepta un telefon.

Știu că era perioada Crăciunului când am coborât la el pentru că îmi amintesc că l-am întrebat de ce nu văd nicăieri felicitările de Crăciun. Știam că nu are mulți prieteni, dar m-am gândit că cineva tot trebuie să-și fi amintit de el și m-am gândit că e păcat. La radio cânta Long-Haired Lover from Liverpool și era dat tare, îmi amintesc, dar asta nu era ceva neobișnuit. Lui Dennis îi plăcea muzica".

Aproape sigur, vizita surpriză a lui Cooper la subsol a pecetluit condamnarea la moarte a lui Wrightman. Creed i-a spus după aceea unui psihiatru că cochetase cu ideea de a o ține pur și simplu pe Wrightman ca „animal de casă" pe o perioadă mai lungă, ca să evite riscurile pe care le-ar fi implicat alte răpiri, dar se răzgândise și decisese „să-i curme suferința".

Creed a ucis-o pe Wrightman în noaptea de 9 ianuarie 1973, dată pe care a ales-o ca să coincidă cu o absență de trei zile a lui Vi Cooper, care își vizita o rudă bolnavă. Creed a tăiat capul și mâinile lui Wrightman în baie, după care, în aceeași noapte, a dus restul cadavrului cu camioneta în Pădurea Epping, înfășurat în prelată, și l-a îngropat într-un mormânt puțin adânc. întors acasă, a fiert carnea capului și mâinilor lui Wrightman și a zdrobit oasele, așa cum făcuse și

cu cadavrele Verei Kenny și Norei Surrock, punând pulberea de oase în lada încrustată de abanos pe care o ținea sub pat.

La revenirea în Liverpool Road, Violet Cooper a observat că „mirosul urât" din apartamentul de la subsol dispăruse și a conchis că țevile fuseseră puse la punct.

Proprietara și chiriașul și-au reluat serile vesele în care beau și cântau pe muzica discurilor. E posibil ca acela să fie momentul din care Creed începuse s-o drogheze pe Vi. Mai târziu ea a depus mărturie că adesea dormea atât de adânc în nopțile în care Dennis venea să bea ceva împreună cu ea că a doua zi dimineața era încă amețită.

Mormântul lui Wrightman a rămas neatins timp de aproape patru luni, până a fost descoperit de o persoană care își plimba câinele, un terrier care a dezgropat un femur pe care i l-a adus. Descompunerea și absența capului, mâinilor și hainelor au făcut ca identificarea să fie aproape imposibilă, având în vedere cât de

340 dificilă era analiza probelor de țesut pe atunci. Abia după arestarea lui Creed, când sub scândurile podelei din sufrageria lui au fost găsite lenjeria și ciorapii lui Wrightman și un inel cu opal pe care familia l-a identificat ca aparținându-i acesteia, detectivii au putut să adauge uciderea ei pe lista acuzațiilor împotriva lui.

Sora mai mică a lui Gail nu își pierduse nicio secundă speranța că aceasta e în viață. „Nu mi-a venit să cred decât atunci când am văzut inelul cu ochii mei. Până în acel moment am crezut sincer că era o greșeală. Le spuneam întruna mamei și tatei că o să se întoarcă. Nu puteam să cred că există atâta răutate în lume și că sora mea a avut de-a face cu ea.

Nu e om. S-a jucat cu noi, cu familiile, în timpul procesului. Zâmbea și ne făcea cu mâna în fiecare dimineață. De fiecare dată când cineva era pomenit, el se uita la părinții sau la fratele ei sau la cine era acolo. Apoi, după ce a fost condamnat, tot mai dezvăluia ceva, și încă ceva, iar noi a trebuit să trăim ani în șir cu asta deasupra capului, ce a spus Gail sau cum l-a implorat. L-aș omorî cu mâinile mele dacă aș putea, dar n-aș putea niciodată să-l fac să sufere cum a făcut-o el pe Gail să sufere. Nu e capabil de sentimente umane, nu-i așa? Te face să...

Din hol se auzi un bufnet puternic și Robin tresări atât de tare

că apa se revărsă peste marginea căzii.

— Eu sunt! strigă Max, care părea neobișnuit de vesel. Apoi Robin îl auzi cum îl întâmpină pe Wolfgang.

— Salut, scumpule. Da, salut, salut...

— Bună, strigă Robin. L-am scos mai devreme!

— Mulțumesc foarte mult, spuse Max. Hai și tu, sărbătoresc!

Robin îl auzi cum urcă scările. Scoase dopul și rămase în cadă în timp ce apa se scurgea. Clăbucii delicați se agățau de ea, în timp ce termina de citit capitolul.

Te face să te rogi să existe iad.

în 1976, Creed i-a spus psihiatrului închisorii, Richard Mer- ridan, că după descoperirea rămășițelor lui Wrightman încercase „să se dea la fund". A recunoscut față de Merridan că simțea, în același timp, dorința de celebritate și teama de a fi prins.

„îmi plăcea să citesc în ziare despre Măcelar. Am îngropat-o în pădurea Epping ca pe celelalte pentru că îmi doream ca oamenii să știe că aceeași persoană le omorâse pe toate, dar știam și că riscam totul dacă nu variam tiparul. La urma urmei, după ce Vi mă văzuse cu ea și venise în apartament când era acolo, chiar mă gândisem ca o vreme să mă ocup doar de curve, să mă dau la fund.

Dar decizia de „a se ocupa doar de curve" avea să ducă, peste doar câteva luni, la cea mai bună șansă de prindere a lui de până atunci.

Acolo capitolul lua sfârșit. Robin ieși din cadă, șterse apa împrăștiată, se îmbrăcă în pijamale și halat și apoi se duse în livingul de la etaj, unde Max se uita la televizor, absolut extaziat. Wolfgang părea să se fi contaminat cu buna dispoziție a stăpânului lui: o întâmpină pe Robin de parcă ar fi fost plecată într-o lungă călătorie și se apucă să lingă uleiul de baie de pe gleznele ei, până când ea îl rugă să fie bun să înceteze.

— Am primit un rol, îi spuse Max, închizând sonorul televizorului.

Pe măsuța de cafea din fața lui erau două pahare și o sticlă de șampanie.

— Al doilea personaj principal dintr-o dramă nouă la BBC One. Te rog să bei niște șampanie.

— Max, e fantastic! spuse Robin, încântată pentru el.

— Da, spuse el, radios. Ascultă, crezi că Strike al tău ar vrea să vină la cină? Joc rolul unui veteran. Ar fi bine să vorbesc cu cineva care chiar a fost în armată.

— Sunt sigură că o să vrea, spuse Robin, sperând să nu se înșele.

Strike și Max nu se întâlniseră niciodată. Robin acceptă un pahar de șampanie, se așeză și ridică paharul pentru a toasta.

— Felicitări!

— Mersi, spuse Max, ciocnind cu ea. Dacă vine Strike gătesc eu. O să fie chiar bine. Trebuie să socializez mai des. încep să devin unul dintre tipii ăia de care auzi la știri, „nu ieșea niciodată din casă".

— Iar eu o să fiu colega ta de apartament proastă, spuse Robin, gân- dindu-se în continuare la Vi Cooper, care a crezut că ești un tip minunat și nu s-a întrebat niciodată de ce te vedea întruna bătând în cuie scândurile podelei.

Max râse.

— Și o să dea vina mai mult pe tine decât pe mine, spuse Max, pentru că așa fac întotdeauna. Femeile care nu și-au dat seama... unele dintre ele, înțelegi... cine era americanul ăla care o punea pe nevastă-sa să-l sune la interfon înainte să-i dea drumul în garaj?

— Jerry Brudos, spuse Robin.

342

Brudos apărea în *Demonul din Paradis Park.* Ca și Creed, Brudos purtase haine femeiești când o răpise pe una dintre victimele lui.

— Trebuie să-mi fac iar o viață socială, fir-ar a naibii, spuse Max, mai expansiv decât îl văzuse Robin vreodată, sub influența alcoolului și a veștilor bune. De când m-a părăsit Matthew, m-am simțit groaznic. M-am întrebat întruna dacă n-ar trebui să vând apartamentul ăsta și să merg mai departe.

Robin se gândi că, probabil, i se văzuse pe față că se speriase puțin, pentru că Max adăugă:

— Nu-ți face griji, n-o să-l vând. Dar m-a omorât întreținerea lui. L-am cumpărat doar din cauza lui. El îmi spunea „Bagă-ți banii în imobiliare, n-ai cum să pierzi în imobiliare".

Max păru că ar mai fi vrut să spună ceva, dar că se răzgândise.

— Max, voiam să te rog ceva, spuse Robin, dar e absolut în

regulă dacă răspunsul e nu. Fratele meu mai mic și prietena lui caută un loc în care să stea în Londra în weekendul din 14-15 februarie. Dar dacă nu...

— Nu vorbi prostii, replică Max. Pot să doarmă pe canapeaua asta. Se desface.

— Ah, spuse Robin, care nu știuse. Ei, super. Mulțumesc, Max.

Șampania și baia fierbinte o făcuseră incredibil de somnoroasă, dar mai vorbiră o vreme despre noul film al lui Max, până când, în cele din urmă, Robin își ceru scuze și anunță că trebuie neapărat să se culce.

în timp ce se acoperea cu pătura, decise să nu mai citească încă un capitol despre Creed. E mai bine să nu ai anumite lucruri în minte dacă vrei să adormi. Dar, după ce stinse veioza de pe noptieră, descoperi că mintea ei refuza să se relaxeze, așa că luă iPod-ul.

Asculta la căști numai dacă știa că Max e în apartament. Unele experiențe de viață o făcuseră pentru totdeauna conștientă de capacitatea ei de a reacționa și de importanța de a dispune de un avertisment prealabil. Dar acum, cu ușa de la intrare încuiată bine de două ori (Robin verificase, ca de obicei) și cu colegul de apartament și un câine la doar câteva secunde de ea, își băgă căștile în urechi și alese să asculte, la întâmplare, piese de pe cele patru albume ale lui Joni Mitchell pe care tocmai și le cumpărase, preferând muzica în detrimentul unei alte sticluțe de parfum care nu îi plăcea.

Uneori, când asculta Mitchell, ceea ce în ultima vreme făcea frecvent, își imagina cum Margot Bamborough îi zâmbește în timp ce muzica se auzea pe fundal. Margot rămăsese încremenită pe vecie la vârsta de 29 de ani, luptându-se să nu fie înfrântă de o viață mai complicată decât își imaginase ea că o să fie când se ambiționase să iasă din sărăcie cu ajutorul inteligenței și muncii grele.

începu o melodie pe care nu o cunoștea. Versurile spuneau povestea sfârșitului unei iubiri. Erau mai simple și mai directe decât multe altele ale lui Mitchell, cu puține metafore și poezie. *Ultima șansă pierdută/Eroina nu se poate schimba/Ultima șansă pierdută/Scorpia nu va fi îmblânzită.*

Robin se gândi la Matthew, incapabil să se adapteze la o soție care voia de la viață mai mult decât o urcare constantă pe scara proprietăților, incapabil să renunțe la amanta care, de fapt, se

potrivise întotdeauna mai bine decât Robin cu idealurile și ambițiile lui. Asta însemna că Robin era scorpia care se zbătea să-și facă o carieră despre care toți, în afara ei, credeau că e o greșeală?

Cum stătea întinsă în întuneric și asculta vocea lui Mitchell, mai gravă și mai răgușită pe albumele târzii, o idee care plutise de vreo două săptămâni pe la periferia gândurilor lui Robin se zbătu acum să ajungă în prim-planul minții ei. Stătuse la pândă încă de când Robin citise scrisoarea prin care Ministerul Justiției îi refuza lui Strike permisiunea de a se întâlni cu criminalul în serie.

Strike acceptase decizia Ministerului Justiției și, de fapt, la fel făcuse și Robin, care nu dorea deloc să sporească suferința familiilor victimelor. Și totuși, bărbatul care ar fi putut s-o scutească pe Anna de o viață de continuă durere și incertitudine era încă în viață. Dacă Irene Hickson abia așteptase să discute cu Strike, oare Creed nu avea să fie și mai nerăbdător, după decenii de tăcere?

Ultima șansă pierdută/eroina nu se poate schimba.

Robin se ridică brusc în capul oaselor, își scoase căștile, aprinse iar veioza și se întinse după carnetul și pixul pe care le ținea întotdeauna lângă pat.

Nu era deloc nevoie să-i spună lui Strike ce avea de gând. Posibilitatea ca acțiunile ei să se întoarcă împotriva agenției trebuia acceptată. Dacă nu încerca, avea să se întrebe mereu dacă nu existase, totuși, o șansă de a ajunge la Creed.

34

...nu este meșteșug, sau vraci
îndemânatic... Care să lecuie astfel de răni,
ce dor ca iadul...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Circulația feroviară dintre Cornwall și Londra fu în sfârșit reluată. Strike își făcu bagajele, dar le promise mătușii și unchiului că se întoarce curând. La plecare, Joan se agăță de el în tăcere. în mod incredibil, Strike ar fi preferat una dintre acele despărțiri pline de șantaj sentimental care până atunci îl iritaseră.

în trenul care îl ducea spre Londra, Strike descoperi că peisajul iernatic și monocrom, cu noroi și copaci zgribuliți, pe care îl privea prin geamul plin de dâre de murdărie oglindea fidel dispoziția lui. Lentul declin al lui Joan era o experiență diferită de morțile cu care era obișnuit, aproape toate din cauze nenaturale. Ca militar și anchetator, se obișnuise cu necesitatea de a asimila, fără niciun avertisment, moartea subită și brutală a unei ființe umane, de a accepta vacuumul subit care înlocuia un suflet care licărise cândva. Lenta capitulare a lui Joan în fața unui inamic din interiorul propriului ei trup era ceva nou pentru el. O mică parte din el, de care îi era rușine, ar fi vrut ca totul să se termine și doliul să înceapă cu adevărat și, pe măsură ce trenul îl purta spre est, aștepta cu nerăbdare să ajungă în sanctuarul temporar al apartamentului lui gol, unde era liber să se simtă nefericit fără să fie nevoie să-și etaleze tristețea în fața vecinilor sau să afișeze o falsă voioșie pentru mătușa lui.

Refuză două invitații la cină pentru sâmbătă seara, una de la Lucy, cealaltă de la Nick și lisa, preferând să se ocupe de registrele agenției și să treacă în revistă dosarele de caz depuse de Barclay, Hutchins și Morris. Duminică discută din nou cu doctorul Gupta și cu câteva rude ale martorilor decedați din cazul Bamborough, pregătindu-se pentru ședința de informare cu Robin de a doua zi.

Dar duminică seara, în timp ce stătea lângă spaghetele care fierbeau pe aragazul său cu un singur ochi, primi un al doilea SMS de la sora lui vitregă, Prudence, pe care nu o întâlnise niciodată.

Salut, Cormoran, nu știu dacă ai primit primul meu mesaj. Sper ca acesta să ajungă la tine. Voiam doar să spun că înțeleg (cred) motivele pentru care nu vrei să ni te alături pentru poza de grup pentru tata sau la petrecere. în spatele petrecerii e ceva mai mult decât un nou album. Aș fi încântată să discut cu tine despre

asta față în față, dar în afara familiei am decis să păstrăm totul secret. Sper să nu te superi dacă adaug că, asemenea ție, și eu sunt rezultatul uneia dintre legăturile mai scurte (!) ale tatei și că, de-a lungul anilor, a trebuit să mă confrunt și eu cu destulă durere și furie. Mă întrebam dacă ai vrea să bem o cafea ca să mai discutăm? Eu sunt în Putney. Te rog contactează-mă. Ar fi minunat să ne întâlnim. Cu cele mai calde urări, Pru

în timp ce spaghetele fierbeau acum zgomotos, Strike își aprinse o țigară. în spatele globilor săi oculari părea să se acumuleze tot mai multă presiune. Știa că fumează prea mult: îl durea limba și, de la gripa de Crăciun încoace, tușea de dimineață fusese mai rea ca oricând. Ultima oară când se întâlniseră, Barclay ridicase în slăvi virtuțile țigării electronice. Poate că era timpul să încerce și el, sau cel puțin să mai reducă țigările.

Citi încă o dată mesajul lui Prudence. Ce motiv confidențial ar fi putut să se afle în spatele petrecerii, în afara noului album al tatălui lui? Oare Rokeby fusese făcut în sfârșit cavaler sau făcea atâta tam-tam în jurul celei de-a 50-a aniversări a formației tocmai ca să le reamintească celor care acordau onoruri că el încă nu le primise? Strike încercă să-și imagineze reacția lui Lucy dacă i-ar spune că se duce să se întâlnească cu o întreagă serie de noi frați vitregi, când micul ei stoc de rude era pe cale de a se diminua cu una. încercă să și-o imagineze pe această Prudence, despre care nu știa absolut nimic, în afara faptului că mama ei fusese o actriță bine-cunoscută.

închise aragazul, lăsă spaghetele să plutească în apă și începu să formuleze un răspuns, cu țigara între dinți.

Mulțumesc pentru mesaje. Nu am nicio problemă să ne întâlnim, dar acum nu e o perioadă potrivită. Apreciez faptul că faci ceea ce crezi tu că e corect, dar pe mine nu m-a interesat niciodată să mă prefac că am anumite sentimente sau să mențin aparențele ca să dea bine la celebrări publice. Nu am o relație cu...

Strike se opri timp de un minut întreg. Nu îl numea niciodată

pe Jonny Rokeby „tata" și n-ar fi vrut să spună nici „tatăl nostru", pentru că asta i-ar fi unit pe el și pe Prudence într-un mod care i se părea stânjenitor, dat fiind că ea era pentru el doar o străină.

Și totuși, o anumită parte din el n-o simțea ca pe o străină. O anumită parte din el se simțea atrasă spre ea. Ce era? Simplă curiozitate? Un ecou al dorului din copilărie după un tată care nu apăruse niciodată? Sau ceva mai primitiv: o chemare a sângelui, un simț animalic al legăturii care nu putea fi eradicată, indiferent cât de mult s-ar fi străduit el să o reteze?

... Rokeby și nu mă interesează deloc să simulez una timp de câteva ore doar pentru că el scoate un nou album. Nu-ți port deloc pică și, cum am spus, aș fi bucuros să ne întâlnim când viața mea va fi mai puțin...

Strike se opri iar. Cum stătea în aburii care urcau din cratiță, mintea lui rătăci asupra lui Joan, care era pe moarte, asupra cazurilor în lucru ale agenției și, inexplicabil, asupra lui Robin.

... complicată. Cele bune, Cormoran.

Mâncă spaghetele cu un borcan de sos cumpărat și adormi în noaptea aceea în zgomotul ploii care bătea în țiglele acoperișului, ca să viseze că el și Rokeby se băteau cu pumnii pe puntea unui vas ale cărui mișcări de tangaj și ruliu îi aruncară în cele din urmă pe amândoi în mare.

Ploaia continua să cadă la 11 fără 10 minute a doua zi dimineață, când Strike ieși din stația de metrou Earl's Court ca s-o aștepte pe Robin, care urma să-l ia cu mașina ca să meargă împreună să se întâlnească cu Cynthia Phipps la Hampton Court Palace. Se postă la ieșirea din stație, sub streașină de cărămidă, cu o nouă țigară în gură, și citi pe telefon două e-mailuri abia sosite: o informare din partea lui Barclay despre Dublă Măsură și una de la Morris despre Alunecos. Aproape le terminase, când îi sună mobilul. Era Al și, în loc să lase apelul să intre în căsuța vocală, Strike decise să pună capăt acestei hărțuiri odată pentru totdeauna.

— Hei, frăție, spuse Al. Ce mai faci?

— Mi-a fost și mai bine, spuse Strike.

în mod deliberat, nu răspunse și el cu aceeași întrebare politicoasă.

— Uite, spuse Al, ăă... tocmai m-a sunat Pru. Mi-a spus ce i-ai

trimis. Chestia e că noi am angajat un fotograf pentru sâmbăta următoare, dar dacă nu o să fii și tu în poză — tocmai asta era ideea, să fie din partea tuturor. Pentru prima oară.

— Al, nu mă interesează, spuse Strike, săturându-se să mai fie politicos.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Al spuse:

— Știi, tata încearcă întruna să întindă o mână...

— Zău? spuse Strike.

Brusc, furia străpunse negura epuizării lui, a îngrijorării în privința lui Joan și a tuturor lucrurilor probabil irelevante pe care le descoperise în cazul Bamborough și pe care încerca să nu le uite, ca să i le împărtășească lui Robin.

— Când anume a încercat să întindă mâna? Când și-a pus avocații pe mine, ca să mă vâneze pentru niște bani care oricum legal erau ai...?

— Dacă te referi la Peter Gillespie, tata n-a știut cât te tare te-a presat, îți jur. Pete s-a pensionat acum...

— Nu mă interesează să sărbătoresc noul lui album nenorocit, spuse Strike. Duceți-vă și distrați-vă fără mine.

— Uite ce e, spuse Al, nu-ți pot explica acum — dacă ne-am putea întâlni să bem ceva, o să-ți spun — există un motiv pentru care vrem să facem asta pentru el acum, fotografia și petrecerea...

— Răspunsul e nu, Al.

— O să continui să-i arăți degetul mijlociu pentru totdeauna, nu-i așa?

— Cine arată degetul mijlociu? Eu n-am spus nimic despre el public, spre deosebire de el, care zilele astea nu poate să dea un interviu nenorocit fără să amintească de mine...

— încearcă să îndrepte lucrurile și tu nu lași deloc de la tine!

— încearcă să corecteze o parte neplăcută a imaginii lui publice, spuse Strike aspru. Spune-i să-și plătească impozitele dacă vrea să fie făcut cavaler. Eu nu sunt oaia lui neagră de casă, fir-ar a dracu'.

Strike închise, mai furios decât se așteptase, cu inima bubuindu-i dureros sub haină. Aruncă chiștocul pe stradă, iar gândurile lui se îndreptară inevitabil spre Joan, cu eșarfa care îi ascundea capul chel, și Ted, plângând deasupra cănii de ceai. De ce nu putea să fie Rokeby pe moarte, se gândi furios, iar mătușa lui să fie sănătoasă și fericită, încrezătoare că va prinde

următoarea zi de naștere, plimbându-se prin St Mawes, discutând cu prietenii ei de-o viață, plănuind mese pentru Ted, sâcâindu-1 pe Strike la telefon să vină în vizită?

Peste câteva minute, când dădu colțul cu Land Roverul, Robin fu șocată de aspectul lui Strike. Chiar dacă îi spusese la telefon despre gripă și puiul expirat, în realitate arăta considerabil mai slab și părea atât de mânios că Robin se uită fără să vrea la ceas, ca să vadă dacă nu cumva întârziase.

— E totul în regulă? întrebă ea când el deschise portiera din stânga.

— Da, răspunse el laconic, urcând în mașină și trântind portiera.

— La mulți ani.

— Nu ne-am spus deja la mulți ani?

— De fapt, nu, replică Robin, oarecum iritată de ursuzenia lui. Dar, te rog, nu te simți obligat să spui și tu. N-aș vrea să te simți strâns cu ușa să...

— La mulți ani, Robin, murmură Strike.

în timp ce ștergătoarele lucrau din greu să păstreze parbrizul curat, Robin se desprinse de trotuar, având o senzație clară de déjà vu. Strike fusese morocănos și când îl luase de ziua lui de naștere și, în ciuda situației prin care trecea el, și ea era obosită, și ea avea îngrijorări personale și ar fi apreciat puțin efort din partea lui.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic.

Merseră câteva minute în tăcere, până când Robin spuse:

— Ai văzut e-mailul lui Barclay?

— Despre Dublă Măsură și prietena lui? Da, tocmai l-am citit. I-a dat papucii și ea n-o să-și dea seama niciodată că a fost din cauză că era prea loială.

— E un ciudat, spuse Robin, dar atâta timp cât își achită factura...

— Exact la asta m-am gândit și eu, spuse Strike, făcând un efort conștient de a se scutura de proasta dispoziție.

La urma urmei, nimic din toate astea —Joan, Pru, Al, Rokeby — nu era din vina lui Robin. Ea ținuse agenția funcțională cât el se ocupa de problemele din Cornwall. Merita mai mult.

— Acum avem loc pentru încă un client de pe lista de așteptare, spuse el, străduindu-se să adopte un ton mai entuziast. O s-o sun pe agenta de bursă care crede că soțul și-o trage cu bona, bine?

— Păi, spuse Robin, cazul Alunecosului acaparează o grămadă de resurse. Ne ocupăm de el, de șeful lui și de femeia din Stoke Newington. Știi, Șeful s-a întors aseară la Elinor Dean. Totul s-a repetat, inclusiv bătaia ușoară pe cap.

— Serios? spuse Strike încruntându-se.

— Da. Dar clienții încep să devină nerăbdători și vor probe adevărate. Plus că încă n-am ajuns la nicio soluție cu Carte Poștală, iar Bamborough ne ocupă destul de mult timp.

Robin nu voia să spună explicit că, în condițiile în care Strike făcea întruna naveta între Londra și Cornwall, ea și subcontractorii acopereau cazurile curente ale agenției cu prețul renunțării la zilele lor libere.

— Deci tu crezi că ar trebui să ne concentrăm pe Alunecos și Carte Poștală?

— Cred că ar trebui să acceptăm faptul că Alunecosul e în prezent o misiune de trei persoane și să nu ne grăbim să luăm pe altcineva.

— Bun, mi se pare corect, mormăi Strike. Se mai știe ceva despre ghida de la Național Portrait Gallery? Barclay mi-a spus că erai îngrijorată că s-ar putea sinucide.

— De ce ți-o fi spus? replică Robin.

Acum îi părea rău că dăduse glas anxietății ei: o făcea să pară moale și neprofesionistă.

— N-a vrut să spună nimic prin asta. Tipa a reapărut?

— Nu, spuse Robin.

— Prezentatorul a mai primit vreo carte poștală?

— Nu.

— Poate ai speriat-o.

Strike scoase din buzunar carnetul și îl deschise, în timp ce ploaia continuă să răpăie pe parbriz.

— Am câteva mărunțișuri despre Bamborough, înainte să ne întâlnim cu Cynthia Phipps. Apropo, eliminarea camionetei a fost o treabă minunată.

— Mersi, spuse Robin.

— Dar există o camionetă nouă la locul faptei.

— Ce? spuse Robin ascuțit.

— Am vorbit ieri cu fiica lui Ruby Elliot. Ți-o amintești pe Ruby...

— Femeia care a văzut din mașină două femei care se luptau.

— Chiar ea. Am vorbit și cu un nepot al doamnei Fleury, cea care traversa Clerkenwell Green conducând-o prin ploaie pe mama ei senilă.

Strike își drese vocea și citi din notițele lui:

— Potrivit lui Mark Fleury, mătușa lui s-a supărat destul de tare că ziarele au descris-o ca „luptându-se" și chiar „trăgând" de mama ei, deoarece se sugera că fusese dură cu bătrâna. A spus că o grăbea pe mama ei, nu o obliga, dar a recunoscut că altfel descrierea li se potrivea la fix: locul respectiv, momentul, gluga de ploaie, pelerina etc. Dar Talbot s-a repezit la discrepanța cu „noi nu ne luptam" și a încercat s-o preseze pe doamna Fleury să-și retracteze povestea și să recunoască faptul că ea și bătrâna n-aveau cum să fie oamenii văzuți de Ruby Elliot. Dar ea n-a

acceptat una ca asta. Prea li se potrivea descrierea: era sigură că ele erau cele în cauză. Așa că Talbot s-a întors la Ruby și a încercat s-o oblige *pe ea* să-și schimbe povestea. îți amintești probabil că la intrarea pe Albemarle Way mai era o cabină telefonică. Talbot a încercat s-o convingă pe Ruby că de fapt văzuse

350 doi oameni care se luptau în fața *acelei* cabine. Și aici lucrurile devin destul de interesante.

Strike dădu o pagină a carnetului.

— Potrivit fiicei lui Ruby, aceasta era o femeie aeriană și o șoferiță agitată care nu se pricepea să citească o hartă și practic nu avea niciun fel de simț al orientării. Pe de altă parte, fiica ei susține că avea o memorie foarte precisă a micilor detalii vizuale. Poate că nu-și amintea pe ce stradă se întâlnise cu o cunoștință, dar putea să descrie până la culoarea șireturilor ce purta aceasta. în tinerețe fusese vitrinieră. Deoarece în general nu era sigură de nimic, lui Talbot ar fi trebuit să-i fie ușor s-o convingă că, de fapt, confundase cabina telefonică, dar cu cât o presa mai tare, cu atât mai ferm rezista ea, iar motivul pentru care i se opunea atât de tare, susținând că cele două femei nu aveau cum să fi fost în fața cabinei telefonice de pe Albemarle, era acela că văzuse *altceva* întâmplându-se lângă acea cabină telefonică anume, ceva ce uitase complet până când Talbot amintise de clădirea cu profil ascuțit. Nu uita că Ruby nu cunoștea deloc Clerkenwell. Potrivit fiicei ei, în seara aceea Ruby se învârtea în cerc, ratând întruna Hayward's Place, unde se mutase fiica sa. Când Talbot a spus „Sunteți sigură că nu le-ați văzut pe cele două femei care se luptau lângă *cealaltă* cabină telefonică, lângă clădirea cu profil ascuțit de la colțul lui Albemarle Way?", Ruby și-a amintit brusc că în acel punct al drumului trebuise să frâneze, deoarece o camionetă din fața ei oprise lângă clădirea cu profil ascuțit fără să semnalizeze. Oprise ca să ia o femeie tânără și îndesată, cu pielea închisă la culoare, care stătea lângă cabina telefonică în ploaia torențială. Femeia…

— Stai puțin, spuse Robin, desprinzându-și pentru o clipă ochii de la strada udată de ploaie pentru a privi spre Strike. „îndesată și cu piele închisă la culoare?" Doar nu era *Theo!*

— Ruby așa a crezut, după ce a comparat-o pe cea din ploaie cu schița făcută de desenator ultimei paciente a lui Margot. Piele închisă la culoare, constituție solidă, păr des și negru — lipit de

față, pentru că era ud — și purta o pereche de...

Strike rosti apăsat numele nefamiliar, citind din carnet.

—... cercei *Kuchi.*

— Ce sunt cerceii Kuchi?

— Cercei în stil rromani, potrivit fiicei lui Ruby, ceea ce ar putea explica de ce Gloria o descrisese pe Theo drept „țigănoasă". Ruby se pricepea la haine și bijuterii. Era genul de detaliu pe care îl observa. Camioneta a frânat fără să semnalizeze ca să o ia pe fata care ar fi putut fi Theo, blocând temporar traficul. Mașinile din spatele lui Ruby claxonau. Fata cu pielea închisă la culoare s-a urcat pe locul din față, camioneta a pornit în direcția lui St John Street și Ruby a pierdut-o din vedere.

— Și nu i-a spus lui Talbot?

— Fiica ei spune că, la momentul la care și-a amintit al doilea incident, era epuizată de toată această afacere, sătulă până peste cap ca Talbot să tune și să fulgere la adresa ei și să-i spună că mai mult ca sigur că se înșela când susținea că femeile care se luptau nu erau Margot și Creed travestit și regreta că ieșise la lumină. După ce Lawson a preluat cazul, Ruby s-a temut de ce i-ar fi putut spune poliția și presa dacă ar fi venit dintr-odată cu povestea că văzuse pe cineva care semăna cu Theo. Pe bună dreptate sau nu, s-a gândit că ar putea părea că, după ce primul lucru pe care îl văzuse se dovedise lipsit de valoare, voia să mai încerce o dată să fie importantă pentru anchetă.

— Dar fiicei ei i s-a părut în regulă să-ți spună toate astea?

— Păi, Ruby e moartă, nu-i așa? Acum nu mai poate s-o afecteze. Fiica ei a spus foarte clar că nu crede că lucrurile astea mai au vreo importanță, așa că de ce să nu-mi spună totul?

Strike dădu o pagină în carnet și continuă:

— Și, în definitiv, nu știm dacă fata aceea chiar *era* Theo... chiar dacă eu personal cred că era. Theo nu era înregistrată la cabinet, așa că probabil nu cunoștea zona. Colțul acela ar fi fost un loc foarte la îndemână în care să se întâlnească cu camioneta, după ce fusese la doctor. E o grămadă de loc în care putea să oprească.

— E adevărat, spuse Robin încet, dar, dacă fata chiar *era* Theo, asta elimină orice implicare a ei în dispariția lui Margot, nu-i așa? E evident că a părăsit cabinetul singură și a luat o mașină care a plecat...

— Cine conducea camioneta?

— Nu știu. Oricine. Părinte, prieten, frate...

— De ce Theo nu a ieșit la lumină după toate apelurile poliției?

— Poate îi era frică. Poate avea o problemă medicală despre care nu voia să afle lumea. O grămadă de oameni ar prefera să nu aibă de-a face cu poliția.

— Da, ai dreptate, recunoscu Strike. Ei, eu tot cred că e important să știm că unul dintre ultimii oameni care au văzut-o pe Margot în viață a părăsit zona într-un vehicul suficient de mare ca să ascundă înăuntru o femeie. Și, apropo de ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viață, ai primit vreun răspuns de la Gloria Conți?

— Nu, spuse Robin. Dacă până la sfârșitul săptămânii viitoare nu se întâmplă nimic, o să încerc să iau legătura cu ea prin intermediul soțului.

Strike dădu o pagină din carnetul lui.

352

—După ce am vorbit cu fiica lui Ruby și cu tipul din familia Fleury, l-am sunat iar pe doctorul Gupta. Nu știu dacă-ți mai amintești, dar în rezumatul pe care l-am făcut însemnărilor cu horoscopul aminteam de un „Scorpion" a cărui moarte, potrivit lui Talbot, o îngrijora pe Margot.

—Da, spuse Robin. Speculai că Scorpionul ar putea să fie prietena căsătorită a lui Steve Douthwaite, care s-a sinucis.

—Bună memorie, spuse Strike. Ei, Gupta nu-și amintește de niciun pacient care să fi murit în circumstanțe neelucidate sau într-un mod care să o fi tulburat pe Margot, chiar dacă a subliniat că toate astea s-au întâmplat acum 40 de ani și nu poate să jure că nu a existat totuși un astfel de pacient. Apoi l-am întrebat dacă știe pe cine ar fi putut să viziteze Joseph Brenner într-un bloc de apartamente de pe Skinner Street în seara dispariției lui Margot. Gupta spune că aveau mai mulți pacienți pe Skinner Street, dar nu-și poate imagina vreun motiv pentru care Brenner să fi mințit despre o vizită la domiciliu acolo. Și o ultimă informație, nu foarte utilă: Gupta își amintește că la sfârșitul petrecerii de Crăciun a cabinetului, pe Gloria au venit s-o ia câțiva bărbați. își amintește că unul din ei era mult mai în vârstă și spune că a presupus că e tatăl Gloriei. Numele de „Mucky Ricci" nu îi spune nimic.

La mijlocul podului Chiswick, soarele răzbătu brusc printr-o spărtură în norii de ploaie, orbindu-i cu lumina lui. Tamisa murdară de sub pod și bălțile puțin adânci sclipiră cu o strălucire ca de laser,

dar peste câteva secunde norii se închiseră la loc și acum iar mergeau prin ploaie, în lumina cenușie și mohorâtă de ianuarie, de-a lungul unei șosele drepte cu două benzi mărginite de tufișuri care luceau de apă și de copaci des- puiați de frunze.

—Și filmul? spuse Robin, privind în lateral spre Strike. Filmul din mansarda lui Gregory Talbot? Ai spus că-mi spui când ne vedem.

— Ah, spuse Strike. Da.

Ezită, privind dincolo de ștergătoare spre șoseaua lungă și dreaptă din fața lor, care sclipea sub o perdea diagonală de ploaie.

—înfățișa o femeie cu capul acoperit cu o glugă care era violată în grup și ucisă.

Robin simți furnicături ușoare pe gât și cap.

—Și când te gândești că există oameni pe care îi excită asta, murmură ea dezgustată.

Din tonul ei, Strike își dădu seama că Robin nu înțelesese, crezând că el descrisese o ficțiune pornografică.

— Nu, spuse el, nu era porno. Cineva a filmat... chestia reală.

Robin îl privi, șocată, apoi se întoarse rapid cu fața la drum. Nodurile degetelor i se albiseră pe volan. Dintr-odată, mintea îi fu asediată de imagini respingătoare. Ce văzuse Strike de îl făcuse să pară atât de rezervat, atât de inexpresiv? Oare corpul femeii cu glugă pe cap semăna cu trupul lui Margot, cel despre care Oonagh Kennedy spusese că era „numai picioare"?

— Ești în regulă? întrebă Strike.

— Da, aproape că se răsti ea. Ce — ce-ai văzut — cum...?

Dar Strike preferă să răspundă la o întrebare pe care ea nu o pusese.

—Femeia avea o cicatrice lungă pe cutia toracică. Nu scria nicăieri în relatările de presă sau în constatările poliției că Margot ar fi avut o astfel de cicatrice. Nu cred că era ea.

Robin nu spuse nimic, dar continuă să fie tensionată.

—Au fost patru bărbați implicați, continuă Strike, toți albi și toți cu fețele acoperite. Exista și un al cincilea bărbat care privea. Brațul lui a intrat pentru scurt timp în cadru. E posibil să fi fost Mucky Ricci. Avea un inel mare de aur, defocalizat.

Strike se străduia să reducă descrierea la o serie de fapte seci. Avea mușchii piciorului la fel de încordați ca mâinile lui Robin și era pregătit să preia el volanul. Robin mai avusese o dată un atac de panică în timp ce mergeau cu mașina.

— Ce spune poliția? întrebă Robin. Știu de unde provine filmul?

—Hutchins a pus niște întrebări. Un fost polițist de la Moravuri crede că aparține unui lot confiscat în timpul unei razii din '75 la un club din Soho. Proprietarul clubului era Ricci. Au găsit la subsol o grămadă de pornografie hardcore. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Talbot era și el la Moravuri. Nu mă pot gândi la altceva decât că Talbot l-a șterpelit sau l-a copiat, după ce amicul lui i l-a arătat.

— De ce ar fi făcut așa ceva? spuse Robin, pe un ton ușor disperat.

—Nu cred că o să găsim un răspuns mai bun decât „pentru că era bolnav psihic", spuse Strike. Dar cred că totul a plecat de la interesul lui față de Ricci. Aflase că Ricci era înregistrat la cabinetul din St John și că luase parte la petrecerea de Crăciun. în însemnările lui îl numește pe Ricci...

— ... Leu trei, spuse Robin. Da, știu.

Mușchii piciorului lui Strike se relaxară puțin. Robin era atât de concentrată și de atentă că nu părea să fie pe punctul de a suferi un atac de panică.

— Ai învățat pe dinafară e-mailul meu? o întrebă el.

Fu rândul lui Robin să-și aducă aminte de Crăciun și de cât de bine îi făcuse să se îngroape în lucru, chiar dacă pentru puțină vreme, la masa din bucătăria părinților.

— Sunt atentă la ce citesc, atâta tot.

— Păi, eu tot nu înțeleg de ce nu a urmărit Talbot pista Ricci, deși, judecând după însemnările cu horoscopul, în cele șase luni în care a fost însărcinat cu cazul ăsta starea lui mintală s-a deteriorat rapid. Presupun că a furat cutia cu filmul cu puțin timp înainte să fie dat afară din poliție, și astfel se explică de ce nu e menționată în constatările poliției.

— Și apoi a ascuns-o pentru ca nimeni altcineva să nu mai poată ancheta moartea femeii, spuse Robin, a cărei compasiune față de Bill Talbot fusese, dacă nu anihilată, cel puțin știrbită serios. De ce naiba nu a dus filmul înapoi la poliție când și-a venit din nou în minți?

— Probabil din cauză că voia să-și recupereze slujba, iar când asta n-a mers a vrut să fie sigur că-și primește pensia. Lăsând la o parte integritatea elementară, nu văd de ce s-ar fi apucat să recunoască faptul că manipulase probele din alt caz. Toată lumea era deja supărată pe el: familiile victimelor, presa, poliția, toți îl învinovățeau pentru că făcuse praf ancheta. Și apoi Lawson, un tip pe care el nu

îl place, preia cazul și îi spune să nu-și mai bage nasul. Probabil că Talbot și-a spus că femeia moartă e doar o prostituată sau...

— Dumnezeule, spuse Robin cu furie.

— Nu *eu* spun „doar o prostituată", spuse Strike repede. încercam să ghicesc mentalitatea unui polițist din anii '70 care fusese deja făcut de rușine în public pentru că dăduse peste cap un caz important.

Robin nu spuse nimic, dar în tot restul călătoriei avu o expresie împietrită pe față, în timp ce Strike, cu mușchii de la un picior și jumătate atât de încordați că îl dureau, se străduia să nu lase să se vadă că urmărește cu coada ochiului mâinile care strângeau cu putere volanul.

35

... îndată, frumoasa Aurora se ridică roșind, Astfel
vădind că noaptea toată, O petrecuse-n-al lui
Tithon rece pat, De-aceasta fiind de sine rușinată.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Ai mai fost aici? o întrebă Strike pe Robin, în timp ce ea oprea în parcarea de la Hampton Court.

De când îi povestise despre film, Robin rămăsese tăcută, iar Strike încerca să întrerupă tensiunea.

— Nu.

Coborâră din Land Rover și traversară parcarea, prin ploaia rece.

— Unde anume ne întâlnim cu Cynthia?

— La Privy Kitchen Café, spuse Robin. Presupun că o să ne dea o hartă la casă.

Știa că filmul ascuns în mansarda lui Gregory Talbot nu era vina lui Strike. Nu el îl pusese acolo, nu el îl ascunsese timp de 40 de ani, și nu avusese cum să știe, când îl băgase în proiector, că urma să vadă ultimele clipe îngrozite și chinuitoare ale unei femei. N-ar fi vrut ca el să-i ascundă adevărul despre ceea ce văzuse. Cu toate acestea, descrierea seacă și lipsită de orice emoții o iritase. Oricât ar fi părut de rezonabil sau nu, ar fi vrut să vadă un semn că Strike fusese scârbit, dezgustat sau oripilat.

Dar poate că dorința ei nu era realistă. Cu mult înainte ca ea să-l cunoască, Strike fusese polițist militar și din acea perioadă deprinsese o detașare pe care uneori i-o invidia. Sub calmul pe care și-l impusese la exterior, Robin se simțea zguduită și îngrețoșată, și și-ar fi dorit să știe că, atunci când privise înregistrarea cu momentele în care femeia murea, Strike se raportase la ea ca la o persoană la fel de reală ca el.

Doar o prostituată.

Pașii lor răsunau pe asfaltul ud, în timp ce se îndreptau spre palatul de cărămidă roșie care se înălța în fața lor, iar Robin, care voia să-și alunge din minte acele imagini înfiorătoare, încercă să-și amintească tot ce știa despre Henric al VUI-lea, acel rege crud și corpolent din Casa Tudor care le decapitase pe două dintre cele șase soții ale lui. în schimb, se trezi că se gândește la Matthew.

Când Robin fusese violată cu brutalitate de un bărbat care purta o mască de gorilă și care pândise de sub scările din cămin, Matthew fusese bun, răbdător și înțelegător. Poate că avocatei ei i se părea de neînțeles motivul pentru care un divorț care ar fi trebuit să fie foarte simplu îi provoca atâta sete de răzbunare lui Matthew, dar Robin ajunsese să creadă că Matthew fusese profund șocat de sfârșitul mariajului lor deoarece el era de părere că i se cuvine recunoștință infinită pentru că o ajutase în cea mai rea perioadă din viața ei. Robin era sigură că Matthew considera că ea îi este îndatorată pentru totdeauna.

în ochii lui Robin apărură lacrimi. înclină umbrela astfel încât Strike să nu-i poată vedea fața și clipi cu putere și ochii i se limpeziră.

Străbătură în tăcere curtea pietruită, până când Robin se opri brusc. Strike, căruia nu-i făcea niciodată plăcere să parcurgă astfel de suprafețe neregulate cu proteza lui, nu regreta pauza, dar era puțin îngrijorat că o să fie beneficiarul unei răbufniri.

— Uită-te acolo, zise Robin, arătând în jos spre o piatră de pavaj strălucitoare.

Strike se uită mai atent și văzu, spre surpriza lui, o cruce mică a lui St John gravată pe o cărămidă mică și pătrată.

— Coincidență, spuse el.

Merseră mai departe, în timp ce Robin își impuse să privească în jur și să studieze împrejurimile. Trecură într-o a doua curte, unde un ghid în costum de bufon medieval se adresa unui grup de elevi care purtau pelerine cu glugă.

— O, uau, spuse Robin încet, privind peste umăr și apoi dându-se înapoi câțiva pași, ca să vadă mai bine obiectul aflat sus pe perete, deasupra arcadei. Uită-te la *aial*

Strike făcu întocmai și văzu un ceas astronomic imens, din secolul al XVI-lea, ornat în albastru și auriu. Pe marginea lui erau marcate zodiile, atât prin simbolurile cu care Strike se familiarizase

fără să vrea, cât și prin picturi care o reprezentau pe fiecare. Robin zâmbi la expresia lui de surpriză amestecată cu iritare.

— Ce e? o întrebă el, văzând-o amuzată.

— Tu, zise ea, întorcându-se să meargă mai departe. Ești furios pe zodiac.

— Dacă ți-ai fi petrecut trei săptămâni înotând prin aiurelile lui Talbot n-ai fi nici tu prea entuziasmată de zodiac.

Se dădu în spate, ca să o lase pe Robin să intre prima în palat. Urmând harta pe care o primise Strike, o luară pe o pasarelă acoperită, împodobită cu steaguri, îndreptându-se spre Privy Kitchen Café.

— Ei, eu cred că astrologia are o anume poezie, spuse Robin, care făcea un efort conștient să nu se gândească la cutia veche cu film a lui Talbot și la fostul ei soț. Nu spun că funcționează, dar are un fel de — de simetrie, o ordine...

Printr-o ușă din dreapta văzură o mică grădină în stil Tudor. Animale heraldice în culori vii stăteau de strajă deasupra unor straturi înălțate și pătrate pline de plante din secolul al XVI-lea. Apariția bruscă a leopardului pătat, a cerbului alb și a dragonului roșu păru s-o înveselească pe Robin, subliniind astfel puterea și farmecul simbolului și mitului.

— Are o logică — nu în adevăratul sens al cuvântului, spuse ea, în timp ce straniile creaturi fantastice ieșeau din câmpul lor vizual, dar a supraviețuit pentru un motiv.

— Da, răspunse Strike. Oamenii sunt dispuși să creadă orice porcării vechi.

Văzu, oarecum ușurat, că Robin zâmbește. Intrară într-o cafenea cu pereți albi, ferestre mici, din sticlă caroiată, și mobilă de stejar închisă la culoare.

— Găsește o masă mai retrasă, eu iau de băut. Ce vrei, cafea?

Robin alese o încăpere învecinată, se așeză la o masă de sub una dintre ferestrele caroiate și frunzări scurta istorie a palatului pe care o primiseră odată cu biletele. Conform acesteia, Cavalerii St John deținuseră cândva pământul pe care se afla palatul, ceea ce explica crucea de pe pavaj, iar Cardinalul Wolsey îi dăduse lui Henric al VIII-lea palatul într-o zadarnică tentativă de a preveni declinul influenței sale. Dar când citi că se spune că fantoma lui Catherine Howard, o tânără de 19 ani, aleargă țipând prin Galeria Bântuită, implorându-1 pe vecie pe soțul ei de 50 de ani, regele, să nu o decapiteze, Robin închise broșura fără să mai citească un rând.

Când se întoarse cu cafelele, Strike o găsi cu brațele încrucișate și privind în gol.

— E totul în regulă?

— Da, zise ea. Mă gândeam doar la zodii.

— în continuare? spuse el, dându-și ușor ochii peste cap.

— Jung credea că a fost prima tentativă de psihologie a omului, știai?

— Nu, zise Strike, așezându-se în fața ei.

Știa că Robin studiase psihologia înainte să abandoneze universitatea.

— Dar nu există nicio scuză să te mai folosești de zodii acum, când avem psihologie adevărată, nu-i așa?

— Folclorul și superstiția nu au dispărut. Nu o să dispară niciodată. Oamenii au nevoie de ele.

Robin sorbi din cafea.

— Cred că o lume pur științifică ar fi foarte rece. Știi, Jung vorbea și despre subconștientul colectiv. Arhetipurile care stau la pândă în noi toți.

Dar Strike, a cărui mamă se asigurase că el își petrece o mare parte din copilărie într-o negură de tămâie, mizerie și misticism, replică scurt:

— Da, mă rog. Eu țin cu Rațiunea.

— Oamenilor le place să fie conectați la ceva mai mare decât ei, spuse Robin, privind pe geam, spre cerul ploios. Cred că asta te face să te simți mai puțin singur. Astrologia te pune în legătură cu universul, nu-i așa? Și cu mituri și idei străvechi...

— ... și, întâmplător, îți alimentează egoul, spuse Strike. Te face să te simți mai puțin nesemnificativ. „Uite cât de special îmi spune universul că sunt." Nu mă convinge ideea că eu am multe în comun cu alte persoane născute pe 23 noiembrie, așa cum nu cred nici că dacă sunt născut în Cornwall sunt mai bun decât cineva născut în Manchester.

— Eu n-am spus...

— Tu poate că n-ai spus, dar cel mai vechi prieten al meu spune. Dave Polworth.

— Cel pe care îl enervează că nu pun steagul Cornwall-ului pe căpșuni?

— Exact. Naționalist înflăcărat din Cornwall. Devine defensiv dacă

îl contrazici — „Eu nu spun că suntem mai buni ca alții" —, dar crede că n-ar trebui să ai voie să cumperi proprietăți acolo dacă nu poți dovedi că provii din Cornwall. Dacă ții la dinții tăi, nu-i aminti că el s-a născut în Birmingham.

Robin zâmbi.

— Dar e cam același lucru, nu-i așa? spuse Strike. „Sunt special și diferit pentru că m-am născut pe stânca asta." „Sunt special și diferit pentru că m-am născut pe 12 iunie..."

— Dar locul în care te naști *chiar* influențează cine ești, spuse Robin. Normele culturale și limba au efectul lor. Și există studii care au demonstrat că oamenii născuți în anumite perioade ale anului sunt mai predispuși la anumite boli.

— Deci Roy Phipps sângerează mult din cauză că s-a născut...?

Bună! Strike se întrerupse brusc, cu ochii ațintiți asupra ușii.

Robin se întoarse și văzu, cu surprindere, o femeie zveltă îmbrăcată într-o rochie lungă și verde în stil Tudor și purtând o perucă.

— îmi pare *atât* de rău! spuse femeia, arătând spre costumul ei și râzând nervos în timp ce se apropia de masa lor. Am crezut că o să am timp să mă schimb! Mă ocupam de un grup de elevi — am terminat târziu...

Strike se ridică în picioare și întinse mâna, ca să i-o strângă pe a ei.

— Cormoran Strike, spuse el, cu privirea ațintită asupra colierului ei din imitație de perle, care avea ca medalion inițiala „B". Presupun că sunteți Anne Boleyn?

În râsul Cynthiei erau câteva fornăieli discordante care îi accentuau asemănarea cu o elevă stângace, ceea ce crea un efect bizar, având în vedere că era o femeie de vârstă mijlocie. Mișcările ei mai degrabă exagerate și dizgrațioase nu se potriveau deloc cu rochia de catifea lungă până în pământ.

— Ha ha ha, da, eu sunt! E doar a doua oară când sunt Anne. Când credeai că te-ai gândit la *toate* întrebările pe care ar putea să ți le pună copiii, vine unul și zice „Cum te-ai simțit când ți-au tăiat capul?", ha ha ha ha!

Cynthia nu era deloc așa cum se așteptase Robin, a cărei imaginație, își dădu seama acum, o pregătise pentru o blondă tânără, stereotipul bonei scandinave... sau asta era din cauză că Sarah Shadlock avea un păr aproape alb?

— Cafea? o întrebă Strike pe Cynthia.

— Cafea, da, vă rog, minunat, mulțumesc, spuse Cynthia cu un entuziasm exagerat.

După ce Strike plecă, oferi o mică reprezentație de pantomimă, pre- făcându-se că nu știe pe ce scaun să se așeze, până când Robin trase, zâmbind, scaunul de lângă ea și îi întinse mâna.

— Ah, da, bună! spuse Cynthia așezându-se și dând mâna cu ea.

Cynthia afișa un zâmbet neliniștit pe fața îngustă și palidă. Irișii ochilor mari erau împestrițați, de o culoare nedeterminată, un amestec de albastru, verde și gri, iar dinții îi erau mai degrabă strâmbi.

— Deci faceți turul îmbrăcată conform personajului? întrebă Robin.

— Da, exact, ca sărmana Anne, ha ha ha, spuse Cynthia râzând iar nervos și fornăit și frământându-și degetele subțiri. „N-am putut să-i ofer regelui un fiu! Se spune că sunt vrăjitoare!" Astea sunt lucrurile pe care vor să le audă copiii; trebuie să mă străduiesc din greu să vorbesc despre politică, ha ha ha. Sărmana Anne. Ah, sunt încă — pot să-mi scot măcar asta, ha ha ha!

Cynthia se apucă să-și scoată peruca. Chiar dacă își dădea seama că Cynthia e foarte agitată și că râsul ei permanent era mai degrabă un

360 tic decât o dovadă că se distra cu adevărat, Robin își aminti iar de Sarah Shadlock, care tindea să râdă mult și zgomotos, mai ales în prezența lui Matthew. Intenționat sau nu, râsul Cynthiei crea un fel de obligație: fie îi zâmbești, fie pari ostil. Robin își aminti un documentar despre maimuțe pe care îl văzuse într-o seară în care era prea obosită ca să se ridice și să se ducă la culcare: și cimpanzeii râdeau unul la altul, pentru a-și manifesta coeziunea socială.

Când se întoarse la masă cu cafeaua Cynthiei, Strike o găsi cu capul gol. Părul ei închis la culoare era pe jumătate încărunțit, pieptănat pe spate și prins într-o coadă scurtă și subțire.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că vă întâlniți cu noi, doamnă Phipps, spuse el, așezându-se.

— Cu plăcere, cu plăcere, spuse Cynthia, dând din mâinile ei subțiri și râzând iar. Orice pot face ca s-o ajut pe Anna să — dar Roy nu se simte bine, așa că n-am vrut să-i fac griji acum.

— îmi pare rău să aud...

— Da, mulțumesc, nu, e cancer de prostată, spuse Cynthia, fără să mai râdă de data aceasta. Radioterapie. Roy nu e foarte vesel.

Anna și Kim au venit azi-dimineață să stea cu el, altfel n-aș fi putut să — nu-mi place să-l las singur acum, dar fetele sunt acolo, așa că m-am gândit că ar fi în regulă să...

Sfârșitul propoziției se pierdu când ea sorbi din cafea. Mâna îi tremura ușor când puse ceașca la loc pe farfurioară.

— Probabil v-a spus fiica dumneavoastră vitregă... începu Strike.

Dar Cynthia îl întrerupse imediat.

— *Fiică.* Nu o numesc niciodată pe Anna fiica mea vitregă. Scuze, dar pentru mine Anna e la fel ca Jeremy și Ellie. Absolut nicio diferență.

Robin se întrebă dacă era adevărat. Era stânjenitor de conștientă că o parte a ei se ținea la distanță, urmărind-o pe Cynthia cu ochi critici. *Nu e Sarah,* își reaminti Robin.

— Ei, sunt sigur că Anna v-a spus pentru ce ne-a angajat și așa mai departe.

— Da, spuse Cynthia. Nu, trebuie să recunosc, mă așteptam la ceva de genul acesta de ceva timp. Sper ca asta să n-o facă să se simtă mai rău.

— Și noi sperăm la fel, evident, spuse Strike.

Cynthia râse:

— Ah, nu, bineînțeles, da.

Strike își scoase carnetul, în care erau împăturite câteva foi fotocopi- ate, și un pix.

— Am putea să începem cu declarația pe care ați dat-o poliției?

— O aveți? spuse Cynthia, uimită. Originalul?

— O fotocopie, spuse Strike despăturind-o.

— Cum... e ciudat. Să o văd iar după atâta timp. Aveam 18 ani. Optsprezece! Parcă a fost acum un secol, ha ha ha!

Robin văzu că semnătura din partea de jos a primei pagini era rotunjită și copilăroasă. Strike îi întinse Cynthiei paginile fotocopiate, iar ea le luă cu o expresie aproape înspăimântată.

— Mă tem că sunt groaznic de dislexică. Am fost diagnosticată abia la 42 de ani. Părinții mei credeau că sunt puturoasă, ha ha ha... ăă, deci...

— Vreți să v-o citesc eu? sugeră Strike.

Cynthia îi dădu imediat înapoi declarația.

— Mulțumesc — așa îmi învăț toate textele de ghid, le ascult de pe discuri audio, ha ha ha...

Strike netezi foile fotocopiate pe masă.

— Vă rog să mă întrerupeți dacă vreți să adăugați sau modificați ceva, îi spuse el Cynthiei, care dădu din cap în semn că așa o să facă. „Nume, Cynthia Jane Phipps... data nașterii, 20 iulie 1957... adresă „Anexă, Broom House, Church Road"... adică unde Margot...?

— Aveam o locuință separată deasupra garajului dublu, spuse Cynthia. Robin avu impresia că Cynthia subliniase ușor cuvântul „separată".

— „Sunt angajată ca bonă a fiicei nou-născute a doctorului Phipps și a doctorului Bamborough și locuiesc în casa lor..."

— Era o garsonieră separată, spuse Cynthia. Avea intrarea ei.

— „Programul meu...", murmură Strike. Nu cred că ne interesează partea asta. De aici: „în dimineața zilei de 11 octombrie am început lucrul la ora 7 dimineața. Am văzut-o pe dr. Bamborough înainte să plece la lucru. Părea exact ca de obicei. Mi-a amintit că o să se întoarcă târziu, pentru că se ducea să bea ceva cu prietena ei, Oonagh Kennery, aproape de locul ei de muncă. Deoarece dr. Phipps era țintuit la pat din cauza unui accident recent..."

— Anne v-a spus despre boala von Willebrand a lui Roy? întrebă Cynthia neliniștită.

— Ăă — nu cred că *ea* ne-a spus, dar apare în raportul poliției.

— Ah, nu v-a spus? întrebă Cynthia, care părea nefericită să audă asta. Păi, el e tipul trei. Asta înseamnă că e grav, la fel de rău ca hemofilia. I se umflase genunchiul și îl durea foarte tare, abia putea să se *miște.*

— Da, spuse Strike, e în raportul...

— Nu, pentru că el a avut un accident pe 7, spuse Cynthia, care părea hotărâtă să povestească. Era o zi ploioasă, ploua cu găleata, puteți verifica asta. Roy tocmai dădea colțul spitalului spre parcare când un pacient

362 ambulator a intrat în el cu bicicleta. Roy a fost agățat de roata din față, a alunecat, s-a lovit la genunchi și a sângerat serios. Acum are injecții profilactice și nu mai e ca înainte, dar pe vremea aia, dacă se rănea, putea să zacă săptămâni întregi.

— înțeleg, spuse Strike.

Considerând că astfel ar da dovadă de tact, își notă cu grijă toate aceste detalii, pe care le citise deja în mărturiile depuse de Roy și în interogatoriile efectuate de poliție.

— Nu, Anna știe că tatăl ei era bolnav în ziua aceea. A știut

întotdeauna, adăugă Cynthia.

Strike continuă să citească declarația cu voce tare. Făcea referire la fapte pe care Strike și Robin le știau deja. Cynthia se ocupase de bebelușa Anna acasă. Mama lui Roy venise în cursul zilei. Wilma Bayliss făcuse curat timp de trei ore și plecase. Cynthia le dusese din când în când ceai bolnavului și mamei lui. La ora 6, Evelyn Phipps se dusese acasă, în bungaloul ei, să joace bridge cu prietenele, lăsând o tavă cu mâncare pentru fiul ei.

— „La ora 8 a acelei seri mă uitam la televizorul din livingul de la parter, când am auzit telefonul sunând în hol. De obicei, răspundeam la telefon doar dacă și dr. Phipps, și dr. Bamborough erau plecați. Deoarece dr. Phipps era acasă și putea să răspundă la telefonul de lângă patul lui, n-am răspuns. Peste aproximativ cinci minute am auzit gongul pe care doamna Evelyn Phipps îl instalase lângă patul doctorului Phipps pentru urgențe. M-am dus la etaj. Dr. Phipps era tot în pat. Mi-a spus că la telefon fusese domnișoara Kennedy. Dr. Bamborough nu apăruse la bar. Dr. Phipps a spus că el crede că aceasta probabil fusese reținută la serviciu sau uitase. M-a rugat să-i spun dr. Bamborough să se ducă în camera lor imediat ce sosește. Am coborât înapoi la parter. Peste aproximativ o oră, am auzit iar gongul și m-am dus la etaj, unde l-am găsit pe dr. Phipps deja îngrijorat din cauza soției lui. M-a întrebat dacă aceasta venise. I-am spus că nu. M-a rugat să rămân acolo în timp ce o sună pe domnișoara Kennedy acasă. Ea nu se întâlnise cu dr. Bamborough și nici nu avea vești de la ea. Dr. Phipps a închis și m-a întrebat ce avea la ea dr. Bamborough când plecase de acasă în dimineața aceea. I-am spus că avusese doar o poșetă și trusa medicală. M-a întrebat dacă dr. Bamborough spusese ceva că s-ar putea să-și viziteze părinții. Am spus că nu. M-a rugat să mai rămân în timp ce o sună pe mama doctorului Bamborough. Doamna Bamborough nu primise vești din partea fiicei ei și nici nu o văzuse. Dr. Phipps era acum foarte îngrijorat și m-a rugat să mă duc la parter și să caut în sertarul de la baza ceasului de pe polița șemineului din living, să văd dacă e ceva acolo. M-am dus și am căutat. Nu era nimic. M-am întors la etaj și i-am spus doctorului Phipps că sertarul ceasului era gol. Dr. Phipps mi-a explicat că acela era locul în care el și soția lui își lăsau uneori bilete personale. Nu știusem despre asta până atunci. M-a rugat să stau cu el în timp ce o sună pe mama lui, pentru că era posibil să aibă și altă treabă pentru mine. A vorbit cu mama lui

și i-a cerut sfatul. A fost o conversație scurtă. După ce a închis, dr. Phipps m-a întrebat dacă eu credeam că ar trebui să sune la poliție. I-am spus că da. El a spus că o să facă acest lucru. Mi-a spus să mă duc la parter și să le deschid polițiștilor când soseau și să-i conduc în camera lui. Polițiștii au sosit după aproximativ jumătate de oră, iar eu i-am condus în camera doctorului Phipps. Nu mi s-a părut că dr. Bamborough are un comportament neobișnuit când a plecat de acasă în dimineața aceea. Relațiile dintre dr. Phipps și dr. Bamborough păreau perfect fericite. Sunt foarte surprinsă de dispariția ei, care nu îi stă în caracter. E foarte atașată de fiica ei și nu-mi pot imagina că ar părăsi-o vreodată sau că ar pleca fără să ne spună soțului ei sau mie că pleacă. Semnat și datat Cynthia Phipps, 12 octombrie 1974."

— Da, nu, e... spuse Cynthia. N-am nimic de adăugat la asta. E ciudat să o aud iar!

Cynthia râse iar ușor fornăit, dar Robin avu impresia că ochii ei erau înfricoșați.

— E, evident, ceva sensibil, dar dacă am putea reveni la declarația dumneavoastră că relațiile dintre Roy și Margot...

— Da, scuze, nu, nu o să vorbesc despre căsătoria lor, spuse Cynthia, ai cărei obraji palizi se împurpuraseră. Toată lumea se ceartă, toată lumea are suișuri și coborâșuri, nu e treaba mea să vorbesc despre căsătoria lor.

— Am înțeles că soțul dumneavoastră... începu Robin.

— Soțul *lui Margot,* spuse Cynthia. Nu, vedeți, sunt doi oameni complet diferiți. în mintea mea.

Foarte convenabil, spuse o voce din mintea lui Robin.

— Nu făceam decât să explorăm posibilitatea ca ea să fi plecat, spuse Strike, poate să mediteze sau...

— Nu, Margot nu ar fi plecat pur și simplu fără să spună nimic. Nu era felul ei.

— Anna ne-a spus că bunica ei... spuse Robin.

— Evelyn avea un început de Alzheimer și nu puteai să iei de bun ce spunea, răspunse Cynthia pe un ton mai ridicat și tensionat. Eu i-am spus întotdeauna Annei că... i-am spus *întotdeauna* că Margot nu ar fi părăsit-o niciodată. I-am spus *întotdeauna* asta.

Mai puțin, continuă vocea din mintea lui Robin, *când te*

prefdceai că ești mama ei adevărată și îi ascundeai existența lui Margot.

— Trecând mai departe, spuse Strike, ați primit, la ziua de naștere a Annei, când împlinea doi ani, un apel telefonic de la o femeie care pretindea că e Margot?

— Ăă, da, nu, așa e, spuse Cynthia, sorbind iar din ceașca de cafea care îi tremura ușor. Tocmai făceam glazura tortului în bucătărie când a sunat telefonul, așa că nu am cum să uit ce zi era, ha ha ha. Când am răspuns, femeia a spus „Tu ești, Cynthia?" Eu am spus „Da", iar ea a spus „Margot sunt. Urează-i micuței Annie la mulți ani din partea mamei ei. Și să ai grijă de ea". Apoi a venit tonul. Eu am rămas așa...

Cynthia mimă că ține în mână o ustensilă invizibilă și încercă să râdă iar, dar nu se auzi niciun sunet.

— ... cu spatula în mână. Nu știam ce să fac. Anna se juca în sufragerie. Eram... am decis că cel mai bine e să-l sun pe Roy la serviciu. El mi-a spus să sun la poliție, ceea ce am și făcut.

— Vi s-a părut că e Margot? întrebă Strike.

— Nu. Nu era — mă rog, *părea* să fie vocea ei, dar nu cred că *era.*

— Credeți că cineva o imita?

— Se prefăcea, da. Avea acccentul ei cockney, dar... nu, nu am avut impresia pe care o ai când *știi* pur și simplu cine e...

— Sunteți sigură că era o femeie? întrebă Strike. Ar fi putut să fie un bărbat care imita o femeie?

— Nu cred, replică Cynthia.

— Margot îi spunea vreodată Annei „micuța Annie"? întrebă Robin.

— O alinta în toate felurile, spuse Cynthia cu o expresie mohorâtă. Annie Fandango, Annabella, Față de înger... cineva putea să fi ghicit, sau poate să încurce pur și simplu numele... Dar momentul era... tocmai găsiseră niște părți din ultima victimă a lui Creed. Cea pe care o aruncase de pe Beachy Head...

— Andrea Hooton, spuse Robin.

Cynthia păru ușor surprinsă că Robin avea numele pe vârful limbii.

— Da, coafeza.

— Nu, spuse Robin. Coafeza era Susan Meyer. Andrea era doctoranda.

— Ah, da, spuse Cynthia. Bineînțeles... Când e vorba de nume, sunt groaznică... Ei, Roy tocmai trecuse prin tot procesul

identificării cu, ăă, știți, bucățile de corp aruncate pe mal, așa că ne tăcuserăm speranțe — nu speranțe!

Cynthia părea îngrozită de cuvântul care îi scăpase.

— Nu asta am vrut să spun! Nu, am fost ușurați că nu era Margot, evident, dar te gândești, înțelegeți, că poate o să primești un răspuns...

Strike se gândi la dorința lui vinovată ca agonia lentă și prelungită a lui Joan să ia sfârșit în curând. Oricând de nedorit, un cadavru însemna că suferința putea să-și găsească deopotrivă expresia și sublimarea printre flori, discursuri și ritualuri, putea să-și găsească o consolare în Dumnezeu, în alcool și în mijlocul celorlalți îndoliați; atingerea apoteozei, un prim pas către înțelegerea teribilului adevăr că viața luase sfârșit și că viața trebuia să continue.

— Trecuserăm deja o dată prin asta când au găsit celălalt cadavru, cel din lacul Alexandra, spuse Cynthia.

— Susan Meyer, murmură Robin.

— De ambele dăți i-au arătat fotografii lui Roy... Apoi acest apel telefonic, imediat după ce el trebuise să... pentru a doua oară... a fost...

Cynthia începu brusc să plângă, nu ca Oonagh Kennedy, cu capul ridicat și lacrimi scânteindu-i pe obraji, ci cocoșată deasupra mesei, ascun- zându-și fața și sprijinindu-și fruntea în mâinile tremurătoare.

— îmi pare foarte rău, suspină ea. Știam că o să fie îngrozitor... noi nu mai... nu mai vorbim niciodată despre ea... îmi pare rău...

Mai suspină câteva secunde, apoi se forță să-și ridice iar privirea. Ochii ei mari erau acum plini de lacrimi și începuseră să se înroșească.

— Roy voia să creadă că la telefon fusese Margot. Spunea întruna „Ești sigură, ești *sigură* că nu era vocea ei?" A stat ca pe ghimpi în timp ce polițiștii încercau să urmărească apelul... Sunteți foarte politicoși...

De data aceasta, râsul Cynthiei era ușor isteric.

— ... dar eu știu ce vreți să aflați și ce vrea să afle și Anna, chiar dacă eu i-am *spus* și iar i-am *spus...* Nu a fost nimic între mine și Roy înainte de dispariția lui Margot, și nu a fost nimic timp de *patru ani* după aceea... V-a spus că Roy și cu mine suntem înrudiți?

Spusese asta ca și cum s-ar fi forțat s-o spună, chiar dacă verii de gradul trei nu aveau, la urma urmei, o relație de rudenie foarte

apropiată. Dar Robin, gândindu-se la boala de sânge a lui Roy, se întrebă dacă n-ar fi fost mai înțelept ca membrii familiei Phipps, ca și Romanovii, să nu se căsătorească cu verii.

— Da, ne-a spus, răspunse Strike.

— De fapt, înainte să mă duc să lucrez pentru ei, eu eram sătulă să-i tot aud numele. Toți ziceau „Uită-te la vărul Roy, cu toate problemele lui medicale a intrat la Imperial College și studiază medicina. Dacă ți-ai da și tu *puțin silința,* Cynthia..." Nu suportam nici să aud de el, ha ha ha!

366

Robin își aminti din ziare fotografia cu Roy tânăr: fața sensibilă, părul vâlvoi, ochii de poet. Multe femei găseau că este ceva romantic în suferințele și chinurile unui bărbat atrăgător. în cea mai teribilă criză de gelozie pe care o făcuse la adresa lui Strike, nu invocase și Matthew piciorul amputat al detectivului, rana războinicului cu care el, un bărbat întreg la trup și apt, nu avea cum să concureze?

— Poate vă vine greu să credeți, dar din punctul meu de vedere, la cei 17 ani pe care îi aveam atunci, cel mai bun lucru la Roy era Margot! Nu, mi se părea că e *minunată,* atât de — de la modă și, înțelegeți, o grămadă de opinii și lucruri... Margot m-a invitat la cină, după ce a auzit că picasem la toate examenele. Era eroina mea, așa că am fost încântată. Mi-am vărsat sufletul, i-am spus că nu mă simt în stare să dau examenele din nou, că tot ce-mi doream era să ies în lumea reală și să câștig banii mei. Și ea a spus „Uite, tu te descurci de minune cu copiii, ce-ai zice să vii să ai grijă de bebelușul meu, după ce o să mă întorc la muncă? îl pun pe Roy să renoveze pentru tine locuința de deasupra garajului". Părinții mei erau *turbați* de furie...

Cynthia încercă din nou, curajoasă, să râdă, dar nu reuși.

— Erau furioși pe ea *și* pe Roy, chiar dacă, de fapt, el nici nu voia ca eu să mă duc acolo, pentru că își dorea ca Margot să stea acasă și să aibă ea grijă de Anna. Maică-mea și taică-meu spuneau că Margot caută doar mână de lucru ieftină. Astăzi privesc și eu lucrurile mai din perspectiva lor. Nu sunt sigură că *eu* aș fi fost încântată dacă o femeie mi-ar fi convins una dintre fete să se lase de școală și să se mute la ea acasă, ca să aibă grijă de copil. Dar nu, eu o iubeam pe Margot. Și eram entuziasmată.

Cynthia amuți pentru o clipă, cu o privire pierdută în ochii ei melancolici, iar Robin se întrebă dacă aceasta se gândea în acel

moment la consecințele colosale și definitive pe care le avusese acceptarea slujbei de bonă, care, în loc să fie o trambulină pentru o viață independentă, o plasase într-o casă din care nu avea să mai plece niciodată, o adusese în situația să crească copilul lui Margot ca și cum ar fi fost al ei și să se culce cu soțul lui Margot, captivă pentru totdeauna în umbra doctoriței pe care pretindea că o iubise. Cum era oare să trăiești cu o absență atât de imensă?

— Părinții mei ar fi vrut ca după dispariția lui Margot să plec de acolo. Nu le plăcea că sunt singură în casă cu Roy, pentru că oamenii începeau să bârfească. Existau aluzii chiar și în ziare, dar eu vă jur pe viața copiilor mei...

Tonul Cynthiei căpătase un fel de finalitate monotonă.

— ... că nu a fost *nimic* niciodată între mine și Roy, înainte ca Margot să dispară, și nici pentru o lungă perioadă de timp după aceea. Am rămas pentru Anna, pentru că nu suportam s-o părăsesc... devenise fiica mea!

Doar că nu era fiica ta, spuse vocea implacabilă din capul lui Robin. *Iar tu ar fi trebuit să-i spui asta.*

— O lungă perioadă după dispariția lui Margot, Roy nu a ieșit cu nimeni. Apoi, o vreme, a existat o colegă de la muncă, dar relația lor a ținut doar câteva luni. Annei nu-i plăcea de ea.

Fața îngustă a Cynthiei se înroșise iar.

— Eu aveam un fel de prieten intermitent, dar m-a părăsit. A spus că era ca și cum s-ar fi combinat cu o femeie căsătorită cu copil, pentru că eu îi puneam pe Anna și Roy pe primul loc, întotdeauna.

Cynthia continuă tremurat, cuprinzându-și cu o mână cealaltă mână făcută pumn.

— Apoi, presupun că... în timp... mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de Roy. Dar nici nu visasem că el ar vrea să fie cu mine. Margot era atât de inteligentă, o... o personalitate atât de puternică, iar el era mult mai mare decât mine, mult mai inteligent și sofisticat... într-o seară, după ce am culcat-o pe Anna, eram pe punctul de a mă întoarce în locuința mea, când el m-a întrebat ce se întâmplase cu Will, prietenul meu, iar eu i-am spus că se terminase. El m-a întrebat de ce, am început să vorbim și el mi-a spus... a spus „Tu ești o persoană foarte specială și meriți pe cineva mult mai bun decât el". Și apoi... apoi am băut ceva... Asta s-a întâmplat la *patru ani* după ce ea dispăruse, repetă Cynthia. Eu aveam 18 ani când ea a dispărut și 22 când Roy și cu mine... ne-am mărturisit sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt. Am păstrat

secretul, evident. Abia peste încă trei ani Roy a reușit să obțină un certificat de deces pentru Margot.

— Trebuie să fi fost foarte greu, spuse Strike.

Cynthia îl privi o clipă, fără să zâmbească. De când sosise la masă părea să fi îmbătrânit.

— Aproape 40 de ani am avut coșmaruri cu Margot care se întoarce și mă dă afară din casă, spuse ea încercând să râdă. Nu i-am spus niciodată lui Roy. Și nu vreau să știu nici dacă el o visează. Nu vorbim despre ea. E singurul mod în care putem face față situației. Am spus tot ce aveam de spus poliției, unul altuia, restului familiei. Am scormonit totul iar și iar, ore întregi de discuții. „E timpul să închidem ușa", așa a spus Roy. „Am lăsat ușa deschisă suficient de mult timp. Nu se mai întoarce". Când ne-am căsătorit au apărut în presă câteva lucruri răuvoitoare, știți. „Soțul doctoriței dispărute se căsătorește cu bona tânără." Sună sordid oricând, nu? Roy a spus să nu le băgăm în seamă. Părinții mei au fost îngroziți de toată situația. Abia când l-am născut pe Jeremy s-au dat pe brazdă. *Nu am vrut* niciodată s-o inducem pe Anna în eroare. Așteptam... nu știu... încercam să găsim

368 momentul potrivit ca să-i explicăm... dar cum am fi putut să facem asta? Ea îmi spunea „mami", șopti Cynthia, era f-fericită, era o fetiță perfect fericită, dar apoi copiii aceia de la școală i-au spus despre Margot și au stricat *to...*

De undeva din apropiere se auzi foarte tare o versiune sintetizată a colindului „Greensleeves". Toți trei tresăriră uimiți, până când Cynthia, râzând în felul ei fornăit, spuse „E telefonul meu!" Scoase mobilul dintr-un buzunar adânc al rochiei și răspunse.

— Roy? spuse ea.

De unde stătea, Robin îl putea auzi pe Roy vorbind furios. Dintr-odată, expresia Cynthiei deveni alarmată. încercă să se ridice, dar călcă pe tivul rochiei și se poticni în față. încercă să se degajeze, în timp ce spunea:

— Nu, eu — nu, nu a făcut asta. Oh, Doamne — Roy, n-am vrut să-ți spun pentru că — nu — da, sunt acum cu ei!

Cynthia reuși în cele din urmă să-și descâlcească rochia și să se ridice de la masă, și ieși împleticit din încăpere. Peruca pe care o purtase alunecă încet de pe scaunul ei. Robin se aplecă s-o ridice, o puse la loc pe scaunul Cynthiei și observă că Strike o urmărea cu privirea.

— Ce e? întrebă ea.

Strike era pe punctul de a răspunde, când Cynthia reapăru. Părea îngrozită.

— Roy știe, i-a spus Anna. Vrea să veniți la Broom House.

36

Cel ce-și spune suferința află vindecare, Dar multe are-a suferi sufletul tainic, Ce vrea să stingă flăcările-i arzătoare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Cynthia ieși în grabă ca să se schimbe de costumul lui Anne Boleyn și reapăru peste zece minute într-o pereche de blugi care atârnau pe ea, un pulover gri și teniși. Părea extrem de neliniștită în timp ce ieșeau din palat, impunând un ritm de mers atât de rapid încât Strike îl consideră o adevărată provocare pe pietrele în continuare alunecoase din cauza ploii care încetase pentru moment, dar a cărei revenire o promiteau norii grei și cenușii, în ciuda marginilor lor aurii. Când trecură pe sub poarta curții interioare, Robin ridică privirea și atenția îi fu atrasă de sclipirile aurii ale ceasului astronomic. Observă că soarele era în zodia lui Margot, Vărsător.

— Ne vedem acolo, spuse Cynthia gâfâind, în timp ce se apropiau de parcare.

Fără să aștepte răspunsul lor, aproape că alergă spre o Mazda3 albastră parcată mai departe.

— O să fie interesant, spuse Robin.

— Cu siguranță, confirmă Strike.

— Ia harta, spuse Robin după ce urcară iar în mașină. Va trebui să faci pe copilotul.

Vechiul Land Rover nu avea nici măcar un radio funcțional, cu atât mai puțin sistem de navigație.

— Cum ți s-a părut? întrebă Strike, în timp ce căuta Church Road din Ham.

— Pare în regulă.

Robin își dădu seama că Strike se uită la ea, cum făcuse și în

cafenea, cu o expresie ușor întrebătoare pe față.

370

— Ce e?

— Am avut impresia că nu prea-ți place.

— Nu, spuse Robin ușor defensivă, e OK.

Ieși cu spatele din locul de parcare, în timp ce își amintea râsul fornăit al Cynthiei și obiceiul ei de a amesteca afirmațiile și negațiile.

— Mă rog...

— Mă gândeam eu, spuse Strike pe un ton infatuat.

— Având în vedere ce e posibil să i se fi întâmplat lui Margot, eu una n-aș fi început conversația cu glume vesele despre decapitare.

— Trăiește cu asta de 40 de ani. Oamenii care trăiesc cu un lucru atât de colosal încetează să-l mai vadă. Trece în fundalul vieții lor, chiar dacă e orbitor de evident pentru toți ceilalți.

în timp ce ieșeau din parcare, începu iar să plouă: un văl fin care se așternea rapid pe parbriz.

— Bine, sunt eu subiectivă, recunoscu Robin, pornind ștergătoarele. în clipa asta sunt puțin sensibilă față de femeile care iau locul primei soții.

Mai conduse câteva momente până să-și dea seama că Strike o privea iar.

— Ce e? întrebă ea a treia oară.

— De ce ești sensibilă față de femeile care iau locul primei soții?

— Pentru că — ah, nu ți-am spus, nu-i așa? I-am spus lui Morris.

Robin încercase să nu se mai gândească la a doua zi de Crăciun pe care o petrecuse beată, scriind SMS-urile care îi aduseseră puțină alinare, dar și un imens disconfort.

— Matthew și Sarah sunt acum oficial împreună. Ea și-a părăsit logodnicul.

— Căcat, spuse Strike, continuând să-i privească profilul. Nu, nu mi-ai spus.

Dar în mintea lui înregistră că ea îi spusese colegului, ceea ce nu se potrivea cu imaginea pe care și-o formase despre relația dintre Robin și Morris. Din ce îi spusese Barclay despre felul în care Morris îi contesta lui Robin autoritatea, dar și din comentariile ei în general lipsite de entuziasm la adresa noului

angajat, presupusese că interesul neîndoielnic sexual al lui Morris față de ea se stinsese din lipsa unui răspuns. Și totuși, ea îi dezvăluise lui Morris, și nu lui, această informație personală dureroasă.

în timp ce mergeau în tăcere spre Church Road, Strike se întrebă ce se întâmplase în Londra cât timp el fusese în Cornwall. Morris arăta bine și, ca și Robin, în plin proces de divorț. Strike se întrebă de ce nu luase până atunci în considerare implicațiile acestei simetrii evidente. împărtășirea impresiilor despre avocați, despre cât de dificili erau foștii parteneri, despre dinamica separării a două vieți: aveau multe lucruri despre care să vorbească, o grămadă de ocazii în care să se înțeleagă unul pe celălalt.

— Imediat aici, spuse el în timp ce traversau Royal Paddocks, trecând printre ziduri roșii înalte și drepte.

— Frumoasă stradă, comentă Robin la 20 de minute după ce părăsiseră Hampton Court Palace.

Intră pe un drum care ar fi putut fi undeva departe, la țară. La stânga lor era pădure deasă, la dreapta mai multe case mari, detașate, care se înălțau la distanță de drum, în spatele unor garduri vii înalte.

— Aia e, spuse Strike arătând spre o casă impunătoare, cu multe frontoane ascuțite, jumătate dintre ele îmbrăcate în lemn.

Poarta dublă era deschisă, ca și ușa de la intrare. Intrară pe alee și parcară în spatele Mazdei 3 albastre.

Imediat ce Robin opri motorul, auziră strigăte din interiorul casei: o voce masculină nestăpânită și ascuțită. Soția Annei Phipps, Kim, înaltă și blondă, purtând blugi și o cămașă, ca la întâlnirile lor anterioare, ieși cu pași mari din casă și se îndreptă spre ei, cu o expresie tensionată pe față.

— Scene dramatice, spuse ea în timp ce Strike și Robin ieșeau din mașină în ploaia fină.

— Ai prefera ca noi să așteptăm...? începu Robin.

— Nu, spuse Kim, e hotărât să se întâlnească cu voi. Intrați.

Traversară zona cu pietriș și intrară în Broom House. Undeva înăuntru, o voce masculină și mai multe voci feminine continuau să strige.

Fiecare casă are mirosul ei specific impregnat adânc, iar aceasta mirosea a lemn de santal, dar avea și un iz de vechi, nu neapărat neplăcut. Kim îi conduse printr-un coridor lung care

părea să fi încremenit la mijlocul secolului XX, cu ferestre mari, corpuri de iluminat din alamă, acuarele și un covor vechi pe podeaua lustruită. Robin se gândi, zguduită de un frison brusc, că Margot Bamborough mersese cândva pe podeaua aceasta, iar parfumul ei cu aromă de trandafir metalic se amestecase cu mirosurile lacului și covorului vechi.

în timp ce se apropiau de ușa sufrageriei, cearta dinăuntru deveni brusc inteligibilă.

— ... iar dacă e să vorbească cineva despre mine, striga un bărbat, atunci ar trebui să am dreptul să răspund — ca familia mea să decidă să mă investigheze pe la spatele meu, frumos, *frumos,* într-adevăr...

— Nimeni nu te investighează pe *tine,* pentru numele lui Dumnezeu! o auziră pe Anna spunând. Bill Talbot a fost un incompetent...

— Ah, zău? Erai acolo? L-ai cunoscut?

— Nu *trebuia* să fiu acolo, tată...

Kim deschise ușa. Strike și Robin intrară în urma ei în living.

Era ca și cum s-ar fi apropiat de un tablou vivant. Cei trei oameni dinăuntru încremeniră la intrarea lor. Cynthia își acoperise gura cu degetele subțiri. Anna stătea față în față cu tatăl ei la o masă mică de colecție.

Poetul cu aspect romantic din 1974 nu mai exista. Părul care îi mai rămăsese lui Roy Phipps era scurt și cenușiu și se retrăsese în jurul urechilor și în partea din spate a capului. Cu vesta croșetată, fruntea înaltă, boltită și strălucitoare și ochii aprigi, ușor afundați în fața pătată, ar fi fost mai potrivit acum pentru rolul savantului nebun.

Roy Phipps părea atât de furios că Robin se aștepta ca el să înceapă să strige și la ei. însă atitudinea hematologului se schimbă când ochii lui se întâlniră cu ai lui Strike. Robin nu-și dădea seama dacă acest lucru se datora siluetei masive a detectivului sau aerului de gravitate și calm pe care reușea să îl transmită în situațiile foarte tensionate, dar i se păru că vede cum Roy decide să nu țipe. După o scurtă ezitare, doctorul acceptă mâna întinsă a lui Strike. în timp ce bărbații își scuturau mâinile, Robin se întrebă cât de conștienți erau de dinamica de putere care se desfășura între ei, în timp ce femeile îi urmăreau

cu privirea.

— Domnule doctor Phipps, spuse Strike.

Roy păru să se adapteze cu dificultate la schimbarea de viteză dintre furia nestăpânită și salutul politicos, așa că răspunsul lui fu ușor incoerent.

— Deci sunteți — sunteți detectiv, nu-i așa?

Pe obrajii lui palizi rămăseseră pete roșii-albăstrii.

— Cormoran Strike — iar aceasta este partenera mea, Robin Ellacott.

Robin păși în față.

— îmi pare bine, spuse Roy țeapăn.

Strânse și mâna ei. Mâna lui era caldă și uscată.

— Să pun de cafea? întrebă Cynthia, pe jumătate în șoaptă.

— Da — nu, de ce nu, zise Roy.

în mod evident, irascibilitatea lui se lupta cu nervozitatea care părea să-i sporească, în timp ce Strike, mare și nemișcat, îl urmărea.

— Stați jos, spuse Roy, făcându-i lui Strike semn spre o canapea așezată în unghi drept cu o alta.

Cynthia ieși din cameră grăbită, ca să prepare cafeaua, iar Strike și Robin se așezară unde li se spusese.

— Mă duc s-o ajut pe Cyn, murmură Anna.

Ieși în grabă din cameră, iar Kim o urmă după o clipă de ezitare, lăsându-i pe Strike și Robin singuri cu Roy. Doctorul se instală într-un fotoliu de catifea cu spătar înalt și privi aspru în jurul lui. Nu părea să se simtă bine. îi trecuse izbucnirea de furie și părea să fi rămas slăbit în urma ei. Șosetele i se adunaseră în jurul gleznelor subțiri.

Urmă una dintre cele mai inconfortabile tăceri pe care le îndurase vreodată Robin. Ca să evite să se uite în direcția lui Roy, își plimbă privirea prin încăperea mare, la fel de demodată ca și holul. într-un colț era un pian. Alte ferestre mari dădeau spre o grădină enormă, unde se vedea un iaz lung și dreptunghiular, dincolo de o zonă pavată în capătul căreia era o structură acoperită de piatră în formă de templu, unde oamenii puteau fie să stea și să se uite la crapii koi, care acum de-abia se vedeau sub suprafața împestrițată de ploaie a apei, fie să privească de-a lungul pajiștii ample, cu copacii seculari și straturile de flori bine îngrijite.

Rafturile și vitrinele erau pline de cărți legate în piele și statuete de bronz reprezentând teme din Antichitate. între canapele se afla un gherghef pe care era prinsă o broderie foarte frumoasă la care se lucra cu fir de mătase. Modelul era de influență japoneză, doi pești koi care înotau în direcții opuse. Robin tocmai se gândea dacă să facă un comentariu politicos și să întrebe dacă Cynthia era autoarea, când Strike vorbi.

— Cine a fost clasicistul?

— Ce? spuse Roy. Ah. Tatăl meu.

Privirea lui mânioasă rătăci pe deasupra statuetelor de bronz și marmură presărate prin toată camera.

— A făcut studii clasice la Cambridge.

— înțeleg, spuse Strike.

Tăcerea glacială se așternu iar. O rafală de vânt aruncă și mai multă ploaie în ferestre. Robin fu ușurată să audă clinchetul linguriței și pașii celor trei femei care se întorceau.

Cynthia, care intră în încăpere prima, puse o tavă de ceai pe măsuța de colecție dintre canapele, care se legănă ușor din cauza greutății. Anna adăugă o prăjitură mare așezată pe un suport.

Anna și Kim se așezară una lângă alta pe canapeaua liberă, iar după ce aduse câteva măsuțe cu picioare subțiri pe care fiecare să-și poată pune ceașca de ceai și tăie felii de prăjitură, Cynthia se așeză și ea lângă nora vitregă, cu o expresie speriată.

— Ei, spuse Roy în cele din urmă, adresându-i-se lui Strike. M-ar interesa să aud ce șanse credeți că aveți să aflați ceea ce Poliția Metropolitană nu a reușit să descopere timp de patru decenii.

Robin era sigură că Roy își compusese deschiderea agresivă în timpul acelei tăceri lungi și dureroase.

— Destul de mici, răspunse Strike realist, după ce înghiți o bucată mare din prăjitura pe care i-o oferise Cynthia, chiar dacă avem o nouă presupusă apariție a primei dumneavoastră soții, despre care aș vrea să discutăm.

Roy păru șocat.

— *Presupusă* apariție, sublinie Strike, punând jos farfurioara și băgând mâna în interiorul hainei după carnet. Dar, evident... Excelentă prăjitură, doamnă Phipps.

— A, mulțumesc, spuse Cynthia cu o voce subțire. Prăjitura cu

cafea și nuci era preferata Annei când era mică — nu-i așa, scumpo?

Dar singurul răspuns al Annei fu un zâmbet încordat.

— Am aflat despre ea de la o fostă colegă a soției dumneavoastră, Janice Beattie.

Roy scuturâ din cap și dădu nerăbdător din umeri, ca să transmită că nu recunoștea numele.

— Era asistenta la domiciliu a cabinetului St John, explică Strike.

— Aha, spuse Roy. Da. Cred că a venit aici o dată, la un grătar. Părea o femeie cumsecade… După-amiaza aia a fost un dezastru. Dezastru absolut. Copiii ăia erau cumpliți, mai știi?

întrebarea îi fusese adresată Cynthiei.

— Da, spuse ea rapid, nu, era un băiat care chiar era…

— A adăugat alcool în punci, se răsti Roy. Votcă. Cuiva i s-a făcut rău.

— Gloriei, spuse Cynthia.

— Nu-mi mai amintesc toate numele, spuse Roy dând nerăbdător din mână. A vomat peste tot în baia de la parter. Dezgustător.

— Băiatul acesta era cumva Cari Oakden? întrebă Strike.

— Da, spuse Roy. Am găsit mai târziu sticla de votcă goală, ascunsă într-o magazie. Se furișase în casă și o luase din dulapul cu băutură.

— Da, spuse Cynthia, și apoi a spart…

— Un bol de cristal de la mama și vreo șase pahare. A trimis o minge de cricket exact în zona grătarului. Asistenta a curățat tot, pentru că — a fost cumsecade din partea ei. Știa că eu nu pot — sticlă spartă.

Roy făcu iar un gest nerăbdător.

— Partea pozitivă, spuse Cynthia cu umbra unui surâs, e că a făcut praf punciul și nu i s-a mai făcut rău nimănui altcuiva.

— Bolul era Art Deco, sublinie Roy fără să zâmbească. Dezastru absolut, totul. I-am spus lui Margot…

Se opri o clipă după ce rosti numele, iar Robin se întrebă când îl pronunțase ultima oară.

— „Nu știu ce crezi că o să obții cu asta." Pentru că *el* nu a venit, cel pe care ea încerca să-l împace — doctorul cu care nu se înțelegea, cum îl…?

— Joseph Brenner, spuse Robin.

— Brenner, exact. *El refuzase* deja invitația, așa că ce rost mai avea? Dar nu, tot a trebuit să ne sacrificăm o zi de sâmbătă ca să întreținem această adunătură pestriță, iar răsplata noastră a fost că ni s-a furat băutura și ni s-au spart bunurile.

Roy își ținea pumnii strânși pe brațele fotoliului. își desfăcu degetele lungi pentru o clipă, cu o mișcare asemănătoare unui crab care își flexează picioarele, apoi le înfășură strâns din nou.

— Același băiat, Oakden, a scris mai târziu o carte despre Margot, spuse el. A folosit o fotografie de la grătarul ăla afurisit ca să dea credibilitate ideii că el și mama lui știau totul despre viața noastră privată.

Tonul lui Roy deveni rece.

— Așa că da, *nu* a fost una din cele mai bune idei ale lui Margot.

— Păi, se străduia să-i facă pe cei de la cabinet să funcționeze mai bine împreună, nu-i așa? spuse Anna. Tu nu a trebuit niciodată să gestionezi personalități diferite la muncă…

— A, acum știi totul și despre munca mea, nu-i așa, Anna?

— Nu era același lucru cu munca unui medic de familie, nu-i așa? spuse Anna. Tu țineai prelegeri și făceai cercetare, nu trebuia să gestionezi femei de serviciu, recepționere și asistente.

— Chiar *erau* nemanierați, Anna, spuse Cynthia, grăbindu-se, din loialitate, să îl susțină pe Roy. Nu, chiar erau. N-am mai spus asta, n-am vrut să creez probleme, dar una dintre femei s-a furișat la etaj, în dormitorul părinților tăi.

— Ce? se răsti Roy.

— Da, zise Cynthia nervoasă. Nu, m-am dus la etaj ca să schimb scutecul Annei și am auzit mișcare în dormitorul lor. Am intrat și ea se uita la hainele lui Margot din șifonier.

— Cine? întrebă Strike.

— Cea blondă. Cealaltă recepționeră, nu Gloria.

— Irene, spuse Strike. Ea și-a dat seama că ați văzut-o?

— Sigur. Am intrat în cameră, cu Anna în brațe.

— Ce-a spus când v-a văzut? întrebă Robin.

— A fost puțin stânjenită, continuă Cynthia. Cum era și normal, nu? A râs și a spus „eram puțin curioasă" și a ieșit pe lângă mine.

— Dumnezeule mare, spuse Roy Phipps, scuturând din cap. Cine i-a *angajat* pe oamenii ăștia?

— Dar doar se uita? o întrebă Robin pe Cynthia. Sau credeți că intrase acolo ca să...

— Nu cred că a *luat* ceva, spuse Cynthia.

Apoi se întoarse spre Roy:

— Și nu v-a... lui Margot nu i-a lipsit niciodată nimic, nu-i așa?

— Nu, dar ar fi trebuit să-mi spui despre asta atunci, spuse Roy supărat.

— N-am vrut să creez probleme. Voi erați deja... ei, a fost o zi stresantă, nu-i așa?

— Revenind la această presupusă apariție, interveni Strike.

Apoi spuse familiei povestea la mâna a treia a lui Charlie Ramage, care pretindea că a văzut-o pe Margot plimbându-se printre mormintele dintr-un cimitir din Leamington Spa.

— ... iar Robin a vorbit acum cu văduva lui Ramage, care a confirmat în mare povestea, dar n-ar putea jura că persoana pe care i se păruse lui că o vede era Margot și nu altă femeie dispărută. Poliția nu pare să fi fost anunțată de această întâmplare, așa că aș vrea să vă întreb dacă Margot avea, din câte știți, vreo legătură cu Leamington Spa?

— Niciuna, spuse Roy, iar Cynthia scutură și ea din cap.

Strike își notă ceva.

— Mulțumesc. Dacă tot suntem la capitolul apariții, mă întrebam dacă am putea să le trecem în revistă pe toate?

Lui Robin i se păru că înțelege ce urmărește Strike. Oricât de incon- fortabilă ar fi fost pentru cei din această încăpere ideea că Margot era încă în viață, Strike voia să înceapă discuția dintr-o perspectivă care nu presupunea crima.

— Femeia de la benzinăria din Birmingham, mama din Brighton, cea care își plimba câinele prin Eastbourne, înșiră Roy, înainte ca Strike să apuce să spună ceva. De ce ar fi umblat Margot pe toate drumurile, conducând mașini și plimbând câini? Dacă își dorea să dispară, evident că n-ar fi vrut să fie găsită. Același lucru e valabil și pentru plimbările prin cimitir.

— E adevărat, spuse Strike. Dar a fost zărită și în...

— Warwick, spuse Roy. Da.

Cei doi soți schimbară o privire. Strike așteptă. Roy puse ceașca și farfurioara pe măsuța din fața lui și ridică privirea spre fiica lui.

— Ești sigură că vrei să faci asta, Anna? întrebă el, privindu-și fiica încremenită. *Absolut* sigură?

— Ce vrei să spui? răspunse ea răstit. De ce crezi că am angajat detectivi? De distracție?

— Bine atunci, spuse Roy, bine. Acea poveste mi-a atras... mi-a atras atenția, pentru că fostul iubit al soției mele, un bărbat pe nume Paul Satchwell, provenea din Warwick. Era un bărbat cu care ea... reluase legătura, înainte să dispară.

— Oh, Doamne, spuse Anna, cu un râs ușor, tu *chiar* crezi că eu nu știu despre Paul Satchwell? Bineînțeles că știu!

Kim puse mâna pe piciorul soției ei, fie pentru a o liniști, fie ca avertisment, era greu de spus.

— N-ai auzit niciodată de internei, tată, sau de arhivele de presă? Am văzut fotografia ridicolă a lui Satchwell, cu medalioanele și părul lui de pe piept și știu că mama s-a dus să bea ceva cu el cu trei săptămâni înainte să dispară! însă doar au băut ceva...

— Serios? spuse Roy pe un ton neplăcut. Mulțumesc că m-ai liniștit, Anna. Mulțumesc pentru expertiza ta desăvârșită. Ce minunat e să știi totul...

— Roy, șopti Cynthia.

— Ce vrei să spui, că a fost mai mult decât o ieșire să bea ceva? replică Anna, părând zguduită. Nu, nu a fost, e oribil să spui asta! Oonagh spune că...

— Da, exact, înțeleg! spuse Roy tare, în timp ce mâinile i se încleștau pe brațele fotoliului, iar obrajii supți deveneau purpurii. *Oonagh* spune, nu-i așa? Atunci totul e clar!

— Ce e clar? dori să știe Anna.

— Asta! strigă Roy, arătând spre Strike și Robin cu mâna tremurătoare, pe care venele îi ieșeau în evidență ca niște funii, iar articulațiile degetelor erau umflate. Oonagh Kennedy e în spatele întregii povești, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să mai am de-a face cu ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roy, spuse Kim tare, asta e absurd...

— *Oonagh Kennedy voia ca eu să fiu arestat!*

— Tată, asta nu e deloc adevărat! zise Anna, înlăturând energic de pe piciorul ei mâna lui Kim, care încerca s-o calmeze. Ai o fixație morbidă cu Oonagh...

— M-a hărțuit să depun plângere împotriva lui Talbot...

— Păi, și de ce naiba *n-ai făcut* asta? spuse Anna tare. Omul era în plină cădere psihică!

— Roy! scânci iar Cynthia.

Roy se aplecase în față ca s-o înfrunte pe fiica lui pe deasupra mesei rotunde prea mici, pe care prăjitura stătea într-un echilibru precar. începu să strige, vânăt la față și gesticulând frenetic:

— Polițiștii roiau în toată casa și scotoceau prin lucrurile mamei tale, în grădină erau câini dresați, căutau un motiv ca să mă aresteze, iar eu ar fi trebuit să depun o plângere oficială împotriva șefului lor? *Ce impresie ar fi făcut asta?*

— Era un incompetent!

— Ai fost acolo, domnișoara Știe-Tot? L-ai cunoscut?

— De ce l-au înlocuit? De ce în tot ce s-a scris despre cazul ăsta se spune că era incompetent?

Anna împunse cu arătătorul aerul dintre ea și tatăl ei și continuă:

— Adevărul e că ție și lui Cyn vă plăcea de Bill Talbot pentru că el a crezut de la bun început că ești nevinovat și...

— *A crezut* că sunt nevinovat? urlă Roy. Ei, mulțumesc, e bine de știut că nu s-a schimbat nimic de când aveai 13 ani...

— Roy! exclamară în același timp Cynthia și Kim.

— ... și m-ai acuzat că am construit iazul cu pești deasupra locului în care am îngropat-o!

Anna izbucni în lacrimi și ieși în fugă din cameră, aproape împiedi- cându-se de picioarele lui Strike. Bănuind că avea să urmeze un exod în masă, Strike își trase picioarele.

— Când, îi spuse Kim cu răceală socrului ei, o s-o ierți pe Anna pentru lucrurile pe care le-a spus când era un copil derutat, care trecea printr-o perioadă groaznică?

— Și perioada *mea* groaznică nu înseamnă nimic? strigă Roy. Nimic!

Așa cum se așteptase Strike, ieși și el din cameră cât de repede putu, cu un șontâcăit grăbit.

— Dumnezeule mare, murmură Kim.

Ieși cu pași mari după Roy și Anna, aproape izbindu-se la ușă de Cynthia, care sărise în picioare ca să-l urmeze pe Roy.

Ușa se închise. Ploaia răpăia în iazul de afară. Strike își umflă obrajii, schimbă o privire cu Robin, apoi își luă farfuria și continuă să-și mănânce prăjitura.

— Sunt mort de foame, spuse el cu gura plină, ca răspuns la privirea lui Robin. N-am mâncat la prânz. Și prăjitura chiar e bună.

Auziră în depărtare strigăte și o altă ușă trântindu-se.

— Crezi că interviul a luat sfârșit? murmură Robin.

— Nu, spuse Strike, continuând să mănânce. Or să se întoarcă.

— Adu-mi minte despre cum a fost zărită Margot în Warwick, spuse Robin. Apucase să răsfoiască lista aparițiilor pe care Strike i-o trimisese prin
e-mail. Nu păruse să fie nimic prea interesant.

— O femeie a cerut mărunt într-o crâșmă și proprietarei i s-a părut că e Margot. După două zile, o studentă a susținut că ea era femeia în cauză, dar proprietara nu era sigură că pe ea o văzuse. însă poliția a fost convinsă.

Strike luă încă o gură mare de prăjitură, apoi zise:

— Nu cred că are vreo valoare. Mă rog...

înghiți și aruncă o privire plină de înțeles spre ușa sufrageriei.

— *... acum* poate că are.

Strike continuă să mănânce din prăjitură, în timp ce Robin își plimba privirea prin cameră, oprindu-se asupra unui ceas de șemineu din bronz aurit, de o urâțenie remarcabilă. După ce se uită spre ușă, se ridică în picioare ca să-l examineze. Pe carcasa grea și bogat ornamentată era reprezentată o zeiță din Antichitate, aurită și cu un coif pe cap.

— Pallas Atena, spuse Strike care o urmărea cu privirea, arătând cu furculița spre statuetă.

La baza ceasului era un sertar cu un mâner mic de alamă. Amintindu-și ce spusese Cynthia despre cum Roy și Margot își lăsau acolo biletele, Robin trase sertarul, tapetat cu pâslă roșie. Era gol.

— Crezi că e un ceas valoros? îl întrebă ea pe Strike, în timp ce închidea sertarul.

— Nu știu. De ce?

— Altfel de ce l-ar păstra? E oribil.

în această cameră se întâlniseră două gusturi diferite în privința desig- nului, care nu se armonizau deloc, se gândi Robin în timp ce privea în jur și aștepta întoarcerea familiei. Operele lui Ovidiu și Plinius legate în piele și reproducerile victoriene după statui clasice, printre care o pereche de lei Medici în miniatură, o vestală și un Hermes ridicat pe vârfurile degetelor pe suportul lui greu de bronz, reprezentau probabil gustul tatălui lui Roy, în timp ce mama acestuia, bănuia Robin, fusese cea care alesese acuarelele insipide cu peisaje și teme botanice, mobila veche delicată și perdelele de creton.

De ce nu făcuse niciodată curat Roy, de ce nu redecorase, se

întrebă Robin. Din respect față de părinți? Din lipsă de imaginație? Sau băiețelul bolnăvicios, fără îndoială nevoit să stea în casă mare parte din copilăria lui, se atașase de aceste obiecte și nu putea să renunțe la ele? El și Cynthia păreau să nu-și fi lăsat aproape deloc amprenta personală asupra camerei, în afară de câteva fotografii de familie destul de șterse, în alb și negru, din copilăria lui Roy, în care acesta apărea alături de părinți. Singura care îi atrase atenția lui Robin fu o poză de grup cu toată familia, care părea să fi fost făcută la începutul anilor' 90, când Roy încă mai avea păr, iar al

380 Cynthiei era des și ondulat. Cei doi copii biologici ai lor, un băiat și o fată, semănau cu Anna. Nimeni n-ar fi ghicit că au altă mamă.

Robin trecu la fereastră. Suprafața iazului lung și pretențios de afară, la al cărui capăt se afla pavilionul de piatră, era acum atât de tulburată de ploaie, încât abia îți dădeai seama că formele strălucitoare roșii, albe și negre care se mișcau prin apă erau, de fapt, niște pești. Unul dintre ei, alb perlat cu negru, era deosebit de mare, părând să aibă peste jumătate de metru lungime. în mod normal, pavilionul miniatural s-ar fi reflectat în luciul liniștit al apei, dar astăzi nu făcea decât să adauge un strat de gri estompat în celălalt capăt al iazului. Pe pardoseala lui era un desen de o familiaritate stranie.

— Cormoran, spuse Robin.

Exact în clipa aceea, Strike spuse:

— Uită-te la asta.

Amândoi se întoarseră. Strike, care își terminase prăjitura, stătea acum lângă una dintre statuetele tatălui lui Roy, pe care Robin o trecuse cu vederea. Era o statuetă din bronz, de 30 de centimetri înălțime, reprezentând un bărbat gol, cu o pânză pe umeri și un șarpe într-o mână. Nedumerită pentru o clipă, Robin își dădu seama peste câteva secunde de ce Strike arăta spre ea.

— A... zodia cu șerpi inventată pe care Talbot i-a atribuit-o lui Roy?

— Exact. Ăsta e Asclepios. Zeul grec al medicinei. Tu ce-ai găsit?

— Uită-te la pardoseala foișorului. Incrustația în piatră.

Strike veni lângă ea la fereastră.

— Ah, spuse el. într-una dintre fotografiile de la grătarul lui Margot se vede începutul. Atunci era în construcție.

Pe pardoseala foișorului, o cruce St John fusese incrustată în granitul mai închis la culoare.

— Interesantă alegere, spuse Strike.

— Știi, spuse Robin întorcându-se ca să privească în cameră, maniacilor li se pare adesea că primesc mesaje supranaturale. Lucruri pe care oamenii normali le-ar numi coincidențe.

— Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Strike întorcându-se ca să se uite la statueta lui Pallas Atena din vârful ceasului urât de pe șemineu. Unui om aflat într-o stare psihică atât de confuză ca Talbot presupun că această cameră i s-ar fi părut plină de astrolo...

Pe holul de afară se auzi vocea lui Roy.

— ... atunci nu da vina pe mine...

Ușa se deschise și familia intră.

— ... dacă ea aude lucruri care nu-i plac! termină Roy, adresându-i-se Cynthiei, care venea imediat în urma lui și părea speriată.

Fața lui Roy era iar de un roșu-vinețiu nesănătos, chiar dacă pielea din jurul ochilor rămăsese de un galben hepatic. Roy păru surprins să-i vadă pe Strike și Robin la fereastră.

— Vă admiram grădina, spuse Strike, în timp ce el și Robin se întorceau la canapea.

Roy mormăi ceva și se așeză pe locul lui, respirând greoi.

— Scuze, spuse el după câteva clipe. Nu vedeți familia în cea mai bună ipostază.

— E foarte stresant pentru toată lumea, încuviință Strike.

Anna și Kim intrară în cameră și își reluară locul pe canapea, ținându-se de mână. Cynthia se așeză lângă ele, privindu-1 neliniștită pe Roy.

— Aș vrea să spun ceva, i se adresă Roy lui Strike. Aș vrea să explic foarte clar...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, am vorbit cu ea la telefon *o singură dată*| spuse Anna.

— Ți-aș fi recunoscător, Anna, spuse Roy, cu pieptul urcând și coborând, dacă m-ai lăsa să termin.

Apoi se întoarse către Strike:

— Oonagh Kennedy m-a antipatizat din clipa în care eu și Margot ne-am cunoscut. Era posesivă față de Margot și, de asemenea, tocmai părăsise biserica, era unul dintre acei oameni care trebuie să și-i facă dușmani pe toți cei rămași în sânul ei. Mai mult...

— Domnule doctor Phipps, îl întrerupse Strike, conștient că acea după-a- miază risca să degenereze într-o lungă ceartă despre Oonagh Kennedy. Cred că ar trebui să știți că, atunci când am intervievat-o, Oonagh ne-a spus foarte clar că persoana asupra căreia ea crede că ar trebui să ne concentrăm energiile este Paul Satchwell.

Timp de câteva secunde, Roy păru incapabil să înțeleagă pe deplin ceea ce i se spusese.

— *Vezi?* spuse Anna cu furie. Tocmai ai sugerat că între mama și Satchwell era mai mult decât o ieșire împreună să bea ceva. Ce-ai vrut să spui? Sau...

Robin defectă o speranță ascunsă.

— ... erai doar furios și îți vărsai năduful?

— Anna, oamenii care insistă să deschidă cutia Pandorei n-ar trebui să se plângă că dau peste lucruri urâte, ripostă Roy.

— Atunci dă-i drumul, izbucni Anna, spune toate lucrurile

urâte.

— Anna, șopti Cynthia, care fu ignorată.

— Bine, replică Roy. Bine atunci.

Se întoarse iar spre Strike și Robin.

382

— La începutul relației noastre, am văzut un bilet de la Satchwell pe care Margot îl păstrase. „Dragă Brunhilda", scria — așa o alinta el. Valkiria, știți. Margot era înaltă. Blondă.

Roy făcu o pauză și înghiți în sec.

— Cu vreo trei săptămâni înainte să dispară, Margot a venit acasă și mi-a spus că dăduse întâmplător peste Satchwell pe stradă și se duseseră să... bea ceva, *nimic mai mult.*

Roy își drese vocea. Cynthia îi mai puse ceai.

— După ce... după ce a dispărut, a trebuit să mă duc să-i iau lucrurile de la cabinetul St John. Printre ele am găsit o mică...

Roy depărtă degetele 7-8 centimetri.

— ... figurină de lemn reprezentând un viking stilizat, pe care ea o ținuse pe birou. La baza figurinei scria cu cerneală Brunhilda, lângă o inimă mică.

Roy sorbi din ceașcă.

— N-o mai văzusem până atunci. Bineînțeles, este *posibil* ca Satchwell s-o fi purtat cu el ani în șir, în eventualitatea puțin probabilă ca într-o zi s-o întâlnească din întâmplare pe Margot pe stradă. însă eu am ajuns la concluzia că se văzuseră din nou și el îi dăduse acest... acest suvenir cu o ocazie ulterioară. Tot ce știu e că eu nu-1 mai văzusem până să-i iau lucrurile din cabinet.

Robin își dădea seama că Anna ar fi vrut să sugereze o explicație alternativă, dar era foarte dificil să găsești un defect în argumentația lui Roy.

— Ați spus poliției pe cine suspectați? întrebă Strike.

— Da, și cred că Satchwell a susținut că nu existase o a doua întâlnire, că îi dăduse figurina lui Margot cu ani în urmă, când avuseseră o relație. Bineînțeles, poliția nu a putut demonstra că lucrurile stau într-un fel sau altul. Dar *eu* nu o mai văzusem până atunci.

Robin se întrebă ce ar fi mai dureros: să afli că celălalt ascunsese un suvenir sentimental de la un fost partener pentru a-1 scoate la iveală mulți ani mai târziu, sau că îl primise recent?

— Spuneți-mi, interveni Strike, Margot v-a relatat vreodată ceva despre un „vis cu perna"?

— Poftim?

— Ceva ce i-a spus Satchwell, referitor la o pernă?

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse Roy suspicios.

— Inspectorul Talbot a spus vreodată că el crede că Satchwell minte în privința locului în care se afla pe 11 octombrie?

— Nu, replică Roy, părând acum foarte surprins. Am înțeles că poliția a fost complet convinsă de alibiul lui.

— Noi am aflat, spuse Strike, adresându-i-se Annei, că Talbot ținea un dosar separat de cel oficial, al poliției. După ce inițial a părut că l-a exclus pe Berbec, a revenit la el și a început să sape după mai multe informații despre el.

— „Berbec"? repetă Anna nedumerită.

— Scuze, spuse Strike, iritat că recursese la limbajul astrologie. Căderea psihică a lui Talbot s-a manifestat prin credința că poate să soluționeze cazul prin mijloace oculte. A început să utilizeze cărți de tarot și să caute în horoscop. îi numea pe toți cei care aveau legătură cu cazul după zodiile lor. Satchwell era născut în zodia Berbecului, așa că ăsta e numele lui în însemnările personale ale lui Talbot.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Kim reacționă:

— Dumnezeule mare.

— Astrologie? spuse Roy, părând nedumerit.

— *Vezi,* tată? interveni Anna, bătând cu pumnul în genunchiul ei. Dacă Lawson ar fi preluat cazul mai devreme...

— Lawson era un neghiob, replică Roy, care părea totuși zguduit. Un prost! Era mai interesat să dovedească faptul că Talbot fusese incompetent decât să afle ce i se întâmplase lui Margot. Insista să reia *totul.* A vrut să-i audieze personal pe doctorii care mă trataseră pentru sângerarea de la genunchi, chiar dacă ei dăduseră declarații în scris. S-a dus la bancă să-mi verifice conturile, în caz că plătisem pe cineva s-o ucidă pe mama ta. A exercitat presiuni...

Roy se opri și tuși, bătându-se cu pumnul în piept. Cynthia dădu să se ridice de pe canapea, dar Roy îi ceru printr-un gest furios să rămână așezată.

— ... a exercitat presiuni asupra Cynthiei, a încercat s-o facă să recunoască faptul că mințise când spusese că eu stătusem în pat toată ziua, dar n-a aflat niciodată nici cea mai mică informație nouă despre ce se întâmplase cu mama ta. Era doar un executant, un executant tiranic și lipsit de imaginație a cărui

prioritate nu era s-o găsească *pe ea,* ci să demonstreze că Talbot o făcuse de oaie. Poate că Bill Talbot era...

Roy aruncă o privire furioasă spre Strike și adăugă:

— *... sigur* era bolnav, dar un lucru rămâne cert: nimeni nu a venit vreodată cu o explicație mai bună decât Creed, nu-i așa?

La auzul numelui lui Creed, cele trei femei de pe canapea se posomo- râră. Numele său părea să invoce în cameră un fel de gaură neagră în care femeile vii dispăreau, fără a mai fi văzute vreodată; o manifestare a unui rău aproape supranatural. Simpla lui menționare avea o anumită finalitate: monstrul acum închis pe viață, de neatins, de negăsit, asemenea femeilor

închise și torturate în subsolul lui. Gândurile lui Robin se îndreptară, pline de vinovăție, către e-mailul pe care deja îl scrisese și trimisese, fără să-i spună lui Strike, deoarece se temea că el nu ar fi fost de acord.

— Știe vreunul dintre voi, întrebă Roy brusc, cine au fost Kara Wolfson și Louise Tucker?

— Da, zise Robin înainte ca Strike să apuce să răspundă. Louise a fost o adolescentă care fugise de acasă, iar Kara — animatoare într-un club. Creed a fost suspectat de uciderea amândurora, dar nu a fost găsită nicio dovadă.

— Exact, spuse Roy, aruncându-i genul de privire cu care l-ar fi măsurat odinioară pe un student la medicină care pusese un diagnostic corect. Ei, în 1978 m-am întâlnit cu fratele Karei și cu tatăl lui Louise.

— Eu n-am știut că ai făcut asta! zise Anna, șocată.

— Bineînțeles că n-ai știut, se răsti Roy. Aveai cinci ani.

Roy se întoarse spre Strike și Robin.

— Tatăl lui Louise investigase pe cont propriu viața lui Creed. Se dusese în fiecare loc în care stătuse sau lucrase vreodată Creed și a stat de vorbă cu toți cei care îl cunoscuseră. I-a trimis o cerere lui Merlyn-Rees, ministrul de interne de atunci, să-l lase să se ducă și să sape în cât mai multe locuri posibil. Omul era pe jumătate nebun. Am văzut atunci ce poate să-ți facă dacă trăiești cu așa ceva. Obsesia asta îi domina întreaga viață. Voia să demoleze clădiri, să dea jos pereți, să scoată la lumină fundații. Să excaveze câmpuri pe care ar fi putut să meargă cândva Creed. Să dragheze pâraie în care un prieten din școală spusese că Creed pescuise cândva. Tucker tremura în timp ce vorbea,

încerca să ne convingă pe mine și pe Wolfson, care era șofer de camion, să facem echipă pentru o campanie TV. Trebuia să ne legăm cu lanțuri de grilajele Downing Street, să ajungem la știri... Căsnicia lui Tucker se destrămase. Părea să fie în relații proaste cu ceilalți copii ai săi. Creed devenise întreaga lui viață.

— Și n-ai vrut să-l ajuți? întrebă Anna.

— Dacă, spuse Roy încet, ar fi avut probe reale — orice indiciu solid care să-i pună în legătură pe Margot și Creed...

— Am citit că ți s-a părut că unul dintre lănțișoarele din subsol ar fi putut să fie...

— Dacă îți iei informațiile din cărți senzaționaliste, Anna...

— Pentru că întotdeauna ai fost atât de *dispus* să vorbești cu mine despre mama, nu-i așa?

— Anna, șopti Cynthia iar.

— Medalionul pe care l-au găsit în subsolul lui Creed nu era al lui Margot, iar eu ar trebui să știu cel mai bine, pentru că eu i l-am dăruit, spuse Roy.

își strânse tare buzele care îi tremurau.

— Doar câteva întrebări am mai avea, dacă nu vă deranjează, interveni Strike înainte ca Anna să apuce să mai spună ceva, hotărât să evite un nou conflict. Am putea discuta puțin despre Wilma, femeia de serviciu care lucra la cabinet și făcea menajul și aici?

— Angajarea ei a fost pe de-a-ntregul ideea lui Margot, dar nu prea se pricepea, răspunse Roy. Femeia avea unele dificultăți personale și Margot s-a gândit că soluția erau mai mulți bani. După dispariția ei, femeia a plecat. Nu s-a mai întors niciodată. N-a fost o pierdere. Am aflat după aceea că fusese concediată de la cabinet. Pentru furturi minore, am auzit.

— Wilma a spus poliției…

— Că în ziua în care a dispărut Margot pe covorul de la etaj era sânge, îl întrerupse Roy.

Anna și Kim părură șocate, iar Robin deduse că pentru ele era o informație complet nouă.

— Da, spuse Strike.

— Era menstrual, spuse Roy rece. în timpul nopții, lui Margot îi venise ciclul. Mama mi-a spus că în baie erau absorbante. Wilma a curățat covorul cu buretele. Era covorul din camera de oaspeți care se afla în partea opusă a casei față de dormitorul conjugal. Margot și cu mine dormeam separat la acel moment, din cauza…

Urmă o scurtă ezitare.

— … rănii mele.

— Wilma a mai spus și că i s-a părut că vă vede…

— Cum mă plimb prin grădină, spuse Roy. Era o minciună. Dacă a văzut pe cineva, trebuie să fi fost unul dintre zidari. La momentul acela terminam pavilionul.

Roy arătă spre foișorul de piatră din capătul iazului.

Strike își însemnă ceva și dădu o pagină din carnet.

— Vă amintiți ca Margot să fi spus ceva despre un bărbat pe nume Niccolo Ricci? Era pacient la cabinetul St John.

Roy și Cynthia scuturară amândoi din cap.

— Dar despre un pacient pe nume Steven Douthwaite?

— Nu, spuse Roy. Dar am auzit despre el după aceea, din presă.

— Cineva care a fost la grătar a spus că Margot primise bomboane de ciocolată de la un pacient, spuse Cynthia. El era,

nu-i așa?

— Așa credem. Deci nu a vorbit niciodată despre Douthwaite? Nu a pomenit niciodată că manifesta un interes necuvenit față de ea, nu v-a spus niciodată că era gay?

— Nu, spuse Roy iar. Există o confidențialitate medic-pacient, știți.

— Ar putea să pară o întrebare ciudată, continuă Strike, dar Margot avea vreo cicatrice? Mai exact, pe cutia toracică?

— Nu, spuse Roy tulburat. De ce întrebați?

— Pentru a exclude o posibilitate, replică Strike.

înainte ca ceilalți să apuce să ceară alte detalii, întrebă:

— V-a spus vreodată Margot că primise bilete de amenințare?

— Da, zise Roy. Mă rog, nu bilete, la plural. Mi-a spus că primise *unul.*

— Chiar așa? se miră Strike, ridicând privirea.

— Da. O acuza că le încurajează pe femeile tinere la promiscuitate și păcat.

— Era vreo amenințare în bilet?

— Nu știu, eu nu l-am văzut.

— Nu l-a adus acasă?

— Nu, spuse Roy scurt.

Ezită, apoi continuă:

— Ne-am certat din cauza asta.

— Serios?

— Da, spuse Roy înroșindu-se și mai tare. Pot exista consecințe grave, consecințe *în societate* dacă începi să facilitezi lucruri care nu au loc în natură...

— Ești îngrijorat că a spus vreunei fete că e în regulă să fie gay? întrebă Anna.

Din nou, Cynthia șopti *Anna!*

— Eu vorbesc, spuse Roy cu fața congestionată, despre oferirea de sfaturi nesăbuite care pot duce la destrămarea unei căsnicii. Vorbesc despre facilitarea promiscuității pe la spatele părinților. Biletul acela îi fusese trimis de un bărbat foarte furios și ea nu părea să fi luat măcar în considerare — în considerare...

Fața lui Roy se schimonosise. Pentru o clipă, păru că o să înceapă să strige, dar apoi, complet pe neașteptate, izbucni într-un plâns zgomotos.

Soția, fiica și nora lui rămaseră una lângă alta pe canapea, perplexe; nimeni, nici măcar Cynthia, nu se duse la el. Dintr-odată, Roy plângea cu icnete puternice, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obrajii supți. După ce încercă să se stăpânească și

nu reuși, spuse printre suspine:

— Nu își amintea niciodată că eu nu pot s-o protejez, că n-aș putea să fac nimic dacă cineva ar încerca să-i facă rău, pentru că sunt *un bolnav... inutil... un bolnav... nenorocit...*

— Ah, *tată,* șopti Anna îngrozită.

Se lăsă să alunece de pe canapea și se duse la tatăl ei în genunchi, încercă să-și pună mâinile pe piciorul lui, dar el o îndepărtă, scuturând din cap și continuând să plângă.

— Nu, nu, nu merit, tu nu știi totul, nu știi...

— Ce nu știu? întrebă Anna, părând speriată. Tată, știu mai multe decât crezi tu. Știu despre avort...

— Nu a existat niciodată, *niciodată,* niciun avort! spuse Roy, icnind și suspinând. A fost singurul, singurul lucru asupra căruia Oonagh Kennedy și cu mine — amândoi știam — că ea n-ar fi făcut asta *niciodată* după tine! Mi-a spus — Margot mi-a spus — după ce te-ai născut tu, își schimbase complet viziunea. *Complet!*

— Atunci ce nu știu? șopti Anna.

— Am fost... am fost c-crud cu ea! se tângui Roy. Am fost! Am îngreunat situația! Nu manifestam niciun interes față de munca ei. Am îndepărtat-o! Urma să mă p-părăsească... Eu știu ce s-a întâmplat. Știu. Am știut întotdeauna. Cu o zi înainte... înainte să plece — a lăsat un mesaj la ceas, o prostioară a noastră, și biletul spunea *Te rog v-vorbește cu mine...*

Roy fu copleșit de suspine. în timp ce Cynthia se ridică și se duse să îngenuncheze de cealaltă parte a lui, Anna luă mâna tatălui ei și de data aceasta el o lăsă. Roy spuse, agățându-se de fiica lui:

— Așteptam să-și ceară scuze. Pentru că se dusese la băut cu Satchwell. Și pentru că ea nu scrisese că-și cere scuze, eu n-am vorbit cu ea. Și a doua zi... Știu ce s-a întâmplat. Ei îi plăcea să se plimbe. Dacă era supărată — plimbări lungi. A uitat de Oonagh, s-a dus să se plimbe, încercând să se hotărască ce să facă, să mă părăsească pentru că o mâhneam atât de tare. Nu era atentă și Creed, Creed trebuie să...

Continuând să-l țină de mână, Anna își puse celălalt braț în jurul umerilor care se zguduiau ai tatălui ei și îl trase spre ea. Roy plângea neconsolat, agățându-se de ea. Strike și Robin se prefăceau interesați de covorul înflorat.

— Roy, spuse Kim cu blândețe, în cele din urmă. Nu e nimeni în cameră care să nu fi spus sau să nu fi făcut ceva ce regretă

amarnic. Nici măcar unul.

Strike, care obținuse de la Roy Phipps mult mai mult decât se așteptase, se gândi că e timpul să pună capăt interviului. Phipps suferea atât de mult că i s-ar fi părut inuman să mai insiste. Când suspinele lui Roy scă- zură puțin în intensitate, Strike spuse protocolar:

— Aș vrea să vă mulțumesc foarte mult pentru că ați vorbit cu noi, și pentru ceai. Noi vă lăsăm.

El și Robin se ridicară în picioare. Roy rămase în brațele soției și ale fiicei lui. Kim se ridică să-i conducă.

— *Ei,* spuse Kim încet, în timp ce se apropiau de ușa de la intrare, trebuie să vă spun, asta a fost... aproape un miracol. Roy n-a mai vorbit niciodată despre Margot în modul ăsta, *niciodată.* Chiar dacă n-o să aflați nimic altceva... eu vă mulțumesc. A fost o experiență... vindecătoare.

Ploaia încetase și soarele se ivise iar. Deasupra pădurii de vizavi de casă apăruse un curcubeu dublu. Strike și Robin ieșiră afară, în aerul curat și proaspăt.

— Aș putea să mai întreb ceva? spuse Strike, întorcându-se spre Kim, care rămăsese în pragul ușii.

— Desigur.

— E vorba de chestia aceea ca un foișor de vară din grădină, de lângă iazul cu pești. Mă întrebam de ce are o cruce St John pe pardoseală.

— *Ah,* spuse Kim. Margot a ales modelul. Da, mi-a spus Cynthia acum foarte mult timp. Margot tocmai obținuse slujba de la St John — și, ca poantă, zona asta are o legătură și cu Cavalerii Ospitalieri...

— Da, spuse Robin. Am citit la Hampton Court despre asta.

— Așa că s-a gândit că ar fi o aluzie drăguță la două lucruri... Știți, acum că ați pomenit-o, sunt surprinsă că nu a schimbat-o nimeni niciodată. Orice altă urmă a lui Margot din casa asta a dispărut.

— E scump, spuse Strike, să scoți lespezi de granit.

— Da, zise Kim, al cărei zâmbet păli puțin. Presupun că da.

37

Hidre cu multe capete și falnice balene, Chituri
ce-alungă peștii atunci când trec alene,
Miriapode agere cu solzii argintați, Și inorogi ai
mării la coadă avântați...
Temutul pește ce se-nvrednici să poarte
Numele morții...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Ploaia continuă să cadă aproape fără încetare până în februarie. Pe 5, sudul fu lovit de cea mai sălbatică furtună de până atunci. Mii de case rămaseră fără curent, o parte a zidului falezei care susținea calea ferată dintre Londra și sud-vestul țării se prăbuși, porțiuni de teren agricol dispărură sub ape, drumurile deveniră râuri și știrile de seară prezentau câmpuri transformate în întinderi de apă cenușie și case pe jumătate afundate în noroi. Prim-ministrul promise ajutor financiar, serviciile de urgență se străduiră să-i ajute pe cei afectați, iar Joan, pe dealul ei înalt de deasupra unui St Mawes inundat, fu lipsită de vizita promisă a lui Strike și Lucy, pentru că aceștia nu putură să ajungă la ea nici pe șosea, nici cu trenul.

Simțindu-se vinovat pentru că nu se dusese în Cornwall înainte ca vremea să facă deplasarea imposibilă, Strike se pedepsea lucrând mult și dormind puțin. Alese, masochist, să acopere ture una după alta, astfel încât Barclay și Hutchins să-și poată lua o parte din zilele libere restante din perioadele când el fusese la Joan. în consecință, în seara de miercuri a săptămânii următoare, Strike, și nu Hutchins, stătea în BMW, sub ploaia care nu contenea, în fața casei lui Elinor Dean din Stoke Newington, și văzu cum un bărbat în trening bate la ușă și este

primit înăuntru.

Strike așteptă toată noaptea ca bărbatul să reapară. în cele din urmă, la 6 dimineața, acesta ieși pe strada încă întunecată, acoperindu-și cu mâna partea inferioară a feței. Strike, care îl urmărea prin ochelarii cu vedere pe

390 timp de noapte, o zări și pe Elinor Dean, într-un halat matlasat lejer, cum îi face cu mâna. Bărbatul în trening se grăbi spre Citroenul lui, continuând să-și acopere gura cu mâna, și porni spre sud.

Strike urmări Citroenul până pe Risinghill Street din Pentonville, unde ținta lui parcă și intră într-un bloc de locuințe modern, din cărămidă roșie, ținându-și acum ambele mâini în buzunare. Din câte vedea detectivul, gura lui nu avea nimic neobișnuit. Strike așteptă până ce bărbatul intră înăuntru și își notă care fereastră se lumină peste cinci minute, apoi plecă și opri puțin mai târziu pe White Lion Street.

Chiar dacă era devreme, oamenii se îndreptau deja spre muncă, cu umbrelele ridicate împotriva ploii care continua să cadă. Strike coborî geamul mașinii, pentru că nici măcar lui, chit că era fumător înrăit, nu-i plăcea cum mirosea în mașină după o noapte de supraveghere. Apoi, chiar dacă îl durea limba de cât de mult fumase, își aprinse o țigară și îl sună pe Saul Morris.

— Salut, șefu'.

Strike, căruia nu-i plăcea în mod deosebit că Morris îi spunea „șefu"', dar nici nu-și putea imagina vreo modalitate prin care să-i ceară să nu mai facă asta fără să pară bou, spuse:

— Aș vrea să schimbi țintele. Lasă-1 astăzi pe Alunecos; tocmai am urmărit un tip nou care a rămas peste noapte la Elinor Dean.

Strike îi dădu lui Morris adresa.

— E la al doilea etaj, apartamentul cel mai din stânga, cum te uiți la clădire. Patruzeci și ceva de ani, păr grizonant, puțină burtă. Vezi ce poți afla despre el: discută cu vecinii, află unde lucrează și caută online, vezi dacă poți afla ce preocupări are. Intuiția îmi spune că și el, și ȘA o vizitează pe femeia aia din același motiv.

— Vezi, de-aia ești tu mahărul. Preiei cazul pentru o noapte și îl rezolvi.

Strike ar fi vrut ca Morris să înceteze și cu lingușirea. După ce închise, fumă o vreme, simțind vântul mușcător acolo unde pielea nu-i era acoperită de haine și ploaia înțepându-i fața ca

niște ace înghețate. Apoi, după ce se uită cât e ceasul, ca să se asigure că unchiul lui matinal a apucat să se trezească, îl sună pe Ted.

— Ești bine, băiete? îl auzi pe unchiul său printre pârâituri.

— Da. Tu cum ești?

— Bine, spuse Ted. Luam micul dejun. Joanie încă doarme.

— Ce mai face?

— Nicio schimbare. Suportă.

— Cum e cu mâncarea, aveți suficientă?

— Ne descurcăm cu mâncarea, nu-ți face griji, zise Ted. Micul Dave Polworth ne-a adus ieri mâncare pentru o săptămână.

— Cum naiba a ajuns la voi? întrebă Strike.

Știa foarte bine că o mare porțiune de teren între mătușa și unchiul lui și casa lui Polworth era sub un metru de apă.

— A vâslit o parte din drum, spuse Ted, amuzat. Vorbea despre asta de ziceai că e la un concurs Ironman. Când a ajuns aici, era numai haine impermeabile din cap până-n picioare, cu un rucsac mare plin de cumpărături. E om bun, Polworth ăla.

— Da, e, spuse Strike, închizând pentru o clipă ochii.

Nu Polworth ar fi trebuit să aibă grijă de mătușa și de unchiul lui. El ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să plece mai devreme, știind că vremea nu arăta bine, dar deja de luni întregi jongla între vinovăția față de mătușa și unchiul lui și vinovăția pe care o simțea pentru povara pe care o punea pe umerii subcontractorilor și, mai ales, ai lui Robin.

— Ted, ajung acolo imediat ce o să circule iar trenurile.

— Da, știu, băiete, spuse Ted. Nu-ți face griji pentru noi. Nu ți-o dau la telefon, pentru că trebuie să se odihnească, dar o să-i spun c-ai sunat. O să fie încântată.

Obosit, înfometat, cu țigara înfiptă între dinți și întrebându-se unde ar putea să mănânce micul dejun, Strike îi scrise lui Dave Polworth un SMS în care folosi porecla pe care i-o dăduse încă de când acesta fusese mușcat de un rechin, la vârsta de 18 ani.

Tocmai mi-a spus Ted ce ai făcut ieri. N-o să mă pot revanșa niciodată, Chum. Mulțumesc.

Aruncă chiștocul afară, ridică geamul și tocmai pornise motorul, când mobilul lui vibră. Așteptându-se să vadă un

răspuns din partea lui Polworth, care, fără îndoială, îl întreba când se transformase într-un asemenea poponar sau o fetiță (limbajul acestuia fiind întotdeauna cât mai departe cu putință de corectitudinea politică), Strike privi spre ecran deja zâmbind și citi:

Tata ar vrea să te sune. Când ar fi un moment potrivit?

Strike citi mesajul de două ori până să înțeleagă că era de la Al. La început se simți doar surprins. Apoi furia și o ranchiună profundă urcară în el asemenea vomei.

— Du-te dracu', îi spuse el telefonului cu voce tare.

Ieși de pe străduța laterală și porni, cu maxilarele încleștate, între- bându-se de ce, dintre toate perioadele din viața lui, Rokeby trebuia să-l hăituiască tocmai acum, când era atât de îngrijorat pentru acele rude care avuseseră grijă de el când asocierea cu el nu aducea niciun beneficiu. Momentul pocăinței trecuse; răul făcut era ireparabil; sângele chiar se făcuse apă, fir-ar al dracu'. Măcinat de grija fragilei Joan, cu care nu avea în comun nicio fărâmă de ADN, izolată în casa de pe deal, în mijlocul inundațiilor, Strike simți cum în el se zvârcolesc furia și vinovăția.

Peste câteva minute își dădu seama că ajunsese în Clerkenwell. Zări o cafenea deschisă pe St John Street și parcă, apoi se îndreptă prin ploaie spre căldura și lumina acesteia și comandă un sandviș cu ou și roșii. Alese o masă de lângă geam și se așeză cu fața la stradă, ochi în ochi cu propria-i reflexie, care îi arăta un chip împietrit și ñeras în fereastra bătută de ploaie.

În afara mahmurelilor, pe Strike îl durea rareori capul, dar acum simțea tot mai puternic, în partea stângă a craniului, ceva care aducea a durere de cap. își mâncă sandvișul, spunându-și ferm că mâncarea îl va face să se simtă mai bine. Apoi, după ce comandă a doua cană de ceai, își scoase iar mobilul și scrise un răspuns pentru Al cu dublu scop: să-l facă pe Rokeby să înceteze o dată pentru totdeauna și să nu-i lase pe fratele lui vitreg și pe tatăl lui să-și dea seama cât de tare îi tulburau liniștea cu insistența lor.

Nu mă interesează. E prea târziu. Nu vreau să mă cert cu tine, dar consideră acest „nu" ca fiind unul final.

Trimise mesajul, apoi privi imediat în jur, căutând ceva care să-i ocupe mintea obosită. Magazinele de vizavi străluceau în tonuri de roșu și roz: era aproape 14 februarie. își dădu seama acum că nu mai primise nicio veste de la Charlotte de când îi ignorase mesajul de Crăciun. Avea să-i trimită un mesaj și de Sf. Valentin? Dorința ei de a lua legătura părea să fie stimulată de ocaziile speciale și aniversări.

Automat, fără să-și dea seama ce face, dar cu aceeași dorință de reconfortare care îl împinsese spre această cafenea, scoase iar telefonul din buzunar și o sună pe Robin, dar era ocupat. Băgă mobilul la loc în buzunar, stresat, anxios și tânjind după acțiune, și își spuse că putea să profite că era în Clerkenwell, dacă tot ajunsese aici.

Cafeneaua era la mică distanță de mers pe jos de fostul cabinet St John. Câți dintre acești trecători, se întrebă Strike, locuiseră în zonă cu 40 de ani în urmă? Femeia aplecată de spate, cu pelerină și cărucior pentru cumpărături în carouri? Bărbatul cu favoriți gri, care încerca să oprească un

taxi? Poate bărbatul sikh în vârstă, cu turban, care scria la mobil din mers? Fusese vreunul dintre ei la o consultație la Margot Bamborough? își amintea vreunul dintre ei de un bărbat murdar și bărbos pe nume Applethorpe sau cam așa ceva care bântuise chiar pe aceste străzi, spunându-le insistent necunoscuților că el o omorâse pe doctoriță?

Privirea absentă a lui Strike se opri asupra unui bărbat care mergea legă- nându-se într-un mod ciudat, pe trotuarul celălalt. Părul cenușiu și subțire îi stătea lipit de cap, ud de la ploaie. Nu avea nici haină, nici umbrelă, dar purta o bluză cu o imagine cu Ariciul Sonic în față. Lipsa hainei, mersul puțin greoi, privirea goală și copilăroasă, gura ușor deschisă și acceptarea resemnată a faptului că încet-încet se va uda până la piele: toate sugerau o tulburare cognitivă de un fel sau altul. Bărbatul ieși din câmpul vizual al lui Strike, în timp ce mobilul detectivului începu să sune.

— Salut, spuse Robin. M-ai sunat?

Strike simți că se relaxează puțin și decise că ceaiul îi alina, în mod evident, durerea de cap.

— Da. Ca să te pun la curent.

îi spuse povestea bărbatului în trening care o vizitase peste noapte pe Elinor Dean.

— Și își acoperea gura cu mâna la plecare? Ciudat.

— Știu. Cu siguranță, acolo se petrece ceva bizar. I-am cerut lui Morris să facă niște săpături despre tipul cel nou.

— Pentonville e chiar lângă Clerkenwell, spuse Robin.

— Acolo sunt acum. într-o cafenea de pe St John Street. Mă g... gândeam...

Pe Strike îl copleși un căscat.

— ... scuze — mă gândeam că, dacă tot sunt în zonă, aș putea să mai încerc o dată să aflu ceva despre răposatul Applethorpe. Să încerc să dau de cineva care își amintește familia sau știe ce li s-ar fi putut întâmpla.

— Și cum o să faci asta?

— Mă plimb prin zonă, zise Strike, care deveni conștient de durerea de la genunchi chiar în timp ce spunea asta, întreb prin magazinele care par mai vechi. Șt... știu...

Strike căscă iar.

— ... că șansele sunt mici, dar n-avem pe nimeni altcineva care să pretindă că a omorât-o pe Margot.

— Nu ești terminat?

— Mi-a fost și mai rău. Unde ești acum?

— La birou, și am niște vești în cazul Bamborough, dacă ai timp.

— Te ascult, zise Strike, mulțumit să amâne momentul în care trebuia să iasă iar în ploaie.

— Păi, în primul rând, am primit un e-mail de la soțul Gloriei Conti. Știi, recepționera care a fost ultima persoană care a văzut-o pe Margot? E scurt. *Dragă domnule Ellacott...*

— Domnule?

— De multe ori Robin îi derutează pe oameni. *Vă scriu din partea soției mele, care a fost foarte afectată de mesajul dumneavoastră. Nu are dovezi sau informații referitoare la Margot Bamborough și nu e adecvat să luați legătura cu ea prin biroul meu. Familia noastră este foarte retrasă și așa dorește să rămână. Aș dori să mă asigurați că nu veți mai încerca vreodată să luați legătura cu soția mea. Al dvs. sincer, Hugo Jaubert.*

— Interesant, comentă Strike, scărpinându-și bărbia nerasă. De ce n-a răspuns la e-mail chiar Gloria? Prea afectată?

— Mă întreb de ce a fost atât de afe... tulburată, vreau să spun?

Apoi Robin își răspunse singură:

— Poate din cauză că am încercat să iau legătura cu ea prin biroul soțului? Dar i-am scris pe Facebook și n-a răspuns.

— Știi, cred că ar merita s-o punem pe Anna să ia legătura cu Gloria. Fiind fiica lui Margot, s-ar putea s-o sensibilizeze mai mult decât noi. Nu vrei să concepi altă solicitare și să i-o arăți Annei, să vedem dacă e de acord s-o trimiți în numele ei?

— Bine gândit, zise Robin.

Strike auzi cum își notează ceva.

— Oricum, vestea mai bună e că atunci când m-ai sunat vorbeam cu a doua fiică, în ordinea vârstei, a Wilmei Bayliss, Maya. Ea e directoare adjunctă de școală. Cred că sunt pe punctul s-o conving să vorbească cu noi. O îngrijorează reacția surorii mai mari, dar sunt optimistă.

— Super. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre Wilma.

— Și mai e ceva, doar că probabil o să ți se pară că șansele sunt cam mici.

— Tocmai ți-am spus că sunt pe cale să bat pe la uși ca să întreb despre un nebun mort pe care cu siguranță nu-l chema Applethorpe.

Robin râse.

— Bun, OK, aseară am intrat iar pe internet ca să-l caut pe Steve Douth- waite și am găsit un site vechi, „Amintiri de la Butlin", unde foști animatori din tabără vorbesc între ei, deapănă amintiri, organizează reuniuni și așa mai departe — știi genu'. în orice caz, n-am găsit nicio menționare a vreunui Douthwaite sau Jacks, cum își spunea el la Clacton-on-Sea, dar am găsit — știu că probabil e complet ¡relevant, și nu știu dacă îți amintești, dar în *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?* era citată o fată pe nume Julie Wilkes. Spunea că a fost șocată că Stevie Jacks nu le spusese prietenilor că fusese implicat în cazul dispariției unei femei.

— Da, îmi amintesc, spuse Strike.

— Ei... fata aia s-a înecat, zise Robin. S-a înecat în tabăra de vacanță, la sfârșitul sezonului estival 1985. Cadavrul ei a fost găsit într-o dimineață în piscina taberei. Câțiva dintre animatori discutau despre moartea ei pe forumul siteului. Credeau că s-a îmbătat, a alunecat, s-a lovit la cap și a alunecat în piscină. Poate că e un ghinion oribil, dar femeile au într-adevăr obiceiul să moară în preajma lui Douthwaite, nu-i așa? Iubita lui căsătorită se sinucide, doctorița lui dispare și apoi această colegă care se îneacă... Oriunde se duce, e urmărit de morți nenaturale... e pur și simplu ciudat.

— Da, este, spuse Strike, încruntându-se la ploaie.

Era pe punctul de a se întreba cu voce tare unde se ascunsese Douthwaite, când Robin reluă, ușor grăbit:

— Ascultă, mai e ceva ce voiam să te întreb, dar e absolut în regulă dacă răspunsul e nu. Colegul meu de apartament, Max — știi că e actor? Ei, tocmai a fost distribuit într-o producție de televiziune ca fost soldat și nu știe pe nimeni altcineva la care ar putea apela. Voia să știe dacă ai vrea să vii la cină ca să-ți pună niște întrebări.

— Ah, spuse Strike surprins, dar nu neplăcut. ... da, bine. Când?

— Știu că e din scurt, dar mâine ți-ar conveni? Are nevoie de asta repede.

— Da, n-ar trebui să fie o problemă, spuse Strike.

Era pregătit să plece spre St Mawes imediat ce drumul devenea practicabil, dar era puțin probabil ca zidul falezei să fie reparat până a doua zi.

După ce Robin închise, Strike comandă a treia cană de ceai. Trăgea de timp și știa de ce. Dacă chiar avea de gând să întrebe în dreapta și în stânga prin Clerkenwell dacă își amintea cineva de bărbatul mort care susținuse că o ucisese pe Margot Bamborough, atunci ar face bine să știe numele real al acestuia, și cum Janice

Beattie era în continuare în Dubai, singura la care putea să apeleze era Irene Hickson.

Ploaia era mai puternică acum. Amâna, minut după minut, să o sune pe Irene, privind mașinile care avansau prin perdeaua unduitoare de apă și pietonii care ocoleau bălțile de pe stradă și gândindu-se la moartea de demult a unei animatoare tinere de la Butlin, care alunecase, se lovise la cap și se înecase în piscină.

Apă peste tot, scrisese Bill Talbot în carnetul lui astrologie. Lui Strike nu-i fusese ușor să descifreze acel pasaj. Concluzionase că Talbot se referea la un grup de zodii de apă care păreau să aibă legătură cu moartea Scorpionului

396 necunoscut. De ce, se întrebă acum Strike, sorbind din ceai, era Scorpionul o zodie de apă? Scorpionul trăia pe pământ, la căldură; oare putea să înoate? își aminti semnul cu un pește mare pe care Talbot îl folosise în carnet pentru Irene, pe care o descrisese la un moment dat drept „Cetus". Luă mobilul și căută cuvântul.

Constelația Cetus, citi Strike, cunoscută și ca balena, era numită după un monstru marin ucis de Perseus când o salvase pe Andromeda de zeul mărilor, Poseidon. Se afla într-o regiune a cerului cunoscută drept „Marea", din cauza prezenței multor constelații asociate cu apa, inclusiv Pești, Vărsător, purtătorul de apă, și Capricorn, țapul cu coadă în formă de pește.

Apă peste tot.

însemnările astrologice începeau să se încâlcească în jurul proceselor lui mintale, ca un năvod vechi care se agață într-o elice. Acestea, un amestec nociv de rațiune și absurd, demonstrau, în opinia lui Strike, cât de atrăgătoare era astrologia, cu promisiunea măgulitoare și reconfortantă că tot universul era interesat de măruntele tale preocupări și că stelele sau lumea spiritelor aveau să te îndrume acolo unde munca asiduă și rațiunea nu puteau s-o facă.

Ajunge, își spuse Strike cu severitate. Apăsă pe numărul lui Irene din mobil și așteptă, ascultând cum sună telefonul și imaginându-și-l lângă un bol cu petale aromatice, în holul decorat excesiv, cu tapet floral și covor gros roz. Exact în clipa în care ajunsese la concluzia, cu un amestec de ușurare și regret, că Irene nu e acasă, aceasta răspunse.

— Patru patru cinci nouă, intonă ea ca un fel de refren muzical.

Și Joan răspundea întotdeauna la telefonul fix spunând apelantului numărul pe care acesta tocmai îl formase.

— Sunteți doamna Hickson?

— La telefon.

— Sunt Cormoran Strike, de...

— Ah, bună! scheună Irene, uimită.

— Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta, spuse Strike, scoțând carnetul și deschizându-1. Când ne-am întâlnit ultima oară, ați amintit de un pacient al cabinetului St John pe care credeați că îl cheamă Apton sau Applethorpe...

— Da?

— ... care susținea că...

— ... a omorât-o pe Margot, da, îl întrerupse ea. A oprit-o pe Dorothy în plină zi...

— Da...

— ... dar ea a crezut că sunt prostii. Eu i-am spus „Și dacă chiar a omorât-o, Dorothy...?"

— N-am găsit pe nimeni cu numele ăsta care să fi locuit în zonă în 1974, spuse Strike tare, așa că mă întrebam dacă nu cumva v-ați amintit greșit nume...

— E posibil, da, se poate, spuse Irene. Ei, a trecut mult timp, nu-i așa? Ați încercat la informații telefonice?

Irene se corectă imediat.

— Nu la informații telefonice. Documente online sau cum le zice.

— E dificil să cauți cu numele greșit, spuse Strike, reușind cu greu să elimine din tonul lui orice urmă de exasperare sau sarcasm. Sunt chiar în Clerkenwell acum. Parcă spuneați că locuia aici?

— Păi, era tot timpul prin zonă, așa că am presupus asta.

— Era înregistrat la cabinet, nu-i așa? Mai țineți minte care era prenu...?

— Ăă, stați să mă gândesc... Era ceva de genul... Gilbert, sau nu, nu-mi amintesc, mă tem. Applethorpe? Appleton? Apton? *Toată lumea* din zonă îl știa din vedere, pentru că arăta atât de ciudat: barbă lungă, murdar și așa mai departe.

Irene părea că se pornise.

— Și uneori avea cu el copilul, care arăta foarte *nostim....*

— Da, ați spus...

— ... avea urechi imense. Poate el să fie încă în viață, fiul, dar probabil că e *știți...*

Strike așteptă, dar, din tăcerea lui Irene, înțelese că trebuia să deducă sfârșitul frazei.

— Probabil că e...? o îmboldi el.

— Ah, *știți.* într-un loc.

— într-un...?

— Un azil sau ceva! spuse Irene ușor nerăbdătoare, ca și cum Strike ar fi fost greu de cap. N-avea cum să ajungă *normal,* nu-i așa? — cu un tată drogat și o mamă retardată, nu-mi pasă ce spune Jan.Jan nu are aceleași... mă rog, nu e vina ei, familia ei era... standarde diferite. Și îi place să pară în fața necunoscuților — mă rog, tuturor ne place — dar la urma urmei, dumneata cauți adevărul, nu-i așa?

Strike observă, printre expresiile dezlânate, împunsătura răutăcioasă discretă la adresa prietenei ei.

— L-ați găsit pe Duckworth? întrebă Irene, schimbând subiectul.

— Douthwaite?

— Ah, cum sunt și eu, stâlcesc numele întruna, ha ha ha.

398

Oricât de puțin încântată ar fi fost de apelul lui, cel puțin Strike era cineva cu care putea să vorbească.

— Mi-ar plăcea *enorm* să aflu ce s-a întâmplat cu el, zău, el chiar era un personaj dubios. Jan a bagatelizat asta în fața voastră, dar a fost puțin dezamăgită când el s-a dovedit a fi gay, știți. Avea o slăbiciune pentru el. Ei, era foarte singură când am cunoscut-o. încercam să-i găsim pe cineva, Eddie și cu mine...

— Da, mi-ați spus...

— ... dar bărbații nu vor să se încurce și cu un copil și Jan era puțin, *știți,* când o femeie e singură, nu neapărat că e *disperată,* dar tânjește; pe Larry nu-1 deranja, dar Larry nu era tocmai...

— Mai era un lucru despre care voiam să vă întreb...

— ... numai că nici *el* nu voia să se căsătorească cu ea. Trecuse printr-un divorț urât...

— Despre Leamington Spa...

— Ați verificat în Bognor Regis?

— Poftim? spuse Strike.

— Pentru Douthwaite? Pentru că el s-a dus în Bognor Regis, nu-i așa? La o tabără de vacanță?

— în Clacton-on-Sea, spuse Strike. Doar dacă nu s-a dus apoi și în Bognor Regis?

— Apoi?

Dumnezeule mare.

— Ce vă face să credeți că Douthwaite a fost vreodată în Bognor

Regis? întrebă Strike încet și clar, frecându-și fruntea.

— Am crezut... nu era acolo, la un moment dat?

— Din câte știu eu, nu, dar știm că a lucrat în Clacton-on-Sea la mijlocul anilor '80.

— A, probabil că da, probabil mi-a spus cineva, că toate sunt stațiuni de modă veche, *știți.*

Strike parcă-și amintea că le întrebase pe Irene și pe Janice dacă știau cumva unde se dusese Douthwaite după ce plecase din Clerkenwell și că amândouă îi spuseseră că nu știau.

— Cum ați aflat că s-a dus să lucreze în Clacton-on-Sea? întrebă el.

— Jan mi-a spus, răspunse Irene după o mică pauză. Da, Jan trebuie să-mi fi spus. *Ea* era vecina lui, știți, *ea* era cea care-l știa. Da, cred că a încercat să afle unde se dusese el după ce plecase din Percival Road, pentru că era îngrijorată din cauza lui.

— Dar asta s-a întâmplat la 11 ani după aceea, spuse Strike.

— Ce?

— S-a dus în Clacton-on-Sea abia la 11 ani după ce plecase din Percival Road, spuse Strike. Când v-am întrebat pe amândouă dacă știți unde s-a dus...

— Păi, vrei să spui *acum,* nu-i așa? întrebă Irene, unde e *acum?* Habar n-am. Apropo, ai verificat treaba aia cu Leamington Spa?

Irene râse și continuă:

— Toate stațiunile astea! Nu, stai așa, Leamington Spa nu e la malul mării, nu-i așa? Dar știi ce vreau să spun, *apă,* îmi place la nebunie apa, e... Greenwich, Eddie și-a dat seama că o să-mi placă le nebunie casa asta când a văzut că e de vânzare — *era* ceva în treaba aia cu Leamington Spa sau a inventat-o Jan?

— Doamna Beattie n-a inventat-o, spuse Strike. Domnul Ramage a văzut cu certitudine o...

— Ah, n-am vrut să spun că Jan ar inventa așa ceva, nu, nu vreau să spun asta, zise Irene, contrazicându-se imediat. Vreau doar să spun, știți, e un loc ciudat în care să apară Margot, Leamington — ați găsit vreo legătură, sau...?

— încă nu, spuse Strike. Dar *dumneavoastră* nu v-ați amintit nimic despre Margot și Leamington Spa?

— Eu? Dumnezeule, nu, cum aș putea eu să știu de ce s-a dus ea acolo?

— Păi, uneori oamenii își amintesc unele lucruri după ce discutăm cu ei...

— Ați mai vorbit cu Jan de atunci?

— Nu, spuse Strike. Știți cumva când se întoarce din Dubai?

— Nu, spuse Irene. Ce bine e de unii, nu? Nu mi-ar strica nici mie niște soare, noi iarna... dar pentru Jan nu contează, ea nu face plajă, și eu n-aș vrea să zbor până acolo la economic, cum e obligată să zboare ea; mă întreb cum se înțeleg, șase săptămâni cu nora ei! Indiferent cât de bine te înțelegi, e o perioadă...

— Ar fi bine să vă las să vă vedeți de treabă, dnă Hickson.

— Ah, bine, spuse ea. Da, bun. Mult noroc cu toate cele.

— Mulțumesc, spuse Strike închizând.

Ploaia răpăia în geam. Strike oftă și se duse în toaleta cafenelei pentru un pipi îndelung amânat.

Tocmai își achita nota când îl zări în dreptul geamului pe bărbatul cu bluza cu Ariciul Sonic, mergând de data aceasta pe același trotuar cu cafeneaua. Se îndrepta în direcția din care venise, cu două pungi mari de la Tesco în mâini, încărcate de cumpărături, deplasându-se cu același mers ciudat și legănat dintr-o parte în alta și cu părul ud lipit de cap și gura întredeschisă. Strike îl urmări cu privirea, observând stropii de ploaie care alunecau pe pungile de cumpărături și pe lobii urechilor lui deosebit de mari.

38

Acolo o închise în secret cumplit
Supusă doar către al lui păcat; Iar
burta ei rodi la timpul potrivit, Acelui
crud părinte un băiat...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

întrebându-se dacă era cu putință să fie atât de norocos pe cât spera, Strike aruncă pe masă un bacșiș și ieși grăbit în ploaia torențială, îmbră- cându-și haina din mers.

Dacă adultul cu deficiență mintală îmbrăcat în bluza Sonic udă leoarcă era într-adevăr copilul cu urechi mari care mersese cândva pe aceste străzi cu excentricul lui părinte, atunci locuia în acest colț din Clerkenwell de 40 de ani. Desigur, oamenii fac asta, reflectă Strike, mai ales dacă acolo se bucură de susținere și dacă întreaga lor lume e constituită din câteva străzi familiare. încă îl putea vedea

pe bărbatul care înainta nepăsător spre Clerkenwell Road prin ploaia agresivă, fără să se grăbească sau să încerce cumva să se apere de rafalele care aveau să-l ude până la piele. Strike își ridică gulerul hainei și îl urmă.

Puțin mai încolo pe St John Street, ținta lui Strike o luă la dreapta, pe lângă un mic atelier de fierărie de pe colț, și intră pe Albemarle Way, strada scurtă, mărginită de șiruri de clădiri înalte lipite între ele și care avea în celălalt capăt o cabină telefonică roșie veche. Interesul lui Strike spori.

Imediat după atelierul de fierărie, bărbatul puse pe trotuarul ud ambele pungi de cumpărături și scoase o cheie. Strike merse mai departe, pentru că nu avea unde să se ascundă, dar reținu din mers numărul ușii. Era oare posibil ca răposatul Applethorpe să fi locuit chiar în acest apartament? Nu avusese Strike impresia că Albemarle Way era un loc promițător pentru pândirea unei victime? Poate nu la fel de bun ca Aleea de Trecere, nici atât de convenabil ca Jerusalem Passage, dar incomparabil mai bun decât aglomerata Clerkenwell Green, unde Talbot fusese convins că Margot se luptase cu un Dennis Creed deghizat.

Strike auzi cum ușa de la intrare se închide în spatele bărbatului cu urechi mari și se întoarse. Ușa de un albastru-închis avea nevoie de o bidinea. Lângă ea era butonul unei sonerii, sub care scria „Athorn". Era oare posibil ca acesta să fie numele pe care Irene și-l amintise greșit drept Applethorpe, Appleton sau Apton? Apoi Strike observă că bărbatul lăsase cheia în broască.

Cu senzația că poate respinsese în mod nejustificat misterioasele căi ale universului, Strike scoase cheia și apăsă pe soneria care se auzi tare în interior. Timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi ușa se deschise iar și în prag apăru bărbatul cu bluza Sonic udă.

— Ai lăsat asta în ușă, spuse Strike întinzându-i cheia.

Bărbatul se adresă celui de-al treilea nasture al paltonului lui Strike, în loc să-l privească în ochi.

— Am mai lăsat-o și altă dată și Clare a spus să nu mai fac asta, murmură el.

întinse mâna după cheie și Strike i-o dădu. Bărbatul începu să închidă ușa.

— Numele meu e Cormoran Strike. Mă întrebam dacă aș putea intra puțin ca să discutăm despre tatăl tău?

Nu pusese piciorul în ușă, dar era pregătit s-o facă dacă ar fi

fost necesar.

Figura cu urechi mari a celuilalt se distingea albă pe fundalul întunecat al holului.

— Tatăl-meu-Gwilherm e mort.

— Da, știu.

— Mă ducea pe umeri.

— Da?

— Da. Mi-a spus mama.

— Locuiești singur?

— Locuiesc cu mama.

— O cheamă Clare?

— Nu. Deborah.

— Eu sunt detectiv, spuse Strike, scoțând o carte de vizită din buzunar. Numele meu e Cormoran Strike și aș vrea foarte mult să discut cu mama ta, dacă e în regulă.

Bărbatul nu luă cartea de vizită, dar se uită la ea cu coada ochiului. Strike bănui că nu știa să citească.

— Ar fi în regulă? întrebă el, în timp ce ploaia rece continua să cadă.

— Da, bine, spuse celălalt, continuând să se adreseze nasturelui hainei lui Strike. Poți intra.

Deschise ușa larg, ca să-l lase să intre pe detectiv. Fără să aștepte să vadă dacă Strike îl urmează, începu să urce scările întunecate dinăuntru.

Strike avea unele remușcări că profită de vulnerabilitatea cuiva ca Athorn, dar perspectiva de a arunca o privire în apartamentul în care, era aproape sigur acum, locuise în 1974 ucigașul autodeclarat al lui Margot era irezistibilă. După ce își șterse atent picioarele pe preșul de la intrare, Strike închise ușa în urma lui, zărind câteva scrisori pe podea peste care fiul familiei pur și simplu călcase; una dintre ele avea o urmă umedă de picior. Strike luă scrisorile și apoi urcă scările goale de lemn, deasupra cărora atârna un bec fără abajur, stins.

în timp ce urca, își îngădui fantezia unui apartament în care timp de 40 de ani nu intrase nimeni în afara locuitorilor lui, cu dulapuri și camere încuiate, sau chiar — n-ar fi fost prima oară — cu un schelet întins în văzul tuturor. Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce pășea pe palier, speranțele lui sporiră: cuptorul din bucătăria minusculă din față părea că datează din

anii '70, ca și plăcile maro de faianță de pe perete, dar din nefericire, din punctul de vedere al unui detectiv, apartamentul părea ordonat și mirosea a proaspăt și curat. Pe covorul vechi, cu modele învârtejite portocalii și maro, existau chiar urme recente de aspirator. Pungile Tesco așteptau să fie despachetate pe linoleumul zgâriat, dar spălat recent.

La dreapta lui Strike, o ușă deschisă dădea într-un mic living. Bărbatul după care se ținuse se oprise acolo, în fața unei femei mult mai în vârstă, care croșeta într-un fotoliu de la fereastră. Pe bună dreptate, femeia păru șocată să vadă un necunoscut masiv în holul ei.

— Vrea să vorbească cu tine, anunță bărbatul.

— Doar dacă nu vă deranjează, doamnă Athorn, strigă Strike de pe palier.

Ar fi vrut ca Robin să fie cu el. Ea se pricepea foarte bine să le facă pe femeile agitate să se simtă în largul lor. își aminti că Janice spusese că această femeie era agorafobă‡‡‡.

— Numele meu e Cormoran Strike și voiam să vă pun câteva întrebări despre soțul dumneavoastră. Dar dacă va deranjează, plec imediat, bineînțeles.

— Mi-e frig, spuse tare bărbatul.

— Schimbă-te, îl sfătui mama lui. Te-ai udat. De ce nu porți haina?

— E prea strâmtă, femeie prostuță ce ești.

Bărbatul se întoarse și ieși din cameră pe lângă Strike, care se dădu în spate ca să-l lase să treacă. Fiul lui Gwilherm dispăru într-o cameră de vizavi, pe ușa căreia era trecut numele „Samhain", cu litere de lemn vopsite.

Contactul vizual părea să-i facă la fel de puțină plăcere mamei lui Samhain ca și acestuia. în cele din urmă, adresându-se genunchilor lui Strike, spuse:

— Bine. Intră înăuntru.

— Mulțumesc foarte mult.

Doi peruși, unul albastru și unul verde, ciripeau într-o colivie din colțul camerei. Mama lui Samhain croșeta o pătură din petice. Pe pervazul lat de lângă ea era un teanc de pătrate de lână terminate, iar la picioare avea un coș cu gheme de lână. Pe un divan mare din fața canapelei fusese așezat un covor cu un puzzle imens cu inorogi, pe două treimi terminat, în ce privește

‡‡‡ Suferind de agorafobie, teamă patologică de spații deschise. *(N.r.)*

ordinea, sufrageria stătea mult mai bine decât cea a lui Gregory Talbot.

— Ați primit niște scrisori, zise Strike, ridicând plicurile ude ca să i le arate.

— Deschide-le dumneata, spuse ea.

— Nu cred că...

— Deschide-le dumneata, repetă ea.

Avea aceleași urechi mari ca Samhain și aceiași dinți de jos proemi- nenți. în ciuda acestor imperfecțiuni, chipul ei blând și ochii închiși la culoare aveau o anumită drăgălășenie. Părul lung și împletit cu grijă era alb. Probabil că avea cel puțin 60 de ani, dar tenul îi era neted ca al unei femei mult mai tinere. Avea un aer straniu de nepământesc, cum stătea și lucra cu croșeta la fereastra bătută de ploaie. Strike se întrebă dacă știa să citească. Simți că era în regulă să deschidă plicurile care, evident, conțineau doar reclame.

— Ați primit un catalog de semințe, spuse el arătându-i, și o scrisoare de la un magazin de mobilă.

— Nu-mi trebuie, spuse femeia de la fereastră, continuând să vorbească cu picioarele lui. Poți să te așezi.

Strike se strecură atent printre canapeaua și divanul care, ca și el, era mult prea mare pentru această cameră mică. După ce reuși să evite să miște puzzle-ul imens, se așeză la o distanță respectuoasă de femeia care croșeta. — Asta, spuse Strike, referindu-se la ultima scrisoare, e pentru Clare Spen- cer. O cunoașteți?

Scrisoarea nu avea timbru. Judecând după adresa de pe spate, era de la atelierul de fierărie de la parter.

— Clare e asistenta noastră socială, spuse femeia. Poți s-o deschizi.

— Nu cred c-ar trebui să fac asta, zise Strike. O s-o las pentru Clare. Dumneata ești Deborah, nu-i așa?

— Da, murmură ea.

Samhain reapăru în ușă. Acum era desculț, dar purta blugi uscați și o bluză nouă cu Spiderman pe piept.

— Mă duc să pun lucrurile în frigider, anunță el, după care dispăru iar.

— Samhain face acum cumpărăturile, explică Deborah, aruncând o privire spre pantofii lui Strike.

Chiar dacă era timidă, nu părea să-i displacă să vorbească cu Strike.

— Deborah, am venit să te întreb despre Gwilherm, spuse Strike.

— Nu e aici.

— Nu, eu…

— A murit.

— Da, îmi pare rău. De fapt, am venit din cauza unui medic care lucra…

— Doctorul Brenner, spuse ea imediat.

— Ți-1 amintești pe doctorul Brenner? întrebă Strike surprins.

— Nu-mi plăcea de el.

— Păi, eu voiam să te întreb despre *alt...*

Samhain reapăru în ușa sufrageriei și o întrebă tare pe mama lui:

— Vrei ciocolată caldă sau nu?

— Da, spuse ea.

— *Tu* vrei ciocolată caldă sau nu? îl întrebă Samhain pe Strike.

— Da, te rog, răspunse Strike, în virtutea principiului că orice gest prietenos trebuia acceptat în astfel de situații.

Samhain plecă legănat. Deborah se opri din croșetat, arătă drept în fața ei și spuse:

— Uite-1 pe Gwilherm acolo.

Strike întoarse privirea. Pe peretele din spatele televizorului vechi fusese desenată o cruce egipteană, simbolul vieții eterne. Peste tot, pereții erau gal- ben-deschis, mai puțin în spatele crucii, unde rămăsese o porțiune de un verde murdar. în fața crucii, pe televizorul lat, era un obiect negru despre care Strike crezu la prima privire că e o vază. Apoi zări turturica stilizată de pe el și își dădu seama că era o urnă. înțelese, în cele din urmă, ce i se spunea.

— Ah, e cenușa lui Gwilherm, nu-i așa?

— I-am spus lui Tudor s-o ia pe cea cu pasărea, pentru că mie îmi plac păsările.

Unul dintre peruși traversă brusc colivia în zbor, într-un vârtej de verde și galben-aprins.

— Cine a pictat-o? întrebă Strike arătând spre cruce.

— Gwilherm, spuse Deborah, continuând să lucreze îndemânatic cu croșeta.

Samhain intră iar în cameră, cu o tavă metalică.

— Nu pe puzzle, îl avertiză mama lui.

Dar nu exista nicio altă suprafață liberă.

— Să-l iau...? se oferi Strike, arătând spre puzzle.

Dar nici pe podea nu era suficient loc.

— închide-1 dumneata, îi spuse Deborah cu o urmă de reproș.

Strike văzu că de covorul pentru puzzle erau atașate niște aripi care se închideau pentru a-1 proteja. Făcu întocmai, iar Samhain puse tava deasupra. Deborah înfipse cu atenție croșeta în ghemul de lână și acceptă din partea fiului o cană de ciocolată caldă instant și un biscuit Penguin. Samhain ținu pentru el cana cu Batman. Strike sorbi din ciocolată și spuse „Foarte bună", destul de sincer.

— Fac o ciocolată caldă bună, nu-i așa, Deborah? spuse Samhain, scoțând un biscuit din ambalaj.

— Da, zise Deborah, suflând peste suprafața lichidului fierbinte.

— Știu că asta a fost acum mult timp, începu Strike iar, dar a mai existat o doctoriță care lucra cu doctorul Brenner...

— Bătrânul Joe Brenner era un moș mizerabil, spuse Samhain Athorn chicotind.

Strike îl privi surprins. Samhain își îndrepta zâmbetul afectat spre puzzle-ul închis.

— De ce era un moș mizerabil? întrebă detectivul.

— Unchiul meu, Tudor, mi-a spus, răspunse Samhain. Moș *mizerabil.* Ha ha ha ha. Ăsta e al meu?

Samhain luă plicul adresat lui Clare Spencer.

— Nu, spuse mama lui. E al lui Clare.

— De ce?

— Cred, spuse Strike, că e de la vecinul vostru de la parter.

— E un nemernic, spuse Samhain, lăsând scrisoarea jos. Ne pune să aruncăm totul, nu-i așa, Deborah?

— Acum îmi place mai mult, spuse Deborah blând. Acum e bine.

Strike lăsă să treacă câteva clipe, în caz că Samhain mai avea ceva de adăugat, apoi întrebă:

— De ce a spus unchiul Tudor că Joseph Brenner era un moș mizerabil?

— Tudor știa totul despre toată lumea, spuse Deborah indiferentă.

— Cine era Tudor? o întrebă Strike.

— Fratele lui Gwilherm, spuse Deborah. Știa mereu ce e cu oamenii de aici.

— Vă mai vizitează? întrebă Strike, bănuind răspunsul.

— A-trecut-de-partea-cealaltă, spuse Deborah ca și cum ar fi fost un singur cuvânt lung. El ne cumpăra de toate. îl ducea pe Sammy să joace fotbal și să înoate.

— Acum eu fac cumpărăturile, interveni Samhain. Uneori nu vreau să fac cumpărăturile, dar dacă nu mă duc mi se face foame și Deborah spune „E vina ta că nu e nimic de mâncare". Așa că atunci mă duc la cumpărături.

— Bine procedat, spuse Strike.

Băură toți trei din ciocolata caldă.

— Moș mizerabil, Joe Brenner, repetă Samhain mai tare. Unchiul Tudor îmi spunea povești. Bătrâna Betty și cel care nu voia să plătească, ha ha ha ha. Mizerabilul bătrân Joe Brenner.

— Nu-mi plăcea de el, spuse Deborah încet. Voia să-mi dau chiloții jos.

— Serios? spuse Strike.

Se simți stânjenit, deși cu siguranță fusese vorba de o examinare medicală.

— Da, ca să se uite la mine, spuse Deborah. Eu n-am vrut. Gwilherm voia, dar mie nu-mi place să se uite la mine bărbați pe care nu-i cunosc.

— Nu, sigur, înțeleg asta, zise Strike. Erai bolnavă, nu-i așa?

— Gwilherm a spus că trebuie, fu singurul ei răspuns.

Dacă ar fi fost în continuare în Divizia de Investigații Speciale, la acest interviu ar fi participat și o agentă. Strike se întrebă care era IQ-ul lui Deborah.

— Te-ai întâlnit vreodată cu doctorul Bamborough? întrebă el.

Strike ezită, apoi continuă:

— De fapt, era o doctoriță.

— Nu m-a consultat niciodată o doctoriță, spuse Deborah cu aparent regret.

— Știi cumva dacă Gwilherm s-a întâlnit vreodată cu doctorița Bamborough?

— E moartă, zise Deborah.

— Da, spuse Strike surprins. Se crede că a murit, dar nimeni nu știe s...

Unul dintre peruși atinse clopoțelul atârnat din vârful coliviei,

care scoase un clinchet. Deborah și Samhain întoarseră amândoi privirea, zâmbind.

— Care a fost? îl întrebă Deborah pe Samhain.

— Bluey, spuse el. Bluey e mai deștept ca Billy Bob.

Strike așteptă ca ei să-și piardă interesul față de perușii, ceea ce dură câteva minute. Când cei doi Athorn își reîndreptară atenția spre ciocolatele lor calde, spuse:

— Doctorița Bamborough a dispărut, iar eu încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Mi s-a spus că Gwilherm a vorbit despre doctorița Bamborough, după dispariția ei.

Deborah nu răspunse. Era greu să-ți dai seama dacă îl asculta sau îl ignora în mod deliberat.

— Am auzit... continuă Strike.

Nu avea niciun rost să nu spună asta; la urma urmei, era singurul motiv pentru care se afla acolo.

— ... că Gwilhem le-a spus oamenilor că el a ucis-o.

Deborah privi spre urechea stângă a lui Strike, apoi din nou spre ciocolata caldă.

— Ești ca Tudor, comentă ea. Le știi pe toate.

Apoi Deborah adăugă indiferentă:

— Probabil că a făcut-o.

— Vrei să spui, spuse Strike atent, că le-a spus oamenilor despre asta? Deborah nu răspunse.

— ... sau că dumneata crezi că a ucis-o pe doctoriță?

— Tatăl-meu-Gwilherm făcea magie cu ea? o întrebă Samhain pe mama lui. Tatăl-meu-Gwilherm n-a omorât-o pe femeia aia. Unchiul meu Tudor mi-a spus ce s-a întâmplat de fapt.

— Ce ți-a spus unchiul tău? întrebă Strike.

Se întoarse dinspre mamă spre fiu, dar Samhain tocmai își umpluse gura cu biscuit cu ciocolată, așa că Deborah își continuă povestea.

— M-a trezit o dată când dormeam, spuse ea, și era întuneric. Mi-a spus „Am omorât o femeie din greșeală". Eu am spus „Ai avut un coșmar". El a spus „Nu, nu, am omorât-o, dar n-am vrut".

— Te-a trezit ca să-ți spună asta, nu-i așa?

— M-a trezit, foarte tulburat.

— Dar dumneata crezi că fusese doar un coșmar?

— Da, spuse Deborah.

Apoi, după câteva clipe, spuse:

— Dar poate c-a omorât-o, pentru că putea să facă magie.

— înțeleg, minți Strike, întorcându-se spre Samhain. Ce spunea unchiul Tudor că i s-a întâmplat doctoriței?

— Nu pot să-ți spun asta, răspunse Samhain, începând brusc să zâmbească larg. Unchiul Tudor mi-a spus să nu spun. Niciodată.

Dar Samhain zâmbea strengărește, încântat că are un secret.

— Tatăl-meu-Gwilherm a făcut asta, continuă el, arătând spre crucea de pe perete.

— Da, spuse Strike, mi-a spus mama ta.

— Nu-mi place, spuse Deborah indiferentă arătând spre crucea egipteană. Mi-ar plăcea ca toți pereții să fie la fel.

— Mie îmi place, spuse Samhain, pentru că e altfel decât ceilalți pereți...

Apoi adăugă distrat:

— ... femeie prostuță ce ești.

— Unchiul Tudor a... începu Strike.

Dar Samhain, care își terminase biscuitul, se ridică în picioare și ieși din cameră, oprindu-se în pragul ușii ca să spună tare:

— Clare spune că e frumos că încă mai am lucruri de la Gwilerm!

Dispăru în camera lui și închise ferm ușa după el. Cu senzația că tocmai văzuse cum o monedă de aur cade într-un canal, Strike se întoarse din nou spre Deborah.

— *Dumneata* știi ce a spus Tudor că i s-a întâmplat doctoriței?

Deborah scutură din cap, neinteresată. Strike privi iar, cu speranță, spre ușa camerei lui Samhain, care rămase închisă.

— îți amintești *cum* credea Gwilherm că o omorâse pe doctoriță? o întrebă el pe Deborah.

— A spus că magia lui a ucis-o, apoi a dus-o de acolo.

— A dus-o de acolo, nu-i așa?

Ușa dormitorului lui Samhain se deschise brusc și acesta se întoarse în cameră cu pași târșâiți, cu o carte fără coperte în mână.

— Deborah, asta e cartea magică a tatălui-meu-Gwilerm, nu-i așa?

— Da, spuse Deborah.

Deborah își terminase ciocolata caldă. Puse jos cana goală și luă iar croșeta.

Samhain îi întinse cartea lui Strike, fără să spună nimic. Deși coperta se desprinsese, pagina de titlu era intactă: *Magul,* de Francis Barrett. Strike avu impresia că volumul îi este arătat în semn de simpatie, așa că îl răsfoi cu o expresie de interes profund, sperând ca Samhain să fie mulțumit și să nu mai plece, pentru a-i putea pune întrebări în continuare.

După câteva pagini dădu peste o pată maro. Strike opri cascada paginilor pentru a o examina mai atent. Bănuia că e sânge uscat, care fusese întins peste câteva rânduri de text.

> Și voi mai spune un lucru, anume că cei care umblă în somn merg într-o parte și-n alta, fac treburi, sar ziduri și reușesc să facă lucruri imposibile celor treji fără altă îndrumare decât spiritul sângelui.

— Cu cartea aia poți să faci magie, spuse Samhain. Dar e cartea mea, pentru că a fost a tatălui-meu-Gwilherm, așa că acum e a mea.

Samhain întinse mâna înainte ca Strike să-și poată continua examinarea, dintr-odată invidios că acesta era acum în posesia cărții. După ce Strike i-o dădu, Samhain o strânse la piept cu o mână și se aplecă să ia un al treilea biscuit de ciocolată.

— Ajunge, Sammy, spuse Deborah.

— M-am dus prin ploaie să-i iau, spuse Samhain tare. Pot să iau câți vreau. Femeie prostuță. Femeie *stupidă.*

Lovi divanul cu piciorul gol, dar nu făcu decât să se rănească, ceea ce îi spori furia neașteptată și copilărească. Roșu la față, Samhain privi înfuriat prin cameră, căutând, bănuia Strike, ceva ce să răvășească sau poate să spargă. I se puse pata pe peruși.

— O să deschid colivia, o amenință el pe mama lui, arătând cu degetul.

Samhain lăsă *Magul* să cadă pe canapea și se urcă pe aceasta, aple- cându-se deasupra lui Strike.

— Nu, nu face asta, spuse Deborah, tulburându-se imediat. Nu face asta, Sammy!

— Și o să deschid fereastra, spuse Samhain încercând să meargă pe canapea, dar fiind blocat de Strike. Ha ha ha. Femeie stupidă ce ești.

— Nu — Samhain, nu face asta! spuse Deborah înspăimântată.

— Nu e bine să deschizi colivia, spuse Strike ridicându-se în

picioare și punându-se în fața ei. Nu cred că vrei ca perușii să zboare afară. N-o să se mai întoarcă.

— Știu că n-o să se întoarcă, spuse Samhain. Ultimii nu s-au întors.

în fața unei opoziții raționale, furia lui păru să scadă la fel de repede pe cât venise. Continuând să stea în picioare pe canapea, spuse ursuz:

— M-am dus în ploaie. I-am luat.

— Aveți numărul de telefon al lui Clare? o întrebă Strike pe Deborah.

— în bucătărie, spuse ea fără să-l întrebe de ce vrea numărul.

— Poți să-mi arăți unde e bucătăria? îl întrebă Strike pe Samhain, chiar dacă știa foarte bine.

Tot apartamentul era cât sufrageria lui Irene Hickson. Samhain se încruntă câteva clipe la mijlocul lui Strike, apoi spuse:

— Bine.

Merse pe canapea și sări când ajunse la capătul ei, izbind podeaua cu atâta putere încât raftul de cărți se zgudui, apoi se repezi la biscuiți.

— Ha ha ha, o zeflemisi el pe mama lui, cu ambele mâini pline de biscuiți. I-am luat. Femeie prostuță. Femeie *stupidă.*

Samhain ieși din cameră.

în timp ce ieșea încet din spațiul dintre divan și canapea, Strike se aplecă să ia *Magul,* pe care Samhain îl lăsase să cadă, și îl strecură sub haină. Deborah Athorn, care croșeta liniștită la fereastră, nu observă nimic.

De peretele bucătăriei era prinsă, cu o piuneză, o listă scurtă de nume și numere. Strike fu mulțumit să vadă că mai mulți oameni păreau interesați de Deborah și Samhain.

— Cine sunt oamenii ăștia? întrebă el.

Dar Samhain dădu din umeri, confirmând bănuiala lui Strike că nu știa să citească, oricât de mândru ar fi fost de *Magul.* Strike fotografie lista cu telefonul, apoi se întoarse spre Samhain.

— M-ar ajuta foarte mult dacă ți-ai putea aminti ce-a spus unchiul Tudor că i s-a întâmplat acelei doctorițe.

— Ha ha ha, spuse Samhain, desfăcând încă un Penguin. Nu-ți spun.

— înseamnă că unchiul Tudor avea mare încredere în tine dacă ți-a spus.

Samhain mestecă o vreme în tăcere, apoi înghiți și spuse, smucindu-și puțin bărbia în sus cu mândrie:

— Da.

— E bine să ai oameni cărora să le poți încredința informații importante.

Samhain păru încântat de această afirmație. își mâncă biscuitele și, pentru prima oară, privi spre fața lui Strike. Detectivul avu impresia că lui Samhain îi face plăcere prezența altui bărbat în apartament.

— Eu l-am făcut, spuse el brusc, îndreptându-se spre chiuvetă și luând un vas mic de lut în care erau o perie de curățat și un burete. Mă duc la curs marțea și facem lucruri. Ne învață Rânjit.

— E minunat, spuse Strike, luând vasul din mâinile lui și examinându-1. Unde erai când unchiul tău ți-a povestit ce i s-a întâmplat doctoriței Bam- borough?

— La fotbal, spuse Samhain. Și am făcut și asta.

Samhain desprinse de pe frigider o ramă foto din lemn cu magnet. Fotografia înrămată era o poză recentă cu el și Deborah, amândoi cu un peruș pe deget.

— Arată foarte bine, spuse Strike admirând-o.

— Da, spuse Samhain, luându-i rama și lipind-o de frigider. Rânjit spune că a fost cea mai bună. Eram la fotbal și l-am auzit pe unchiul Tudor poves- tindu-i prietenului lui.

— Ah, spuse Strike.

— Apoi mi-a spus mie, „Să nu spui la nimeni".

— Sigur, spuse Strike. Dar dacă îmi spui mie, poate că pot să ajut familia doctoriței. Sunt foarte triști. Le e dor de ea.

Samhain aruncă iar o privire fugitivă spre fața lui Strike.

— Ea nu se mai poate întoarce acum. Oamenii nu pot să fie iar vii după ce au murit.

— Nu, spuse Strike. Dar e bine când familiile știu ce s-a întâmplat și unde s-au dus ceilalți.

— Tatăl-meu-Gwilherm a murit sub pod.

— Da.

— Unchiul Tudor a murit la spital.

— Vezi? spuse Strike. E bine să știi, nu-i așa?

— Da, spuse Samhain. Eu știu ce s-a întâmplat.

— Tocmai.

— Unchiul Tudor mi-a spus că Nico și băieții lui au făcut asta.

Spusese asta aproape indiferent.

— Poți spune familiei, spuse Samhain, dar nimănui altcuiva.

— Sigur, spuse Strike, a cărui minte lucra foarte repede. Tudor știa și cum făcuseră asta Nico și băieții lui?

— Nu. Doar că ei făcuseră asta.

Samhain luă încă un biscuit. Părea că nu mai are nimic de spus.

— Ăă — pot să folosesc toaleta?

— Buda? spuse Samhain, cu gura plină de ciocolată.

— Da. Buda.

Ca și restul apartamentului, baia era veche, dar perfect curată. Avea un tapet cu niște flamingi roz pe un fundal verde care, fără îndoială, data din anii '70, iar acum, după 40 de ani, era un kitch la modă. Strike deschise dulăpiorul și găsi un pachet de lame de ras, scoase una și tăie cu o mișcare lină pagina pătată cu sânge din *Magul,* apoi o împături și o strecură în buzunar.

După ce ieși pe palier, îi înapoie cartea lui Samhain.

— Ai lăsat-o pe podea.

— Ah, spuse Samhain. Mersi.

— N-o să le faci nimic perușilor după ce plec eu, așa e?

Samhain privi în tavan, cu un zâmbet ușor.

— *Așa* e? întrebă Strike.

— Da, oftă în cele din urmă Samhain.

Strike se întoarse în ușa livingului.

— Eu o să plec acum, doamnă Athorn, spuse el. Mulțumesc foarte mult că ați stat de vorbă cu mine.

— La revedere, spuse Deborah fără să-l privească.

Strike coborî la parter și ieși în stradă. Ajuns afară, rămase o clipă în ploaie, pe gânduri. Stătea atât de nemișcat încât o femeie se întoarse ca să se uite la el.

Strike luă o decizie, făcu la stânga și intră în atelierul de fierărie aflat sub apartamentul familiei Athorn.

Un bărbat posac și încărunțit, care purta un șorț în jurul taliei și stătea în spatele tejghelei, ridică privirea la intrarea lui. Avea un ochi mai mare decât celălalt, ceea ce îi dădea un aspect ciudat de răuvoitor.

— 'Neața, spuse Strike energic. Tocmai vin de la familia Athorn de la etaj, înțeleg că voiai să vorbești cu Clare Spencer?

— Tu cine ești? întrebă fierarul cu un amestec de surpriză și agresivitate.

— Un prieten al familiei, spuse Strike. Pot să te întreb de ce le bagi pe sub ușă scrisori pentru asistenta lor socială?

— Pentru că la departamentul de asistență socială nu răspunde nimeni la telefon, fir-ar al naibii, mârâi fierarul. Și nu are niciun rost să vorbesc cu *ei,* nu-i așa? arătă el cu degetul spre tavan.

— E o problemă cu care aș putea să ajut?

— Mă îndoiesc, spuse laconic fierarul. Probabil dumneata ești destul de încântat de situație, nu-i așa, dacă ești prieten al familiei? Nimeni nu trebuie să bage mâna în buzunar în afara mea, nu? Puțină mușamalizare și lasă-i pe alții să achite costurile, nu?

— Despre ce mușamalizare e vorba? întrebă Strike.

Fierarul era cât se poate de dispus să explice. Apartamentul de la etaj, îi spuse el lui Strike, reprezenta de mult timp un pericol pentru sănătate, plin de lucruri acumulate de-a lungul multor ani, și un magnet pentru dăunători, iar într-o lume dreaptă nu *el* ar fi trebuit să suporte costurile de trai ale unei perechi de cretini...

— Vorbești despre prietenii mei, spuse Strike.

— Atunci fă *tu* asta, mârâi fierarul. Plătește *tu* o avere ca să ții șobolanii departe. Tavanul meu s-a lăsat sub greutatea mizeriei lor...

— Tocmai am fost la etaj și e absolut...

— Pentru că au rânit luna trecută, când am spus că-i dau în judecată! mârâi fierarul. Au venit niște veri din Leeds când am amenințat eu cu tribunalul, până atunci i-a durut pe toți în cur; și când m-am întors luni dimineață ei făcuseră curat. Șireți, nemernicii!

— Nu voiai să fie făcut curat în apartament?

— Voiam să fiu despăgubit pentru banii pe care i-am cheltuit! Pagube structurale, facturi la deratizare; ăia doi n-ar trebui să locuiască nesupra- vegheați, nu se descurcă, ar trebui să stea la azil! Dacă trebuie să mă duc la tribunal, o să mă duc!

— Un sfat prietenesc, spuse Strike zâmbind. Dacă faci ceva ce poate fi considerat o amenințare la adresa familiei Athorn, orice, prietenii lor or să se asigure că *tu* ajungi la tribunal. O zi frumoasă.

Strike porni spre ușă.

Faptul că rudele săritoare răniseră recent în apartamentul familiei Athorn sugera că rămășițele lui Margot Bamborough nu erau ascunse acolo. Pe de altă parte, Strike obținuse o pată de sânge și un zvon, ceea ce era considerabil mai mult decât avusese

cu o oră în urmă. Deși continua să nu creadă într-o intervenție supranaturală, Strike trebui să recunoască faptul că decizia de a lua micul dejun pe St John Street în acea dimineață fusese cel puțin o întâmplare norocoasă.

39

... astfel făcând să treacă vremea,
Până ce apriga furtună se va fi îndepărtat... Dar
negăsind drumeagul prima oară arătat,
Cutreierară în tot locul, pe căi de neurmat...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Alarma lui Robin sună vineri dimineața la 6 și jumătate, în mijlocul unui vis despre Matthew; acesta venise în apartamentul din Earl's Court ca s-o implore să se întoarcă la el, spunându-i că fusese un prost și promițând că nu avea să se mai plângă niciodată de

slujba ei, implorând-o să recunoască faptul că îi era dor de fosta lor viață. Matthew o întrebase dacă chiar îi plăcea să locuiască într-un apartament închiriat, fără siguranța și compania pe care le aducea un mariaj, iar Robin se simțise atrasă, în vis, spre fosta ei relație, înainte ca aceasta să se complice din cauza slujbei alături Strike. În vis îi apăruse un Matthew mai tânăr și mult mai bun, iar Sarah Shadlock era respinsă drept o greșeală, o rătăcire, o eroare fără nicio semnificație. În fundal plutea colega ei de apartament, care nu mai era impasibilul și politicosul Max, ci o fată palidă și fandosită care aproba, ca un ecou, eforturile depuse de Matthew pentru a o convinge și chicotea când acesta o privea și o îndemna pe Robin să-i ofere ce-și dorea el. Abia după ce reuși să oprească alarma și să risipească negura somnului, Robin, care stătea cu fața în pernă, își dădu seama cât de mult semăna colega de apartament din vis cu Cynthia Phipps.

Străduindu-se să-și amintească de ce pusese alarma atât de devreme, Robin se ridică în capul oaselor. În lumina zorilor, pereții crem ai dormitorului său se coloraseră într-un mov-albăstrui. Apoi își aminti că Strike planificase o ședință cu toată echipa, prima după două luni, și o rugase să vină iar cu o oră mai devreme decât ceilalți, ca să apuce să discute despre cazul Bamborough.

Extrem de obosită, cum părea să fie mereu în ultima vreme, Robin făcu un duș și se îmbrăcă, moșmondindu-se cu nasturii, uitând unde își pusese telefonul, dându-și seama că pe puloverul ei era o pată abia când ajunsese la jumătatea scărilor către bucătărie și, în general, supărată pe viață și pe trezitul cu noaptea-n cap. Când ajunse la etaj îl găsi pe Max la masă, în halat, studiind o carte de bucate. Televizorul era pornit: prezentatorul emisiunii matinale întreba dacă Sf. Valentin era un exercițiu de cinism comercial sau o ocazie de a injecta puțin romantism atât de necesar în viața de cuplu.

— Cormoran are vreo restricție alimentară? o întrebă Max.

Cum Robin îi răspunse printr-o privire inexpresivă, el continuă:

— Pentru diseară. Cina.

— Ah, nu. Mănâncă orice.

Cu o cană de cafea neagră în față, își verifică pe telefon e-mailurile. Văzu, cu o ușoară senzație de groază, un e-mail intitulat „Mediere" de la avocata ei. Îl deschise și văzu că era propusă o dată: miercuri, 19 martie, peste mai bine de o lună. Și-l imagină pe

Matthew discutând cu avocatul lui, consultându-și agenda și făcându-se după voia lui, ca de obicei. *Luna următoare sunt prins.* Apoi își imaginează că stă în fața lui la masa din sala de ședințe, cu avocații lângă ei, și simți cum o cuprinde o panică amestecată cu furie.

— Ar trebui să mănânci de dimineață, spuse Max, continuând să citească din cartea de bucate.

— îmi iau ceva mai târziu, replică Robin închizând e-mailul.

își luă haina pe care o lăsase pe brațul canapelei și spuse:

— Max, n-ai uitat că fratele meu și prietena lui stau aici în weekend, nu-i așa? Oricum, nu cred că o să fie prea mult prin preajmă. E doar o bază pentru ei.

— Nu, nu, e în regulă, răspunse Max, afundat în rețete.

Robin ieși în dimineața răcoroasă și umedă, și abia când ajunse la metrou își dădu seama că nu avea geanta la ea.

— *Căcat!*

De obicei, Robin era îngrijită, eficientă și organizată; rareori făcea genul acesta de greșeală. Alergă înapoi la apartament, cu părul fluturând, între- bându-se ce naiba ar fi făcut fără geantă și, panicată deja, dacă nu cumva o pierduse pe stradă sau îi fusese furată.

între timp, în Denmark Street, Strike ieșea țopăind într-un picior de la duș, amețit și cu ochii umflați, la fel de epuizat. Efectele unei săptămâni în care preluase turele lui Barclay și Hutchins începeau să-l ajungă din urmă și regreta puțin că îi ceruse lui Robin să vină la muncă atât de devreme.

însă imediat ce își trase pantalonii, îi sună mobilul. Cu un junghi de teamă, Strike văzu că era numărul lui Ted și Joan.

— Ted?

— Bună, Corm, spuse Ted. Nu e niciun motiv de panică. Voiam doar să-ți dau ultimele vești.

— Să le auzim, zise Strike, rămânând cu bustul gol și înghețat în lumina cenușie și rece care se strecura printre perdelele prea subțiri ale apartamentului său de la mansardă.

— Joanie nu arată prea bine. Kerenza zicea să încercăm s-o internăm iar la spital, dar ea nu vrea să meargă. E încă în pat, ieri...

Vocea lui Ted se frânse.

— ... ieri nu s-a ridicat. N-a putut să se ridice.

— Căcat, murmură Strike, lăsându-se să cadă pe pat. Gata, Ted,

vin acolo.

— Nu poți, suntem înconjurați de ape. E periculos. Poliția recomandă oamenilor să stea acasă, să nu călătorească. Kerenza poate... zice că poate să se ocupe de durerea ei acasă. Are medicamente care pot fi injectate... pentru că acum nu mai mănâncă cine știe ce. Kerenza nu crede că... știi... ea crede că o să...

Ted începu să plângă de-a binelea.

— ... nu imediat, dar... ea zice... că nu mai e mult.

— Vin, anunță Strike ferm. Lucy știe cât de rău e Joan?

— Te-am sunat pe tine mai întâi, spuse Ted.

— îi spun eu, nu-ți face griji. Te sun după ce facem un plan, bine?

Strike închise și o sună pe Lucy.

— Of, Doamne, nu, icni sora lui, după ce el îi făcu un rezumat sec a ceea ce îi spusese Ted. Stick, eu nu pot pleca acum, Greg e blocat în Țara Galilor!

— Ce naiba caută Greg în Țara Galilor?

— Cu munca. Of, Doamne, ce ne facem?

— Când se întoarce Greg?

— Mâine-noapte.

— Atunci ne ducem duminică dimineața.

— Cum? Trenurile nu merg, drumurile sunt inundate...

— O să închiriez un jeep sau ceva. Polworth o să ne aștepte acolo cu o barcă, dacă e nevoie. Te sun după ce aranjez.

Strike se îmbrăcă, își făcu ceai și pâine prăjită, le duse jos în birou și îl sună iar pe Ted. Respinse obiecțiile acestuia și îl anunță că, îi plăcea sau nu, el și Lucy veneau duminică. își dădea seama după vocea unchiului său cât de mult tânjește după ei, cât de mult își dorește o companie care să-l ajute să ducă povara groazei și suferinței. Apoi îl sună pe Dave Polworth,

care aprobă fără rezerve planul și promise că va fi pregătit cu o barcă, niște cabluri de remorcare și echipament pentru scufundări, dacă era cazul.

— Și așa n-am nimic altceva de făcut, la dracu'. Locul meu de muncă e acoperit de ape.

Strike sună la câteva firme de închiriat mașini și, în cele din urmă, găsi una care avea un jeep disponibil. Tocmai își dădea datele cârdului când primi un SMS de la Robin.

Scuze, scuze, am pierdut geanta, acum am găsit-o, sunt pe drum.

Strike uitase complet că trebuiau să se pună la curent cu cazul Bambo- rough înainte de ședința cu toată echipa. După ce închirie jeep-ul, începu să-și organizeze chestiunile despre care intenționase să discute cu Robin: pagina mânjită cu sânge pe care o tăiase din *Magul* și pe care o băgase acum într-o pungă de plastic și descoperirea pe care o făcuse cu o seară în urmă pe calculator și pe care o avea acum pe ecran, gata să i-o arate.

Apoi deschise orarul, ca să verifice ce ture trebuia să realoce acum că se ducea în Cornwall, și văzu pentru seara aceea „Cină cu Max".

— *Căcat,* spuse Strike.

Bănuia că nu mai avea cum să dea înapoi, acceptase cu o zi în urmă, dar era ultimul lucru de care avea nevoie.

Chiar în clipa aceea, Robin, care urca pe scara rulantă de la Tottenham Court Road câte două trepte deodată, auzi cum îi sună mobilul în geantă.

— Da? icni ea la telefon, în timp ce intra în stație, pierzându-se în mulțimea de navetiști agitați.

— Salut, Robs, spuse fratele ei mai mic.

— Salut, spuse ea, validându-și cârdul la turnichet. E totul în regulă?

— Da, spus Jonathan, chiar dacă nu părea să fie la fel de vesel ca ultima oară când vorbiseră. Auzi, e OK dacă mai aduc un tip să stăm la tine?

— Ce? spuse Robin.

Ieși în ploaia aprigă și în haosul controlat de la intersecția dintre Tottenham Court Road și Charing Cross Road, unde era un

șantier deja de trei ani și jumătate. Spera că nu auzise bine ce-i spusese Jonathan.

— încă un tip, repetă el. E în regulă? Doarme oriunde.

— Ah, Jon, gemu Robin, aproape alergând pe Charing Cross Road, avem doar o canapea.

— Kyle doarme și pe jos, nu-1 deranjează, spuse Jonathan. Nu e mare lucru, nu-i așa? încă o persoană?

— Bine, oftă Robin. Dar ajungeți aici tot la 10, nu?

— Nu sunt sigur. S-ar putea să luăm un tren mai devreme, ne gândeam să chiulim de la cursuri.

— Da, dar chestia e, spuse Robin, că la cină o să vină Cormoran ca să discute cu Max...

— Ah, super! spuse Jonathan, părând puțin mai entuziasmat. Lui Court- ney o să-i placă enorm să-l cunoască, e obsedată de filmele polițiste!

— Nu, Jon, încercam să-ți spun că Max trebuie să-l intervieveze pe Cormoran pentru un rol pe care o să-l joace. Nu cred că o să fie suficientă mâncare pentru încă trei...

— Nu-ți face griji, dacă ajungem mai devreme o să comandăm niște mâncare.

Ce-ar fi putut să-i spună? „Te rog, nu veniți în timpul cinei?" După ce închise, Robin începu să alerge, sperând că Jonathan, care, știa din experiență, ar fi putut să-și gestioneze timpul mai bine, avea să piardă suficiente trenuri spre sud, întârziindu-și astfel sosirea.

Coti pe Denmark Street în fugă și-l văzu descumpănită în fața ei pe Saul Morris îndreptându-se spre birou cu un buchet mic și ambalat de ger- bere roz în mână.

Sper că nu sunt pentru mine.

— Bună, Robs, spuse el întorcându-se când ea îl ajunse din urmă alergând. O, Doamne, cineva a dormit prea târziu. Urme de pernă.

Cu un rânjet, Morris arătă pe propriul obraz locul unde, presupuse Robin, ea încă mai avea o dungă din cauza modului în care dormise, cu fața în jos și nemișcată, pentru că era atât de obosită.

— Sunt pentru Pat, adăugă el, etalându-și dinții drepți și albi împreună cu gerberele. Zice că soțul ei nu-i ia niciodată nimic de Sf. Valentin.

Dumnezeule, cât de slugarnic poți să fii, se gândi Robin în timp ce descuia ușa. Observă că Morris îi spunea din nou Robs, încă un semn că disconfortul pe care i-1 produsese prezența ei imediat după Crăciun se evaporase de-a lungul celor șapte săptămâni câte trecuseră de atunci. Robin și-ar fi dorit să se poată scutura la fel de ușor de senzația stăruitoare de rușine, absurdă, dar la fel de puternică, pe care o simțea pentru că îi văzuse erecția pe telefon.

La etaj, Strike se uita hărțuit ia ceas când îi sună mobilul. Era neobișnuit de devreme pentru un apel din partea vechiului său prieten Nick Herbert, iar Strike, acum înclinat să se aștepte numai la vești proaste, răspunse cu o presimțire rea.

— Ce mai faci, Oggy?

Nick avea o voce răgușită, ca și cum ar fi țipat până atunci.

— Sunt bine, spuse Strike, căruia i se păru că aude pași și voci pe scara metalică de afară. Ce s-a întâmplat?

— Nu cine știe ce, spuse Nick. Mă întrebam dacă vrei să bem o halbă diseară. Doar noi doi.

— Nu pot, răspunse Strike, regretând foarte mult acest fapt. îmi pare rău, am ceva aranjat.

— înțeleg, spuse Nick. Bine. Dar la prânz, atunci ai fi liber?

— Da, de ce nu? spuse Strike, după o ușoară ezitare.

Dumnezeu știa că i-ar fi prins bine o halbă, departe de muncă, de familie, de celelalte sute de probleme ale lui. O văzu prin ușa deschisă pe Robin cum intră în anticameră, urmată de Saul Morris, care ținea în mână un buchet de flori. închise ușa dintre cele două camere, apoi creierul lui obosit făcu legătura între flori și dată.

— Stai puțin, îi spuse el lui Nick. Nu ești ocupat cu tâmpenia asta de Sf. Valentin?

— Anul ăsta nu, zise Nick.

Urmă o scurtă tăcere. Strike îi considerase întotdeauna pe Nick și pe lisa, un gastroenterolog și o avocată, cel mai fericit cuplu pe care îl știa. Casa lor de pe Octavia Street fusese adesea un refugiu pentru el.

— îți explic la o bere, continuă Nick. Am nevoie de asta. Vin eu la tine.

Conveniră un bar și o oră și închiseră. Strike se uită iar la ceas: el și Robin mai aveau 15 minute din ceea ce el sperase să fie o oră întreagă despre Bamborough. Deschise ușa și spuse:

— Ești gata? N-avem prea mult timp.

— Scuze, spuse Robin, intrând grăbită. Ai primit mesajul meu, nu-i

așa? Despre geantă?

— Da, zise Strike închizându-i lui Morris ușa în nas și arătând spre pagina din *Magul,* pe care o pusese pe partea lui Robin de birou. Asta e pagina din cartea din casa familiei Athorn.

O sunase pe Robin să-i spună despre găsirea celor doi Athorn imediat după ce plecase de la atelierul de fierărie, iar ea reacționase cu entuziasm și îl felicitase, dar atitudinea lui morocănoasă de acum o irita. Probabil că starea lui fusese provocată de întârzierea ei, dar nu avea și ea dreptul să greșească puțin, ca orice om, după toate orele suplimentare pe care le făcuse în ultimul timp, ocupându-se de munca ei și de cea a lui Strike, gestionând subcontractorii și străduindu-se cât putea ea de mult să nu îl streseze în plus având în vedere că mătușa lui era pe moarte? însă îi auzi pe Barclay și Hutchins intrând în anticameră, ceea ce îi aminti că în urmă cu nu foarte mult timp ea fusese angajata temporară și că Strike îi explicase în termeni

420 categorici, la începutul relației lor profesionale, care erau așteptările lui de la un partener. Afară erau trei bărbați care, fără îndoială, se considerau mai calificați decât ea pentru acel post. Așa că Robin se mulțumi să se așeze, să ia pagina și să citească pasajul de sub pată.

— Textul vorbește despre sânge.

— Știu.

— Cât de proaspăt trebuie să fie sângele ca să poată fi analizat?

— Cea mai veche mostră despre care am auzit că a fost analizată cu succes avea 20 și ceva de ani, spuse Strike. Dacă ăsta e sânge și datează din vremea în care Gwilherm Athorn era în viață, are cu cel puțin un deceniu mai mult. Pe de altă parte, a stat în carte, ferit de lumină și de umezeală, și asta ar putea fi de ajutor. în orice caz, trebuie să-l sun pe Roy Phipps ca să-l întreb ce grupă sanguină avea Margot, apoi o să încerc să găsesc pe cineva care să-l analizeze. Am putea apela la tipul cu care ieșea prietena ta, Vanessa, cum îl chema?

— Oliver, zise Robin, acum e logodnicul ei.

— Da, el. Din conversația cu Samhain a mai reieșit un lucru interesant... Strike îi spuse despre unchiul Tudor care era convins că „Nico și băieții lui" o omorâseră pe Margot Bamborough.

— Nico — crezi că...?

— Niccolo „Mucky" Ricci? spuse Strike. Foarte posibil. Nu locuia departe și trebuie să fi fost o personalitate locală, chiar dacă

nimeni de la cabinet nu pare să-și fi dat seama cine venise la petrecerea lor de Crăciun. Am lăsat un mesaj asistentei sociale a familiei Athorn, pentru că vreau să aflu câtă încredere putem avea în amintirile lui Deborah și Samhain. Shanker trebuia să sondeze terenul cu Ricci pentru mine, dar n-am mai primit niciun semn de la el. Ar fi bine să-l mai îmboldesc.

Strike întinse mâna și Robin îi înapoie pagina pătată cu sânge.

— în orice caz, cealaltă noutate e că l-am găsit pe C. B. Oakden, continuă Strike.

— Ce? Cum?

— Aseară. Mă gândeam la nume. Irene le încurcă mereu — Douthwaite și Duckworth, Athorn și Applethorpe. Apoi m-am gândit că de multe ori oamenii care-și schimbă numele nu se îndepărtează foarte mult de cel inițial.

Strike întoarse calculatorul cu ecranul spre ea și Robin văzu o fotografie cu un bărbat de vârstă mijlocie. Era ușor pistruiat și avea ochii puțin prea apropiați și părul rar, chiar dacă îi mai rămăsese suficient ca să-l pieptene peste fruntea îngustă. Cu toate acestea, încă îl mai puteai recunoaște pe băiatul care își schimonosea fața la aparatul de fotografiat, la grătarul lui Margot Bamborough.

Textul de sub fotografie spunea:

Escroc în serie condamnat la închisoare

„Infam abuz de încredere"

Un șarlatan în serie, care a obținut, timp de doi ani, peste 75 000 de lire sterline de la văduve în vârstă, a primit o pedeapsă cu închisoarea de patru ani și nouă luni.

Brice Noakes, 49 de ani, domiciliat pe Fortune Street, în Clerken- well, născut Cari Oaken, a convins un număr de nouă „femei vulnerabile și credule" să îi cedeze bijuterii și bani lichizi, într-unul din cazuri fiind vorba de economiile de-o viață, în valoare de 30 000 de lire sterline.

Noakes a fost descris de judecătorul McCrieff drept „un bărbat viclean și lipsit de scrupule, care a profitat fără nicio rușine de vulnerabilitatea victimelor lui".

Curtenitor și elegant îmbrăcat, Noakes viza văduve care locuiau singure, oferindu-se, de regulă, să le evalueze bijuteriile. își convingea victimele să îi permită să scoată obiectele de preț din casele lor, pro- mițându-le că revine cu o evaluare profesionistă.

în alte ocazii, se dădea drept reprezentant al administrației locale și

susținea că proprietara rămăsese în urmă cu impozitul pe locuință și urma să fie dată în judecată.

„Cu ajutorul unor documente care păreau reale, dar care erau falsificate în totalitate, ați intimidat niște femei vulnerabile și ați exercitat presiuni asupra lor ca să transfere bani într-un cont înființat în beneficiul dumneavoastră", a spus judecătorul McCrieff cu ocazia condamnării.

„Unele din femeile respective au fost la început prea stânjenite ca să le spună rudelor că îl lăsaseră pe acest individ să intre în casele lor", a spus inspectorul-șef Grant. „Noi credem că e posibil să existe mai multe victime, cărora le e prea rușine să recunoască faptul că au fost escrocate. Dacă recunosc fotografia lui Noakes, le îndemnăm să ne contacteze."

— Ziarul i-a scris greșit numele, spuse Robin. Au scris Oaken, în loc de Oakden.

— De asta n-a apărut la o căutare simplă pe Google, spuse Strike. Simțindu-se criticată subtil, deoarece ea era cea care ar fi trebuit să-l caute pe Oakden, Robin se uită la data articolului, care era vechi de cinci ani.

— Trebuie să fi ieșit deja din închisoare.

— A ieșit, spuse Strike, întorcând acum monitorul spre el, tastând câteva cuvinte și răsucindu-1 iar cu fața spre Robin. Am mai căutat puțin cu niște variante ale numelui și...

Robin văzu pe site-ul Amazon o pagină care enumera cărțile scrise de un autor pe nume Cari O. Brice. Fotografia îl înfățișa pe același bărbat din ziar, puțin mai în vârstă, puțin mai chel, puțin mai ridat în jurul ochilor. Stătea cu degetele mari agățate de buzunarele blugilor și purta un tricou negru cu un logo alb: un pumn strâns înăuntrul simbolului planetei Marte.

Cari O. Brice

Cari O. Brice e instructor personal, antreprenor și autor premiat care scrie despre probleme ale bărbaților, inclusiv machism, drepturi ale taților, ginocentrism, sănătatea psihică a bărbaților, privilegiile femeilor și feminismul toxic. Experiența personală a lui Cari cu sistemul de drept familial ginocentric, misandria culturală și exploatarea bărbaților i-a oferit instrumentele și abilitățile necesare pentru a-i îndruma pe bărbații din toate categoriile către o viață mai sănătoasă și fericită, în seria sa de cărți premiate, Cari examinează impactul catastrofic pe care feminismul modern l-a avut asupra libertății de exprimare, locului de muncă,

drepturilor bărbaților și familiei nucleare.

Robin parcurse lista de cărți de sub biografia autorului. Copertele erau derizorii. Toate înfățișau imagini cu femei în costume și poziții ușor pornografice. O blondă îmbrăcată sumar și având o coroană pe cap stătea pe un tron pentru *De la iubirea paternă la procesele de paternitate. O istorie a ginocentrismului,* în timp ce o brunetă îmbrăcată în uniformă militară din latex arăta spre aparatul de fotografiat pentru *Acoperiți de rușine: Războiul modern împotriva mascidinității.*

— Are propriul lui site, spuse Strike, întorcând monitorul spre el. Publică în regie proprie cărți, se oferă să-i învețe pe bărbați cum să capete acces la copiii lor și vinde vitamine și cocktailuri de proteine. Nu cred că o să refuze ocazia de a discuta cu noi. Pare genul care vine în fuga mare când simte miros de notorietate sau de bani. Apropo de asta, cum merge cu femeia căreia i se pare că a văzut-o pe Margot la fereastra...?

— Amanda Laws, spuse Robin. Am revenit și m-am oferit să-i acoperim cheltuielile dacă vine la birou, dar încă n-a răspuns.

— Păi, preseaz-o, spuse Strike. îți dai seama că au trecut șase luni...?

— Da, îmi dau seama, spuse Robin, nemaiputând să se abțină. Am învățat să număr la școală.

Strike ridică din sprâncene.

— Scuze, murmură Robin. Sunt doar obosită.

— Și eu sunt obosit, dar în același timp sunt conștient de faptul că încă nu i-am găsit pe unii oameni foarte importanți. Satchwell, de exemplu.

— Lucrez la el, spuse Robin aruncând o privire spre ceas și ridicându-se. Cred că au venit toți, ne așteaptă.

— De ce a adus Morris flori? întrebă Strike.

— Sunt pentru Pat. De Sf. Valentin.

— De ce naiba?

Robin se opri la ușă și întoarse privirea spre el.

— Nu e evident?

Ieși din cameră, lăsându-1 pe Strike încruntat, întrebându-se ce era atât de evident. El nu-și putea imagina decât două motive de a cumpăra flori femeilor: pentru că sperai să te culci cu ele sau pentru a evita criticile că nu cumpărașeși flori în ziua în care s-ar fi cuvenit să cumperi. Niciunul dintre ele nu părea să se

aplice în acest caz.

Dincolo, echipa stătea într-un cerc înghesuit, Hutchins și Barclay pe canapeaua de imitație de piele, Morris pe unul dintre scaunele pliante de plastic, cumpărate când echipa depășise numărul locurilor existente, și Pat pe scaunul ei de birou cu rotile, astfel că pentru parteneri nu mai rămâneau decât alte două scaune inconfortabile de plastic. Robin observă că toți cei trei bărbați încetară să mai vorbească atunci când Strike ieși din biroul lui: când ea condusese ședința singură, trebuise să aștepte până când Hutchins și Morris terminaseră de discutat despre o cunoștință comună din poliție, care fusese prinsă luând mită.

Gerberele roz-aprins asemănătoare margaretelor erau acum într-o mică vază de pe biroul lui Pat. Strike aruncă o privire spre ele, apoi spuse:

— Bun, să începem cu Alunecosul. Morris, ai obținut ceva despre tipul ăla în trening?

— Da, spuse Morris consultându-și notițele. îl cheamă Barry Fisher. E divorțat, cu un copil, e managerul sălii de sport la care merge Alunecosul.

Strike, Barclay și Hutchins își arătară aprecierea și interesul prin câteva mormăituri aprobatoare. Robin se mulțumi să ridice ușor din sprâncene. Știa din experiență că și cel mai mic semn de căldură sau de aprobare din partea ei era interpretat de Morris drept o invitație la flirt.

— Așa că am făcut rezervare pentru o ședință de probă cu unul dintre antrenorii lor, spuse Morris.

Pun pariu că e femeie, se gândi Robin.

— în timp ce vorbeam cu ea, l-am văzut umblând pe acolo și vorbind cu unele dintre fete. E categoric hetero, judecând după modul în care se uita la o femeie de pe stepper. Mă duc din nou luni la antrenament, dacă e în regulă, șefule. Să încerc să aflu mai multe despre el.

— Bine, aprobă Strike. Ei, pare să fie primul nostru indiciu solid: o legătură între Alunecos și ce se întâmplă în casa lui Elinor Dean.

Robin, care își petrecuse penultima noapte în Land Roverul parcat în fața casei lui Elinor, spuse:

— S-ar putea să nu fie relevant, dar Elinor a primit ieri-dimineață de la Amazon două cutii imense. Păreau destul de

ușoare, dar...

— Ar trebui să pariem, îi spuse Morris lui Strike, vorbind peste Robin. Eu pun 20 pe dominatoare.

— N-am înțeles niciodată ce mare șmecherie e să fii biciuit, spuse Barclay gânditor. Dacă vreau durere, nu trebe decât să uit să scot gunoiul.

— Dar tipa are un aspect puțin casnic, nu-i așa? comentă Hutchins. Eu dacă aș avea banii lui ȘA, aș alege ceva mai...

Hutchins schiță în aer o siluetă mai subțire. Morris râse.

— Ah, gusturile nu se discută, replică Barclay. Un prieten din armată nici nu se uita la femei sub 80 de kile. îi spuneam îmblânzitorul de Șunci.

Bărbații râseră. Robin zâmbi, mai ales din cauză că Barclay se uita spre ea, iar ei îi plăcea de Barclay, dar se simțea prea obosită și demoralizată ca să fie cu adevărat amuzată. Pat avea o expresie de toleranță plictisită de tipul „așa sunt băieții".

— Din nefericire, eu trebuie să mă întorc duminică în Cornwall, spuse Strike, ceea ce înțeleg că...

— Cu ce dracu' te duci în Cornwall? întrebă Barclay, în timp ce ferestrele biroului zdrăngăneau din cauza vântului.

— Cu jeep-ul, spuse Strike. Mătușa mea e pe moarte. Pare că mai are doar câteva zile.

Robin privi spre Strike, uimită.

— îmi dau seama că asta ne încarcă și mai mult, continuă Strike pe un ton prozaic, dar n-am ce să fac. Cred că merită să continuăm să-l urmărim pe ȘA însuși. Morris o să facă niște săpături în privința tipului de la sală, iar restul puteți să vă împărțiți turele de la Elinor Dean. Dacă nu mai are nimeni nimic de adăugat...

Strike se opri, așteptând comentarii. Bărbații scuturară toți din cap, iar Robin, prea obosită ca să mai amintească de cutiile de la Amazon, păstră tăcerea.

— Să trecem acum la Carte Poștală, continuă Strike.

— Am noutăți, spuse Barclay laconic. Tipa s-a întors la muncă. Am vorbit cu ea.

Barclay se întoarse spre Robin:

— Tipa ta. Scundă. Ochelari mari și rotunzi. M-am dus la ea și am început să-i pun întrebări.

— Despre ce? întrebă Morris, cu un zâmbet afectat jucându-i pe buze.

— Efectele de lumină din peisajele lu' James Duffield Harding, spuse Barclay. Ce credeai c-am întrebat-o, cine crede ea că o să câștige Liga Campionilor?

Strike râse și, de data aceasta, Robin făcu la fel, bucurându-se să-l vadă pe Morris ridiculizat.

— Da, am citit textu' de lângă portretul lui și m-am băgat într-un colț să-l caut pe telefon, spuse Barclay. Căutam un mod de a intra în vorbă cu ea. în fine, după câteva minute de conversație despre efecte de lumină, ceruri mohorâte și așa mai departe, ea a adus vorba despre prietenul nostru prezentator. S-a înroșit la față când l-a pomenit. A spus că săptămâna trecută prezentatoru' descrisese imaginea unui telespectator ca fiind â la Turner.

Barclay se întoarse spre Robin.

— Ea e. L-a pomenit doar pentru plăcerea de a-i rosti numele. Ea e Carte Poștală.

— Excelent lucrat, îi spuse Strike lui Barclay.

— E meritul lui Robin, replică Barclay. Ea a dat pasa. Eu doar am deviat mingea în poartă.

— Mulțumesc, Sam, zise Robin apăsat, fără să se uite la Strike, care observă atât tonul, cât și expresia ei.

— Corect, reveni el, bine lucrat amândoi.

Conștient că o repezise pe Robin în timpul discuției despre cazul Bam- borough, Strike încercă să se revanșeze întrebând-o care ar fi clientul de pe lista de așteptare cu care ar trebui să ia legătura, acum că aproape terminaseră cazul Carte Poștală. Robin spuse că se gândea la agenta de bursă care credea că soțul ei se culcă cu bona.

— Super, zise Strike. Pat, poți să iei legătura cu ea și să-i spui că noi suntem gata să-i dăm drumul, dacă vrea să-1 punem sub supraveghere? Dacă nimeni nu mai are nimic...

— Am eu, sări Hutchins, de regulă cea mai tăcută persoană din agenție. E vorba de rola aia de film care ai vrut să ajungă la Metropolitană.

— Ah, da? spuse Strike. Există noutăți?

— M-a sunat amicul meu aseară. Nu se poate face nimic cu ea. N-o să mai fie nimeni pus sub acuzare acum.

— De ce nu? spuse Robin.

întrebarea ei sunase mai furios decât intenționase ea. Bărbații întoarseră cu toții privirea în direcția ei.

— Fețele făptașilor sunt toate ascunse, explică Hutchins. Iar brațul ăla care apare pentru o clipă: nu poți să construiești o acuzare pe un inel nefocalizat.

— Nu-ți spusese contactul tău că rola provenea dintr-un raid la unul dintre bordelurile lui Mucky Ricci? spuse Robin.

— Doar *crede* că e așa, o corectă Hutchins. Nu poți să obții probe ADN de pe o cutie atât de veche, care a fost ținută în magazie și în pod și a trecut prin mâinile a sute de oameni. Exclus. E păcat, continuă el pe un ton indiferent, dar asta e.

Strike își auzi mobilul sunând în birou. îngrijorat că ar putea fi Ted, se scuză și se retrase în birou, închizând ușa în urma lui.

Era sunat de pe un număr necunoscut.

— Cormoran Strike.

— Bună, Cormoran, spuse o voce răgușită pe care nu o recunoscu. Sunt Jonny.

Urmă o scurtă tăcere.

— Tatăl tău, adăugă Rokeby.

Strike, a cărui minte obosită era plină de Joan și de cele trei cazuri în lucru ale agenției, de sentimentul de vinovăție că fusese morocănos cu partenera lui, dar și de sarcinile logistice cu care își încărca angajații plecând iar în Cornwall, nu spuse nimic. Auzea, dincolo de ușă, cum echipa continua să discute despre rola de film.

— Voiam să discutăm puțin, zise Rokeby. E în regulă?

Strike avu brusc impresia că se dematerializează; se simțea complet detașat de tot, de birou, de epuizare, de grijile care cu doar câteva secunde în urmă i se păruseră extrem de importante. Era ca și cum doar el și vocea tatălui lui existau și nimic altceva nu era cu adevărat real, în afara adrena- linei și a dorinței primare de a lăsa o urmă pe care Rokeby să n-o uite ușor.

— Ascult, spuse el.

O nouă tăcere.

— Uite, începu Rokeby pe un ton ușor stânjenit, n-aș vrea să fac asta la telefon. Hai să ne întâlnim. A trecut prea mult timp, la naiba. Ce-a fost a fost. Hai să ne întâlnim, să... Vreau... asta nu mai poate continua așa. Dihonia asta sau ce e.

Strike nu reacționă.

— Vino acasă la mine, îl invită Rokeby. Hai pe aici. Să vorbim și... nu mai ești un copil. Orice poveste poate fi privită din două puncte de vedere. Nimic nu e în alb și negru.

Rokeby tăcu. Strike nu spuse nimic nici acum.

— Sunt mândru de tine, știai asta? spuse Rokeby. Sunt cu adevărat mândru de tine, la dracu'. Ce ai făcut tu și...

Propoziția se stinse. Strike se holba, nemișcat, la peretele gol din fața lui. Dincolo de peretele despărțitor, Pat râdea la ceva ce spusese Morris.

— Uite, repetă Rokeby, cu o ușoară nuanță de iritare acum, pentru că era un om obișnuit să obțină ce voia. înțeleg, chiar înțeleg, dar ce dracu' pot să fac? Nu pot să călătoresc în timp. Al mi-a transmis ce ai spus tu, sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știi, despre mama ta și bărbații ei nenorociți. Dacă vii aici putem să bem ceva, putem să rezolvăm.

Apoi Rokeby insinuă discret.

— Și poate că aș putea să te ajut puțin, poate că îți dorești ceva cu care eu pot să te ajut, ca ofertă de pace, sunt deschis la sugestii...

în anticameră, Hutchins și Barclay își luau la revedere, gata să se întoarcă fiecare la misiunea lui. Robin se gândea doar la cât de mult își dorea să se ducă acasă. Ar fi trebuit să aibă liber restul zilei, dar Morris nu se dădea dus și Robin era sigură că așteaptă să meargă cu ea la metrou. Pre- făcându-se că trebuie să se ocupe de niște hârtii, Robin căuta ceva într-un fișet, în timp ce Morris și Pat discutau, sperând ca el să plece. Tocmai deschisese un dosar vechi al unui soț afemeiat, când vocea lui Strike din birou umplu anticamera. Robin, Pat și Morris întoarseră capetele. Mai multe pagini din dosarul pe care Robin îl ținea pe sertar alunecară pe podea.

— ... atunci DU-TE DRACULUI!

înainte ca Robin să apuce să schimbe o privire cu Morris sau cu Pat, ușa dintre birou și anticameră se deschise. Strike arăta îngrijorător: livid, respirând precipitat. Se năpusti prin anticameră, își înșfăcă haina și coborî zgomotos scările metalice.

Robin ridică foile căzute.

— Căcat, spuse Morris, zâmbind larg. N-aș fi vrut să fiu la *celălalt* capăt al firului.

— Temperament coleric, spuse Pat, care părea ciudat de satisfăcută. Mi-am dat seama din prima clipă.

40

Și tot spunându-și unul altuia de toate,
Ajunseră a se lovi, urmarea vorbei multe...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin nu găsi nicio modalitate politicoasă de a evita să meargă la metrou cu Morris și, în consecință, fu obligată să asculte două glume fără rerdea și să mintă în legătură cu planurile ei de Sf. Valentin, pentru că își magina care ar fi fost reacția lui Morris dacă i-ar fi spus că Strike venea pe i ea. Prefăcându-se că nu auzise sau nu înțelesese sugestia lui Morris de a întâlni într-o seară ca să facă schimb de impresii despre avocați, Robin ftă ușurată când se despărți de el la baza scării rulante.

Obosită și ușor deprimată, gândurile ei zăboviră asupra lui Morris, în :imp ce metroul gonea înapoi spre Earl's Court. Era oare Morris într-atât de obișnuit ca femeile să reacționeze imediat la șarmul lui incontestabil, încât i se părea de la sine înțeles că va stârni o reacție pozitivă? Sau vina era a ei pentru că, din politețe și pentru a nu face atmosferă în echipă și pentru că nu voia să creeze probleme acum, când agenția era atât de aglomerată, continua să zâmbească la glumele lui stupide și prefera să nu spună, cât se poate de clar, *Nu-mi place de tine. N-o să ieșim niciodată împreună.*

Când intră în apartament, o întâmpină mirosul delicios, căruia nimeni nu-i putea rezista, de friptură de vită înăbușită în vin roșu. Max părea să fi ieșit, dar mâncarea era la cuptor, iar Wolfgang se întinsese cât de aproape utea de ușa fierbinte, amintindu-i lui Robin de fanii care își petreceau oaptea sub cerul liber în speranța că vor apuca să-și vadă vedetele pop.

în loc să se întindă în pat și să încerce să doarmă câteva ore înaintea nei, Robin, care se simțise atinsă de remarcile lui Strike că nu o presase pe manda Laws și că nici nu-1 găsise pe Paul Satchwell, își făcu încă o cafea, îschise laptopul și se așeză la măsuța din sufragerie. După ce îi trimise mandei Laws încă un e-mail, deschise Google. Fiecare literă a logo-ului se transforma, pe rând, într-o bomboană pastel în formă de inimă pe care era un slogan: DL PERFECT, IUBIRE DE TINEREȚE și ÎNTÂLNIRE PE NEVE. Din cine știe ce motiv, gândurile lui Robin se mutară la Charlotte Campbell. Desigur, unei femei căsătorite i-ar fi fost foarte

greu să se întâlnească cu amantul în seara asta. Și, se întrebă Robin, cui îi spusese Strike la telefon să se ducă dracului?

Se apucă să lucreze la Satchwell, încercând să imite metoda cu care Strike reușise să-l găsească pe C. B. Oakden. Se jucă cu cele trei nume ale lui Satchwell, inversând Paul și Leonard, încercând inițiale și greșind intenționat unele litere, dar nu avu niciun succes cu numele care apăreau ca rezultate la căutările ei.

Era posibil ca artistul lui Margot cu blugi strâmți și păr pe piept să se fi transformat, într-un interval de patru decenii, în colecționarul de mașini clasice Leo Satchwell, un bărbat plinuț, cu cioc, care purta ochelari fumurii? Puțin probabil, decise Robin după ce irosi 10 minute cu Leo: judecând după fotografiile de pe pagina lui de Facebook, în care stătea lângă alți pasionați de mașini, Leo abia avea 1,50 m înălțime. Exista un Brian Satchwel în Newport, dar avea strabism și era cu cinci ani mai tânăr decât trebuia și un Colin Satchwell în Eastbourne care avea un magazin de antichități încă încerca să găsească o imagine cu Colin când auzi ușa de la intrai deschizându-se. Peste câteva minute, Max intră în bucătărie cu o pung de cumpărături.

— Ce face mâncarea? întrebă el.

— Super, spuse Robin, care nu verificase.

— Dă-te la o parte, Wolfgang, dacă nu vrei să te arzi, spuse Max în timp ce deschidea cuptorul.

Spre ușurarea lui Robin, mâncarea părea să fie în regulă, iar Max închise cuptorul la loc.

Robin își închise și ea laptopul. Senzația că e nepoliticos să scrie la lap- top în timp ce altcineva gătea îi rămăsese de pe vremea în care locuise cu un soț pe care îl irita mereu că ea își aducea de lucru acasă.

— Max, îmi pare foarte rău, dar fratele meu o să mai aducă un prieten cu el în seara asta.

— E în regulă, spuse Max scoțând cumpărăturile din pungă.

— Și s-ar putea să ajungă mai devreme. Desigur, nu au pretenția mănânce cu noi...

— Sunt bine-veniți. Mâncarea asta e pentru opt oameni. Aveam de gâr să congelez restul, dar putem să mâncăm tot în seara asta, nu mă dera: jează.

— E foarte drăguț din partea ta, spuse Robin, dar știu că vrei să discuți cu Cormoran singur, așa că aș putea să-i duc...

— Nu, cu cât mai mulți cu atât mai bine, replică Max, care părea ușor înveselit de perspectiva companiei. Ți-am spus, am hotărât să renunț la traiul de sihastru.

— Bine, spuse Robin. Bine atunci.

Avea unele îndoieli, se temea că va fi un grup neomogen, dar își spuse că oboseala o făcea să fie pesimistă și se retrase în camera ei, unde își petrecu restul după-amiezii încercând să găsească o fotografie cu Colin Satchwell. în cele din urmă, la ora 6, după ce corelase și comparase o mulțime de informații, găsi o imagine pe site-ul unei biserici dintr-o localitate în care Colin părea să fie consilier municipal. Corpolent și cu frunte îngustă, acesta nu semăna deloc cu artistul căutat de ea.

Conștientă că ar trebui să se schimbe și să se ducă la etaj ca să-l ajute pe Max, tocmai era pe punctul de a închide laptopul când sosi un e-mail nou. Subiectul conținea un singur cuvânt: „Creed". Cu un elan de însuflețire nervoasă, Robin deschise e-mailul.

> Bună, Robin,
>
> Ca să știi cum stăm: am transmis cererea referitoare la Creed celor doi despre care ți-am spus. Persoana mea de contact de la Ministerul Justiției a fost puțin mai optimistă decât mă așteptasem eu. E confidențial, dar să știi că mai e o familie care face lobby ca Creed să fie intervievat din nou. Fiica lor nu a fost găsită niciodată, dar ei au fost întotdeauna convinși că un pandantiv din casa lui Creed era al ei. Omul meu crede că ar fi de folos dacă familia Bamborough și-ar uni forțele cu familia Tucker. Ce nu știu însă este dacă i s-ar permite lui Cormoran să țină interviul. Decizia asta ar urma să fie luată de oficialitățile de la Broad- moor, împreună cu Ministerul Justiției și cu Ministerul de Interne, iar omul meu de la Justiție crede că e mai probabil să fie aleasă o persoană din cadrul forțelor de poliție. Te anunț cum mai aflu ceva.
>
> Cele bune, Izzy

| Robin citi e-mailul până la capăt și își permise un licăr de optimism, ihiar dacă deocamdată nu avea de gând să-i spună lui Strike ce punea la 'ale. Cu puțin noroc, avea să li se permită să vorbească cu intervievatorul toliției înainte ca el sau ea să se ducă la Broadmoor. Scrise un e-mail de Fiulțumire, apoi începu să se pregătească pentru cină.

Dispoziția ei ceva mai bună supraviețui imaginii foarte obosite

pe care o văzu în oglindă, cu cearcăne cenușii sub ochii ușor injectați și un păr care trebuia neapărat spălat. Apelă la șamponul uscat și își legă părul la spate își luă niște blugi curați și bluza preferată, se dădu cu anticearcăn și era pe punctul de a ieși din cameră când mobilul ei începu să sune.

Temându-se că e Strike care contramanda, fu ușurată să vadă numele lisei.

— Bună, lisa!

— Bună, Robin. Ești cu Corm?

— Nu, spuse Robin așezându-se la loc pe pat, în loc să iasă din cameră Ești bine?

Vocea lisei era ciudată, slabă și amorțită.

— Știi unde e Corm?

— Nu, dar peste 10 minute ar trebui să ajungă aici. Vrei să-i transmit un mesaj?

— Nu. Eu... știi cumva dacă a fost cu Nick azi?

— Nu, spuse Robin, acum îngrijorată. Ce se întâmplă, lisa? Vocea ta sună rău de tot.

Apoi își aminti că era Sf. Valentin și realiză că lisa nu știa unde e soțu ei. O copleși un sentiment mai puternic decât îngrijorarea: frica. Nick ș lisa erau cel mai fericit cuplu pe care îl cunoștea. Cele cinci săptămân în care locuise la ei după ce îl părăsise pe Matthew îi refăcuseră, în parte încrederea avariată în căsnicie. Nick și lisa nu aveau cum să se despartă.

— Nu e nimic, spuse lisa.

— Spune-mi, insistă Robin. Ce...?

La telefon se auziră suspine chinuite.

— lisa, ce s-a întâmplat?

— Am... am avortat.

— O, Doamne, icni Robin. O, nu. lisa, îmi pare atât de rău.

Știa că Nick și lisa încercau de mai mulți ani să aibă un copil. Nick nu vorbea niciodată despre asta, iar lisa, doar rareori. Robin nu avusese habar că lisa era însărcinată. își aminti, dintr-odată, că lisa nu băuse de ziua ei.

— S-a întâmplat la... la supermarket.

— O, nu, șopti Robin. O, Doamne. 1

— Am început să sângerez... la tribunal... aveam un caz... uriaș... n-an putut să plec, spuse lisa. Apoi... apoi... în timp ce mă îndreptam

spre casă, j

lisa deveni incoerentă. în ochii lui Robin apărură lacrimi, în timp q stătea cu telefonul lipit de ureche.

1

— ... mi-am dat seama... că nu e de bine... așa că m-am dat jos din taxi... și m-am dus... la supermarket... eram... la toaletă... și am simțit... simțit... apoi... un... mic... cocoloș... un mic... tru... trupu... trupușor...

Robin își acoperi fața cu mâinile.

— Și... n-am știut... ce să fac... dar... era o femeie... la toaletă... și... i se întâmplase... și ei... atât de amabilă...

lisa deveni din nou incoerentă. Se auziră plânsete, icnete și sughițuri până când Robin reuși să înțeleagă iar ce spunea lisa.

— Iar Nick a spus... că e vina mea. A spus... că e doar vina mea... că am lucrat... prea mult... n-am avut grijă... suficient... n-am pus copilul... pe primul loc.

— Nu pot să cred, zise Robin.

îi plăcea de Nick. Nu putea să creadă că Nick îi spusese soției lui așa ceva.

— Ba da, a spus că ar fi trebuit... să mă duc acasă... că... am pus munca... înaintea copilului...

— lisa, ascultă-mă, spuse Robin. Dacă ai rămas însărcinată o dată, poți să rămâi însărcinată iar.

— Nu, nu, nu, nu pot, spuse lisa, copleșită din nou de lacrimi, a fost a treia încercare a noastră de fertilizare in vitro. Am convenit... convenit... ca asta să fie ultima. Ultima.

Se auzi soneria.

— lisa, trebuie să mă duc să deschid ușa, s-ar putea să fie Cormoran...

— Da, da, du-te... e în regulă... totul e în regulă.

înainte ca Robin să mai apuce să zică ceva, lisa închise. Abia dându-și seama ce face, Robin alergă la parter și deschise larg ușa.

Dar, bineînțeles, nu era Strike. Strike nu ajungea niciodată la timp la evenimentele la care îl invita și care nu țineau de muncă, fie că era vorba să bea ceva împreună sau de petrecerea de casă nouă sau chiar de nunta ei. în schimb, Robin se trezi față în față cu Jonathan, fratele care îi semăna cel mai mult: înalt și zvelt, cu același păr blond-căpșună și ochi albaștri. în seara aceasta

semănau și mai mult, deoarece amândoi erau trași la față. Și Jonathan avea cearcăne sub ochi, asta pe lângă nuanța ușor cenușie a pielii.

— Salut, Robs.

— Salut, zise Robin, care îl lăsă pe Jonathan s-o îmbrățișeze, încercând (să pară încântată că îl vede, intrați.

— Ea e Courtney, spuse Jonathan, și el e Kyle.

I — Bună, chicoti Courtney, care avea în mână o cutie.

Era o fată extrem de drăguță, cu ochi mari și negri, brunetă și ușor ametită. Kyle, care când intră o izbi din greșeală pe Robin cu rucsacul lui mare, era cu vreo 10 centimetri mai înalt decât ea, slab și tuns scurt pe lateral, cu ochi mari și injectați și o barbă îngrijită.

— Salut, spuse el întinzând mâna și zâmbind.

Un necunoscut ar fi putut să creadă că el îi ura ei bun venit în apartament, și nu invers.

— Ești Robin, nu-i așa? continuă el.

— Da, spuse Robin, forțându-se să zâmbească. Mă bucur să te cunosc. Haideți la etaj, mâncăm sus.

îi urmă pe cei trei studenți, cu gândul la lisa. Courtney și Kyle chicoteau și șopteau împreună, Courtney ușor nesigură pe picioare. Când ajunseră în sufragerie, Robin i-i prezentă lui Max pe cei trei oaspeți, în timp ce Kyle își lăsa rucsacul nu foarte curat să cadă pe canapeaua crem a gazdei.

— îți mulțumesc foarte mult că ne lași să stăm, îi spuse Jonathan lui Max, care pusese masa pentru șase persoane. Miroase foarte bine.

— Eu sunt vegană, se trezi Courtney. Dar pot să mănânc niște paste sau mă rog.

— Fac eu niște paste, nu-ți face griji, îi spuse Robin lui Max în grabă.

Luă pe furiș rucsacul murdar al lui Kyle de pe canapea, străduindu-se ca gestul ei să treacă neobservat. Courtney se ghemui imediat pe canapea, în continuare încălțată cu tenișii uzi, și îi spuse lui Robin:

— Asta e canapeaua?

Robin dădu din cap.

— Trebuie să stabilim cine doarme unde, spuse Courtney aruncând o privire spre Kyle.

Robin avu impresia că vede cum zâmbetul fratelui ei pălește.

— De fapt, nu vreți să punem bagajele în camera mea deocamdată? sugeră Robin, în timp ce Jonathan își așeza și el geanta de voiaj pe canapea. Să păstrăm zona asta liberă ca să stăm după cină.

Nici Courtney, nici Kyle nu manifestară vreo dorință de a se mișca, așa că Robin și Jonathan duseră împreună bagajele un etaj mai jos. După ce ajunseră în camera lui Robin, Jonathan scoase din geantă o cutie cu bomboane de ciocolată pe care i-o dădu surorii lui.

— Mersi, Jon, frumos din partea ta. Te simți bine? Ești puțin cam palid.

— Am fumat aseară. Ascultă, Robs... nu-i spune nimic lui Courtney că ar fi, gen, prietena mea sau ceva. j

— N-aveam de gând.

— Bine, pentru că... |

— V-ați despărțit? sugeră Robin cu compătimire.

— Nici n-am fost, ne-am cuplat de câteva ori, murmură Jonathan, dar nu știu, cred că acum îi place de Kyle.

De la etaj se auzi râsul lui Courtney. Cu o grimasă către Robin, Jonathan se întoarse la prietenii lui.

Robin încercă s-o sune pe lisa, dar numărul era ocupat. Sperând că asta însemna că dăduse de Nick, Robin îi trimise un mesaj:

Am încercat să te sun. Te rog spune-mi ce se întâmplă. îmi fac griji pentru tine. Robin xxx

Se întoarse la etaj și începu să facă niște ravioli de dovlecel pentru Courtney. Părând să simtă că mâncarea avea să părăsească în curând cuptorul, Wolfgang se tot furișa pe lângă gleznele lui Max și ale lui Robin, care se uită la ceas și observă că Strike întârziase deja 15 minute. Recordul lui era de o oră și jumătate. Robin încercă, fără prea mare succes, să nu se înfurie. După modul în care o tratase pentru că întârziase în dimineața asta...

Tocmai scurgea pastele când soneria sună în sfârșit.

— Vrei să mă...? spuse Max, care le turna de băut lui Jonathan, Courtney și Kyle.

— Nu, deschid eu, spuse Robin repede.

Când deschise ușa, își dădu seama imediat că Strike, care se

uita la ea cu o privire nefocalizată, era beat.

— Scuze că am întârziat, spuse el cleios. Pot să merg la veceu?

Robin se dădu la o parte, ca să-l lase să treacă. Strike trăznea a Doom Bar și țigări. Oricât de nervoasă ar fi fost, Robin observă că Strike nu se gândise să-i aducă lui Max o sticlă de ceva, în ciuda faptului că părea să-și fi petrecut toată după-amiaza la bar.

— Baia e acolo, spuse ea arătând cu mâna.

Strike dispăru înăuntru, iar Robin îl așteptă pe palier, părându-i-se că el stă foarte mult.

— Mâncăm sus, spuse ea când, în sfârșit, el apăru iar.

— Iar scări? murmură Strike.

Când ajunseră în sufrageria open-space, Strike păru să se adune. Dădu mâna, pe rând, cu Max și Jonathan și spuse, chiar coerent, că îi face plăcere să-i cunoască. Courtney îl abandonă pe moment pe Kyle și se repezi să-l salute pe celebrul detectiv, iar Strike păru categoric entuziasmat în timp ce ți contempla frumusețea. Dintr-odată foarte conștientă de aspectul ei istovit și de ochii umflați, Robin se întoarse în zona de bucătărie ca să pună pastele pentru Courtney într-un bol. O auzi pe aceasta cum spune în spatele ei:

— Și el e Kyle.

— A, da, tu ești detectivul? spuse Kyle, hotărât să nu pară impresionat.

Jonathan, Courtney, Kyle și Max aveau deja de băut, așa că Robin își umplu un pahar cu gin tonic. în timp ce adăuga gheață, Max se întoarse voios în bucătărie ca să ia o bere pentru Strike, apoi scoase mâncarea din cuptor și o duse pe masă. Wolfgang scânci atunci când obiectul devoțiunii sale fu îndepărtat din raza lui de acțiune.

în timp ce Max îi servea pe toți, Robin puse în fața lui Courtney pastele.

— A, Doamne, nu, stai așa, spuse Courtney. Sunt vegane? Unde e pachetul?

— La gunoi, spuse Robin.

— Hm, spuse Courtney.

Apoi se ridică și se duse în bucătărie. Max și Robin fură singurele persoane de la masă care nu se uitară automat după ea. Robin dădu pe gât jumătate din ginul ei, după care luă cuțitul și furculița.

— Nu, e în regulă, strigă Courtney de lângă coșul de gunoi.

Sunt vegane.

— Bun, spuse Robin.

La stânga ei, Max începu să-i ceară lui Strike opinia despre diferite aspecte ale personalității și trecutului personajului său. Courtney reveni la masă și începu să-și înfulece pastele, bând și umplându-și paharul cu vin în mod regulat în timp ce le explica lui Jonathan și lui Kyle planurile ei pentru un marș de protest la universitate. Robin nu se alătură niciuneil conversații, mulțumindu-se să mănânce și să bea în tăcere, cu un ochi la' mobilul pe care îl ținea lângă farfurie, în caz că lisa trimitea SMS sau suna.

— ... n-ar fi fost posibil, spunea Strike. Nu l-ar fi lăsat să se înroleze de la bun început, având o condamnare pentru posesie cu intenție de distribuire. Aburealã totală.

— Serios? Scenariștii s-au documentat bine...

— Atunci ar fi trebuit să știe.

— ... așa că, da, practic te îmbraci în lenjerie și fustă scurtă și așa, spunea Courtney.

Iar când Kyle și Jon râseră, continuă:

— Nu râdeți, e serios...

— ... nu, asta e util, spuse Max, mâzgălind într-un carnet. Deci dacă ar fi făcut închisoare înainte de armată...

— Dacă ar fi făcut mai mult de 30 de luni, armata nu l-ar fi primit... j

— Nu port *jartieră,* Kyle — oricum, Miranda nu vrea... 1

— Nu știu cât se presupune că a făcut, spuse Max. O să verific. Spune-mil

despre drogurile din armată, cât de răspândite...? 1

— ... așa că ea spune „Nu înțelegi cât de problematic e cuvântul «panaramă», Courtney?" Și io zic, „Ăă, tu ce crezi..."

— „Tu ce crezi că *susține* un Marș al Panaramelor, fir-ar a dracu'?" spuse Kyle, vorbind peste Courtney.

Avea o voce gravă și aerul unui bărbat tânăr obișnuit să i se dea ascultare.

Ecranul mobilului lui Robin se lumină. lisa îi răspunsese.

— Scuzați-mă, murmură ea, chiar dacă nimeni nu-i acorda atenție.

Se duse în zona de bucătărie ca să citească mesajul de la lisa.

N-am vrut să te îngrijorez. Nick a venit, muci. A fost la crâșmă cu Corm. Vorbim. El zice că n-a vrut să spună ce am înțeles eu. Ce alt înțeles există? x

Robin, care era cu totul de partea lisei, răspunse totuși:

E un tâmpit, dar știu că te iubește cu adevărat. Xxx

în timp ce ea își turna iar un gin tonic dublu, Max îi strigă să-i aducă lui Strike încă o bere din frigider. Când Robin puse sticla deschisă în fața lui, Strike nu-i mulțumi, ci doar sorbi lung din ea și ridică vocea, pentru că îi era greu să se facă auzit din cauza lui Kyle și a lui Courtney, a căror conversație migrase acum spre opiniile necunoscutei Miranda referitoare la pornografie.

— ... și eu îi zic, gen, înțelegi totuși că femeile pot să *aleagă* ce să facă cu corpurile lor, Miran — a, căcat, scuze...

în exuberanța ei, Courtney își răsturnase paharul de vin. Robin sări să aducă prosoapele de bucătărie. Până să apuce să se întoarcă, paharul lui Courtney fusese deja umplut din nou de Kyle. Robin șterse vinul, în timp ce, în stânga și în dreapta ei, cele două conversații diferite deveneau tot mai zgomotoase. Aruncă la gunoi prosoapele de bucătărie ude și apoi se așeză la loc, dorindu-și să se poată duce la culcare.

— ... trecut problematic, foarte original, ce să zic. Știi ce? O grămadă de oameni se înrolează în armată pentru că vor să fie acolo, nu să fugă de ceva...

— Curvofobie pură, tună Kyle. Probabil crede că chelneriței își iubesc slujba non-stop, nu-i așa?

— ... și n-avea cum să fie la Pușcași 1 dacă e de vârsta ta. Batalionul a fost înființat abia...

— ... muncitor salariat, care dracu' e diferența?

— ... cred că la sfârșitul lui 2007...

— ... și unora dintre femei chiar le place să *se uite* la porno!

Cuvintele lui Courtney se auziră cu claritate într-o pauză temporară a conversației. Toată lumea întoarse privirea, în timp ce ea roșea și chicotea, cu mâna la gură.

— E-n regulă, vorbeam despre feminism, spuse Kyle cu un zâmbet afectat. Courtney nu sugera — înțelegeți, un mic divertisment după cină.

— *Kyle!* icni Courtney, pleznindu-1 peste braț și începând iar să

chicotească.

— Cine vrea budincă? întrebă Robin, ridicându-se ca să strângă farfuriile goale.

Max se ridică și el.

— îmi pare rău că Strike e atât de beat, îi șopti Robin în timp ce vărsa la gunoi resturile de ravioli.

— Glumești? spuse Max cu un zâmbet ușor. E aur curat. Personajul meu e alcoolic.

Plecă să ducă la masă o prăjitură cu brânză făcută în casă înainte ca Robin să apuce să-i spună că de obicei Strike nu bea atât de mult; de fapt, era abia a doua oară când îl vedea beat. Prima oară Strike fusese trist și aproape șarmant, dar în seara aceasta beția lui avea o nuanță clară de agresivitate. Robin își aminti strigătul „Du-te dracului!" pe care îl auzise în după-amiaza aceea prin ușa biroului și se întrebă din nou cu cine vorbise Strike.

Se întoarse în urma lui Max la masă, cu o tartă de lămâie și un al treilea gin tonic mare. Kyle explica acum întregii mese vederile lui asupra pornografiei. Lui Robin nu-i plăcu prea mult expresia de pe fața lui Strike, care manifestase adesea o antipatie instinctivă față de tipul de tânăr pe care nu ți l-ai fi putut imagina aproape deloc în armată; spera ca în seara asta să-și țină opiniile pentru el.

— ... o formă de divertisment ca oricare alta, spunea Kyle cu un gest expansiv.

Temându-se de alte accidente, Robin scoase discret sticla de vin aproape goală din raza lui de acțiune.

— Dacă o privești obiectiv și elimini toate căcaturile puritane... continuă Kyle.

— Da, exact, spuse Courtney, femeile au putere asupra propriilor lor...

— ... filmele, jocurile, toate stimulează centrii plăcerii din creier, spuse Kyle, arătând acum spre capul lui cu freză impecabilă. S-ar putea susține că filmele sunt pornografie emoțională. Toată indignarea asta moralistă și fabricată împotriva porn...

— Nu pot mânca niciuna dintre prăjituri dacă au lactate, îi șopti Court- ney lui Robin, care se prefăcu că nu aude.

— ... faptul că femeile vor să-și câștige existența cu ajutorul propriilor trupuri e chiar definiția literală a emancipării femeilor și s-ar putea susține că aduce mai multe beneficii societății decât...

— Când eram în Kosovo, spuse Strike pe neașteptate.

Cei trei studenți se întoarseră toți ca să se uite la el, cu

expresii surprinse. Strike făcu o pauză în care bâjbâi după țigările din buzunar.

— Cormoran, spuse Robin, nu poți fum...

— Nu e nicio problemă, spuse Max ridicându-se, aduc o scrumieră.

Strike avu nevoie de trei încercări ca să-și aprindă bricheta, în timp ce toată lumea îl privea în tăcere. Fără să ridice vocea, dominase încăperea.

— Cine vrea prăjitură cu brânză? întrebă Robin în tăcerea creată, cu o voioșie falsă în glas.

— Eu nu pot, spuse Courtney ușor îmbufnată. Dar cred că aș putea mânca tartă cu lămâie, dacă e...?

— Când eram în Kosovo, repetă Strike, suflând fumul în timp ce Max îi punea o scrumieră în față și se așeza la loc, mersi — am anchetat un caz de pornografie — mă rog, trafic de carne vie. Câțiva soldați plătiseră să facă sex cu fete minore. Au fost filmate fără să știe și videourile au ajuns pe PornHub. Cazul a devenit parte dintr-o anchetă civilă internațională. O grămadă de preadolescenți, băieți și fete, fuseseră traficați pentru pornografie. Cel mai mic dintre ei avea șapte ani.

Strike trase adânc din țigară, mijindu-și ochii prin fum la Kyle.

— Ce beneficii ai spune că a adus asta societății? întrebă el.

Urmă o tăcere scurtă și neplăcută, în care cei trei studenți îl priviră lung pe detectiv.

— Păi, evident, spuse Kyle cu un râset ușor, asta — asta e ceva complet diferit. Nimeni nu vorbea despre copii — asta nu — asta e ilegal, nu-i așa? Eu vorbeam despre...

— în industria pornografică se face la greu trafic de carne de vie, spuse Strike continuând să-1 privească prin fum. Femei și copii din țări sărace. Una dintre fetițele din cazul meu a fost filmată cu o pungă de plastic pe cap, în timp ce un tip o viola anal.

Robin văzu cu coada ochiului cum Kyle și Courtney aruncă priviri fugare spre ea și își dădu seama, cu un gol imens în stomac, că fratele ei le-a împărtășit prietenilor lui povestea ei. Max era singura persoană de la masă care părea complet relaxată, urmărindu-1 pe Strike cu atenția impasibilă a unui chimist care se uită la un experiment.

— Videoul cu fetița aia a fost văzut de peste o sută de mii de ori pe internei, spuse Strike care, cu țigara înfiptă în gură, distruse toată prăjitura cu brânză ca să-și pună în farfurie cam o treime

din ea. A stimulat o grămadă de centri ai plăcerii, nu?

Strike ridică privirea spre Kyle.

— Nu, dar asta e cu totul diferit, spuse Courtney, sărind în apărarea lui Kyle. Noi discutam despre femeile care — depinde de ele, de femeile mature, să decidă ce vor să facă cu trupul lo...

— Tu ai gătit toate astea? îl întrebă Strike pe Max cu gura plină de prăjitură și cu țigara aprinsă în continuare în mâna stângă.

— Da, spuse Max.

— Foarte bune, spuse Strike, întorcându-se iar spre Kyle. Câte chelnerițe știi care au ajuns în meseria asta pentru că au fost traficate?

— Păi, evident, niciuna, dar — adică, tu nu aveai cum să nu vezi chestii urâte, nu-i așa, dacă erai polițist...

— Atâta timp cât nu ești obligat să vezi e totul în regulă, nu?

— Păi, dacă asta e părerea ta... spuse Kyle, acum roșu la față, dacă ești atât de clar împotrivă, asta înseamnă că n-ai... n-ai folosit niciodată pornografia, nu ai...?

— Dacă nu mai vrea nimeni budincă, zise Robin tare, ridicându-se în picioare și arătând spre zona canapelei, mergem să bem cafea acolo?

Fără să aștepte un răspuns, se îndreptă spre zona bucătăriei. Auzi în spatele ei câteva scaune hârșâite de podea. După ce porni fierbătorul, se duse în baia de jos, unde, după ce făcu pipi, stătu cinci minute pe toaletă, cu fața în mâini.

De ce venise Strike beat? De ce trebuiau să discute despre viol și pornografie? Atacatorul ei fusese un consumator avid de pornografie violentă, fiind atras, mai ales, de sufocare, dar judecătorul nu admisese ca probă istoricul căutărilor lui pe internet. Robin nu voia să știe dacă Strike folosea sau nu pornografia; nu voia să se gândească la copii traficați care erau filmați, așa cum nu voia să-și amintească de poza obscenă a lui Morris primită pe telefonul ei sau de fimul snuff furat de Bill Talbot. Obosită și deprimată, se întrebă de ce Strike nu putea să-i lase în pace pe studenți, dacă nu din considerație față de gazdă, atunci măcar față de ea, partenera lui.

Se întoarse la etaj. La jumătatea drumului spre sufragerie auzi vocea aprinsă a lui Kyle și își dădu seama că cearta escaladase. Când ajunse sus, îi văzu pe ceilalți cinci în jurul măsuței de cafea pe care fuseseră așezate o cafetieră, o sticlă și bomboanele de ciocolată cumpărate de Jonathan. Strike și Max le

împărțeau celorlalți pahare cu brandy, în timp ce Courtney, acum evident beată, dar nici pe departe la fel de beată ca Strike, dădea din cap aprobând pledoaria lui Kyle și ținând în mâini, într-un echilibriu precar, o ceașcă de cafea. Robin se așeză la masa abandonată, departe de restul grupului, luă o bucată de vită din mâncare și i-o dădu lui Wolfgang, care își arătă recunoștința într-un mod de-a dreptul patetic.

—*Ideea* e de a destigmatiza și de a recupera limbajul peiorativ la adresa femeilor, îi spunea Kyle lui Strike. Asta e *ideea.*

—Și niște fete drăguțe de clasă mi'locie care defi'ează în chiloți o să facă asta, nu-i așa? replică Strike cu vocea încleiată de alcool.

— Păi, nu neapărat *chi...* începu Courtney.

—E vorba de a pune capăt culpabilizării victimei, spuse Kyle tare. Cu siguranță poți să...?

— Și cum o să stope'e asta culpabilizarea victimei?

—Păi, *evident,* spuse Courtney tare, prin schimbarea antidu... atitudinilor fundamentale...

—Tu crez' că violatorii o să vă vadă cum mărșăluiți voi și o să-și zică „ar fi bine să mă las de violuri"?

Courtney și Kyle începură să strige amândoi la Strike. Jonathan privi neliniștit spre sora lui, care avu iar senzația aceea oribilă de gol în stomac.

— E vorba de destigmatizarea...

—A, nu mă înțelegeți greșit, mulț' bărbați o să se uite cu plăcere cum mergeți voi țanțoșe în sutiene, spuse Strike, sorbind neglijent din brandy, și sun' sigur că o să arătați super pe Instagram...

—Nu e vorba de Instagram! spuse Courtney, care părea să fie acum în pragul lacrimilor. Noi vrem să spunem ceva important despre...

—Bărbații care le numesc pe femei panarame, da, ai spus, răspunse Strike, vorbind iar peste ea. Sunt sigur că o să se simtă dojeniți așa cum trebuie în timp ce se uită la voi cum defalați... defilați în fuste mini.

— Nu e vorba de a *dojeni,* spuse Kyle, îți scapă ideea...

—Ba nu-mi scapă deloc fututa ta de idee super subtilă, se răsti Strike. îți spun doar că în lumea *reală,* Marșul ăsta de căcat al Curvelor...

— Al Panaramelor, spuseră Kyle și Courtney tare.

—... n-o să aibă nicio futută de importanță. Genul de bărbat care

le spune femeilor panarame o să se uite la reprezentația voastră de căcat și o să spună „ia uite cum trece o grămadă de panarame". Recuperați limbajul cât vreți voi, fir-ar al dracu'. N-o să schimbați alti — atu — atitudinile din lumea reală pentru că decideți voi care insulte sunt sau nu pero — peiorative.

Wolfgang, care continua să se agite la picioarele lui Robin, în speranța că o să mai primească vită, scoase un scâncet puternic care îl făcu pe Strike să întoarcă privirea și să o vadă cum stă acolo, palidă, fără să se amestece.

— *Tu* ce crezi despre lucrurile astea? o întrebă Strike tare, fluturându-și paharul în direcția studenților și vărsând astfel niște brandy pe covor.

— Cred că ar fi o idee bună să schimbăm subiectul, spuse Robin, a cărei inimă bătea atât de tare că o durea.

— *Tu* te-ai duce la un Marș al Curvelor...?

— Nu știu, poate, spuse Robin, în timp ce sângele îi bubuia în urechi.

Tot ce-și dorea era ca acea conversație să ia sfârșit. în timpul agresiunii, violatorul ei îi spusese gemând întruna „curvo". Dacă potențialul ei ucigaș ar fi strâns-o de gât încă 30 de secunde, ar fi fost ultimul cuvânt pe care l-ar fi auzit ea pe pământ.

— E pol'ticoasă, spuse Strike, întorcându-se iar spre studenți.

— Acum vorbești în numele femeilor, nu-i așa? spuse Kyle batjocoritor.

— De fapt, în numele unei femei care chiar a fost violată! spuse Courtney.

Camera păru să se deformeze. O tăcere rece se așternu. Robin îl văzu, la marginea câmpului ei vizual, pe Max că se întoarce să se uite la ea.

Strike reuși să se ridice în picioare din a doua încercare. Robin își dădu seama că el îi spune ceva, dar totul era doar zgomot: avea impresia că urechile îi sunt pline de vată. Strike porni împleticit spre ușă: pleca. Se izbi de toc și apoi dispăru.

Toți continuară să o privească lung.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău dacă nu trebuia să spun asta, șopti Courtney printre degetele lipite de gură.

Avea ochii plini de lacrimi. De jos se auzi zgomotul ușii trântite.

— E OK, spuse o voce îndepărtată care semăna cu vocea lui Robin. Scu- zați-mă o clipă.

Se ridică în picioare și se duse după Strike.

Apoi porniră să învârtă lănci dârdâitoare, Și să se-mpungă-n piept cu vârful, Uitându-și astfel vechi prieteșugul.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strada întunecoasă și nefamiliară îl luă prin surprindere pe Strike care era pulbere de beat. Se opri în bătaia vântului și a ploii legănându-se și întrebându-se în ce direcție era metroul. Simțul orientării, pe care știa că, de regulă, se putea baza, îi spunea să o ia la dreapta, așa că se împletici în acea direcție, căutându-se din mers prin buzunare după țigări și savurând delicioasa descărcare de tensiune și iritare de care avusese parte. Amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase îi apărea sub forma unor fragmente răzlețe: fața furioasă și roșie a lui Kyle. *Labagiule. Studenți nenorociți.* Max râzând la ceva ce spusese el. Multă mâncare. Și mai multă băutură.

Ploaia scânteia în lumina stâlpilor de pe stradă, îngreunându-i vederea. Obiectele păreau să se comprime și să se mărească în jurul lui, mai ales mașina parcată care îi ieși brusc în cale, în timp ce încerca să meargă în linie dreaptă pe stradă. Degetele lui groase bâjbâiau zadarnic în buzunare. Țigările nu erau de găsit.

Probabil că ultimul brandy fusese o greșeală. încă îi simțea gustul. Nu-i plăcea brandyul, și băuse o grămadă de Doom Bar la crâșmă cu Nick.

îi era foarte greu să meargă pe vântul acesta. Starea lui de bine începea să se risipească, dar categoric nu-i era rău, nici după toată acea mâncare de vită și bucata mare de prăjitură cu brânză, chiar dacă nu prea-i venea să se gândească la ele, nici la cele aproximativ 40 de țigări pe care le consumase în ultimele 24 de ore, nici la

brandyul al cărui gust continua să-l simtă.

Fără niciun avertisment, stomacul lui se contractă. Strike se împletici oprindu-se între două mașini, se aplecă și vomită abundent, așa cum făcuse și la Crăciun, timp de mai multe minute, până când rămase cu mâinile pe genunchi, continuând să icnească, dar fără să mai dea nimic afară.

Se îndreptă de spate, cu fața transpirată, și se șterse la gură cu dosul palmei, în timp ce în cap îi bubuiau niște pistoane. Abia după câteva secunde deveni conștient de silueta palidă care îl urmărea, cu părul blond flutu- rându-i sălbatic în vânt.

— Ce...? spuse el, în timp ce imaginea lui Robin devenea tot mai clară. Ah, tu erai.

Se gândi că Robin poate a venit după el ca să-i aducă țigările uitate și privi plin de speranță spre mâinile ei, dar acestea erau goale. Se îndepărtă de balta de vomă din rigolă și se sprijini de o mașină parcată.

— Am fost la crâșmă cu Nick toată după-amiaza, îi spuse el cleios, gân- dindu-se că Robin poate își făcea griji pentru el.

Ceva tare îl înțepa în fund. își dădu seama că până la urmă avea țigările la el, ceea ce îl bucură, pentru că prefera gustul de tutun celui de vomă. Scoase pachetul din buzunarul de la spate și, după câteva încercări ratate, reuși să-și aprindă o țigară.

în cele din urmă, realiză că atitudinea lui Robin era neobișnuită. își concentră privirea asupra chipului ei și își dădu seama că Robin era palidă și ciudat de trasă la față.

— Ce e?

— Ce e? repetă ea. *Ce e,* la dracu'?

Robin înjura mult mai rar decât el. Aerul umed al nopții, care se simțea rece ca gheața pe fața lui transpirată, îl trezea rapid. Robin părea să fie furioasă: de fapt, mai furioasă decât o văzuse el vreodată. Dar băutura continua să-i încetinească reacțiile și nu-i veni nicio idee mai bună decât să repete:

— Ce e?

— întârzii, spuse ea, pentru că *bineînțeles* că întârzii, pentru că *niciodată* n-ai avut față de mine decența să apari la timp, la dracu'...

— Ce...? spuse Strike iar, de data aceasta mai puțin din dorința de a obține informații cât de uimire.

Robin era singura femeie din viața lui care nu încercase

niciodată să-l schimbe. Asta nu era Robin pe care o știa el.

— Vii *muci de beat,* pentru că *bineînțeles* că te îmbeți, pentru că ce contez eu? Doar *Robin* o să se simtă prost și colegul *meu* de apartament, și rudele *me...*

— Pe el nu l-a deranjat, reuși Strike să spună.

Amintirile acelei seri nu erau foarte clare, dar de un lucru era sigur: pe Max nu-1 deranjase că el era beat. Max îi dăduse în continuare de băut. Max răsese la o glumă făcută de el, pe care acum nu și-o mai amintea. îi plăcea de Max.

— Și apoi începi să-mi ataci invitații. Și apoi mă expui la o discuție despre ceva ce aș fi vrut să rămână priv... să rămână...

Dintr-odată, ochii i se umeziră, pumnii i se strânseră și se încordă toată.

— ... să rămână privat, nu să fie aruncat din gură-n gură în fața necu- noscuților, fir-ar a dracu'. Nu te-ai *gândit...*

— Stai puțin, spuse Strike, eu n-am...

— ... că poate nu vreau să se discute despre *viol* în fața unor oameni pe care abia îi cunosc?

— *Eu* n-am...

— De ce m-ai întrebat dacă mi se pare că Marșul Panaramelor e o idee bună?

— Păi, evident, pen' că...

— Chiar trebuie să discutăm despre copii violați la cină?

— Voiam să explic ce...

— Și apoi *pleci,* și mă lași pe mine să...

— Păi, spuse Strike, după câte se pare, cu cât am plecat mai repede, cu atât mai bine...

— Mai bine pentru *tine,* spuse ea, avansând spre el cu dinții dezgoliți. Strike nu o mai văzuse niciodată așa.

— ... pentru că îți descarci toată agresiunea în casa mea, apoi pleci și mă lași pe mine să fac curat, ca de obicei!

— Ca de obicei? spuse Strike cu sprâncenele ridicate. Stai...

— Acum trebuie să mă întorc acolo și să îndrept lucrurile, să-i fac pe toți să nu se mai simtă prost pentru că...

— Nu, nu trebuie, o contrazise Strike. Du-te și culcă-te, dacă vrei...

— Asta. Fac. Eu! strigă Robin, lovindu-se cu putere în piept la fiecare cuvânt.

Strike o privi, amuțit și șocat.

— Așa cum îmi amintesc să spun *te rog* și *mulțumesc* secretarei, când pe tine te doare-n fund! Așa cum îți scuz proasta dispoziție în fața altora când se simt ofensați! Așa cum absorb tone de căcat în numele tău...

— Hei, hei, spuse Strike îndepărtându-se de mașina de care se sprijinise și privind în jos spre ea de la înălțimea lui. De unde vin...?

— ... și ție nu-ți pasă, după tot ce fac eu pentru tine, să vii treaz la *o cină,* fir-ar a dracu'...

— Dacă vrei să știi, spuse Strike, a cărui iritare renăscuse din cenușa euforiei de până atunci, am fost la crâșmă cu Nick, care...

— ... a cărui soție a pierdut copilul! Știu — și ce *dracu'* căuta el la crâșmă cu tine, lăsând-o pe ea să...

— L-a dat afară! se răsti Strike. Asta ți-a spus, la Marea Ședință a Surorilor îndurerate? Și n-o să-mi cer scuze pentru că vreau să mă relaxez puțin, după săptămâna pe care am avut-o...

— ... în timp ce *eu* n-am nevoie de relaxare, nu-i așa? *Eu* n-am renunțat la jumătate din concediul meu anual...

— De câte ori ți-am mulțumit pentru că-mi ții locul cât sunt în Corn...?

— Atunci de ce-ai fost nesimțit azi-dimineață pentru că am întârziat *pentru prima oară în viața mea...*

— Dormisem trei ore jumate...

— Tu dormi deasupra biroului!

— N-am chef de asta, spuse Strike, aruncând țigara pe jos.

începu să se îndepărteze de ea, sigur acum în ce direcție era metroul, gândindu-se la lucrurile pe care ar fi putut să i le spună: că din cauză că se simțea vinovat pentru că punea atâta presiune pe ea rămăsese în Londra, când ar fi trebuit să fie în St Mawes, cu mătușa lui muribundă; că vorbise cu Jonny Rokeby la telefon în dimineața aceea; că Nick plânsese la crâșmă și că fusese o mare ușurare să stea și să bea cu un vechi prieten, ascultând necazurile altuia, în loc să se frământe din cauza alor lui.

— Și, urlă Robin din spatele lui, *nu-mi* mai cumpăra *flori nenorocitei*

— Niciun pericol! strigă Strike peste umăr, în timp ce se îndepărta cu pași mari în întuneric.

42

... lupta din urmă
Cu Britomart rănindu-l peste fire, Putea să-ncalece
doar după lecuire.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Când se trezi sâmbătă dimineața, cu capul pulsându-i de durere și cu un gust neplăcut în gură, lui Strike îi luă ceva până reuși să recompună exact ce se întâmplase cu o seară înainte. în afară că vomitase, ceea ce i se părea că făcuse mult prea des în ultima vreme, la început nu-și aminti decât fața roșie și strălucitoare a lui Kyle și cea albă și suptă a lui Robin.

Dar apoi, încet, reconstrui reproșurile lui Robin: că venise târziu și beat, că fusese grosolan cu fratele ei și că perturbase cina pentru că le spusese unor studenți care era, în opinia lui, crudul adevăr despre lumea reală. De asemenea, avea impresia că se vorbise și despre faptul că el n-ar fi suficient de afectuos cu angajații.

Se ridică cu grijă din pat, sprijindu-se de mobilă, și țopăi spre baie, apoi la duș.

în timp ce se spăla, două impulsuri diferite se luptau în el. Unul consta în nevoia de a se justifica; ea îl felicita și îi acorda victoria pentru ceea ce își mai amintea din cearta cu studenții. Celălalt era onestitatea lui din- totdeauna referitoare la motivele lui; ea îl obliga să recunoască faptul că ostilitatea pe care o simțise instantaneu față de oaspeții lui Robin își avea rădăcinile în asemănarea lor cu tipul de oameni de care mama lui s-ar fi simțit atrasă imediat.

întreaga viață a Ledei Strike fusese o luptă împotriva constrângerilor de orice tip: a participa la un marș în lenjerie intimă i s-ar fi părut încă o lovitură extraordinară dată limitărilor. Strike, care nu uita niciodată sufletul generos al Ledei sau iubirea ei indestructibilă față de cei defavorizați, era totuși conștient că activismul ei se manifesta mai ales sub forma unui exhibiționism entuziast. Eforturile obositoare de a face propagandă din ușă în ușă, arta dificilă a compromisului sau bătaia de cap pe care o presupunea o reformă structurală nu erau pentru Leda. Nefiind o gânditoare critică sau una foarte profundă, Leda fusese o victimă a celor pe care Strike îi considera niște șarlatani intelectuali. Baza filosofiei ei de viață, dacă această expresie putea fi aplicată la colecția neglijentă de capricii și reacții reflexe pe care ea le numea

convingeri, era aceea că tot ceea ce burghezii dezaprobau trebuia să fie bun și drept. Ar fi luat în mod natural partea lui Kyle și Courtney în susținerea pornografiei și a Marșului Panaramelor și ar fi privit cârtirile lui Strike ca provenind cu siguranță de la plicticoasa ei cumnată.

În timp ce se ștergea și își punea proteza, mișcându-se cu precauție ca să-și menajeze capul care îi zvâcnea, îi veni ideea de a o suna pe Robin, dar o respinse. Obiceiul lui consacrat era ca după o ceartă cu o femeie să aștepte ca ea să acționeze prima, ceea ce i se părea de un bun-simț elementar. Dacă ea își cerea scuze, toate bune și frumoase; dacă voia să continue discuția, era posibil să fie mai calmă după un interval de reflecție; dacă era în continuare furioasă, ar fi fost de un masochism pur să se ofere de bunăvoie pentru și mai multă suferință înainte ca ea să încerce să i-o provoace. Deși în teorie nu se opunea ideii de a-și cere scuze din proprie inițiativă în eventualitatea în care simțea că el greșise, în practică scuzele lui tindeau să fie livrate târziu și doar când devenea clar că soluția nu putea să apară în niciun alt mod.

La baza acestui mod de acțiune stăteau, mai ales, experiențele pe care le avusese cu Charlotte. A încerca să se împace cu Charlotte înainte ca ultimul ei gram de furie să se fi consumat fusese ca și cum ar fi încercat să reconstruiască o casă în timpul cutremurului. Uneori, după ce Strike refuza să accepte o nouă cerere — de regulă, să plece din armată, dar uneori și să renunțe la orice legătură cu o prietenă sau să cheltuiască niște bani pe care nu-i avea, toate acestea fiind văzute de ea drept dovezi că el n-o iubește —, Charlotte pleca și abia după întoarcerea ei, moment la care el putea foarte bine să se fi întâlnit sau să se fi culcat cu altcineva, discutau despre cearta lor. Certurile lor duraseră adesea o săptămână sau mai mult. De câteva ori, Strike se întorsese la unitatea lui din străinătate înainte să se ajungă la vreo soluție.

Dar, în timp ce mânca un rulou cu șuncă de care avea mare nevoie, își bea cafeaua și înghițea câteva pastile de Nurofen, după ce îl sună pe Ted, auzind că Joan încă rezista și asigurându-1 pe acesta că el și Lucy aveau să fie acolo a doua zi, în timp ce își deschidea corespondența și rupea o invitație mare, cu margini aurii, la a 50-a aniversare a Deadbeats din luna mai, în timp ce cumpăra alimente în vântul și ploaia care nu mai încetau,

aprovi- zionându-se pentru o călătorie care putea să dureze multe ore, în timp ce își împacheta haine, vorbea cu Lucy și verifica prognoza meteo, gândurile lui reveneau întruna la Robin.

Treptat, își dădu seama că ceea ce îl deranja cel mai tare era faptul că se obișnuise ca Robin să fie alături de el și de aceea era înclinat să caute motive de a o suna când îl frământa ceva sau se simțea deprimat. în timp, între ei se crease o camaraderie cât se poate de reconfortantă și de satisfăcătoare, iar Strike nu-și imaginase că ea ar putea fi perturbată de ceea ce el cataloga drept o ceartă la cină.

Când telefonul îi sună la 4 după-amiaza, se surprinse înșfăcându-1 în speranța că era partenera lui, dar văzu tot un număr necunoscut. Răspunse, întrebându-se dacă avea să-l audă iar pe Rokeby sau vreo altă rudă de sânge necunoscută.

— Strike.

— Ce? spuse o voce tăioasă de femeie din clasa mijlocie.

— Sunt Cormoran Strike. Cine e?

— Clare Spencer, asistenta socială a familiei Athorn. Mi-ați lăsat un mesaj.

— Da, spuse Strike, trăgându-și un scaun de bucătărie și așezându-se. Mulțumesc că m-ați sunat, doamnă, ăă, domnișoară Spencer.

— Doamnă, spuse ea, părând foarte ușor amuzată. Aș putea să vă întreb, sunteți *acel* Cormoran Strike?

— Mă îndoiesc că sunt mai mulți, zise Strike.

întinse mâna după țigări, apoi le împinse mai departe. Trebuia neapărat să fumeze mai puțin.

— înțeleg, spuse Clare Spencer. Ei, a fost un mic șoc să primesc un mesaj din partea dumneavoastră. De unde cunoașteți familia Athorn?

— Numele lor a apărut, începu Strike, gândindu-se cât de inexactă putea fi această afirmație, în cursul unui caz pe care îl investighez.

— *Dumneavoastră* v-ați dus în atelierul vecinului de la parter și l-ați amenințat?

— Nu l-am amenințat. Dar părea să aibă o atitudine agresivă, așa că i-am explicat că familia Athorn are prieteni care ar putea să ia în nume de rău faptul că el îi tiranizează.

— Ha, spuse Clare pe un ton mai călduros. Omul acela e o oroare. încearcă de o veșnicie să-i dea afară din acel apartament. Vrea să

cumpere toată clădirea. A dărâmat un perete de susținere, apoi a încercat să dea vina pe Deborah și pe Samhain că i s-a lăsat plafonul. Le-a provocat foarte mult stres.

— El spunea că în apartament s-a...

Aproape că spuse „rănit", dar căută o exprimare mai politicoasă.

— ... făcut curat recent?

— Da. Nu neg că era destul de murdar, dar acum am rezolvat, iar în ce privește ideea că ei ar fi provocat daune structurale, am adus un inspector care a verificat tot apartamentul și a concluzionat că nu e nimic în neregulă cu el. Omul e un mare oportunist. în orice caz, ați făcut un lucru bun că l-ați pus la punct. El crede că, din cauză că ei nu au prea multe rude apropiate, poate să-i intimideze cum vrea el. Dar ce caz spuneți că investigați?

Strike îi povesti pe scurt despre Margot Bamborough, dispariția ei din 1974 și informația care îl dusese la ușa familiei Athorn.

— ... așa că, încheie el, am vrut să discut cu cineva care să-mi poată spune cât de mult să mă bazez pe ce mi-au spus ei.

Urmă o scurtă tăcere.

— înțeleg, spuse Clare, care acum părea puțin mai precaută. Ei, mă tem că am o obligație de confidențialitate, ca asistentă socială a lor, așa că...

— Aș putea să vă pun niște întrebări? Și dacă nu puteți răspunde, desigur că o să accept acest lucru.

— Bine, spuse ea.

Strike avea impresia că acțiunile lui legate de proprietarul tiranic al atelierului de fierărie o atrăseseră de partea lui.

— Sunt, evident, suficient de competenți pentru a locui singuri, spuse Strike.

— Cu sprijin, da. De fapt, s-au descurcat foarte bine. Au o legătură puternică. Probabil că asta i-a ferit de asistența instituționalizată.

— Și ce anume...?

Strike se întrebă cum să formuleze delicat întrebarea. Clare veni în ajutorul lui.

— Sindrom X fragil, spuse ea. Deborah e foarte funcțională, relativ, chiar dacă are unele dificultăți sociale, dar știe să

citească și așa mai departe. Samhain se descurcă mai bine social, dar deficiența lui cognitivă e mai mare decât a mamei.

— Și tatăl, Gwilherm...?

Clare râse.

— Sunt asistenta lor socială doar de câțiva ani. Nu l-am cunoscut pe Gwilherm.

— Nu-mi puteți spune cât de sănătos mintal era?

Urmă o pauză mai lungă.

— Păi, spuse Clare, presupun... pare că toată lumea știa că era foarte ciudat. Diverși membri ai familiei mi-au vorbit despre el. Se pare că el credea că poate să deoache oamenii. Cu ajutorul magiei negre, înțelegeți.

— Deborah mi-a spus ceva ce mi s-a părut... puțin îngrijorător. Referitor la un doctor pe nume Brenner, care era partener cu doctorița Bamborough la cabinetul St John. E posibil să se fi referit la o examinare medicală, dar...

Strike avu impresia că Clare spusese ceva.

— Poftim?

— Nu, nimic. Ce anume v-a spus?

— Păi, spuse Strike, a vorbit despre faptul că trebuise să-și dea chiloții jos și ea nu voia asta, dar a spus că Gwilherm a pus-o s-o facă. Am presupus...

— Era vorba de un doctor?

— Da, spuse Strike.

Urmă încă o pauză, și mai lungă.

— Nu prea știu ce să vă spun, zise în cele din urmă Clare. E posibil să fi fost o examinare medicală, dar... ei, apartamentul acela era vizitat de mulți bărbați.

Strike nu spuse nimic, întrebându-se dacă i se spunea ce i se părea lui că i se spune.

— Gwilherm trebuia să obțină de undeva bani pentru băutură și droguri, spuse Clare. Din ce le-a dezvăluit Deborah asistenților sociali de-a lungul anilor, noi credem că — mă rog, ca să spunem lucrurilor pe șleau, noi credem că el o prostitua.

— Dumnezeule, spuse Strike dezgustat.

— Da, spuse Clare. Din ce le-a spus celor care aveau grijă de ea, noi credem că Gwilherm obișnuia să-l scoată pe Samhain afară când ea era cu un client. E, într-adevăr, groaznic. Ea e atât de vulnerabilă. Una peste alta, mie nu are cum să-mi pară rău că

Gwilherm a murit tânăr. Dar vă rog — dacă vorbiți cu rudele lui Deborah, nu pomeniți nimic din toate astea. Nu am idee cât știu ei, iar ea e mulțumită și liniștită zilele astea. Nu trebuie să tulburăm pe nimeni.

— Nu, sigur că nu, spuse Strike, amintindu-și cuvintele lui Samhain: *Bătrânul Joe Brenner era un moț mizerabil.*

— Cât de fiabilă ați spune că e memoria lui Samhain?

— De ce? Ce v-a spus?

— Câteva lucruri pe care i le-a spus unchiul Tudor.

— Păi, cei cu X fragil au, de regulă, memorie de lungă durată chiar bună, spuse Clare prudent. Aș spune că e mai fiabil în privința lucrurilor pe care i le-a spus unchiul Tudor decât în privința multor altor subiecte.

— Se pare că unchiul Tudor avea despre ce s-a întâmplat cu Margot Bam- borough o teorie care implica niște oameni numiți „Nico și băieții lui".

— Ah, spuse Clare, da. Știți cine sunt?

— Spuneți.

— Era un gangster bătrân care locuia în Clerkenwell, spuse Clare, pe nume Niccolo Ricci. Lui Samhain îi place să vorbească despre „Nico și băieții lui". Ca despre niște personaje din folclor sau așa ceva.

Mai vorbiră câteva minute, dar Clare nu mai avea nimic interesant de spus.

— Ei, mulțumesc foarte mult că m-ați sunat, spuse Strike. Văd că asistenții sociali lucrează și sâmbăta, ca detectivii.

— Oamenii nu încetează să aibă nevoi doar pentru că e weekend, spuse Clare sec. Baftă. Sper să aflați ce s-a întâmplat cu sărmana doctoriță.

Dar, oricât de prietenos ar fi fost tonul ei, Strike își dădu seama că asta i se părea foarte puțin probabil.

Durerea lui de cap se transformase acum într-un zvâcnet monoton care se intensifica dacă se apleca sau se ridica prea brusc. Reveni la preparativele lui metodice pentru plecarea de a doua zi spre Cornwall, golind frigiderul de articole perisabile, făcând sandvișuri pentru călătorie, ascultând știrile și aflând astfel că în ziua aceea muriseră trei oameni din cauza condițiilor meteo nefavorabile, făcându-și geanta de voiaj, asigurându-se că e-mailu- rile erau la zi, configurând un mesaj de răspuns automat

cum că nu e la birou și redirecționând potențialii clienți către Pat și verificând orarul, ca să se asigure că fusese modificat astfel încât să ia în calcul absența lui. De-a lungul tuturor acestor activități rămase cu o ureche ciulită la telefon, în caz că sosea un mesaj de la Robin, dar nu veni nimic.

în sfârșit, la ora 8, în timp ce termina de gătit prăjeala pe care i se părea că o merită, dată fiind mahmureala lui și cât de mult lucrase toată ziua, mobilul lui vibră. Văzu, de pe cealaltă parte a mesei, că sosiseră trei mesaje consecutive lungi. Știind că el urma să plece a doua zi dimineață, dar fără să știe prea bine când se întoarce, Robin părea să fi început procesul de reconciliere, după obiceiul femeilor, printr-un eseu despre diversele ei nemulțumiri. Strike deschise primul mesaj și se pregăti, mărinimos, să accepte aproape orice termeni de negociere a păcii, când își dădu seama că mesajul era de la un număr necunoscut.

> **Am crezut că azi e Sf. Valentin, dar tocmai mi-am dat seama că suntem în 15. Mi-au dat atâtea medicamente aici că nici nu mai știu cum mă cheamă. Sunt din nou internată. Ăsta nu e telefonul meu. E aici o femeie care are voie să aibă telefon si mi l-a împrumutat. Numărul tău de mobil e singurul pe care îl știu pe de rost. De ce nu l-ai schimbat niciodată? Oare din cauza mea sau asta e doar vanitatea mea. Sunt atât de plină de medicamente că nu simt nimic, dar știu că te iubesc. Mă întreb cât ar trebui să-mi dea ca să dispară și asta. Suficient ca să mă ucidă, presupun.**

Următorul mesaj, de la același număr, spunea:

Cum ți-ai petrecut $f valentin. Ai făcut sex. Eu sunt aici în parte din cauză că nu vreau sex. Nu suport să mă atingă și știu că el mai vrea copii. Prefer să mor decât să fac alții. De fapt, prefer să mor decât să fac orice altceva. Dar tu știi asta despre mine. O să te mai văd vreodată? Ai putea să vii aici să mă vezi. Astăzi mi-am imaginat că intri, cum am făcut eu când cu piciorul tău. Mi-am imaginat că le spui să-mi dea drumul pentru că mă

iubești și o să ai grijă de mine. Am plâns și

Al treilea mesaj continua:

psihiatrul a fost încântat să vadă că plâng pentru că lor le plac emoțiile. Nu știu adresa completă dar se numește Symonds House. Te iubesc nu uita de mine orice mi s-ar întâmpla. Te iubesc.

Al patrulea și ultimul mesaj spunea:

Sunt Charlotte în caz că nu era evident.

Strike le citi de două ori de la cap la coadă. Apoi închise ochii și, ca milioane de semeni ai lui, se întrebă de ce necazurile nu veneau niciodată singure, ci în avalanșă, ca să te destabilizeze și mai mult cu fiecare lovitură încasată.

43

Iar tu, frumoasă cavaleră, dragă doamnă,
Înduplecă mânia care-ți apără voința, Aprigul ei
foc altundeva-l îndreaptă, Șterge din amintire
toată suferința, Și-arată îndurare...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Spre ușurarea lui Robin, cei trei oaspeți se treziră devreme a doua zi dimineață, deoarece voiau să petreacă o zi întreagă în Londra. Toți se arătau rezervați după ceea ce Robin numea Cina de Coșmar. O îngrozea perspectiva unor scuze pline de lacrimi din partea lui Courtney, care părea mai deprimată decât ceilalți, așa că mimă o relaxare plină de veselie pe care nu o simțea deloc și le recomandă restaurante ieftine și lucruri de văzut, apoi le făcu semn cu mâna la plecare. Dat fiind că în noaptea aceea trebuia să o supravegheze pe Elinor Dean, îi dăduse lui Jonathan o cheie de rezervă și nu-i părea rău că probabil avea să fie încă în Stoke Newington când studenții aveau să plece spre Manchester, deoarece voiau să prindă un tren de duminică dimineață.

Nevrând să fie singură cu Max, în caz că acesta ar fi avut de gând să disece seara anterioară, se închise întreaga zi în propria cameră, unde continuă să lucreze la laptop, încercând să țină la distanță valurile de furie față de Strike și plânsul care amenința întruna să o copleșească. Oricât s-ar fi străduit să se concentreze asupra găsirii celor care locuiseră în Jerusalem Passage când dispăruse Margot, gândurile i se tot întorceau la partenerul ei.

Nu era deloc surprinsă că nu primise vești de la el, dar nici prin cap nu-i trecea să fie ea cea care face primul pas. Conștiința n-ar fi lăsat-o să retracteze nimic din ceea ce-i spusese după ce

se uitase la el cum vomită în rigolă, pentru că se săturase să mai fie ignorată în moduri pe care Strike nu le recunoștea.

Dar pe măsură ce după-amiaza se scurgea și ploaia continua să bată în fereastra ei, și chiar dacă nu fusese nici pe departe la fel de beată ca Strike, începu să o doară surd capul. De fiecare dată când își amintea cina de seara trecută și tot ce-i strigase lui Strike în stradă, era sfâșiată între nefericire și furie. Ar fi vrut să poată plânge, dar tensiunea pe care o resimțea în piept o împiedica să facă asta. De fiecare dată când își amintea cum îi atacase Strike, beat, pe invitații ei începea să fiarbă de furie, dar apoi se trezi reluând în minte argumentele lui Courtney și Kyle. Era sigură că niciunul dintre stu- denți nu avusese vreodată de-a face cu lucrurile hidoase pe care le întâlnise ea, nu doar sub scările întunecoase din căminul ei, ci și în munca alături de Strike: femei bătute, fete violate, moarte. Ei nu voiau să audă poveștile lui Strike pentru că era mult mai reconfortant să creadă că lumea se putea repara numai prin dialog. Dar nimic din toate acestea nu o făcu să se simtă mai îngăduitoare față de partenerul ei: dimpotrivă, o irita faptul că era de acord cu el. Strike căutase pe cineva sau ceva pe care să atace, și ea fusese cea care plătise prețul.

își impuse să continue să lucreze, deoarece munca era singura ei constantă, salvarea ei. La ora 8 seara, Robin ajunsese la concluzia că, dacă se lua după documentele online pe care le studiase cu mare atenție, niciunul dintre cei care locuiau în Jerusalem Passage nu era acolo de 40 de ani. La momentul acela îi era deja atât de foame că trebuia neapărat să mănânce, iar asta, se temea ea, însemna să dea ochii cu Max și să discute despre Strike.

Și, într-adevăr, când ajunse în sufragerie îl găsi pe Max uitându-se la televizor, cu Wolfgang în poală. Max opri sonorul când o văzu, iar Robin simți că i se strânge inima.

— 'Seara.

— Salut, spuse Robin. O să-mi fac ceva de mâncare. Vrei ceva?

— A mai rămas puțin din mâncarea de aseară, dacă vrei.

— Deci Strike nu a terminat-o pe toată?

îl pomenise prima pe Strike, pentru a încheia mai repede cu acest subiect. își dădea seama că Max are ceva de spus.

— Nu, spuse Max, punându-1 pe somnorosul Wolfgang pe canapea, lângă el, ridicându-se și ducându-se în bucătărie. O să-ți

încălzesc ce-a rămas.

— Nu trebuie, pot să...

Dar Max făcu ceea ce spusese, iar când Robin se instală la masă, cu mâncarea și ceva de băut, Max se așeză alături, cu o bere. Era ceva foarte neobișnuit, și Robin se simți dintr-odată neliniștită. Pregătea terenul pentru vreun anunț neplăcut? Se decisese Max, în sfârșit, să vândă?

— Nu ți-am povestit niciodată cum am ajuns într-un apartament atât de frumos, nu-i așa? spuse el.

— Nu, spuse Robin cu precauție.

— Acum cinci ani am primit o sumă mare. Neglijență medicală.

— Ah, spuse Robin.

Urmă o pauză. Max zâmbi.

— De obicei, oamenii spun „Căcat, ce-ai pățit?" Dar tu nu sondezi niciodată, nu-i așa? Am observat asta. Nu pui prea multe întrebări.

— Păi, fac asta o grămadă la muncă, spuse Robin.

Dar nu acesta fusese motivul pentru care nu-1 întrebase pe Max despre situația lui financiară sau pentru care nu întrebase nici acum ce nu mersese bine cu sănătatea sau cu tratamentul lui. în trecutul ei existau prea multe lucruri pe care nici ea nu le-ar fi vrut sondate ca să-și dorească să producă disconfort altora.

— Acum șapte ani am început să am palpitații, spuse Max studiind eticheta berii. Aritmie. Am fost trimis la un cardiolog care m-a operat: m-a deschis și mi-a extirpat nodul sinusal. Probabil nu știi ce e asta.

Max ridică privirea spre Robin, care scutură din cap.

— Nici eu n-am știut, până când mi l-au făcut praf pe al meu. Practic, au eliminat capacitatea inimii mele de a bate singură. Am ajuns în situația de a avea nevoie să mi se monteze un stimulator cardiac.

— O, nu, spuse Robin, cu furculița în care avea o bucățică de vită suspendată în aer.

— Și partea cea mai tare, spuse Max, e că nu era deloc necesar. Nodul meu sinusal nu avea, de fapt, nicio problemă. S-a dovedit că nu suferisem de tahicardie atrială. Era trac.

— Max, îmi pare atât de rău.

— Da, n-a fost prea plăcut, spuse Max sorbind din bere. Două operații pe inimă, de care nu era deloc nevoie, complicații la

nesfârșit. Am pierdut roluri, am fost șomer timp de patru ani și sunt și acum pe antidepresive. Matthew a spus că *trebuie* să cer despăgubire de la doctori. Probabil că eu n-aș fi făcut-o dacă nu m-ar fi bătut la cap. Tarifele avocaților. Tone de stres. Dar în cele din urmă am câștigat, am primit o despăgubire importantă, și el m-a convins să bag tot într-o proprietate ca lumea. El e avocat, câștigă bani buni. în orice caz, am luat apartamentul ăsta.

Max își dădu părul blond și des pe spate și se uită la Wolfgang, care venise la masă ca să savureze încă o dată mirosul mâncării.

— La o săptămână după ce ne-am mutat aici, Matthew a vrut să discutăm și mi-a spus că pleacă. Abia se uscase cerneala de pe contractul de împrumut. A spus că luptase împotriva deciziei, deoarece simțea că trebuie să dea dovadă de loialitate față de mine, din cauza lucrurilor prin care trecusem eu, dar că nu mai putea să-și reprime sentimentele. Mi-a spus...

Max zâmbi forțat.

— ... că își dăduse seama că mila nu e iubire. Voia să păstrez eu apartamentul, n-a vrut să-i cumpăr partea — de parcă aș fi putut —, așa că mi-a donat jumătatea lui. Asta ca să se simtă mai puțin vinovat, evident. Și a plecat cu Tiago. Noul lui tip e brazilian. Are un restaurant.

— Sună infernal, spuse Robin încet.

— Da, a fost... Trebuie neapărat să nu mă mai uit pe conturile lor nenorocite de Instagram.

Max oftă adânc și își frecă absent cămașa deasupra cicatricilor de pe piept.

— Evident, m-am gândit să vând, dar nici n-am apucat să locuim aici împreună ca lumea, nu e ca și cum aș avea o grămadă de amintiri. N-am avut energia să caut iar o locuință și să mă mut, așa că am rămas, strădu- indu-mă să plătesc rata în fiecare lună.

Robin credea că știe de ce îi spune Max toate aceste lucruri, iar intuiția i se confirmă când el o privi în ochi și continuă:

— în orice caz, voiam să-ți spun că îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Habar n-aveam. lisa mi-a spus doar că ai fost amenințată cu pistolul...

— A, dar n-am fost violată *atunci,* spuse ea.

Și, spre evidenta surpriză a lui Max, Robin începu să râdă. Fără îndoială din cauza epuizării, dar era o ușurare să descopere un umor

negru în toată această litanie de lucruri oribile pe care oamenii și le fac unii altora, chiar dacă nimic din toate astea nu era de fapt amuzant: inima lui mutilată, masca de gorilă din coșmarurile ei.

— Nu, violul s-a întâmplat acum 10 ani. De asta m-am lăsat de universitate.

— Căcat, spuse Max.

— Da, spuse Robin, repetând apoi cuvintele lui. N-a fost prea plăcut.

— Atunci chestia cu cuțitul când s-a întâmplat? întrebă Max, privind spre antebrațul ei.

Robin râse iar. Ce altceva ar fi putut să facă?

— Asta a fost acum câțiva ani.

— în timp ce lucrai pentru Strike?

— Da, zise ea, încetând să mai râdă. Ascultă, în ce privește seara trecută...

— Mi-a plăcut seara trecută, spuse Max.

— Nu cred că vorbești serios.

— Vorbesc foarte serios. Mi-a fost foarte util pentru construirea personajului. Are un fel de energie de bărbat adevărat, care nu acceptă căcaturi, nu-i așa?

— Vrei să spui că se poartă ca un bou?

Max râse și ridică din umeri.

— E foarte diferit când e treaz?

— Da, mă rog — nu știu. E mai puțin bou.

Și, înainte ca Max să apuce să mai întrebe ceva despre partenerul ei, continuă repede:

— în orice caz, are dreptate în privința gătitului tău. A fost fantastic. Mulțumesc foarte mult, aveam mare nevoie de așa ceva.

După ce spălă vasele, Robin se întoarse la parter, unde făcu duș, apoi se schimbă pentru tura de supraveghere. Mai avea o oră până trebuia să preia de la Hutchins, așa că se așeză la loc pe pat și scrise într-o doară pe Google variații ale numelui Paul Satchwell. *Paul L Satchwell. LP Satchwell. Paul Leonard Satchwell. Leo Paul Satchwell.*

îi sună mobilul. Se uită la el și văzu că era Strike. După câteva clipe răspunse, dar nu spuse nimic.

— Robin?

— Da.

— Poți vorbi?

— Da, spuse ea din nou în timp ce se încrunta la tavan, cu inima bătându-i mai repede ca de obicei.

— Te-am sunat ca să-mi cer scuze.

Robin fu atât de uimită că timp de câteva secunde nu spuse nimic. Apoi, își drese vocea și întrebă:

— Măcar îți mai aduci aminte pentru ce-ți ceri scuze?

— Ăă... da, cred că da. N-am... n-am vrut să iasă la lumină *asta.* Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e un subiect care ai vrea să fie discutat la cină. Nu m-am gândit.

în sfârșit, în ochii lui Robin apărură lacrimi.

— Bine, spuse ea, străduindu-se să adopte un ton indiferent.

— Și îmi pare rău că am fost grosolan cu fratele tău și prietenii lui.

— Mulțumesc.

Urmă o tăcere. Afară continua să cadă ploaia. Apoi Strike spuse:

— Ai vești de la lisa?

— Nu, spuse Robin. Tu ai vești de la Nick?

— Nu.

Urmă o nouă tăcere.

— Atunci suntem în regulă, da? zise Strike.

— Da, spuse Robin, întrebându-se dacă asta era adevărat.

— îmi pare rău dacă te-am ignorat. Ești cel mai bun om pe care-1 am.

— Ah, dă-o *dracului,* Strike.

își înghiți lacrimile zgomotos, abandonând orice pretenție că nu plângea.

— Ce e?

— Ești... al naibii de exasperant.

— De ce?

— Pentru că-mi spui asta. Acum.

— Nu e prima oară când am spus-o.

— De fapt, e.

— Le-am spus altora.

— Da, mă rog, spuse Robin, acum râzând și plângând în același timp, în timp ce întindea mâna după șervețele, dar înțelegi că nu e același lucru cu a-mi spune *mie?*

— Da, cred că da. Acum că-mi spui.

Strike fuma la masa lui mică din bucătărie, în timp ce ploaia

izbea fără încetare fereastra lui de la mansardă. Cumva, mesajele lui Charlotte îl făcuseră să-și dea seama că trebuie să o sune pe Robin, trebuie să îndrepte lucrurile înainte de a pleca spre Cornwall și Joan. Sunetul vocii ei și râsul ei aveau acum asupra lui efectul obișnuit, făcând ca totul să pară mult mai puțin îngrozitor.

— Când pleci? întrebă Robin ștergându-și ochii.

— Mâine la 8. Mă întâlnesc cu Lucy la firma de închiriat mașini. Am luat un jeep.

— Păi, să aveți grijă.

Auzise la știri că în ziua aceea muriseră trei oameni care încercaseră să călătorească în zonele lovite de vânt și de inundații.

— Da. N-aș putea să pretind că n-aș vrea să conduci tu. Lucy e groaznică la volan.

— Acum poți înceta să mă mai lingușești. Te-am iertat.

— Vorbesc serios, zise Strike, cu ochii ațintiți la ploaia care nu se mai oprea. Tu, cu lecțiile tale de șofat profesionist. Ești singura persoană care nu mă sperie de moarte când conduce.

— Crezi că o reușiți să ajungeți?

— Poate nu până la capăt cu jeep-ul. Dar Polworth e pregătit să ne salveze. Poate să facă rost de bărci. Trebuie să ne ducem. Joan s-ar putea să mai aibă doar zile.

— O să mă gândesc la voi, spuse Robin. Vă țin pumnii.

— Mersi, Robin. Ținem legătura.

După ce Strike închise, Robin rămase așa o vreme, savurând sentimentul care o cuprinsese brusc că i se luase o piatră de pe inimă. Apoi trase laptopul spre ea, gata să îl închidă înainte de a pleca să-și înceapă supravegherea de noapte în Land Rover. într-o doară, ca și cum ar arunca pentru ultimă oară zarurile înainte de a se ridica de la masa de joc, scrise pe Google „Paul Satchwell artist".

> **... artistul Paul Satchwell** și-a petrecut mare parte a carierei pe insula grecească...

— *Ce?* spuse Robin cu voce tare, ca și cum laptopul i-ar fi vorbit.

Apăsă pe link și site-ul Muzeului și Galeriei de Artă Leamington Spa umplu ecranul. Nu-l mai văzuse niciodată, în toate orele în care îl căutase pe Satchwell. Pagina aceasta fusese creată sau modificată acum.

Expoziție temporară 3 — 7 martie 2014
Artiști locali

Muzeul și Galeria de Artă Leamington Spa vor găzdui o expoziție temporară a unor artiști din zona Warwickshire. Intrare liberă.

Robin derulă pagina, trecând peste diverse fotografii ale artiștilor, până când îl văzu.

Era, fără îndoială, același bărbat. Avea fața tăbăcită și ridată, dinții i se îngălbeniseră, iar părul bogat și cârlionțat îi albise și se rărise, dar îi atârna și acum până la umeri, iar cămașa descheiată lăsa să se vadă părul des și alb de pe piept.

Născut în Leamington Spa și crescut în Warwick, artistul Paul Satchwell și-a petrecut mare parte a carierei pe insula grecească Kos. Paul lucrează mai ales în ulei, iar explorările cu influențe grecești ale miturilor întreprinse de el îl provoacă pe privitor să-și înfrunte fricile primordiale și să-și examineze preconcepțiile cu ajutorul unei utilizări senzuale a liniei și culorii...

44

Ocean întins de-obidă și durere viscolită, Ce îmi aruncă barca șubredă fără folos, Departe de limanul de liniște nădăjduită, De ce bat valurile tale așa de nemilos, Și munții umezi îi trimiți vâltoare, Să îmi înghită viața temătoare?

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Apa, ploaia și rafalele furtunii cu care se confruntau erau suficient de reale, dar lupta lui Strike și a lui Lucy de a ajunge în St Mawes avea ceva straniu și oniric. Amândoi știau că la capătul ei îi așteaptă moartea; amândoi erau hotărâți ca, dacă reușeau să o prindă pe Joan în viață, să stea cu ea până murea.

Goneau pe autostradă, în timp ce copacii se legănau și scârțâiau. Trebuiau să ocolească lacuri întinse acolo unde până de curând fuseseră câmpuri, ceea ce îi obliga să se abată kilometri întregi de la drum. De două ori fură opriți la baraje rutiere, unde polițiști iritați le spuneau să întoarcă. Merseră mai departe, la un

moment dat conducând 80 de kilometri pentru a avansa doar 15, ascultând toate noutățile meteo la radio și devenind din ce în ce mai convinși că se apropiau de momentul la care trebuiau să abandoneze jeep-ul. Ploaia șfichiuia mașina, vântul puternic ridica ștergătoarele de pe parbriz și fratele și sora conduceau pe rând, uniți de un unic obiectiv și eliberați temporar de orice alte preocupări.

Spre bucuria surprinsă a lui Strike, criza scosese la lumină o Lucy diferită, așa cum boala dezvăluise o Joan diferită. Sora lui se concentra în întregime asupra a ceea ce trebuia făcut. Până și șofatul ei era altfel, în lipsa celor trei fii zgomotoși pe bancheta din spate care începeau să se certe și să se înghiontească dacă deplasarea dura mai mult de 20 de minute. Strike uitase cât de eficientă și de practică putea să fie Lucy, cât de răbdătoare și de determinată. Hotărârea ei calmă se frânse doar când, la 50 de kilometri de St Mawes, se treziră într-un impas, neputând să-și continue drumul din cauza inundațiilor și a copacilor căzuți.

în timp ce Lucy stătea prăbușită la volan, suspinând cu fața în mâini, Strike coborî din jeep ca să se ducă sub un copac unde, la adăpost de ploaia eternă și folosind acea ocazie pentru a fuma, îl sună pe Dave Polworth, care aștepta pregătit să-i ajute.

— Da, așa credeam și noi, că acolo o să trebuiască să vă opriți, spuse Polworth când Strike îi comunică poziția lor.

— Care „noi"?

— Păi, nu pot să fac asta singur, nu-i așa, Diddy? Cre' că ajungem la voi într-o oră. Stați în mașină.

Peste o oră, respectându-și cuvântul, Dave Polworth și încă cinci bărbați, doi dintre ei — membri ai echipei de salvamari din St Mawes și trei foști prieteni de școală ai lui Strike, apărură din semiîntunericul care sporea, îmbrăcați în haine impermeabile și având la ei cizme până la șold pentru cele mai rele porțiuni din drum, bărbații preluară bagajele lui Strike și Lucy. Grupul plecă pe jos, lăsând jeep-ul parcat pe o stradă laterală.

Capătul ciotului lui Strike începuse să-l supere încă de la începutul celor două ore de mers pe pământ mlăștinos sau asfalt alunecos. în curând trebui să-și abandoneze mândria și să-i lase pe doi dintre foștii lui colegi să-l sprijine de o parte și de alta. întunericul căzu înainte ca ei să ajungă la bărcile de care făcuse

rost Polworth pentru a-i transporta peste câmpurile inundate. Navigară cu ajutorul torțelor și busolei, când vâslind, când împingându-se în vâsle.

Polworth își sunase toți prietenii și toate cunoștințele ca să organizeze trecerea lui Strike și a lui Lucy peste peninsula răvășită de furtună. Parcurseră mai mulți kilometri într-o remorcă trasă de un tractor, dar pe unele porțiuni fură obligați să meargă prin jumătate de metru de apă înghețată, iar micuța Lucy acceptă să fie dusă în spate de cel mai solid salvamar.

La patru ore după ce abandonaseră jeep-ul, ajunseră în St Mawes. La poarta casei lui Ted și a lui Joan, fratele și sora îl îmbrățișară de rămas-bun pe fiecare membru al escortei lor.

— Nu începe, spuse Polworth în timp ce Strike, obosit și chinuit de dureri, încerca să formuleze ceva ce i se părea imposibil de transmis. Intră înăuntru, altfel de ce dracu' am mai făcut asta?

Ted, pe care îl ținuseră constant la curent în timpul călătoriei, îi întâmpină la ușa din spate în pijamale, cu lacrimi prelingându-i-se pe fața brăzdată de pliuri adânci.

— N-aș fi crezut că o să ajungeți, spunea el întruna, în timp ce le făcea ceai. N-aș fi crezut.

— Cum e Joan? întrebă Lucy tremurând.

Se așezară toți trei în bucătărie, ținând în mâini cănile de ceai și mâncând pâine prăjită.

— Azi a reușit să mănânce puțină supă, spuse Ted. E încă... doarme mult. Dar când e trează îi place să vorbească. Ah, o să fie în al nouălea cer că vă are aici...

Și astfel începură zile care aveau același aer straniu, din afara timpului, precum călătoria lor. La început, Strike, al cărui ciot fusese julit tot în timpul probelor dureroase la care îi supusese călătoria lor, își abandonă proteza și circulă prin casa mică țopăind și sprijinindu-se de spătarele scaunelor și de pereți. Citi și răspunse la e-mailurile lui Robin despre activitatea agenției, dar veștile ei păreau să vină dintr-un loc mult mai îndepărtat decât Londra.

Joan avea acum fragilitatea unei păsări; prin pielea translucidă i se vedeau oasele. Spusese clar că vrea să moară acasă, nu la spitalul din Truro, așa că zăcea, micuță și zbârcită, în patul dublu care domina dormitorul, pat achiziționat pe măsura spatelui masiv al lui Ted pe vremea când era un bărbat înalt, musculos și în formă,

înrolat în Poliția Militară Regală, apoi membru de bază al echipei locale de salvamari.

Ziua, Strike, Ted și Lucy stăteau cu rândul lângă patul lui Joan, pentru că, trează sau adormită, acesteia îi plăcea să știe că unul dintre ei e aproape. Kerenza venea dimineața și după-amiaza, acestea fiind singurele momente în care familia părăsea încăperea. Joan nu mai putea să înghită medicația, așa că Kerenza începu să-i administreze morfină cu ajutorul unui injecto- mat. Strike știa că Kerenza o spală pe mătușa lui și o ajută să se ocupe de aspecte încă și mai intime: după lunga lui convalescență de după amputare, nu mai avea nicio iluzie referitoare la lucrurile de care trebuiau să se ocupe asistentele. Kerenza, amabilă, eficientă și umană, era unul dintre puținii oameni pe care Strike îi întâmpina cu bucurie în bucătăria plină de curent.

Iar Joan continua să se agațe. Trei zile după sosirea lor, patru: dormea aproape tot timpul, dar continua să se agațe de viață.

— E din cauza voastră, spuse Ted. Nu vrea să moară în timp ce voi sunteți aici.

Lui Strike începea să-i fie groază de tăcerile atât de lungi încât vocile umane nu le mai puteau umple. Avea nervii întinși din cauza clinchetului constant al linguriței din băuturile fierbinți făcute ca să fie ceva de făcut, din cauza lacrimilor vărsate de unchiul Ted când credea că nu-l vede nimeni, din cauza întrebărilor șoptite ale vecinilor bine intenționați.

în a cincea zi, soțul lui Lucy, Greg, sosi cu cei trei băieți. Soțul și soția dezbătuseră cât de rațional era să-i ia pe băieți de la școală și să rişte o călătorie care rămânea dificilă, chiar dacă furtunile slăbiseră în sfârșit in intensitate, dar Lucy nu mai suporta absența lor. Când sosi Greg, băieții coborâră din mașină și alergară spre mama lor și întreaga familie se strânse în brațe, în timp ce Strike și Ted priveau, uniți în singurătate, bărbatul necăsătorit și viitorul văduv. Băieții fură duși în camera lui Joan s-o vadă, iar ea reuși să le zâmbească tuturor. Până și Luke fu reținut după aceea, iar Jack plânse.

Acum ambele camere de oaspeți erau necesare pentru găzduirea noilor sosiți, așa că Strike reveni, fără să se plângă, la dormitul pe canapea.

— Arăți ca dracu', îl informă Polworth fără menajamente în ziua a șasea, iar Strike, care se trezise din oră în oră pe canapeaua

din păr de cal, așa se și simțea. Hai să bem o bere.

— Pot să vin și eu? întrebă Jack, plin de speranță.

Prefera să stea mai degrabă în preajma lui Strike decât a tatălui său când Lucy era la etaj cu Joan.

— Dacă tatăl tău spune că e în regulă, spuse Strike.

Greg, care în acel moment se plimba prin grădină cu telefonul lipit de ureche, încercând să participe la o conferință telefonică organizată de biroul lui din Londra în timp ce Luke și Adam jucau fotbal în jurul lui, ridică degetul mare în sus ca să-și exprime acordul.

Așa că Strike, Polworth și Jack se duseră în St Mawes împreună. Chiar dacă cerul era întunecat, iar drumurile încă ude, vântul în sfârșit încetase. Când ajunseră la malul mării, mobilul lui Strike sună, iar el răspunse din mers.

— Strike.

— Sunt Shanker. Am primit mesaju' tău.

— L-am lăsat acum zece zile, spuse Strike.

— Am fost ocupat, căcat nerecunoscător ce ești.

— Scuze, spuse Strike.

Le făcu semn celor doi să o ia înainte și se opri iar lângă zidul portului, privind spre marea verde-cenușie și orizontul încețoșat.

— Am iscodit puțin, spuse Shanker, și îți spun că n-o să afli cine a fost tipa aia, Bunsen. Aia din film. Nimeni nu știe. Dar tre' să fi făcut ceva serios ca să ajungă acolo.

— Deci crezi c-a meritat-o, spuse Strike, examinând marea liniștită care acum nu părea deloc capabilă de violența cu care se dezlănțuise asupra orașului.

— Nu zic c-a *meritat-o,* spuse Shanker nervos. Zic că nici măcar Mucky Ricci nu-și făcea un obicei din *asta.* Ești la carceră?

— Ce?

— Unde dracu' ești? Nu se aude nimic.

— în Cornwall.

Pentru o clipă, Strike se așteptă ca Shanker să întrebe unde era asta. Shanker era de o ignoranță impresionantă în privința ținutului de dincolo de Londra.

— Ce dracu' cauți în Cornwall?

— Mătușa mea e pe moarte.

— A, căcat, spuse Shanker. Scuze.

— Unde e el acum?

— Cine?

— Ricci.

— La un azil. Ți-am zis.

— Bine. Mersi că ai încercat, Shanker. Apreciez asta.

Poate pentru prima dată, Shanker fu cel care strigă la Strike să nu închidă.

— Hei — hei!

— Ce e? întrebă Strike, ducându-și din nou mobilul la ureche.

— De ce vrei să știi unde e? N-o să vorbești cu Ricci. Ai terminat.

— N-am terminat, spuse Strike, cu ochii mijiți din cauza brizei. încă n-am aflat ce s-a întâmplat cu doctorița.

— *La dracu'.* Tu vrei un glonț în cap?

— Ne vedem, Shanker, spuse Strike.

Și, înainte ca vechiul lui prieten să mai apuce să spună ceva, întrerupse convorbirea și puse telefonul pe silențios.

Polworth era deja la o masă cu Jack la Victory, cu două beri și o Coca-Cola.

— Tocmai îi ziceam lui Jack, îi spuse Polworth lui Strike, în timp ce detectivul se așeza. Nu-i așa?

Jack aprobă din cap, radios.

— Pentru când va fi mai mare. *Ăsta* e barul lui.

— O crâșmă la 500 de kilometri de unde stă el?

— S-a născut în Cornwall. Tocmai mi-a zis.

— Ah, da. Uitasem asta.

Familia era în vizită la Ted și Joan când Lucy intrase în travaliu, cu o lună mai devreme. Jack se născuse în același spital din Truro ca și Strike.

— Și ești un Nancarrow din partea mamei, îi spuse Polworth lui Jack, care era de-a dreptul entuziasmat de atenția acestuia. Asta înseamnă că ești get-beget din Cornwall.

Polworth se întoarse spre Strike.

— Cine era londonezul ăla de la telefon? îi auzeam cockney-ul de la un kilometru.

— Un tip pe nume Shanker. Ți-am povestit despre el. Maică-

mea l-a cules de pe stradă într-o noapte în care fusese înjunghiat. Apoi el ne-a adoptat.

Strike sorbi din bere, întrebându-se dacă Polworth și Shanker s-ar înțelege, în improbabila eventualitate a unei întâlniri. își plăcea să-și imagineze că ar ajunge să-și care pumni reciproc. I se păreau piese din puzzle-uri diferite: niciun punct de legătură. Auzind despre înjunghiere, Polworth privi spre Jack, dar Strike spuse, lăsând halba jos:

— Nu-ți face griji pentru el. Vrea să se facă polițist militar, ca mine și Ted. Jack zâmbi larg din nou. Se distra de minune.

— Pot să gust puțin din bere? îl întrebă el pe unchiul lui.

— Nu exagera, spuse Strike.

— Uită-te la asta, spuse Polworth arătând spre o pagină a unui ziar pe care îl luase. Westminster-ul încearcă să-i intimideze pe scoțieni, jego...

Strike își drese vocea. Jack chicoti.

— Scuze, spuse Polworth. Dar zău acum. Să le spună că nu pot să păstreze lira sterlină dacă votează pentru independență? Bine'nțeles c-o să păstreze lira. E în interesul tuturor...

în următoarele zece minute, Polworth vorbi despre naționalismul local, argumentele evidente în favoarea independenței Scoției și Cornwallului și idioțenia celor care i se opuneau, până când privirea lui Jack deveni indiferentă, iar Strike, ca ultimă soluție, schimbă subiectul spre fotbal. Așa cum prevăzuse, Arsenal pierduse în fața lui Bayern München, care își apăra titlul, iar el nu se îndoia că în retur aveau să fie eliminați. El și Ted urmăriseră toate meciurile împreună, prefăcându-se la mare artă că sunt interesați de rezultat. Strike îl lăsă pe Polworth să critice cu asprime faultul care dusese la eliminarea lui Szcz^sny și, din fericire, subiectele politice fură abandonate.

Mai târziu, în noaptea aceea, în timp ce stătea întins în întuneric pe canapeaua din păr de cal, nereușind să doarmă, Strike se gândi la Polworth. Oboseala lui avea acum accente febrile și era exacerbată de durerea fizică și de încordarea permanentă de a se afla acolo, în casa supraaglomerată, așteptând ca micuțul trup de la etaj să cedeze.

în această stare aproape febrilă, în mintea lui era un talmeș-balmeș de idei. Se gândea la categorii și granițe, la cele pe care vrem să le creăm și să le impunem și la cele pe care încercăm să

le evităm sau să le distrugem. își aminti licărul fanatic din ochii lui Polworth în timp ce argumenta în favoarea unei granițe reale între ținutul lui și restul Angliei. Adormi gândindu-se la grupările absurde ale astrologiei și o visă pe Leda cum își întinde cărțile de tarot în comunitatea din Norfolk, cu mult timp în urmă.

Fu trezit la ora 5 de propriul trup îndurerat. Știind că în curând avea să se trezească Ted, se ridică și se îmbrăcă, gata să preia veghea în timp ce unchiul lui mânca de dimineață.

Și, într-adevăr, auzind pașii lui Strike pe palierul de la etaj, Ted ieși din dormitor în halat.

— Tocmai ți-am făcut niște ceai, șopti Strike. E în ibric în bucătărie. Stau eu cu ea o vreme.

— Ești un băiat bun, șopti Ted, bătându-1 pe braț. Acum doarme, dar am vorbit cu ea puțin pe la 4. Nu mi-a mai spus atât de multe de zile întregi.

Discuția cu soția lui părea să-l fi înveselit. Ted porni spre parter să-și bea ceaiul, iar Strike intră încet în camera familiară, ocupându-și poziția pe scaunul cu spătar tare de lângă Joan.

Din câte știa el, tapetul nu fusese schimbat de când Ted și Joan se mutaseră în casa aceea care fusese singurul lor cămin, după ce el ieșise din armată, în orașul în care crescuseră amândoi. Ted și Joan nu păruseră să observe că, de-a lungul deceniilor, casa devenise neîngrijită: cu toată meticulozitatea ei referitoare la curățenie, Joan dotase și decorase o dată casa și nu păruse să mai simtă niciodată după aceea nevoia de a o face din nou. Tapetul era împodobit cu mici buchete de flori stacojii, iar Strike își aminti cum în copilărie urmărea cu arătătorul formele geometrice dintre ele, când se suia dimineața în pat lângă Ted și Joan, și amândoi erau încă somnoroși, iar el voia micul dejun și o excursie la plajă.

La 20 de minute după ce Strike se așezase pe scaun, Joan deschise ochii și îl privi atât de inexpresiv că el avu impresia că nu-1 recunoaște.

— Eu sunt, Joan, spuse el încet, apropiindu-și puțin scaunul de pat și aprinzând veioza cu abajur cu franjuri. Corm. Ted mănâncă de dimineață.

Joan zâmbi. Mâna ei era acum ca o gheară micuță. Degetele îi zvâcniră. Strike le luă în mâna lui. Joan spuse ceva ce el nu auzi, așa că își coborî capul mare spre fața ei.

— Ce-ai spus?

— ... ești... un om bun.

— Nu știu ce să spun, murmură Strike.

Îi strângea mâna ușor, temându-se să apese prea tare. *Arcuș senilis* care înconjura irișii ochilor ei spălăciți făcea ca albastrul lor să pară mai decolorat ca oricând. Strike se gândi la toate dățile în care ar fi putut să vină în vizită și n-o făcuse. Toate ocaziile ratate de a suna. De câte ori uitase ziua ei de naștere.

— ... ajuți oamenii...

Joan se uită la el și, cu un efort suprem, șopti:

— Sunt mândră de tine.

Strike dădu să spună ceva, dar parcă i se pusese un nod în gât. După câteva secunde, văzu cum pleoapele ei se lasă.

— Te iubesc, Joan.

Cuvintele răsunară atât de răgușit încât fură aproape de neînțeles, dar lui Strike i se păru că Joan zâmbește în timp ce se afunda într-un somn din care nu avea să se mai trezească niciodată.

45

Din vremi străvechi acolo se zvodea izvor, Din care se scurgeau pâraie argintate, Cu mari virtuți și leacuri minunate.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin era încă la birou când Strike sună în seara aceea cu vestea că Joan murise.

— îmi pare rău, dar cred că va trebui să mai rămân pe aici până când terminăm cu funeraliile, spuse el. Sunt multe de făcut și Ted e praf.

Tocmai le împărtășise lui Ted și lui Lucy planurile pentru ultimul drum ale lui Joan, făcându-i să suspine inconsolabil la masa din bucătărie. Lacrimile lui Ted erau provocate de felul tulburător în care soția lui se îngrijise să organizeze totul spre confortul și ajutorarea lui, așa cum făcuse în toți cei 50 de ani ai căsătoriei lor, și de vestea că ea își dorise, în cele din urmă, să ajungă în mare și să-l aștepte acolo. în cazul lui Lucy, suspinele ei deplângeau posibilitatea pierdută a unui mormânt pe care ea sperase să-l viziteze și să-l îngrijească. Lucy își umplea zilele cu obligații asumate voluntar: acestea ofereau țel și formă unei vieți pe care ea nu ar fi lăsat-o niciodată să devină asemenea celei trăite de zvăpăiata ei mamă biologică.

— Nicio problemă, îl liniști Robin. Ne descurcăm foarte bine.

— Ești sigură?

— Absolut sigură.

— La crematoriu sunt întârzieri mari, din cauza inundațiilor, spuse Strike. Funeraliile sunt programate pe 3 martie.

Era ziua pe care Robin avea de gând să o petreacă în Leamington Spa, ca să poată participa la vernisajul expoziției lui

Paul Satchwell. Nu-i spuse asta lui Strike: își dădea seama că în clipa asta lui îi stătea mintea foarte puțin la orice altceva în afară de Joan și viața lui din Cornwall.

— Nu-ți face griji, repetă ea. îmi pare atât de rău, Cormoran.

— Mersi, spuse Strike. Uitasem cum e. Să planifici niște funeralii. A trebuit deja să arbitrez o ceartă.

După ce le împărtășise planurile lui Joan pentru ultima ei călătorie, iar Lucy și Ted își șterseseră lacrimile, Ted sugerase să le ceară celor care urmau să participe la funeralii, ca în loc să aducă flori, să facă donații pentru Centrul de Sprijin pentru Bolnavii de Cancer Macmillan.

— ... dar Lucy spune că Joan ar fi vrut flori, îi povestea Strike lui Robin. Eu am sugerat să le spunem oamenilor de ambele variante. Ted spune că asta înseamnă că oamenii o să le facă pe amândouă și că nu-și permit, dar la naiba. Lucy are dreptate. Joan chiar ar fi vrut flori, cât mai multe posibil. Acesta era criteriul după care a evaluat întotdeauna înmormântările altora.

După ce își luară la revedere, Robin rămase o vreme la biroul lor dublu, întrebându-se dacă s-ar cuveni ca agenția să trimită flori la funeraliile mătușii lui Strike. Ea nu o cunoscuse pe Joan: își făcea griji că ar putea să pară ciudat sau deplasat dacă trimitea condoleanțe. își aminti că, atunci când se oferise vara trecută să-l ia pe Strike de la casa lui Joan din St Mawes, acesta i-o tăiase imediat, trasând, ca de obicei, o graniță fermă între Robin și viața lui personală.

închise, căscând, calculatorul și dosarul Carte Poștală pe care îl actualizase, se ridică în picioare și se duse să-și ia haina. La ușă se opri însă, reflexia ei în sticla întunecată întorcându-i o privire lipsită de expresie. Apoi, ca și cum ar fi răspuns unui ordin neauzit, se întoarse în birou, porni iar calculatorul și, înainte să apuce să renunțe din cauza ezitărilor ei, comandă livrarea unui buchet de trandafiri roz la biserica din St Mawes pe 3 martie, cu mesajul „Cu cea mai profundă compasiune, din partea lui Robin, Sam, Andy, Saul și Pat".

își petrecu restul lunii lucrând fără răgaz. Convocă o ultimă întâlnire cu prezentatorul meteo hărțuit și cu soția lui, în cadrul căreia le dezvălui identitatea lui Carte Poștală, le oferi numele real și adresa acesteia și primi ultima plată. Apoi o puse pe Pat să ia legătura cu clienta de pe lista de așteptare, agenta de bursă

care bănuia că soțul ei se culcă cu bona și, a doua zi, o primi la birou ca să-și noteze detaliile și să primească un avans.

Agenta de bursă nu se obosi să-și ascundă dezamăgirea că se întâlnește cu Robin, și nu cu Strike. Era o blondă slabă și insipidă de 42 de ani, al cărei păr cu șuvițe mult prea nuanțate avea, de aproape, textură sârmoasă. Lui Robin i se păru antipatică până la sfârșitul interviului, când femeia începu să vorbească despre soțul ei, a cărui afacere dăduse faliment și care lucra acum de acasă, rămânând multe ore singur cu bona.

— Paisprezece ani, spuse agenta. Paisprezece ani, trei copii și acum...

își ascunse ochii în spatele mâinilor tremurătoare, iar Robin, care fusese împreună cu Matthew încă din școală, simți, în ciuda aparentei instabilități a femeii, un licăr de simpatie neașteptat.

După plecarea noii cliente, Robin îl chemă pe Morris în birou și îl însărcină cu prima zi de supraveghere a bonei.

— Bun, spuse el. Hei, ce zici să-i spunem clientei „TB"?

— De la ce vine? întrebă Robin.

— Târfa Bogată, spuse Morris rânjind. Pute de bani.

— Nu, spuse Robin fără să zâmbească.

— Hopa, spuse Morris cu sprâncenele ridicate. E antifeminist?

— Ceva de genul ăsta.

— Bine, atunci...?

— O s-o numim doamna Smith, după strada pe care stau, spuse Robin rece.

De-a lungul următoarelor câteva zile, Robin o urmări și ea când îi venea rândul pe bonă, o brunetă cu păr strălucitor care îi amintea întrucâtva de Lorelei, fosta prietenă a lui Strike. Copiii agentei de bursă păreau să o placă pe bonă, ca și, se temea Robin, tatăl lor. Deși nu o atingea în vreun mod erotic, acesta manifesta toate simptomele unui bărbat îndrăgostit până peste urechi: copia limbajul ei corporal, râdea excesiv la glumele ei și se grăbea să-i deschidă ușile și porțile.

Câteva nopți mai târziu, Robin ațipi la volan timp de câteva secunde, în drum spre casa lui Elinor Dean din Stoke Newington. Se trezi tresărind și, imediat, dădu drumul la radio și deschise geamul, astfel încât aerul nocturn rece, cu miros de funingine să-i șfichiuie ochii, dar incidentul o sperie, în următoarele câteva zile își spori consumul de cafeină, străduindu-se să rămână

trează. Din cauza aceasta avea un tremurat ușor și descoperi că-i era greu să adoarmă chiar și în rarele ocazii în care ar fi avut posibilitatea.

Robin fusese întotdeauna la fel de atentă cu banii firmei ca și Strike, tratând fiecare penny cheltuit ca și cum acesta urma să fie scăzut din plata care i se cuvenea. Rămăsese la fel de cumpătată și acum, când supraviețuirea agenției nu mai depindea de extragerea banilor de la clienți înainte de venirea înștiințărilor finale de plată. Robin era foarte conștientă că Strike scotea foarte puțini bani din firmă pentru nevoile lui, preferând să rein- vestească profitul în agenție. Continua să ducă o existență spartană în cele două camere și jumătate de deasupra biroului, și existau luni în care ea, partenera salariată, lua mai mulți bani decât partenerul senior și fondatorul firmei.

Toate acestea îi sporiră sentimentul de vinovăție când făcu o rezervare la un Premier Inn din Leamington Spa pentru noaptea de duminică de dinaintea expoziției de artă a lui Satchwell. Orașul era la doar două ore de condus: Robin știa că ar fi putut să se trezească devreme luni dimineața, în loc să doarmă în oraș. Dar era atât de epuizată că se temea că o să adoarmă iar la volan.

Ca să-și justifice șederea la hotel, plecă cu 24 de ore înainte de vernisajul expoziției, pentru a avea timp să arunce o privire asupra bisericii unde se presupunea că fusese zărită Margot la o săptămână după dispariția ei. De asemenea, luă cu ea fotocopii după toate paginile din însemnările cu horoscopul ale lui Talbot în care era pomenit Paul Satchwell, cu intenția de a le studia în liniștea camerei de hotel. Adăugă și un exemplar la mâna a doua din *Locul tău sub soare* de Evangeline Adams, un pachet nou de cărți de tarot și *Cartea lui Thoth.* Nu-i spusese lui Strike despre achiziționarea acestor articole și nu avea de gând să solicite decontarea lor.

Oricât ar fi iubit Londra, Robin, care era născută în Yorkshire, tânjea uneori după copaci, câmpuri și dealuri. Deplasarea pe banala M40, pe lângă cătune și sate cu nume arhaice precum Middleton Cheney, Temple Her- dewyke și Bishop's Itchington, îi oferea imagini fugare cu câmpuri întinse și verzi. Ziua răcoroasă și umedă mirosea, în sfârșit, a primăvară, iar prin spărturile din norii albi care goneau pe cer, soarele

puternic și strălucitor umplea vechiul ei Land Rover cu o lumină care făcea ca reflexia ei în geamul prăfuit din lateral să semene cu o fantomă palidă și cenușie. Trebuia neapărat să facă curat în mașină: de fapt, în timp ce ea lucra non-stop pentru agenție se acumulau diverse treburi mici personale, cum ar fi s-o sune pe mama ei, ale cărei apeluri le evitase, și pe avocată, care îi lăsase un mesaj despre medierea care se apropia, asta pe lângă pensarea sprâncenelor, cumpărarea unei perechi noi de pantofi fără toc și un transfer bancar către Max care să acopere jumătatea ei din impozitul pe locuință.

în timp ce trecea în viteză pe lângă gardurile vii, Robin își impuse să se gândească la Paul Satchwell ca să uite de aceste fleacuri deprimante. Se îndoia că o să-l găsească în Leamington Spa, neputând să-și imagineze de ce un bărbat de 75 de ani ar fi dispus să-și părăsească locuința din Kos doar ca să viziteze această galerie de artă de provincie. Probabil că Satchwell își trimisese tablourile din Grecia sau își dăduse acordul ca acestea să fie expuse. De ce să-și fi părăsit vila cu pereți orbitor de albi și atelierul dintre crânguri de măslini pe care și le imagina Robin? Planul ei era să se prefacă interesată de a cumpăra sau comanda un tablou al lui și de a-i obține astfel adresa. Timp de câteva clipe, Robin visă cu ochii deschiși cum o să zboare ea în Grecia cu Strike, ca să-l interogheze pe bătrânul artist. își imagină căldura de cuptor care i-ar fi lovit la ieșirea din avion în Atena și se văzu în rochie și sandale, mergând pe o potecă prăfuită spre ușa casei lui Satchwell. Dar când și-l imagină pe Strike în pantaloni scurți, cu tija metalică a piciorului protetic la vedere, se simți dintr-odată stânjenită de închipuirile ei și puse capăt acestei fantezii înainte ca ea s-o ducă la plajă sau la hotel.

La periferia Leamington Spa, Robin urmă indicatorul către biserica AII Saints, singura candidată posibilă pentru locul în care Charlie Ramage o văzuse pe Margot. Janice vorbise despre „o biserică mare"; AII Saints era o atracție turistică grație mărimii ei. Niciuna dintre celelalte biserici din Leamington Spa nu avea cimitir. Mai mult, AII Saints era situată direct pe ruta pe care ar fi urmat-o oricine pleca din Londra spre nord. Chiar dacă îi era greu să înțeleagă de ce ar fi examinat Margot pietrele funerare din Leamington Spa în timp ce soțul ei implora în presa națională după informații, iar iubitul născut în Leamington

rămăsese în Londra, Robin avea un sentiment straniu că vederea bisericii în sine avea să o lămurească întrucâtva dacă doctorița fusese vreodată acolo. Margot dispărută devenise foarte reală pentru ea.

Reuși să găsească un loc de parcare pe Priory Terrace, imediat lângă biserică, și începu să-i dea ocol la pas, minunându-se de mărimea ei. Era uimitor de mare pentru un oraș relativ mic; de fapt, aducea mai mult a catedrală, cu ferestrele ei înalte și arcuite. O luă la dreapta pe Church Street și observă o nouă coincidență, asemănarea dintre numele acestei străzi și adresa lui Margot. La dreapta, un zid scund cu grilaj deasupra oferea un loc ideal în care un motociclist ar fi putut să parcheze și să savureze o ceașcă de ceai din termos, în timp ce privea spre cimitir.

Numai că nu exista niciun cimitir. Robin se opri brusc. Vedea doar două morminte, sicrie de piatră înălțate, ale căror inscripții se erodaseră. Altfel, era doar un teren mare cu iarbă pe care se intersectau două alei.

— A căzut o bombă pe el.

O mamă cu o expresie veselă pe chip se îndrepta spre Robin, împingând un cărucior dublu în care dormeau gemenii ei. Interpretase corect oprirea bruscă a lui Robin.

— Serios? se miră Robin.

— Da, în 1940, spuse femeia, încetinind. Luftwaffe.

— Uau, zise Robin, imaginându-și pământul sfârtecat, pietrele funerare rupte și, poate, fragmente de sicrie și oase. Groaznic.

— Da, dar le-au ratat pe astea două, spuse femeia, arătând spre mormintele vechi din umbra unei tise.

Unul dintre copii se întinse puțin în somn, iar pleoapele lui tremurară. Cu o grimasă comică spre Robin, mama porni iar în ritm alert.

Robin intră în curtea care fusese cândva un cimitir, privind în jurul ei și întrebându-se ce să creadă acum despre povestea lui Ramage. în 1974, când Ramage susținuse că o văzuse pe Margot umblând printre pietrele funerare și examinându-le, aici nu existase un cimitir. Sau Janice Beattie își imaginase că e vorba de un cimitir intact când aflase că Margot examinase niște morminte? Robin se întoarse ca să privească cele două morminte care scăpaseră. Cu siguranță, dacă Margot le-ar fi examinat pe

acestea, ar fi ajuns la un metru distanță de vreun motociclist care oprise lângă biserică.

Puse mâinile pe barele negre și reci care îi împiedicau pe curioși să atingă vechile morminte și le examină. Ce-ar fi putut să o atragă pe Margot spre ele? Inscripțiile gravate în piatra plină de mușchi erau aproape ilizibile. Robin înclină capul, încercând să le distingă.

Oare începuse să aibă vedenii? Unul dintre cuvinte era „Fecioară", sau zăbovise ea prea mult asupra însemnărilor astrologice ale lui Talbot? Dar cu cât privea mai mult, cu atât numele semăna mai mult cu „Fecioară".

Zilele acestea, Robin asocia acea zodie cu doi oameni: fostul ei soț, Matthew, și Dorothy Oakden, secretara văduvă de la fostul loc de muncă al lui Margot. Robin devenise atât de familiarizată cu însemnările lui Talbot că de regulă auzea „Dorothy" în mintea ei când se uita la simbolul Fecioarei. Acum scoase telefonul, căută mormântul și se simți oarecum mai liniștită când descoperi că nu avea deloc vedenii: era locul de odihnă al unui anume James Virgo Dunn.

Dar de ce ar fi interesat-o pe Margot? Robin derulă pagina genealogică a familiilor Virgo și Dunn și află că bărbatul ale cărui oase zăceau acum în praful de la picioarele ei se născuse în Jamaica, unde fusese proprietarul a 46 de sclavi.

— Atunci n-are de ce să-mi pară rău pentru *tine,* murmură Robin, băgând telefonul înapoi în buzunar.

Ocoli mai departe biserica îndreptându-se spre partea din față a acesteia și ajunse la ușile mari din lemn și fier. în timp ce urca treptele de piatră spre ele, auzi zumzetul unei rugăciuni. Bineînțeles: era duminică dimineața.

După o scurtă ezitare, Robin deschise ușa cât mai încet posibil și privi înăuntru. Văzu un spațiu întunecat imens: parabole impunătoare din piatră cenușie, 30 de metri de aer rece între congregație și plafon. Fără îndoială, o biserică de asemenea dimensiuni fusese considerată necesară în perioada Regenței, când oamenii dăduseră navală în orașul-stațiune ca să bea din apele lui, dar congregația contemporană era departe de a o umple. Un paracliser în mantie neagră întoarse privirea spre ea; Robin zâmbi a scuze, închise încet ușa și se întoarse pe trotuar, unde o sculptură mare și modernă din oțel, în parte buclă, în

parte spirală, se presupunea în mod evident că reprezintă izvorul termal în jurul căruia fusese construit orașul.

Un bar din apropiere tocmai își deschidea ușile și Robin, având chef de o cafea, traversă strada și intră în Old Library.

Interiorul era generos, dar aproape la fel de întunecos ca biserica, iar decorațiunile, în nuanțe de maro. Robin își luă o cafea, se așeză într-un colț izolat în care nu putea fi observată și căzu pe gânduri. Privirea aruncată în biserică nu-i spusese nimic. Margot fusese atee, dar bisericile erau unele dintre puținele locuri în care o persoană putea să stea și să se gândească fără să fie deranjată. Era oare posibil ca Margot să fi fost atrasă spre AII Saints de acea nevoie neclară și primară care o mânase cândva și pe Robin spre un cimitir necunoscut în care stătuse pe o bancă de lemn și contemplase situația grea în care ajunsese căsnicia ei?

Puse jos cafeaua, deschise geanta și scoase teancul de fotocopii ale paginilor cu însemnările lui Talbot în care apărea Paul Satchwell. Le netezi și-și aruncă într-o doară privirea spre cei doi bărbați care tocmai se așezaseră la o masă din apropiere. Cel care stătea cu spatele la ea era înalt și lat în umeri, cu păr cârlionțat și închis la culoare și, înainte să realizeze că nu avea cum să fie Strike, deoarece partenerul ei era în St Mawes, pe Robin o străbătu un fior de însuflețire și fericire.

Necunoscutul păru să fi simțit că Robin îl privea, pentru că se întoarse înainte ca ea să apuce să-și ia ochii de la el. Robin întrezări niște ochi la fel de albaștri ca ai lui Morris, o bărbie mică și un gât scurt, după care lăsă capul în jos ca să examineze însemnările cu horoscopul, simțind cum se înroșește și brusc incapabilă să înțeleagă desenele și simbolurile din fața ei.

Fu copleșită de valuri de rușine, complet disproporționate având în vedere că doar surprinsese privirea unui necunoscut. Undeva în stomac, ultimele scântei ale însuflețirii pe care o simțise când crezuse că se uită la Strike licăriră și se stinseră.

Fusese o eroare de percepție pasageră, își spuse ea. *Nu ai absolut niciun motiv pentru care să-ți faci griji. Liniștește-te.*

Dar, în loc să citească însemnările, Robin își luă fața în mâini. în acest bar necunoscut, cu rezistența scăzută de epuizare, Robin admise că în ultimul an evitase analizarea sentimentelor ei reale față de Strike. Ocupată să se rupă de Matthew, să se familiarizeze cu noul apartament și cu noul coleg

de apartament, să gestioneze și să devieze neliniștea și opiniile părinților săi, să pareze hărțuirea constantă a lui Morris, să evite determinarea enervantă a lisei de a o cupla și lucrând de două ori mai mult ca înainte, fusese ușor să nu se gândească la nimic altceva, nici măcar la o chestiune atât de dificilă precum ce simțea cu adevărat față de Cormoran Strike.

Acum, în colțul acestui bar maroniu ponosit, neexistând nimic care să-i distragă atenția, Robin se trezi că se gândește la acele nopți din luna de miere în care se plimbase pe nisipul fin și alb după ce Matthew se ducea la culcare și în care se întrebase dacă era sau nu îndrăgostită de bărbatul care atunci era șeful, nu partenerul ei. Făcuse ditamai poteca pe plajă în timp ce se plimba dintr-o parte în alta pe întuneric, decizând în cele din urmă că răspunsul era „nu", că ceea ce simțea era un amestec de prietenie, admirație și recunoștință pentru ocazia pe care i-o dăduse, de a se lansa în cariera la care visase cândva, dar despre care crezuse că îi era pentru totdeauna inaccesibilă. îl plăcea pe partenerul ei, îl admira, îi era recunoscătoare. Despre asta era vorba. Asta era tot.

Numai că... Robin își aminti câtă plăcere îi făcuse să-l vadă în Notes Café după o săptămână de absență, și cât de fericită era, indiferent de circumstanțe, să vadă numele lui Strike luminându-se pe telefon.

Aproape speriată acum, se forță să se gândească la cât de al naibii de enervant putea să fie Strike: morocănos, taciturn și nerecunoscător, nici pe departe la fel de atrăgător ca Matthew sau chiar Morris, cu nasul lui rupt și părul pe care el însuși îl asemăna cu părul pubian...

Dar era cel mai bun prieten al ei. Inima i se strânse aproape dureros când, în sfârșit, admise acest lucru, nu în ultimul rând din cauză că știa că ar fi fost imposibil să-i mărturisească lui Strike. Și-l și imagina cum se îndepărtează greoi, ca un bizon speriat, la o astfel de declarație fățișă de afecțiune, cum întărește barierele pe care îi plăcea să le ridice dacă se apropiau vreodată prea mult unul de celălalt. Cu toate acestea, recunoașterea adevărului dureros aducea o anumită ușurare: ținea mult la partenerul ei. Avea încredere în el în ceea ce era important: să facă ceea ce trebuie din motivele care trebuie. îi admira inteligența și îi aprecia tenacitatea, asta pe lângă autodisciplina

cu atât mai admirabilă cu cât mulți bărbați întregi la trup nu ajungeau s-o stăpânească niciodată. Era adesea uluită de lipsa lui aproape totală de autocompătimire. îi plăcea enorm că Strike are același imbold către dreptate ca și ea, acea hotărâre neabătută de a aranja și soluționa lucrurile.

Și mai era ceva, un lucru foarte neobișnuit. Strike nu o făcuse nici măcar o dată să se simtă inconfortabil din punct de vedere fizic. împăr- țeau același birou, o lungă perioadă în agenție nu lucraseră decât ei doi și, chiar dacă Robin era o femeie înaltă, el era mult mai mare, dar nu o făcuse niciodată să simtă asta, așa cum făceau mulți bărbați, nu neapărat ca s-o intimideze, ci doar pentru că le plăcea să se dea în spectacol, așa cum un păun își înfoaie penele. Matthew nu putuse să accepte ideea că erau împreună tot timpul într-un birou mic, nu putuse să creadă că Strike nu profita de situație ca să-i facă avansuri, oricât de subtile.

Dar Robin, care avea să fie întotdeauna hipersensibilă la atingeri nedorite și priviri lascive, invadarea spațiului personal și testarea limitelor convenționale, nu avusese niciodată cu Strike acea senzație de retragere stârnită de încercările de a duce o relație la un nou nivel. Asupra vieții private a lui Strike plana o rezervă profundă și, chiar dacă asta o frustra uneori (o sunase sau nu pe Charlotte Campbell, până la urmă?), faptul că Strike ținea la intimitatea lui se traducea într-un respect față de granițele altora. Nu existase niciodată o atingere amabilă, dar deloc necesară, nicio mână pe talia ei, nicio strângere a brațului, nicio privire care să-i provoace furnicături pe piele sau s-o facă să-și dorească să se acopere: moștenirea acelor ciocniri violente cu bărbații care îi lăsaseră cicatrici vizibile și invizibile.

De fapt (de ce să nu recunoască totul acum, când era atât de obosită și lăsase garda jos?), în patru ani Robin era conștientă de doar două momente în care era sigură că Strike o văzuse ca pe o femeie dezirabilă, nu ca pe o prietenă, ucenică sau soră mai mică.

Primul fusese când îmbrăcase pentru el acea rochie verde Cavalli, în timpul primei lor investigații împreună, iar el își întorsese privirea așa cum face cineva care vrea să evite o lumină orbitoare. După aceea, Robin fusese stânjenită de propriul comportament: în niciun caz nu dorise ca el să creadă că

încearcă să fie seducătoare sau provocatoare; încercase doar să obțină informații de la vânzătoare. Mai târziu, când el îi oferise rochia verde, crezând că n-o s-o mai vadă niciodată, Robin se întrebase dacă nu cumva o parte a mesajului pe care încerca să-l transmită era că îi apreciase apariția, că ea arătase într-adevăr minunat în rochia verde, iar aceste gânduri nu o făcuseră să se simtă jenată, ci mulțumită și măgulită.

Al doilea moment, care reprezenta o amintire mult mai dureroasă, fusese când ea se oprise în capătul scărilor restaurantului unde avea loc nunta ei, în timp ce Strike era undeva mai jos, iar el se întorsese când îl strigase și ridicase privirea spre ea, proaspăta mireasă. Strike era rănit și epuizat și, din nou, Robin văzuse pe chipul lui licărul a ceva care nu era o simplă prietenie, iar când se îmbrățișaseră, ea simțise...

Mai bine să nu se gândească la asta. Mai bine să nu reflecteze la acea îmbrățișare, la cât de firească păruse, la faptul că în clipa aceea o cuprinsese un fel de nebunie și își imaginase că el îi spune „vino cu mine", știind că s-ar fi dus, dacă el i-ar fi spus.

Robin luă foile cu horoscopul de pe masă, le băgă înapoi în geanta de tip poștaș și ieși afară, lăsându-și cafeaua pe jumătate nebăută.

Ca să scape de amintiri, porni pe un pod mic de piatră peste râul Leam care curgea lin, acoperit din loc în loc cu pânze de lintiță, și trecu pe lângă ansamblul de coloane de la Royal Pump Rooms, unde avea să fie vernisată a doua zi expoziția lui Satchwell. Mergând într-un pas alert si cu mâinile în buzunare, Robin încerca să se concentreze asupra străzii Parade, ale cărei magazine urâțeau ceea ce cândva fusese un șir de fațade albe, specifice perioadei Regency.

Dar Leamington Spa nu reuși să o binedispună. Dimpotrivă, îi amintea prea mult de un alt oraș-stațiune: Bath, unde mersese la universitate Matthew. Lui Robin, curbele lungi și simetrice ale clădirilor specifice perioadei Regency, cu fațade simple și clasice, aveau să-i trezească întotdeauna amintiri cândva dragi, dar care fuseseră desfigurate de descoperiri ulterioare: imagini cu ea și Matthew plimbându-se de mână umbrite de faptul că, încă de atunci, Matthew se culca cu Sarah.

— Ah, la naiba cu toate, murmură Robin, clipind ca să scape de lacrimi.

Se întoarse brusc și o luă spre Land Rover.

Deoarece parcase cât mai aproape de hotel, trecu pe la un magazin Co-op ca să-și facă o mică provizie de alimente, apoi se înregistră la un automat din hotel și urcă în camera single de la etaj. Era mică și mobilată sumar, dar perfect curată și confortabilă și dădea spre o primărie spectaculos de urâtă din cărămidă roșie și albă, împodobită exagerat cu caneluri, frontoane și lei.

Câteva sandvișuri, un ecler de ciocolată, o cutie de Coca-Cola Zero și un măr o făcură să se simtă mai bine. în timp ce soarele apunea încet în spatele clădirilor de pe Parade, Robin își scoase pantofii și băgă mâna în geantă după paginile fotocopiate ale carnetului lui Talbot și pachetul de tarot Thoth inventat de Aleister Crowley și în care Bill Talbot căutase soluția dispariției lui Margot. Lăsă cărțile să-i alunece din cutie în palmă și le amestecă, examinând imaginile. Așa cum bănuise, Talbot copiase multe motive în carnetul lui, probabil de pe acele cărți care îi ieșiseră în timpul frecventelor încercări de soluționare a cazului cu ajutorul tarotului.

Apoi netezi o copie a ceea ce ea numea „pagina cu coarne", în care Talbot zăbovise asupra celor trei zodii cu coarne: Capricorn, Berbec și Taur. Pagina se afla în ultimul sfert al carnetului, unde citatele din Aleister Crowley, simbolurile astrologice și desenele stranii apăreau mult mai des decât faptele concrete.

Aici, pe pagina cu coarne, se aflau dovezile interesului reînnoit al lui Talbot față de Satchwell, pe care la început îl eliminase în virtutea faptului că era Berbec, nu Capricorn. în mod evident, Talbot îi făcuse un horoscop complet lui Satchwell în funcție de data nașterii și se străduise să noteze unele aspecte care, observa el, erau *la fel ca la AC. La fel ca la AC. Și nu uita legătura LS.*

Pentru a spori confuzia, misteriosul Schmidt corecta întruna zodiile, chiar dacă îi îngăduia lui Satchwell să-și păstreze zodia inițială, Berbec.

Apoi lui Robin îi veni o idee ciudată: conceptul de zodiac cu

14 zodii era evident absurd (dar de ce ar fi mai absurd decât un zodiac cu 12 zodii? întrebă în mintea ei o voce care semăna remarcabil de mult cu a lui Strike), însă fără îndoială că dacă aveai de gând să introduci încă două zodii trebuia să muți datele, nu-i așa?

Luă mobilul și căută pe Google „zodiac cu 14 zodii Schmidt".

— Dumnezeule! exclamă Robin în camera tăcută de hotel.

înainte să apuce să termine de citit, mobilul ei sună. Era Strike.

— Salut, spuse Robin, punându-1 grăbită pe difuzor ca să poată continua să citească ceea ce tocmai descoperise. Cum mai ești?

— Terminat, răspunse Strike, și așa și părea după voce. Ce s-a întâmplat?

— Adică? întrebă Robin, în timp ce ochii ei parcurgeau rapid textul.

— Vorbești pe tonul ăla pe care îl ai când ai găsit ceva.

Robin râse.

— Bun, n-o să-ți vină să crezi, dar tocmai l-am găsit pe Schmidt.

— Ce ai făcut?

— Schmidt, prenume, Steven. E o persoană reală! A scris în 1970 o carte intitulată *Astrologia 14,* care propunea includerea a încă două zodii, Ophiu- chus Purtătorul de Șarpe și Cetus Balena!

Urmă o scurtă tăcere, apoi Strike murmură:

— Cum naiba mi-a scăpat?

— Mai ții minte statuia bărbatului care ținea un șarpe în mână din fosta casă a lui Margot? întrebă Robin, afundându-se în perne, printre cărțile de tarot împrăștiate.

— Asclepios. Ophiuchus era forma romană. Zeul vindecării.

— Păi, asta explică schimbările datelor, nu-i așa? spuse Robin, și de ce sărmanul Talbot s-a încurcat atât de tare! încerca să-i pună pe toți după datele modificate ale lui Schmidt, dar nu se potriveau. Și toți ceilalți astrologi pe care îi consulta foloseau în continuare sistemul cu 12 zodii, așa că...

— Da, întări Strike, vorbind peste ea, asta într-adevăr ar înnebuni și mai rău un om deja nebun.

Tonul lui spunea „E ceva interesant, dar nu important". Robin scoase de sub ea Treiul de Monede și o examină, absentă.

Ajunsese atât de versată în simboluri astrologice că nu avu nevoie să caute pictogramele ca să-și dea seama că aceasta îl reprezenta și pe Marte în Capricorn.

— Cum mai e la tine? întrebă ea.

— Păi, în biserică n-o să încapă toți cei care vin mâine, ceea ce ar fi încântat-o pe Joan. Voiam doar să-ți spun că o iau înapoi spre casă marți.

— Ești sigur că nu trebuie să stai mai mult?

— Vecinii promit toți că o să aibă grijă de Ted. Lucy încearcă să-l convingă să vină puțin în Londra după aceea. La tine mai sunt ceva noutăți?

— Ăă... să vedem... Am încheiat cu Carte Poștală. Cred că prezentatorul nostru a fost dezamăgit când a văzut cine îl urmărea. Dar asta a înveselit-o la maxim pe soția lui.

Strike râse mormăit.

— Așa că am luat-o pe agenta de bursă, continuă Robin. încă nu avem fotografii cu ceva incriminant dintre soț și bonă, dar nu cred că o să dureze mult.

— Meriți o grămadă de libere pentru toate astea, Robin, spuse Strike morocănos. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Nu vorbi prostii.

încheiară convorbirea la puțin timp după aceea.

Camera lui Robin părea să fi devenit brusc mult mai întunecoasă. Soarele apusese; dacă te luai după forma ei, primăria aducea cu un palat gotic monstruos. Robin aprinse veioza de pe noptieră și se uită în jurul ei la patul presărat cu însemnări astrologice și cărți de tarot. Privite prin prisma lipsei de entuziasm a lui Strike, mâzgăliturile lui Talbot semănau cu desenele voit ciudate de la sfârșitul carnetului unui adolescent. Erau făcute doar de dragul stranietății și nu duceau nicăieri.

Robin căscă, împături fotocopiile și le băgă în geantă, se duse să facă duș, se întoarse în pat în pijamale și strânse cărțile de tarot, punându-le în ordine și asigurându-se că nu lipsea niciuna. Nu ținea deloc ca vreo cameristă să o considere genul de persoană care lasă peste tot în urma ei cărți de tarot.

Când era pe punctul de a băga pachetul de cărți în cutie, se așeză dintr-odată pe pat și începu să le amestece. Era prea obosită ca să încerces- chema cu 15 cărți recomandată de broșura care însoțea tarotul, dar știa din îndelungata examinare

a însemnărilor lui Talbot că acesta încercase uneori să afle în ce direcție s-o ia cu ancheta etalând doar trei cărți: prima reprezentând „natura problemei", a doua, „cauza" și a treia, „soluția".

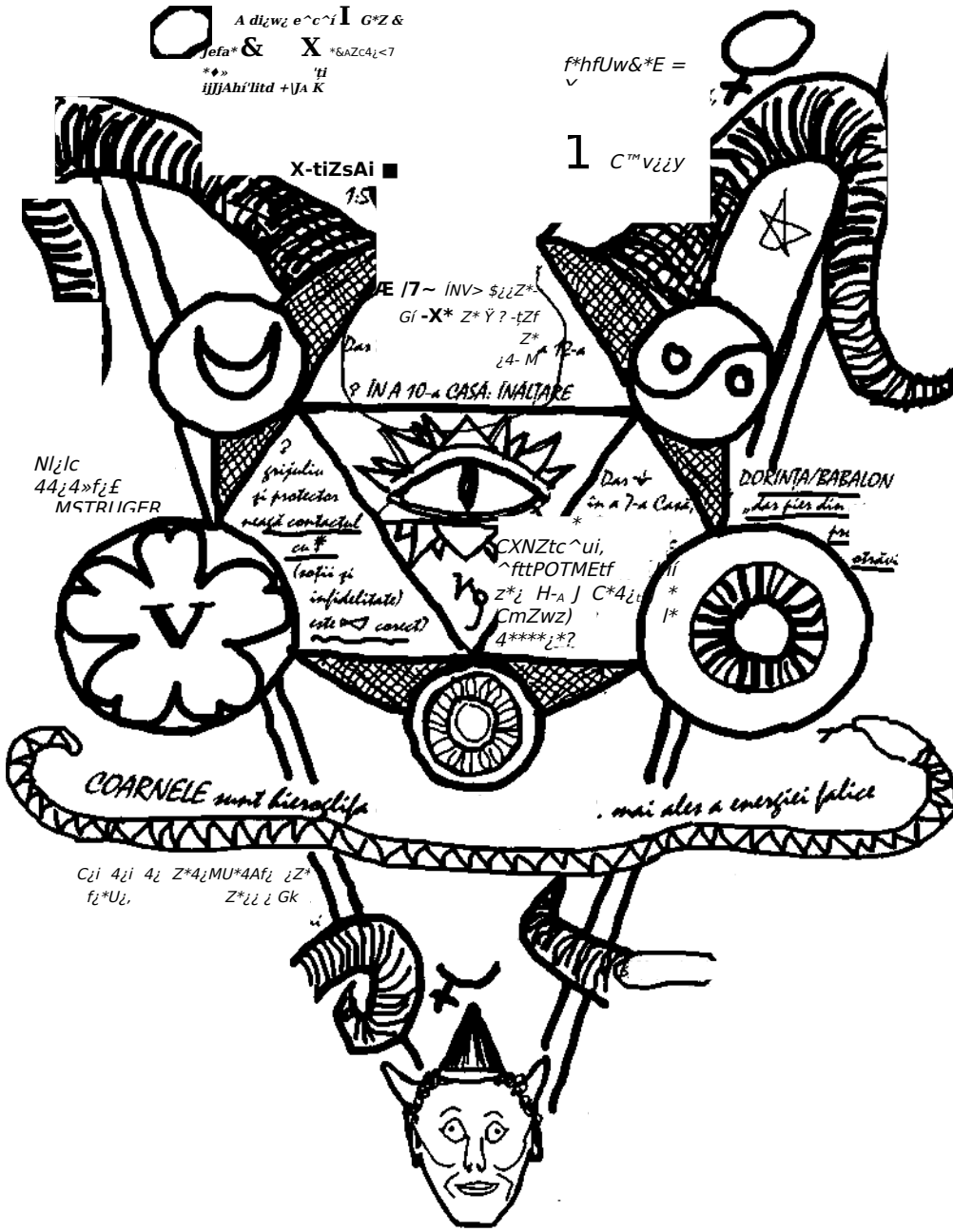
X-tiZsAi ■
? ÎN A 10-a CASĂ: ÎNĂLȚARE
DORINȚA/BABALON
COARNELE sunt hieroglifa
. mai ales a energiei fulice

*4f4**¿*¿ s*Z*¿íí*4* **i§f3ür**

ZANEZMEbET **VÏM W** *KE&GCE EGIPTEAN* **^UttS^**

fN^UùfiCU^APHOMg)

¿ı e G AC: í+¿*+¿Z¿**Z, ¿¿fêtât,* ***¿A*** *fuÀijfjAj*
*¿¿ *¿¿iM+4t Ÿ Y 10? Af-'lofZstf ¿* **A** *¿tai 0*
*f''lt¿4ÍZh*Í* ***¿Ja¿/*** *f¿Ú¿¿, i* A 10-A,* **4A** *l¿tt ¿Shiili*
*¿*i n* **<j?** *t* ÇU¿* G AC: A¿k**4: „*Zzi**Ü¿¿ iia*fA¿*
fha/tJÂţîM. [1] /ₕᵢíZIiíZMÍcl i¿¿<ÍZjí Ai fjVlXtjí* **¿M*** *])*
*W lo ¿t¿ ¿o Ck AC: *t4noft/i*¿¿**¿4Í ¿*
*f¿vco*o¿iMc/*c¿i*ctc*
Vx f $ lop¿ ¿o t AC: booyifato-t fcjto i*Aieo*
NAŞTEREA « 'ttCkţze
Y lo Ek AC: Zthofioc fidtico: ¿¿i^ícO,*
**¿¿4*¿i*O,*
NU UITA IEÇATURA ¿ı

çSCHMtQT¿¿Y ***JÔOÔ*cY^***

După un minut de amestecat, Robin întoarse cartea de sus și o puse jos, în cercul de lumină aruncat de veioză: Prințul de Cupe. Un bărbat gol albastru-verzui călărea un vultur care plonja într-o apă. într-o mână ținea o cupă cu un șarpe în ea și în cealaltă, o floare de lotus. Robin scoase *Cartea lui Thoth* din geantă și căută semnificația.

> Caracteristicile morale ale persoanei înfățișate în această carte sunt subtilitatea, violența secretă și șiretenia. Este foarte ascuns, un artist în toate privințele.

Robin se gândi imediat la Dennis Creed. Un maestru al crimei, în felul lui.

întoarse cartea următoare: Patru de Cupe sau Abundența. Un alt lotus revărsa apă peste alte patru pocale, de data aceasta din aur. Robin apelă la

MWOMET

ZUfONUL

^TOCERE

¿2*l4

-r-

*i&i ufa etow**

'APHOMEÏÏEtfE O FO

¿2£ULUf1M

HZ¿U>faí&*¿ /tf /*

*RfaEp ¿4¿4***4 „A<**f1*£í**¿Zt 4*

■Uf'HţZhJX ¿¿tá co ÍNARMAtA St*

RAZZOINICA"

Ev¿*t 4J*4ft¿t ¿ M¿C*¿*j Cf%*

Jfe

*A¿**4.- ^&f*i¿¿i ¿4» ¿4¿C*¿U*Z Z** **Ü>**

4Íj a Z*tt*¿tfZ*¿'k¿*¿t*¿te/ílZrt¿*

ţi í¿ífr*

AJ¿**¿ *ţi j*ao*cţZc*

PcJtlC f¿*¿*íiUtií — M c* fvZC'iC*

Pt4¿u¿. ¿e+dwtoJ **A** (*i 7*

*I**t* **A4ÿ*<**

*■--------fttHmSPUÑT^*

carte.

Cartea se referă la Luna în Rac, care este casa ei; dar Racul însuși este astfel plasat încât implică o anumită slăbiciune, un abandon în fața dorinței.

Oare tarotul o critica pentru confortul ei? Robin privi în jur la cămăruța în care se afla, apoi reveni la ultima carte.

Alte cupe și alți lotuși și doi pești întrepătrunși care revărsau apă în alte două potire de aur aflate pe un lac verde.

Iubire... Cartea se referă și la Venus în Rac. Arată armonia dintre bărbătesc și femeiesc: interpretată în cel mai larg sens. Este armonie perfectă și pasivă...

Robin mai examină cartea câteva secunde, după care o puse lângă celelalte două. Toate erau cupe. După cum aflase când studiase tarotul Thoth, cupele însemnau apă. Ei bine, iat-o într-o stațiune...

Clătină din cap, chiar dacă nu era nimeni care s-o vadă, băgă cărțile de tarot la loc în cutie, se așeză în pat, puse alarma și stinse lumina.

46

Unde păgânul căutase loc de adăstat, în umbra tainică de lângă un izvor: Chiar el, ce mai demult ar fi-nfrânat, Frumoasa doamnă...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Noaptea îi fu fragmentată de treziri bruște din cauza unei succesiuni de vise neliniștite în care fie adormise iar la volan, fie nu se trezise la timp și, când ajunsese la galerie, descoperise că expoziția lui Satchwell nu mai era. Când alarma mobilului sună la 7 dimineața, Robin își impuse să se dea imediat jos din pat, făcu un duș, se îmbrăcă și, bucuroasă că părăsește acea cameră impersonală, coborî la parter cu geanta făcută, ca să mănânce cereale și să bea cafea în sala de mese zugrăvită într-un verde mâlos apăsător.

Deși cerul era înnorat, ziua avea un miros proaspăt. Un soare rece și argintiu încerca să străpungă norii. După ce își puse geanta în Land Rover, o luă pe jos spre Royal Pump Rooms, care găzduia galeria unde avea să fie vernisată expoziția lui Satchwell. La stânga erau parcul ornamental Jephson și o fântână din piatră rozalie despre care puteai să crezi că servise drept sursă de inspirație pentru una dintre cărțile de tarot ale lui Crowley, cu cele patru bazine în formă de scoică.

... o *anumită slăbiciune, un abandon în fața dorinței...*

începi să semeni cu Talbot, își spuse Robin, supărată. Iuți pasul și ajunse la Pump Rooms înainte de ora la care începea vernisajul.

Clădirea tocmai fusese deschisă; o tânără în negru se îndepărta de ușile de sticlă, cu un mănunchi de chei în mână. Robin intră și descoperi că nu mai rămăsese mare lucru din fântânile regale care fuseseră aici pe vremea Regency: podeaua era acoperită cu gresie cenușie modernă, iar plafonul, susținut de coloane metalice. Pe o latură a sălii se afla o cafenea, pe cealaltă — un magazin. Robin văzu că galeria era în fața ei, dincolo de alte uși de sticlă.

Galeria era, de fapt, o cameră lungă, cu pereți de cărămidă și podea de lemn, temporar cedată unei expoziții a artiștilor locali. înăuntru erau doar trei oameni: o femeie îndesată, care purta o cordeluță în părul gri tuns bob, un bărbat scund cu un aer stingher care, bănui Robin, era soțul ei, și încă o femeie tânără în negru, despre care Robin presupuse că lucra acolo. Vocea femeii cu păr gri răsuna în încăpere ca și cum aceasta ar fi fost o sală de sport.

— I-am *spus* Shonei că Long Itchington are nevoie de un reflector! Abia îl *vezi,* colțul e atât de întunecos!

Robin dădu ocol încet, privind tablourile și schițele. Cinci artiști locali primiseră spațiu în această expoziție temporară, dar Robin identifică fără dificultăți opera lui Paul Satchwell: era plasată în prim-plan și ieșea cu îndrăzneală în evidență printre studiile atracțiilor turistice locale, portretele cu britanici palizi care stăteau în stații de autobuz și naturile moarte.

Scenele din mitologia greacă înfățișau siluete goale care se răsuceau și se fugăreau lasciv. Persefona se zbătea în brațele lui Hades, în timp ce el o ducea în lumea umbrelor; Andromeda se

lupta cu lanțurile care o legau de stâncă, în timp ce o creatură asemănătoare unui dragon ieșea din valuri pentru a o devora; Leda stătea întinsă pe spate în tufișuri, în timp ce Zeus, sub forma unei lebede, se împreuna cu ea.

în timp ce privea tablourile, în mintea lui Robin răsăriră două versuri ale lui Joni Mitchell: *Când ți-am văzut prima oară galeria, Mi-au plăcut cele cu femei...*

Numai că Robin nu era sigură că îi plăceau acele tablouri. Personajele feminine aveau toate păr negru, piele măslinie și sâni mari și erau parțial sau complet goale. Tablourile erau bine realizate, dar Robin le găsea puțin lascive. Toate femeile aveau o expresie de abandon absent, iar Satchwell părea să aibă o preferință clară pentru miturile în care apăreau imobilizarea, violul sau răpirea.

— Uimitoare, nu-i așa? spuse soțul sfios al pictoriței furioase din Long Itchington.

Apăruse alături de Robin ca să contempleze o pictură în care Io, complet goală, cu părul fluturând în urma ei și sânii sclipind de transpirație, fugea de un taur cu o erecție gigantică.

— Mmh, zise Robin. Mă întrebam dacă el o să vină la expoziție. Paul Satchwell, vreau să spun.

— Parcă l-am auzit spunând că o să mai treacă pe aici.

— O să mai...? Vreți să spuneți că e aici? în Anglia?

— Păi, da, spuse bărbatul oarecum surprins. în orice caz, a fost aici ieri. A venit să vadă cum sunt expuse.

— își vizitează familia, parcă așa a spus, interveni tânăra în negru.

Părea bucuroasă că are un motiv de a discuta cu altcineva decât cu artista furioasă cu cordeluță.

— Nu cumva aveți datele lui de contact? întrebă Robin. Poate adresa la care stă?

— Nu, spuse tânăra, acum intrigată.

în mod evident, artiștii locali nu provocau de obicei atât entuziasm.

— Dar puteți să vă lăsați numele și adresa, dacă vreți, iar eu îi spun că vreți să discutați cu el, dacă vine pe aici?

Așa că Robin o însoți pe tânără până la recepție, unde își scrise numele și numărul de telefon pe o foaie de hârtie. Apoi, cu inima continuând să-i bată repede din cauza însuflețirii, se duse

la cafenea, își luă un cappuccino și se postă lângă o fereastră lungă care dădea spre Pump Room Gardens, de unde putea să-i vadă pe cei care intrau în clădire.

Ar fi trebuit să se cazeze din nou la Premier Inn și să aștepte în continuare în Leamington Spa până când apărea Paul Satchwell? Oare Strike ar fi considerat că merită să neglijeze celelalte cazuri pentru a rămâne aici, în speranța că Satchwell o să apară? Astăzi erau funeraliile lui Joan: nu-1 putea bate la cap cu întrebarea asta.

Se întrebă ce făcea partenerul ei acum. Poate se îmbrăca deja pentru slujbă. Robin luase parte doar la două înmormântări în viața ei. Bunica maternă murise chiar înainte ca ea să se lase de universitate: se dusese acasă pentru înmormântare și nu se mai întorsese niciodată. își amintea puține lucruri de la acel eveniment: avusese nevoie de toată forța ca să păstreze o aparență fragilă de echilibru, iar sub această fragilitate casantă se ascundea senzația stranie că se distanțase de propriul corp. în această stare întâmpinase întrebările pe jumătate speriate ale familiei, care știa ce i se întâmplase. își mai amintea și mâna lui Matthew care o ținea pe a ei. Matthew nu îi dăduse drumul nici măcar o clipă; chiulise de la cursuri și de la un meci important de rugby ca să fie cu ea.

Celelalte funeralii la care luase parte avuseseră loc cu patru ani în urmă, când ea și Strike participaseră la incinerarea unei fete ucise în decursul primei lor anchete de crimă, stând împreună în spatele crematoriului impersonal și puțin populat. Asta fusese înainte ca Strike să accepte să o angajeze permanent, când Robin era doar o angajată temporară căreia Strike îi permisese să se strecoare în investigația lui. Realiză, amintindu-și de funeraliile lui Rochelle Onifade, că încă de pe atunci legăturile dintre ea și Matthew erau slăbite. Pe atunci încă nu-și dăduse seama de asta, dar descoperise ceva ce își dorea mai mult decât să fie soția lui Matthew.

După terminarea cafelei și o vizită rapidă la baie, Robin se întoarse în galerie, în speranța că Satchwell ar fi putut să vină cât ea nu urmărise intrarea, dar acesta nu se vedea nicăieri. Câțiva oameni intraseră și se plimbau prin expoziția temporară. Tablourile lui Satchwell suscitau cel mai mare interes. După ce parcurse încă o dată încăperea, Robin se prefăcu interesată de o

fântână veche din colț, plină de falduri și de lei cu gura deschisă, din care cândva curseseră apele terapeutice ale stațiunii.

Dincolo de fântână era o altă încăpere, în contrast total cu spațiul curat și modern din spatele ei. Era octogonală, din cărămidă, cu tavan foarte înalt și ferestre din sticlă albastră de Bristol. Robin intră: era, sau fusese cândva, un *hamam,* o baie de aburi turcească, și avea aspectul unui mic templu. în cel mai înalt punct al tavanului arcuit era o cupolă decorată cu o stea în opt colțuri din sticlă, de care atârna un felinar.

— E plăcut să vezi puțină influență *păgână,* nu-i așa?

Vocea era o combinație de cockney afectat și un foarte vag accent grecesc. Robin se roti și văzu un bărbat în vârstă îmbrăcat în blugi și o cămașă veche de denim, înfipt ferm în mijlocul *hamamului,* cu ochiul stâng acoperit de un bandaj perfect alb care ieșea în evidență pe pielea maro ca teracota veche. Părul alb și răvășit îi cădea pe umerii aplecați; părul de pe piept, care se zărea în spațiul eliberat de nasturii descheiați, era și el alb. în jurul gâtului cu pielea încrețită avea un lanț de argint, iar degetele lui erau împodobite cu inele argintii și turcoaz.

— Tu ești tânăra care voia să vorbească cu mine? întrebă Paul Satchwell zâmbind și arătându-și dinții galben-maronii.

— Da, spuse Robin întinzând mâna. Eu sunt Robin Ellacott.

Ochiul neacoperit al lui Satchwell se plimbă pe chipul și pe silueta lui Robin cu o apreciere fățișă. îi ținu mâna puțin prea mult după ce i-o strânse, dar Robin continuă să zâmbească în timp ce și-o retrăgea. Scoase din geantă o carte de vizită pe care i-o dădu.

— Detectiv privat? spuse Satchwell, al cărui zâmbet păli puțin în timp ce citea cartea de vizită cu un singur ochi. Ce naiba e asta?

Robin îi explică.

— Margot? se miră Satchwell, șocat. Dumnezeule mare, asta a fost când... acum 40 de ani?

— Aproape, spuse Robin, dându-se la o parte ca să permită unor turiști să ocupe locul ei din mijlocul *hamamului* și să citească istoria acestuia de pe panoul de pe perete. Am venit din Londra sperând că voi putea discuta cu dumneata despre ea. Ar însemna foarte mult pentru familia ei dacă mi-ai putea spune ce-ți amintești.

— *Ela re,* ce te-aștepți să-mi amintesc după atâta timp?

Dar Robin era sigură că avea să accepte. Descoperise că, în general, oamenii voiau să știe ce știai tu deja, de ce îi căutai și dacă aveau cumva motive de îngrijorare. Uneori voiau să vorbească fiindcă erau singuri sau se simțeau neglijați, uneori era măgulitor că cineva se arăta interesat de ce aveai de spus, iar alteori, ca acum (oricât de în vârstă ar fi fost Satchwell, singurul lui ochi, de un albastru-deschis rece, i se plimba pe trup, revenind apoi la chipul ei) voiau să petreacă mai mult timp în compania unei tinere pe care o considerau atrăgătoare.

— Bine atunci, spuse el încet, nu știu ce pot să-ți spun, dar mi-e foame. Dă-mi voie să te invit la prânz.

— Ar fi minunat, dar eu te invit pe dumneata, replică Robin zâmbind. Dumneata îmi faci *mie* o favoare.

47

... așa cum boul sfânt ce stă nepăsător, Cu coarne poleite și cunună înflorată... E doborât c-o lovitură avântată, Și tăvălește jos țărâna... Războinica fecioară nu zăbovi să-l căineze, Ci merse înainte, urmându-și calea ei...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Satchwell își luă rămas-bun de la angajata galeriei strângându-i amândouă mâinile și asigurând-o că va mai trece pe acolo în a doua parte a săptămânii. își luă un rămas-bun lingușitor și de la pictorița nemulțumită din Long Itchington, care se încruntă în timp ce el pleca.

— Galerii de provincie, chicoti el în timp ce ieșea cu Robin din Pump Rooms. Dar e ciudat să-mi văd lucrările lângă imaginile de carte poștală ale hoaștei ăleia, nu? Și parcă te stimulează puțin să fii expus unde te-ai născut. N-am mai fost aici de, Dumnezeule, tre' să fie 50 și ceva de ani. Ai mașină? Bun. Plecăm de aici, mergem în Warwick. E puțin mai încolo.

Satchwell vorbea întruna, în timp ce se îndreptau spre Land Rover.

— Nu mi-a plăcut niciodată Leamington Spa, spuse el întorcând capul ca să se uite în jur cu mișcări exagerate, deoarece avea un singur ochi la dispoziție. Prea de bonton pentru ăștia ca mine.

Robin află că Satchwell locuise în orașul-stațiune doar până la șase ani, când el și mama lui care-1 creștea singură se mutaseră în Warwick. Avea o soră mai mică, din al doilea mariaj al mamei, la care stătea acum. Decisese să-și opereze cataracta în timpul șederii în Anglia.

— Sunt încă cetățean britanic, am dreptul. Așa că atunci când m-au întrebat ăștia...

Satchwell făcu un gest amplu cu mâna înapoi, spre Royal Pump Rooms.

— ... dacă vreau să contribui cu câteva tablouri, m-am gândit, de ce nu? Le-am adus cu mine.

— Sunt minunate, minți Robin. Mai ai și alți frați?

Pusese întrebarea doar de dragul conversației, însă văzu cu coada ochiului că Satchwell întoarce capul spre ea astfel încât s-o poată privi cu ochiul nebandajat.

— Nu, spuse el după câteva clipe. A existat... am avut și o soră mai mare, dar a murit când eram mici.

— Ah, îmi pare rău, spuse Robin.

— Cum se întâmplă uneori, spuse Satchwell. Handicap major. Avea crize și așa mai departe. Era mai mare ca mine. Nu-mi amintesc mare lucru despre ea. Maică-mea a fost foarte afectată, evident.

— îmi imaginez, spuse Robin.

Ajunseseră la Land Rover. Robin, care evaluase deja în minte posibilele riscuri pentru ea dacă Satchwell s-ar dovedi periculos, era convinsă că pe timp de zi avea să fie în siguranță, mai ales că ea deținea controlul mașinii. Descuie portierele și se așeză la volan, iar Satchwell reuși să se urce, din a doua încercare, pe locul pasagerului.

— Da, de aici ne-am mutat în Warwick după ce Blanche a murit, spuse el, punându-și centura. Doar eu și maică-mea. Nu că Warwick ar fi mult mai bun, dar e *autentic.* Clădiri medievale autentice, înțelegi?

Dat fiind că Satchwell era născut și crescut în Midlands, Robin se gândi că accentul lui cockney era doar o fandoseală care dura de foarte mult timp. Când apărea, când dispărea și se amesteca cu o intonație ușor străină, după atât de mulți ani petrecuți în Grecia.

— în timp ce locul ăsta... victorienii și-au făcut de cap cu el, spuse el ridicând privirea spre fața acoperită de mușchi a unei Regine Victoria de piatră, în timp ce Robin ieșea cu spatele din locul de parcare. Uite-o și pe vaca asta bătrână și nenorocită.

Satchwell râse, apoi adăugă, în timp ce treceau pe lângă primărie:

— în ce hal e clădirea asta. Ăsta cu siguranță e un lucru pe care eu și Crowley îl aveam în comun. Ne-am născut aici și am urât orașul.

Robin crezu că nu auzise bine.

— Dumneata și...?

— Aleister Crowley.

— Crowley? repetă ea, în timp ce mergeau pe Parade. Scriitorul ocult?

— Da. S-a născut aici. Asta nu apare în prea multe ghiduri, pentru că nu le place. Aici ia-o la stânga. Haide, e în drumul nostru.

Peste câteva minute, Satchwell o îndrumă spre Clarendon Square, unde șirul de case înalte și albe rămânea un vestigiu al vechii grandori, chiar dacă acum clădirile fuseseră recompartimentate în apartamente.

— Aici s-a născut, spuse Satchwell cu satisfacție, arătând spre numărul 30. Nu e nicio placă, nimic. Bunilor oameni din Leamington Spa nu le place să vorbească despre el.

Robin ridică privirea spre ferestrele mari și pătrate, iar Satchwell continuă:

— Am avut și eu o fază Crowley în tinerețe. Știi că în copilărie a torturat o pisică până a murit doar ca să vadă dacă are nouă vieți?

— N-am știut, spuse Robin dând cu spatele.

— Probabil chiar aici, spuse Satchwell cu o satisfacție morbidă.

La fel ca la AC. La fel ca la AC. O nouă revelație o copleși pe Robin. Talbot începuse să caute similarități în horoscopul lui Satchwell și în cel al lui Crowley, Fiara autodeclarată, Baphomet, cel mai rău om din Occident. *Conexiunea LS.* Leamington Spa, bineînțeles.

De ce decisese Talbot, la luni întregi după începerea anchetei, că Satchwell merita un horoscop complet, singurul dintre suspecți care beneficia de această onoare? La urma urmei, alibiul lui părea foarte solid. Renașterea suspiciunii fusese un simptom al bolii lui Talbot, declanșat de coincidența locului de naștere al lui Satchwell și Crowley, sau descoperise că alibiul artistului șchiopăta, deși nu consemnase nicăieri asta? Satchwell continua să vorbească despre viața din Grecia, despre pictura lui și despre cât de dezamăgit era de cum o ducea Anglia, iar Robin scotea la intervale regulate zgomotele adecvate în timp ce în mintea ei trecea în revistă acele caracteristici ale horoscopului lui Satchwell pe care Talbot le considerase atât de incitante.

Marte în Capricorn: încăpățânat, hotărât, dar predispus la accidente.

Luna în Pești: nevroze/tulburări de personalitate/necinste.

Ascendent în Leu: niciun simț al moderației. îl irită orice solicitări din partea lor.

Ajunseră în Warwick în mai puțin de jumătate de oră și, cum promisese Satchwell, se treziră într-un oraș în contrast total cu străzile largi pe care se arcuiau fațadele albe din Leamington. O arcadă veche de piatră îi aminti lui Robin de Clerkenwell. Trecură pe lângă case din bușteni și grinzi, pavaje de piatră, străzi foarte înclinate și alei înguste.

— Mergem la Roebuck, propuse Satchwell când Robin parcă în piața centrală. E aici dintotdeauna. Cea mai veche crâșmă din oraș.

— Unde vrei, spuse Robin zâmbind, în timp ce verifica dacă are carnetul în geantă.

Merseră împreună prin centrul Warwick-ului, în timp ce Satchwell îi arăta obiectivele turistice pe care el le considera demne de a fi privite.

Era genul acela de bărbat care simte nevoia să atingă, bătând-o inutil pe Robin pe brat ca să-i atragă atenția, prinzând-o de cot în timp ce traversau strada și, în general, adoptând un aer posesiv, în timp ce se îndreptau spre Smith Street.

— Intrăm puțin? întrebă Satchwell când ajunseră în dreptul Picturesque Art Supplies.

Fără să mai aștepte răspunsul, o conduse în magazin, unde, în timp ce-și alegea pensule și uleiuri, vorbi afectat, plin de importanță, despre tendințele contemporane din artă și stupiditatea criticilor. *Ah, Margot,* se gândi Robin, dar apoi și-o imagină pe acea Margot Bamborough pe care o purta în minte judecând-o în contrapunct cu Matthew, cu nesfârșita lui rezervă de anecdote despre realizările lui sportive și discursul din ce în ce mai pompos despre creșteri salariale și bonusuri și simți că-i vine să-și ceară scuze, plină de umilință.

în sfârșit, ajunseră la Roebuck Inn, o crâșmă cu tavan scund de grinzi și o firmă cu cap de cerb afară, și aleseră o masă pentru două persoane din spate. Robin nu putu să nu observe coincidența: peretele din spatele lui Satchwell era presărat cu capete de animale, inclusiv un cerb împăiat, o antilopă și un berbec, ultimele două într-o nuanță arămie. Până și meniurile aveau siluete de cerbi cu coarne pe ele. Robin ceru o Coca-Cola Zero, în timp ce încerca să nu se gândească la zodiile cu coarne.

— Ar fi în regulă, întrebă ea zâmbind după ce chelnerița plecase spre bar, dacă ți-aș pune câteva întrebări despre Margot acum?

— Da, sigur, spuse Satchwell.

Zâmbi, lăsând să i se vadă iar dinții pătați, dar luă imediat meniul și începu să-l studieze.

— Te deranjează dacă iau notițe? întrebă Robin, scoțându-și carnetul.

— Dă-i drumul.

Continua să zâmbească, urmărind-o pe deasupra meniului cu ochiul nebandajat cum deschide carnetul și apasă butonul pixului.

— Deci, îmi cer scuze dacă vreuna dintre întrebările astea...

— Ești sigură că nil vrei să-ți iei o băutură adevărată? întrebă Satchwell, care-și comandase o bere. Nu suport să beau singur.

— Păi conduc, înțelegi, spuse Robin.

— Ai putea rămâne peste noapte. Nu cu mine, nu-ți face griji.

Adăugase imediat ultimele cuvinte, cu un zâmbet larg care la un bărbat atât de în vârstă aducea cu un rânjet lasciv de satir.

— La hotel, vreau să zic, și să-ți deconteze. Bănuiesc că iei bani buni de la familia lu' Margot pentru asta, nu?

Robin se mulțumi să zâmbească:

— Trebuie să mă întorc în Londra. Suntem foarte aglomerați.

Apoi continuă:

— Ar fi de mare ajutor dacă aș afla niște informații de background despre Margot. Cum v-ați întâlnit?

Satchwell îi spuse povestea pe care ea o știa deja, cum îl dusese un client la Clubul Playboy și acolo văzuse o fată de 19 ani numai picioare, cu urechi și coadă de iepuraș.

— Și v-ați împrietenit?

— Păi, nu știu dacă i-aș spune *așa.*

Cu ochiul lui rece ațintit asupra lui Robin, Satchwell spuse:

— Aveam o conexiune *sexuală* foarte puternică. Ea era virgină când ne-am cunoscut, înțelegi.

Robin continuă să zâmbească de formă. Satchwell nu avea s-o facă să se simtă stânjenită.

— Ea avea 19 ani, eu 25. Frumoasă fată, oftă Satchwell. Aș vrea să fi păstrat poze cu ea, dar după ce a dispărut nu mi s-a părut în regulă să le țin.

Robin avu impresia că o aude iar pe Oonagh. „I-a făcut poze.

înțelegi, poze." Probabil despre acele fotografii compromițătoare sau obscene vorbea Satchwell, pentru că, la urma urmei, n-ar fi avut de ce să se simtă vinovat dacă avea niște poze la minut.

Chelnerița se întoarse cu berea lui Satchwell și Coca-Cola Zero pentru Robin. Comandară de mâncare; după ce examină rapid meniul, Robin ceru o salată cu pui și șuncă; Satchwell comandă friptură cu cartofi prăjiți. După ce chelnerița plecă, Robin întrebă, chiar dacă știa răspunsul.

— Cât ați fost împreună?

— Vreo doi ani, în total. Ne-am despărțit, apoi ne-am împăcat iar. Nu-i plăcea că foloseam alte modele. Era geloasă. Margot nu era făcută să fie muză de artist. Nu-i plăcea să stea nemișcată fără să vorbească, ha ha... nu, m-am îndrăgostit până peste cap de Margot Bamborough. Da, era infinit mai mult decât un Iepuraș Playboy.

Bineînțeles, se gândi Robin, deși continuă să zâmbească politicos. *A ajuns doctoriță, la naiba.*

— Ai pictat-o vreodată?

— Da, spuse Satchwell. De câteva ori. Niște schițe și un tablou în mărime naturală. Le-am vândut. îmi trebuiau banii. Aș vrea să n-o fi făcut.

Deveni absent pentru scurt timp, examinând crâșma cu ochiul nebandajat, iar Robin se întrebă dacă în spatele feței foarte bronzate, atât de adânc ridată și închisă la culoare că părea sculptată în tec, ieșeau într-adevăr la suprafață vechile amintiri sau Satchwell juca rolul așteptat.

— Margot Bamborough era o fată pe cinste, spuse el încet.

Sorbi din bere, apoi continuă:

— Soțu' ei te-a angajat, nu?

— Nu, spuse Robin. Fiica ei.

— Ah, spuse el dând din cap. Da, bineînțeles: avea un copil. Nu arăta ca și cum ar fi născut, când ne-am întâlnit după ce se căsătorise. Zveltă ca întotdeauna. Amândouă soțiile mele s-au îngrășat peste cinci kile după fiecare copil.

— Câți copii ai? întrebă Robin politicos.

Ar fi vrut ca mâncarea să vină mai repede. Era mai greu să pleci când aveai mâncarea în față, iar intuiția îi spunea că era posibil ca dispoziția capricioasă a lui Paul Satchwell să nu dureze.

— Cinci, spuse Satchwell. Doi cu prima soție și trei cu a doua. N-am vrut așa: la ultima încercare ne-am ales cu gemeni. Toți sunt acum destul de mari, slavă Domnului. Copiii și arta nu merg împreună. îi iubesc, dar Cyril Connolly a avut dreptate. Inamicul talentului e cărucioru' din hol.

îi aruncă o privire scurtă cu singurul ochi vizibil și întrebă pe neașteptate:

— Deci soțul ei încă mai crede că am avut de-a face cu dispariția lui Margot, nu?

— Ce vrei să spui prin „încă"? întrebă Robin.

— A dat poliției numele meu, zise Satchwell. în seara în care ea a dispărut. A crezut că era posibil să fi fugit cu mine. Știai că eu și Margot ne întâlniserăm pe stradă cu câteva săptămâni înainte de dispariția ei?

— Da, spuse Robin.

— Asta i-a dat idei lu' cum îl cheamă. N-am cum să i-o iau în nume de rău, presupun că, într-adevăr, părea dubios. Și mie mi s-ar fi părut la fel, dacă femeia mea s-ar fi întâlnit cu o veche iubire chiar înainte să o taie, să dispară, vreau să zic.

Sosi mâncarea: friptura cu cartofi prăjiți a lui Satchwell părea apetisantă, dar Robin, prea ocupată să se concentreze asupra întrebărilor, nu citise detaliile trecute cu litere mici în meniu. Se așteptase la o farfurie cu salată, dar primi un platou de lemn cu mai multe boluri în care erau felii de cârnat fierbinte, humus și un amestec lipicios de verdeață cu maioneză, un ansamblu dificil de mâncat în timp ce lua notițe.

— Vrei niște cartofi prăjiți? se oferi Satchwell, împingând spre ea găletușa de metal.

— Nu, mulțumesc, spuse Robin zâmbind.

Mușcă din baghetă și continuă, cu pixul în mâna dreaptă:

— Margot ți-a vorbit despre Roy când v-ați întâlnit?

— Puțin, spuse Satchwell cu gura plină de friptură. încerca să pară nepă- sătoare. Asta faci când te întâlnești cu fostul tău, nu-i așa? Te prefaci că tu consideri că ai procedat bine. Că n-ai regrete.

— Crezi că avea regrete? întrebă Robin.

— Fericită nu era, se vedea. M-am gândit că nu-i dă nimeni atenție. încerca să pară curajoasă, dar mie mi s-a părut nefericită. Terminată.

— Atunci a fost singura oară când v-ați întâlnit?

Satchwell își mestecă friptura, privind-o gânditor pe Robin. în cele din urmă, înghiți și spuse:

— Ai citit declarația dată de mine poliției?

— Da.

— Atunci știi foarte bine, spuse el gesticulând cu furculița spre ea, că a fost doar atunci. *Nu-i așa?*

Zâmbea, încercând să dea o notă mucalită mustrării lui implicite, dar Robin simți înțepătura agresivă.

— Deci v-ați dus să beți ceva și ați discutat?

Se prefăcea că nu observase nuanța și îl provoca să devină defensiv. Satchwell spuse, pe un ton mai blând:

— Da, ne-am dus la un bar din Camden, nu departe de apartamentul meu. Ea făcuse o vizită la domiciliu unui pacient.

Robin notă ceva.

— Și îți mai amintești despre ce ați discutat?

— Mi-a spus că îl cunoscuse pe soțul ei la facultatea de medicină, că era ambițios și așa mai departe. Ce era oare? Cardiolog sau așa ceva?

Expresia lui nepăsătoare i se păru forțată lui Robin.

— Hematolog, spuse Robin.

— Asta e cu sângele? Da, pe Margot o impresionau întotdeauna oamenii inteligenți. Nu-și dădea seama că și ei pot fi niște căcați ca toți ceilalți.

— Ai avut impresia că doctorul Phipps era un căcat? întrebă Robin senină.

— Nu neapărat, spuse Satchwell. Dar mi s-a spus că avea un băț înfipt în fund și că era băiatu' mamii.

— Cine ți-a spus asta? întrebă Robin, oprindu-se cu pixul suspendat deasupra carnetului.

— Cineva care îl cunoscuse, răspunse el dând din umeri. Nu ești căsătorită?

Privirea îi era ațintită asupra mâinii ei stângi pe care nu avea nicio bijuterie.

— Am pe cineva, spuse Robin zâmbind scurt.

Era răspunsul pe care învățase să-l dea pentru a stopa încercările de flirt ale martorilor și ale clienților, pentru a ridica

bariere.

— Ah, spuse Satchwell. Eu îmi dau seama întotdeauna, dacă o femeie stă cu un tip fără căsătorie, atunci tre' să fie moartă după el. N-o ține lângă el nimic în afară de sentimente, nu?

— Presupun că nu, spuse Robin cu un zâmbet scurt, știind că Satchwell încerca s-o deconcerteze. Margot a vorbit despre ceva ce o îngrijora sau avea probleme? Acasă sau la muncă?

— Ți-am spus, era doar praf în ochi, spuse Satchwell mestecând cartofi prăjiți. Slujba e minunată, soțu' e minunat, copil frumos, casă frumoasă: inventa.

Satchwell înghiți.

— Și eu am făcut la fel: i-am zis că aveam expoziție, că luasem un premiu pentru un tablou, că sunt într-o trupă, că am prietenă stabilă... ceea ce era o minciună.

Satchwell pufni ușor.

— Mi-o amintesc pe tipa aia doar pentru că în seara aceea ne-am despărțit. Nu mă întreba acum cum o chema. Nu eram împreună de prea mult timp. Avea păr lung și negru și un tatuaj imens cu un păianjen în jurul buricului, cam atât îmi amintesc — da, mă rog, eu am pus capăt relației. Când am văzut-o iar pe Margot...

Satchwell ezită și apoi spuse, cu ochiul nebandajat nefocalizat:

— Eu aveam 35 de ani. E o vârstă ciudată. începi să-ți dai seama că 40 de ani chiar o să ți se întâmple și ție, nu doar altora. Tu câți ani ai, 25?

— Douăzeci și nouă.

— La femei apare mai repede îngrijorarea aia că îmbătrânești, spuse Satchwell. Ai deja copii?

— Nu, spuse Robin.

Apoi continuă:

— Deci Margot nu ți-a spus nimic care ar fi putut să indice un motiv de dispariție voluntară?

— Margot n-ar fi plecat lăsându-i pe toți baltă, spuse Satchwell, la fel de sigur asupra acestui aspect ca și Oonagh. Nu era felul ei. Era responsabilă din fire. Era o fată bună, înțelegi? Genul șefa clasei.

— Deci n-ați făcut planuri să vă întâlniți din nou?

— Niciun plan, spuse Satchwell mestecând cartofi prăjiți. I-am

spus că trupa mea cântă săptămâna următoare la Dublin Castle. I-am zis „vino dacă ești prin zonă", dar ea a spus că nu are cum să ajungă. Dublin Castle era o crâșmă din Camden. Cred că mai e încă acolo.

— Da, mai este.

— I-am zis anchetatorului că i-am pomenit lui Margot despre concert. I-am zis că eu aș fi vrut să ne întâlnim iar, dac-ar fi vrut și ea. N-aveam nimic de ascuns.

Robin își aminti opinia lui Strike că, dezvăluind această informație fără ca nimeni să i-o ceară, Satchwell se arăta un pic prea dornic să fie de ajutor. încercând să-și ascundă suspiciunea subită, întrebă:

— în seara în care ați cântat a văzut-o cineva pe Margot prin crâșmă?

Satchwell nu se grăbi să-i răspundă până nu termină de înghițit:

— Din câte știu eu, nu.

— Micul viking de lemn pe care i l-ai dat, spuse Robin urmărindu-1 cu atenție, cel pe care scria „Brunhilda" la bază...

— Cel pe care-1 ținea pe birou? spuse el cu un aer care lui Robin i se păru de vanitate satisfăcută. Da, i l-am dat demult, când eram împreună.

Era oare posibil să fie adevărat? se întrebă Robin. După despărțirea lor cu scântei, după ce el o încuiase în apartament astfel încât ea să nu se poată duce la muncă, după ce o lovise, după ce ea se căsătorise cu alt bărbat, oare Margot chiar ar fi păstrat prostioara aceea primită de la Satchwell? Nu se obișnuia ca, după o despărțire sfâșietoare, glumele și poreclele intime să fie moarte și îngropate, căci gândul la ele durea aproape mai tare ca amintirea certurilor și insultelor? După ce aflase despre infidelitatea lui Matthew, Robin donase în scopuri caritabile majoritatea cadourilor primite de la el, inclusiv elefantul de pluș care fusese primul lui cadou de Sf. Valentin și cutia de bijuterii pe care i-o dăduse la cea de-a 21-a aniversare. Dar Robin își dădu seama că Satchwell nu avea de gând să renunțe la poveste în varianta aceasta, așa că trecu la următoarea întrebare din carnet.

— Pe Clerkenwell Road era o tipografie cu care cred că ai

colaborat.

— Poftim? spuse Satchwell încruntându-se. O tipografie?

— O elevă pe nume Amanda White susține că a văzut-o pe Margot la o fereastră de la etaj care aparținea acelei tipografii în seara...

— Serios? spuse Satchwell. N-am colaborat niciodată cu nicio tipografie. Cine zice asta?

— în anii '80 s-a scris o carte despre dispariția lui Margot...

— Da? Mi-a scăpat.

— ... în care se spune că tipografia producea fluturași pentru același club de noapte pentru care dumneata ai făcut o pictură murală.

— Dumnezeule mare, spuse Satchwell pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat. Asta nu e colaborare. Nici măcar coincidență nu prea poți s-o numești. N-am auzit în viața mea de tipografia asta.

Robin își notă ceva și trecu la întrebarea următoare.

— Ce părere ți-a făcut Bill Talbot?

— Cine?

— Ofițerul anchetator. Primul.

— Ah, da, spuse Satchwell, dând din cap. Un tip foarte ciudat. Când am auzit după aceea că a avut o cădere psihică sau ceva de genu', nu m-a mirat. Mă întreba întruna ce am făcut în tot felul de date aleatoare. După aceea, mi-am dat seama că încerca să decidă dacă eu eram Măcelarul din Essex. A vrut să știe și ora la care m-am născut, ce naiba are asta de-a face cu orice...

— încerca să-ți facă horoscopul, spuse Robin.

îi explică pasiunea lui Talbot pentru astrologie.

— *Den to pistevo!',* spuse Satchwell iritat. Astrologie? Asta nu e amuzant. El a fost însărcinat cu cazul ăsta, cât?

— Șase luni.

— Dumnezeule, spuse Satchwell încruntându-se astfel încât banda adezivă transparentă care îi ținea bandajul peste ochi se încreți.

— Cred că cei din jurul lui Talbot și-au dat seama cât de gravă e boala lui abia când ea a devenit prea evidentă ca să poată fi ignorată.

Scoase din geantă câteva foi de hârtie pe care își pusese

diverse semne: fotocopii ale declarațiilor date de Satchwell lui Talbot și Lawson.

— Ce-s astea? întrebă el tăios.

— Declarațiile tale în fața poliției, spuse Robin.

— De ce sunt — ce-s alea, stele? — peste tot...

— Sunt pentagrame, spuse Robin. Asta e declarația pe care ți-a luat-o Talbot.

Văzând că Satchwell avea acum o expresie precaută, Robin adăugă:

— E doar o treabă de rutină, am făcut la fel cu toți cei intervievați de poliție. Știu că declarațiile dumitale au fost verificate la acel moment, dar mă întrebam dacă am putea să le reluăm, în caz că-ți amintești ceva util?

Luând tăcerea lui drept consimțământ, Robin continuă:

— Erai singur la atelier în după-amiaza de 11 octombrie, dar la ora 5 ai primit un apel de la un anumit domn... Hendricks?

— Hendricks, da, spuse Satchwell. La momentul ăla era agentul meu.

— La 6 și jumătate te-ai dus să mănânci la o cafenea din zonă, unde ai avut o conversație cu femeia de la casă, pe care ea și-a amintit-o. Apoi te-ai întors acasă să te schimbi și în jur de ora 8 ai ieșit iar, ca să te întâlnești cu câțiva prieteni la un bar numit Joe Bloggs. Toți cei trei prieteni cu care ai băut ți-au confirmat declarația... nu ai nimic de adăugat?

— Nu, spuse Satchwell. Totul pare în regulă.

Robin avu impresia că sesizează o vagă senzație de ușurare.

— Vreunul dintre prietenii aceștia îl cunoștea pe Roy Phipps? întrebă ea în treacăt.

— Nu, spuse Satchwell fără să zâmbească.

Apoi, schimbând subiectul, continuă:

— Fiica lui Margot trebuie să aibă 40 de ani acum, nu?

— A împlinit 40 de ani anul trecut.

— *Ela,* spuse Satchwell scuturând din cap. Timpul ăsta...

Una dintre mâinile lui de culoarea mahonului, încrețită și împodobită cu mult argint și inele cu turcoaz, făcu o mișcare lină, imitând un avion de hârtie în zbor.

— ... apoi, într-o zi, ești bătrân și nici nu-ți dai seama cum s-a scurs.

— Când te-ai mutat în străinătate?

— Nici n-am vrut să mă mut, cel puțin la început. La sfârșitul lui '75 m-am apucat să călătoresc.

Aproape că-și terminase friptura.

— Ce te-a făcut...?

— Mă gândeam de ceva timp să călătoresc. Dar după ce Creed a omorât-o pe Margot — a fost ceva atât de oribil — un șoc atât de mare — nu știu, voiam o schimbare de decor.

— Asta crezi că i s-a întâmplat? Că a omorât-o Creed?

Satchwell băgă în gură ultima bucată de friptură, o mestecă și o înghiți înainte de a răspunde.

— Păi, da. Evident, la început am sperat că își părăsise pur și simplu bărbatul și că se ascunde pe undeva. Dar apoi totul dura din ce în ce mai mult și... da, toată lumea credea că fusese Măcelarul din Essex, inclusiv poliția. Nu doar ăla nebun, și al doilea, ăla care a preluat cazul.

— Lawson, spuse Robin.

Satchwell dădu din umeri, ca și cum numele polițistului nu conta, și întrebă:

— O să-l intervievați pe Creed?

— Așa sperăm.

— De ce ar spune adevărul acum?

— îi place publicitatea, spuse Robin. Poate că o să-i placă ideea de a face senzație în ziare. Deci dispariția lui Margot a fost un șoc pentru dumneata?

— Păi, da, evident, spuse Satchwell, încercându-și dinții cu limba. Tocmai o văzusem iar și... n-o să pretind că eram încă *îndrăgostit* de ea sau ceva de genul ăsta, dar... *tu* ai fost vreodată implicată într-o anchetă a poliției?

întrebarea lui avusese o nuanță agresivă.

— Da, spuse Robin. în mai multe. A fost stresant și intimidant de fiecare dată.

— Păi, iată, spuse Satchwell îmbunat.

— Ce te-a făcut să alegi Grecia?

— N-am ales-o, de fapt. Am primit o moștenire de la bunică-mea și m-am gândit să-mi iau liber o perioadă, să văd Europa, să pictez... m-am dus în Franța și în Italia, și în '76 am ajuns în Kos. Am lucrat într-un bar. în timpul liber pictam. Am vândut destul de

multe tablouri turiștilor. Am cunoscut-o pe prima soție... și n-am mai plecat.

Satchwell dădu din umeri.

— Mai voiam să te întreb ceva, spuse Robin punând declarațiile poliției la fundul micul ei teanc. Am aflat că există o persoană care susține că a văzut-o pe Margot la o săptămână după ce ea a dispărut. Poliția nu a fost informată niciodată despre asta.

— Da? spuse Satchwell, părând interesat. Unde?

— în Leamington Spa, spuse Robin, în cimitirul bisericii AII Saints.

Sprâncenele dese și albe ale lui Satchwell se înălțară, întinzându-i banda adezivă care îi ținea bandajul pe ochi.

— La AII Saints? repetă el, uluit.

— Se uita la morminte și, cică avea părul vopsit negru.

— Cine a văzut-o?

— Un bărbat care vizita zona pe motocicletă. I-a spus despre asta asistentei de la cabinetul St John, doi ani mai târziu.

— I-a spus *asistentei?*

Maxilarul lui Satchwell se încleștă.

— Și ce altceva ți-a mai spus *asistenta?* întrebă el, examinând fața lui Robin.

Părea să se fi înfuriat brusc și pe neașteptate.

— O cunoști pe Janice? spuse Robin, întrebându-se de ce părea Satchwell atât de furios.

— Așa o cheamă? spuse Satchwell. Nu-mi aminteam.

— Dar o cunoști?

Satchwell își băgă în gură câțiva cartofi prăjiți. Robin își dădea seama că încearcă să se decidă dacă să-i spună și simți acel elan de însuflețire care făcea să merite orele lungi și plictisitoare de muncă, statul degeaba și nopțile albe.

— îi place să bage zâzanie, spuse Satchwell tăios. Asistenta aia bagă zâzanie. Ea și Margot nu se plăceau. Margot mi-a spus că nu-i place de ea.

— Când?

— Când ne-am întâlnit pe stradă, cum ți-am spus...

— Credeam că nu ați discutat despre serviciul ei?

— Ei bine, mi-a spus asta. Se certaseră sau așa ceva. Nu știu. Mi-a spus în treacăt. Mi-a spus că nu-i place de asistentă.

Era ca și cum de sub pielea întunecată și tăbăcită apăruse o mască dură: bărbatul fermecător și ușor amuzant, cu fața încreștită, fusese înlocuit de un bătrân răutăcios cu un singur ochi. Robin își aminti cum i se încorda lui Matthew partea de jos a feței când se enerva, ceea ce-1 făcea să semene cu un câine care poartă botniță, dar ea nu era intimidată. Simți la Satchwell același instinct viclean de conservare ca la fostul ei soț. Indiferent cum le tratase pe Margot sau pe cele două soții care îl părăsiseră, Satchwell s-ar fi gândit de două ori înainte s-o pălmuiască într-o crâșmă aglomerată din orașul în care locuia sora lui.

— Pari furios, spuse ea.

— *Gia chări tou,* bineînțeles că sunt furios — asistenta aia, cum o cheamă? A încercat să mă implice, nu? A inventat o poveste ca să pară că Margot a fugit ca să fie cu mine...

— Janice n-a inventat povestea. Am verificat, văduva domnului Ramage a confirmat că fostul ei soț le-a spus oamenilor că se întâlnise cu o femeie dispărută...

— Ce altceva ți-a mai spus *Janice?* întrebă Satchwell din nou.

— Nu te-a menționat niciodată, spuse Robin, acum extrem de curioasă. Nici nu aveam idee că vă cunoșteați.

— Dar ea susține că Margot a fost văzută în Leamington Spa după ce a dispărut? Nu, știe exact ce face, fir-ar a naibii.

Satchwell luă încă un cartof prăjit, îl mâncă, apoi se ridică brusc în picioare și trecu pe lângă Robin, care se uită după el peste umăr și-l văzu intrând cu pași mari în toaleta pentru bărbați. Privit din spate părea mai bătrân: Robin putea să-i vadă prin părul alb și rar pielea roz a capului, iar blugii îi atârnau pe fund.

Presupuse că Satchwell considera interviul lor încheiat. Dar mai avea un as în mânecă: unul poate periculos, dar pe care prefera să-l folosească decât să accepte încheierea unui interviu care mai mult stârnise întrebări noi decât oferise răspunsuri.

Satchwell reapăru după nu mai puțin de cinci minute, iar Robin își dădu seama că în timpul acelei absențe se montase singur. în loc să se așeze, rămase în picioare aplecat deasupra ei și spuse:

— Nu cred că ești defectivă, fir-ar a dracu'. Cred că ești jurnalistă.

Văzut de jos, gâtul lui de broască țestoasă era de-a dreptul

frapant. Lanțul, inelele cu turcoaz și argint și părul lung păreau acum o costumație extravagantă.

— Poți s-o suni pe Anna Phipps ca să verifici, spuse Robin. Am numărul ei aici. De ce crezi că presa ar fi interesată de dumneata?

— M-am săturat de ei data trecută. Eu am plecat. N-am nevoie de așa ceva. Ar trebui să mă recuperez.

— Un ultim lucru, spuse Robin, și cred că vrei să auzi asta.

învățase trucul de la Strike. *Rămâi calmă, dar fermă. Fă-i să-și facă griji că ai putea să știi și altceva.*

Satchwell se întoarse, privind-o dur cu ochiul nebandajat. Nu mai rămăsese nicio urmă de flirt, nicio încercare de a o lua de sus. Acum Robin era o egală; o adversară.

— Nu vrei să stai jos? spuse ea. Nu durează mult.

După o scurtă ezitare, Satchwell se așeză pe scaunul lui. Capul lui încărunțit bloca acum capul de cerb împăiat de pe peretele de cărămidă din spatele lui. Din unghiul lui Robin, coarnele păreau să iasă direct din părul alb care îi cădea în bucle pleoștite pe umeri.

— Margot Bamborough știa despre dumneata ceva ce nu voiai să se afle, spuse Robin. Nu-i așa?

Satchwell se uită urât la ea.

— Visul cu perna? spuse Robin.

Toate trăsăturile de pe fața lui se ascuțiră, dându-i o expresie de vulpe. Pieptul ars de soare și încrețit sub părul alb se prăbuși când Satchwell expiră.

— A spus cuiva, nu-i așa? Cui?

înainte ca Robin să apuce să răspundă, Satchwell continuă:

— Soțului, bănuiesc? Sau irlandezei ăleia nenorocite, nu-i așa?

Maxilarele lui se mișcau de parcă încă ar fi avut ceva de mestecat.

— N-ar fi trebuit să-i spun niciodată. Asta faci când ești beat și îndrăgostit, sau ce dracu' eram noi. Apoi m-am chinuit ani de zile că ea o să...

Propoziția se stinse în tăcere.

— Ți-a vorbit despre asta când v-ați întâlnit din nou? întrebă Robin tatonând și prefăcându-se că știe mai multe decât știa de fapt.

— A întrebat de biata maică-mea, spuse Satchwell. M-am gândit atunci, oare se ia de mine? Dar nu cred. Poate că învățase altceva ca doctoriță, poate că asta îi schimbase opiniile. Trebuie să fi văzut oameni ca Blanche. O viață care nu merită trăită.

Satchwell se aplecă ușor în față.

—în orice caz, eu tot cred că a fost un vis. Bine? Aveam șase ani. Am visat. Și chiar dacă n-a fost un vis, amândouă sunt moarte acum și nu poate nimeni să mă contrazică. Maică-mea a murit în '89, era bătrână. Nu mai poți s-o prinzi acum cu nimic, biata de ea. Mamă singură, care încerca să se descurce cum putea cu noi. E o milostivire să curmi suferința cuiva. E milă.

Când Satchwell se ridică în picioare, tot sângele îi fugise din obrajii bronzați. Posomorât, se întoarse și începu să se îndepărteze, dar când era pe punctul de a dispărea se întoarse brusc și se apropie de ea clătinându-se, cu maxilarul frământându-i-se.

—Cred, spuse el cu toată răutatea de care era în stare, că ești o târfă mică și scârboasă.

Apoi plecă, de data aceasta definitiv.

Pulsul lui Robin era doar puțin crescut. Emoția care o domina era entuziasmul. Dădu la o parte holurile neapetisante, trase spre ea găletușa de metal pe care o lăsase Satchwell și termină cartofii prăjiți ai artistului.

48

Sir Artegall, care de multă vreme, Jurase să înfăptuiască... însărcinarea ce i-o poruncise ea, Se îndreptă încet spre țărmul mării...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Slujba pentru Joan se termină cu cea mai îndrăgită rugăciune a marinarilor, „Tată veșnic, salvatorul nostru". în timp ce congregația cânta cuvintele familiare, Ted, Strike, Dave Polworth și trei dintre camarazii lui Ted din echipa de salvamari purtau pe umeri sicriul pe culoarul bisericii simple cu pereți crem, grinzi de lemn și vitralii care-1 înfățișau pe Sf Mau- dez cu mantie violet, după care fuseseră numite atât satul, cât și lăcașul de cult. Flancat de o insulă cu un turn pe ea și de o focă pe o stâncă, sfântul urmărea ieșirea din biserică a celor care purtau sicriul.

O, Salvatorule, care cu-al tău cuvânt Supui valuri mărețe și iuțitul vânt, Care ai mers pe-adâncul plin

de spumă, Și-ai împăcat puternica furtună...

Polworth, de departe cel mai scund dintre cei șase bărbați, se afla chiar în spatele lui Strike, străduindu-se să preia și el din greutatea sicriului.

Participanții la slujbă, mulți nevoiți să stea în spatele bisericii arhipline sau să asculte de afară, formară un cerc respectuos în jurul mașinii funerare, când sicriul lucios de stejar fu încărcat înăuntru. Abia dacă se auzi un murmur când ușile din spate ale acesteia se închiseră cu un pocnet în urma rămășițelor pământești ale lui Joan. în timp ce șoferul cu spatele drept și palton gros și negru se urca la volan, Strike îl luă pe după umeri pe Ted. Priviră împreună cum dricul se îndepărta. Strike simți tremurul lui Ted.

— Uite câte flori sunt, Ted, spuse Lucy, cu ochii aproape închiși de cât de umflați erau.

Se întoarseră toți trei și examinară puzderia de coroane, cununi și buchete care creau o explozie de culoare pe peretele exterior al micuței biserici.

— Minunați crini, Ted, uite... de la Marion și Gary, tocmai din Canada...

Membrii congregației continuau să iasă din biserică, pentru a li se alătura celor de afară. Toți avansau în lateral, pe lângă peretele bisericii, păstrând distanța față de familie. Cu siguranță, Joan ar fi fost încântată de mulțimea omagiilor florale, iar mesajele pe care Lucy i le citea cu voce tare lui Ted, ai cărui ochi erau la fel de umflați și roșii ca ai ei, îi aduseră lui Strike o consolare neașteptată.

— Ian și Judy, îi spuse ea unchiului ei. Terry și Olive...

— Sunt o grămadă, nu-i așa? se minună Ted.

Strike se gândi că, acum, cei care participaseră la funeralii și care umblau șoptind de la unul la altul se întrebau, fără îndoială, dacă ar fi fost o dovadă de insensibilitate din partea lor să plece imediat spre Ship and Castle, unde se ținea parastasul. Nu putea să-i învinovățească; și el tânjea după o halbă și, poate, și o tărie.

— „Cu cea mai profundă compasiune, din partea lui Robin, Sam, Andy, Saul și Pat", citi Lucy cu voce tare, întorcându-se cu un zâmbet spre Strike. Ce frumos. I-ai spus tu lui Robin că trandafirii roz erau florile preferate ale lui Joan?

— Nu cred, spuse Strike, care nu știuse nici el.

Faptul că agenția lui era reprezentată aici, printre omagiile aduse lui Joan, contă foarte mult. Spre deosebire de Lucy, Strike avea să călătorească înapoi spre Londra singur, cu trenul. Chiar dacă în ultimele zece zile tânjise după singurătate, perspectiva camerei lui tăcute de la mansardă era lipsită de veselie, după aceste lungi zile de groază și pierdere. Trandafirii, care erau pentru Joan, erau și pentru el: nu vei fi singur, acesta era mesajul lor, ai ceva ce ai construit și, bun, poate că nu e o familie, dar totuși în Londra te așteaptă oameni care țin la tine. Strike își spuse „oameni", pentru că pe cartonaș erau cinci nume, dar se îndepărtă de biserică gândindu-se doar la Robin.

Lucy îi duse cu mașina lui Ted la Ship and Castle, lăsându-1 pe Greg să-i urmeze cu băieții. Niciunul dintre ei nu vorbi în mașină; se instalase un fel de epuizare emoțională.

Joan știuse ce face, se gândi Strike în timp ce privea pe geam străzile familiare. Era recunoscător că nu mergeau la crematoriu, că aveau să recupereze trupul sub o formă care putea fi strânsă la piept și dusă pe o barcă, în liniștea unei viitoare după-amiezi însorite, doar familia, ca să-și ia un rămas-bun definitiv, în intimitate.

Ferestrele restaurantului Ship and Castle dădeau spre Golful St Mawes, care era întunecat, dar liniștit. Strike comandă bere pentru el și Ted, se asigură că unchiul lui ajunge pe un scaun în mijlocul unui grup de prieteni plini de solicitudine și se întoarse la bar să ia un Famous Grouse dublu. îl dădu pe gât, apoi își luă halba și se duse la fereastră.

Marea era de un gri-deschis, licărind din când în când acolo unde se oglindeau marginile argintii ale norilor. Văzut de la fereastra hotelului, St Mawes era ca un tablou în nuanțe de gri și cenușiu, dar bărcuțele cu vâsle ancorate la mal erau o pată de culoare veselă și bine-venită.

— Ești în regulă, Diddy?

Strike se întoarse: lisa, care se apropiase împreună cu Polworth, întinse brațele și îl îmbrățișă pe Strike. Toți trei fuseseră împreună la Școala Primară St Mawes. Strike își aminti că, pe vremea aceea, lisei nu îi plăcea prea mult de Polworth, care fusese întotdeauna nepopular în rândul colegelor. Peste umărul lui Dave, Strike o văzu pe soția lui, Penny, care discuta cu un grup de prietene.

— Nick chiar a vrut să vină, Corm, dar a trebuit să lucreze.

— Sigur, spuse Strike. Foarte frumos din partea ta că ai venit, lisa.

— Am iubit-o pe Joan, spuse ea simplu. Maică-mea și taică-meu o să-l invite pe Ted la ei vineri seară. Taică-meu îl duce marți să joace golf.

Cele două fiice ale soților Polworth, care nu erau cunoscute pentru buna lor purtare, se jucau prinselea printre cei veniți la parastas. Cea mai mică dintre ele — Strike nu reușea să-și amintească niciodată care era Roz și care Mei — se repezi printre ei și se ascunse după picioarele lui Strike, agățându-se de el ca și cum ar fi fost o mobilă. Scoase capul ca să se uite la sora ei, apoi plecă iar în fugă, chicotind.

— Iar sâmbătă Ted vine la noi, spuse Polworth, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Niciunul dintre soți nu își corecta vreodată copiii, dacă aceștia nu îi deranjau în mod direct.

— Așa că nu-ți face griji, Diddy, o să ne asigurăm că bătrânul e în regulă.

— Mersi, prietene, spuse Strike cu greutate.

Nu plânsese la biserică și în niciuna dintre aceste ultime zile oribile, pentru că fuseseră atât de multe de organizat, iar activitatea îi aducea alinare. însă bunătatea manifestată de vechii lui prieteni se infiltra prin mecanismele lui de apărare: ar fi vrut să-și exprime recunoștința cum se cuvine, deoarece Polworth încă nu îl lăsase să spună tot ce ar fi vrut despre cum îi ajutase pe el și pe Lucy să ajungă la muribunda Joan. Dar, înainte ca el să apuce să deschidă gura, Penny Polworth se alătură grupului lor, urmată de două femei pe care Strike nu le recunoscu, dar care îi zâmbeau larg.

— Salut, Corm, spuse Penny, care avea ochi negri și un nas borcănat și care își prindea părul într-o simplă coadă de cal de când avea cinci ani. Abigail și Lindy voiau foarte mult să te cunoască.

— Bună, spuse Strike fără să zâmbească.

Dădu mâna cu amândouă, deja iritat pentru că era convins că urmau să vorbească despre succesele lui de detectiv. Astăzi, mai mult decât oricând, ar fi vrut să fie doar nepotul lui Joan. Presupuse că Abigail era fiica lui Lindy, pentru că, dacă ignorai bronzul fals și sprâncenele perfect simetrice și pensate cu grijă ale femeii mai tinere, aveau aceeași față rotundă și plată.

— Era foarte mândră de tine, spuse Lindy.

— Urmărim tot ce scriu ziarele despre tine, spuse rotofeia Abigail, care părea pe punctul de a începe să chicotească.

— La ce lucrezi acum? spuse Lindy, sorbindu-1 din priviri. Presupun că nu poți să spui, nu-i așa?

— Ai avut vreodată de-a face cu familia regală? întrebă Abigail.

La dracii'.

— Nu, spuse Strike. Scuzați-mă, trebuie să fumez.

Știa că le ofensase, dar nu-i păsa, chiar dacă își imagina dezaprobarea lui Joan în timp ce se îndepărta de grupul de la fereastră. Ce te-ar fi costat, ar fi spus ea, să le faci pe plac prietenelor lui Penny și să discuți despre munca ta? Lui Joan îi plăcuse să se mândrească cu el, nepotul care îi fusese aproape ca un fiu, și Strike își aminti brusc, după aceste zile lungi de vinovăție, de ce evitase atât de mult timp să se întoarcă în micul orășel: pentru că se trezea că se înăbușe încet sub povara ceștilor de ceai, a mileurilor și a conversațiilor conduse cu grijă, a mândriei sufocante a lui Joan, a curiozității vecinilor și privilor furișate către piciorul lui fals, când credeau că el nu-i vede.

în timp ce traversa cu greutate holul, scoase mobilul și apăsă pe numărul lui Robin fără să aibă ceva clar în cap.

— Salut, spuse ea, ușor surprinsă să primească vești din partea lui.

— Salut, spuse Strike.

Se opri în ușa hotelului ca să scoată o țigară din pachet cu dinții. Traversă strada și o aprinse, privind marea pe deasupra noroaielor lăsate de reflux.

— Voiam doar să văd ce mai e și să-ți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru florile din partea agenției. Au însemnat mult pentru familie.

— Mă bucur... Cum a fost slujba?

— A fost, știi... o slujbă, spuse Strike, privind un pescăruș care plutea pe marea calmă. La tine sunt ceva noutăți?

— De fapt, da, spuse Robin, după o foarte scurtă ezitare, dar probabil că acum nu e momentul potrivit. îți povestesc când te...

— E un moment foarte potrivit, spuse Strike, care tânjea după normali- tate, după ceva nelegat de Joan, pierdere sau St Mawes.

Așa că Robin îi relată cum decursese interviul ei cu Paul

Satchwell, iar Strike ascultă în tăcere.

— ... apoi m-a făcut târfă mică și scârboasă, încheie Robin, și a plecat.

— Dumnezeule mare, spuse Strike sincer uluit, nu doar că Robin reușise să smulgă atât de multe informații de la Satchwell, dar și de ceea ce aflase ea.

— Acum stăteam și căutam date pe telefon — sunt în Land Rover și o să pornesc imediat spre casă. Blanche Doris Satchwell a murit în 1945, la vârsta de 10 ani. E îngropată într-un cimitir de lângă Leamington Spa. Satchwell a spus că a fost o eutanasiere. Mă rog...

Robin se corectă.

— ... el a spus că a fost un vis, și așa i-a spus și lui Margot, ca să păstreze posibilitatea de a nega, corect? Dar te traumatizează să porți cu tine o astfel de amintire de la șase ani, nu-i așa?

— Absolut, îi oferă un fel de mobil, dacă a crezut că Margot ar putea să spună autorităților...

— Exact. Dar ce crezi despre partea cu Janice? De ce nu ne-a spus că îl cunoștea pe Satchwell?

— Foarte bună întrebare. Mai spune-mi o dată ce-a zis Satchwell despre Janice.

— Când i-am spus că Janice era cea care a declarat că Margot fusese zărită în Leamington Spa, Satchwell a spus că lui Janice îi plăcea să bage zâzanie și că încerca să-l implice cumva în dispariția lui Margot.

— Foarte interesant, într-adevăr, spuse Strike încruntându-se la pescărușul legănat de apă care privea concentrat orizontul, cu ciocul lui curbat și crud îndreptat într-acolo. Și despre Roy ce-a spus?

— A spus că cineva îi spusese că Roy era un „băiatu' mamii" care „avea un băț în fund". Dar n-a vrut să-mi spună cine.

— Nu pare stilul lui Janice, dar nu se știe niciodată. Excelent lucrat, Robin.

— Mersi.

— Discutăm pe îndelete despre cazul Bamborough după ce mă întorc, spuse Strike. Mă rog, trebuie să discutăm despre tot.

— Super. Sper ca restul șederii tale să fie în regulă.

Tonul lui Robin avea acea finalitate care indica iminența sfârșitului convorbirii. Strike ar fi vrut să o mai țină la telefon, dar, în mod evident, Robin considera că n-ar trebui să-i monopolizeze

timpul în această ultimă după-amiază petrecută cu familia îndoliată, iar lui nu-i veni în minte niciun pretext ca să o mai țină de vorbă. își luară la revedere și Strike băgă mobilul înapoi în buzunar.

— Poftim, Diddy.

Polworth ieșise din hotel cu două halbe pline. Strike îi mulțumi pentru bere și începură să bea amândoi, privind golful.

— Mâine te întorci la Londra, nu-i așa? întrebă Polworth.

— Da, răspunse Strike. Dar nu pentru mult timp. Joan își dorea să-i ducem cenușa în larg, cu barca lui Ted, și să o împrăștiem în mare.

— Frumoasă idee, spuse Polworth.

— Ascultă, prietene — mulțumesc pentru tot.

— Taci din gură, spuse Polworth. Ai fi făcut la fel pentru mine.

— Ai dreptate. Așa e.

— Ție ți-e ușor să spui, tâmpitule, spuse Polworth imediat, ținând cont că maică-mea e moartă și taică-meu dracu' știe pe unde o fi.

Strike râse.

— Păi, eu sunt detectiv particular. Vrei să ți-1 găsesc?

— Căcat, nu, spuse Polworth. Cale sprâncenată.

Sorbiră din beri. O spărtură apăru între nori pentru scurt timp și marea se transformă brusc într-un covor de diamante, iar pescărușul care plutea pe ea, într-un origami din hârtie albă. Strike se întreba într-o doară dacă devotamentul fierbinte al lui Polworth pentru Cornwall era o reacție împotriva tatălui său absent născut în Birmingham. Polworth vorbi iar:

— Apropo de tați... Joan mi-a spus că al tău vrea să vă întâlniți.

— Ți-a spus?

— Nu te enerva, știi cum era ea. Voia doar să-mi spună că treci printr-un moment dificil. înțeleg că nu e nimic de făcut?

— Nu, spuse Strike. Nu e nimic de făcut.

Scurta tăcere fu întreruptă de țipetele și strigătele celor două fiice ale lui Polworth care ieșiră în fugă din hotel. Ignorându-și tatăl și pe Strike, se strecurară pe sub lanțul care separa strada de pietrișul umed și alergară la marginea apei, urmărite o clipă mai târziu de nepotul lui Strike, Luke, cu

două gogoși umplute cu cremă în mâini pe care, în mod evident, avea de gând să le arunce spre fete.

— HEI! urlă Strike. NU!

Luke se posomori.

— Dar ele au început, spuse el.

Se întoarse cu spatele ca să-i arate lui Strike o pată albă în partea de jos a hainei negre, special cumpărate pentru funeraliile străbunicii lui.

— Iar eu îi pun capăt, spuse Strike, în timp ce fetele lui Polworth chicoteau, ițindu-și capetele deasupra bărcii cu vâsle în spatele căreia se adăpostiseră. Pune alea înapoi de unde le-ai luat.

Luke mușcă sfidător dintr-o gogoașă, uitându-se urât la unchiul lui, apoi se întoarse și porni spre hotel.

— Mizerabil mic, murmură Strike.

Polworth privi indiferent în timp ce fetele lui începeau să se împroaște cu picioarele apă și nisip. Reacționă abia când cea mică își pierdu echilibrul și căzu pe spate în apa înghețată adâncă de jumătate de metru, ceea ce îi smulse un țipăt de șoc.

— Fir-ar să fie... intrați înăuntru. Haide, nu mai urla acum, e vina ta — haide, înăuntru, imediat!

Cei trei Polworth o luară spre Ship and Castle, lăsându-1 din nou singur pe Strike.

Pescărușul care se legăna pe apă, fără îndoială obișnuit cu mulțimea de turiști și cu pufăitul și scrâșnetul feribotului de Falmouth și ale bărcilor de pescuit care ieșeau și intrau în fiecare zi în golf, nu se arătase deloc tulburat de țipetele și strigătele fetelor lui Polworth. Ochii lui pătrunzători erau ațintiți asupra unui lucru din larg pe care Strike nu îl putea vedea. Abia când norii se închiseră iar și marea se întunecă până căpătă culoarea fierului, pasărea își luă în sfârșit zborul. Privirea lui Strike o urmări cum se înalță deschizându-și larg aripile curbate, ieșind din adăpostul golfului și îndepărtându-se în largul mării, gata să-și reia ocupația grea, dar necesară a supraviețuirii.

Partea a cincea

... destrăbălată primăvară, în flori împestrițată...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

49

După-ndelungi furtuni și vânturi roată, Și-arată soarele voioasa-i față;
Așa și după relele prilejuite des de soartă,
Urmează iar răgaz de mare fericire; Altfel sărmanii ar pieri de deznădăjduire...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

La ora 8 a dimineții în care ar fi trebuit să se întâlnească cu fostul ei soț pentru mediere, Robin ieși din stația Tottenham Court Road sub un cer azuriu. După lungile luni de ploi și furtuni, lumina soarelui părea un mic miracol, iar Robin, care nu avea de făcut nicio supraveghere, se îmbrăcase în rochie, bucuroasă să scape de blugii și bluzele ei de zi cu zi.

Deși furioasă pe Matthew care contramandase întâlnirea cu numai 24 de ore înainte („Clientul meu regretă că a intervenit o chestiune urgentă de natură personală. Dat fiind că nici eu nu voi fi disponibil în ultima parte a lunii martie, vă propun să găsim o dată convenabilă pentru ambele părți în aprilie") și bănuind că acesta trăgea de timp doar ca să-și demonstreze puterea și să pună și mai multă presiune, pentru ca ea să renunțe la orice pretenție asupra contului comun, dispoziția îi fu ameliorată de soarele de dimineață care făcea să strălucească particulele de praf din aer și care lumina șantierul care nu se mai încheia odată din capătul lui Charing Cross Road. Adevărul, care i se impusese aproape cu forța în timpul celor cinci zile libere pe care Strike insistase ca ea să și le ia, era că munca o făcea mai fericită. în lipsa oricărei dorințe de a se duce acasă în Yorkshire, unde trebuia să facă față obișnuitului baraj de întrebări al mamei despre divorț și slujbă și având fonduri insuficiente pentru a pleca din Londra într-o mini-vacanță solitară, își petrecuse majoritatea timpului rezolvându-și treburile restante

sau lucrând la cazul Bamborough.

Avea, dacă nu indicii clare, cel puțin câteva idei, iar acum se ducea devreme la birou pentru că spera să-l prindă pe Strike înainte să înceapă agitația. Robin traversă strada, în timp ce picamerele acopereau strigătele muncitorilor, și ajunse în umbra liniștită a clădirilor de pe Denmark Street, unde magazinele nu se deschiseseră încă.

Când aproape ajunsese în vârful scărilor metalice, auzi voci din spatele ușii de sticlă a biroului. Deși nu era încă 8 și un sfert, lumina era deja aprinsă.

— 'Neața, o întâmpină Strike când ea deschise ușa.

Era lângă ceainic și părea surprins s-o vadă atât de devreme.

— Credeam că vii abia la ora prânzului.

— S-a contramandat, zise Robin.

Se întrebă dacă Strike uitase ce ar fi trebuit ea să facă în dimineața aceea sau era discret din cauza lui Morris, care stătea pe canapeaua de piele ecologică. Deși Morris era la fel de arătos ca întotdeauna, ochii lui albaștri și strălucitori erau injectați, iar pe maxilar se zărea umbra bărbii nerase.

— Salut, nu te-am văzut de mult, spuse el. Uită-te la tine, ești ca o reclamă la momente de relaxare.

Robin îi ignoră comentariul, dar, în timp ce își atârna geaca, se trezi dorindu-și să nu fi purtat rochie. Detesta că Morris o inhiba, dar i-ar fi fost mai ușor să poarte blugi, ca de obicei.

— Morris l-a prins pe domnul Smith cu bona, spuse Strike.

— Te-ai mișcat repede! remarcă Robin, încercând să fie generoasă și dorindu-și ca nu Morris să fi fost cel care reușise asta.

— în flagrant, azi-noapte, la 1 și 10, detalie Morris, întinzându-i un aparat de fotografiat digital cu vedere de noapte. Soțul pretindea că e cu băieții. Bona are liber marțea. Tâmpiții și-au luat la revedere pe trepte. Greșeală de începători.

Robin derulă încet fotografiile. Bona voluptuoasă care semăna atât de bine cu Lorelei, fosta lui Strike, stătea în brațele soțului doamnei Smith în pragul ușii unei case aflate în șir cu celelalte. Morris surprinsese nu doar îmbrățișarea, ci și numele străzii și numărul casei.

— Unde e asta? întrebă Robin, derulând fotografiile cu îmbrățișarea.

— în Shoreditch, zise Morris. Proprietara e cea mai bună prietenă a bonei. Prinde bine să ai o prietenă care te lasă să-i folosești casa pentru un futai pe furiș, nu? Am numele și datele ei, așa că o să fie târâtă și ea în chestia asta.

Morris se întinse voluptuos pe canapea, cu brațele sub cap, și spuse în timp ce căsca:

— N-ai prea des șansa de a nenoroci trei femei deodată, nu?

— Plus soțul, sublinie Robin.

Se uită la profilul atrăgător al soțului agentei de bursă, decupat în lumina unui felinar stradal, în timp ce se întorcea spre mașina familiei.

— Păi, da, recunoscu Morris fără să-și schimbe poziția, și el.

Tricoul i se ridicase puțin, lăsând să i se vadă o porțiune din abdomenul ferm, aspect despre care Robin credea că el e perfect conștient.

— Ai chef de o ședință la micul dejun? o întrebă Strike, care tocmai deschisese o cutie de biscuiți și descoperise că e goală. N-am mai discutat de mult despre cazul Bamborough. Iar eu n-am mâncat de dimineață.

— Super, spuse Robin, luându-și imediat geaca.

— Pe *mine* nu mă scoți niciodată la micul dejun, îi zise Morris lui Strike, ridicându-se de pe canapea.

Strike îi ignoră comentariul și continuă:

— Bine lucrat cu Smith, Morris. O s-o anunț pe soție mai târziu. Ne vedem mâine.

— Groaznic, nu-i așa, comentă Robin în timp ce ieșeau pe ușa neagră a imobilului în Denmark Street, unde lumina soarelui nu ajunsese încă, cu avionul care a dispărut?

Cu 11 zile în urmă, zborul 370 al Malaysia Airlines decolase din Kuala Lumpur și dispăruse fără urmă. Peste 200 de oameni erau dați dispăruți, în ultima săptămână, știrile fuseseră dominate de o adevărată competiție între teoriile despre ce se întâmplase cu avionul, printre care deturnare, sabotaj al echipajului și defecțiune mecanică. Robin citise despre asta în drum spre birou. Toate acele rude care așteptau vești. Ar fi trebuit să afle curând ceva, nu? Un avion cu aproape 250 de oameni nu putea să se piardă la fel de ușor ca o femeie singură în ploaia din Clerkenwell.

— Un coșmar pentru familii, fu de acord Strike în timp ce ieșeau în soarele de pe Charing Cross Road, unde el se opri ca să privească

într-o parte și-n alta a străzii. Nu vreau să mergem la Starbucks.

Așa că se duseră la Bar Italia de pe Frith Street, aflat vizavi de clubul de jazz Ronnie Scott, la cinci minute de birou. Mesele și scaunele mici de metal de pe trotuar erau toate goale. în ciuda soarelui promițător, aerul dimineții de martie era încă răcoros. Pe fiecare dintre scaunele înalte de la tejgheaua dinăuntrul cafenelei se afla un client care își bea cafeaua înaintea zilei de lucru, citind știrile pe telefon sau examinând rafturile cu produse în spatele cărora era o oglindă.

— N-o să-ți fie frig dacă stăm afară? întrebă Strike sceptic, privind de la tejgheaua dinăuntru la rochia lui Robin, care începea să-și dorească serios să fi purtat blugi.

— O să fiu în regulă. Și vreau doar un cappuccino, am mâncat deja.

în timp ce Strike lua mâncarea și cafelele, se așeză pe un scaun metalic rece, strângându-și mai bine geaca în jurul trupului. Deschise geanta cu intenția de a scoate carnetul de piele al lui Talbot, dar după o scurtă ezitare se răzgândi și îl lăsă acolo. Nu voia ca Strike să creadă că se concentrase asupra reflecțiilor astrologice ale lui Talbot în ultimele zile, chiar dacă, în realitate, petrecuse multe ore examinând carnetul.

— Cappuccino, spuse Strike întorcându-se și punând cafeaua în fața ei.

Pentru el luase un espresso dublu și un sandviș cu mozzarella și salam. Se așeză lângă ea și întrebă:

— Cum se face că s-a contramandat medierea?

încântată că el își amintise, Robin răspunse:

— Matthew susține că a intervenit ceva urgent.

— Și îl crezi?

— Nu. Cred că sunt jocuri psihologice. Nu așteptam cu nerăbdare medierea, dar cel puțin s-ar fi terminat odată.

Nevrând să discute despre Matthew, Robin continuă:

— Ai noutăți despre Bamborough?

— Nu cine știe ce, spuse Strike, care după întoarcerea din Cornwall lucrase neîntrerupt la alte cazuri. Am primit rezultatul analizei petei de sânge din cartea pe care am găsit-o în apartamentul familiei Athorn.

-Și?

— Grupa 0 pozitiv.

— Și l-ai sunat pe Roy ca să afli...?

— Da. Margot avea A pozitiv.

— Ah, spuse Robin.

— Nu aveam mari speranțe, spuse Strike dând din umeri. Părea doar o pată pe o foaie de hârtie. Dar l-am găsit pe Mucky Ricci. E într-un azil privat numit St Peter's din Islington. A trebuit să mă dau drept altcineva la telefon ca să obțin confirmarea.

— Super. Vrei să încep eu să...?

— Nu. Ți-am spus că Shanker m-a avertizat serios să nu-l deranjăm pe bătrânul nemernic, ca să nu prindă de veste fiii lui.

— Și ți se pare că, dintre noi doi, eu sunt cea care îi deranjează pe oameni, nu-i așa?

Strike zâmbi ușor în timp ce își mesteca sandvișul.

— N-are rost să-l agităm pe Luca Ricci dacă nu e neapărat necesar. Shanker mi-a spus că Mucky e aiurit, ceea ce sper că înseamnă că e ceva mai puțin ager ca pe vremuri. S-ar putea chiar să fie în avantajul nostru. Din păcate, din ce am reușit să scot de la asistentă, nu mai vorbește.

— Deloc?

— Se pare că nu. A amintit asta în treacăt. Am încercat să aflu dacă e din cauză că e deprimat, a avut vreun atac cerebral ori suferă de demență, caz în care, evident, chestionarea lui ar fi inutilă, dar nu mi-a spus. M-am dus să văd azilul. Speram să fie o instituție mare în care poți intra și ieși neobservat, dar aduce mai mult a pensiune. Au doar 18 pacienți. Aș zice că șansele de a intra pe furiș sau de a te da drept un văr îndepărtat sunt aproape zero.

În mod irațional, acum când Ricci părea inaccesibil, Robin, care nu fusese mai interesată de el decât de oricare alt suspect, avu imediat impresia că pierduseră ceva crucial pentru investigație.

— Nu spun că n-o să fac o încercare cu el până la urmă, spuse Strike. Dar în clipa asta, orice am obține nu merită să ne atragem furia unei găști de gangsteri profesioniști. Pe de altă parte, dacă nu găsim nimic altceva până în august, aș putea să văd dacă nu pot smulge câteva cuvinte de la Ricci.

După tonul lui, Robin își dădea seama că și Strike era foarte conștient că deja se scursese peste jumătate din anul pe care îl aveau la dispoziție pentru cazul Bamborough.

— De asemenea, continuă Strike, am luat legătura cu biograful lui

Margot, C. B. Oakden, care se lasă greu. Pare să se considere mult mai important pentru investigație decât mi se pare mie.

— Vrea bani?

— Aș zice că vrea orice ar putea să obțină, spuse Strike. Părea la fel de interesat să mă intervieveze pe mine ca și să mă lase să-l intervievez eu.

— Poate vrea să scrie o carte despre tine, precum cea pe care a scris-o despre Margot? sugeră Robin.

Strike nu zâmbi.

— Lasă impresia că e pe jumătate șiret, pe jumătate prost. Nu pare să-i fi trecut prin cap că eu trebuie să știu multe despre trecutul lui dubios, dat fiind că am reușit să-l depistez după atâtea schimbări de nume. Dar pot să înțeleg cum le-a păcălit pe femeile ălea bătrâne. La telefon s-a prefăcut foarte bine că îi știe și își amintește de toți din jurul lui Margot. Nu s-a bâlbâit deloc: „Da, doctorul Gupta, ce om minunat", „Ah, da, Irene, puțin cam dificilă". E convingător până îți aduci aminte că avea 14 ani când a dispărut Margot și probabil s-a întâlnit cu ei cel mult de câteva ori. Dar n-a vrut să-mi spună nimic despre Brenner, cel care mă interesează de fapt. „Trebuie să mă gândesc, nu sunt sigur că vreau să discut despre asta." L-am sunat de două ori până acum. De ambele dăți a încercat să deturneze conversația spre mine, eu l-am tras înapoi spre Brenner și el a pus capăt apelului, pretinzând că are ceva urgent de făcut. De ambele dăți a promis că mă sună el înapoi, dar n-a făcut-o.

— Doar nu crezi că înregistrează apelurile, nu-i așa? întrebă Robin. Că încearcă să obțină despre tine chestii pe care, apoi, să le vândă ziarelor?

— M-am gândit la asta, recunoscu Strike, punându-și zahăr în cafea.

— Poate ar fi bine să-l sun eu data viitoare?

— Ar putea fi o idee bună, spuse Strike luând o gură de cafea. în orice caz, asta e tot ce am făcut pentru cazul Bamborough de când m-am întors. Dar am de gând să trec pe la Janice imediat ce am câteva ore libere. Trebuie să se fi întors deja din Dubai și vreau să aflu de ce n-a pomenit niciodată că îl cunoștea pe Paul Satchwell. De data asta nu cred că o s-o anunț dinainte. Există avantaje în a-i lua pe oameni pe nepregătite. La tine ce e nou?

— Păi, Gloria Conți sau Jaubert, cum o cheamă acum, n-a

răspuns la e-mailul Annei.

— Păcat, spuse Strike încruntându-se. Credeam că o să fie mai dispusă să vorbească cu noi, dacă o roagă Anna.

— Și eu la fel. Cred că merită s-o mai lăsăm o săptămână, apoi s-o punem pe Anna s-o îmboldească. în cel mai rău caz, primim încă un „nu" categoric. O veste ceva mai bună e că azi ar trebui să vorbesc cu Amanda White, care e acum Amanda Laws.

— Cât ne costă asta?

— Nimic. S-a prefăcut convinsă de apelul meu la sufletul ei bun, dar eu îmi dau seama că, de fapt, este fermecată de ideea celebrității, îi place că ești tu implicat și că o să-și vadă iar numele în ziare ca eleva curajoasă care și-a menținut varianta cu femeia de la fereastră chiar dacă poliția n-a crezut-o. Asta în ciuda faptului că schema ei, când am luat prima oară legătura, era că nu voia să treacă iar prin tot stresul provocat de interesul presei dacă nu primea niște bani pentru asta.

— Mai e căsătorită? întrebă Strike, scoțându-și țigările din buzunar. Pentru că ea și Oakden par o pereche potrivită. Ar putea fi un extra job pentru noi, să cuplăm escrocii între ei.

Robin râse.

— Ca să facă niște copii dubioși și să ne asigure viitorul afacerii pentru totdeauna?

Strike își aprinse țigara, suflă fumul și spuse:

— Nu e un plan de afaceri perfect. Nu există nicio garanție că din doi mizerabili se va naște un al treilea mizerabil. Știu oameni cumsecade care au fost crescuți de niște nenorociți absoluți și viceversa.

— Tu crezi că firea omului învinge educația primită, nu-i așa? întrebă Robin.

— Se poate, spuse Strike. Cei trei nepoți ai mei au fost crescuți la fel, nu-i așa? Și...

— ... unul e minunat, unul — un nesimțit și unul — un nemernic.

Explozia zgomotoasă de râs a lui Strike păru să-l ofenseze pe bărbatul la costum, cu o expresie hărțuită pe chip, care trecea pe lângă ei grăbit, cu mobilul lipit de ureche.

— Bună memorie, spuse Strike, continuând să zâmbească larg în timp ce îl urmărea pe bărbatul încruntat cum dispare.

în ultima vreme, și el avusese stări în care veselia celorlalți i se

părea de nesuportat, dar acum, în lumina soarelui, cu o cafea bună și cu Robin lângă el, își dădu seama că era mai fericit decât fusese de luni întregi.

— Dar oamenii nu sunt crescuți niciodată la fel, spuse Robin, nici măcar în aceeași casă, cu aceiași părinți. Ordinea nașterii contează, și tot felul de alte lucruri. Apropo de asta, fiica Wilmei Bayliss, Maya, a acceptat să discute cu noi. încercăm să găsim o dată convenabilă. Cred că ți-am spus, sora cea mică se recuperează după un cancer de sân, așa că nu vreau să le hărțuiesc.

Apoi Robin continuă, puțin inhibată:

— Și mai e ceva.

Strike, care revenise la sandvișul lui, o văzu surprins cum scoate din geantă carnetul legat în piele al lui Talbot, despre care el crezuse că e în continuare încuiat în fișetul din birou.

— M-am uitat iar prin ăsta.

— Crezi că mi-a scăpat ceva, nu-i așa? spuse el cu gura plină.

— Nu, încercam...

— E în regulă. E perfect posibil. Nimeni nu e infailibil.

Acum soarele își croia încet drum pe Frith Street, iar paginile carnetului vechi sclipiră aurii când Robin îl deschise.

— Păi, e vorba de Scorpion. Ți-1 mai amintești?

— Persoana a cărei moarte ar fi putut s-o îngrijoreze pe Margot?

— Exact. Tu ai crezut că Scorpionul ar putea să fie iubita căsătorită a lui Steve Douthwaite, cea care s-a sinucis.

— Sunt receptiv și la alte teorii, zise Strike terminând sandvișul, scutu- rându-și mâinile și scoțându-și țigările. însemnările întrebau dacă Vărsătorul ceruse socoteală Peștilor, nu-i așa? Ceea ce eu am presupus că înseamnă că Margot îi ceruse socoteală lui Douthwaite.

în ciuda tonului neutru, lui Strike îi displăcea să-și amintească de zodii. Sarcina laborioasă, care în cele din urmă se dovedise a fi zadarnică, de a elucida care suspecți și martori erau reprezentați de fiecare simbol astrologie nu fusese deloc partea lui preferată din anchetă.

— Păi, spuse Robin scoțând două fotocopii împăturite pe care le ținuse în carnet, mă întrebam... uită-te la astea.

îi întinse documentele lui Strike, care le despături și văzu copiile după două certificate de naștere, unul al lui Olive Satchwell și celălalt, al lui Blanche Satchwell.

— Olive era mama lui Satchwell, spuse Robin în timp ce Strike fuma, examinând documentele. Iar Blanche, sora lui care a murit la 10 ani, probabil cu o pernă pe față.

— Dacă te aștepți ca eu să deduc zodiile după zilele lor de naștere, spuse Strike, să știi că n-am memorat întregul zodiac.

— Blanche s-a născut pe 25 octombrie, ceea ce înseamnă că era Scorpion, spuse Robin. Olive s-a născut pe 29 martie. în sistemul tradițional era Berbec, la fel ca Satchwell...

Spre surpriza lui Strike, Robin scoase apoi *Astrologia 14* de Steven Schmidt.

— A fost destul de greu s-o găsesc. Nu s-a mai tipărit de o eternitate.

— O capodoperă ca asta? spuse Strike, urmărind-o cum dă la o pagină care înșira datele zodiilor revizuite după Schmidt. Nu pot să cred.

Robin zâmbi, dar nu-1 lăsă să-i distragă atenția:

— Uită-te aici. După sistemul lui Schmidt, mama lui Satchwell era Pești.

— Acum amestecăm cele două sisteme, nu-i așa? întrebă Strike.

— Păi, Talbot asta a făcut, sublinie Robin. El a decis că Irene și Roy trebuie să primească zodia Schmidt, dar altora li se permite să o păstreze pe cea tradițională.

— Dar, spuse Strike, dându-și seama foarte bine că încearcă să impună logica în ceva esențialmente ilogic, Talbot a făcut presupuneri imense și generalizate pe baza zodiei inițiale a oamenilor. Brenner a fost eliminat ca suspect doar pentru că era...

— ... Balanță, da, spuse Robin.

— Păi, cum rămâne cu faptul că Janice era medium și Măcelarul din Essex, Capricorn, dacă toate datele încep să se schimbe?

— Peste tot unde exista o discrepanță între zodia tradițională și cea a lui Schmidt, Talbot pare să fi optat pentru zodia care credea el că i se potrivește cel mai bine persoanei respective.

— Ceea ce face ca toată treaba asta să fie o glumă. De asemenea, pune sub semnul întrebării toate identificările făcute de mine între zodii și suspecți.

— Știu. Până și Talbot pare să se fi stresat foarte tare când a încercat să lucreze cu ambele sisteme, acela fiind și momentul în care a început să se concentreze în principal asupra asteroizilor și tarotului.

— Bun, zise Strike, suflând fumul departe de ea, continuă cu ce spuneai — dacă sora lui Satchwell era Scorpion și mama lui, Pești... mai citește-mi o dată, ce anume spune acel pasaj despre Scorpion?

Robin răsfoi înapoi în carnetul lui Talbot până găsi pasajul împodobit cu desenele cu un crab, un pește, un scorpion, un țap cu coadă de pește și urna cu apă.

— „Vărsătorul îngrijorat despre modul în care a murit Scorpionul, semnul întrebării", citi ea cu voce tare. Și cu majuscule SCHMIDT E DE ACORD CU ADAMS. Apoi „I-a cerut socoteală Vărsătorul Peștilor în privința Scorpionului? Racul era acolo, a fost martor? Racul e bun, are instinctul de a proteja", apoi cu majuscule „NOU INTERVIU. Scorpionul și Vărsătorul sunt legați, apă, apă, la fel Racul și Capricornul", cu majuscule ARE COADĂ DE PEȘTE.

Cu fruntea încruntată, Strike spuse:

— Presupunem în continuare că Racul înseamnă Janice, nu?

— Păi, Janice și Cynthia sunt singurii Raci care au legătură cu cazul, iar Janice pare să se potrivească mai bine. Să spunem că Margot a decis să acționeze în virtutea bănuielii că mama lui Satchwell a ucis-o pe sora lui. Dacă a sunat-o pe Olive de la cabinet, Janice ar fi putut să audă convorbirea, nu-i așa? Iar dacă Janice cunoștea familia Satchwell sau avea o legătură cu ei pe care noi nu o cunoaștem, poate că n-a vrut să spună poliției ce auzise, de teamă să nu o incrimineze pe Olive.

— De ce ar fi așteptat Margot ani întregi ca să-și verifice suspiciunile legate de visul cu perna? întrebă Strike.

Dar își răspunse tot el, înainte ca Robin să apuce s-o facă.

— Bineînțeles, uneori oamenii au nevoie de ani ca să decidă cum să acționeze într-o astfel de situație. Sau să-și adune curajul s-o facă.

îi înapoie lui Robin cele două fotocopii.

— Dacă asta e povestea din spatele chestiei cu Scorpionul, Satchwell e în continuare un suspect de prim rang.

— N-am obținut adresa lui din Grecia, spuse Robin vinovată.

— Dăm de el prin sora care mai trăiește, dacă va fi nevoie.

Strike luă o gură de cafea, apoi, puțin împotriva voinței lui,

întrebă:

— Ce-ai spus despre asteroizi?

Robin răsfoi iar carnetul ca să-i arate pagina pe care o studiase în Lea- mington Spa și pe care o numea „pagina cu coarne".

— Pe măsură ce cazul evolua, Talbot pare să fi renunțat la astrologia normală. Cred că Schmidt l-a derutat atât de tare că nu mai putea să-i dea de capăt, așa că a început să-și inventeze propriul sistem. A calculat pozițiile asteroizilor pentru seara în care a dispărut Margot. Vezi aici...

Robin arătă spre simbolul...

— Simbolul ăsta reprezintă asteroidul Pallas Atena; îți amintești ceasul ăla urât din casa familiei Phipps? Și Talbot îl folosește pentru a o desemna pe Margot. Asteroidul Pallas Atena era în a zecea casă a zodiacului în seara în care a dispărut Margot, iar casa a zecea e stăpânită de Capricorn. De asemenea, se presupune că el guvernează afacerile, clasele superioare și podurile caselor.

— încă mai crezi că Margot e în mansarda cuiva?

Robin zâmbi, dar tot nu-1 lăsă să-i distragă atenția.

— Și vezi aici... spuse ea întorcând carnetul spre el, presupunând că ceilalți asteroizi se referă și ei la oameni în viață, avem Ceres, Juno și Vesta. Cred că Talbot folosea Vesta, „păstrătoarea inimii", ca să o desemneze pe Cynthia. Vesta era în casa a șaptea, a căsătoriei. Talbot a scris SE POTRIVEȘTE, așa că mă gândesc că voia să spună că Cynthia se afla în casa familială a lui Margot, Broom House. Cred că „Ceres ajutătoare și protectoare" sună iar a Janice. Ea e în casa a douăsprezecea, ca Juno, care e asociată cu „soții și infidelitate", ceea ce ne-ar putea aduce înapoi la Joanna Hammond, iubita căsătorită a lui Douthwaite...

— Ce reprezintă a douăsprezecea casă?

— Dușmani, secrete, regrete și distrugere.

Strike o privi pe Robin cu sprâncenele ridicate. O ascultase atent pentru că era soare și îi făcea plăcere compania ei, dar răbdarea lui pentru astrologie începea să se apropie de sfârșit.

— E și casa Peștilor, spuse Robin, care e zodia lui Douthwaite,

așa că poate...

— Crezi că Janice și Joanna Hammond erau amândouă în apartamentul lui Douthwaite când a fost răpită Margot, nu-i așa?

— Nu, dar...

— Pentru că asta ar fi destul de dificil, ținând cont că Joanna Hammond moare cu câteva săptămâni înaintea dispariției lui Margot. Sau sugerezi că fantoma ei îl bântuia pe Douthwaite?

— Bun, știu că s-ar putea să nu însemne nimic, spuse Robin dându-i înainte, cu un râs ușor, dar Talbot a mai scris ceva aici: „Ceres refuză contactul cu Juno. Ar putea să aibă dreptate Cetus?"

Arătă spre simbolul balenei care o reprezenta pe Irene.

— Mi-e greu să-mi imaginez că Irene Hickson are dreptate în privința vreunui lucru, spuse Strike.

Trase spre el carnetul de piele, ca să examineze mai atent scrisul mic și obsesiv al lui Talbot, apoi împinse iar însemnările, dând ușor nerăbdător din umeri.

— Uite, e ușor să te lași absorbit de chestiile astea. Când am parcurs eu însemnările, am început să stabilesc legături, în timp ce încercam să-i urmăresc șirul gândurilor, dar el era bolnav, nu-i așa? Nimic nu duce la ceva concret.

— M-a intrigat doar acel „Ar putea să aibă dreptate Cetus?", pentru că de la bun început Talbot n-a avut încredere în Irene, nu-i așa? Apoi începe să se întrebe dacă nu cumva ea a avut dreptate în privința... în privința a ceva legat de dușmani, secrete și distrugere...

— Dacă o să aflăm vreodată ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough, spuse Strike, pariez pe o sută de lire că o să poți susține cu argumente la fel de puternice că toate chestiile oculte ale lui Talbot au nimerit la fix și, în același timp, erau complet razna. Poți întotdeauna să forțezi chestiile astea simbolice să se potrivească cu faptele. Una dintre prietenele mamei mele obișnuia să ghicească zodia fiecăruia și nimerea *de fiecare dată.*

— Zău?

— O, da. Pentru că și când se înșela, avea, de fapt, dreptate. Se dovedea că în zodia aia erau o grămadă de planete sau, nu știu, moașa care îi adusese pe lume era în zodia aia. Sau câinele.

— Bine, spuse Robin calm.

La urma urmei, se așteptase ca Strike să fie sceptic, așa că băgă carnetul legat în piele și *Astrologia 14* înapoi în geantă.

— Știu că ar putea să nu însemne absolut nimic, încercam doar...

— Dacă vrei să te duci s-o vezi iar pe Irene Hickson, te rog. Spune-i că Talbot credea că ea ar fi putut să aibă o intuiție profundă despre ceva legat de asteroizi și — nu știu — brânză...

— Casa a douăsprezecea nu guvernează *brânza,* zise Robin, încercând să pară severă.

— Care e casa lactatelor?

— Ah, termină, spuse ea râzând fără să vrea.

Mobilul din buzunarul ei vibra. Robin îl scoase și văzu că primise un SMS.

Salut, Robin, pot să sun acum, dacă vrei? Tocmai am acceptat să intru în tură mai târziu, așa că trebuie să ajung la muncă doar peste câteva ore. Altfel va trebui să vorbim după 8 diseară — Amanda

— Amanda White, îi spuse ea lui Strike. Vrea să vorbim acum.

— Mie îmi convine.

Se simțea ușurat să revină pe un teren investigativ ferm. Mincinoasă sau nu, Amanda White avea cel puțin să vorbească despre o femeie reală de la o fereastră reală.

Robin apăsă pe numărul Amandei, puse mobilul pe difuzor și îl așeză pe masă, între ea și Strike.

— Salut, spuse o voce feminină sigură pe sine cu un accent ușor de nordul Londrei. Ești Robin?

— Da, zise Robin, e aici și Cormoran.

— 'Neața, spuse Strike.

— A, *tu* ești, nu-i așa? zise Amanda, părând încântată. Sunt *onorată.* Am vorbit până acum cu asistenta ta.

— De fapt, e partenera mea.

— Zău? se miră Amanda. în afaceri, sau cealaltă variantă?

— Afaceri, zise Strike fără să privească spre Robin. înțeleg că ați discutat despre ce ai văzut în seara în care a dispărut Margot Bamborough?

— Așa e, confirmă Amanda.

— Te deranjează dacă înregistrăm acest interviu?

— Nu, cred că nu. Adică, vreau să procedez corect, chiar dacă

n-am cum să nu recunosc că am avut unele dileme, pentru că ultima oară a fost foarte stresant. Jurnaliști, două audieri la poliție, iar eu aveam doar 14 ani. Dar am fost întotdeauna o fată încăpățânată, ha ha, și mi-am menținut poziția...

Așa că Amanda le spuse povestea pe care Strike și Robin o știau deja foarte bine: despre ploaie, colega furioasă și fereastra de la etaj și despre cum o recunoscuse ulterior pe Margot, atunci când îi văzuse fotografia în ziar. Strike îi puse câteva întrebări, dar își dădea seama că nimic n-ar fi putut să schimbe vreodată povestea Amandei. Indiferent dacă credea sau nu cu adevărat că o văzuse în seara aceea pe Margot Bamborough la fereastră, era evident hotărâtă să nu renunțe niciodată la asocierea ei cu acest mister vechi de 40 de ani.

— ... și presupun că de atunci m-a bântuit mereu ideea că n-am făcut nimic, dar aveam 14 ani și mi-am dat seama abia mai târziu că aș fi putut să fiu cea care o salvează, își încheie Amanda povestea.

— Ei, zise Robin, în timp ce Strike îi făcea semn din cap pentru a-i arăta că obținuse tot ce își dorea, mulțumesc foarte mult că ai discutat cu noi, Amanda. Eu chiar...

— Mai e ceva, înainte să închideți, spuse Amanda. Stați să auziți chestia asta. E doar o coincidență uimitoare și cred că nici poliția nu știe despre ea, pentru că amândouă sunt moarte.

— Cine e moartă? întrebă Robin, în timp ce Strike își aprindea încă o țigară.

— *Păi,* spuse Amanda, cât de ciudată vi se pare chestia asta? La ultima mea slujbă era o fată a cărei străbunică...

Strike își dădu ochii peste cap.

— ... fusese la azil, cu cine credeți?

— Nu știu, răspunse Robin politicoasă.

— Cu Violet Cooper, spuse Amanda. Probabil nu știți...

— Proprietara lui Dennis Creed, interveni Robin.

— *Exact!* spuse Amanda, încântată că Robin apreciază semnificația poveștii ei. Deci nu e *ciudat* că am văzut-o pe Margot la fereastra aceea pentru ca, după toți anii ăștia, să lucrez cu cineva a cărei rudă a cunoscut-o pe Vi Cooper? Doar că atunci își spunea altfel, pentru că oamenii o urau.

— Chiar *e* o coincidență, spuse Robin, asigurându-se că nu privește spre Strike. Ei, mulțumesc...

— Asta nu e tot! spuse Amanda râzând. Nu, mai e ceva!

Strămătușă acestei fete a spus că Vi i-a povestit că i-a scris cândva lui Creed, întrebându-1 dacă el a omorât-o pe Margot Bamborough.

Amanda se opri, în mod evident așteptând o reacție, așa că Robin, care citise deja despre asta în *Demonul din Paradise Park,* spuse:

— Uau.

— *Știu,* spuse Amanda. Și se pare că Vi a spus — asta pe patul de moarte, deci spunea adevărul, înțelegeți, pentru că așa faci, nu? — Vi a spus că a primit o scrisoare în care Creed spunea că *el* o omorâse.

— Zău? spuse Robin. Credeam că scrisoarea...

— Nu, dar asta vine direct de la Violet, spuse Amanda, în timp ce Strike își dădea din nou ochii peste cap, care a spus că sigur Creed o omorâse, practic îi mărturisise ei asta. I-a spus-o într-un mod în care numai ea putea să înțeleagă, dar ea și-a dat seama *exact* ce vrea el să spună. Ce *nebunie,* nu-i așa? Eu o văd pe Margot la fereastră, apoi, ani de zile mai târziu...

— Uimitor, spuse Robin. Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat, Amanda, a fost foarte... ăă...

Robin mai avu nevoie de câteva minute și de mult mai multă recunoștință nesinceră ca să o facă pe Amanda să închidă.

— Ce crezi? îl întrebă pe Strike, după ce reuși în sfârșit să scape de ea. Strike arătă cu degetul spre cer.

— Ce e? spuse Robin, privind în sus.

— Dacă te uiți atent, spuse Strike, poți să vezi cum trece un asteroid prin casa aburelilor.

50

Vai mie (zise ea) unde mă aflu și cu cine? Sunt vie încă, ori de-a morții?

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în următoarele câteva zile, Strike fu ocupat cu alte treburi ale agenției și nu avu timp de cazul Bamborough. Prima lui încercare de a o surprinde acasă pe asistenta Janice Beattie fu zadarnică. Părăsi Nightingale Grove, o stradă banală aflată chiar lângă calea ferată care făcea parte din magistrala de sud-est, fără să primească răspuns la ciocăniturile lui.

Făcu o a doua încercare miercurea următoare, într-o după-amiază răcoroasă care amenința întruna cu averse de ploaie. Strike se apropie de casa lui Janice dinspre gara Hither Green, pe un trotuar mărginit în dreapta de balustrada și gardul viu care separau strada de șine. Se gândea la Robin în timp ce mergea încet, fumând, pentru că aceasta tocmai refuzase ocazia de a i se alătura la discuția cu Janice, spunând că trebuia să facă „altceva", dar nespecificând ce era acel altceva. Lui Strike i se părea că detectase în reacția ei la sugestia unui interviu comun o nuanță de circumspecție aproape defensivă care, de regulă, adusese doar dezamăgire.

După ce Robin îl părăsise pe Matthew, Strike se obișnuise ca între ei doi să fie mai multă deschidere și familiaritate, așa că acest refuz, cuplat cu tonul ei și cu lipsa unei explicații, îl intrigă. Chiar dacă existau, firește, chestiuni despre care el nu s-ar fi așteptat ca ea să-i spună — cum ar fi mersul la ginecolog —, s-ar fi așteptat totuși ca ea să anunțe măcar „Am programare la doctor".

Cerul se întunecă în timp ce Strike se apropia de casa lui Janice, considerabil mai mică decât cea a lui Irene Hickson. Locuința făcea parte dintr-un șir de case. La toate ferestrele erau atârnate perdele, iar

ușa de la intrare era de un roșu-închis. Strike observă lumina aprinsă în spatele perdelelor de la fereastra sufrageriei abia în timp ce traversa strada. Dar când își dădu seama că ținta lui trebuie să fie acasă reuși să-și alunge din minte toate gândurile despre partenera lui, traversă într-un ritm mai accelerat și bătu ferm la ușa de la intrare. în timp ce aștepta, auzi prin geamul ferestrei de la parter sunetul înăbușit al unui televizor cu volumul dat tare. Tocmai se gândea să bată iar, în caz că Janice nu auzise prima oară, când ușa se deschise.

Spre deosebire de ultima oară când se întâlniseră, asistenta, care purta ochelari cu ramă de oțel, păru șocată și deloc încântată să-l vadă pe Strike. Din televizorul aflat undeva în spatele ei răsunară două voci americane feminine: *Deci îți plac zorzoanele? îmi plac la nebunie!*

— Ăă... mi-a scăpat cumva vreun mesaj, sau...?

— îmi pare rău că nu te-am anunțat, minți Strike, dar eram în zonă și mă întrebam dacă mi-ai putea acorda câteva minute?

Janice privi peste umăr. Acum, o voce masculină efeminată spunea: *Rochia de care s-a îndrăgostit Kelly e un unicat creat special pentru prezentarea de modă...*

Evident nemulțumită, Janice se întoarse din nou spre Strike.

— Păi... bine, spuse ea, da' e dezordine — și vrei te rog să te ștergi ca lumea pe picioare, că ultimul tip care a apărut neanunțat mi-a adus în casă rahat de câine. Poți să închizi ușa în urma ta.

Strike trecu pragul, în timp ce Janice intra cu pași mari în living. Se aștepta ca ea să închidă televizorul, dar Janice nu făcu asta. în timp ce își ștergea picioarele pe covorașul maroniu de după ușă, o voce masculină spuse: *S-a putea ca rochia aceasta unicat din prezentarea de modă să fie imposibil de găsit, așa că Randy a început căutările...* După ce ezită o clipă pe preș, Strike decise că Janice se aștepta ca el s-o urmeze, așa că intră în livingul mic.

Strike, care își petrecuse o parte importantă a copilăriei cu mama lui în case ocupate ilegal, avea o idee de „dezordine" foarte diferită de cea a lui Janice. Deși camera era aglomerată și aproape pe fiecare suprafață se afla ceva, singurele semne de dezordine reală erau un *Daily Mirror* de pe un fotoliu, un ambalaj boțit de lângă un pachet deschis de curmale de pe măsuța de cafea scundă și un uscător de păr așezat total nepotrivit pe podea, lângă canapea, pe care Janice îl scoase din priză.

— *... Antonella își ia rochia cea mai apropiată de alegerea lui Kelly, în valoare de 15 000 de dolari și plină de zorzoane...*

— Oglinda de jos e mai bună pentru uscarea părului, explică Janice îndreptându-se de spate cu uscătorul în mână.

Era roșie la față și părea ușor iritată, ca și cum Strike ar fi obligat-o să se justifice. Apoi adăugă, cu cea mai severă expresie pe care putea să o aibă o femeie căreia natura îi dăruise o față veselă:

— Aș fi preferat să mă anunți, să știi. M-ai luat pe nepusă masă.

Strike își aminti, acut și pe neașteptate, de Joan, care se agita întotdeauna când îi picau pe cap musafiri în timp ce aspira sau era cu masa de călcat nestrânsă.

— Scuze. Cum spuneam, eram întâmplător prin zonă...

— *în timp ce îmbracă rochia numărul unu, Kelly încă nu-și poate alunga din minte rochia ei de vis,* spuse tare naratorul.

Strike și Janice priviră amândoi spre televizor, unde o femeie tânără mergea legănat într-o rochie albă mulată și semitransparentă, plină de strasuri argintii.

— *Rochia perfectă,* spuse Janice, care purta aceiași pantaloni și pulover albastru-închis ca ultima oară când o văzuse Strike. Plăcerea mea vinovată... Vrei o ceașcă de ceai?

— Doar dacă nu e un deranj, spuse Strike.

— Păi, un *mic* deranj e întotdeauna, nu? zise Janice, cu primul licăr al unui zâmbet. Dar aveam de gând să-mi fac la prima pauză de reclame, așa că aș putea să-ți fac și ție.

— Atunci mulțumesc foarte mult, spuse Strike.

— *Dacă nu găsesc rochia asta,* anunță la televizor consultantul de nunți efeminat, cu sprâncenele pensate atât de subțiri încât păreau desenate, scotocind rapid printre stative cu rochii albe, *nu o să fie prea...*

Ecranul se înnegri. Janice închisese televizorul cu telecomanda.

— Vrei o curmală? îl întrebă ea pe Strike, întinzând spre el cutia.

— Nu, mersi.

— Am adus cutii întregi din Dubai. Voiam să le dau cadou, da' nu mă pot opri din mâncat. Stai jos. Vin acuș'.

Strike avu impresia că surprinde din nou o privire spre zona inferioară a picioarelor lui în timp ce Janice ieșea din cameră cu uscătorul într-o mână și curmalele — în cealaltă, lăsându-1 să se așeze într-un fotoliu care scârțâi sub greutatea lui.

Livingul mic i se părea apăsător. Covorul avea un model învolburat stacojiu pe un fundal roșu, iar deasupra fusese întins un covoraș turcesc ieftin, de culoare rubinie. Pe pereții roșii erau rame de lemn cu imagini cu flori uscate, amestecate cu fotografii vechi, unele alb-negru, iar celelalte având culorile estompate. O vitrină era plină de bibelouri

ieftine din sticlă. Cel mai mare dintre ele, trăsura Cenușăresei trasă de șase cai de sticlă, stătea la locul de onoare pe polița șemineului electric. în mod evident, sub hainele practice ale lui Janice bătea o inimă romantică.

Janice se întoarse peste câteva minute cu o tavă cu mânere de răchită pe care erau două căni de ceai cu laptele deja adăugat și o farfurie cu biscuiți cu ciocolată. Actul de a face ceai părea să o mai fi îmbunat față de oaspetele ei.

— Ăsta e Larry al meu, spuse ea surprinzând privirea lui Strike către o fotografie dublă înrămată de pe măsuța mică de lângă el.

într-o parte a ramei era un bărbat supraponderal cu ochi somnoroși și dinți de fumător, iar în cealaltă — o blondă solidă, dar drăguță.

— Ah. Și ea e...?

— Sora mea mai mică, Clare. A murit în '97. Cancer pancreatic. L-au descoperit prea târziu.

— Ah, îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

— Da, spuse Janice oftând adânc. I-am pierdut cam în același timp. Ca să fiu sinceră...

Când se așeză pe canapea, i se auziră genunchii trosnind.

— ... m-am întors aici din Dubai și m-am gândit, trebe neapărat să pun niște fotografii noi. A fost deprimant să mă întorc aici, la atâția oameni morți... Am unele superbe cu Kev și nepoții din vacanță, da' încă nu le-am dat la printat. O să mi le printeze băiatu' de alături. Celelalte pe care le aveam cu Kev și copiii erau vechi de doi ani. I-am dat băiatului... *placa de memorie,* așa se spune?

— Cârdul de memorie? sugeră Strike.

— Aia e. Copiii de alături râd de mine. Irene e și mai rău, înțelegi. Abia știe să schimbe o baterie. Deci, de ce voiai să mă vezi iar?

Strike, care nu voia deloc să riște un refuz imediat, avea de gând să pună întrebările despre Satchwell la urmă. își scoase carnetul, îl deschise și spuse:

— Pentru câteva lucruri care au apărut de când ne-am văzut ultima oară. L-am întrebat pe doctorul Gupta despre primul, dar n-a putut să mă ajute, așa că speram că mă poți ajuta dumneata. Știi cumva ceva despre un bărbat pe nume Niccolo Ricci, poreclit Mucky?

— Un gangster de pe vremuri, nu-i așa? spuse Janice. Știam că stă în zonă, în Clerkenwell, dar nu ne-am întâlnit niciodată. De ce vrei — ah, ți-a spus Irene de chestia cu fundația?

— Cu ce? întrebă Strike.

— A, e o prostie, serios. Pe vremea când se reconstruia mult prin

Clerkenwell, la începutu' anilor '70, circula un zvon că niște constructori găsiseră un cadavru îngropat în ciment sub una dintre clădirile demolate. Povestea era că gangsterii din Mica Italie îl ascunseseră acolo în anii '40. Da' Eddie — Eddie al lui Irene, constructorul cu care a ajuns ea să se căsătorească — așa s-au întâlnit, într-o crâșmă din zonă în timp ce firma lui lucra pe șantier — Eddie ne-a zis că erau doar prostii. *Eu* n-am crezut niciodată. Cre' că Irene a crezut puțin.

Janice înmuie un biscuite în ceaiul ei.

— Ce legătură are asta cu Margot? întrebă Strike.

— Păi, după ce a dispărut Margot, era o teorie că trupul ei fusese băgat într-una dintre fundațiile deschise și acoperit cu ciment. în '74 încă mai construiau destul pe-acolo, înțelegi.

— Și oamenii sugerau că Ricci o omorâse? întrebă Strike.

— Dumnezeule, nu! spuse Janice, cu un mic râs șocat. Ce să fi avut de-a face Mucky Ricci cu Margot? Era doar din cauza zvonului ăla vechi. Le-a dat oamenilor ideea cu îngroparea cadavrului în ciment, înțelegi. Oamenii pot să fie foarte proști. Larry mi-a spus — și el era constructor, înțelegi — că nu e ca și cum muncitorii n-ar fi observat o șarjă proaspătă de ciment când s-ar fi întors la lucru.

— Știai că Ricci a participat la petrecerea de Crăciun a cabinetului St John?

— Poftim? spuse Janice cu gura plină.

— El și alți doi bărbați au sosit spre sfârșitul petrecerii, posibil ca s-o conducă pe Gloria acasă.

— *Poftim?* spuse Janice, arătând sincer uluită. Mucky Ricci și *Gloria?* Fii serios. Asta din cauză că — nu, uite ce e, nu e bine să-i dai atenție lui Irene, cel puțin nu în ce-o privește pe Gloria. Irene... pe ea o ia valul. Nu i-a plăcut niciodată prea mult de Gloria. Și uneori înțelege greșit. *Eu* n-am auzit niciodată ca familia Gloriei să aibă legături infracționale. Irene s-a uitat prea mult la filmele cu *Nașul.* Pe primu' l-am văzut împreună, la cinema, și io m-am dus iar și l-am mai văzut de două ori singură. James Caan, înțelegi, bărbatul visurilor mele, oftă Janice.

— Ricci a fost cu certitudine la petrecere, spuse Strike. Din câte îmi dau eu seama, a ajuns chiar la sfârșit.

— Păi, atunci eu plecasem deja. Trebuia să mă întorc acasă la Kev. Ricci e încă în viață?

— Da.

— Tre' să fie bătrân tare, nu?

— Da.

— Totuși, e ciudat. Ce Dumnezeu să facă Ricci la St John?

— Sper să aflu, spuse Strike dând pagina carnetului. Mai voiam apoi să te întreb despre Joseph Brenner. îți amintești familia despre care credeai că se numește Applethorpe? Ei, am găsit-o...

— Nu pot să cred că i-ai găsit! zise Janice, părând impresionată. *Cum* îi chema?

— Athorn.

— *Athorn!* spuse Janice cu o expresie ușurată. *Știam* că nu e Applethorpe. M-a sâcâit zile întregi după aceea... Ce mai fac? Au X fragil, nu-i așa? Nu sunt la azil sau...?

— Stau în continuare împreună în apartamentul acela al lor și o duc rezonabil de bine, cred.

— Sper că primesc ajutor, nu?

— Au o asistentă socială care pare să țină foarte mult la ei și așa ajung la ce voiam să te întreb. Asistenta socială spune că, după moartea lui Gwilherm...

Strike ezită.

— ... Deborah a dezvăluit faptul că... mă rog, după cum s-a exprimat asistenta socială, Gwilherm, ăă, o prostitua.

— Poftim? spuse Janice, în timp ce zâmbetul i se ștergea de pe față.

— E o idee neplăcută, știu, zise Strike impasibil. Când am discutat cu ea, Deborah mi-a spus că doctorul Brenner a vizitat-o acasă. A spus că el — ăă — i-a cerut să-și dea chiloții jos...

— Nu! spuse Janice cu o repulsie care părea instinctivă. Nu, sunt sigură — nu, nu pare în regulă. Nu așa s-ar fi întâmplat, dacă ea ar fi avut nevoie de o examinare intimă. S-ar fi întâmplat la cabinet.

— Spuneai că Deborah era agorafobă?

— Păi da, dar...

— Samhain, fiul, a spus ceva despre faptul că doctorul Brenner era un „moș mizerabil".

— El... dar... nu, e... *trebuie* să fi fost o examinare... poate după ce s-a născut copilul? Dar ar fi trebuit s-o fac eu, asistenta... asta m-a tulburat.

Janice părea într-adevăr agitată.

— Crezi că le-ai auzit pe toate, dar... nu, asta chiar m-a tulburat. Adică, m-am dus o dată să văd copilul și ea nu mi-a zis o vorbă... dar bineînțeles că *el* era acolo, tatăl, îmi povestea despre afurisitele lui de puteri magice. Probabil era prea speriată ca să... nu, asta chiar m-a tulburat, asta.

— îmi pare rău, spuse Strike, dar trebuie să întreb: ai auzit vreodată ca Brenner să apeleze la prostituate? Ai auzit vreodată zvonuri despre

el în zonă?

— Nu, nici măcar o vorbă. Dac-aș fi auzit, aș fi spus cuiva. N-ar fi fost etic, nu în zona de care ne ocupam noi. Toate femeile de acolo erau înregistrate la cabinetul nostru. Ar fi trebuit să fie pacientă.

— Potrivit însemnărilor lui Talbot, cineva a susținut că în seara dispariției lui Margot îl văzuse pe Brenner în blocul Michael Cliffe. Povestea pe care Brenner a spus-o poliției era că s-a dus direct acasă.

— Blocu' Michael Cliffe... ăsta e blocul înalt de pe Skinner Street, nu? întrebă Janice. Aveam pacienți acolo, da' altfel...

Părea scârbită.

— M-ai tulburat, spuse ea din nou. El și sărmana femeie... și eu care îi luam mereu apărarea, din cauza a ce pățise în război. Acu' nici două săptămâni fiu' lui Dorothy a stat exact unde ești dumneata acum...

— Cari Oakden a fost aici? spuse Strike tăios.

— Da, spuse Janice, și nu s-a șters pe picioare. Mi-a umplut covorul cu rahat de câine.

— Ce voia? întrebă Strike.

— Păi, s-a *prefăcut* că vrea să mai stăm de vorbă, spuse Janice. Ai crede că după atâta timp nu l-aș mai recunoaște, da' de fapt nu s-a schimbat foarte tare. în orice caz, a stat chiar pe fotoliul pe care stai dumneata și a debitat tot felul de prostii despre vremurile de demult și că maică-sa și-amintea cu drag de mine — ha! Dorothy Oakden și-amintea cu drag de mine? Dorothy credea că eu și Irene suntem două stricate cu fusta deasupra genunchilor, care se duc la crâșmă împreună...

Janice îi aruncă lui Strike o privire suspicioasă.

— A amintit de *dumneata,* continuă ea. Voia să știe dacă ne întâlniserăm deja. A scris o carte despre Margot, înțelegi, da' n-a ajuns în librării, și el e furios din cauza asta. Mi-a povestit totu' cât a fost aici. Se gândește să scrie încă una și *dumneata* i-ai stârnit interesul. Celebrul detectiv care soluționează un caz — sau celebrul detectiv care *nu* soluționează un caz. Cari e mulțumit cu oricare variantă.

— Ce a spus despre Brenner? întrebă Strike.

Avea timp mai târziu să-și bată capul cu implicațiile posibilității ca un biograf amator să intre cu bocancii în acest caz.

— A spus că Brenner era un bătrân sadic, și iată-mă pe mine cum îi luam apărarea... dar acum îmi spui asta despre Deborah Arthorn...

— Oakden a spus că Brenner era sadic? E un cuvânt ciudat.

— Și eu am crezut la fel. Cari a zis că nu i-a plăcut niciodată de doctorul Brenner, că se ducea des acasă la Dorothy, ceea ce eu n-am știut niciodată, la masa de duminică și așa. Am crezut întotdeauna că

erau doar colegi, înțelegi, probabil că doctorul Brenner l-a mustrat pe Cari, doar atât. El era de groază cân' era mic, și pare genul care poartă ranchiună.

— Dacă Oakden mai apare pe aici, spuse Strike, te-aș sfătui să nu-l primești înăuntru. A făcut închisoare, să știi. Pentru escrocarea unor femei...

Strike se opri la timp să spună „bătrâne".

—... singure.

— *Ah,* spuse Janice șocată. La naiba. Ar fi bine s-o previn pe Irene. A zis că după aia se duce la ea.

— Deci părea interesat mai ales de Brenner când a venit aici?

— Păi, nu, spuse Janice. Părea cel mai interesat de *dumneata,* dar, da, am discutat de Brenner mai mult ca de oricare altcineva de la cabinet.

— Doamnă Beattie, mai ai cumva necrologul lui Brenner de care vorbeai? Mi se pare că ai spus că l-ai păstrat?

— Ah, spuse Janice, aruncând o privire spre sertarul de la baza vitrinei, da... și Cari a vrut să-l vadă, când a auzit că-l am...

Janice se ridică de pe canapea și se duse la vitrină. Se prinse de polița șemineului ca să-și țină echilibrul, îngenunche, deschise sertarul și începu să scormonească adânc, cu mâinile până la cot.

— Sunt într-o stare cam proastă articolele mele. Irene crede că-s nebună, cu ziarele astea. Pe ea n-au interesat-o niciodată cine știe ce știrile, politica sau ceva de genu' ăsta, dar eu am păstrat mereu una alta, înțelegi: chestii medicale, și n-o să mint, îmi plac poveștile cu familia regală și...

Janice începu să tragă de ceva care părea a fi colțul unui dosar cartonat.

— ... și Irene n-are decât să creadă cât vrea ea că e ciudat, dar eu nu văd ce e greșit — dacă păstrezi — povestea...

Dosarul se desprinse.

— ... unei vieți, spuse Janice, mergând în genunchi spre măsuța de cafea. De ce e morbid? Nu e mai rău decât să ții fotografii.

Deschise dosarul și începu să caute printre fragmentele decupate din ziare, unele dintre ele îngălbenite de timp.

— Vezi? spuse Janice ridicând un articol despre busuiocul sfânt. L-am păstrat pentru ea. Zice că ajută la problemele digestive și m-am gândit că Eddie ar putea să-l planteze în grădină. Irene ia prea multe pastile pentru stomac, care fac la fel de mult rău ca și bine, da' ea e unul dintre oamenii ăia care, dacă nu e pastilă, nici nu vrea să audă...

Janice îi arătă lui Strike prima pagină dintr-un ziar în ediție comemorativă și oftă:

— Prințesa Diana. Eram fană...

— îmi dai voie? întrebă Strike, întinzând mâna după câteva articole.

— Te rog, spuse Janice, privind pe deasupra ochelarilor la hârtiile din mâna lui Strike. Articolul ăla despre diabet e foarte interesant. Medicina s-a schimbat atât de mult după ce m-am pensionat eu. Finul meu are tipul unu. îmi place să mă țin la curent... și în mâna cealaltă tre' să fie ăla despre copilul care a murit de peritonită, nu?

— Da, spuse Strike, privind la articolul care devenise maro din cauza vechimii.

— Da, spuse Janice sumbru, continuând să răsfoiască fragmentele din ziare, el e motivul pentru care m-am făcut asistentă. Asta mi-a dat ideea. Stătea la două case de mine când eram mică. Am decupat ăla și l-am păstrat, e singura poză de la el... am plâns în hohote.

Vocea lui Janice căpătă o nuanță metalică.

— Doctorul a fost chemat și n-a venit. Ar fi venit pentru un copil de clasă mijlocie, toți știam asta, dar cui îi păsa de micu' Johnny Marks din Bethnal Green... doctorul a fost criticat, dar n-a fost dat afară... Dacă *urăsc* un lucru, ăsta e să tratezi oamenii altfel din cauza locului în care s-au născut.

Fără să pară că ar sesiza în vreun fel ironia, dădu la o parte alte fotografii cu familia regală, părând nedumerită.

— Unde e ăla despre doctorul Brenner? murmură ea.

Se întoarse pe genunchi la sertarul deschis, ținând în continuare câteva fragmente de ziar în mână, și scormoni iar înăuntru.

— Nu, *chiar* nu e aici, spuse ea întorcându-se la măsuța de cafea. E foarte ciudat...

— Doar nu crezi că l-a luat Oakden, nu-i așa? sugeră Strike.

Janice ridică privirea.

— Nemernicu' ăla obraznic, spuse ea încet. Putea să mi-1 ceară.

Introduse decupajele înapoi în dosar, îl băgă în sertar și se ajută de poliția șemineului ca să se ridice în picioare, cu genunchii trosnind iar tare, apoi se așeză la loc pe canapea, oftă ușurată și spuse:

— Știi, băiatu' ăla a fost întotdeauna iute de mână.

— De ce spui asta?

— La cabinet se întâmpla să lipsească bani.

— Serios? spuse Strike.

— Da. Totu’ a răbufnit după dispariția lui Margot. Lipseau întruna mici

sume de bani și s-au gândit că era de vină Wilma, femeia de serviciu — toată lumea în afară de mine. *Io* am crezut întotdeauna că era Cari. Venea pe-acolo după școală, și în vacanțe. Eu i-am zis o vorbă doctorului Gupta, dar nu știu, probabil că nu voia s-o supere pe Dorothy, era mai ușor s-o dea pe Wilma afară. E adevărat că mai erau și alte probleme cu Wilma... bea și nu făcea curat cine știe ce. Ea n-a putut dovedi că nu ea era aia care șterpelise și, după ce s-a ținut o ședință cu toată lumea despre asta, și-a dat demisia. Și-a dat seama încotro se îndreptau lucrurile.

— Și furturile au încetat?

— Da, spuse Janice, și ce-i cu asta? Probabil Cari s-a gândit c-ar fi mai bine să ia o pauză după ce aproape că fusese prins.

Strike, care înclina să fie de acord, spuse:

— Doar câteva întrebări mai am. Prima e despre o femeie pe nume Joanna Hammond.

— Ar trebui să știu cine e, nu-i așa?

— Era iubita lui Steve...

— ... Douthwaite, femeia care s-a sinucis, spuse Janice. A, da.

— îți amintești dacă era înregistrată la cabinetul St John?

— Nu, nu era. Cred că stătea în Hoxton.

— Deci Margot n-ar fi avut de-a face cu medicul legist sau oricare altă conexiune profesională cu moartea ei?

— Nu, cred că și la ea a fost ca la mine: nu a știut de existența acelei femei până când ea a murit, iar Steve a venit să-i ceară ajutoru'. Dar pun pariu că știu de ce întrebi. Talbot era chitit că Steve e Măcelarul din Essex, nu-i așa? îi tot dădea înainte cu Steve, la toate audierile alea pe care le-am avut cu el. Dar, zău, Steve Douthwaite era un om blând. Eu am crescut pe lângă bărbați cu adevărat violenți. Taică-meu era unul dintre ei. Cunosc genul, și Steve categoric nu era așa.

Amintindu-și cât de atrăgătoare li se păruse unor femei aparenta vulnerabilitate a lui Dennis Creed, Strike se mulțumi să dea din cap.

— Talbot m-a întrebat dacă o vizitasem vreodată pe Joanna aceea, ca asistentă. I-am spus că nu era pacientă la St John, da' asta nu l-a descurajat. Chiar și așa, nu mi se părea cumva că moartea ei are ceva dubios? Eu îi ziceam întruna „N-am cunoscut-o. De unde să știu eu?" Deja începea să mă enerveze toată chestia asta, sincer, să mă trateze de parcă eram țiganca aia, Rose Lee. I-am zis lui Talbot, du-te și vezi ce-a zis legistul!

— Și nu știi dacă *n-a existat* cumva o moarte pentru care Margot să-și

facă griji? întrebă Strike. O moarte poate catalogată drept naturală sau accidentală, dar în care ea să creadă că ar fi putut să intervină ceva violent?

— Ce te face să întrebi asta? spuse Janice.

— încercam doar să lămuresc ceva ce a lăsat Talbot în însemnările lui. Talbot părea să creadă că Margot ar fi putut să aibă unele bănuieli despre felul în care a murit cineva. Amintea și de dumneata în legătură cu moartea asta.

Ochii rotunzi și albaștri ai lui Janice se măriră în spatele ochelarilor.

— Ca martoră la ceva, ca prezență, detalie Strike. Nu era nicio sugestie de acuzație.

— Păi, sper că nu era! spuse Janice. Nu, n-am fost niciodată *martoră* la nimic. Dac-aș fi fost aș fi spus, nu-i așa?

Urmă o scurtă pauză, pe care Strike alese prudent să n-o întrerupă și, într-adevăr, Janice începu să vorbească iar.

— Uite ce e, eu nu pot vorbi în numele lui Margot după 40 de ani. Ea nu mai e, nu-i așa? Nu e corect față de niciuna din noi. Nu vreau să arunc suspiciuni, după atâția ani.

— încercam doar să elimin posibile direcții de investigație, spuse Strike. Urmă o pauză mai lungă. Ochii lui Janice zăboviră asupra tăvii de ceai

și a fotografiei răposatului ei partener, cu dinții lui pătați și ochii amabili și somnoroși. în cele din urmă, Janice oftă și spuse:

— Bine, dar vreau să-ți notezi că asta a fost ideea *lui Margot,* nu a mea, bine? Eu nu acuz pe nimeni.

— Mi se pare corect, spuse Strike, cu pixul pregătit deasupra carnetului.

— Bine, atunci, păi — era ceva foarte sensibil, pentru că noi lucram cu ea — cu Dorothy, vreau să spun. Dorothy și Cari stăteau cu mama ei. O chema Maud, da' dacă n-ar fi fost pe aici Cari acum câteva zile nu mi-aș fi amintit. Vorbeam și eu am amintit de bunica lui, și el i-a zis „afurisita de Maud", nu „bunica" sau așa ceva. în or'ce caz, Maud avea o infecție la picior, o rană care se vindeca foarte încet. Trebuia pansată și supravegheată, așa că îi vizitam des. De fiecare dată când eram acolo, ea îmi spunea că *ea* e proprietara casei, nu Dorothy. îi lăsa pe fiica și nepotul ei să stea cu ea. îi plăcea să spună asta, înțelegi. Să-și simtă puterea. Nu cred că era foarte plăcut să stai cu ea. O bătrână acră. Nimic nu era cum trebuie. Se plângea mult că nepotul ei e răsfățat — dar, cum am zis, Cari era de groază când era mic, așa că pentru asta n-

am cum să i-o iau în nume de rău. în or'ce caz, înainte ca rana de la picior să se vindece a căzut pe scări și a murit. Acu', ea nu mergea prea bine, pentru că stătuse ceva timp în pat cu rana de la picior, și avea nevoie de baston. Oamenii *cad* pe scări, și dacă ești bătrân, evident că asta poate să aibă consecințe serioase, dar... Ei, la o săptămână după aia, Margot m-a chemat în cabinetul ei să vorbim ceva, și... ei, da, am avut impresia că Margot poate era puțin neliniștită de asta. N-a zis niciodată ceva clar, m-a întrebat doar ce cred eu. Eu știam ce vrea să spună... dar ce puteam să facem? Nu fusesem acolo când căzuse și cei din familie spuneau că ei erau la parter și au auzit-o cum se prăvălea, și iat-o la baza scărilor, întinsă pe jos și nemișcată, iar peste două zile a murit la spital. Dorothy nu manifesta nicio emoție, dar ea nu manifesta niciodată vreo emoție față de *nimic.*

Janice întoarse palmele în sus și repetă:

— Ce puteam să facem? Evident, eu îmi dădeam seama ce-i trecea lui Margot prin cap, pentru că ea știa că Maud era proprietara casei, și Doro- thy și Cari erau acum într-o situație ideală, e genul de lucru la care doctorii se gândesc, sigur că da. Dacă le scapă ceva, ei sunt de vină. Dar, până la urmă, Margot n-a făcut niciodată nimic în privința asta și, din câte știu eu, n-a fost niciodată vreo problemă.

Apoi Janice încheie, părând ușurată că își descărcase sufletul:

— Ei, acum știi.

— Mulțumesc, spuse Strike, notându-și ceva. Asta e de mare ajutor. Spune-mi: i-ai vorbit vreodată lui Talbot despre asta?

— Nu, dar se poate să-i fi spus altcineva. Toți știau că Maud murise și în ce fel murise, pentru că Dorothy și-a luat o zi liberă pentru înmormântare, îți spun sincer, la sfârșitul audierilor cu Talbot tot ce-mi doream era să scap de-acolo. El voia mai ales să-i vorbesc despre visele mele. îmi dădea fiori, sincer. Toată chestia era stranie.

— Sunt convins. Ei, mai voiam să te întreb un singur lucru și am terminat. Partenera mea a reușit să-l găsească pe Paul Satchwell.

— Ah, spuse Janice, fără să lase să se vadă niciun semn de stânjeneală sau disconfort. Bun. Ăsta era fostul iubit al lui Margot, nu-i așa?

— Da. Ei, am fost surprinși să aflăm că voi doi vă cunoșteați.

Janice îl privi inexpresiv.

— Ce?

— Că vă cunoșteați, repetă Strike.

— Eu și Paul Satchwell? spuse Janice râzând ușor. Nu ne-am întâlnit niciodată!

— Zău? spuse Strike, urmărind-o atent. Când a auzit că ne-ai spus că

Margot a fost zărită în Leamington Spa, s-a înfuriat foarte tare. A spus ceva în sensul că...

Strike citi din carnet.

— ... încerci să-i creezi probleme.

Urmă o tăcere lungă. între ochii rotunzi și albaștri ai lui Janice apăru ridul unei încruntări.

— Când a vorbit despre mine mi-a spus pe nume?

— Nu, de fapt, pare să-l fi uitat. își amintea de dumneata drept „asistenta". I-a mai spus lui Robin și că dumneata și Margot nu vă plăceați.

— A spus că Margot nu mă plăcea pe *mine?* întrebă Janice, subliniind ultimul cuvânt.

— Mă tem că da, spuse Strike urmărind-o.

— Dar... nu, scuze, nu pare în regulă. Ne înțelegeam de minune! în afara acelei dăți cu Kev și burta lui... bun, mi-a sărit țandăra atunci, dar știam că Margot făcuse asta din *bunătate.* Credea că-mi face o favoare exami- nându-1... eu m-am supărat din cauză că... ei, ca mamă devii puțin defensivă dacă ți se pare că altă femeie te judecă pentru că nu ai grijă cum trebe de copiii tăi. Eu eram singură cu Kev și... simți asta mai acut când ești singură.

— Atunci de ce, întrebă Strike, ar spune Satchwell că te cunoaște și că vrei să-i faci probleme?

Tăcerea care urmă fu întreruptă de zgomotul unui tren care trecea dincolo de gardul viu: un huruit puternic și rapid care crescu și apoi scăzu în intensitate, în urma căruia liniștea livingului se închise ca o bulă, izo- lându-i pe detectivul și asistenta care se uitau unul la celălalt.

— Eu cred că știi deja, spuse în cele din urmă Janice.

— Ce anume?

— Nu mă lua cu asta. Toate lucrurile ălea pe care le-ai soluționat — nu ești un om prost. Cred că știi deja și încerci doar să mă sperii ca să-ți spun.

— în niciun caz nu încerc să te *sperii...*

— Știu că nu ți-a plăcut de ea, spuse Janice brusc. Irene. Nu-ți bate capu' să negi, știu că te-a enervat. Dacă n-aș ști să citesc oamenii n-aș fi fost bună în meseria mea, în care intram și ieșeam încontinuu din casele necunos- cuților, nu-i așa? Și eu am fost *foarte* bună în meseria mea.

Cumva, remarca ei nu păruse arogantă.

— Ascultă: ai văzut-o pe Irene într-unul dintre momentele ei în care se dădea mare. Era așa de entuziasmată că se întâlnește cu tine și s-a dat

în spectacol. Nu e ușor pentru femei să locuiască singure după ce au fost obișnuite cu compania cuiva, înțelegi. Și eu când m-am întors din Dubai a trebuit să mă adaptez iar. Te obișnuiești ca familia să fie în jurul tău și apoi te întorci din nou într-o casă goală, singură... Pe mine nu mă deranjează să fiu singură, da' Irene nu suportă asta.

Apoi Janice continuă, cu un fel de ferocitate liniștită.

— Irene mi-a fost o prietenă foarte bună. Foarte amabilă. M-a ajutat cu banii, după ce a murit Larry, când eu n-aveam nimic. Am fost întotdeauna bine-venită în casa ei. Ne ținem companie una alteia, ne știm de mult timp. Și dacă are și ea niște mofturi, ce? Mulți au...

Urmă încă o pauză scurtă.

— Așteaptă puțin, spuse Janice ferm. Trebe să dau un telefon.

Se ridică și ieși din cameră. Strike așteptă. Dincolo de perdele, soarele ieși brusc din spatele unui nor de culoarea glonțului, transformând trăsura de sticlă a Cenușăresei de pe polița șemineului într-un neon strălucitor.

Janice reapăru, cu un mobil în mână.

— Nu răspunde, spuse ea, tulburată.

Se așeză la loc pe canapea. Urmă o nouă pauză.

— *Bine,* spuse în cele din urmă Janice, ca și cum Strike i-ar fi ținut o teorie îndemnând-o să vorbească, nu eu îl cunoșteam pe Satchwell — Irene îl cunoștea. Dar nu te apuca să crezi că ar fi făcut ceva ce nu trebuia! Adică, nu în sens *infracțional.* După aia și-a făcut griji ca naiba. Și eu mi-am făcut griji *pentru ea...* O, Doamne.

Janice inspiră adânc, apoi spuse:

— Bine, ei... Irene era logodită cu Eddie atunci. Eddie era mult mai mare decât ea. El o diviniza, și Irene îl iubea și ea.

Chiar dacă Strike nu o contrazise, Janice insistă:

— *Chiar îl* iubea. Și era foarte geloasă dacă Eddie se uita măcar la alta... Dar lui Irene i-a plăcut întotdeauna să bea și să flirteze. Era ceva nevinovat... de cele mai multe ori. Tipul ăla, Satchwell, avea o trupă, nu-i așa?

— Exact, spuse Strike.

— Da, mă rog, Irene i-a văzut cântând într-o crâșmă. Eu nu eram cu ea în seara în care l-a cunoscut pe Satchwell. N-am știut nimic despre asta decât după ce a dispărut Margot. Deci l-a văzut pe Satchwell și — mă rog, i-a plăcut de el. Și după ce au terminat de cântat îl vede pe Satchwell intrând în bar și ducându-se ață în fundul sălii la Margot, care stătea acolo într-un colț, cu pelerina pe ea. Irene s-a gândit că probabil Satchwell o văzuse de pe scenă. Ea n-o zărise pe Margot până atunci,

pentru că stătuse în față, cu prietenii ei. în orice caz, s-a uitat la ei și Satchwell și Margot au discutat puțin — foarte puțin, a zis Irene — și părea că devenise o ceartă. Apoi Irene a crezut că Margot a zărit-o și atunci Margot a plecat. Și după aia Irene se duce la Satchwell și-i spune că i-a plăcut mult trupa și așa mai departe și, mă rog, din una-n alta... da.

— De ce ar fi crezut Satchwell că era asistentă? întrebă Strike.

Janice făcu o grimasă.

— Păi, ca să fiu sinceră, asta obișnuia să le spună prostuța de ea tipilor care încercau s-o vrăjească. Pretindea că e asistentă pentru că bărbaților le plăcea asta. Atâta timp cât ei nu știau nimic despre treburi medicale, Irene reușea să-i păcălească, pentru că învățase numele medicamentelor și așa mai departe la muncă, chiar dacă le încurca tot timpul, draga de ea.

Janice își dădu ochii peste cap.

— Deci asta a fost o aventură de o noapte sau...?

— Nu. A fost o chestie de două sau trei săptămâni. Dar n-a durat. Cu dispariția lui Margot... mă rog, asta i-a pus capăt. îți dai seama. Dar timp de câteva săptămâni, Irene a fost... îndrăgostită, cred că s-ar putea spune. Ea îl *iubea* pe Eddie, înțelegi... asta era o realizare pentru ea, să-l aibă pe bărbatul ăsta mai în vârstă, om de afaceri de succes și așa, care voia să se căsătorească cu ea, dar... e ciudat, nu-i așa? Suntem toți animale, dacă lași tot restu' la o parte. Și-a pierdut capul *complet* cu Paul Satchwell. Doar pentru câteva săptămâni. încerca să se vadă cu el cât mai des, se furișa...

Tonul lui Janice deveni sobru.

— Pun pariu că îl speria de moarte, de fapt, pentru că, din ce mi-a zis ea mai târziu, ere' că el s-a culcat cu ea doar ca să-i facă în ciudă lui Margot. Pe Margot o voia el de fapt... iar Irene și-a dat seama de asta prea târziu. Fusese folosită.

— Deci povestea cu durerea de dinți a lui Irene, spuse Strike, care a devenit apoi povestea unei excursii la cumpărături...

— Da, spuse Janice încet. A fost cu Satchwell în după-amiaza aia. A luat de la soră-sa chitanța aia ca s-o arate poliției. *Eu* am aflat abia după aceea. A plâns de-i sărea cămașa pe ea la mine în apartament și mi-a spus ce are pe suflet. Cui altcuiva să-i spună? Doar nu lu' Eddie ori părinților ei! Era îngrozită că o să se afle și o să-l piardă pe Eddie. Atunci deja se deșteptase. Singuru' lucru pe care și-l dorea era Eddie, și i-era groază că el o s-o părăsească dacă află de Satchwell. înțelegi, ultima oară când s-au întâlnit, Satchwell practic i-a spus că o folosește ca să se răzbune pe Margot. Era furios pe Margot din cauză că ea zisese

că venise să vadă trupa doar de curiozitate și apoi îi sărise țandăra când el încercase s-o convingă să se ducă la el la apartament. I-a dat vikingul ăla mic de lemn, înțelegi. îl avea la el, sperând că ea o să apară, și ere' că el credea că ea o să se *topească* sau ceva când o să i-1 dea, și că o să fie gata cu Roy... de parcă doar de atât e nevoie ca să lași un copil și o căsnicie, o păpușă mică de lemn... Satchwell i-a spus lui Irene niște chestii urâte despre Margot... cel mai frumos dintre ele era că îi place doar să tachineze... în orice caz, după ce Margot a dispărut și a intervenit poliția, Satchwell o sună pe Irene și îi zice să nu pomenească nimic din ce spusese el că era furios pe Margot, și ea l-a implorat să nu spună nimic nimănui despre ei doi, și au lăsat-o așa. Eu eram singura care știa, și mi-am ținut gura și eu, pentru că... mă rog, așa se procedează între prieteni, nu?

— Deci când Charlie Ramage a spus că a văzut-o pe Margot în Leamington Spa, spuse Strike, dumneata știai...?

— ... că Satchwell e de acolo? Nu, nu știam când mi-a spus Charlie prima oară. Dar la puțin timp după aceea a fost o știre despre un boșorog din Leamington Spa care-și pusese în curte un semn. „Albii uniți împotriva invaziei colorate" sau ceva oribil de genu' ăsta. Eu și Larry ieșisem să luăm cina împreună cu Eddie și Irene, și Eddie vorbea despre rasistul ăsta bătrân de la știri și atunci, când Irene și cu mine ne-am dus la veceu, ea îmi zice „Leamington Spa, de acolo e Paul Satchwell". Nu-mi mai vorbise despre el de o veșnicie. N-o să mint, asta chiar m-a făcut să mă simt prost, pentru că m-am gândit, o, Doamne, dacă Charlie chiar a văzut-o pe Margot? Dacă Margot a fugit împreună cu fostu' ei? Dar apoi m-am gândit, ia stai puțin, dacă Margot s-a dus doar până în Leamington Spa, cum se face că de atunci n-a mai văzut-o nimeni? Adică, nu e tocmai Timbuktu, nu-i așa?

— Nu, spuse Strike, nu e. Și asta e tot ce ți-a spus Irene vreodată despre Margot și Satchwell?

— Păi e de-ajuns, nu? spuse Janice.

Culoarea alb-rozalie a feței ei părea mai estompată decât la sosirea lui Strike, iar cearcănele de sub ochi, mai întunecate.

— Uite ce e, continuă ea, *nu* o lua tare pe Irene. Te rog. Nu pare, dar e sensibilă, cu toate prostiile ei. își face griji tot timpul, înțelegi.

— Nu văd de ce aș lua-o tare, spuse Strike. Ei, mi-ai fost de mare ajutor, doamnă Beattie. Mulțumesc. Asta mi-a lămurit destul de multe aspecte.

Janice se lăsă pe spătarul canapelei, încruntându-se.

— Fumezi, nu-i așa? întrebă ea brusc. Simt mirosul pe dumneata. Nu te-au pus să te lași de fumat după amputarea aia?

— Au încercat.

— îți face foarte rău. Și n-o să te ajute nici cu mobilitatea, pe măsură ce îmbătrânești. E rău pentru circulație *și* pentru piele. Ar trebui să te lași.

— Știu, spuse Strike, zâmbindu-i în timp ce-și băga carnetul înapoi în buzunar.

— Hmm, spuse Janice îngustându-și ochii. „Eram prin zonă" pe naiba.

51

... dar nu-ia crede
Că monstrul poate fi supus ori nimicit: El nu e, ah,
vrăjmașul ce-ntr-o doară, Oțelul îl rănește, ori forța îl doboară.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Turnulețele cu cupole ale Turnului Londrei se înălțau dincolo de zidul de cărămidă de un galben murdar, dar Robin nu avea timp pentru monumente străvechi. Nu doar că întâlnirea pe care o aranjase fără știința lui Strike trebuia să înceapă peste 30 de minute, dar era la kilometri distanță de locul în care se așteptase să fie la ora 1, iar această parte a Londrei îi era complet nefamiliară. Alerga cu mobilul în mână, privind din când în când la harta de pe ecran.

După câțiva pași, mobilul sună. Văzând că e Strike, răspunse apelului.

— Salut. Tocmai m-am văzut cu Janice.

— Bun, spuse ea, străduindu-se să nu gâfâie, în timp ce se uita în jurul ei în căutarea unui semn de metrou sau a unui taxi. A zis ceva interesant?

— O grămadă, spuse Strike, care se întorcea agale pe Nightingale Grove.

în ciuda recentului dialog cu asistenta, tocmai își aprinsese un Benson & Hedges. De fiecare dată când expira, briza rece îi smulgea fumul de pe buze.

— Unde ești acum?

— Pe Tower Bridge Road, răspunse Robin continuând să alerge și căutând zadarnic în jur un semn de metrou.

— Credeam că în dimineața asta ești la Șeful Alunecosului.

— Am fost.

Probabil că cel mai bine era ca Strike să afle imediat ce se

întâmplase.

— Tocmai l-am lăsat pe Tower Bridge cu Barclay...

— Când spui „cu" Barclay...

— S-ar putea ca în clipa asta să discute amândoi, nu știu, spuse Robin.

Nu putea să vorbească normal în timp ce alerga, așa că încetini, mul- țumindu-se cu un mers rapid.

— Cormoran, ȘA arăta de parcă s-ar fi gândit să se arunce.

— De pe Tower Bridge?! făcu Strike surprins.

— Dar ce-are Tower Bridge? spuse Robin în timp ce dădea un colț spre o intersecție aglomerată. Era cea mai la îndemână construcție înaltă din zonă...

— Dar biroul lui nu e deloc în apropierea...

— A coborât la Monument, ca de obicei, dar nu s-a dus la muncă. S-a uitat o vreme la sediu, apoi a plecat. Eu am crezut că vrea doar să-și dezmorțească picioarele, dar apoi s-a dus pe Tower Bridge și a rămas acolo, holbându-se la apă.

Robin privise neliniștită timp de 40 de minute cum ȘA se holbează la fluviul de culoarea cimentului de sub el, cu servieta atârnând pe lângă trup, în timp ce traficul de pe pod huruia în spatele lui. Se îndoia că Strike își putea imagina cât de stresată îl așteptase pe Barclay, care trebuia s-o înlocuiască.

încă nu se vedea niciun semn de metrou. Robin începu iar să alerge.

— M-am gândit să-l abordez, spuse ea, dar îmi făceam griji că o să-1 sperii și s-ar putea să sară. Știi cât de solid e, n-aș fi putut să-l trag înapoi.

— Chiar crezi că...?

— Da, spuse Robin, părea complet deznădăjduit.

Se străduia să nu aibă un ton triumfător: tocmai zărise printre mașinile care treceau semnul rotund și roșu al metroului. începu să alerge.

— Alergi cumva? întrebă Strike, care putea să audă cum picioarele ei izbesc pământul în ciuda zgomotului creat de traficul din jur.

— Da, spuse Robin.

Apoi completă:

— Am întârziat la dentist.

Mai devreme regretase că nu-și justificase cum trebuie absența de la discuția cu Janice Beattie și alesese varianta asta, în caz că

Strike întreba din nou.

— A, spuse Strike. Sigur.

— în orice caz, spuse Robin, croindu-și drum printre trecători, Barclay a venit să mă înlocuiască — a fost de acord că ȘA arată ca și cum s-ar gândi să sară — și a spus...

Robin începuse să simtă un junghi în coaste.

— ... a spus că încearcă să vorbească cu el și atunci am plecat eu. Cel puțin Barclay e suficient de solid ca să-l tragă înapoi dacă încearcă ceva.

Nu mai avea suflu.

— Dar asta înseamnă și că ȘA o să-l recunoască pe Barclay în viitor, sublime Strike.

— Păi, da, știu asta, spuse Robin, încetinind iar, pentru că ajunsese aproape de treptele metroului, și masându-se acolo unde simțise junghiul, dar, dat fiind că ni s-a părut că ar putea să se sinucidă...

— Am înțeles, spuse Strike, care se opri în umbra gării Hither Green ca să-și termine țigara. Mă gândeam doar la logistică. Sigur, dacă avem noroc, ar putea să-i mărturisească lui Barclay cu ce îl are Alunecosul la mână. Oamenii disperați sunt uneori dispuși...

— Cormoran, trebuie să închid, spuse Robin, care ajunsese la gura de metrou. Ne vedem la birou după programarea mea și poți să-mi spui atunci despre Janice.

— Bine, spuse Strike. Sper să nu doară.

— Ce să nu doa...? Ah, dentistul, nu, e doar un control.

Foarte convingător, Robin, se gândi ea, furioasă pe sine însăși. Băgă mobilul înapoi în buzunar și coborî în fugă scările de la metrou.

După ce urcă în tren, își dădu geaca jos, pentru că transpira din cauza alergatului, și își aranjă părul uitându-se în geamul murdar și întunecat din fața ei. Se simțea agitată, cu ȘA și posibila lui tentativă de sinucidere, minciuna pentru Strike, pretextul ei neconvingător și potențialele riscuri ale întâlnirii spre care se îndrepta. Robin mai decisese o dată, în urmă cu câțiva ani, să urmeze o direcție de investigație fără să-i spună nimic lui Strike. Rezultatul fusese că acesta o dăduse afară.

Acum e altceva, încercă ea să se liniștească, îndepărtându-și și aran- jându-și șuvițele transpirate de pe frunte. *N-o să se supere dacă funcționează. Și el își dorește același lucru.*

Peste 20 de minute ieși din stația Tottenham Court Road și se grăbi spre centrul Soho-ului, cu geaca pe umăr.

Abia când se apropie de cafeneaua Star și văzu firma de deasupra

ușii, își dădu seama de coincidența de nume. încercând să nu se gândească la asteroizi, horoscoape și prevestiri, Robin intră în cafeneaua cu mese rotunde de lemn și podea de cărămidă roșie. Pereții erau decorați cu reclame vechi din metal. Una dintre ele era la ȚIGĂRI ROBIN. Chiar sub ea, probabil intenționat, se așezase un bătrân într-un vindiac negru, cu o față rumenă plină de vene sparte și cu un păr cenușiu des, aranjat într-o buclă în partea din față care părea să fi rămas așa din anii '50. De peretele de lângă el era sprijinit un baston. De cealaltă parte a lui era o adolescentă cu părul de un galben neon, care scria ceva pe telefon și care nu-și ridică privirea decât atunci când Robin se apropie de masa lor.

— Domnul Tucker? spuse ea.

— Da, răspunse bărbatul cu o voce răgușită, lăsând să se vadă niște dinți strâmbi și maronii. Domnișoara Ellacott?

— Robin, spuse ea zâmbind, în timp ce dădeau mâna.

— Ea e nepoata mea, Lauren, spuse Tucker.

— Salut, spuse Lauren, ridicând privirea din telefon și apoi coborând-o iar.

— Mă duc să-mi iau o cafea, spuse Robin. Pot să vă ofer ceva?

Cei doi refuzară. Robin își luă un espresso cu spumă, simțind asupra ei ochii bătrânului. în timpul conversației lor anterioare de la telefon, Brian Tucker vorbise timp de un sfert de oră, fără pauză, despre dispariția în 1972 a fiicei lui celei mari, Louise, și despre misiunea lui pe viață de a dovedi că Dennis Creed o ucisese. Roy Phipps spusese că Tucker era „pe jumătate nebun". Deși Robin n-ar fi mers chiar până acolo în virtutea dovezilor de până atunci, nu exista nicio îndoială că Tucker părea complet consumat de Creed și de misiunea lui de a face dreptate.

Când Robin se întoarse la masa celor doi și se așeză punându-și cafeaua pe masă, Lauren lăsă și ea telefonul. Extensiile ei de culoarea neonului, tatuajul cu inorog de pe antebrat, genele în mod evident false și oja sărită contrastau cu fața inocentă, cu gropițe, care abia se distingea de sub fondul de ten aplicat din abundență.

— Am venit să-l ajut pe bunicul, îi explică ea lui Robin. Nu merge prea bine zilele astea.

— E fată bună, zise Tucker. O fată tare bună.

— Ei, mulțumesc foarte mult că ați venit, le spuse Robin amândurora. Vă sunt recunoscătoare.

De aproape, nasul lui Tucker, umflat și presărat cu puncte negre,

semăna cu o căpșună.

— Nu, eu sunt recunoscător, domnișoară Ellacott, spuse el cu o voce gravă și răgușită. Cred că de data asta chiar o s-o permită, așa cred. Și, cum am spus la telefon, dacă n-o să facă asta, eu sunt dispus să dau buzna în studioul de televiziune...

— Păi, spuse Robin, să sperăm că nu va fi nevoie să recurgem la ceva atât de dras...

— ... eu le-am spus asta, și i-a zguduit puțin.

Tucker se uită la Robin cu ochii lui mici și injectați și recunoscu:

— Mă rog, asta plus contactul dumitale care a dat un brânci Ministerului Justiției. Știi, încep să cred că ar fi trebuit să-i amenințăm cu presa de mult. Nu ajungi nicăieri cu oamenii ăștia dacă joci corect, te îmbrobodesc cu birocrația lor și așa-zisele opinii ale experților.

— Nu pot decât să-mi imaginez cât de dificil a fost pentru dumneata, spuse Robin, dar, dat fiind că avem o șansă de a-l intervieva, nu ar fi bine să facem ceva...

— O să obțin dreptate pentru Louise și cu prețul vieții. N-au decât să mă aresteze. O să însemne doar mai multă publicitate.

— Dar nu cred că vrem...

— Nu vrea să faci o prostie, bunicule, spuse Lauren. Nu vrea să dai peste cap lucrurile.

— Nu, n-o să fac asta, n-o să fac asta, zise Tucker.

Ochii lui mici și aproape incolori erau înconjurați de pungi vinețiii.

— Dar ar putea să fie unica noastră șansă, continuă el, așa că trebuie să facem totul cum trebuie *și cu persoana potrivită* care să pună întrebările.

— El nu vine? spuse Lauren. Cormoran Strike? Bunicul spunea că s-ar putea să nu vină.

— Nu, spuse Robin.

Văzându-i pe cei doi Tucker cum se posomorăsc, adăugă rapid:

— Lucrează la alt caz acum, dar orice vreți să-i spuneți lui puteți să-mi spuneți mie, ca partene...

— El trebuie să fie cel care îl intervievează pe Creed, zise Tucker. Nu dumneata.

— înțele...

— Nu, drăguță, nu înțelegi, i-o tăie Tucker ferm. Asta e toată viața mea. îl înțeleg pe Creed mai bine decât oricare dintre cretinii care au scris cărți despre el. L-am studiat. De ani de zile nu a mai primit niciun fel de atenție. Șeful dumitale e celebru. Creed o să vrea să se

întâlnească cu el. O să creadă că e mai deștept decât el, cu siguranță. O să vrea să-l bată pe șeful tău, să iasă primul din confruntare, ce să mai spun de tentația de a-și vedea iar numele în ziare? S-a hrănit întotdeauna cu publicitate. Cred că o să fie dispus să vorbească, atât timp cât șeful dumitale îl face să creadă că merită efortul... șeful dumitale e în regulă, nu-i așa?

în aproape oricare alte circumstanțe, Robin ar fi precizat „de fapt, e partenerul meu", dar astăzi, înțelegând ce era întrebată, spuse:

— Da, e în regulă.

— Da, mi s-a părut mie, așa mi s-a părut, spuse Brian Tucker. Când contactul dumitale a luat legătura cu mine, am căutat pe internet. Impresionant, ce-a realizat. Nu dă interviuri, nu-i așa?

— Nu, spuse Robin.

— îmi place asta, spuse Tucker dând din cap. O face din motivele care trebuie. Dar acum numele lui e cunoscut și asta o să-1 atragă pe Creed, ca și faptul că șeful dumitale a avut de-a face cu oameni celebri. Lui Creed îi plac toate chestiile astea. Le-am spus celor de la Ministerul Justiției și i-am spus și contactului dumitale, vreau ca acest Strike să facă interviul, nu vreau să-l intervieveze poliția. Au încercat și știm cu toții ce bine a ieșit. Și nici *psihiatrii* ăia nenorociți care cred că sunt foarte deștepți, dar nici măcar nu se pot pune de acord dacă nemernicul e sănătos mintal sau nu. Eu îl cunosc pe Creed. îl înțeleg. I-am studiat felul în care gândește toată viața mea. Am fost la tribunal în fiecare zi, în timpul procesului. Nu l-au întrebat despre Lou la proces, cel puțin nu cu numele, dar mi-a căutat privirea de mai multe ori. Trebuie să mă fi recunoscut, să-și fi dat seama cine sunt, pentru că Lou îmi semăna leit. Când l-au întrebat la proces despre bijuterii — știi despre pandantiv, pandantivul lui Lou?

— Da, spuse Robin.

— îl luase cu câteva zile înainte să dispară. I l-a arătat surorii ei, Liz, mama lui Lauren — nu-i așa?

Lauren aprobă din cap.

— Un lănțișor cu un fluture, ceva ieftin, și pentru că se găsea pe toate drumurile poliția a spus că putea fi al oricui. Liz își amintea că pandantivul ar fi fost altfel — asta a derutat poliția, la început ea n-a fost sigură că era al lui Lou — dar a recunoscut că-1 văzuse doar în treacăt. Iar când a venit vorba de bijuterii, Creed a privit drept spre mine. Știa cine sunt. Lou îmi semăna leit, repetă Tucker. Știi cum a explicat el de ce ținea ascunse bijuterii sub scândurile podelei?

— Da, spuse Robin, a spus că le cumpărase pentru că îi plăcea să se

travestea. ..

— Că le cumpărase, spuse Tucker vorbind peste ea, pentru că-i plăcea să le poarte.

— Domnule Tucker, ai spus la telefon...

— Lou a șterpelit pandantivul din magazinul ăla unde mergeau toate, cum îi...?

— Biba, spuse Lauren.

— Biba, repetă Tucker. Cu două zile înainte să dispară, a chiulit și în seara aia i-a arătat mamei lui Lauren, Liz, ce furase. Lou era o pacoste. Nu se înțelegea cu a doua mea soție. Mama fetelor a murit când Lou avea 10 ani. A afectat-o cel mai mult pe ea, mai mult decât pe celelalte două. N-a plăcut-o niciodată pe a doua mea soție.

îi spusese deja lui Robin la telefon toate lucrurile acestea, dar chiar și așa, ea dădu din cap cu compasiune.

— Soția mea s-a certat cu Lou în dimineața de dinaintea dispariției ei, și Lou a chiulit iar de la școală. Ne-am dat seama abia când nu s-a întors acasă în seara aceea. Am sunat la toate prietenele ei, niciuna n-o văzuse, așa că am sunat la poliție. Am aflat mai târziu că una dintre prietenele ei mințise. O dusese pe Lou la etaj pe furiș, fără să le zică părinților. Lou a fost văzută de trei ori în ziua aceea. Era îmbrăcată tot în uniforma ei de școală. Se știe că ultima oară a fost zărită în fața unei spălătorii din Kentish Town. A cerut un foc unui tip. Știam că începuse să fumeze. Era unul dintre motivele pentru care se certase cu soția mea.

Vocea lui Tucker deveni și mai răgușită.

— Creed a luat-o din Kentish Town și pe Vera Kenny. în 1970, imediat după ce s-a mutat în apartamentul de lângă Paradise Park. Vera a fost prima femeie pe care a dus-o în subsolul ăla. Le lega cu lanțul, înțelegi, și le ținea în viață în timp ce...

— Bunicule, spuse Lauren plângăreț, nu mai povesti.

— Nu, murmură Tucker lăsând capul în jos, scuze, scumpo.

— Domnule Tucker, spuse Robin, profitând de pauza creată, mi-ai spus la telefon că ai despre Margot Bamborough informații pe care nu le mai știe nimeni altcineva.

— Da, spuse Tucker, căutându-se în haină și scoțând un teanc de foi împăturite pe care le despături cu mâini tremurânde. Asta de sus, am făcut rost de ea printr-un gardian de la Wakefield, în '79. La sfârșitul anilor '70, îmi făceam veacul pe acolo în weekend, mă uitam la ei cum intră și ies. Am aflat unde le place să bea și așa mai departe. în orice caz, acest gardian, n-o să-i spun numele, dar ne-am împrietenit. Creed era într-o aripă de maximă siguranță, singur în celulă, pentru că toți ceilalți deținuți voiau să se ia de el. în '82 un tip era cât pe ce să-i scoată

un ochi, a furat o lingură de la cantină și i-a ascuțit mânerul în celulă. A încercat să i-1 înfigă în ochi. A ratat cu puțin, pentru că Creed s-a ferit. Amicul meu mi-a spus că țipa ca o fetiță.

Tucker părea încântat.

— în orice caz, i-am zis amicului meu, orice poți să afli, orice poți să-mi spui. Lucruri spuse de Creed, aluzii făcute de el, înțelegi. L-am plătit. Ar fi putut să-și piardă slujba dacă îl prindea cineva. Și amicul meu a făcut rost de asta și mi-a adus-o. N-am putut să recunosc niciodată că o am, pentru că dacă se afla am fi avut probleme amândoi, dar l-am sunat pe soțul lui Margot Bamborough, cum îl chema...?

— Roy Phipps.

— Roy Phipps, da. I-am zis „Am ceva scris de Creed și cred că ai vrea să vezi. Dovedește că el a omorât-o pe soția dumitale".

Un zâmbet disprețuitor dezvălui din nou dinții lui Tucker de culoarea caramelului.

— Dar el nici n-a vrut să audă. Phipps credea că eu sunt nebun. La un an după ce l-am sunat, am citit în ziar că se căsătorise cu bona. Ai putea spune că Creed i-a făcut doctorului Phipps un serviciu.

— Bunicule! spuse Lauren șocată.

— Bine, bine, murmură Tucker. Nu mi-a plăcut niciodată doctorul ăla. Ar fi putut să ne ajute mult, dacă ar fi vrut. Specialist în medicină, era genul de om pe care Ministrul de Interne l-ar fi ascultat. Dacă ne-ar fi ajutat, am fi putut să punem mai departe presiune pe ei, dar el nu era interesat, iar când am văzut că s-a cuplat cu bona m-am gândit, aha, sigur, totul se explică.

— Aș putea să...? începu Robin.

Arătă spre hârtiile de pe masă pe care Tucker continua să le acopere cu mâna, dar acesta o ignoră.

— Așa că, ani de zile, am fost doar eu și Jerry, spuse Tucker. Jerry Wolfson, fratele Karei. Știi cine e?

— Da, animatoarea dintr-un club de noapte care... dădu Robin să răspundă la întrebarea pe care i-o aruncase el.

— Animatoare într-un club de noapte, prostituată în timpul liber și consumatoare de droguri, pe deasupra. Jerry nu-și făcea nicio iluzie în privința ei, nu era naiv, dar era totuși sora lui. Ea îl crescuse, după ce mama lor i-a părăsit. Kara era singura lui rudă. în februarie 1973, la trei luni după Lou a mea, a dispărut și Kara. A plecat de la clubul din Soho la prima oră a dimineții. Exact atunci a mai plecat o fată. De fapt, nu era departe de aici.

Tucker arătă spre ușă.

— Cele două o iau în direcții opuse. Prietena ei se întoarce și o vede

pe Kara în capătul străzii, aplecată și discutând cu șoferul unei camionete. Prietena a presupus că îl cunoștea pe șofer și a plecat. Kara n-a mai fost văzută niciodată. După aceea, Jerry a vorbit cu toate prietenele ei de la club, dar nimeni nu știa nimic. După ce a dispărut Kara, se zvonea că fusese informatoare a poliției. Clubul ăla era condus de niște mafioți. Le convenea să spună că ea fusese informatoare, înțelegi? Le speriau pe celelalte fete ca să-și țină gura despre ceea ce vedeau sau auzeau în club. Dar Jerry n-a crezut niciodată că sora lui fusese turnătoare. El a crezut de la bun început că fusese vorba de Măcelarul din Essex — camioneta îl dădea de gol. Așa că ne-am unit forțele. El a încercat, ca și mine, să obțină permisiunea de a-1 vizita pe Creed, dar autoritățile nu voiau să ne lase. Până la urmă, Jerry a renunțat. Băutura l-a băgat în mormânt. Când așa ceva se întâmplă cuiva pe care-1 iubești, asta te marchează. Nu te poți debarasa de povara asta. Pe unii greutatea ei îi strivește. Căsnicia mea s-a destrămat. Celelalte două fete ale mele n-au vorbit cu mine ani buni. Voiau să încetez să-i dau înainte cu Lou, să încetez să mai vorbesc despre Creed, să mă prefac că nu...

— Asta nu e drept, bunicule, spuse Lauren grav.

— Da, bine, murmură Tucker. Bine, recunosc, mama lui Lauren s-a dat pe brazdă în ultima vreme. I-am spus lui Liz, „Gândește-te la tot timpul pe care puteam să-l petrec cu Lou, așa cum am stat cu tine și Lisa. Socotește totul. Mesele și vacanțele în familie. S-o ajut să-și facă temele. Să-i spun să-și facă curat în camera ei. Să mă cert cu ea..." Dumnezeule, cât de certăreață putea să fie. S-o văd la absolvire, presupun, pentru că Lou era deșteaptă, chiar dacă avea probleme la școală pentru că chiulea, l-am spus lui Liz, „N-am avut ocazia s-o conduc la altar, nu-i așa? N-am putut s-o vizitez la spital după ce se năștea copiii ei. Socotește tot timpul pe care i l-aș fi oferit dacă ar fi trăit..."

Vocea lui Tucker se frânse. Lauren își puse mâna dolofană peste mâna umflată, cu noduri vineții, a bunicului.

— ... socotește tot timpul ăla împreună, murmură Tucker, cu ochii plini de lacrimi. Asta e ceea ce-i datorez, să aflu ce i s-a întâmplat. Asta e ceea ce fac. îi dau ce i se cuvine.

Robin simți și ea lacrimi usturătoare în spatele pleoapelor.

— îmi pare atât de rău, șopti ea încet.

— Da, ei, spuse Tucker, ștergându-și hotărât ochii și nasul cu mâneca vin- diacului, luând foaia scrisă de mână de deasupra teancului și întinzându-i-o lui Robin. Poftim. Asta-ți arată cu ce avem de-a face.

Robin luă foaia pe care erau două paragrafe scurte. Scrisul era clar și înclinat, fiecare literă fiind separată și distinctă. începu să citească.

Ea încearcă să controleze prin intermediul cuvintelor și uneori a! măgulirii. îmi spune cât de deștept sunt, apoi vorbește despre „tratament". Strategia ei e ridicol de străvezie. în comparație cu autocunoașterea mea, „calificările" și „pregătirea" ei sunt ca licărul unui chibrit umed alături de lumina soarelui.

îmi promite că un diagnostic de nebunie va însemna un tratament mai blând pentru mine. îmi spune asta printre țipete. în timp ce îibiciuiesc fața și sânii. Mă imploră, sângerând, să-mi dau seama că mi-ar putea fi de ajutor. Edispusă să depună mărturie în favoarea mea. Aroganța și setea ei de dominație au fost stimulate de aprobarea de care s-a bucurat în societate în calitate de „doctor". Chiar și în lanțuri, ea se crede superioară. Această credință va fi corectată.

— înțelegi? spuse Tucker într-o șoaptă înverșunată. Margot Bamborough era ținută în lanțuri în subsolul lui. îi face plăcere să scrie despre asta, să retrăiască asta. Dar psihiatrii n-au considerat că era o mărturisire, credeau că Creed producea pe bandă texte din astea în încercarea de a atrage și mai multă atenție asupra lui. Au spus că era doar un joc prin care încerca să obțină mai multe interviuri, pentru că îi plăcea să-și încerce istețimea împotriva polițiștilor și să citească despre el în presă, să se vadă la știri. Au spus că era doar o fantezie și că a o lua în serios ar fi însemnat să-i dai ce voia el, pentru că îl excita să discute despre asta.

— Scârbos, spuse Lauren încet.

— Dar amicul meu gardian a spus — pentru că, înțelegi, erau trei femei despre care se credea că fuseseră ucise de Creed, dar ale căror cadavre nu fuseseră găsite niciodată: Lou a mea, Kara Wolfson și Margot Bamborough — și amicul meu gardian a spus că despre doctoriță îi plăcea cel mai mult să fie întrebat. Lui Creed îi plac oamenii sus-puși, înțelegi. El crede că, dacă nu s-ar fi apucat de crime, ar fi putut să ajungă șef de multinațională sau mare profesor și tot așa. Amicul meu mi-a spus toate astea. A spus, Creed se vede la acest nivel, înțelegi, doar că într-un domeniu diferit.

Robin nu spuse nimic. Nu-i era ușor să se scuture de impactul a ceea ce tocmai citise. Margot Bamborough devenise reală pentru ea, și tocmai fusese obligată să și-o imagineze, brutalizată și însângerată, încercând să convingă un psihopat să-i cruțe viața.

— Creed a fost transferat la Belmarsh în '83, continuă Tucker, bătând încet în hârtiile din fața lui, în timp ce Robin încerca să se concentreze, și au început să-l drogheze ca să nu mai poată — înțelegi, să nu... Atunci

am obținut permisiunea să-i scriu, și el să-mi răspundă. După ce a fost codam- nat, am făcut întruna lobby la autorități să mă lase să-i pun întrebări direct, iar el să-mi poată scrie înapoi. Până la urmă au cedat la insistențele mele. A trebuit să jur că nu o să public niciodată ce-mi scria el sau să dau scrisoarea presei, dar eu sunt singura rudă a unei victime căreia i s-a permis să ia direct legătura cu... și uite...

Tucker întoarse următoarele două foi de hârtie spre Robin.

— Asta e ceea ce am primit.

Scrisoarea era scrisă pe hârtie cu antetul închisorii. Nu era niciun „Dragă domnule Tucker".

Fără îndoială, aș fi răspuns scrisorii taie, care a sosit acum trei săptămâni, dar ia puțin timp după aceea am fost băgat ia izolare și am fost lipsit de materiale de scris. Insistența ta, înțeleg, a înfrânt rezistența autorităților, deoarece de obicei nu mi se permite să răspund la interogări precum aceasta. Indiferent cât de neverosimil ar părea, te admir pentru asta, dle Tucker, pentru că și pe mine mă caracterizează rezistența în fața adversităților.

Cele trei săptămâni de solitudine forțată m-au făcut să mă întreb cum aș putea să-ți explic ceea ce nici măcar o persoană din zece mii nu ar putea înțelege. Amintirea numelor, fețelor și personalităților diverselor mele „victime" nu este așa de simplă cum crezi dumneata - memoria îmi înfățișează doar monstrul cu multe membre și mulți sâni cu care am cochetat, un lucru urât mirositor care dădea glas durerii și nefericirii. Totuși, monstrul meu nu a fost niciodată un tovarăș prea de soi. chiar dacă contorsiunile lui exercitau o anumită fascinație. Având suficienți stimuli, putea fi adus la extazul durerii. Atunci devenea conștient că trăiește și stătea, tremurând, pe buza prăpastiei, implorând, țipând și cerând milă.

Pentru a renaște iar. acest monstru a murit de multe ori. Luând ca reper satisfacția mea. ar fi trebuit sâ moarâ de și mai multe ori. în timp, fața și vocea lui au suferit mutații, dar reacțiile tui nu au variat niciodată. Numele pe care Richard Merridan. fostul meu psihiatru, le-a dat acelui ceva care m-aposedat au fost diverse, dar adevărul e că eram cuprins de o frenezie divină.

Sigur, colegii lui Merridan au contestat concluzia acestuia că sunt sănătos mintal. Din păcate. Judecătorul a respins opiniile lor. Un singur lucru pot sâ spun: e posibil sâ o fi ucis pe fiica ta sau nu. Poate am făcut asta cuprins de o nebunie care continuă să-mi întunece memoria, la care un doctor mai abil ar putea încă să aibă acces, poate nu m-am întâlnit niciodată cu ea, iar mica Louise se află

undeva și râde de încercările tatălui ei de a o găsi, sau poate are de îndurat un iad diferit de cel în care a trăit monstru!meu.

Autoritățile consideră de cuviință să mă țină aici, la Belmarsh, din motive pe are nu le cunosc, deși serviciile psihiatrice suplimentare disponibile la Broadmoor m-ar ajuta cu siguranță să-mi recuperez memoria, atât cât este posibil. Mediul de aici este periculos, chiar azi-dimineață am fost amenințat sab nasul gardienilor. Atacurile asupra mea aduc celor în cauză o anumită distincție, dar. deși acest lucru este evident, sunt expus zilnic intimidării și pericolului fizic. Mi-e greu să înțeleg cum se poate aștepta cineva să-mi recapăt sănătatea mintală suficient pentru a ajuta poliția.

Ar fi indicat ca oamenii excepționali să fie studiați doar de către cei care îi pot înțelege la adevărata lor valoare. Elementele rudimentare de analiză, precum cele la care am fost supus până acum, nu fac decât să-mi adâncească incapacitatea de a-mi aminti tot ce am făcut. Iar tu. dle Tucker, cred că ai putea să mă ajuți. înainte de a ajunge într-o unitate medicală unde să mi se ofere asistența pe care o solicit, ce stimulent aș avea eu să-mi explorez memoria fragmentată în căutarea unor detalii care te-ar putea ajuta să descoperi ce s-a întâmplat cu fiica ta? Nu trece o zi fără să-mi fie pusă în pericol siguranța. Astfel, facultățile mele mintale se degradează.

Iar tu, desigur, vei fi dezamăgit că nu primești confirmarea a ceea ce s-a întâmplat cu Louise. Nu avea nicio îndoială că, atunci când nu sunt cuprins de frenezie, nu sunt lipsit de compasiune umană. Totuși, până și cei mai aspri critici ai mei recunosc că, de fapt, îi înțeleg pe ceilalți mult mai bine decât mă înțeleg ei pe mine! E evident, de exemplu, ce ar însemna pentru tine să recuperezi cadavrul lui Louise și să-l înmormântezi așa cum se cuvine. Situația în care mă a fiu actualmente îmi consumă însă rapid mica rezervă de empatie umană. Atacul asupra mea în urma căruia era să rămân fârâ un ochi ar necesita o recuperare imposibilă în condițiile refuzului autorităților de a fi dus la un spital civil. .Mai întâi fii un om bun, și apoi cere an tratament echitabil!" Opinia publicului pare să dicteze acest lucru. Asta nu înseamnă însă mai puțin că brutalitatea naște brutalitate, până și cei mai nătângi psihiatrii sunt de acord asupra acestui fapt.

Rămâne întrebarea, ai dumneata un suflet cu adevărat milostiv, dle Tucker? Atunci primul lucru pe care îl vei lua în considerare după primirea acestei scrisori va fi să soliciți

autorităților ca restul condamnării mele să fie ispășit ia Broadmoor, unde secretele pe care recalcitranta mea memorie continuă să le dețină ar putea fi aduse, în sfârșit, la suprafață.

Al tău.

Dennis

Robin termină de citit și ridică privirea.

— Nu-ți dai seama, nu-i așa? spuse Tucker, cu o expresie stranie de lăcomie. Nu, bineînțeles. Nu e evident. Nici eu nu mi-am dat seama la început. Și nici autoritățile închisorii. Erau prea ocupați să mă avertizeze că nu îl transferă la Broadmoor, prin urmare să nu mă obosesc să solicit așa ceva.

Tucker împunse partea de jos a scrisorii cu un deget cu unghia îngălbenită.

— Indiciul e acolo, în ultimul paragraf. *Primul lucru pe care îl vei lua în considerare.* Ia prima literă a fiecărei propoziții și vezi ce obții.

Robin făcu așa cum i se ceruse.

— F-I-I-C-A-T-A... începu Robin cu voce tare până când, temându-se de modul în care se termina mesajul, amuți și îl citi în gând până la sfârșit, când gustul cafelei cu lapte păru să devină rânced în gura ei. Oh, Doamne.

— Ce spune? întrebă Lauren, încruntându-se și străduindu-se să vadă și ea.

— Nu e treaba ta, spuse Tucker tăios.

Luă scrisoarea înapoi, împături cele două foi, le băgă în buzunarul interior și i se adresă iar lui Robin:

— Acum înțelegi ce e Creed. A omorât-o pe Lou, așa cum a omorât-o și pe doctorița dumitale, și acum jubilează.

Înainte ca Robin să apuce să spună ceva, Tucker întoarse următoarea hârtie spre ea. Robin văzu o hartă fotocopiată a Islington-ului, pe care un cerc de cerneală înconjura ceva ce semăna cu o casă mare.

— Acum, spuse el, sunt două locuri în care cred că ar fi putut să ascundă cadavrele și unde n-a căutat niciodată nimeni. Eu m-am dus peste tot pe unde exista o legătură cu el, din perioada copilăriei sau ca adult. Poliția a verificat tot ce era evident, apartamentele în care a locuit și așa mai departe, dar nu și-a bătut capul cu astea. Când a dispărut Lou, în noiembrie '72, Creed n-ar fi putut s-o îngroape în Pădurea Epping, din cauză că...

— Tocmai găsiseră acolo cadavrul Verei Kenny, spuse Robin.

Tucker păru impresionat, în ciuda voinței lui.

— Văd că vă faceți lecțiile la agenția aia. Da, exact. Poliția era încă prezentă în pădure la momentul acela. Dar vezi asta, aici?

Tucker arătă spre clădirea marcată.

— Asta e o casă particulară acum, dar în anii '70 era hotelul Archer, și ghici cine le spăla rufele? Curățătoria lui Creed. Lua lucruri de la ei o dată pe săptămână cu camioneta și apoi le aducea înapoi, cearșafuri, cuverturi și mai știu eu ce... în orice caz, după ce a fost arestat, proprietara hotelului Archer a declarat pentru *Mail* că întotdeauna Creed i se păruse foarte drăguț și politicos, că mereu se arăta bucuros să stea de vorbă cu ea...

Tucker își mută degetul către semnul unei cruci de pe terenul proprietății.

— Asta nu e pe hărțile moderne, spuse el, dar apare în actele de proprietate vechi. Există în partea din spate a acelei proprietăți o fântână, un puț simplu pentru colectarea apei de ploaie. Dinaintea clădirii actuale. Am căutat-o pe proprietară în '89, după ce a vândut. Mi-a spus că pe vremea ei puțul era închis cu scânduri și plantase tufișuri în jurul lui, pentru că nu voia ca vreun copil să cadă înăuntru. Dar când livra rufele, Creed traversa de obicei grădina, chiar pe lângă locul în care era puțul. Trebuie să fi știut că era acolo.

Tucker adăugă rapid, ghicind ce dorea Robin să-l întrebe:

— Ea nu-și amintea să-i fi spus lui Creed despre puț, dar asta n-are nicio importanță, nu-i așa? Doar nu era să-și amintească după atâta timp fiecare cuvânt, nu? Creed putea să tragă camioneta la intrarea din spate în toiul nopții, să intre pe poarta din spate...

De frustrare, Tucker își încleștă dinții maronii.

— ... dar când mi-am dat seama de asta Archer era deja proprietate privată, iar acum deasupra vechiului puț e o seră nenorocită.

— Nu crezi, spuse Robin cu precauție, că atunci când au construit-o ar fi putut să observe...?

— De ce ar fi făcut-o? replică Tucker agresiv. N-am văzut în viața mea un constructor care să se complice dacă putea doar să toarne niște ciment deasupra. în orice caz, Creed nu e prost. Trebuie să fi aruncat niște gunoaie deasupra cadavrului, nu-i așa? Ca să-l acopere. Deci *este* o posibilitate, spuse el pe un ton ferm. Și apoi mai e asta.

Ultima foaie de hârtie a lui Tucker era o a doua hartă.

— Asta de aici, spuse el indicând cu degetul său noduros altă clădire încercuită, e casa străbunicii lui Creed. E amintită în *Demonul din Paradise Park.* Creed a spus într-unul dintre interviurile lui că singura dată când a văzut zona rurală în copilărie a fost când a fost dus acolo.

Tucker arătă spre o porțiune mare, de culoare verde.

— Și uită-te aici. Spatele casei dă în pădurea Great Church. Acri întregi de pădure. Creed știa drumul până acolo. Avea o camionetă. Se jucase în pădurea aia în copilărie. Știm că pentru majoritatea cadavrelor a preferat pădurea Epping pentru că nu îl lega nimic de locul ăla, dar în 75 poliția verifica în mod regulat noaptea pădurea Epping, nu-i așa? Dar iată că există o altă pădure pe care Creed o cunoaște și care nu e departe de Londra. Iar el are camioneta, cu lopeți pregătite în spate. Eu cred că Lou a mea și doctorița dumitale sunt în puț sau în pădure. Iar în ziua de azi există altă tehnologie decât cea din anii 70. Radar care penetrează pământul și mai știu eu ce. N-ar fi greu să-ți dai seama dacă există vreun cadavru într-unul dintre locurile alea, voință să fie.

Tucker luă cele două hărți de pe masă și le împături cu mâinile lui tremurânde.

— Dar nu există voință, sau cel puțin nu a existat ani la rând. Autorităților nu le pasă. Ei consideră că totul s-a terminat, că Creed n-o să vorbească niciodată. Așa că de asta cel care îl va intervieva trebuie să fie șeful dumitale. Aș vrea să fiu eu, dar ai văzut ce părere are Creed despre valoarea mea...

în timp ce Tucker băga foile la loc în vindiac, Robin își dădu seama că în timpul conversației cafeneaua din jurul lor se umpluse. La masa cea mai apropiată stăteau trei bărbați tineri, toți cu niște bărbi amuzante, după moda edwardiană. După ce atât de mult timp fuseseră atente doar la vocea gravă și răgușită a lui Tucker, urechile lui Robin părură să se umple brusc de zgomot. Avea impresia că fusese transportată brusc din trecutul îndepărtat într-un prezent impertinent și nepăsător. Ce ar fi crezut Margot Bamborough, Louise Tucker și Kara Wolfson despre telefoanele mobile din aproape fiecare mână, despre melodia Happy a lui Pharell Williams care se auzea de undeva din apropiere sau despre tânăra care se întorcea de la tejghea cu o cafea, cu părul prins în codițe ca o școlăriță și purtând un tricou pe care scria GO F#CK YOUR #SELFIE?

— Nu plânge, bunicule, spuse încet Lauren, cu părul ei galben.

îl înconjură cu brațul pe bunicul ei, în timp ce o lacrimă mare se prelingea pe lângă nasul umflat al acestuia și cădea pe masa de lemn. Acum, când încetase să mai vorbească despre Louise și Creed, Tucker părea să se fi împuținat la trup.

— Ne-a afectat toată familia, îi spuse Lauren lui Robin. Maică-mea și mătușa Lisa se sperie întotdeauna dacă eu sau verișoarele mele ieșim din casă după căderea întunericului...

— Normal! spuse Tucker, care acum își ștergea iar ochii cu mâneca.

— ... și toate am crescut știind că e ceva care poate să se întâmple *cu adevărat,* înțelegi? spuse Lauren, cu fața ei inocentă. Oamenii dispar *cu adevărat.* Sunt omorâți *cu adevărat.*

— Da, spuse Robin. Știu.

întinse mâna peste masă și strânse scurt brațul bătrânului.

— Vom face tot ce putem, domnule Tucker, promit. Ținem legătura.

în timp ce ieșea din cafenea, Robin era conștientă că tocmai vorbise în numele lui Strike, care nu știa absolut nimic despre planul intervievării lui Creed, cu atât mai puțin despre încercarea de a afla ce se întâmplase cu Louise Tucker, dar în acest moment nu mai avea suficientă energie ca să-și facă griji din cauza asta. își strânse mai bine geaca în jurul trupului și se întoarse la birou, cu gândurile bântuite de golul teribil care rămânea în urma celor dispăruți.

52

Adesea focul arde fără fum.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Era ora 1 noaptea și Strike se îndrepta cu mașina spre Stoke Newington ca s-o înlocuiască pe Robin, care în acel moment supraveghea casa pe care Șeful Alunecosului o vizita din nou și unde aproape sigur se complăcea într-o nouă repriză a comportamentului șantajabil despre care Alunecosul reușise cumva să afle. Chiar dacă influența Alunecosului asupra șefului său îl împinsese pe acesta spre Tower Bridge, ȘA nu părea capabil sau dispus să renunțe la ceea ce făcea în casa lui Elinor Dean, indiferent despre ce era vorba.

Noaptea era răcoroasă și senină, chiar dacă stelele de pe cer nu se vedeau foarte clar de pe Essex Road care era foarte bine luminata, iar din difuzorul BMW-ului se auzea vocea lui Barclay. Trecuse o săptămână de când scoțianul reușise să-l convingă pe ȘA să plece de pe Tower Bridge și să bea o cafea cu el.

— Nu se poate abține, amărâtu'.

— Evident, spuse Strike. E a treia lui vizită în zece zile.

— Mi-a spus „Nu mă pot opri". A zis că-i reduce stresul.

— Și cum se împacă asta cu faptul că are tendințe de suicid?

— Șantajul îl face să se gândească la sinucidere, Strike, nu ce face el în Stoke Newington.

— Și nu i-a scăpat *niciun* indiciu despre ce face aici?

— Ți-am zis, el zice că nu i-o trage, dar, dacă s-ar afla, nevastă-sa l-ar părăsi.

Barclay adăugă gânditor:

— Ar putea să fie latex.

— Ce?

— Latex, repetă Barclay. Ca tipu' ăla la care am lucrat căruia îi plăcea să poarte latex pe sub costum la muncă.

— Ah, da, spuse Strike. Uitasem de el.

De multe ori, diversele preferințe sexuale ale clienților se estompau în memoria lui Strike. Auzea în fundal murmurul cazinoului. Alunecosul era acolo de ore întregi, iar Barclay îi ținea companie, neobservat, din cealaltă parte a încăperii.

— în orice caz, spuse Barclay, vrei să rămân aici, nu-i așa? Pentru că e al naibii de scump și ai zis că clienții încep să se enerveze din cauza facturilor. Aș putea să urmăresc de vizavi când pleacă jegosul ăsta.

— Nu, rămâi cu el și continuă să-l fotografiezi, încearcă să obții ceva incriminator, spuse Strike.

— E luat ca dracu', spuse Barclay.

— Jumătate din colegii lui sunt cocainomani. O să avem nevoie de mai mult de atât ca să-l prindem pe nemernic pentru că-i șantajează pe oameni până ajung pe poduri...

— Te-ai înmuiat, Strike.

— încearcă să obții ceva despre dobitocul ăsta și nu paria mult.

— Pe noi nu jocurile de noroc o să ne falimenteze, spuse Barclay, ci băutura.

Barclay închise, iar Strike coborî geamul și își aprinse o țigară, străduindu-se să ignore durerea din gâtul și umerii săi înțepeniți.

Ca și lui ȘA, i-ar fi prins bine să ia o pauză de la problemele și provocările vieții, dar actualmente nu existau astfel de supape. în ultimul an, boala lui Joan îi răpise și ultima fărâmă de timp care nu era dedicată muncii. După amputare, Strike nu mai practicase niciun fel de sport. Avea atâta treabă la agenție încât ajungea să se vadă rar cu prietenii săi, iar rudele sale îi ofereau mai degrabă bătăi de cap decât momente de relaxare. Iar în perioada aceea, se dovedeau chiar de-a dreptul supărătoare.

A doua zi era Duminica Paștelui, ceea ce însemna că familia lui Joan urma să se strângă în St Mawes ca să-i împrăștie cenușa în mare. Pe lângă durerea care însoțea evenimentul în sine, pe Strike nu-1 bucura perspectiva încă unei călătorii lungi spre Cornwall sau a unei noi întâlniri forțate cu Lucy, care dăduse clar de înțeles în timpul mai multor convorbiri telefonice că îi era groază de acest ultim rămas-bun. Revenea,

iar și iar, asupra tristeții pe care i-o provoca faptul că nu avea un mormânt pe care să-l poată vizita, iar Strike detectase în vocea ei o nuanță de reproș, ca și cum Lucy era de părere că el ar fi trebuit să ignore dorințele lui Joan de pe patul de moarte. De asemenea, Lucy își exprimase dezamăgirea că el nu va sta tot weekendul, așa cum făceau ea și Greg, și adăugase fără menajamente că spera ca el să-și amintească să aducă ouă de Paște pentru toți cei trei nepoți, nu doar pentru Jack. Strike s-ar fi putut lipsi de transportarea a trei ouă de ciocolată fragile până în Truro, cu trenul, în timp ce trebuia să aibă grijă de o geantă de voiaj și de piciorul sensibil din cauza a zile și săptămâni de muncă neîntreruptă.

Pentru a-i spori și mai mult stresul, atât sora vitregă necunoscută, Prudence, cât și fratele vitreg Al începuseră iar să-i trimită SMS-uri. Păreau să-și imagineze că, după ce se bucurase de un bine-venit moment cathar- tic țipând la Rokeby la telefon, Strike probabil își regreta izbucnirea și era mai dispus să participe la petrecere, ca să se împace cu tatăl său. Strike nu răspunsese la niciunul dintre SMS-urile lor, dar le resimțise ca pe niște mușcături de insecte: chiar dacă el era hotărât să nu se scarpine, erau sursa unei iritări sâcâitoare.

Dar, mai presus de toate, îl îngrijora cazul Bamborough care, cu toate orele pe care el și Robin i le dedicau, se dovedea la fel de opac ca atunci când acceptaseră să se ocupe de misterul vechi de 40 de ani. Termenul de un an se apropia și încă nu apăruse nimic care să semene cu o breșă. Dacă era să fie sincer, Strike nu spera prea mult de la întâlnirea cu fiicele Wilmei Bayliss, pe care el și Robin urmau s-o aibă în dimineața aceea, înainte ca el să urce în trenul de Truro.

Una peste alta, în timp ce conducea spre casa femeii de vârstă mijlocie de care ȘA părea să fie atât de atras, Strike fu nevoit să admită că simțea o urmă de empatie față de orice bărbat aflat în căutarea a ceva ce el era convins că e o formă de descărcare sexuală. își dăduse seama, recent, că, oricât de ocazionale, relațiile pe care le avusese după ce o părăsise pe Charlotte fuseseră singurul lui refugiu real din calea muncii. Viața lui sexuală fusese muribundă după diagnosticarea lui Joan: toate acele lungi călătorii în Cornwall îi consumaseră timpul pe care l-ar fi putut acorda întâlnirilor cu diverse femei.

Ceea ce nu însemna că nu avusese ocazii. De când agenția ajunsese să aibă succes, câteva dintre femeile bogate și nefericite care furnizau materia primă pentru activitatea acesteia manifestaseră tendința de a-1 lua în calcul pe Strike ca potențial paliativ al durerii sau pustiirii lor emoționale. Strike acceptase o nouă clientă exact de

acest tip cu o zi în urmă, în Vinerea Mare. Deoarece o înlocuia pe doamna Smith, care inițiase deja procedurile de divorț împotriva soțului său, în baza fotografiilor făcute de Morris care îl înfățișau pe acesta împreună cu bona, o porecliseră pe bruneta de 32 de ani domnișoara Jones.

Era fără îndoială frumoasă, cu picioare lungi, buze pline și pielea de o netezime costisitoare. Rubricile de bârfe din ziare se arătau interesate de ea în parte din cauză că era o moștenitoare și în parte din cauză că era implicată într-o luptă aprigă pentru custodie cu fostul ei iubit, despre care încerca să afle lucruri compromițătoare pe care să le folosească la proces. Domnișoara Jones își încrucișase și reîncrucișase picioarele lungi în timp ce îi vorbea lui Strike despre consumul ipocrit de droguri al fostului ei partener, despre faptul că el era cel care le furniza ziarelor povești despre ea, iar fiica lui de șase luni nu-1 interesa decât ca modalitate de a o face nefericită. în timp ce o conducea la ușă, după terminarea întâlnirii, domnișoara Jones îi atinsese în mod repetat brațul și răsese mai mult decât era necesar la amabilitățile lui moderate. în timp ce încerca să o conducă politicos afară sub privirea critică a lui Pat, Strike avusese senzația că încearcă să-și dezlipească gumă de mestecat de pe degete.

îi era ușor să-și imagineze ce comentarii ar fi făcut Dave Polworth, dacă ar fi fost prezent la acea scenă, deoarece Polworth avea teorii ferme despre femeile care îl considerau atrăgător pe vechiul lui prieten, iar Charlotte reprezenta exemplul perfect. Femeile cel mai ușor atrase de Strike erau, în opinia lui Polworth, nevrotice, haotice și uneori periculoase, iar afecțiunea lor pentru fostul boxer cu nasul rupt trăda faptul că în subconștient ele tânjeau după ceva asemănător unei stânci de care ele să se poată lipi ca niște melci.

în timp ce conducea pe străzile pustii din Stoke Newington, gândurile lui Strike se îndreptară, firesc, spre fosta lui logodnică. Nu răspunsese la SMS-urile disperate pe care ea i le trimisese din locul despre care el aflase, după ce îl căutase pe Google, că e o clinică privată de psihiatrie. Nu doar că sosiseră când el se pregătea pentru ultimul drum al lui Joan, dar Strike nu dorise să-i alimenteze speranțele deșarte că el avea să vină să o salveze. Oare era încă acolo? Dacă da, era cea mai îndelungată perioadă de spitalizare. Gemenii ei de un an erau, fără îndoială, în grija unei bone sau a soacrei despre care Charlotte îl asigurase cândva că era pregătită și dispusă să-i preia obligațiile materne.

Când mai avea puțin până să ajungă pe strada lui Elinor Dean, Strike o sună pe Robin.

— E tot înăuntru?

— Da. Poți să parchezi chiar în spatele meu, e un loc liber. Cred că cei care locuiesc la numărul 14 au plecat de Paște cu copiii. Ambele mașini au dispărut.

— Ajung în cinci minute.

Când intră pe stradă, Strike văzu vechiul Land Rover la câteva case mai jos de ușa de la intrare a lui Elinor Dean și putu să parcheze fără dificultate imediat în spatele acestuia. în timp ce el oprea motorul, Robin coborî din Land Rover, închise portiera încet și ocoli BMW-ul, cu geanta ei de poștaș pe umăr.

— 'Neața, spuse ea strecurându-se pe locul de lângă el.

— 'Neața. Nu ești nerăbdătoare să pleci?

în timp ce el spunea asta, ecranul mobilului din mâna ei se aprinse: cineva îi trimisese un SMS. Robin nici nu se uită la mesaj, ci întoarse telefonul pe genunchi, ca să-i ascundă lumina.

— Am să-ți spun câteva lucruri. Am vorbit cu C. B. Oakden.

— Ah, spuse Strike.

Dat fiind că Oakden părea interesat mai ales de Strike și că acesta bănuia că Oakden înregistrează conversațiile telefonice cu el, cei doi detectivi căzuseră de acord ca Robin să fie cea care să-l avertizeze să se țină la distanță de caz.

— Nu i-a convenit, spuse Robin. A spus de o grămadă de ori „E o țară liberă" și „Am dreptul să vorbesc cu cine vreau eu". Eu i-am spus „Dacă încerci să intervii înaintea noastră și să discuți cu martorii ne poți îngreuna investigația". El a spus că e un biograf cu experiență, așa că...

— Ah, dă-o dracu', spuse Strike încet.

— ... știe cum să chestioneze oamenii ca să scoată informații de la ei și că ar fi o idee bună ca noi trei să ne unim forțele.

— Da, exact de asta are nevoie agenția, să angajeze un escroc condamnat. Cum s-a terminat discuția?

— Păi, mi-am dat seama că tot ce vrea el *cu adevărat* e să se întâlnească cu tine și cred că e hotărât să nu dea în vileag ce știe despre Brenner până nu ajunge față în față cu tine. Vrea să-l folosească pe Brenner ca momeală.

Strike scoase o nouă țigară.

— Nu sunt sigur că Brenner merită să avem de-a face cu C. B. Oakden.

— Nici după ce-a spus Janice?

Strike trase din țigară și suflă fumul pe geam, departe de Robin.

— Recunosc că Brenner pare mult mai dubios acum decât când am început noi să săpăm, dar care sunt șansele ca Oakden să aibă informații cu adevărat utile? Era copil când s-au întâmplat toate alea, iar șterpelirea acelui necrolog mă duce cu gândul mai degrabă la un individ care râcâie în dreapta și în stânga ca să aibă și el ceva de spus, decât...

Strike auzi un foșnet lângă el și se întoarse ca s-o vadă pe Robin cum își deschide geanta. Spre ușoara lui surpriză, Robin scoase iar carnetul lui Talbot.

— încă mai cari după tine chestia aia, nu-i așa? spuse Strike, încercând să nu pară exasperat.

— Se pare că da, spuse ea, punând mobilul pe bord ca să poată deschide carnetul în poală.

Strike se uită la telefon și văzu că un al doilea SMS luminează ecranul. De data aceasta zări numele lui Morris.

f Uihui SECRETE — { Zu4ÍZueh EánnZZZui, finmunEzlnh liuctuinm, SECRETE f utfunhiun Ân SEXUfilA, Un, tiuynlZi Eu-iZim, uieiaUZueZunm, unZueim, im lu A 11-n

nluueZ enuUȘ n *UEUIUZ,* ***emn PRIETENIEI Un*i na Eahuh< panZtzntiE n*** **77-x** *IX*<* ***uh E Cnm zz;, n M* m.*** *MÙU?* ***Snup E*** **—**

úhmt? OPACOLO bEMONH TfiPULUt SE l'OR ÎNTAMPINfi
CU RUCURtE $! fiCOLO
Uliify Vfi C¡ASt OOIHNfi
„NOUĂ flentu-iZ Ut -muE
CfiilZZeunl

FfiMIUfituZț.Ui fiibhtlUfi

*Zu lUemi E {nm ifal" „ tn-nE*an iZ mh M n j^u-aZnE*- E piumutth^- colana, eu o*

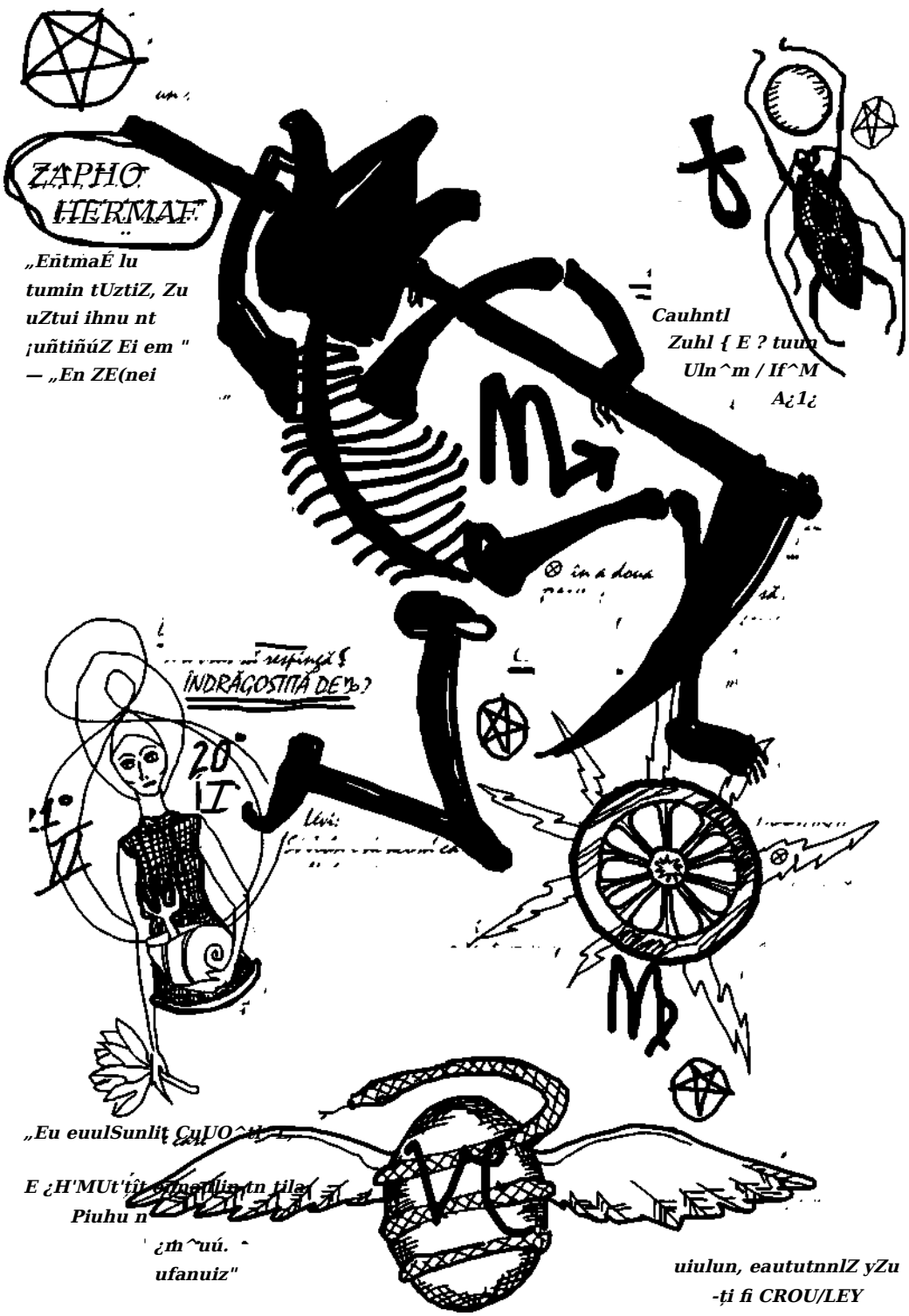

„EntmaÉ lu tumin tUztiZ, Zu uZtui ihnu nt ¡uñtiñúZ Ei em " — „En ZE(nei

Cauhntl Zuhl { E ? tuun Uln^m / If^M A¿1¿

„Eu euulSunlit CuUO^ll

E ¿H'MUt'tit

Piuhu n

¿m^uú.

ufanuiz"

uiulun, eaututnnlZ yZu -ti fi CROU/LEY

lutZZtZZnh Zu{ZuZZn; cth eu fniZtzt
*n-Z ZuZa^nnZ nUtvñmU, Uienuei in a{EieZn Zu *ueE unZum*
etuwnhuiuluZ" TPEÎNCREOERES u-n vmZ m
■tul{ui = ilm
»O'ieu'iut = nfñ
*■mían OmE>nutuZ^*
mu MENSTRUUMUL PĂMÂNTULUI „LuemuZii eu - tZmíotZalieñ ImmeluUiulñ ful¡Z ZuhEa eoaeZ nnm Ui nUinnimp-nE*

nUuei
Exln^ut
■»hñtueih
i'i

— Despre ce îți trimite Morris mesaje? spuse el.

Chiar și lui, întrebarea i se păru critică.

fiOfiMS - Mp „EuUl nZÍñ o fHUfleZZvñ ■naieFluñ" FE¿Uti MOW ¿nfZuí en MMÓllEl Citin' fiOEYARfiT

— Nimic, spuse Robin, răsfoind carnetul lui Talbot. Se plictisește în fața casei iubitului domnișoarei Jones. Vreau să-ți arăt ceva. Aici, uită-te la asta.

EfiNI E POSESIUNI Cnm Mn»az

îi întinse carnetul, deschis la o pagină pe care Strike și-o amintea de când examinase și el însemnările. Era spre sfârșitul carnetului, unde paginile erau și mai împodobite cu desene stranii. în mijlocul paginii dansa un schelet negru cu o coasă în mână.

St Jufiu I h

■tfuul en Ÿ7+J iuuZ FEMEI PAcArofiSE ¿¿tt

— Ignoră desenele alea ciudate de tarot, spuse Robin. Dar uită-te aici. La propoziția dintre picioarele scheletului. Simbolul ăsta micuț, cercul cu cruce înăuntru, reprezintă Partea Fortunei...

— Ce e asta? întrebă Strike.

CAíARESC

— E un punct din horoscop care se presupune că se referă la succesul lumesc. „Partea Fortunei în a Doua, BANI ȘI POSESIUNI." Și „Casa Mamei", subliniat. Cei doi Oakden stăteau pe Fortune Street, îți amintești? Și Partea Fortunei era în casa banilor și a posesiunilor când a dispărut Margot, iar el pune asta în legătură cu faptul că Dorothy a moștenit casa mamei ei și spune că asta nu a fost o tragedie, ci un noroc neașteptat pentru Dorothy.

— Crezi? spuse Strike, frecându-și ochii obosiți.

— Da, pentru că uite, apoi începe să bată câmpii că Fecioara — care e zodia lui Dorothy în ambele sisteme — e meschină și urmărește ceva, ceea ce, din ce știm despre ea, i se potrivește. în orice caz, m-am uitat la datele nașterilor și, ia ghici? Și în sistemul tradițional, și în cel al lui Schmidt, mama lui Dorothy era Scorpion.

— Dumnezeule mare, câți Scorpioni o să mai găsim?

— înțeleg ce vrei să spui, spuse Robin netulburată, dar, din ce am citit, Scorpionul e una dintre cele mai răspândite zodii. în orice caz, acum vine partea importantă: Cari Oakden s-a născut pe 6 aprilie. Asta înseamnă că e Berbec în sistemul tradițional, dar Pești în cel al lui Schmidt.

Urmă o scurtă tăcere.

— Câți ani avea Oakden când bunica lui a căzut pe scări? întrebă Strike.

— Paisprezece, spuse Robin.

Strike întoarse fața în cealaltă parte, ca să sufle fumul pe geam din nou.

— Crezi c-a împins-o pe bunica lui, nu-i așa?

— E posibil să nu fi fost ceva deliberat. Se poate să fi împins-o trecând pe lângă ea și ea și-a pierdut echilibrul.

— „Margot a cerut socoteală Peștilor." Ar fi ceva să acuzi un copil de...

— Poate că Margot nici nu i-a cerut socoteală. Poate că Talbot doar a bănuit sau și-a imaginat asta. în oricare dintre variante...

— E sugestiv, da. Chiar *e* sugestiv...

Strike scoase un geamăt.

— Va *trebui* să-l intervievăm pe nenorocitul de Oakden, nu-i așa? Această mică grupare începe să devină un punct de interes, nu? Brenner și cei doi Oakden, respectabilitate exterioară...

— ... otravă în interior. îți amintești? Asta ne-a spus Oonagh Kennedy despre Dorothy.

Cei doi detectivi rămaseră câteva clipe, privind ușa de la intrare a lui Elinor Dean, în continuare închisă în spatele grădinii întunecate și nemișcate.

— Câte crime, întrebă Robin, crezi că rămân nedepistate?

— întrebarea conține și indiciul, nu-i așa? „Nedepistate" — imposibil de știut. Dar, da, morțile acelea tăcute, domestice, sunt cele care te pun pe gânduri. Oamenii vulnerabili agresați de propria familie, toți ceilalți crezând că e vorba de boală...

— ... sau că e o binecuvântare că nu mai sunt.

— Unele morți chiar *sunt* o binecuvântare.

Aceste cuvinte invocară în mințile amândurora o imagine a ororii. Strike își aminti cadavrul sergentului Gary Topley zăcând pe un drum plin de praf din Afganistan, cu ochii larg deschiși și fără jumătatea inferioară a trupului. Imaginea îi apăruse întruna în coșmaruri după ce o văzuse și uneori, în aceste vise, Gary, întins în praf, îi vorbea. Când se trezea, îl alina întotdeauna să-și amintească faptul că Gary decedase instantaneu, că ochii lui larg deschiși și expresia nedumerită arătau că moartea îl luase înainte ca creierul lui să poată înregistra agonie sau groază.

Dar în mintea lui Robin era o imagine a ceva ce ea nu era sigură că se întâmplase vreodată. Și-o imagina pe Margot Bamborough legată de un calorifer *(îi biciuiesc fața și sânii),* implorând să-i fie cruțată viața *(strategia ei e ridicol de străvezie)* și îndurând chinuri *(putea fi adusă la extazul durerii și atunci devenea conștientă că trăiește și stătea, tremurând, pe buza prăpastiei, implorând, țipând și cerând milă).*

— Știi, spuse ea, în parte vorbind pentru a întrerupe tăcerea și a risipi acea imagine din mintea ei, aș vrea foarte mult să găsesc o poză a mamei lui Dorothy, Maud.

— De ce?

— Pentru confirmare, pentru că — nu cred că ți-am spus, uite…

Dădu înapoi la pagina carnetului înțesată de zodii ale apei. Sub o imagine a unui scorpion erau scrise, cu litere mici, cuvintele „Aluniță (Adams)".

— Asta e o nouă zodie? întrebă Strike. Alunița?

— Nu, răspunse Robin zâmbind, Talbot face aluzie la faptul că astroloaga Evangeline Adams a spus că Scorpionul adevărat are adesea un semn din naștere sau o aluniță proeminentă. I-am citit cartea, am găsit-o la anticariat.

Urmă o pauză.

— Ce e? spuse Strike, pentru că Robin îl privea ca și cum ar fi așteptat ceva.

— Mă așteptam să faci mișto.

— Mi-am pierdut dorința de a face mișto de ceva timp. îți dai seama că trebuie să soluționăm cazul ăsta în cel mult 14 săptămâni?

— Știu, oftă Robin.

își luă mobilul ca să se uite cât e ceasul, iar Strike văzu cu coada ochiului încă un SMS de la Morris.

— Ei, mai încolo ne întâlnim cu surorile Bayliss. Poate au să ne

spună ceva util... ești sigur că vrei să le intervievăm împreună? Pot foarte bine s-o fac și singură. O să fii foarte obosit după ce stai aici toată noaptea.

— Dorm după aceea, în trenul spre Truro, zise Strike. Ai vreun plan pentru ziua de Paște?

— Nu, spuse Robin. Maică-mea voia să mă duc acasă, dar...

Strike se întrebă cum suna finalul lipsă din fraza aceea și dacă Robin își făcuse planuri cu altcineva și nu voia să-i spună. Cu Morris, de exemplu.

— Bun, jur că asta e ultima chestie din jurnalul lui Talbot despre care îți vorbesc, zise Robin, dar înaintea întâlnirii cu surorile Bayliss aș vrea să-ți atrag atenția asupra unui lucru.

— Dă-i drumul.

— Ai spus tu însuți că din însemnările lui părea rasist.

— „Fantoma neagră", cită Strike, da.

— Și „Lilith Lună Neagră"...

— ... și se întreba dacă nu cumva e vrăjitoare.

— Exact. Cred că Talbot a hărțuit-o serios nu doar pe ea, ci și familia ei, spuse Robin. Expresiile pe care le folosește pentru Wilma — „grosieră", „nesinceră"...

Robin dădu la pagina pe care apăreau cele trei zodii cu coarne...

— ... și „femeia așa cum e ea în acest eon... înarmată și războinică".

— O vrăjitoare feministă radicală.

— Ceea ce sună destul de mișto când o spui tu, dar nu cred că asta e ceea ce voia să spună Talbot.

— Crezi că de asta nu voiau fiicele ei să se întâlnească cu noi?

— Poate. Așa că eu cred că ar trebui să fim... înțelegi. Sensibili la ce e posibil să se fi întâmplat. Categoric să nu ne ducem acolo ca și cum am bănui-o pe Wilma de ceva.

— Bună idee, am înțeles, zise Strike.

— Bun atunci, spuse Robin oftând, în timp ce băga carnetul înapoi în geantă. Ar.fi bine să plec...

Apoi întrebă încet, privind spre ușa de la intrare a lui Elinor Dean.

— Ce *face* acolo?

— Barclay crede că ar putea să aibă un fetiș cu latexul.

— La ce burtă are, i-ar trebui o grămadă de pudră de talc ca să intre în ceva din latex.

Strike râse.

— Ei, ne vedem peste... zise Robin uitându-se la mobil, șapte ore și 45 de minute.

— Somn ușor, îi ură Strike.

în timp ce Robin se îndepărta de BMW, Strike o văzu uitându-se din nou la mobil, fără îndoială ca să citească mesajele de la Morris. O urmări cu privirea cum se urcă în Land Roverul vechi, apoi întoarce din trei mișcări vehiculul ca un tanc și pornește spre Earl's Court, făcându-i semn cu mâna în timp ce trecea pe lângă el.

Strike scoase termosul cu ceai de sub scaun și își aminti presupusa ei programare la dentist din urmă cu câteva zile, despre care Robin vorbise pe un ton ciudat de fâstâcit și care avusese loc (chiar dacă el nu făcuse legătura până atunci) în după-amiaza liberă a lui Morris. îi trecu prin cap o posibilitate deosebit de neplăcută: îl mințise oare Robin, ca Irene Hickson, din același motiv? Mintea îi fugi la ce spusese Robin cu câteva luni în urmă, când pomenise că fostul ei soț avea o nouă parteneră: „Ah, nu ți-am spus? I-am spus lui Morris".

în timp ce deșuruba capacul, se gândi la comportamentul ei față de Morris din ultimele câteva luni. Nu păruse niciodată să-l placă în mod deosebit, dar era oare posibil să fi jucat doar un rol ca să abată atenția? Erau partenera și subcontractorul lui într-o relație de care el, ocupat cu propriile probleme, nu reușise să-și dea seama?

își turnă ceai, se lăsă pe spătarul scaunului și privi încruntat spre ușa închisă a lui Elinor Dean, prin aburii care se ridicau din ceaiul cu gust de plastic și culoare ca noroiul. Era furios, își spuse el, din cauză că ar fi trebuit să stabilească regula că partenerii nu au voie să iasă la întâlniri cu subcontractorii, dar și dintr-un alt motiv pe care prefera să nu-1 examineze, pentru că știa foarte bine care era și nimic bun nu putea să iasă dacă stătea să-l analizeze prea mult.

53

Precum trei crengi frumoase, pline de verdeață,
Ce-și trag seva esențială dintr-o rădăcină:
Asemenea acelei rădăcini care împarte viață, Era
și mama lor...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Șapte ore mai târziu, în lumina rece și monotonă a unei

dimineți înnorate, Robin, aflată din nou în Land Rover, făcu un ocol în drumul spre cafeneaua unde ea și Strike urmau să se întâlnească cu cele trei surori Bayliss.

Când Maya, sora mijlocie, sugerase să se întâlnească la Belgique în Wanstead, Robin își dăduse seama că urma să treacă foarte aproape de locul unde Dennis Creed se debarasase de penultima lui victimă cunoscută, coafeza de 27 de ani, Susan Meyer.

Cu jumătate de oră înaintea interviului planificat, Robin parcă Land Roverul lângă o zonă de magazine de pe Aldersbrook Road, apoi traversă strada și urcă pe o potecă scurtă spre malul plin de stuf al lacului artificial Alexandra, o porțiune întinsă pe care pluteau diverse păsări sălbatice. Câteva rațe se apropiară, pline de speranță, dar când Robin nu scoase pâine sau alte delicatese, se îndepărtară din nou, în grup compact, înfumurate, examinând atât apa, cât și malurile cu ochii lor de onix, în căutarea altor posibilități.

Cu 39 de ani în urmă, Dennis Creed venise cu mașina la acest lac și, la adăpostul nopții, rostogolise în apă cadavrul fără cap și fără mâini al lui Susan Meyer, înfășurat în plastic negru și legat cu frânghii. Coafura voluminoasă distinctivă și zâmbetul timid ale lui Susan Meyer îi asiguraseră un loc proeminent pe coperta *Demonului din Paradise Park.*

Cerul lăptos părea la fel de opac ca lacul puțin adânc, care semăna cu o mătase de culoarea jadului, pe care păsările desenau în alunecarea lor linii ondulate. Cu mâinile în buzunare, Robin privi pe deasupra apei și stufului foșnitor, încercând să-și imagineze momentul în care un angajat al parcului zărise un obiect negru în apă, despre care presupusese inițial că e o prelată umflată cu aer, până când îl agățase cu o prăjină lungă, îi simțise greutatea sinistră și făcuse imediat legătura (sau cel puțin așa spusese echipei de televiziune care sosise imediat după poliție și ambulanță) cu cadavrele care apăreau întruna în Pădurea Epping, aflată la mai puțin de 20 de kilometri.

Creed o răpise pe Susan exact cu o lună înaintea dispariției lui Mar- got. Se suprapuseseră oare cele două în subsolul lui Creed? Dacă da, Creed ținuse acolo, pentru o scurtă perioadă, trei femei simultan. Robin prefera să nu se gândească la ce trebuie să fi simțit Andrea sau Margot, dacă fusese și ea acolo, când fusese târâtă în subsolul lui Creed, văzuse o altă femeie înlănțuită și își dăduse seama că și ea avea să fie redusă, înainte de moarte, la acea stare emaciată

și distrusă.

Andrea Hooton era ultima femeie despre care se știa că fusese ucisă de Creed. El schimbase tiparul când se debarasase de cadavrul ei, mergând cu mașina 130 de kilometri de la casa lui din Liverpool Road, ca să-l arunce de pe Beachy Head. Atât Pădurea Epping, cât și Câmpul Wanstead erau deja mult prea patrulate și, în ciuda dorinței evidente a lui Creed de a se asigura că fiecare crimă îi era atribuită Măcelarului din Essex, după cum o demonstra depozitul secret de articole decupate din presă de sub podeaua apartamentului lui de la subsol, acesta nu dorise niciodată să fie prins.

Robin se uită la ceas: era timpul să se îndrepte spre întâlnirea cu surorile Bayliss. Se întoarse la Land Rover, meditând la granița dintre nor- malitate și nebunie. în aparență, Creed fusese mult mai sănătos mintal decât Bill Talbot. Nu lăsase în urma lui nicio mărgălitură dementă care să explice felul în care gândea; nu urmărise niciodată traseul asteroizilor ca să caute îndrumare; la interogatoriile cu polițiștii și psihiatrii se arătase complet lucid. Credința în zodii și simboluri, un limbaj secret pe care îl puteau descifra doar inițiații, refugierea în mister sau magie nu erau pentru Creed. Dennis Creed fusese un planificator meticulos, un geniu al inducerii în eroare în camioneta lui albă și îngrijită, îmbrăcat în haina roz pe care o furase de la Vi Cooper și uneori purtând perucă; de la distanță, toate acestea îi confereau în ochii unei victime amețite de alcool un aspect feminin, suficient de mult timp cât să apuce mâinile mari ale lui Creed să îi astupe gura căscată.

Când ajunse pe strada pe care era cafeneaua, îl văzu pe Strike coborând din BMW, foarte aproape de intrare. Observând la rândul lui Land Rove- rul, Strike ridică mâna a salut și porni pe trotuar spre ea, cu barba nerasă și cearcăne vinețiii sub ochi, în timp ce termina de mâncat ceva ce părea a fi un McMuffin cu șuncă și ou.

— Am timp de o țigară? fură primele cuvinte rostite de el.

Se uită la ceas, în timp ce Robin cobora din mașină și trântea portiera, și își răspunse singur, oftând:

— Nu. Ei, asta e...

Porniră împreună spre cafenea.

— Poți să conduci tu interviul, îi spuse el. Tu ai făcut toată munca preliminară. Eu iau notițe. Mai spune-mi o dată cum le cheamă.

— Cea mai mare e Eden. E consilieră laburistă în Lewisham. Maya e cea mijlocie e directoare adjunctă la o școală primară. Cea mică e Porschia Dagley, asistentă socială...

— ... ca mama ei...

— Exact, și stă puțin mai încolo pe strada asta. Cred că am venit în zona ei pentru că a fost bolnavă, așa că celelalte n-au vrut s-o pună pe drumuri.

Robin deschise ușa cafenelei și intră prima. Interiorul era modern și atrăgător, cu o tejghea curbată, podea de lemn și un perete portocaliu-aprins care ieșea în evidență. Aproape de ușă, la o masă de șase persoane, stăteau trei femei de culoare. Lui Robin îi fu ușor să identifice care e fiecare, datorită fotografiilor pe care le văzuse pe paginile de Facebook ale familiei și pe site-ul Consiliului Local din Lewisham.

Eden, consiliera, stătea cu brațele încrucișate. Coafura bob în onduleuri lejere îi umbrea cea mai mare parte din față, astfel că doar gura țuguiată și fermă, rujată cu grijă, se vedea clar. Purta un sacou negru bine croit, iar atitudinea ei sugera o femeie de afaceri care fusese întreruptă în timpul unei ședințe importante.

Maya, directoarea adjunctă, purta un pulover de culoarea albăstrelei și blugi. La gât avea o cruciuliță de argint. Era mai firavă decât Eden, avea pielea cea mai închisă la culoare și, în opinia lui Robin, era cea mai drăguță dintre cele trei surori. Părul ei lung și împletit era legat la spate într-o coadă groasă, în spatele ochelarilor cu ramă pătrată i se zăreau ochii mari și depărtați, iar gura ei plină, cu colțuri îndreptate în sus, transmitea căldură. Maya își ținea cu ambele mâini geanta în poală, de parcă s-ar fi temut că o s-o ia la fugă.

Sora cea mică, Porschia, care lucra ca asistentă socială, era și cea mai masivă. Avea părul tuns aproape la zero, fără îndoială din cauza chimio- terapiei recente. își făcuse cu creionul sprâncenele care abia începeau să-i crească la loc, deasupra unor ochi căprui care străluceau auriu pe fundalul pielii ei. Porschia purta o bluză largă, blugi și cercei lungi cu mărgele care se legănară ca niște candelabre în miniatură când ea se întoarse ca să se uite la Strike și Robin. în timp ce se apropiau de masa lor, Robin zări pe ceafa Porschiei un tatuaj: tridentul de pe steagul insulei Barbados. Robin știa că Eden și Maya erau trecute bine de 50 de ani și că Porschia avea 49, dar toate trei păreau cu cel puțin zece ani mai tinere.

Robin se prezentă și îl prezentă și pe Strike. Dădură mâna, Eden fără să zâmbească deloc, apoi cei doi detectivi se așezară, Strike în capul mesei, iar Robin între el și Porschia, cu fața la Maya și Eden.

Toți în afară de Eden se străduiră să facă puțină conversație despre zona aceea și despre vreme, până când chelnerul veni să ia comanda. După plecarea lui, Robin spuse:

— Mulțumesc foarte mult că ați venit să vă întâlniți cu noi, vă suntem foarte recunoscători. V-ar deranja dacă își ia notițe Cormoran?

Maya și Porschia încuviințară. Strike își scoase carnetul din buzunarul hainei și îl deschise.

— Cum am spus la telefon, începu Robin, noi suntem interesați de context, vrem să avem o imagine completă a vieții lui Margot Bamborough din lunile...

— Aș putea să pun *eu* câteva întrebări? o întrerupse Eden.

— Bineînțeles, spuse Robin politicos, dar așteptându-se la probleme.

Eden își dădu părul negru de pe față, lăsând să i se vadă ochii ca abanosul.

— Știați că e un tip care dă telefoane la toți cei care au avut legătură cu St John și spune că o să scrie o carte despre cum investigați voi dispariția lui Bamborough?

Căcat, se gândi Robin.

— E cumva un bărbat pe nume Oakden? întrebă Strike.

— Nu, Cari Brice.

— E același tip, spuse Strike.

— Aveți vreo legătură cu el sau...?

— Nu, răspunse Strike, și v-aș recomanda cât se poate de energic să nu vorbiți cu el.

— Da, ne-am dat seama și singure de asta, replică Eden rece. Dar asta înseamnă că o să existe publicitate, nu-i așa?

Robin se uită la Strike, care spuse:

— Dacă soluționăm cazul, va fi publicitate și fără Oakden, Brice sau cum își mai spune zilele astea, dar asta nu e deloc sigur. Ca să fiu sincer, probabil că nu-1 vom soluționa, caz în care cred că lui Oakden o să-i fie foarte greu să vândă vreo carte, iar ceea ce ne spuneți voi nu o să ajungă mai departe.

— Dar dacă noi știm ceva care v-ar putea ajuta să soluționați cazul? întrebă Porschia aplecându-se în față, ca să poată privi dincolo de Robin, la Strike.

Urmă o pauză infinitezimală în care Robin aproape că simți cum interesul lui Strike se ascute, împreună cu al ei.

— Depinde ce fel de informație e, răspunse el încet. *Ar putea* fi posibil să nu divulgăm de unde am obținut-o, dar dacă sursa e importantă pentru obținerea unei condamnări...

Urmă o pauză lungă. Aerul dintre surori părea încărcat cu dialoguri tăcute.

— Ei? spuse Porschia în cele din urmă, pe un ton interogativ.

— Am *decis* să facem asta, murmură Maya către Eden, care continuă să stea în tăcere, cu brațele încrucișate.

— Bine, *în regulă,* zise Eden pe un ton de „mai târziu să nu dați vina pe mine".

Directoarea adjunctă duse absentă mâna la cruciulița de argint de la gât, o prinse între degete și începu să vorbească:

— Mai întâi trebuie să explic puțin contextul. Când eram mici — Eden și cu mine eram deja adolescente, dar Porschia avea doar nouă ani...

— Opt, o corectă Porschia.

— Opt, spuse Maya ascultătoare, tatăl nostru a fost condamnat pentru viol și trimis la închisoare.

— Dar nu era vinovat, adăugă Eden.

Robin întinse automat mâna după ceașca de cafea și luă o gură, ca să-și ascundă fața.

— Nu era vinovat, bine? repetă Eden, urmărind-o. A avut timp de câteva luni o prietenă albă. Tot Clerkenwell-ul știa. Fuseseră văzuți împreună în toate barurile. El a încercat să pună capăt relației și ea l-a acuzat de viol.

Robin simți cum i se contractă stomacul, ca și cum podeaua s-ar fi înclinat. își dorea foarte mult ca această poveste să nu fie adevărată. O dezgusta ideea că o femeie ar putea să mintă în legătură cu un viol. La proces trebuise să vorbească despre fiecare moment al agresiunii asupra ei. După aceea, depusese mărturie și bărbatul care o violase și care fusese la un pas s-o ucidă, un individ de 53 de ani cu voce blândă, care declarase în fața juriului că Robin, care avea pe atunci 20 de ani, îl invitase în scara căminului ei ca să facă sex. în relatarea lui, totul fusese consensual: ea îi șoptise că îi place sexul dur, ceea ce explica gâtul foarte învinețit, și îi plăcuse atât de mult că îl invitase și în seara următoare și da (bărbatul răsese ușor în boxa acuzaților), sigur că fusese surprins ca o fată tânără și cultivată ca ea să îl abordeze așa, din senin...

— Unei femei albe îi e ușor să distrugă un bărbat negru, adăugă Eden, mai ales în 1972. Tata avea deja cazier, pentru că înainte cu

câțiva ani se bătuse cu cineva. A luat cinci ani.

— Trebuie să fi fost greu pentru familia voastră, zise Strike, fără să privească spre Robin.

— A fost, spuse Maya. Foarte greu. Ceilalți copii de la școală... ei, știți cum sunt copiii.

— Tata aducea banii în casă, spuse Porschia. Eram cinci, și mama nu avea foarte multă școală. înainte ca tata să fie arestat învățase, încerca să ia niște examene ca să avanseze. Abia ne descurcam cu salariul tatei, dar după ce el a dispărut, ne chinuiam să facem față.

— Mama și sora ei s-au căsătorit cu doi frați, preluă Maya. împreună aveau nouă copii. Familiile erau foarte apropiate, asta până când tata a fost arestat, atunci totul s-a schimbat. Unchiul Marcus s-a dus la tribunal în fiecare zi cât a ținut procesul tatei, dar mama nu voia să se ducă și unchiul Marcus era foarte furios pe ea.

— Păi, el știa că ar fi contat foarte mult ca judecătorul să vadă că familia tatei e unită în jurul lui, se răsti Eden. *Eu* m-am dus. Am chiulit de la școală ca să merg. Știam că e nevinovat.

— Ei, bravo ție, spuse Porschia, deși tonul ei era departe de cel al unei felicitări, dar mama n-a vrut să stea la un proces cu public ca să-l audă pe soțul ei vorbind despre cât de des făcuse sex cu iubita lui...

— Femeia aia era mizerabilă, replică Eden tăios.

— *Dacă te culci cu câinii, te mănâncă puricii,* zise Porschia cu accent de Barbados. A fost alegerea lui.

— în orice caz, spuse Maya în grabă, judecătorul a crezut-o pe femeie și tata a fost condamnat. Mama nu s-a dus niciodată să-l viziteze la închisoare, și nu ne-au dus nici pe mine, pe Porschia sau pe frații noștri.

— Eu m-am dus, interveni iar Eden. L-am pus pe unchiul Marcus să mă ducă. Era totuși tatăl nostru. Mama nu avea niciun drept să ne împiedice să-l vedem.

— Da, deci, continuă Maya, înainte ca Porschia să apuce să spună ceva, mama a vrut să divorțeze, dar nu avea bani pentru avocați. Așa că doctorița Bamborough a pus-o în legătură cu o avocată feministă, care oferea asistență legală femeilor aflate în situații dificile, la un tarif redus. Când unchiul Marcus i-a spus tatei că mama reușise să-și găsească un avocat, tata i-a scris din închisoare și a implorat-o să se răzgândească. A spus că descoperise credința, că o iubea și că își învățase lecția și nu își dorea altceva decât familia lui.

Maya sorbi din cafea.

— Cam la o săptămână după ce a primit scrisoarea tatei, mama

făcea curat în cabinetul doctoriței Bamborough într-o seară, după ce plecase toată lumea, și a observat ceva în coșul de gunoi.

Maya deschise geanta pe care o ținuse în poală și scoase o bucată de hârtie albastru-deschis foarte boțită, care, în mod evident, fusese mototolită la un moment dat în trecut. I-o dădu lui Robin, care o întinse pe masă astfel încât să poată citi și Strike.

Scrisul de mână care se cam șterse era un amestec aparte de majuscule și litere mici.

¿.as-oî-n -pctM -P3 tara -prțvă w ¿577.
1-n 9a-£> fy.wTȘ'i ew-nwro^.

Robin privi în lateral spre Strike și văzu pe fața lui reflecția propriei ei uluiri abia ascunse. înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, un grup de tinere trecu pe lângă masa lor, obligându-1 pe Strike să-și tragă scaunul mai în față. Femeile se așezară la masa din spatele lui Eden și Maya, discutând și chicotind.

— Când a citit biletul, spuse Maya, vorbind mai încet astfel ca nou-veni- tele să nu poată auzi, mama s-a gândit că tata îl trimisese. Nu *propriu-zis,* pentru că cenzorul închisorii nu ar fi lăsat niciodată să iasă așa ceva — credea că pusese pe cineva să facă asta pentru el.

— Mai exact, pe unchiul Marcus, spuse Eden cu brațele încrucișate și o expresie încordată. Unchiul Marcus, care era predicator laic și nu folosise în viața lui cuvântul cu „p".

— Mama s-a dus cu biletul la unchiul Marcus și la mătușa Carmen, continuă Maya, ignorând intervenția ei, și l-a întrebat pe Marcus direct dacă el era în spatele poveștii. El a negat, dar mama nu l-a crezut. Era vorba de invocarea iadului: pe atunci, Marcus era genul de predicator care vorbea despre foc și pucioasă...

— ... iar el nu credea că mama chiar vrea să divorțeze cu adevărat, spuse Porschia. O învinovățea pe doctorița Bamborough că o convinsese pe mama să-l părăsească pe tata, vă dați seama?, mama avea *neapărat* nevoie să vină o femeie albă care să-i spună că viața ei era groaznică. Altfel ea n-ar fi observat.

— Mă duc să fumez, bine? spuse Eden brusc.

Se ridică și ieși, însoțită de zgomotul tocurilor ei pe pe podeaua de lemn.

Ambele surori mai mici părură să respire ușurate la plecarea ei.

— Ea era preferata tatei, le spuse Maya încet lui Strike și Robin, privind pe geam cum Eden scoate un pachet de Silk Cut, își scutură părul pe spate și își aprinde o țigară. L-a iubit foarte mult, chiar dacă era un afemeiat.

— Și nu s-a înțeles niciodată cu mama, adăugă Porschia. Se auzea în tot cartierul când se certau ele.

— Ca să fim corecte, spuse Maya, pe ea a afectat-o cel mai mult despărțirea lor. A abandonat școala la 16 ani și s-a angajat la Marks&Spencer, ca să contribuie la întreținerea...

— Mama nu și-a dorit niciodată ca ea să se lase de școală, zise Porschia. A fost alegerea lui Eden. îi place să pretindă că a fost un sacrificiu pe care l-a făcut pentru familie, dar, zău așa. Abia *aștepta* să se lase de școală, pentru că mama punea presiune pe ea să ia note bune. îi place să pretindă că a fost ca o a doua mamă pentru noi, dar eu nu așa mi-amintesc totul. *Eu* îmi amintesc mai ales că mă pocnea de mă lua dracu' dacă nu-i plăcea cum mă uitam la ea.

De cealaltă parte a geamului, Eden fuma cu spatele la ei.

— A fost un coșmar, spuse Maya cu tristețe. Mama și unchiul Marcus nu s-au împăcat niciodată, și cum mama și Carmen erau surori...

— Să le zicem acum, cât Eden nu se amestecă, o îndemnă Porschia pe Maya.

Apoi se întoarse spre Strike și Robin și spuse:

— Mătușa Carmen a ajutat-o pe mama să divorțeze, pe la spatele unchiului Marcus.

— Cum? întrebă Robin în timp ce un chelner trecea pe lângă masa lor, îndreptându-se spre grupul de femei de alături.

— Vedeți, când avocata recomandată de doctorița Bamborough i-a spus mamei ce tarif are, mama și-a dat seama că n-o să și-l permită niciodată, nici măcar așa, redus, spuse Porschia.

— După aceea mama a venit acasă și a plâns, spuse Maya, pentru că își dorea cu disperare să termine definitiv cu divorțul înainte ca tata să iasă din închisoare. Știa că altfel el o să se întoarcă să stea acolo și ea o să fie prinsă în capcană. în orice caz, peste câteva zile doctorița Bamborough a întrebat-o cum mersese cu avocata și mama i-a spus că nu o meargă mai departe cu divorțul, din lipsă de bani.

Maya oftă.

— Așa că doctorița Bamborough s-a oferit să plătească ea avocata, iar în schimb mama să facă curat câteva ore pe săptămână în casa lor

din Ham.

Femeile de la masa din spatele lor flirtau acum cu chelnerul tânăr, întrebându-se dacă era prea devreme pentru o prăjitură cu frișcă și chicotind că își stricau regimul.

— Mama a simțit că nu poate refuza, spuse Maya. Dar având în vedere cât o costa să meargă până în Ham, plus timpul de care avea nevoie ca să ajungă acolo, când ea avea deja două slujbe suplimentare și urmau examenele. ..

— Mătușa Carmen a acceptat să facă curat în locul ei, ghici Robin.

Văzu cu coada ochiului că Strike îi aruncă o privire.

— Da, spuse Maya, cu ochii măriți de surprindere. Exact. Părea o soluție bună. Mătușa Carmen era casnică și unchiul Marcus și doctorița Bambo- rough erau amândoi plecați la muncă toată ziua, așa că mama s-a gândit că niciunul dintre ei nu o să afle vreodată că vine altă femeie.

— Dar a existat un moment delicat, spuse Porschia, mai știi, M? Când doctorița Bamborough ne-a invitat pe toți la grătar la ea acasă?

Porschia se întoarse spre Robin.

— Nu puteam să mergem, pentru că bona doctoriței Bamborough și-ar fi dat seama că mama nu e femeia care vine o dată pe săptămână să facă curat. Mătușii Carmen nu-i plăcea de bona aia. Nu-i plăcea de ea deloc.

— De ce? întrebă Strike.

— I se părea că fata îl vrea pe soțul doctoriței Bamborough. Zicea că se înroșea de fiecare dată când îi rostea numele.

Ușa cafenelei se deschise și Eden intră. în timp ce ea se așeza, Robin simți un iz de fum amestecat cu parfum.

— Unde ați ajuns? întrebă ea, părând înfrigurată.

— Mătușa Carmen făcea curat în locul mamei, spuse Maya.

Eden își încrucișă iar brațele, ignorând cafeaua.

— Deci declarația pe care mama voastră a dat-o poliției, despre sânge și faptul că doctorul Phipps s-a plimbat prin grădină... spuse Strike.

— ... de fapt spunea ce îi spusese Carmen *ei,* da, răspunse Maya, pipă- indu-și din nou cruciulița de la gât. Nu putea să recunoască faptul că în locul său se dusese sora ei, pentru că unchiul Marcus și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat. Mătușa

Carmen *a implorat-o* pe mama să nu spună poliției și mama a fost de acord. Deci mama a trebuit să pretindă că ea era cea care văzuse sângele de pe covor și pe doctorul Phipps plimbându-se pe pajiște.

— Numai că, o întrerupse Porschia cu un râs trist, Carmen s-a răzgândit după aceea în privința doctorului Phipps. Mama s-a dus la ea după prima audiere de la poliție și i-a spus „Mă întreabă dacă nu e posibil să mă fi înșelat

și să-l confund pe unul dintre lucrători cu doctorul Phipps". Carmen a spus, „Ah, da. Uitasem că în spate sunt lucrători. Poate i-am confundat".

Porschia râse scurt, dar Robin știa că de fapt nu e amuzată. Era același tip de râs în care se refugiase și ea în seara în care discutase despre viol cu Max, la masa din bucătărie.

— Știu că nu e amuzant, zise Porschia, surprinzând privirea Mayei, dar zău așa. Carmen a fost întotdeauna o mare amețită, dar te gândești că măcar *atunci* s-a asigurat că lucrurile stau așa, nu? Mamei îi era rău la propriu din cauza stresului, *voma* dacă mânca ceva. Apoi vaca aia bătrână de secretară de la muncă a găsit-o o dată când amețise...

— Da, își regăsi brusc glasul Eden. Și imediat mama a fost acuzată că e hoață și bețivă și cabinetul a concediat-o. Secretara bătrână susținea că mirosise pe furiș termosul mamei și simțise alcool. Născocire absolută.

— Asta a fost la câteva luni după dispariția lui Margot Bamborough, nu-i așa? întrebă Strike, cu pixul pregătit deasupra carnetului.

— Ah, îmi pare rău, spuse Eden cu un sarcasm glacial, m-am abătut cumva de la subiect? înapoi la doamna albă dispărută, oameni buni. Nu contează ce s-a întâmplat cu negresa, pe cine doare în cur de asta?

— Scuze, n-am vrut... începu Strike.

— Știi cine e Tiana Medaini? îi aruncă Eden.

— Nu, recunoscu Strike.

— *Nu,* spuse Eden, bineînțeles că nu știi. Sunt 40 de ani de la dispariția lui Margot Bamborough și iată-ne cum facem caz de ea și unde s-a dus. Tiana Medaini e o negresă adolescentă din Lewisham. A dispărut anul trecut. Pe câte pagini întâi a apărut ea? De ce nu a fost prima știre, cum a fost Bamborough? Pentru că noi nu avem

aceeași valoare, nu-i așa, pentru presă sau pentru poliția aia nenorocită?

Strike păru incapabil să găsească un răspuns potrivit; fără îndoială, se gândi Robin, din cauză că argumentul lui Eden era de necombătut. Fotografia singurei victime de culoare a lui Dennis Creed, Jackie Aylett, secretară și mamă a unui copil, era cea mai mică și mai puțin clară din seria fantomatică de imagini alb-negru ale victimelor lui Creed de pe coperta *Demonului din Paradise Park.* Pielea neagră a lui Jackie se vedea cel mai prost pe coperta mohorâtă. Prim-planul era ocupat de Geraldine Christie, de 16 ani, și Susan Meyer, de 27 de ani, amândouă blonde și cu piele albă.

— Când a dispărut Margot Bamborough, spuse Eden cu înverșunare, poliția le-a tratat pe femeile albe de la cabinet ca pe niște porțelanuri, bine? Practic le ștergea lacrimile de pe față — dar nu și mamei noastre. Pe ea au tratat-o ca pe o infractoare înrăită. Polițistul ăla însărcinat cu cazul, cum îl chema...?

— Talbot? sugeră Robin.

— „Ce ascunzi? Haide, știu că-mi ascunzi ceva."

în mintea lui Robin se contură silueta misterioasă a Hierofantului. Păstrătorul secretelor și misterelor din tarotul Thoth purta o mantie de culoarea șofranului și stătea pe un taur („cartea aceasta este numită Taurus"), iar în fața lui era o preoteasă neagră, de două ori mai mică, cu părul împletit ca al Mayei („în fața lui e femeia încinsă cu sabie; ea reprezintă Femeia Păcătoasă..."). Ce fusese mai întâi, dispunerea cărților de tarot care sugerau secret și tăinuire, sau intuiția polițistului că îngrozita Wilma îl mințea?

— Când m-a audiat... începu Eden.

— Talbot te-a audiat *pe dumneata?* întrebă Strike ascuțit.

— Da, a venit neanunțat la serviciul meu, la Marks&Spencer, spuse Eden.

Robin își dădu seama că în ochii ei începuseră să strălucească lacrimile.

— Biletul ăla anonim primit de Bamborough mai fusese văzut și de altcineva de la cabinet. Talbot a aflat că tata e la pușcărie și a auzit că mama făcea curat pentru doctoriță. S-a dus la fiecare bărbat din familia noastră, acuzându-i că scriseseră scrisori de amenințare, apoi a venit la mine și mi-a pus niște întrebări foarte ciudate despre toate rudele mele de sex masculin. Voia să afle ce făcuseră în diverse date, și m-a întrebat dacă unchiul Marcus

pleca des de acasă noaptea. M-a întrebat până și despre...

— ... zodiile unchiului și tatălui dumitale? întrebă Robin.

Eden păru uluită.

— De unde naiba știi asta?

— Talbot a lăsat un carnet plin de însemnări oculte. încerca să soluționeze cazul cu ajutorul cărților de tarot și al astrologiei.

— Astrologie? repetă Eden. *Astrologie* nenorocită?

— Talbot n-ar fi trebuit să te audieze fără un adult de față, îi spuse Strike lui Eden. Câți ani aveai, 16?

Eden îi râse detectivului în față.

— Poate așa funcționează lucrurile pentru fetele albe, dar noi suntem altfel, n-ai fost atent? Suntem robuste. Suntem *dure.*

Eden se întoarse iar spre Robin.

— Chestiile alea oculte, spuse ea, da, are sens, pentru că m-a întrebat despre *obeah.* Știi ce e asta?

Robin clătină din cap.

— Un tip de magie care se practica în Caraibe. Originar din Africa de Vest. Noi ne-am născut toate în Southwark, dar, înțelegi, pentru inspectorul Talbot eram toți niște păgâni negri. M-a dus cu el în camera din spate, singură, și m-a întrebat chestii despre ritualuri cu sânge, despre magia neagră. Eu eram îngrozită, nu știam despre ce tot vorbește. Am crezut că se referă la mama și la sângele de pe covor, că sugerează că ea o omorâse pe doctorița Bamborough.

— Suferea o cădere psihică, spuse Robin. De asta i-au luat cazul. El credea că vânează un diavol. Mama voastră nu a fost singura femeie despre care el credea că ar putea să aibă puteri supranaturale.

Apoi Robin adăugă încet:

— Dar era clar rasist. E evident din însemnările lui.

— Nouă nu ne-ai spus că a venit poliția la Marks&Spencer, interveni Por- schia. De ce nu ne-ai spus?

— De ce să vă spun? răspunse Eden, tamponându-și furioasă ochii umezi. Mama era deja bolnavă din cauza stresului, unchiul Marcus striga la mine că mama pusese poliția pe urmele lui și ale băieților lui și mie mi-era foarte frică, dacă el afla că polițistul venise la mine la serviciu l-ar fi reclamat, iar ăsta era ultimul lucru de care aveam noi nevoie. Dumnezeule, ce dezastru, ce dezastru îngrozitor.

Eden își apăsă scurt ochii umezi cu degetele. Porschia părea că ar vrea să spună ceva care s-o aline pe sora ei mai mare, dar Robin avu impresia că asta ar fi fost o abatere atât de mare de la relația lor

obișnuită că nu prea știa cum să procedeze. După câteva clipe, Porschia murmură:

— Trebe să merg la veceu.

își împinse scaunul în spate și dispăru în baie.

— Eu n-am vrut ca Porsch să vină astăzi, spuse Maya imediat ce ușa băii se închise în urma surorii ei mai mici.

Evita, plină de tact, să privească spre sora ei mai mare, care se străduia să dea impresia că nu plânge, în timp ce își ștergea lacrimile pe furiș.

— Nu are nevoie de stresul ăsta, continuă Maya. Abia a terminat chimi- oterapia.

— Cum se simte? întrebă Strike.

— Săptămâna trecută i s-a spus că a scăpat, slavă Domnului. Zice că vrea să se întoarcă la lucru cu program redus. Eu cred că e prea devreme.

— E asistentă socială, nu-i așa? întrebă Robin.

— Da, oftă Maya. O așteptau o sută de mesaje disperate în fiecare dimineață și dacă se întâmplă ceva cu o familie la care n-ai putut să ajungi știi că vei fi ținta tuturor reproșurilor. Nu știu cum reușește să facă asta. Dar ea e ca mama. Ca două picături de apă. Ea a fost întotdeauna puiul mamei, iar mama a fost eroina ei.

Eden scoase un „hm" încet care putea să fie și aprobator, și critic. Maya îl ignoră. Urmă o scurtă pauză, în care Robin reflectă la conexiunile încurcate ale familiei. între Jules și Wilma Bayliss, războiul părea să continue prin intermediari și în generația următoare.

Ușa băii se deschise, iar Porschia reapăru. în loc să se așeze la locul ei lângă Robin, îl ocoli cu șoldurile ei largi pe Strike, aflat în capul mesei, și se strecură prin spatele Mayei care, uimită, se grăbi să se tragă cu scaunul, până când Porschia ajunse la Eden. După ce vârî niște hârtie igienică în mâna surorii ei mai mari, Porschia își puse brațele în jurul gâtului lui Eden și o sărută pe creștet.

— Ce faci? spuse Eden răgușit.

Ridică mâna ca să apuce brațele surorii ei mai mici, dar nu ca să le îndepărteze, ci ca să le țină acolo. Robin văzu cu coada ochiului că Strike se prefăcea că își examinează carnetul.

— îți mulțumeam, zise Porschia încet, depunând încă un sărut pe creștetul surorii ei mai mari, înainte de a-i da drumul. Pentru că ai acceptat asta. Știu că nu voiai.

Toți rămaseră tăcuți și ușor uimiți, în timp ce Porschia își croia drum înapoi în jurul mesei și își relua locul lângă Robin.

— Le-ai povestit ultima parte? o întrebă Porschia pe Maya, în timp ce Eden își sufla nasul. Despre mama și Betty Fuller?

— Nu, spuse Maya, care părea șocată de reconcilierea la care asistase. Ție ți-a spus mama, cred că tu ar trebui să povestești.

— Bun, spuse Porschia, întorcându-se ca să se uite la Strike și Robin. Ăsta chiar e ultimul lucru pe care îl știm, s-ar putea să nu aibă importanță, dar puteți să aflați și asta, acum că știți celelalte chestii.

Strike așteptă, cu pixul pregătit.

— Mama mi-a spus asta la puțin timp după ce s-a pensionat. N-ar fi trebuit s-o facă, de fapt, pentru că era vorba de un client, dar când o să auziți despre ce e vorba, o să înțelegeți. Mama a continuat să lucreze în Clerkenwell după ce a obținut calificarea ca asistentă socială. Acolo erau toți prietenii ei; nu voia să se mute. Așa că a ajuns să cunoască foarte bine comunitatea locală. Una dintre familiile de care se ocupa locuia pe Skinner Street, nu departe de cabinetul St John...

— Skinner Street? repetă Strike.

Numele îi suna cunoscut, dar, la cât de epuizat era, nu-și aminti imediat de ce. Pe de altă parte, Robin își dădu seama imediat de ce Skinner Street suna familiar.

— Da. Familia se numea Fuller. Mama a spus că aveau cam toate problemele la care te poți gândi: dependență, violență domestică, infracționali- tate, tot pachetul. Bunica, un fel de șeful familiei, avea doar 40 și ceva de ani și câștiga bani mai ales din prostituție. O chema Betty, iar maică-mea a spus că era ca un post de știri local, cel puțin dacă voiai să afli ceva despre lumea interlopă. Familia stătea în zonă de generații întregi. în orice caz, într-o zi Betty îi spune mamei, șmecherește, așa, ca să-i vadă reacția: „Știi, Marcus nu i-a trimis niciodată vreun bilet de amenințare doctoriței". Mama a rămas trăznită. Primul ei gând a fost că Marcus o vizita pe femeie, înțelegeți, ca un client — *eu știu că nu era așa.*

Porschia ridicase mâna ca să i-o ia înainte lui Eden, care deschisese gura.

— La acel moment, mama și Marcus nu-și mai vorbiseră de ani buni. în orice caz, fusese ceva nevinovat: Betty se întâlnise cu Marcus din cauză că biserica încerca să pătrundă în zona aceea. Marcus adusese familiei niște lucruri de la Festivalul Recoltei și

încercase s-o convingă pe Betty să vină la slujbă. Betty își dăduse seama de legătura dintre Marcus și mama pentru că mama purta în continuare numele de Bayliss, iar Betty a susținut că știe cine scrisese *de fapt* biletele de amenințare către Margot Bamborough și că persoana care le scrisese era aceeași persoană cu ucigașul ei. Mama a spus „Și cine a fost?", iar Betty i-a spus că dacă îi zice, ucigașul lui Margot o ucide și pe ea.

Urmă o scurtă tăcere. Cafeneaua din jurul lor era zgomotoasă, iar una dintre femeile de la masa de alături, care mânca un cremșnit, spuse tare, cu o plăcere afectată:

— *Dumnezeule,* cât de bun e.

— Mama ta a crezut-o pe Betty? întrebă Robin.

— Nu știa ce să creadă, spuse Porschia. Betty cunoștea niște oameni foarte duri, așa că era posibil să fi prins vreun zvon, dar cine știe? Oamenii vorbesc, nu-i așa, și le place să-și dea importanță.

Robin își aminti că Janice Beattie spusese exact același lucru în timp ce transmitea mai departe zvonul că Margot Bamborough apăruse într-un cimitir.

— Dar dacă informația avea vreo valoare, o femeie ca Betty ar fi ajuns mai repede pe Lună decât la poliție, spuse Porschia. Probabil e moartă de mult, dat fiind stilul ei de viață, dar eu totuși v-am spus. N-ar trebui să fie prea greu să aflați dacă mai e în viață.

— Mulțumesc foarte mult că ne-ai spus, zise Strike. Cu siguranță o să verificăm.

Acum că spuseseră tot ce știau, cele trei surori căzură într-o tăcere îndurerată. Nu era prima oară când Robin avea ocazia să reflecteze la cât de multe daune colaterale provoca fiecare act de violență. în mod evident, dispariția lui Margot Bamborough dăduse peste cap viețile fetelor Bayliss, iar acum, când cunoștea întreaga amploare a suferinței pe care această dispariție le-o provocase și natura dureroasă a amintirilor asociate cu ea, Robin înțelegea perfect refuzul inițial al lui Eden de a vorbi cu ei. Cel mult îi venea să se întrebe de ce surorile se răzgândiseră.

— Mulțumesc foarte mult pentru asta, spuse ea sincer. Sunt sigură că fiica lui Margot vă va fi incredibil de recunoscătoare pentru că ați acceptat să vorbiți cu noi.

— Ah, fiica e cea care v-a angajat? spuse Maya. Ei, puteți să-i spuneți din partea mea că mama s-a simțit vinovată toată viața pentru că n-a spus adevărul la poliție. îi plăcea de doctorița Bamborough, înțelegeți. Adică nu erau prietene apropiate sau ceva de genul ăsta, dar mama o considera o persoană cumsecade.

— Asta a apăsat-o, spuse Porschia. Până la moartea ei, a apăsat-o. De asta a păstrat biletul. Ea ar fi vrut ca noi să facem asta. Se poate face analiza scrisului și așa mai departe, nu-i așa?

Strike fu de acord că se poate. Se duse să achite nota, iar Robin aștepta la masă împreună cu surorile, despre care își dădea seama că își doreau să-i vadă pe detectivi plecați, cât mai repede. își dezvăluiseră traumele personale și secretele de familie, iar acum întreținerea unei conversații politicoase doar de dragul aparențelor ar fi fost mult prea apăsătoare, iar orice altă formă de discuție — imposibilă. Robin fu ușurată când Strike se întoarse și, după câteva formule scurte de salut, ei doi părăsiră cafeneaua.

Când ajunse la aer curat, Strike se opri să scoată din buzunar țigările Benson&Hedges și să-și aprindă una.

— Aveam nevoie de asta, murmură el în timp ce porneau mai departe. Deci... Skinner Street...

— ... acolo a fost văzut Joseph Brenner în seara în care a dispărut Margot, spuse Robin.

— Ah, murmură Strike, închizând pentru scurt timp ochii. *Știam* eu că e ceva.

— Cum ajung acasă o caut pe Betty Fuller, spuse Robin. în rest, ce impresie ți-au făcut?

— Familia Bayliss chiar a avut de suferit, nu-i așa? spuse Strike, oprindu-se lângă Land Rover și privind înapoi spre cafenea.

BMW-ul lui era la 50 de metri mai în față. Strike trase iar din țigară, încruntându-se:

— Știi... asta ne oferă o altă perspectivă asupra nenorocitului de carnet, recunoscu el. Dacă dai la o parte toate tâmpeniile oculte, Talbot a avut dreptate, nu-i așa? Wilma chiar îi ascundea ceva. O grămadă de lucruri, de fapt.

— M-am gândit și eu la asta.

— Tu îți dai seama că biletul ăla de amenințare e prima probă fizică pe care am găsit-o?

— Da, spuse Robin uitându-se la ceas. La cât pleci spre Truro?

Strike nu răspunse. Robin ridică privirea și văzu că acesta privea spre parcul aflat pe cealaltă parte a străzii atât de fix că se întoarse și ea să vadă ce-i atrăsese atenția, dar nu văzu nimic în afară de doi terieri West Highland care se hârjoneau și pe stăpânul lor, care mergea legănând două lese.

— Cormoran?

Strike păru să-și recupereze atenția de undeva departe.

— Ce? spuse el. Da. Nu, mă gândeam doar...

Se întoarse și privi din nou spre cafenea, încruntat.

— Mă gândeam doar. Dar nu e nimic, cred că o iau pe urmele lui Talbot. Văd semnificație într-o coincidență absolută.

— Ce coincidență?

Dar Strike nu răspunse decât când ușa cafenelei se deschise și cele trei surori Bayliss ieșiră.

— Ar trebui să plecăm, spuse el. Cred că s-au săturat să ne vadă. Ne vedem luni. Să mă anunți dacă găsești ceva interesant despre Betty Fuller.

54

însă acea durere nu îi era lucru rar; Nici oricare durere, căci de atâtea dăți Puterea i-o cercase și iubise în zadar.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Trenul se hurducă, iar capul lui Strike, care dormea, se rostogoli într-o parte și se lovi de geamul rece. Se trezi și simți salivă pe bărbie. Se șterse cu mâneca hainei și privi în jur. Cuplul în vârstă din fața lui era afundat politicos în lectură, dar de cealaltă parte a culoarului patru adolescenți se amuzau de mama focului, râzând pe înfundate, dar având grijă să nu privească spre el, cu umerii zguduindu-li-se în timp ce se prefăceau interesați de câmpurile care se zăreau pe fereastră. Se părea că sforăise cu gura deschisă, pentru că acum și-o simțea neplăcut de uscată. Se uită la ceas și văzu că dormise cel puțin două ore.

Luă termosul în carouri de pe măsuța din fața lui, pe care îl clătise și umpluse iar mai devreme la McDonald's, și își turnă cafea neagră, în timp ce adolescenții continuau să icnească și să pufnească de râs. Li se părea, cu siguranță, că Strike e un tip amuzant de ciudat, cu sforăitul și termosul lui în carouri, dar după un an de peregrinări prin vagoane de tren care se legănau Strike învățase că piciorul lui protetic aprecia reducerea la minimum a deplasărilor la vagonul restaurant. Bău un pahar de cafea cu gust de plastic, apoi se instală din nou cât mai confortabil, cu brațele încrucișate. Privi câmpurile care treceau în fugă prin fața geamului, presărate cu stâlpi de curent, și norul alb turtit căruia praful de pe geam îi împrumuta o licărire verde-albăstruie. Era vag conștient de tot acel peisaj: atenția lui era concentrată în interior asupra ideii stranii care îi venise după interviul cu surorile

Bayliss.

Bineînțeles, ideea putea să fie doar produsul unei minți suprasolicitate care făcea legături false între simple coincidențe. Strike o întoarse în minte pe toate părțile, examinând-o din diferite unghiuri, până când, în cele din urmă, se trase pe locul gol de alături, căscând, și se ridică cu greu în picioare pe culoar, ca să ajungă la geanta de voiaj din suportul pentru bagaje de deasupra. Lângă geantă era o pungă de la Waitrose, pentru că în drum spre gara Paddington trecuse pe la supermarket ca să ia trei ouă de Paște pentru nepoții lui, sau mai bine zis trei arici de ciocolată („Prietenii Pădurii"), deoarece aceștia erau relativ compacți. începu să caute în geantă după *Demonul din Paradise Park* și răsturnă din greșeală plasa de cumpărături în care era ciocolata. Ariciul de sus căzu și, în încercarea de a-1 prinde, Strike lovi cutia și o trimise în aer. Aceasta ricoșă de spătarul femeii în vârstă, făcând-o să țipe, surprinsă, și căzu pe podea.

Acum adolescenții cărora Strike le oferea fără să vrea tot acest spectacol comic râdeau cu lacrimi, fără să se mai ferească. Abia când Strike se aplecă stângaci ca să ridice ariciul de ciocolată acum crăpat, punând o mână pe masa adolescenților ca să-și mențină echilibrul, una dintre tinere zări tija de metal care îi servea drept gleznă dreaptă. Strike își dădu seama că aceasta o văzuse deoarece încetă brusc să râdă și sâsâi încet, dar insistent către prietenii ei, să tacă. Gâfâind, nădușit tot și conștient că jumătate din ochii din vagon erau ațintiți asupra lui, Strike împinse ariciul avariat înapoi în pungă, găsi *Demonul din Paradise Park* în geantă și, continuând să transpire, dar savurând cu o plăcere răutăcioasă fețele solemne ale adolescenților de lângă el, se strecură înapoi pe locul de la geam.

După ce răsfoi cam două treimi din carte în căutarea părții pe care voia s-o recitească, găsi în cele din urmă capitolul intitulat „Capturarea".

Până acum, relația lui Creed cu proprietara Violet Cooper fusese de o importanță crucială pentru ca el să fie în continuare în siguranță. Violet a recunoscut ea însăși că, în primii cinci ani în care el îi fusese chiriaș, n-ar fi crezut niciodată ceva de rău despre „Den", pe care îl considera un om singuratic și blând, amator de seri muzicale și probabil gay.

însă eforturile făcute odinioară pentru a o mulțumi pe Violet

începuseră să-l irite pe Creed. Dacă mai demult o drogase pentru că avea de gând să piseze oase în subsol sau trebuia să încarce un cadavru în camionetă noaptea, acum începu să-i pună barbiturice în ginul amestecat cu suc de portocale doar pentru a evita compania ei plictisitoare.

Comportamentul lui față de Violet se schimbă și el. Deveni „rău" cu ea, „mă lua peste picior când nu era cazul, spunea lucruri neplăcute, râdea de mine pentru că foloseam cuvintele greșit și așa mai departe, mă trata de parcă aș fi fost o proastă, ceea ce înainte n-ar fi făcut niciodată.

îmi amintesc că o dată îi povesteam despre căsuța minunată de la țară pe care o cumpărase fratele meu când ieșise la pensie și i-am spus «Ar trebui să vezi grădina cu trandafiri și pavilionul», și Dennis a râs la mine, în bătaie de joc de fapt, pentru că eu pronunțasem greșit, spusesem *paveleon.* N-am uitat niciodată asta, Dennis mi-a spus «Nu mai folosi cuvinte dacă nu știi cum se pronunță corect, pari o neghioabă».

M-am simțit jignită. Nu mai văzusem această latură răutăcioasă a lui. Știam că e inteligent, rezolva în fiecare zi rebusul din *Times.* Știa toate răspunsurile la *Mastermind,* când ne uitam împreună, dar până atunci nu mă mai umilise niciodată.

Apoi, într-o seară, începe să vorbească despre testamentul meu. Vrea să știe cui urma să-i las casa. Era ca și cum mi-ar fi cerut să i-o las lui.

Nu mi-a plăcut asta. Nu eram bătrână, nu aveam de gând să mor prea curând. Am schimbat subiectul, dar peste câteva seri el a început iar cu asta. Eu i-am spus «Uite ce e, Dennis, cum crezi că mă simt eu dacă îi dai înainte cu asta, de parcă aș fi cu un picior în groapă? Mă faci să cred că vrei să te descotorosești de mine.»

A devenit obraznic și mi-a spus că pentru mine e în regulă, dar că el nu are nimic, nicio siguranță și așa mai departe, și dacă cel căruia îi las eu casa îl aruncă în stradă? Și s-a repezit afară. Ne-am împăcat după aceea, dar mi-a lăsat un gust neplăcut“.

Ar putea părea o culme a nesăbuinței ca Creed să o convingă pe Violet să-și schimbe testamentul și apoi s-o ucidă. Pe lângă faptul că ar fi avut un mobil evident, ar fi riscat o

incursiune a poliției în subsolul în care ascundea rămășițele și lucrurile a cel puțin cinci femei. însă la acel moment aroganța lui Creed și senzația lui de inviolabilitate par să fi depășit orice limite. în plus, își făcea rezerve de pastile în cantități mai mari ca oricând, ceea ce l-a pus în legătură cu mai mulți traficanți stradali. Asta l-a făcut mai ușor de recunoscut.

Unul dintre noii lui furnizori era Michael Cleat, care vindea barbiturice furate de la o cunoștință care lucra la o companie farmaceutică. Cleat avea să facă mai târziu o înțelegere cu poliția în schimbul mărturiei lui de la procesul criminalului. Creed, a depus mărturie Cleat, îl întrebase dacă el sau cunoștința lui poate să îi procure un rețetar. Poliția bănuia că Creed spera să falsifice o rețetă pentru Violet, care să explice de ce avea atâtea medicamente încât să poată lua o supradoză...

în ciuda cafelei, lui Strike începură să i se închidă iar ochii. După încă vreo câteva minute, capul îi căzu într-o parte, iar cartea îi alunecă din mâna moale.

Când se trezi iar, cerul devenise roz-corai, râsetele adolescenților dispăruseră și Strike își dădu seama că în zece minute ajungea în gara din Truro. Mai înțepenit ca oricând și fără niciun chef de reuniuni de familie, și-ar fi dorit să se întoarcă în apartamentul lui de la mansardă ca să facă un duș și să aibă parte de puțină liniște. Dar se înveseli puțin când îl văzu pe Dave Polworth așteptându-1 pe peron. în pungă, aricii de ciocolată se loviră ușor unul de celălalt în timp ce Strike cobora cu greutate din tren. Spera să nu uite să i-1 dea pe cel stricat lui Luke.

— Ce faci, Diddy? spuse Polworth în timp ce dădeau mâna și se băteau pe spate, punga de cumpărături a lui Strike împiedicând o îmbrățișare.

— Mersi c-ai venit să mă iei, Chum, îți sunt recunoscător.

Merseră spre St Mawes cu Dacia Duster a lui Polworth, discutând despre planurile pentru a doua zi. Polworth și familia lui fuseseră invitați la împrăștierea cenușii, împreună cu Kerenza, asistenta specializată.

— ... numai că n-o să fie o împrăștiere, spuse Polworth în timp ce conducea pe drumurile de țară, iar soarele de la orizont se

transforma într-un tăciune arzător, ci mai mult o plutire.

— De ce?

— Lucy a luat o urnă. Solubilă în apă, din bumbac și lut. Mi-a arătat-o aseară. Cică are formă de floare. Pui cenușa înăuntru și toată chestia se îndepărtează pe apă și se dizolvă.

— Bună idee, spuse Strike.

— Previne accidentele stupide, spuse Polworth pragmatic. îți mai aduci aminte de Ian Restarick de la liceu? Bunicul lui a vrut ca cenușa să-i fie aruncată de pe Land's End. Tâmpiții ăia adormiți au aruncat-o pe un vânt puternic și s-au trezit cu gura plină de bătrânul. Restarick mi-a povestit că după aia o săptămână a suflat cenușă din nas.

Strike râse. își simți mobilul vibrând în buzunar și îl scoase. Spera ca SMS-ul să fie de la Robin, poate spunându-i că o găsise deja pe Betty Fuller. în schimb, văzu un număr necunoscut.

Te-am urât atât de mult pentru că te-am iubit atât de mult. Iubirea mea nu s-a sfârșit niciodată, dar a ta da. S-a consumat. Eu am consumat-o

Polworth continua să vorbească, dar Strike nu-1 mai asculta. Citi tot mesajul de mai multe ori, ușor încruntat, apoi băgă telefonul înapoi în buzunar și încercă să se concentreze la poveștile prietenului său.

Acasă la Ted fu întâmpinat cu strigăte de bun venit și îmbrățișări din partea unchiului său, a lui Lucy și Jack. Strike se strădui să pară încântat că se afla acolo, deși era epuizat și știa că pentru a dormi trebuia să aștepte ca toți ceilalți să se ducă la culcare. Lucy făcuse paste pentru toată lumea, iar când nu se ocupa de nevoile altora, mustrându-1 pe Luke pentru că îl lovea cu piciorul pe Adam sau că ciugulea din farfuria ei, părea că e pe punctul de a izbucni în plâns.

— E atât de straniu, nu-i așa? îi șopti ea fratelui ei după cină, în timp ce Greg și băieții, la insistențele lui Greg, strângeau masa, să fim aici fără ea?

Apoi continuă în grabă, fără pauză:

— Am decis să împrăștiem cenușa dimineața, pentru că vremea pare să fie bună, și apoi să ne întoarcem aici pentru masa de Paște.

— Sună minunat, spuse Strike.

Știa câtă importanță acordă Lucy aranjamentelor și planurilor, să fie făcut totul așa cum se cuvine. Lucy aduse urna și admiră crinul alb stilizat. Ted pusese deja cenușa lui Joan înăuntru.

— Minunat, lui Joan i-ar fi plăcut mult, spuse Strike, fără să aibă habar dacă era adevărat sau nu.

— Și am luat trandafiri roz pentru toți să aruncăm în apă odată cu cenușa, spuse Lucy, cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi.

— Bună idee, spuse Strike înăbușindu-și un căscat.

Nu-și dorea altceva decât să facă duș, să se întindă și să adoarmă.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de toate astea, Luce. Ah, am adus ouă de Paște pentru băieți, unde să le pun?

— Putem să le punem în bucătărie. Ți-ai adus aminte să aduci și pentru Roz și Mei?

— Cine?

— Fetele lui Dave și Penny, vin și ele mâine.

La dracu'.

— Nu m-am gândit...

— Of, Stick, spuse Lucy, nu ești nașul lor?

— Nu, nu sunt, spuse Strike, străduindu-se din răsputeri să nu pară arțăgos, dar, bine, mă reped mâine-dimineață la magazin și iau.

Mai târziu, când rămase în sfârșit singur în sufrageria întunecată, întins pe canapeaua cu care în ultimul an fusese nevoit să se familiarizeze, după ce își sprijinise piciorul protetic de măsuța de cafea, își verifică din nou telefonul. Fu încântat să vadă că nu avea niciun mesaj nou de la numărul necunoscut și, epuizat, adormi rapid.

Dar cu puțin înainte de 4 dimineața telefonul sună. Smuls dintr-un somn adânc, Strike bâjbâi după el, văzu cât e ceasul și apoi îl duse la ureche.

— Alo?

Urmă o lungă tăcere, deși la celălalt capăt al firului se auzea cineva respirând.

— Cine e? spuse el, bănuind răspunsul.

— Bluey, se auzi o șoaptă subțire. Eu sunt.

— E 4 noaptea, Charlotte.

— Știu, șopti ea.

Charlotte scoase un sunet ce ar fi putut să fie și un chicotit, dar și un suspin. Vorbea ciudat, pe un ton care părea maniaco-depresiv. Strike privi fix plafonul întunecat. Cenușa mătușii lui se afla la doar patru metri de el.

— Unde ești?

— în iad.

— Charlotte...

Charlotte închise.

Strike își auzea inima bătând cu o forță rău prevestitoare, ca un timpan în interiorul unei peșteri. îl străbăteau junghiuri incandescente de panică și groază.

Câte poveri îi mai era dat să ducă? Nu plătise destul, nu dăduse destul, nu sacrificase destul — nu iubise destul? Joan părea acum foarte aproape, în întunericul propriului living, cu farfuriile ornamentale și florile uscate, chiar mai aproape decât cenușa rămășițelor ei din acel crin alb ușor ridicol, care avea să arate atât de minuscul și de nesemnificativ plutind pe marea largă, ca o farfurie de carton aruncată. Lui Strike i se păru că aude ultimele ei cuvinte: „Ești un om bun... ajuți oamenii... sunt mândră de tine..."

Charlotte îl sunase de pe același număr necunoscut de la care îi trimisese mesaje mai devreme. Mintea epuizată a lui Strike se învârtea acum în jurul faptelor cunoscute, și anume că Charlotte mai încercase să se sinucidă în trecut, că era căsătorită și avea copii și că fusese internată recent într-o clinică psihiatrică. își aminti hotărârea pe care o luase cu săptămâni în urmă de a-1 suna pe soțul ei dacă Charlotte îi mai trimitea mesaje sinucigașe, dar Jago Ross sigur nu era la banca lui la 4 noaptea în weekendul de Paște. Strike se întrebă dacă ar fi fost o dovadă de cruzime sau de bunătate din partea lui să ignore apelul și cum ar fi suportat ideea că Charlotte luase o supradoză dacă el nu răspundea? După 10 minute foarte lungi, în care se aștepta pe jumătate ca ea să sune din nou, Strike se ridică în capul oaselor ca să compună un SMS.

Eu sunt în Cornwall. Tocmai a murit mătușa mea. Cred că ai nevoie de ajutor, dar nu sunt eu persoana potrivită să ți-l ofere. Dacă ești singură, trebuie să chemi pe cineva și să-i spui ce simți.

Ce era teribil era cât de bine ajunseseră să se cunoască el și Charlotte. Strike știa cât de laș și de nesincer avea să i se pară lui

Charlotte acest răspuns anost. Charlotte avea să-și dea seama că o mică parte din el (redusă de o abstinență hotărâtă, dar niciodată eradicată) se simțea atrasă înapoi spre ea, mai ales în această situație extremă, nu doar pentru că ani buni se considerase responsabil de fericirea ei, ci și pentru că nu ar fi putut să uite niciodată că ea venise la el când era la pământ, zăcând pe patul de spital cu un picior care tocmai îi fusese amputat și întrebându-se ce viață mai putea să-l aștepte. încă își amintea cum apăruse ea în ușă, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, cum străbătuse salonul spre el și îl sărutase în tăcere pe gură, iar acel moment, mai mult ca oricare altul, îi spusese că viața avea să continue, avea să conțină momente superbe de frumusețe și de plăcere, că nu mai era singur și că piciorul lui lipsă nu conta pentru femeia pe care el nu o putea uita.

Cum stătea în întuneric, neobișnuit de înfrigurat din cauza epuizării, Strike scrise încă cinci cuvinte —

O să fie mai bine

— și trimise mesajul. Apoi se întinse pe spate și așteptă ca telefonul să vibreze iar, dar acesta rămase tăcut și, în cele din urmă, Strike adormi.

Se trezi, inevitabil, când Luke dădu buzna în sufragerie. în timp ce asculta cum acesta zăngănea prin bucătărie, întinse mâna după telefon și se uită la el. Charlotte mai trimisese două mesaje, unul cu o oră în urmă, următorul — jumătate de oră mai târziu.

Bluey îmi pare rău pentru mătușa ta. e cea pe care am cunoscut-o?

Apoi, când Strike nu răspunsese:

Sunt oare rea? Jago spune că da. Credeam că nu pot fi așa, pentru că tu mă iubeai

Cel puțin nu era moartă. Cu impresia că o menghină îi strânge stomacul, Strike se ridică, își puse proteza și încercă să și-o alunge pe Charlotte din minte.

Micul dejun nu fu foarte relaxat. Masa era atât de aglomerată de ouă de Paște că semăna cu un cuib din desene animate. Strike mâncă din farfuria ținută în poală. Lucy le luase câte un ou lui Strike și lui Ted, iar detectivul își dădu acum seama că ar fi trebuit să-i ia și

el unul surorii lui. Toți cei trei băieți aveau mormane de ouă.

— Ce legătură are un arici cu Paștele? îl întrebă Adam pe Strike, ridicând cadoul de la unchiul lui.

— Perioada Paștelui e primăvara, nu-i așa? spuse Ted din capul mesei. Atunci ies animalele din hibernare.

— Al meu e stricat, spuse Luke scuturând cutia.

— Păcat, spuse Strike.

Lucy îi aruncă o privire tăioasă.

Era încordată, mustrându-și fiii dacă se uitau la telefoane în timpul mesei, uitându-se urât la Strike când acesta își verifica telefonul și aruncând întruna priviri pe fereastră, ca să vadă cum e vremea. Detectivul se bucură că are un pretext să iasă din casă ca să cumpere ouă de Paște pentru fiicele lui Polworth, dar abia parcurse zece metri pe strada înclinată, cu țigara în mână, că văzu Dacia familiei Polworth apropiindu-se. Când îi mărturisi în șoaptă lui Polworth unde se ducea, acesta spuse:

— Dă-o dracu', au acasă suficientă ciocolată pentru un an. Las-o baltă.

La ora 11, cu cronometrul setat pentru pulpa de miel pe care o băgaseră la cuptor, după ce lui Luke i se spuse că nu, nu putea să-și ia iPad-ul pe vas și după ce se întorseseră din drum pentru ca fiica cea mică a lui Polworth să facă pipi, deși înainte de plecare insistase că n-are nevoie, grupul reuși să ajungă în port, unde se întâlniră cu asistenta Kerenza și urcară pe veli- erul lui Ted, *fowanet.*

Strike, care cândva fusese mândrul aghiotant al unchiului său, nu mai avea echilibrul necesar manevrării pânzelor sau cârmei. Stătu împreună cu femeile și copiii, scutit de corvoada de a face conversație de zgomotul vântului în pânze. Ted striga comenzi către Polworth și Jack. Luke mânca ciocolată, cu ochii mijiți din cauza brizei reci; fiicele lui Polworth se cuibăriseră tremurând lângă mama lor, care le înconjura cu brațele. Pe obrajii lui Lucy, care ținea urna albă și plată în poală, se prelingeau deja lacrimi. Lângă ea, Kerenza ținea în mână un buchet de trandafiri roz, împachetat neglijent într-un celofan, și rămăsese în seama lui Greg și Polworth să strige la copii să aibă grijă la ghiu când schimbară cursul pentru a ocoli peninsula pe care Castelul St Mawes se înălța ca o santinelă.

Suprafața mării se schimba de la o secundă la alta, de la o câmpie unduitoare verzuie și gri la o plasă de scânteieri de diamant. Pentru Strike, mirosul de ozon era la fel de familiar și de

reconfortant precum cel de bere. Tocmai se gândea cât de bucuros era că Joan alesese varianta asta în locul unui mormânt, când simți că telefonul îi vibrează la piept. Incapabil să reziste tentației de a citi SMS-ul despre care știa că e de la Charlotte, scoase telefonul.

Am crezut că o să te întorci și o să mă împiedici să mă căsătoresc cu el n-am crezut că o să mă lași să fac asta

Băgă telefonul înapoi în buzunar. Luke îl privea și Strike avu impresia că vede cum îi vine ideea de a întreba de ce unchiul Cormoran are voie să se uite la telefon, în timp ce lui i se interzisese să-și aducă iPad-ul, dar privirea pe care i-o aruncă unchiul lui păru să-l facă să se răzgândească, mulțumindu-se să-și îndese și mai multă ciocolată în gură.

Un aer de sobrietate păru să-i învăluie pe toți, chiar și pe Luke, când Ted întoarse barca sub vânt și o opri încet, cu pânza fluturând zgomotos, în depărtare, castelul St Mawes era acum de mărimea unui castel de nisip. Kerenza împărți trandafirii, câte unul pentru fiecare în afară de Ted, care luă restul buchetului în mâinile sale arse de soare. Nimeni nu rosti niciun cuvânt, dar asta nu știrbi solemnitatea momentului. în timp ce pânzele fluturau cu furie deasupra lor, Ted se aplecă peste marginea bărcii și lăsă încet urna în mare, murmurându-și cuvintele de rămas-bun. Obiectul despre care Strike își imaginase că o să pară nepotrivit și strident deveni, tocmai din cauza micimii lui, așa cum plutea curajos pe ocean, tulburător și de o noblețe stranie. în curând, ultimele rămășițe pământești ale lui Joan Nancarrow aveau să se dizolve în mare și doar trandafirii roz, aruncați unul câte unul de fiecare dintre ei, aveau să marcheze locul în care Joan dispăruse.

în timp ce se întorceau la țărm, Strike o înconjură cu brațul pe Lucy, care își lăsă capul pe umărul lui. La vederea urnei care dispărea în depărtare, Rozwyn, cea mai mare dintre fiicele lui Polworth, izbucni în suspine, pe care le prelungi apoi din plăcerea pe care i-o provocau propria suferință și compasiunea mamei. Strike privi punctul alb până când acesta nu se mai zări, apoi întoarse ochii spre țărm, gândindu-se la pulpa de miel care îi aștepta acasă.

Telefonul îi vibră din nou la câteva minute după ce ajunseră la țărm, în timp ce Polworth îl ajuta pe Ted să lege barca la mal, Strike își aprinse o țigară și se întoarse cu spatele la grup, ca să

citească ultimul mesaj.

Vreau să mor spunând adevărul oamenii sunt atât de mincinoși toți pe care îi știu eu mint atât dacă ar svrea să nu se mai prefacă

— Eu mă întorc pe jos, îi spuse Strike lui Lucy.

— Nu poți, îi spuse ea imediat, prânzul o să fie gata...

— O să mai am nevoie de una de-asta, spuse Strike ferm, ridicând țigara spre fața ei dezaprobatoare. Ne vedem acolo.

— Vrei companie, Diddy? întrebă Polworth. Penny poate să le ducă ea pe fete acasă.

— Nu, mersi, prietene, zise Strike.

Apoi adăugă încet, ca să nu audă Lucy:

— Trebuie să dau un telefon pentru muncă.

în timp ce spunea asta, simți cum mobilul îi vibrează iar.

— La revedere, Corm, spuse Kerenza, cu fața ei pistruiată mai amabilă ca oricând. Eu nu vin la prânz.

— Super, zise Strike, nu, scuze, voiam să spun — mulțumesc că ai venit, Kerenza, Joan ținea atât de mult la tine.

După ce Kerenza se urcă în sfârșit în Mini-ul ei, iar mașinile familiei se îndepărtară, Strike scoase iar telefonul.

Să nu uiți niciodată că te-am iubit adio bluey x

Strike apelă numărul. După ce sună de câteva ori, intră căsuța vocală.

— Charlotte, eu sunt, spuse Strike. O să te sun până îmi răspunzi,

închise și sună iar. Căsuța vocală intră pentru a doua oară.

Strike începu să meargă. Era atât de neliniștit încât nu putea să stea locului. Străzile din jurul portului nu erau aglomerate. Probabil că majoritatea oamenilor se așezaseră la masa de Paște. Apelă iar și iar numărul lui Charlotte, dar ea nu răspunse.

își simțea capul prins ca într-o menghină. Gâtul îi era înțepenit din cauza tensiunii. Sentimentele lui fluctuau între furie, ranchiună, frustrare și frică. Charlotte fusese mereu o manipulatoare abilă. Pe de-altă parte, de două ori încercase să se sinucidă și supraviețuise la limită.

Poate că apelurile lui rămâneau fără răspuns deoarece ea era deja moartă. în Castelul Croy, unde familia soțului ei locuia de generații, puteau să existe arme pentru tir sportiv. La clinică i se

administraseră medicamente puternice: era posibil ca Charlotte să fi strâns un stoc. Era chiar posibil să se fi tăiat cu lama, cum încercase să facă în timpul uneia dintre certurile lor violente.

După ce apelă numărul a zecea oară, Strike se opri, uitându-se peste balustradă la marea neîndurătoare care nu șoptea niciun cuvânt de consolare în timp ce se repezea pe țărm și apoi se retrăgea. Mintea îi fu inundată de amintirile cu Joan și modul în care ea se agățase cu atâta înverșunare de viață: îngrijorarea față de Charlotte se împletea cu furie din cauză că aceasta își arunca viața la gunoi.

Apoi telefonul lui sună.

— Unde ești? aproape strigă Strike.

— Bluey?

Charlotte părea beată sau foarte luată.

— *Unde ești?*

— ... ți-am spus, murmură ea. Bluey, ț-amintești...

— Charlotte, UNDE EȘTI?

— Ți-am spus, S'monds...

Strike se întoarse și începu să alerge șchiopătat pe drumul pe care venise: la 20 de metri mai în spate era o cabină telefonică roșie de modă veche. începu deja să scoată monede din buzunar, cu mâna liberă.

— Ești în cameră? *Unde ești?*

Cabina telefonică mirosea a urină, mucuri de țigară și murdărie adusă de mii de tălpi pline de nămol.

— Vă' cerul... Bluey, s' atât de...

Continuă să murmure, respirând încet.

— Unu unu opt, unu unu opt? se auzi o voce veselă din receptorul din mâna lui stângă.

— Symonds House, e o clinică psihiatrică din Kent.

— Să vă fac...?

— Da, faceți-mi legătura... Charlotte, mai ești acolo? Vorbește. Unde ești?

Dar ea nu răspunse. Respirația ei era zgomotoasă și devenea guturală.

— Symonds House, spuse o voce senină în cealaltă ureche a lui.

— Aveți o pacientă internată pe nume Charlotte Ross?

— îmi pare rău, domnule, spuse recepționera, nu putem să

divulgăm...

— A luat o supradoză. Tocmai m-a sunat de la clinica voastră și a luat o supradoză. Trebuie s-o găsiți — ar putea să fie afară, aveți un parc?

— Domnule, pot să vă întreb...?

— *Vedeți unde e Charlotte Ross, acum, sunt cu ea pe alt telefon și a luat o supradoză.*

Auzi cum femeia vorbește cu cineva, aflat mai departe de telefon.

— ... Doamna Ross... primul etaj, doar ca să fim...

Vocea vorbi din nou în urechea lui, în continuare abordând o seninătate profesională, dar acum neliniștită.

— Domnule, de pe ce număr sună doamna Ross? Ea — pacienții internați nu au voie să aibă mobile.

— A făcut rost de un telefon de undeva, spuse Strike, ca și de o grămadă de medicamente.

Strike auzi strigăte undeva în fundalul apelului, apoi pași zgomotoși, încercă să introducă încă o fisă în fantă, dar moneda căzu prin aparat și ieși din nou afară.

— Căcat...

— Domnule, vă rog să nu-mi vorbiți astfel...

— Nu, eu...

Apoi convorbirea se întrerupse. Respirația lui Charlotte abia se mai auzea acum.

Strike băgă în aparat tot mărunțișul pe care îl avea prin buzunare, apoi sună din nou la informații. Peste un minut i se făcu din nou legătura cu vocea feminină de la Symonds House.

— Symonds House...

— Ați găsit-o? S-a întrerupt. Ați găsit-o?

— Mă tem că nu pot divulga... spuse femeia, acum cu o voce hărțuită.

— A făcut rost de un mobil și de mijloacele cu care să se sinucidă în tura ta, spuse Strike, așa că poți să divulgi dacă e moartă sau nu, fir-ar al naibii...

— Domnule, v-aș fi recunoscătoare dacă nu ați țipa la mine...

Dar apoi Strike auzi voci masculine îndepărtate la mobilul lipit de cealaltă ureche. Nu avea niciun rost să închidă și să sune iar: Charlotte nu auzise cele zece apeluri anterioare. Probabil volumul mobilului era închis.

— E AICI! urlă el, speriind-o pe femeia de la telefonul cu fise care țipă. URMAȚI-MI VOCEA, E AICI!

Urla în telefon, perfect conștient că șansele erau nule ca persoanele care o căutau pe Charlotte să-l audă: auzea foșnete și trosnituri și își dădea seama că Charlotte era afară, probabil într-un tufăriș.

Apoi auzi în mobil strigătul unui bărbat.

— Căcat, e aici — E AICI! La dracu'... chemați o ambulanță!

— Domnule, spuse femeia șocată, acum că Strike încetase să mai strige, îmi spuneți, vă rog, cum vă cheamă?

Dar Strike închise. Continuă să-i asculte pe cei doi bărbați care o găsiseră pe Charlotte, în timp ce fisele lui cădeau zăngănind în locașul pentru returnarea monedelor. Unul dintre ei le dădea celor de la Urgență detalii despre supradoza ei, iar celălalt o striga întruna pe Charlotte pe nume, până când cineva observă că mobilul de lângă ea era deschis și îl opri.

55

Despre năpastele iubiților de-odinioară Multe povești pline de jale sunt...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Personaj monden de o frumusețe remarcabilă, cu un număr tentant de cunoștințe în rândul celebrităților și un trecut rebel și autodistructiv, Charlotte era de mult o obișnuită a paginilor de bârfe. După cum era de așteptat, spitalizarea ei de urgență în condițiile în care ea se afla la o clinică psihiatrică privată deveni o știre.

Tabloidele publicară articole pline de poze care o înfățișau pe Charlotte la 14 ani (când fugise prima oară de la școala particulară, iar poliția declanșase o operațiune de căutare), 18 ani (braț la braț cu tatăl ei, un crainic faimos, mare bețiv, aflat la a treia căsătorie), 21 de ani (la o petrecere cu mama ei, fost topmodel care devenise o obișnuită a lumii mondene) și 38 de ani, la fel de frumoasă ca oricând, zâmbind inexpresiv lângă soțul ei al cărui păr era atât de blond, încât părea aproape alb, cu cei doi gemeni în brațe, pe fundalul unui salon splendid. Nimeni nu

reușise să găsească o poză cu ea și cu Cormoran Strike, dar faptul că fuseseră cândva împreună, ceea ce Charlotte avusese grijă să amintească presei când se logodise cu Jago, făcea ca numele lui să fie tipărit lângă al ei. „Spitalizare de urgență", „antecedente de dependență", „trecut tulbure": chiar dacă tabloidele nu o spuneau explicit, doar cei mai naivi cititori ar fi putut să se îndoiască de faptul că Charlotte încercase să-și ia viața. Subiectul deveni și mai suculent când o „sursă anonimă de la Symonds House" mărturisi că viitoarea Vicontesă Ross „se pare" că fusese găsită într-un boschet de lângă un vechi pavilion de vară, cu fața în jos.

Articolele din ziarele serioase puneau sub semnul întrebării practicile exorbitantei Symonds House, care (spunea *Telegraph)* „are reputația de a fi ultima soluție a bogaților cu relații. Printre tratamentele controversate se numără stimularea magnetică transcranială și halucinogenul psilocibină (mai cunoscut sub numele de ciuperci magice)". Și ele foloseau fotografii mari cu Charlotte ca să le înfrumusețeze povestea, amintindu-i întruna lui Robin, care le citi pe furiș pe toate și după aceea se simți vinovată, cât de frumoasă fusese întotdeauna fosta lui Strike.

Strike nu-i pomenise nimic despre chestiunea aceasta și nici ea nu întrebase. încă din acea noapte din urmă cu patru ani, când Robin era încă angajată temporară și Strike, extrem de beat, îi mărturisise că Charlotte minți se spunându-i că e însărcinată cu copilul lui, asupra numelui acesteia se așternuse un moratoriu. în clipa de față, Robin știa doar că Strike se întorsese din Cornwall într-o dispoziție deosebit de taciturnă și, chiar dacă realiza cât de dureroasă fusese ceremonia de împrăștiere a cenușii mătușii lui, nu se putea abține să nu presupună că proasta lui dispoziție avea și această cauză.

Din loialitate față de el, Robin refuza să bârfească despre fosta lui iubită, chiar dacă toți cei din jur păreau că vor să vorbească despre asta. La o săptămână după întoarcerea lui Strike din Cornwall, Robin intră în birou deja prost dispusă din cauză că Matthew amânase din nou medierea. Văzând că se deschide ușa, Pat, secretara, încercă să ascundă în grabă numărul din *Daily Mail* pe care îl studia împreună cu Morris. Dându-și seama că persoana nou-venită era Robin, nu Strike, Pat râse croncănit și puse ziarul înapoi pe birou.

— Ne-ai prins în flagrant, spuse Morris, făcându-i cu ochiul lui

Robin. Ai văzut chestiile astea despre fosta șefului?

E partenerul, nu șeful meu, se gândi Robin, dar se mulțumi să spună „Da".

— Asta da diferență de categorie, spuse Morris examinând fotografia cu Charlotte la 21 de ani, îmbrăcată în rochie mini cu mărgele. Cum dracu' ajunge cineva care arată ca el cu o țipă ca asta?

Nici acasă Robin nu era scutită. Max, al cărui păr moale fusese tuns foarte scurt pentru rolul fostului ofițer de armată, începuse filmările la serial și era mai vesel decât îl văzuse vreodată. De asemenea, era extrem de intrigat că Strike fusese cu Charlotte timp de 16 ani.

— M-am întâlnit cu ea o dată, îi spuse el.

Robin venise la etaj după ce petrecuse multe ore în camera ei, căutând-o prin arhivele online pe Betty Fuller. Fosta prostituată se dovedea mai greu de găsit decât se așteptase.

— Serios? spuse Robin, care în același timp voia și nu voia să audă povestea.

— Da, cu mulți ani în urmă jucam într-o piesă împreună cu fratele ei vitreg. Simon Legard? A avut rolul principal în miniserialul despre criza financiară, cum îi spunea? Ea a venit să ne vadă cum jucăm și după aceea ne-a scos la cină. Chiar mi-a plăcut de ea, era foarte de gașcă. Unele din fetele astea din înalta societate sunt mult mai amuzante decât ai crede.

— Mmh, spuse Robin neutru, întorcându-se imediat cu ceașca de ceai în camera ei.

— Pun pariu că a încercat să-l sune pe Corm înainte s-o facă, comentă cu răceală lisa la telefon.

Trecuseră două săptămâni de la Paște, iar Robin reușise, comparând și corelând cu răbdare, să o identifice pe femeia despre care credea că e cel mai probabil să fie acea Betty Fuller care locuise pe Skinner Street la momentul dispariției lui Margot Bamborough. Betty trăia acum într-un cămin pentru bătrâni de pe Sans Walk, nu departe de fostul ei apartament, iar Robin avea de gând să-i facă o vizită în după-amiaza următoare, după medierea cu Matthew care, în sfârșit, părea să aibă loc.

lisa o sunase să-i ureze noroc. Robin se străduise să nu se gândească la faptul că trebuia să-l vadă pe Matthew, spunându-și că peste câteva ore tot chinul avea să ia sfârșit, dar, pe măsură ce

se lăsa seara, îi fusese din ce în ce mai greu să se concentreze asupra listei de întrebări pentru Betty Fuller și la început se bucurase că lisa o întrerupsese.

— Ce spune Corm despre toată chestia cu Charlotte? întrebă lisa.

— Nimic, răspunse Robin sincer.

— Nu, nu mai vorbește despre ea niciodată, zise lisa. Mă întreb cât o să mai țină mariajul ei. Probabil atârnă de un fir de păr. De fapt, mă miră că a rezistat atât. Charlotte s-a căsătorit doar ca să se răzbune pe Corm.

— Păi, are copii cu Jago, sublinie Robin.

Apoi regretă imediat că o făcuse. lisa îi spusese deja că ea și Nick deci- seseră să nu mai încerce a patra oară fertilizarea in vitro.

— Ea n-a vrut niciodată copii, replică lisa. E un lucru pe care îl avea în comun cu Corm. Asta și faptul că au avut mame foarte asemănătoare. Băutură, droguri și un milion de bărbați fiecare, doar că mama lui Charlotte e încă în viață. Deci n-ați vorbit deloc despre asta?

— Nu, zise Robin, pe care conversația cu lisa, în ciuda bunelor intenții ale acesteia, nu o ajuta cu nimic. lisa, scuze, dar ar trebui să închid, am de lucru pentru mâine.

— Nu-ți poți lua liber după-amiază? Am putea să ne vedem la o cafea, probabil după aceea o să ai nevoie de puțină relaxare. Pe Corm nu l-ar deranja, nu-i așa?

— Sunt sigură că nu, dar suntem extrem de aglomerați și eu urmăresc o pistă. Oricum, munca mă ajută să mă gândesc la altceva decât la Matthew. Hai să ne vedem în weekend, dacă ai timp.

Robin dormi prost în noaptea aceea. Nu Charlotte era cea care îi apărea întruna în vise, ci domnișoara Jones, clienta agenției care, așa cum observase toată lumea, îl plăcuse pe Strike atât de mult că acesta trebuise s-o roage pe Pat să nu-i mai transfere apelurile ei. Se trezi înainte ca alarma să sune, bucuroasă să scape dintr-un vis complicat în care domnișoara Jones fusese de la bun început soția lui Matthew, iar Robin se apăra de o acuzație de fraudă în capul unei mese lungi și lustruite dintr-o sală de ședințe întunecată.

Dorindu-și un aspect profesional și încrezător, se îmbrăcă în pantaloni negri și sacou, chiar dacă Matthew știa prea bine că ea își petrece majoritatea vieții de detectiv în blugi. înainte să iasă din

cameră aruncă o ultimă privire în oglindă și se gândi că arată sfârșită. încercând să nu se gândească la toate acele fotografii cu Charlotte Ross, care rareori se îmbrăca în altceva decât în negru, dar a cărei frumusețe de porțelan nu făcea decât să strălucească și mai puternic din cauza contrastului, Robin își luă poșeta și ieși din cameră.

în timp ce aștepta metroul, ca să scape de nodul din stomac, începu să-și verifice e-mailurile.

Dragă domnișoară Ellacott,

Așa cum am mai declarat, nu sunt dispus să discut cu altcineva în afara domnului Strike. Fără nicio intenție de a vă ofensa, m-aș simți mai confortabil să discut ca de la bărbat la bărbat. Din nefericire, începând cu a doua parte a săptămânii următoare nu voi fi disponibil, din cauza unor obligații de muncă în afara țării. însă aș putea găsi timp în seara zilei de 24. Dacă domnul Strike este de acord cu această zi, aș sugera ca loc de întâlnire discret American Bar de la hotelul Stafford. Vă rog să mă anunțați dacă propunerea mea este acceptabilă.

Al dvs., sincer,
CB Oakden

Când ieși din stația de metrou Holborn, 20 de minute mai târziu, și avu din nou semnal, Robin îi trimise mesajul lui Strike. îi mai rămăsese un confortabil sfert de oră până la întâlnire, iar în apropiere se aflau o grămadă de locuri din care putea să ia o cafea, dar înainte să apuce să facă asta îi sună mobilul: era Pat, de la birou.

— Robin? spuse vocea croncănită familiară. Știi unde e Cormoran? Am încercat să-l sun, dar nu răspunde. A venit la birou fratele lui, Al, și vrea să-l vadă.

— Serios? zise Robin uimită.

îl cunoscuse pe Al cu câțiva ani în urmă, dar știa că el și Strike nu erau apropiați.

— Nu, nu știu unde e, Pat. I-ai lăsat mesaj? Probabil e undeva unde nu poate să răspundă.

— Da, i-am lăsat un mesaj vocal. Bine, o să mai încerc. Salut.

Robin porni mai departe. Apariția lui Al la birou îi stârnise atât de mult curiozitatea încât uită de cafea. îi plăcuse de Al când îl cunoscuse; părea să-l admire pe fratele lui vitreg mai mare, ceea

ce lui Robin i se păruse fermecător. Al nu semăna deloc cu Strike, era mai scund, avea păr drept, maxilar îngust și își mijea puțin ochii în felul acela particular moștenit de la celebrul lor tată.

în timp ce se gândea la familia lui Strike, dădu colțul și se opri tresărind îngrozită când îl văzu pe Matthew dându-se jos dintr-un taxi. Purta peste costum un palton negru pe care nu i-1 știa. Matthew întoarse capul și, timp de o clipă, se uitară unul la celălalt de la 50 de metri distanță, ca niște pistolari gata să tragă. Apoi mobilul lui Robin sună; și-1 scoase automat, iar când îl duse la ureche și ridică privirea, Matthew dispăruse în clădire.

— Alo?

— Salut, zise Strike, tocmai am primit e-mailul de la Oakden. „în afara țării" pe dracu'.

Robin se uită la ceas. Mai avea încă cinci minute și avocata ei, Judith, nu se vedea nicăieri. Se trase lângă peretele rece de piatră și spuse:

— Da, așa m-am gândit și eu. Ai sunat-o înapoi pe Pat?

— Nu, de ce?

— Al e la birou.

— Care Al?

— Al, fratele tău.

Urmă o scurtă pauză.

— Fir-ar al dracu', spuse Strike în șoaptă.

— Unde ești? întrebă Robin.

— La un magazin de bricolaj din Chingford. Prietena noastră blondă din Stoke Newington a ieșit la cumpărături.

— Ce cumpără?

— Spumă de cauciuc și melaminat, printre altele. O ajută tipul de la sala de sport a Alunecosului. Tu unde ești?

— Aștept în fața biroului avocaților lui Matthew. E ziua medierii.

— Căcat, spuse Strike, am uitat. Baftă. Ascultă, ia-ți liber restul zilei, dacă...

— Nu vreau liber, spuse Robin, care tocmai o zărise în depărtare pe Judith venind energic spre ea, într-o haină roșie. După aceea, am de gând să mă duc să mă întâlnesc cu Betty Fuller. Trebuie să închid, Cormoran. Vorbim mai târziu.

închise și îi ieși în întâmpinare lui Judith, care îi zâmbi larg.

— Ești bine? o întrebă aceasta, bătând-o ușor pe braț. Ar trebui să fie în regulă. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Bine, spuse Robin, zâmbindu-i și ea cât de cald putea.

Urcară treptele împreună și intrară într-un hol mic, unde un bărbat îndesat îmbrăcat la costum, cu o tunsoare de Cezar, le ieși în întâmpinare, întinse mâna spre Judith, zâmbind politicos.

— Doamnă Cobbs? Andrew Shenstone. Doamnă Ellacott? îmi pare bine.

Robin simți că îi zvâcnește mâna, după ce i-o strânse pe a lui. Andrew Shenstone și Judith o luară înainte, intrând prin ușile duble și discutând despre traficul din Londra, iar Robin îi urmă, cu gura uscată și simțindu-se ca un copil care merge în spatele părinților. După ce făcură câțiva pași pe un coridor întunecat, intrară la stânga într-o sală de ședințe mică, cu masă ovală și mochetă albastră ponosită. Matthew stătea la masă singur, în continuare în palton și își schimbă poziția pe scaun când intrară ei. Robin îl privi drept în față în timp ce se așeza pe diagonală față de el. Spre surpriza ei, Matthew se uită imediat în altă direcție. Și-l imaginase uitându-se urât la ea de cealaltă parte a mesei și cu acea albeață stranie în jurul gurii care îi apărea când se certau, spre sfârșitul mariajului lor, și care te ducea cu gândul la o botniță.

— Bine atunci, spuse Andrew Shenstone zâmbind din nou.

în fața lui era o mapă de piele închisă. Judith Cobbs deschise dosarul pe care îl adusese cu ea.

— Poziția clientei dumneavoastră rămâne cea enunțată în scrisoarea din 14, așa este?

— într-adevăr, spuse Judith, în timp ce examina o copie a scrisorii amintite cu ochelarii ei cu ramă groasă și neagră coborâți pe vârful nasului. Renunță bucuroasă la orice pretenție legată de clientul dumneavoastră, cu excepția sumei obținute din vânzarea apartamentului de pe, ăă...

Hastings Road, se gândi Robin. își aminti cum se mutase în apartamentul înghesuit împreună cu Matthew, cum căraseră entuziasmați pe aleea scurtă cutiile cu ghivece de flori și cărți, iar Matthew băgase în priză cafetiera care era una din primele lor achiziții comune, în timp ce elefantul de pluș pe care el i-1 dăruise cu atât de mult timp în urmă stătea pe pat.

— ... Hastings Road, da, continuă Judith examinând scrisoarea, din care ar vrea cele 10 000 de lire cu care părinții ei au contribuit la avans, la momentul cumpărării.

— Zece mii, repetă Andrew Shenstone și schimbă o privire cu

Matthew. în cazul acesta, suntem de acord.

— Sunteți... de acord? spuse Judith Cobbs, la fel de surprinsă ca Robin.

— Situația clientului meu s-a schimbat, spuse Shenstone. Acum, prioritatea lui este ca divorțul să se încheie cât mai repede posibil, și cred că și clienta dumneavoastră a indicat că preferă același lucru, cu excepția celor zece mii de lire? Desigur, ne aflăm deja la sfârșitul perioadei prevăzute de doi ani, așa că...

Judith privi spre Robin, care dădu din cap, cu gura în continuare uscată.

— Atunci cred că putem încheia totul astăzi, propuse Andrew Shenstone cu satisfacție. Foarte, foarte bine.

Era imposibil să nu te gândești că se adresa sie însuși.

— Mi-am îngăduit să schițez... continuă el.

Deschise mapa, o roti pe suprafața lustruită a mesei și o împinse spre Judith, care citi cu atenție documentul.

— Da, spuse ea în cele din urmă.

împinse documentul în lateral spre Robin, care află din el că Matthew promitea să transfere banii în contul ei în termen de șapte zile de la semnare, și o întrebă cu voce scăzută:

— Ești mulțumită?

— Da, spuse Robin, ușor năucită.

Ce rost mai avusese s-o târască aici, se întrebă ea? Fusese oare o ultimă demonstrație de putere, sau Matthew decisese să cedeze chiar în dimineața aceea? Băgă mâna în geantă, dar Judith îi întindea deja stiloul ei, așa că Robin îl luă și semnă. Judith îi înapoie documentul lui Andrew Shenstone. Acesta îl împinse spre Matthew, care își depuse rapid semnătura. După ce făcu asta, ridică privirea spre Robin, apoi se uită grăbit în altă direcție și în clipa aceea Robin își dădu seama ce se întâmplase și de ce îi acordase ce își dorise ea.

— Foarte bine, spuse din nou Andrew Shenstone, râzând și pocnind în masă cu palma lui lată. Ei, a fost rapid și plăcut, nu? Cred că am...?

— Da, spuse Judith cu un râs ușor, cred că da!

Matthew și Robin se ridicară în picioare și se uitară cum avocații își strâng lucrurile, iar Judith își îmbracă din nou haina. Dezorientată de ceea ce tocmai se întâmplase, Robin avu din nou senzația că e un copil cu părinții, neștiind prea bine cum să iasă

din situația aceea și așteptând ca avocații s-o elibereze.

Andrew Shenstone îi ținu ușa, iar ea ieși pe coridor și porni pe hol. în spatele ei, avocații discutau din nou despre trafic. Când aceștia se opriră în hol ca să-și ia la revedere, Matthew îi mulțumi scurt lui Shenstone și ieși pe lângă Robin în stradă.

Robin așteptă ca Andrew Shenstone să dispară din nou în clădire, apoi i se adresă lui Judith.

— Mulțumesc foarte mult.

— Ei, n-am făcut mare lucru, nu-i așa? spuse Judith râzând. Dar de multe ori medierea îi trezește pe oameni la realitate, am mai văzut asta. E mult mai greu să te justifici într-o încăpere cu observatori obiectivi.

Dădură mâna și Robin ieși afară, în adierea de primăvară care îi ciufuli părul. Se simțea ușor tulburată. Zece mii de lire. Avea să se ofere să le înapoieze banii părinților ei, știind că acestora le fusese greu să contribuie cu aceeași sumă ca părinții lui Matthew, dar ei aveau să-i spună să-i țină ea. Trebuia să achite nota de plată a lui Judith, bineînțeles, dar restul aveau să-i ofere un tampon, poate chiar s-o ajute să aibă locuința ei.

Dădu colțul și acolo, chiar în fața ei, pe trotuar, era Matthew, cu mâna ridicată pentru a opri un taxi.

El o zări și încremeni pentru o clipă, cu mâna ridicată. Taxiul pe care încercase să-l oprească încetini zece metri mai încolo și luă în locul lui un cuplu.

— Sarah e însărcinată, nu-i așa? spuse Robin.

El privi în jos spre ea. Nu era la fel de înalt ca Strike, dar arăta la fel de bine ca la 17 ani, în ziua în care o invitase în oraș.

— Da, răspunse el, ezitând. A fost un accident.

Pe naiba, se gândi Robin. Sarah știuse întotdeauna să obțină ceea ce voia. Robin își dădu seama, în sfârșit, ce joc complex făcuse Sarah: mereu prezentă, chicotind, flirtând, dispusă să se mulțumească cu cel mai bun prieten al lui Matthew doar ca să-1 țină aproape. Apoi, când strânsoarea ei sporise, dar Matthew amenința să-i scape, urmase cercelul cu diamante lăsat în patul lui Robin, iar acum, încă și mai valoroasă, o sarcină care să i-1 asigure pe Matthew, înainte ca el să-și recapete periculosul statut de celibatar. Robin bănuia că acesta era motivul din spatele celor două amânări ale medierii. Oare Sarah, acum hormonală și nesigură pe ea, făcuse scene, speriată că Matthew o să ajungă față în față cu Robin cât încă

nu se decisese dacă vrea sau nu copilul sau pe mama lui?

— Și vrea să fie căsătorită înainte să nască?

— Da, spuse Matthew. Ei, și eu vreau asta.

Oare și lui îi trecuse prin minte imaginea nunții lor, așa cum îi trecuse lui Robin? Biserica din Masham la care merseseră amândoi încă din școala primară, petrecerea de la acel hotel minunat, cu lebedele de pe lac care refuzau să plutească una lângă cealaltă, și petrecerea dezastruoasă la care Robin, îngrozită, își dăduse seama timp de câteva secunde că dacă Strike i-ar fi cerut să plece cu el, ar fi făcut-o.

— Ție cum îți merge?

— Super, răspunse Robin.

Nu lăsa să se vadă nimic. Asta faci când te întâlnești cu fostul, nu-i așa? Te prefaci convinsă că ai procedat bine. Niciun regret.

— Ei, spuse el, în timp ce mașinile treceau pe stradă, eu trebuie să... începu să se îndepărteze.

— Matt.

Matthew se întoarse.

— Cee?

— N-o să uit niciodată... cum te-ai purtat când chiar aveam nevoie de tine. Indiferent de toate celelalte... n-o să uit niciodată asta.

Pentru o fracțiune de secundă, fața lui se schimonosi ușor, ca a unui băiețel. Apoi Matthew se apropie de ea, se aplecă și, înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, o îmbrățișă rapid, apoi îi dădu drumul de parcă ar fi fost incandescentă.

— Baftă, Robs, spuse el cleios.

Apoi se îndepărtă pentru totdeauna.

56

Acolo unde doamna, precum oița fără turmă, Zăcea netemătoare, dormind adânc în umbră.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Exact în clipa în care Matthew se întorcea ca să se îndepărteze de Robin în Holborn, Strike, care stătea în mașina sa parcată la cinci kilometri distanță în fața casei din Stoke Newington, decise să-l sune

pe fratele lui, ca nu cumva acesta să-l aștepte toată ziua la birou. Furia detectivului se împletea cu alte sentimente ceva mai greu de definit, iar dintre acestea, admirația involuntară pentru insistența lui Al i se părea cel mai puțin dureros de recunoscut. Strike nu se îndoia că Al venise la birou într-o ultimă încercare de a-1 convinge să accepte o formă oarecare de reconciliere cu tatăl lui, preferabil înaintea sau în timpul petrecerii pentru celebrarea noului album. Strike, care considerase întotdeauna că Al are un caracter destul de slab și hedonist, trebuia să recunoască faptul că, riscând furia fratelui mai mare, acesta dădea acum dovadă de curaj.

Așteptă până când Elinor Dean descărcă din mașină spuma și lemnul ieftin și le cără înăuntru cu ajutorul prietenului de la sala Alunecosului, se uită cum se închide ușa de la intrare, apoi apelă numărul lui Al.

— Salut, spuse Al, răspunzând după primul țârâit.

— De ce ești la biroul meu? întrebă Strike.

— Voiam să ne vedem, frate. Să discutăm față în față.

— Păi, eu nu mă întorc azi acolo, minți Strike. Așa că îți sugerez să-mi spui acum ce aveai de spus.

— Frate...

— Cine e cu tine?

— Secretara ta — Pat, nu-i așa?

Strike auzi cum Al se întoarce dinspre mobil ca să verifice, apoi croncănitul aprobator al acesteia.

— ... și un tip pe nume...

— Barclay, spuse scoțianul tare în fundal.

— Bun, ei, du-te în biroul meu, ca să ai puțină intimitate, zise Strike.

Ascultă cum Al îi spunea lui Pat ce îi ceruse să facă, auzi zgomotul familiar al ușii de la biroul lui închizându-se, apoi spuse:

— Dacă e vorba de ceea ce cred eu...

— Cormoran, n-am vrut să-ți spunem asta, dar tata are cancer.

Ah, fir-ar al dracului.

Strike se aplecă pentru o clipă în față și își sprijini fruntea de volan, după care se îndreptă de spate.

— De prostată, continuă Al. Doctorii cred că l-au depistat într-un stadiu incipient. Dar ne-am gândit că ar trebui să știi, pentru că petrecerea asta nu e doar pentru celebrarea aniversării trupei și a noului album. Vrem să-i oferim ceva ca să aibă la ce să spere.

Urmă o tăcere.

— Ne-am gândit că ar trebui să știi, repetă Al.

De ce dracu' să știu? se gândi Strike, cu ochii ațintiți asupra ușii închise a casei lui Elinor Dean. Nu avea niciun fel de relație cu Rokeby. Se aștepta oare Al ca el să înceapă să plângă, să alerge la Rokeby și să-și exprime compasiunea sau mila? Rokeby era multimilionar. Cu siguranță, se bucura de cele mai bune tratamente. își aminti urna în formă de crin a lui Joan plutind pe mare, în timp ce îi spunea lui Al:

— Nu știu prea bine cum să reacționez la asta. Sunt sigur că e nasol pentru toți cei care țin la el.

Urmă altă tăcere lungă.

— Ne-am gândit că asta ar putea să conteze, zise Al încet.

— Pentru ce?

— Pentru atitudinea ta.

— Dacă l-au depistat într-un stadiu incipient, o să fie bine, spuse Strike încurajator. Probabil o să apuce să mai zămislească vreo doi copii de care să nu se intereseze niciodată.

— Dumnezeule! spuse Al, acum foarte furios. Poate că ție nu-ți pasă, dar întâmplarea face că el e tatăl meu...

— îmi pasă de cei cărora le-a păsat vreodată de mine, spuse Strike, și vorbește mai încet, îmi expui treburile personale în fața angajaților.

— De *asta* îți arde ție acum?

Strike se gândi la Charlotte, care, potrivit ziarelor, avea să mai rămână în spital, și la Lucy, care se agita să afle dacă el putea să-și ia liber în weekend, ca să vină împreună cu Ted acasă la ea, în Bromley. Se gândi la clienții din cazul Alunecosului, care bateau apropouri că peste o săptămână aveau să pună capăt plăților dacă agenția nu descoperea cu ce-1 avea Alunecosul la mână pe șeful lor. Se gândi la Margot Bamborough și la anul care le fusese acordat ca să afle ce i se întâmplase, an care se scurgea rapid. în mod inexplicabil, se gândi la Robin și la faptul că uitase că astăzi avea loc întâlnirea ei de mediere cu Matthew.

— Viața mea, spuse Strike, apelând la tot autocontrolul de care era în stare ca să-și înfrâneze nervozitatea, e la fel de grea și de complicată ca a tuturor. Rokeby are o soție și șase copii, iar în ceea ce mă privește, când vine vorba de oameni care au nevoie de mine, eu deja sunt la capacitate maximă. Nu vin la petrecerea lui

nenorocită, nu mă interesează să primesc veşti de la el, nu îmi doresc o relaţie cu el. Nu ştiu cum aş putea să explic asta mai clar, Al, dar sunt...

Convorbirea se întrerupse. Fără să regrete nimic din ceea ce spusese, dar respirând precipitat, Strike aruncă mobilul pe locul din stânga, îşi aprinse o ţigară şi privi uşa de la intrare a lui Elinor Dean încă 15 minute, până când, într-un impuls de moment, înşfăcă telefonul de lângă el şi îl sună pe Barclay.

— Ce faci în clipa asta?

— îmi decontez cheltuielile, zise laconic scoţianul. Cazinou' ăla costă o avere.

— Fratele meu mai e acolo?

— Nu, a plecat.

— Bun. Aş vrea să vii să mă înlocuieşti în Stoke Newington.

— Nu-s cu maşina.

— Bun, ei, las-o dracu', atunci, spuse Strike furios.

— îmi pare rău, Strike, spuse Barclay, dar trebuia să am liber după-amiaza asta...

— Nu, *mie* îmi pare rău, spuse Strike închizând ochii, cu aceeaşi senzaţie de cap prins ca într-o menghină, pe care o avusese în St Mawes. M-am enervat. După-amiază liberă plăcută.

Apoi, ca nu cumva Barclay să creadă că fusese sarcastic, adăugă:

— Vorbesc serios.

După ce închise, o sună pe Robin.

— Cum a mers medierea?

— Foarte bine, spuse Robin, dar pe un ton straniu de inert. Ne-am înţeles.

— Super!

— Da. E o uşurare.

— Ziceai că te duci la Betty Fuller?

— Da, tocmai intram la metrou.

— Mai spune-mi o dată unde stă.

— Un cămin de bătrâni de pe Sans Walk, în Clerkenwell.

— Bun, ne vedem acolo, zise Strike.

— Serios? Mă descurc şi...

— Ştiu, dar vreau să fiu şi eu acolo, îi tăie vorba Strike.

Demară de lângă casa lui Elinor Dean, conştient că îi repezise pe cei doi colegi preferaţi ai lui. Dacă tot era să-şi descarce nervii pe cineva, măcar să-i fi ales pe Morris şi Pat.

Peste 20 de minute, Strike intră în Clerkenwell prin Percival Street. La dreapta erau blocurile banale de cărămidă roșie în care locuiseră cândva Janice Beattie și Steve Douthwaite, iar Strike se întrebă din nou ce se întâmplase cu pacientul de demult al lui Margot, despre care, în ciuda tuturor eforturilor lui și ale lui Robin, încă nu aflaseră unde e.

Sans Walk era o stradă îngustă, cu un singur sens, care devenise zonă pietonală. Strike își parcă BMW-ul cât mai aproape posibil. Ziua era surprinzător de caldă, în ciuda norilor numeroși. în timp ce se apropia de Sans Walk, o văzu pe Robin așteptându-1 la intrare.

— Salut, spuse ea. E la celălalt capăt, clădirea aia modernă din cărămidă, cu turn circular deasupra.

— Super, zise Strike în timp ce porneau. Scuze pentru mai devreme, eram...

— Nu, e în regulă, știu că avem nevoie de rezultate cât mai curând.

Dar lui Strike i se păru că detectează o ușoară răceală.

— M-a enervat Al, așa că poate că am fost puțin...

— Cormoran, e în regulă, repetă Robin, dar zâmbind ca să-l liniștească.

— Vești bune cu medierea, spuse el.

— Da, răspunse Robin, chiar dacă nu părea deosebit de încântată. Deci, care crezi că ar fi cea mai bună abordare cu Betty Fuller?

— Să spunem sincer și direct cine suntem și ce investigăm și apoi să improvizăm, cred. Și să sperăm din suflet că nu suferă de demență...

Priory House era o clădire modernă, pe mai multe niveluri, cu o grădină comună în spate. în timp ce se apropiau de ușa de la intrare, din clădire ieși un cuplu de vârstă mijlocie; aveau expresia ușurată a celor care tocmai își făcuseră datoria și, zâmbindu-le lui Strike și lui Robin, le ținură ușa ca să poată intra.

— Mulțumesc mult, spuse Robin zâmbindu-le celor doi.

în timp ce aceștia porneau mai departe, Robin o auzi pe femeie spunând:

— Măcar de data asta și-a amintit cine sunt...

Dacă n-ar fi fost scuterele pentru mobilitate, clădirea ar fi semănat cu un cămin studențesc, cu mocheta rezistentă de un gri-

închis de pe jos, panoul pentru informații plin de broșuri și un miros deprimant de cantină.

— E la parter, spuse Robin arătând spre un coridor. M-am uitat la numele de la sonerie.

Trecură pe lângă mai multe uși identice de pin, până când ajunseră la cea pe care era un suport metalic cu un cartonaș pe care scria Elizabeth Fuller. Prin lemnul ușii se auzeau voci înăbușite. Ca atunci când Strike o vizitase pe Janice Beattie, televizorul dinăuntru era dat foarte tare. Strike bătu cu putere în ușă.

După o îndelungată așteptare, ușa se deschise foarte încet, lăsând să apară o bătrână care avea montată o canulă nazală și care gâfâia, după ce-și trăsese tubul de oxigen până la ușă. Strike văzu peste umărul ei televizorul la care urla reality show-ul *The Only Way is Essex.*

— *N-am nimic, Arg,* spunea pe ecran o fată machiată puternic, îmbrăcată în albastru-aprins. *Mă enervezi.*

Betty Fuller părea să fi fost supusă unei gravități mai puternice decât restul umanității. Toate trăsăturile îi erau lăsate și prăbușite: colțurile gurii aproape lipsite de buze, pleoapele pergamentoase, obrajii moi, vârful nasului subțire. Carnea părea să îi fi fost trasă din partea de sus a trupului în cea de jos: Betty nu avea bust aproape deloc, dar șoldurile ei erau late, iar sărmanele picioare goale — enorm de umflate, cu glezne mai groase decât gâtul. Purta o pereche de papuci care păreau bărbătești și o rochie tricotată verde închis, pătată în mai multe locuri. Pielea gălbuie a capului i se vedea prin părul rar și cenușiu dat pe spate, iar în urechea stângă avea un aparat auditiv proeminent.

— Voi cine sunteți? șuieră ea, privind de la Robin la Strike.

— Bună ziua, doamnă Fuller, spuse Strike tare și clar, numele meu este Cormoran Strike, iar ea e Robin Ellacott.

Scoase din buzunar permisul de șofer și i-1 arătă, împreună cu cartea de identitate. Betty Fuller făcu un gest nerăbdător pentru a arăta că nu le poate citi; ochii ei erau lăptoși din cauza glaucomului.

— Suntem detectivi particulari, spuse Strike, continuând să ridice vocea ca să acopere cuplul care se certa pe ecran *(Până la urmă, Lucy, ea s-a culcat cu un băiat, o aventură de-o noapte... Arg— Arg— Arg — nu are nicio importanță...).*

— Am fost angajați să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu Margot Bam- borough. A fost o doctoriță care...

— Cine?

— Doctorița Margot Bamborough, repetă Strike, încă și mai tare. A dispărut din Clerkenwell în '74. Am auzit că dumneavoastră...

— Ah, da... spuse Betty Fuller, care părea că are nevoie să-și tragă răsuflarea la fiecare câteva cuvinte. Doctorița Bamborough... da.

— Păi, ne întrebam dacă am putea discuta cu dumneavoastră despre ea?

Betty Fuller rămase în ușă, reflectând vreo 20 de secunde, care părură foarte lungi, în timp ce pe ecran un tânăr cu costum maroniu îi spunea fetei machiate exagerat *Eu n-aș fi vrut să vorbesc despre asta, dar tu vii la mine...*

Betty Fuller făcu un gest nerăbdător, se întoarse și porni târșâit înapoi. Strike și Robin se uitară unul la celălalt.

— Putem intra, doamnă Fuller? întrebă Strike tare.

Betty Fuller dădu din cap. După ce își așeză cu grijă tubul de oxigen, se lăsă să cadă în fotoliul ei, apoi trase de rochia tricotată, încercând să-și acopere genunchii. Strike și Robin intrară în cameră, iar Strike închise ușa. Văzând-o pe bătrână cum se străduie să-și tragă rochia în jos, Robin simți nevoia de a lua o pătură de pe patul nefăcut și a i-o aranja cuviincios în poală.

Aflase, în timpul documentării, că Betty are 84 de ani. Starea fizică a bătrânei o șocă. în camera mică mirosea a transpirație și a urină. O ușă ducea către o mică toaletă. Robin văzu, prin ușa deschisă a dulapului, haine boțite care fuseseră aruncate acolo și două sticle goale de vin, pe jumătate ascunse sub lenjerie. Pe pereți nu era nimic, în afara unui calendar cu pisici: luna mai înfățișa doi pisoi roșeați care scoteau capul printre flori roz de mușcată.

— Am putea să închidem ăsta? strigă Strike ca să acopere televizorul.

Cuplul de pe ecran continua să se certe. Genele femeii erau ca niște omizi de groase.

— închide-1... spuse Betty Fuller. E înregistrare.

Vocile cu accent de Essex încetară brusc. Cei doi detectivi priviră în jur. Pentru a sta jos aveau doar două variante: patul nefăcut și un scaun tare,cu spătar drept, așa că Robin se așeză pe primul, iar Strike pe al doilea, în timp ce-și scotea carnetul din

buzunar, Strike spuse:

— Am fost angajați de fiica doctoriței Bamborough, doamnă Fuller, ca să aflăm ce i s-a întâmplat.

Betty Fuller scoase un sunet asemănător cu „hrm" care păru disprețuitor, deși Strike se gândi că putea fi doar o tentativă de eliminare a flegmei din gât. Femeia se aplecă ușor într-o parte și încercă, fără rezultat, să tragă de partea din spate a rochiei. Pe gambele ei umflate se împleteau vene varicoase.

— Deci vă amintiți de dispariția doctoriței Bamborough, nu-i așa?

— ... 'a, mormăi ea, continuând să respire greoi.

în ciuda infirmității și a atitudinii deloc promițătoare, lui Strike îi făcu impresia unei persoane mai agere decât părea la prima vedere și mai mulțumite că are parte de companie și atenție decât sugera înfățișarea ei neplăcută.

— Atunci locuiați pe Skinner Street, nu-i așa?

Betty Fuller tuși, ceea ce păru să-i curețe plămânii, și spuse pe o voce puțin mai sigură:

— Am stat acolo... până anul trecut. Blocu'... Michael Cliffe. Etajul de sus. Nu m-am mai putut descurca.

Strike privi spre Robin; se așteptase ca ea să conducă interviul, căci presupunea că Betty ar fi reacționat mai bine la o femeie, dar Robin părea ciudat de pasivă. Stătea pe pat și se uita prin camera mică.

— Erați pacientă a doctoriței Bamborough? o întrebă el pe Betty.

— Da, șuieră Betty, eram.

Robin se gândea, oare aici sfârșesc oamenii singuri, cei care nu au copii care să aibă grijă de ei, cei care nu au venituri mari? în mici cutii în care viața lor se reduce la ce văd la televizor?

Fără îndoială că la Crăciunul următor avea să dea în Masham peste Matthew, Sarah și noul lor copil. Parcă o și vedea pe Sarah cum merge țanțoș pe stradă, lângă Matthew, împingând un cărucior de firmă în care un bebeluș foarte blond, ca ea, se ițește de sub pături. Acum, când Jenny și Stephen se vor întâlni pe stradă cu ei, vor avea subiecte comune de discuție, vor vorbi aceeași limbă, cea a părinților. Robin decise pe loc, în timp ce stătea pe patul lui Betty Fuller, ca de următorul Crăciun să nu se ducă acasă. Dacă era necesar, avea să se ofere să lucreze.

— Vă plăcea de doctorița Bamborough? o întrebă Strike pe Betty.

— Era... în regulă, spuse Betty.

— V-ați întâlnit vreodată cu vreunul dintre ceilalți doctori de la cabinet?

Pieptul lui Betty Fuller urca și cobora în ritmul respirației ei greoaie. Chiar dacă era greu să-ți dai seama din cauza canulei nazale, Strike avu impresia că vede un zâmbet ușor.

— Da, zise ea.

— Cu care dintre ei?

— Cu Brenner, spuse ea răgușit, tușind din nou. A' avut nevoie de o vizită la domiciliu... urgență... ea nu era acolo.

— Deci doctorul Brenner a venit să vă consulte?

— Hrm, spuse Betty Fuller. Da.

Robin observă că pe pervaz erau câteva fotografii mici, în rame ieftine. Două dintre ele înfățișau o pisică tărcată grasă, probabil un animal de casă regretat, dar erau și câteva care înfățișau copii mici și una cu două adolescente cu păr bogat și rochii cu mâneci bufante din anii '80. Deci puteai să sfârșești singur și aproape în mizerie, chiar dacă aveai copii? Atunci doar banii făceau diferența? Robin se gândi la cele 10 000 de lire pe care urma să le primească în cont la sfârșitul săptămânii, sumă care avea să fie micșorată imediat de facturile avocatei și de impozit. Trebuia să fie atentă să nu-i risipească. Trebuia neapărat să înceapă să economisească, să contribuie la un fond de pensie.

— Trebuie să vă fi fost foarte rău, nu-i așa? o întrebă Strike pe Betty. Dacă ați avut nevoie de o vizită la domiciliu?

Nu avea niciun motiv să întrebe asta, ci doar încerca să creeze o atmosferă prietenoasă pentru conversație. Din experiența lui cu bătrânele, puține lucruri le făceau mai multă plăcere decât să discute despre sănătatea lor.

Dintr-odată, Betty Fuller îi zâmbi larg, arătându-și dinții îngălbeniți și ciobiți.

— Ai luat vreodată... pe la spate... o sculă de 23 de centimetri?

Șocată, Robin se stăpâni cu mare greutate să nu izbucnească în râs. Trebuia să recunoască, însă, că Strike nici măcar nu schiță un zâmbet când răspunse:

— Nu.

— Ei, șuieră Betty Fuller, crede-mă... pe mine... e groaznic... tipu' mă lucra... ca o mașină de găurit... mi-a făcut găoaza praf.

încercă să tragă aer în piept, aproape râzând.

— Cindy a mea mă aude gemând... sânge... zice „Mamă, tre să...

te vadă cineva" și a chemat... doctoru'.

— Cindy e...?

— Fiica, spuse Betty Fuller. Da... am două. Cindy și Cathy...

— Și doctorul Brenner a venit să vă consulte, nu-i așa? întrebă Strike, încercând să-și alunge din mintea imaginea provocată de Betty.

— Da... aruncă o privire... și mă trimite la urgențe, da... nouășpe copci, spuse Betty Fuller. Și am stat... o săptămână... pe o pungă cu gheață... fără niciun venit... fir-ar a dracu'... După asta, n-am mai făcut anal... decât dacă plătea dublu și nimic peste cinșpe centimetri.

Scoase un râs înfundat care se termină în tuse. Strike și Robin evitau cu mare grijă să se uite unul la celălalt.

— A fost singura oară când v-ați întâlnit cu doctorul Brenner? întrebă Strike, când tușea ei cedă.

— Nu, croncăni Betty Fuller, bătându-se în piept. După aia ne-am văzut regulat... fiecare vineri seara... luni întregi.

Nu părea să aibă nicio ezitare să-i spună asta lui Strike. Dimpotrivă, Strike avu impresia că-i face plăcere.

— Când a început acest aranjament? întrebă el.

— La câteva săptămâni... după ce m-a consultat... pentru fund, spuse Betty Fuller. A bătut la ușă... cu geanta lui de doctor... pretinzând... că vine la control... apoi zice... că vrea o ședință regulată. Vineri seara... șase jumate... să le zic vecinilor... că e ceva medical... dacă întreabă...

Se opri ca să tușească zgomotos. După ce își potoli zguduirile pieptului, continuă:

— ... și dacă spun cuiva... se duce la poliție... le zice... că l-am șantajat...

— V-a amenințat, deci?

— Da, spuse Betty Fuller gâfâit, însă nu pe un ton ranchiunos, da' nu încerca... s-o facă gratis... așa că... mi-am ținut gura.

— Și nu i-ați spus niciodată doctoriței Bamborough ce se întâmplă? întrebă Robin.

Betty privi în lateral spre Robin, care, în opinia lui Strike, rareori păruse mai nelalocul ei ca acum când stătea pe patul lui Betty Fuller, tânără, curată și sănătoasă. Probabil că Betty o văzu în același mod cu ochii ei obosiți, pe jumătate închiși, pentru că păru să-i displacă și întrebarea, și cea care o adresase.

— Bine'nțeles... că nu. Ea încerca să mă facă... să nu mai lucrez... Brenner... cel mai ușor client al săptămânii.

— De ce? întrebă Strike.

Din nou, Betty râse șuierat.

— îi plăcea... să stau nemișcată, ca în... comă... să fac pe moarta. Mi-o trăgea... în timp ce zicea cuvinte deocheate... eu mă prefăceam... că n-aud... numai că o dată...

Betty scoase un chicotit amestecat cu tuse.

— ... în timp ce o făceam... a început alarma de incendiu... și eu i-am zis... la ureche... „Io nu stau moartă... dacă e incendiu, la dracu'... am copii... în cealaltă cameră". El era turbat de furie... până la urmă... alarmă falsă...

Betty chicoti, apoi tuși iar.

— Credeți că doctorița Bamborough îl bănuia pe doctorul Brenner că vă vizitează? întrebă Robin.

— Nu, spuse Betty țâfnoasă, aruncând o nouă privire laterală. Bine'nțeles că nu... doar nu-i zicea niciunu' din noi.

— Brenner era cu dumneavoastră, întrebă Strike, în seara în care ea a dispărut?

— Da, zise Betty Fuller indiferentă.

— A venit și a plecat la orele obișnuite?

— Da, spuse Betty din nou.

— Și a continuat să vă viziteze și după ce doctorița Bamborough a dispărut?

— Nu. La cabinet... plin de poliție... nu, n-a mai venit... am auzit... că s-a pensionat la puțin timp... Bănuiesc că acu' e mort?

— Da, spuse Strike.

Fața ei distrusă stătea mărturie pentru un trecut plin de violență. Strike, care avea și el nasul spart, era sigur că nasul lui Betty nu avusese inițial forma de acum, cu acest vârf strâmb.

— Brenner a fost vreodată violent cu dumneavoastră?

— Niciodată.

— în perioada în care a funcționat aranjamentul vostru, ați vorbit cuiva despre el? întrebă Strike.

— Nu, spuse Betty.

— Dar după ce Brenner s-a pensionat? I-ați spus cumva unui bărbat pe nume Tudor Athorn?

— Nu ești prost, chicoti Betty ușor surprinsă. Da, i-am spus lui

Tudor... nici el nu mai e de mult... beam cu el. Nepotu' lui... mai trăiește... în zonă... e mare... l-am văzut... pe aici. Retardat.

— în opinia dumneavoastră, spuse Strike, dat fiind ceea ce știți despre Brenner, credeți că ar fi profitat de o pacientă?

Urmă o pauză. Ochii lăptoși ai lui Betty îl supravegheau pe Strike.

— Doar... dacă era leșinată.

— Altfel nu? spuse Strike.

Betty inspiră cu putere oxigen prin nasul ei strâmb și spuse:

— Un bărbat ca ăsta... pe care îl excită... un singur lucru nu vrea

altceva...

— V-a drogat vreodată? întrebă Strike.

— Nu, spuse Betty, nu era nevoie...

— Vă amintiți o asistentă socială pe nume Wilma Bayliss? întrebă Strike, dând pagina carnetului.

— Negresă? spuse Betty. Da... tu fumezi, nu? Simt mirosu'... dă-mi și mie o țigară...

Dinspre trupul bătrân și distrus veni un iz de cochetărie.

— Nu cred că e o idee bună, spuse Strike zâmbind. Dat fiind că sunteți pe oxigen.

— Atunci du-te dracu', spuse Betty.

— Vă plăcea de Wilma?

— De cine?

— Wilma Bayliss, asistenta dumneavoastră socială.

— Era... ca toate celelalte, spuse Betty dând din umeri.

— Am discutat recent cu fiicele doamnei Bayliss, spuse Strike. Ne-au povestit despre biletele de amenințare trimise doctoriței Bamborough, înainte de dispariția ei.

Betty inspiră și expiră, pieptul ei prăbușit depunând un efort curajos, iar din plămânii distruși se auzi un șuier ușor.

— Știți ceva despre biletele acelea?

— Nu, zise Betty. Am auzit... că fuseseră trimise. Toată lumea de p-acolo a auzit.

— De unde au auzit asta?

— Probabil de la acea Irene Bull...

— Deci v-o amintiți pe Irene?

Betty explică, oprindu-se și mai des ca să-și tragă răsuflarea, că

sora ei mai mică fusese la școală cu Irene, în același an. Familia lui Irene locuise pe o stradă care se făcea din Skinner Street: Corporation Road.

— Aia credea... că e de aur, spuse Betty.

Râse, dar o copleși un nou acces de tuse răgușită. După ce își reveni, continuă:

— Poliția... le-a zis la toți... să nu spună nimic... da' fata aia... avea o gură... toată lumea știa... de amenințări.

— Potrivit fiicelor Wilmei, spuse Strike, urmărind reacția lui Betty, dumneavoastră știați cine trimisese biletele.

— Nu, n-am știut, spuse Betty Fuller, fără să mai zâmbească.

— Dar erați sigură că nu le trimisese Marcus Bayliss, nu-i așa?

— Nu, Marcus... un tip minunat... mie mi-a plăcut întotdeauna... un tuciuriu, înțelegeți...

Robin își privi mâinele, sperând că Betty nu o văzuse tresărind.

— Foarte arătos... spuse Betty nostalgic, i-aș fi dat-o gratis... ha ha ha... bărbat solid și înalt... și blând... nu, *el* n-ar fi amenințat nicio doctoriță.

— Atunci cine credeți că...?

— Fata mea cea mică... Cathy... continuă Betty, prefăcându-se că nu-1 auzise, taică-său era tuciuriu... nu știu *cine...* prezervativ spart... am păstrat-o că... mie-mi plac copiii da'... pe ea o doare-n cur... de mine.

Tonul lui Betty deveni înverșunat.

— Heroină! *Io* nu m-am atins de asta... am văzut prea mulți... așa... mă fura... și i-am zis... dispari dracu'... din casa mea.

Betty icni, luptându-se să tragă aer în piept, dar continuând să savureze atenția fascinată a lui Strike.

— Cindy e bună... continuă ea. Cindy... trece p-aici. Câștigă bine...

— Da? spuse Strike făcându-i jocul în timp ce aștepta o ocazie. Cu ce se ocupă Cindy?

— Damă de companie, șuieră Betty. Arată superb... în West... face niște bani pe care io nu... arabi și așa... da' ea zice... „Mamă, nu ț-ar mai plăcea. .. în ziua de azi... nu vor... decât anal".

Betty chicoti și tuși, apoi, fără niciun avertisment, întoarse capul ca să se uite la Robin, care stătea pe pat, și spuse cu răutate:

— *Ăsteia...* nu i se pare... amuzant... nu-i așa? arătă ea pe Robin,

care rămase șocată. Presupun că... tu ți-o dai... pe mâncare și bijuterii... și crezi că e gratis... uită-te la fața ei...

Betty o privi pe Robin cu aversiune.

— ... ești la fel ca... asistenta aia nenorocită... și curioasă... care venea cân' io... aveam grijă de copiii lui Cathy... acu' nu mai îs... luați în asistență...

Betty adoptă un accent rafinat exagerat:

— *No,* doamnă Fuller, *no,* păntru mine nu contează... *cum* vă câștigați 'mneavoastră existența... *munca sexuală e muncă...* îți ziceau... condescendent. .. da' ar fi vrut... ca fiicele *lor...* să facă asta? *Un căcat...*

Betty Fuller plăti pentru cel mai lung discurs al ei de până atunci cu un acces furios de tuse.

— Cindy ia... prea multă cocaină, șuieră Betty când putu să vorbească iar, cu ochii umeziți. Să nu se îngrașe... la Cathy era heroină... prietenu' ei... lucra pentru el... o rupea în bătaie... pierdut sarcina...

— îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

— în ziua de azi, îs doar copii... pe stradă, spuse Betty, iar dincolo de expresia ei hotărâtă și dură, lui Strike i se păru că vede un licăr de suferință reală. Treișpe, paișpe ani... copii... pe vremea mea... îi alungam... acasă... e în regulă la femei mature, dar copiii...

Apoi Betty se răsti la Robin:

— Tu la ce dracu' te holbezi?

— Cormoran, eu cred că... spuse Robin, ridicându-se și făcând un gest spre ușă.

— Da, dispari dracu', spuse Betty Fuller.

O privi cu satisfacție pe Robin ieșind din cameră. După ce ușa se închise în urma ei, îi șuieră lui Strike:

— I-o pui, nu?

— Nu, spuse el.

— Atunci ce... rost are?

— E foarte bună în munca ei, spuse Strike. Atunci când nu are de-a face cu cineva ca dumneavoastră, adică.

Betty Fuller zâmbi larg, arătându-și dinții îngălbeniți.

— Ha ha ha... știu genu' ei... nu știe niciun căcat... despre viața reală...

— Pe vremea lui Margot Bamborough, pe Leather Lane locuia un bărbat, spuse Strike. Pe nume Niccolo Ricci? I se spunea Mucky.

Betty Fuller nu spuse nimic, dar ochii ei lăptoși se îngustară.

— Ce știți despre Ricci? întrebă Strike.

— La fel... ca toți ceilalți.

Strike o văzu cu coada ochiului pe Robin cum iese din clădire. își dădu cu un gest la o parte părul de pe gât, ca și cum simțea nevoia să îndepărteze o povară, apoi ieși din câmpul lui vizual, cu mâinile în buzunarele gecii.

— Nu Mucky... a amenințat-o, spuse Betty. Ăsta... n-ar fi scris bilete. Nu era... stilu' lui.

— Ricci a fost la petrecerea de Crăciun a cabinetului St John, zise Strike. Ceea ce pare ciudat.

— Nu știu... nimic de asta...

— Unii dintre cei de la petrecere au presupus că era tatăl Gloriei Conți.

— N-am auzit de ea, șuieră Betty.

— Potrivit fiicelor Wilmei Bayliss, spuse Strike, i-ați spus mamei lor că vă era frică de persoana care a scris biletele. Că autorul biletelor a ucis-o pe Margot Bamborough. I-ați spus Wilmei că v-ar omorî și pe dvs., dacă i-ați dezvălui cine e.

Ochii lăptoși ai lui Betty erau inexpresivi. Pieptul ei subțire se frământa să aducă suficient oxigen în plămâni. Strike tocmai concluzionase că Betty nu avea să mai spună nimic, când ea deschise gura.

— O fată de-acolo, prietenă de-a mea... *ea* îl știa pe Mucky... el vine cu mașina... la colțu' nostru... și-i zice lu'Jen... „Tu n-ar trebui... să faci strada... cu corpu' ăla... eu pot să-ți dau... de cinci ori... cât faci aici..." așa că Jen se duce... în West... Soho... striptease pentru clienți... sex cu prietenii lui... Ne-am văzut... câțiva ani mai târziu... o vizita pe maică-sa... și mi-a zis o poveste. O fată de la clubu' lor... superbă, zicea Jen... a fost violată... sub amenințarea cuțitului. Tăiată...

Betty Fuller arătă spre trunchiul ei prăbușit.

— ... pe coaste... de un prieten... a' lui Ricci... Unii cred că o curvă violată... înseamnă doar că n-a fost plătită... bănuiesc că domnișiara Băț-în-Fund așa crede...

Betty aruncă o privire spre fereastră.

— ... da' nu e vorba de asta... fata asta... furioasă... vrea să se

răzbune... așa că curva proastă... se face informatoare a polițiștilor... Și Mucky a aflat și a filmat... în timp ce-o omorau. Lu'Jen i-a zis... cineva... care văzuse... filmu'... Ricci îl ținea... în seif... îl arăta oamenilor... dacă trebuiau spe- riați... Jen e moartă acum. Supradoză... cinzeci și ceva de ani...a crezut că e mai bine... în West... și io... am rămas să fac strada... încă vie. N-am nimica... de zis... de bilete.. .N-a fost Marcus... doar atâta...

Betty întoarse capul, iar Strike văzu un bărbat îndreptându-se spre ușa de la intrare cu un teanc de tăvi împachetate în staniol în brațe.

— Asta e masa, spuse ea, părând dintr-odată obosită și supărată. Am terminat. .. Poți să dai iar drumu'... la televizor... și să muți masa... acolo... dă-mi cuțitu' și furculița... în veceu...

Betty clătise tacâmurile în chiuveta băii, dar tot mai erau murdare. Strike le spălă din nou înainte să i le ducă. După ce aranjă masa în fața fotoliului și dădu iar drumul la *The Only Way is Essex,* deschise ușa pentru bărbatul grizonant și voios care aducea masa.

— A, bună, spuse nou-venitul tare. E fiul tău, Betty?

— Pe naiba, șuieră Betty Fuller. Ce-ai adus?

— Mâncare de pui, peltea și șarlotă, scumpo...

— Mulțumesc foarte mult că ați vorbit cu mine, doamnă Fuller, spuse Strike.

Dar era evident că rezerva de bunăvoință a lui Betty se epuizase; acum era mult mai interesată de mâncare. Când Strike ieși din clădire, Robin stătea sprijinită de un perete, citind ceva pe telefon.

— M-am gândit că e mai bine să plec, spuse ea inexpresiv. Cum a mers?

— Nu vrea să vorbească despre bilete, zise Strike, în timp ce se întorceau pe Sans Walk, și, dacă mă întrebi pe mine, aș zice că e din cauză că ea crede că Mucky Ricci le-a scris. Am mai aflat ceva despre fata aceea din filmul snuff.

— Vorbești serios? întrebă Robin, îngrijorată.

— Se pare că era o informatoare a poliției care lucra într-unul dintre cluburile lui Ricci...

— Kara Wolfson! icni Robin.

— Ce?

— Kara Wolfson. Una dintre femeile despre care se credea că a fost omorâtă de Creed. Kara lucra într-un club de noapte din Soho — după ce a dispărut, proprietarii au răspândit vorba că fusese infomatoare a poliției!

— De unde știi asta? întrebă Strike șocat.

Nu-și amintea informația asta din *Demonul din Paradise Park.* Robin își aminti brusc că auzise lucrul acesta de la Brian Tucker, în cafeneaua Star, încă nu primise niciun răspuns de la Ministerul Justiției în privința posibilității intervievării lui Creed, așa că, dat fiind că Strike încă nu știa nimic despre ce punea ea la cale, spuse:

— Cred că am citit pe internet...

Dar apoi își aminti, simțind cum i se strânge iar inima, că singura rudă apropiată a Karei era fratele pe care îl crescuse și care băuse până murise. Hutchins spusese că poliția nu putea să facă nimic în privința filmului. Cadavrul Karei Wolfson putea să fie oriunde. Unele povești nu aveau un sfârșit clar: nu exista un loc în care să-i poți duce flori Karei Wolfson, poate doar colțul de lângă clubul de striptease unde fusese văzută ultima oară.

Luptând împotriva depresiei care amenința acum s-o copleșească, Robin ridică telefonul ca să-i arate lui Strike ce căutase și spuse pe un ton hotărât prozaic:

— Citeam despre somnofilie, cunoscută și ca sindromul prințesei adormite.

— Care înțeleg că e...?

— Perversiunea lui Brenner, spuse Robin, citind apoi de pe telefon. „Som- nofilia este o parafilie în care individul este excitat sexual de cineva lipsit de reacție... unii psihologi o pun în legătură cu necrofilia." Cormoran... mai știi că Brenner avea o rezervă de barbiturice în birou?

— Da, spuse Strike încet, în timp ce se întorceau la mașina lui. Păi, acum avem un subiect despre care să discutăm cu fiul lui Dorothy, nu-i așa? Mă întreb dacă ea era dispusă să facă pe moarta? Sau dacă își dădea seama că dormise mult, după ce venea Brenner la prânz?

Robin se cutremură ușor.

— Știu, continuă Strike, aprinzându-și o țigară, am spus că recurgem la el în ultimă instanță, dar mai avem doar trei luni. încep să cred că va trebui să-i fac o vizită lui Mucky Ricci.

57

Dar mintea lui voia numai averi pești, A aduna mormane smulse pe nedrept, Pe alții siluindu-i, și nimicindu-se pe sine.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Acum că în program apăruse și supravegherea pe timp de zi a Azilului Romano-Catolic St Peter, agenția avea din nou dificultăți să acopere toate cazurile în lucru. Strike voia să afle câți vizitatori intrau și ieșeau și la ce ore, ca să poată stabili momentul la care ar fi avut cele mai mari șanse să intre în clădire fără să dea peste vreuna dintre rudele bătrânului gangster.

Azilul se afla la marginea Clerkenwell-ului, într-o enclavă tăcută și plină de vegetație, pe o stradă liniștită ale cărei case cu arhitectură georgiană, din cărămidă de un cenușiu-închis, etalau fațade neoclasice și uși negre strălucitoare. Pe peretele exterior al azilului se afla o plăcuță de lemn închis la culoare pe care erau o cruce și un citat din Biblie, scris cu litere aurite:

Știind că nu cu lucruri pieritoare precum argintul sau aurul ați fost voi răscumpărați din viața deșartă lăsată vouă de părinți, ci cu prețiosul sânge al lui Cristos, mielul fără vină sau fără de prihană.

Petru, 1:18-19

— Frumos spus, comentă Strike către Robin la unul dintre schimburile de tură, dar nimeni nu intră acolo fără o grămadă de bani.

Azilul privat era mic și, evident, scump. Angajații, pe care agenția ajunsese imediat să-i recunoască din vedere, purtau halate de un albas- tru-închis și erau, în mare parte, de origine străină. La azil lucrau un asistent de culoare care, după limbă, părea să fie din Trinidad și două blonde care în fiecare dimineață vorbeau între ele în poloneză, în timp ce treceau pe lângă acel membru al agenției care se întâmpla să zăbovească atunci prin zonă, prefăcându-se că vorbește la mobil, că citește ziarul sau că

așteaptă, ușor nerăbdător, un prieten care nu mai apărea niciodată.

Un podolog și o coafeză intrau și ieșeau în mod regulat din azil, dar după două săptămâni de supraveghere pe timp de zi agenția ajunsese, pe moment, la concluzia că Ricci primea vizite doar duminica, când apăreau cei doi fii ai lui, cu expresia resemnată a celor care îndeplinesc o corvoadă nedorită. Era ușor să-l identifici pe fiecare din ei după fotografiile apărute în presă. Luca avea un craniu chel și plat, acoperit cu cicatrici vizibile, și arăta, după cum se exprimase Barclay, „de parcă îi căzuse un pian în cap". Marco era mai mic și mai zvelt și avea mai mult păr, dar lăsa impresia că abia își stăpânește furia. Dacă ușa nu se deschidea imediat, apăsa repetat și cu putere pe soneria azilului și pocnea peste ceafă un nepot dacă acestuia îi scăpa tableta de ciocolată pe trotuar. Soțiile ambilor frați aveau o expresie împietrită și nimeni din familie nu afișa frumusețea pe care Robin o asocia cu italienii. Poate că străbunicul care nu mai scotea o vorbă în spatele ușilor azilului era un adevărat latin, dar descendenții lui erau dezamăgitor de albicioși și de saxoni ca aspect, până la băiețelul roșcat care își scăpase pe jos ciocolata.

Robin fu prima care îl zări pe Ricci în persoană, în a treia sâmbătă în care agenția supraveghea azilul. Robin purta o rochie pe sub palton, pentru că mai târziu se întâlnea cu Strike la hotelul Stafford din Mayfair, ca să-l intervieveze pe C. B. Oakden. Nu mai fusese niciodată la acel hotel și îl căutase pe internei. Aflase astfel că era un local de cinci stele cu portari cu melon, unul dintre cele mai vechi și elegante hoteluri din Londra, de unde și alegerea acestei ținute atipice pentru supraveghere. Deoarece până atunci pândise în fața azilului deghizată (alternând căciula tricotată, un coc înalt, lentile de contact închise la culoare și ochelari de soare) se simți în siguranță să se plimbe pe stradă, prefăcându-se că vorbește la telefon, fără să-și modifice aspectul cu excepția ochelarilor cu lentile fără dioptrii pe care avea să și-i scoată la Stafford.

Din când în când, după-amiaza, rezidenții în vârstă ai azilului erau conduși sau împinși în cărucior pe stradă spre piațeta din apropiere, care avea un parc privat închis cu gard, accesibil doar pe bază de cheie, unde aceștia somnolau sau se bucurau de liliac și panseluțe, bine înveliți împotriva frigului. Până atunci, agenția văzuse doar femei în vârstă scoase afară, dar astăzi, pentru prima

oară, în grupul care cobora pe rampa de lângă clădire era și un bătrân.

Robin îl recunoscu imediat pe Ricci, nu după inelul cu cap de leu, care, în cazul în care bătrânul îl avea pe deget, era bine ascuns sub o pătură în carouri, ci după profilul pe care timpul nu putuse să-l ascundă, scoțându-1 și mai bine în evidență. Părul lui bogat și negru era acum cenușiu-închis, iar nasul și lobii urechilor — enormi. Ochii mari care lui Strike îi aminteau de un basset erau acum și mai lăsați. Ricci ținea gura întredeschisă în timp ce una dintre asistentele poloneze îl împingea spre piațetă, vorbind cu el plină de vioiciune, dar fără să primească vreun răspuns.

— Ești în regulă, Enid, scumpo? strigă asistentul de culoare către o bătrână cu aspect fragil, care purta o căciulă din blană de oaie.

Ea râse și dădu din cap.

Robin lăsă grupul să i-o ia înainte și apoi îi urmări, uitându-se cum una dintre asistente descuie poarta parcului, după care dispărură toți înăuntru. în timp ce se plimba prin piațetă, cu telefonul lipit de ureche, prefă- cându-se că vorbește, Robin se gândi că taman astăzi se nimerise să poarte tocuri, fără să-și fi imaginat că s-ar putea ivi ocazia de a se apropia de Ricci și de a discuta cu el.

Grupul de la azil se oprise lângă straturile de flori colorate în mov și galben, iar căruciorul lui Ricci fu tras lângă o bancă goală din parc. Asistenții discutau cu bătrânele care erau în stare să facă asta, în timp ce bătrânul privea absent pe deasupra gazonului.

Dacă ar fi purtat tenișii ei obișnuiți, se gândi Robin, poate că ar fi putut să sară gardul și să intre în parc nevăzută: era acolo un pâlc de copaci care ar fi ascuns-o de asistenți, iar ea ar fi putut să se apropie pe furiș de Ricci și să afle măcar dacă suferă sau nu de demență. Din păcate, în rochie și cu tocuri cui nu avea nicio șansă să facă asta.

După ce dădu un ocol complet piațetei, Robin îl văzu pe Saul Morris cum se apropie de ea. Venise mai devreme, cum făcea întotdeauna când prelua tura de la Robin.

Primul lucru pe care o să-l pomenească o să fie ochelarii sau tocurile, se gândi ea.

— Tocuri cui, spuse Morris imediat ce se apropie de ea, măsurând-o cu ochii lui albaștri și strălucitori. Nu cred că te-am mai văzut cu tocuri. Ciudat, de obicei nu mi se pare că ești înaltă, dar ești, nu-i așa? Și ochelarii sunt sexy.

înainte ca Robin să-l poată opri, se aplecă și o sărută pe obraz.

— Sunt tipul cu care ți-ai aranjat o întâlnire pe nevăzute, îi spuse el îndreptându-se de spate și făcându-i cu ochiul.

— Și cum o să justificăm faptul că te las aici? întrebă Robin fără să zâmbească.

Morris râse prea tare, așa cum făcea la cea mai mică urmă de glumă a lui Strike.

— Nu știu, de ce ar fi nevoie să pleci de la o întâlnire pe neve? întrebă Morris.

Să apari tu, se gândi Robin. Dar ignoră întrebarea lui și spuse:

— Dacă ești OK să preiei acum, eu mă duc...

— Uite-i că vin, spuse Morris încet. Ah, de data asta a ieșit și bătrânul, nu-i așa? Mă și miram că ai abandonat ușa de la intrare.

Comentariul lui Morris o irită aproape la fel de mult ca flirturile lui. Ce credea el că ar fi determinat-o să părăsească ușa de la intrare, dacă nu faptul că ținta se mutase? Cu toate acestea, Robin așteptă lângă el până când micul grup de asistenți și rezidenți care decisese că 20 de minute de aer curat erau suficiente, traversă strada pe lângă ei în direcția azilului.

— Și pe copiii mei îi scoate așa la creșă, spuse Morris încet, urmărind grupul cu ochii lui albaștri și strălucitori. înfofoliți în cărucioarele pe care le împing îngrijitoarele. Probabil că unii dintre ăștia au și ei scutece. Dumnezeule, eu sper să n-ajung așa. Iar Ricci e și singurul bărbat, sărmanul de el.

— Cred că sunt foarte bine îngrijiți, spuse Robin.

Asistentul din Trinidad strigă:

— Acum urcăm, Enid!

— Dar e ca și cum ai fi iar copil, nu? spuse Morris, în timp ce urmăreau procesiunea cărucioarelor. Dar fără niciun avantaj.

— Presupun că da, spuse Robin. Atunci eu plec, dacă ești gata să preiei.

— Da, nicio problemă, spuse Morris.

Apoi adăugă imediat:

— Unde te duci așa gătită?

— Mă întâlnesc cu Strike.

— *Ah,* spuse Morris cu sprâncenele ridicate, înțeleg...

— Nu, spuse Robin, nu înțelegi. Intervievăm pe cineva la un hotel foarte elegant.

— Aha, scuze.

însă în modul în care Morris îi spuse la revedere se simțea o anumită satisfacție, aproape complicitate, și abia când ajunse în capătul străzii îi trecu prin cap gândul neplăcut că Morris interpretase complet greșit fermitatea cu care negase că ieșea cu Strike; poate crezuse că ea vrea să dea clar de înțeles că nu are un alt angajament sentimental.

Oare Morris își închipuia — *putea* oare să-și închipuie — că Robin spera în secret ca flirtul lui lipsit de subtilitate să ducă la ceva între ei? Chiar și după ceea ce se întâmplase în a doua zi de Crăciun, când ea țipase la el pentru că îi trimisese acea poză cu scula lui? Chiar dacă nu își dorea deloc să creadă asta, se temea că răspunsul era „da". Morris fusese extrem de beat atunci, posibil incapabil să-și dea seama că ea fusese cu adevărat furioasă și dezgustată. Imediat după aceea păruse sincer rușinat, așa că ea se forțase să fie mai prietenoasă decât ar fi vrut să fie, numai și numai din dorința de a încuraja coeziunea echipei. Rezultatul fusese că Morris revenise la atitudinea de dinaintea trimiterii acelei poze. Robin îi răspundea la SMS-urile pe care i le trimitea la ore târzii, majoritatea conținând glume și tentative de conversație, doar ca să-1 împiedice s-o mai sâcâie cu întrebări de genul „te-am jignit cumva?". Acum își dădu seama că Morris lua drept încurajare ceea ce ea considera o atitudine profesională. Tot ce îi spunea el legat de muncă sugera că o consideră mai puțin capabilă și experimentată decât ceilalți membri ai agenției: poate că o credea, de asemenea, și suficient de naivă ca să se simtă flatată de atenția unui bărbat pe care, în realitate, îl considera infatuat și soios.

Lui Morris, se gândi Robin în timp ce se îndrepta spre metrou, nu-i plăceau, de fapt, femeile. Le dorea, dar asta, bineînțeles, era cu totul altceva: Robin, care rămăsese marcată pentru totdeauna de amintirea de neșters a bărbatului cu mască de gorilă, știa mai bine decât majoritatea că a dori o persoană și a-ți plăcea de ea erau două lucruri diferite, care uneori se și excludeau reciproc. Morris se trăda în mod permanent, nu doar prin modul în care îi vorbea, ci și prin dorința de a o numi pe doamna Smith „Târfa Bogată", prin atribuirea unor motive venale sau provocatoare

fiecărei femei pe care trebuia s-o țină sub observație, prin dezgustul abia mascat cu care observase că Mucky Ricci era acum obligat să trăiască printre femei. *Dumnezeule, eu sper să n-ajung așa.*

Mai făcu câțiva pași, dar se opri brusc, atrăgându-și o privire curioasă din partea unui polițist de circulație aflat în trecere. îi venise o idee, declanșată de ceea ce tocmai îi spusese Morris: sau, mai degrabă, ideea își croise drum în mintea ei și ieșise la suprafață, iar Robin își dădu seama că aceasta existase tot timpul în subconștientul ei, așteptând s-o recunoască.

Se trase într-o parte, ca să nu încurce trecătorii, scoase mobilul și parcurse lista cu parafilii pe care o consultase ultima oară când căutase sindromul prințesei adormite.

Autonepiofilie.

— Oh, Doamne, murmură Robin. Asta e. Asta trebuie să fie.

îl sună pe Strike, dar apelul intră în căsuța vocală; fără îndoială, era deja în metrou, în drum spre Stafford. După câteva clipe de gândire, îl sună pe Barclay.

— Salut, spuse scoțianul.

— Ești tot în fața casei lui Elinor Dean?

— Da.

— E cineva înăuntru cu ea?

— Nu.

— Sam, cred că știu ce face pentru bărbații ăia.

— Ce?

Robin îi spuse. Singurul răspuns fu o tăcere îndelungată. în cele din urmă, Barclay spuse:

— Ești cu capu', Robin.

— Poate, spuse ea, dar singurul mod de a ne convinge e să bați la ușa ei și să-i ceri să-ți facă asta. Spune-i că ți-a recomandat-o ȘA.

— Pe dracu', spuse Barclay. Strike știe că-mi ceri să fac asta?

— Sam, mai avem o săptămână până să fim concediați. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să te trimită la plimbare. N-o să mai avem prea multe șanse.

îl auzi pe Barclay cum expiră zgomotos.

— Bine, da' dacă ne înșelăm e vina ta.

Robin porni în grabă spre metrou, măcinată de îndoieli. Oare Strike avea să considere că greșise spunându-i lui Barclay să intre doar pentru că avea ea o bănuială? Dar, pe de altă parte, mai aveau

o săptămână până când clientul lor va întrerupe finanțarea: ce mai aveau de pierdut?

Era sâmbătă seara, iar când Robin ajunse pe peronul aglomerat, își dădu seama că tocmai pierduse metroul. Când ieși din stația Green Park, era clar că nu mai avea nicio șansă să ajungă la American Bar mai devreme, așa cum sperase, ca să discute puțin cu Strike înainte de sosirea lui Oakden. Și de parcă nu era de ajuns, în timp ce se grăbea pe St James Street văzu, cu o senzație de déjà vu, o mulțime numeroasă pe care poliția încerca s-o controleze și care bloca celălalt capăt al străzii. în timp ce încetinea, întrebându-se dacă va putea să treacă prin masa densă de oameni din fața hotelului, câțiva paparazzi care urmăreau mai multe Mercedesuri negre o depășiră în fugă. Se uită la ei cum își lipesc obiectivele de geamurile mașinilor și își dădu seama că mulțimea din depărtare scanda *„Jonn-ny! Jonn-ny!"* Prin geamul uneia dintre mașinile care se îndreptau spre eveniment, zări o femeie cu perucă stil Maria Antoaneta. Abia când fu cât pe ce să fie răsturnată de doi vânători de autografe care alergau cu afișe cu Deadbeats în mână, își dădu seama, tresărind șocată, că acel Jonny al cărui nume era scandat era tatăl lui Strike.

— Căcat, spuse ea cu voce tare.

în mare grabă făcu stânga împrejur și o luă înapoi pe stradă, sco- țându-și mobilul din mers. Știa că Stafford mai are o intrare dinspre Green Park. Nu doar că avea să întârzie, dar tocmai îi trecu prin minte o bănuială groaznică. De ce se arătase Oakden atât de hotărât să se întâlnească cu ei în această seară anume? Și de ce neapărat la acest bar, atât de aproape de ceea ce ea se temea că era un eveniment care îl implica pe tatăl lui Strike? Oare Strike știa, își dăduse seama ce se întâmplă în apropiere?

îl sună, dar el nu răspunse. Continuând să meargă, îi scrise un mesaj:

Cormoran, nu știu dacă știi, dar Jonny Rokeby are un eveniment după colț. Cred că e posibil ca Oakden să încerce să-ți însceneze ceva.

începând să alerge, pentru că deja întârziase cinci minute, realiză că tocmai îi spusese lui Strike, pentru prima oară, că știa cine e tatăl lui.

Când ajunse în Green Park, văzu din depărtare la intrarea din

spate un polițist care, împreună cu unul dintre portarii cu melon ai hotelului, refuza ferm doi bărbați cu aparate de fotografiat cu obiective lungi.

— Nu se poate pe aici, îmi pare rău, spuse polițistul. Doar în seara aceasta. Dacă vreți să intrați în hotel, va trebui să folosiți intrarea din față.

— Ce se întâmplă? vru să știe un bărbat la costum, de mână cu o femeie asiatică frumoasă care purta o rochie tradițională, lungă, de mătase. Avem rezervare! De ce nu putem intra?

— îmi pare foarte rău, domnule, dar la Spencer House are loc un eveniment, explică portarul, iar poliția ne-a spus să îi oprim pe cei care vor să o ia pe această scurtătură.

Cei doi bărbați cu aparate de fotografiat se întoarseră, înjurând, și alergară înapoi pe drumul pe care venise Robin, care lăsă capul în jos când trecură pe lângă ea, bucuroasă că purta încă ochelarii fără dioptrii, pentru că fotografia ei apăruse în presă în timpul unui proces din urmă cu câțiva ani. Poate era paranoică, dar își făcea griji că jurnaliștii încercau să intre în Stafford nu pentru Rokeby și invitații lui, ci pentru fiul lui înstrăinat.

Acum, după ce fotografii plecaseră, portarul cu melon le permise femeii în rochie lungă și însoțitorului ei să intre, iar după ce îi aruncă o privire experimentată lui Robin decise că, în mod evident, nu era fotografă și îi permise să intre pe poartă într-o curte în care clienții bine îmbrăcați fumau și beau sub încălzitoarele de exterior. După ce își verifică mobilul, ca să vadă dacă Strike îi răspunsese la SMS, Robin urcă în grabă treptele către American Bar.

Barul era un spațiu confortabil și elegant în care predominau pielea și lemnul închis la culoare, iar de tavan atârnau numeroase fanioane și șepci de baseball ale universităților și statelor americane. Robin îl zări imediat pe Strike la bar, îmbrăcat în costum. Șirurile de sticle sclipitoare de pe perete îi luminau chipul ursuz.

— Cormoran, tocmai...

— Dacă vrei să-mi spui că tatăl meu e imediat după colț, o întrerupse Strike, știu deja. Jigodia asta încă nu-și dă seama că știu ce încearcă să pună la cale.

Robin privi spre colțul îndepărtat, unde Cari Oakden stătea cu picioarele larg depărtate și cu un braț pe spătarul banchetei de

piele. Purta costum, dar fără cravată, și atitudinea lui era evident menită să sugereze un bărbat care se simte în largul lui în acest mediu cosmopolit. Cu ochii lui ușor prea apropiați și fruntea îngustă, continua să semene cu băiatul care spărsese bolul de cristal al mamei lui Roy, cu atât de mulți ani în urmă.

— Du-te și vorbește cu el, murmură Strike. Vrea ceva de mâncare, aduc eu meniuri. Tocmai am început să discutăm despre Steve Douthwaite. Se pare că Dorothy a crezut dintotdeauna că tipul e suspect.

Robin se îndreptă spre Oakden, rugându-se ca Strike să-și păstreze cumpătul. îl văzuse o singură dată ieșindu-și din fire cu un martor și nu voia să vadă asta iar.

— Domnule Oakden? îi spuse când ajunse la el, zâmbind și întinzând mâna. Eu sunt Robin Ellacott, am discutat prin e-mail...

— Știu, răspunse Oakden, întorcând capul încet, ca să o măsoare din cap până-n picioare, cu un zâmbet afectat.

Ignoră mâna ei întinsă, iar Robin își dădu seama că făcuse asta deliberat. Refuză să lase să se vadă că e conștientă de faptul că el vrea să fie mitocan și își dădu jos haina.

— Frumos bar, spuse ea agreabil, așezându-se în fața lui. N-am mai fost aici.

— De obicei te duce în locuri mai ieftine, nu-i așa? întrebă Oakden.

— Cormoran tocmai îmi spunea că îți amintești că mama dumitale vorbea despre Steve Douth...

— Scumpo, spuse Oakden, cu picioarele în continuare larg depărtate și brațul pe spătarul banchetei de piele, ți-am mai spus, nu mă interesează să fiu dus cu prețul de asistente și secretare. Vorbesc cu el sau nu vorbesc cu nimeni.

— De fapt, sunt partenera...

— Sunt convins, spuse Oakden cu un râs batjocoritor. Presupun că acum nu mai poate scăpa de tine, hm?

— Poftim?

— Acum, după ce ai fost tăiată cu cuțitul în timp ce încercai să faci o treabă de bărbat, spuse Oakden aruncând o privire spre antebrațul ei și ducându-și cocktailul la gură. Dacă ar încerca una ca asta, probabil că l-ai da în judecată de l-ar lua dracu'.

în mod evident, Oakden își făcuse temele în privința lor și acum își savura grosolănia. Robin nu putea decât să presupună că

escrocul o credea prea disperată după informații ca să se arate ofensată de atitudinea lui. Oakden părea hotărât să obțină maximum de plăcere de pe urma acestei întâlniri: să se bucure de băutură și mâncare gratis și să provoace o femeie care nu avea cum să plece. Robin se întrebă cu ce ziar sau agenție de fotografii luase legătura, propunându-le să-l atragă pe Strike la câteva sute de metri de petrecerea tatălui său, și cât ar fi câștigat dacă puteau să facă o fotografie cu Strike în timp ce părea să-și ignore public tatăl sau să îl surprindă spunând ceva furios și citabil.

— Poftim, spuse Strike aruncând pe masă câteva meniuri legate în piele și așezându-se.

Nu se gândise să-i aducă lui Robin nimic de băut. Oakden luă un meniu și îl studie încet, părând să-i facă plăcere să-i lase să aștepte.

— O să iau sandviș club, spuse el în cele din urmă.

Strike făcu semn unui chelner. După ce comandă, se întoarse spre Oakden:

— Da, povesteai că mama ta îl considera pe Douthwaite...

— A, îl considera categoric un seducător, spuse Oakden.

Robin observă că bărbatul privea întruna spre intrare. Era sigură că Oakden aștepta ca fotografii să dea buzna înăuntru.

— Un șmecher, știi genul. Le vrăjea pe fufele de la recepție. Bătrâna spunea că încerca asta cu toate. Asistenta începea imediat să chicotească atunci când era el prin preajmă.

Robin își aminti scheletul negru și zburdalnic din carnetul lui Talbot și ce scria lângă figura morții a lui Crowley: *Fortuna spune că Pallas Atena, Ceres, Vesta și Cetus sunt FEMEI PĂCĂTOASE care CĂLĂRESC BESTIA...*

— Și mama ta credea că lui Douthwaite îi place de doctorița Bamborough? Oakden sorbi din cocktail și plesni din buze.

— Păi, vreau să spun, Margot... spuse el, pufnind ușor în râs.

Robin descoperi că, în mod irațional, o irita că Oakden folosește numele mic al doctoriței dispărute.

— ... știi, era un caz clasic de femeie care le vrea pe toate, nu-i așa?

— Toate ce anume? spuse Strike.

— Iepuraș care-și arăta picioarele și țâțele, zise Oakden sorbind iar din cocktail. Apoi, repede, îmbracă halatul alb...

— Nu cred că medicii de familie poartă halat alb, îl contrazise Strike.

— Vorbeam metaforic, spuse Oakden senin. Era copilul epocii ei, nu-i așa?

— în ce fel?

— Ascensiunea societății ginocentrice, spuse Oakden înclinând capul ușor spre Robin, căreia i se păru dintr-odată că craniul îngust al acestuia semăna cu cel al unei hermeline. Sfârșitul anilor '60, începutul anilor '70, atunci a început să se schimbe totul, nu? Ai pastila: futut fără consecințe. Pare că e în avantajul bărbatului, dar, dând femeii posibilitatea de a-și evita sau submina funcția reproductivă, reprimi modelele naturale și sănătoase ale comportamentului sexual. Ai sistemul juridic ginocentric, care favorizează femeia chiar dacă ea nici nu și-a dorit copiii. Ai un autoritarism misandrist care se dă drept campanie pentru drepturi egale, disciplinând gândirea, discursul și comportamentul natural al bărbaților. Și ai exploatare sexuală pe scară largă a bărbaților. Clubul Playboy e doar abureală. Privește, dar nu pune mâna. E vechea minciună a dragostei de curte. Femeia există pentru a fi venerată, bărbatul există ca să verse bani, dar fără să fie satisfăcut niciodată. Bărbații care se duc acolo sunt niște fraieri.

Ochii lui Oakden zvâcniră iar spre intrare și înapoi la Strike.

— Bamborough nu a avut grijă de propriul copil, nu se futea cu propriul soț, din ce am auzit eu, el era aproape mereu prea bolnav ca să funcționeze. Dar pentru că el avea o grămadă de bani, ea își ia o bonă și se duce la muncă, să facă pe șefa cu bărbații.

— Cu cine a făcut pe șefa? întrebă Strike.

— Păi, ultima oară când a fost la ea, Douthwaite a ieșit de acolo practic plângând, așa mi-a spus bătrâna. Dar asta e cultura noastră începând cu anii '60, nu-i așa? Pe toți îi doare în cur de suferința masculină. Oamenii se lamentează când bărbații cedează, când nu mai fac față, când izbucnesc. Dacă Douthwaite a omorât-o — eu *personal* nu cred asta...

Oakden făcu un gest expansiv, iar Robin își reaminti că, aproape sigur, acesta nu îl văzuse în viața lui pe Steven Douthwaite și că avea 14 ani când dispăruse Margot.

— ... dar *dacă* el a omorât-o, pun pariu că e din cauză că ea l-a luat la șuturi. Doar femeile sângerează...

Oakden râse încet și disprețuitor.

— Nu-i așa? îi aruncă el lui Robin. A, iată și sandvișul meu.

în timp ce chelnerul îl servea, Robin se ridică și se duse la bar, unde femeia frumoasă în rochie lungă, al cărei păr atârna ca o mătase neagră în lumina șirurilor de sticle de băutură, era împreună cu partenerul ei. Amândoi comandară cocktailuri, părând încântați să se afle unul în compania celuilalt. Timp de câteva secunde, Robin se întrebă din senin dacă ea avea să se mai bucure vreodată de sentimente ca ale lor. Slujba îi amintea aproape în fiecare zi de numeroasele moduri în care bărbații și femeile puteau să-și facă rău reciproc.

în timp ce își comanda o apă tonică, îi sună telefonul. Spera să fie Barclay, dar, în schimb, văzu că era mama ei. Poate că Linda aflase despre sarcina lui Sarah. Era posibil ca Matthew să-și fi dus deja viitoarea soție în Masham, ca să dea vestea cea mare. Robin puse telefonul pe silențios, își plăti băutura, dorindu-și să fi fost ceva cu alcool, și se întoarse la masă la timp ca să-l audă pe Oakden spunându-i lui Strike:

— Nu, asta nu s-a întâmplat.

— N-ai adăugat votcă în punciul de la grătarul doctoriței Bamborough?

Oakden mușcă zdravăn din sandvișul gratuit și mestecă insolent. în ciuda părului rar și a ridurilor numeroase din jurul ochilor, Robin îl putea vedea clar pe adolescentul răzgâiat în bărbatul de 54 de ani.

— Am șterpelit puțină, spuse Oakden neclar, apoi am băut-o în magazie. Mă mir că i-au simțit lipsa, dar bogății sunt zgârciți. Așa rămân barosani, nu?

— Am auzit că din cauza punciului i s-a făcut rău cuiva.

— Nu e vina mea.

— Doctorul Phipps a fost destul de enervat, din câte am auzit.

— Ah, ăla, spuse Oakden cu un zâmbet afectat. Bătrânului Phipps i-au ieșit toate cum a vrut, nu-i așa?

— în ce fel? întrebă Strike.

— A scăpat de soție și s-a căsătorit cu bona. Foarte convenabil.

— Nu-ți plăcea de Phipps, nu-i așa? Se vede din cartea ta.

— Ai citit-o? întrebă Oakden, surprins pentru moment. Cum așa?

— Am reușit să găsesc un exemplar de semnal. Ar fi trebuit să iasă în '85, nu-i așa?

— Da, spuse Oakden.

— îți amintești pavilionul care, atunci când a fost organizat grătarul, era în construcție în grădină?

Lui Oakden i se zbătu o pleoapă. Duse repede mâna la față și și-o trecu peste frunte, ca și cum ar fi simțit cum îl gâdilă un fir de păr.

— Nu, zise el.

— E în fundal într-una dintre pozele tale. Tocmai începuseră să ridice coloanele. Presupun că îi puseseră deja pardoseala.

— Nu-mi amintesc asta, spuse Oakden.

— Atunci magazia unde te-ai dus cu votca nu era lângă el?

— Nu avea cum.

— Dacă tot vorbim despre lucruri șterpelite, spuse Strike, ai cumva necrologul doctorului Brenner pe care l-ai luat din casa lui Janice Beattie?

— N-am furat niciun necrolog din casa ei, zise Oakden cu un gest disprețuitor. La ce mi-ar trebui?

— Să obții niște informații pe care să le dai apoi mai departe ca fiind ale tale?

— N-am nevoie să caut nimic despre bătrânul Joe Brenner, știu destule despre el. Venea la noi la cină o dată la două duminici. Se pare că bătrâna gătea mai bine ca sora lui.

— Atunci hai, uimește-ne, zise Strike, cu un ton care devenise combativ. Oakden ridică din sprâncenele rare. Mestecă încă o gură de sandviș și
o înghiți, apoi spuse:

— Hei, asta a fost ideea ta. Dacă nu vrei informații, eu n-am o problemă să plec.

— Dacă nu știi mai multe lucruri decât ai băgat în carte...

— Brenner voia ca lui Margot Bamborough să-i fie ridicată licența aia nenorocită de doctor. într-o duminică a venit la noi și îi dădea întruna cu asta. Cu câteva săptămâni înainte să dispară.

Tonul lui Oakden deveni și el combativ.

— Uite, asta n-am băgat în carte, pentru că n-a vrut maică-mea.

— De ce?

— îi era în continuare loială, spuse Oakden, pufnind. Iar la acel moment eu nu voiam s-o supăr pe bătrână, pentru că îmi dăduse de înțeles că mă scoate din testament. Bătrânele, spuse escrocul condamnat, sunt puțin prea ușor de convins dacă nu le

supraveghezi. în anii '80, ea se împrietenise cu vicarul din zonă și îmi făceam griji că banii o să ajungă la reconstrucția clopotniței ăleia nenorocite, dacă nu o supraveghez.

— De ce voia Brenner ca Margot să-și piardă licența?

— A examinat un copil fără acordul părintelui.

— Era vorba de fiul lui Janice? întrebă Robin.

— Vorbeam cumva cu tine? îi aruncă Oakden.

— Hei, mârâi Strike, ar fi bine să fii civilizat. Era fiul lui Janice, da sau nu?

— Poate, zise Oakden, făcând-o pe Robin să conchidă că nu-și aducea aminte. Ideea e că e un comportament neetic să consulți un copil când părintele nu e de față, și bătrânul Joe se montase ca lumea din cauza asta. Spunea întruna „o s-o fac să-și piardă licența pentru asta". *Asta* n-am aflat din niciun necrolog, nu-i așa?

Oakden își bău dintr-o înghițitură restul cocktailului, apoi spuse:

— Aș mai vrea unul d-ăsta.

Strike îi ignoră cererea și spuse:

— Asta era cu două săptămâni înainte de dispariția lui Bamborough?

— Cam atunci, da. Nu l-am văzut niciodată pe bătrânul nemernic atât de înflăcărat. Bătrânului Joe îi plăcea să disciplineze oamenii. Era un nemernic plin de răutate, de fapt.

— în ce fel?

— I-a spus bătrânei de față cu mine că nu mă bate destul. Și ea l-a și ascultat. Peste câteva zile, a încercat să mă pocnească cu papucul, proasta. A învățat să nu mai facă asta niciodată.

— Da? Ai lovit-o și tu?

Ochii prea apropiați ai lui Oakden îl cântăriră pe Strike, ca și cum ar fi vrut să stabilească dacă și el merita educat.

— Dacă tatăl meu ar fi fost în viață, ar fi avut dreptul să mă pedepsească, dar ca ea să încerce să mă umilească pentru că așa îi spusese Brenner? Nu eram dispus să accept.

— Cât de apropiați erau, de fapt, mama ta și Brenner?

Sprâncenele rare ale lui Oakden se apropiară.

— Doctor și secretară, atâta tot. Nu exista nimic altceva între ei, dacă asta insinuezi.

— Atunci nu se întindeau puțin după prânz? spuse Strike. Nu

părea somnoroasă după ce venea Brenner la voi?

— Ar fi bine să nu judeci toate mamele după mama ta, spuse Oakden. Strike primi jignirea cu un zâmbet întunecat și continuă:

— Mama ta i-a cerut lui Brenner să semneze certificatul de deces al bunicii tale?

— Ce naiba are asta de-a face?

— I-a cerut?

— Nu știu, spuse Oakden, cu ochii zvâcnind din nou spre intrare. De unde ți-a venit ideea asta? Și de ce întrebi așa ceva?

— Doctorița bunicii tale era Margot Bamborough, nu?

— Nu știu, zise Oakden.

— îți amintești fiecare cuvânt pe care mama ta l-a spus despre Steve Douthwaite, până la faptul că flirta cu recepționerele și că părea în lacrimi ultima oară când a ieșit din cabinet, dar nu-ți amintești detalii despre moartea bunicii tale după ce a căzut pe scări?

— Nu eram acolo, spuse Oakden. Eram la un prieten când s-a întâmplat. Am venit acasă și am văzut ambulanța.

— Atunci doar mama ta era acasă?

— Ce relevanță are asta pentru...?

— Cum îl cheamă pe prietenul la care erai? întrebă Strike, scoțându-și pentru prima oară carnetul.

— Ce faci? spuse Oakden, încercând să râdă și lăsând ultima bucată de sandviș pe farfurie. Ce dracu' vrei să insinuezi?

— Nu vrei să ne dai numele lui?

— De ce dracu' aș — era un coleg...

— Foarte convenabil pentru tine și mama ta faptul că bătrâna Maud a căzut pe scări, zise Strike. Din informațiile mele, n-ar fi trebuit să încerce să coboare scările alea de una singură, având în vedere starea ei de sănătate. Ați moștenit casa, nu-i așa?

Oakden începu să clatine foarte încet din cap, ca și cum s-ar fi minunat de neașteptata prostie a lui Cormoran Strike.

— Pe bune? încerci să... uau. *Uau.*

— Atunci n-ai de gând să-mi spui numele colegului tău?

— *Uau,* spuse Oakden încercând să râdă. Crezi că poți să...

— ... să-i șoptesc o vorbă unui prieten jurnalist în sensul că lunga ta carieră de tras în piept doamne în vârstă a început cu un brânci în

noada bunicii tale? O, da, categoric pot să fac asta.

— Stai așa...

— Știu că tu crezi că ai reușit să-mi înscenezi ceva în seara asta, spuse Strike, aplecându-se în față.

Limbajul lui corporal era, fără îndoială, amenințător, iar Robin văzu cu coada ochiului cum femeia brunetă, în rochie lungă, și partenerul ei îi privesc prudent, cu paharele la gură.

— Dar poliția încă mai are un bilet pe care l-a primit în 1985 și în care li se spunea să sape sub crucea lui St John. De atunci, tehnicile ADN au progresat mult. Cred că vor putea obține o identitate analizând saliva de pe plic.

Pleoapa lui Oakden se zbătu iar.

— Ai crezut că o să trezești puțin interesul presei față de cazul Bambo- rough, să atragi atenția asupra cărții tale de căcat, nu-i așa?

— Eu nu am...

— Te avertizez. Dacă vorbești cu ziarele despre mine și tatăl meu sau despre faptul că lucrez la cazul Bamborough, o să fac în așa fel încât să fii prins pentru biletul ăla. Și dacă asta nu funcționează cumva, o să-mi pun toată agenția să răscolească fiecare părticică a vieții tale nenorocite, până când găsesc altceva despre tine cu care să mă duc la poliție. Ai înțeles?

Oakden, care pe moment păru deconcertat, își reveni rapid. Reuși chiar să scoată încă un râs ușor.

— Nu mă poți împiedica să scriu despre ce vreau eu. E libertate de...

— Te avertizez, repetă Strike puțin mai tare, ce o să se întâmple dacă intervii în acest caz. Și poți să-ți plătești singur sandvișul ăla nenorocit.

Strike se ridică în picioare și Robin, luată prin surprindere, se grăbi să-și înșface haina și să se ridice și ea.

— Cormoran, hai să ieșim prin spate, spuse ea.

Se gândea la cei doi fotografi care pândeau în fața clădirii, dar nu făcuseră mai mult de doi pași când îl auziră pe Oakden strigând după ei.

— Crezi că mi-e frică de agenția ta nenorocită? Mare detectiv ce mai ești și tu!

Acum majoritatea capetelor din apropierea lor se întoarseră. Robin aruncă o privire în spate și văzu că Oakden se ridicase și el de la masă și se postase în mijlocul barului, evident hotărât să

provoace o scenă.

— Strike, te rog, hai să mergem, spuse Robin, care acum presimțea probleme serioase.

în mod evident, Oakden era decis să se aleagă de pe urma acelei întâlniri cu ceva vandabil sau, în cel mai rău caz, cu o poveste în care el fusese învingătorul. Dar Strike se întorsese deja spre cel pe care îl intervievaseră.

— Nici n-ai știut că nenorocitul de taică-tău dă o petrecere după colț, spuse Oakden tare, arătând înspre Spencer House. Nu treci pe acolo, ca să-i mulțumești că i-a tras-o maică-tii pe un fotoliu, în timp ce 50 de oameni se uitau la ei?

Robin avu impresia că vede derulându-se cu încetinitorul lucrul de care se temuse: Strike se repezi la Oakden. Robin dădu să prindă brațul pe care Strike îl trăsese înapoi pregătindu-se să lovească, dar prea târziu: cotul lui o izbi în frunte, rupându-i ochelarii în două. Robin văzu în fața ochilor pete negre, apoi, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, căzu pe spate pe podea.

încercarea ei de a interveni îi oferi escrocului câteva secunde în care să eschiveze, astfel că, în loc să primească un pumn care ar fi putut să-l facă KO, se alese doar o lovitură razantă la ureche. Strike, turbat, abia conștientizase faptul că brațul îi este stânjenit și își dădu seama ce făcuse abia când văzu cum clienții din bar sar în picioare, cu ochii ațintiți asupra podelei, în spatele lui. Se întoarse și o văzu pe Robin întinsă pe jos, cu mâinile la față, în timp ce o dâră de sânge i se scurgea din nas.

— La dracu'! urlă el.

Barmanul tânăr ieșise alergând din spatele barului. Oakden striga ceva despre agresiune. în continuare puțin ametită și cu lacrimi de durere curgându-i din ochi, Robin se ridică umilită în picioare, cu ajutorul unui cuplu de americani în vârstă, cu aspect prosper, care insistau că are nevoie de un doctor.

— Sunt perfect în regulă, se auzi ea spunând.

Cotul lui Strike o lovise cu toată forța între sprâncene și își dădu seama că nasul îi sângerează abia când stropi din greșeală cu sânge cămașa albă a americanului amabil.

— Robin, căcat... spunea Strike.

— Domnule, trebuie să vă rog să...

— Da, *fără îndoială* plecăm, îi spuse Robin chelnerului, cu o politețe absurdă, în timp ce lăcrima și încerca să oprească

sângerarea de la nas. Trebuie doar să...

Americanca îi întinse haina.

— Mulțumesc foarte mult.

— Chemați poliția! striga Oakden.

Grație intervenției lui Robin, nimeni nu îi dădea atenție.

— Să cheme cineva poliția, la naiba! continuă el.

— Nu depun plângere, zise Robin, fără să se adreseze cuiva anume.

— Robin — îmi pare...

Robin îl prinse de stofa mânecii, în timp ce sângele cald continua să i se prelingă pe bărbie, și murmură:

— Hai să plecăm.

Călcă pe lentilele crăpate ale ochelarilor în timp ce ieșeau din barul în care se lăsase liniștea, urmăriți de privirile clienților.

58

Frumoasele lui vorbe îl fură ei căință
Pentru durerile pe care le răbdase: o oră iubitoare Poate să-ndrepte ani lungi de suferință:
O picătură de dulceață e cât un funt de supărare:
în al lui nume ea-ndurase atâta tulburare
Că-i și pierduse șirul, și nimica nu mai zise
Despre trecut...
în fața ei sta cavalerul pentru care ea trudise.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Robin...

— Să *nu* îmi spui că nu trebuia să încerc să te împiedic, spuse ea printre dinții încleștați, în timp ce traversau curtea exterioară în grabă.

Vederea îi era încețoșată de lacrimi de durere. în timp ce ea trecea, străduindu-se să oprească sângerarea, clienții ieșiți la țigară se întorceau să se holbeze.

— Dacă pumnul ăla și-ar fi atins ținta, acum am fi acolo, așteptând poliția. Spre ușurarea ei, niciun paparazzo nu îi aștepta când o luară spre Green
Park, dar Robin se temea că, după scena pe care o făcuse Strike, nu avea să dureze mult ca ei să pornească iar la vânătoare.

— O să luăm un taxi, spuse Strike, epuizat acum de un amestec de rușine absolută și furie împotriva lui Oakden, a tatălui său, a presei și a lui însuși. Ascultă, ai dreptate...

— Știu că am dreptate, mersi! spuse Robin frenetic.

Nu doar că îi zvâcnea fața, dar acum se întreba de ce n-o avertizase Strike despre petrecerea lui Rokeby; de fapt, de ce se lăsase momit acolo de un oportunist de mâna a doua ca Oakden, fără să-i pese de consecințele pentru cazul lor și pentru agenție.

— TAXI! urlă Strike atât de tare că Robin tresări.

Auzi, de undeva din apropiere, pași alergând.

Un taxi negru trase lângă ei și Strike o împinse înăuntru.

— Denmark Street, îi strigă el șoferului.

Robin auzi strigătele fotografilor, în timp ce taxiul demara.

— E în regulă, spuse Strike întorcându-se ca să se uite prin geamul din spate, sunt pe jos. Robin... îmi pare atât de rău.

Robin scoase din geantă o oglindă, ca să încerce să-și curețe fața care o ustura, să-și șteargă sângele de pe buza de sus și bărbie. Părea că o să aibă doi ochi învinețiți: amândoi se umflau rapid.

— Vrei să te duc acasă? întrebă Strike.

Furioasă pe el și abținându-se să nu plângă de durere, Robin își imagină surpriza și curiozitatea lui Max dacă ar fi văzut-o în starea aceea; își imagină că trebuia să minimalizeze, din nou, rănile pe care le suferise lucrând pentru agenție. De asemenea, își aduse aminte că nu se mai dusese să cumpere mâncare de zile întregi.

— Nu, vreau să-mi dai ceva de mâncare și o băutură tare.

— S-a făcut, zise Strike, bucuros că are șansa de a se revanșa. Te mulțumești dacă luăm mâncare la pachet?

— Nu, spuse Robin sarcastic, arătând spre ochii care i se înnegreau rapid, vreau să mă duci la Ritz, te rog.

Strike începu să râdă, dar se întrerupse, îngrozit de starea feței ei.

— Poate ar trebui să mergem la Urgențe.

— Nu fi ridicol.

— Robin...

— îți pare rău. Știu. Mi-ai spus.

Telefonul lui Strike sună. Se uită la ecran: Barclay putea să aștepte, decise el punându-1 pe silențios.

Peste trei sferturi de oră, taxiul îi lăsă în capătul lui Denmark Street, cu un curry la pachet și câteva sticle care clincăneau când se loveau între ele. Odată ajunși sus, Robin se duse la toaleta de pe palier, unde își șterse sângele uscat din nări și de pe bărbie cu un ghemotoc de hârtie igienică udă. Din oglinda crăpată o priveau două umflături de un roșu-vinețiu din ce în ce mai mari în care se aflau ochii ei. Pe frunte i se întindea o vână- taie albastră.

în birou, Strike, care de obicei își mânca porția de curry direct din tava de staniol în care o cumpăra, aduse farfurii desperecheate, cuțite și furculițe, apoi, pentru că Robin voia ceva tare de băut, se

duse în apartamentul lui de la etaj, unde avea o sticlă cu whisky-ul lui preferat. în frigider era un mic compartiment în care, pe lângă tăvița cu gheață, ținea pachete cu gheață pentru ciotul lui. Cubulețele erau acolo de peste un an, pentru că, deși îi plăcea din când în când să bea ceva tare, de obicei Strike prefera berea. Când era pe punctul de a ieși din apartament cu tăvița, se răzgândi și se întoarse să ia și unul dintre pachetele cu gheață.

— Mulțumesc, murmură Robin când Strike reapăru, luând de la el pachetul cu gheață pe care i-1 întindea.

Stătea pe locul lui Pat, la biroul la care cândva răspunsese la telefon, unde Strike pusese acum curry-ul și farfuriile.

— Și ar fi bine să refaci orarul de săptămâna viitoare, adăugă ea, aplicând delicat pachetul cu gheață mai întâi pe ochiul stâng, pentru că nu există pe lumea asta anticearcăn care să mascheze dezastrul ăsta. N-o să am nicio șansă să trec neobservată la supraveghere cu doi ochi înnegriți.

— Robin, spuse Strike încă o dată, îmi pare atât de rău, fir-ar al naibii. Am fost un bou, pur și simplu mi-a... Ce vrei, votcă, whisky...?

— Whisky, spuse ea. Cu gheață.

Strike turnă pentru amândoi o porție triplă.

— îmi pare rău, spuse el din nou în timp ce Robin lua o gură bine-venită de whisky, apoi începu să mănânce din curry.

Strike se așeză pe canapeaua de imitație de piele din fața biroului.

— Ăsta era ultimul lucru pe care... să-ți fac rău ție... n-am nicio scuză; am văzut roșu în fața ochilor, mi-am ieșit din fire. Ceilalți copii ai lui taică-meu mă bat la cap de luni întregi să mă duc la petrecerea aia nenorocită.

Strike își trecu mâna prin părul bogat și cârlionțat care nu părea niciodată în dezordine. Simțea că acum îi datorează lui Robin întreaga poveste: motivul, dacă nu și scuza, pentru care o făcuse de oaie atât de rău.

— Voiau să facem o poză de grup împreună, pe care să i-o dea cadou. Apoi Al îmi spune că Rokeby are cancer de prostată, ceea ce nu pare să-l fi împiedicat să invite 400 de prieteni la o petrecere dezlănțuită... Am rupt invitația fără să văd unde se ținea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Oakden pune ceva la cale,

mi-am pierdut concentrarea și...

Strike dădu pe gât jumătate de pahar.

— Nu am nicio scuză că am încercat să-l lovesc, dar totul — în astea câteva luni — Rokeby m-a sunat în februarie. Prima oară în viața lui. A încercat să mă mituiască să ne vedem.

— A încercat să te *mituiască?* spuse Robin punând pachetul de gheață pe celălalt ochi și amintindu-și strigătul „Du-te dracului" care se auzise din birou de Sf. Valentin.

— Practic, da, spuse Strike. A spus că e deschis la sugestii dacă vreau să mă ajute... au trecut 40 de ani de când ar fi trebuit să facă asta.

Strike înghiți restul whisky-ului, întinse mâna după sticlă și își turnă o nouă porție.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă Robin.

— Când aveam 18 ani. M-am întâlnit cu el de două ori. Prima oară când eram mic. Maică-mea a încercat să-l prindă într-o ambuscadă, cu mine de față, în fața unui studio de înregistrări.

Doar lui Charlotte îi mai povestise asta. Familia ei era cel puțin la fel de disfuncțională și de bizară ca a lui, cu o istorie plină de scene care altora le-ar fi putut părea epocale — „asta a fost cu o lună înainte ca tata să dea foc portretului mamei din hol, lambriul s-a aprins, au venit pompierii și a trebuit să fim evacuați cu toții prin ferestrele de la etaj" — dar care pentru familia Campbell deveniseră atât de normale, încât intraseră în rutină.

— Eu am crezut că taică-meu vrea să mă vadă, spuse Strike.

Șocul a ceea ce îi făcuse lui Robin și whisky-ul care îi ardea gâtul eliberaseră amintirile pe care de obicei le ținea bine ascunse înăuntrul lui.

— Aveam șapte ani. Eram atât de entuziasmat. Voiam să arăt elegant, pentru ca el... pentru ca el să fie mândru de mine. I-am spus maică-mii să-mi dea cei mai buni pantaloni. Am ajuns în fața studioului — maică-mea avea contacte în lumea muzicală și cineva îi dăduse pontul că el avea să fie acolo — și nu ne-au lăsat să intrăm. Eu am crezut că e o greșeală. în mod evident, tipul de la ușă nu-și dădea seama că taică-meu vrea să mă vadă.

Strike bău iar. Curry-ul dintre ei se răcea.

— Maică-mea a început să facă scandal, ei o amenințau. în spatele nostru a coborât din mașină managerul trupei, care știa cine e maică-mea și nu voia scene în public. Ne-a dus înăuntru, într-o

cameră de lângă studio. Managerul a încercat să-i explice că e o prostie să apară așa. Dacă voia mai mulți bani, ar fi trebuit să recurgă la avocați. Atunci mi-am dat eu seama că taică-meu nu ne invitase deloc. Maică-mea încerca pur și simplu să forțeze intrarea.

Tonul lui Strike deveni aspru.

— Eu am început să plâng. Tot ce voiam era doar să plec... Apoi, în timp ce maică-mea și managerul lui Rokeby se certau ca la nebuni, intră Rokeby. Auzise strigătele când se întorcea de la baie. Probabil tocmai trăsese o lini- uță, mi-am dat seama mai târziu. Când a intrat în cameră, era deja montat. Iar eu am încercat să zâmbesc. Cu fața plină de muci. Nu voiam să creadă că sunt un plângăcios. îmi imaginasem o îmbrățișare. „Iată-te, în sfârșit". Dar el s-a uitat la mine ca și cum n-aș fi însemnat nimic. Un copil al unei fane, cu pantaloni prea scurți. Aveam tot timpul pantalonii prea scurți... Creșteam prea repede... Apoi a văzut-o pe maică-mea și s-a prins. Au început să se certe. Nu-mi amintesc tot ce și-au spus. Eram mic. Esența era cum îndrăznește ea să dea buzna, avea datele de contact ale avocatului, el plătea suficient, era problema ei dacă făcea praf banii, și apoi a spus: „A fost un accident, fir-ar al dracu"'. Eu am crezut că vrea să spună că intrase în studio din greșeală sau așa ceva. Dar apoi s-a uitat la mine și mi-am dat seama că se referise la mine. *Eu* eram accidentul.

— Of, Doamne, Cormoran, zise Robin încet.

— Ei, spuse Strike, trebuie să-i apreciezi sinceritatea. Rokeby a plecat, iar noi ne-am dus acasă. După aceea am sperat o vreme că regretase ceea ce spusese. Mi-era greu să renunț la ideea că, în adâncul sufletului, vrea să mă vadă. Dar nimic.

Deși soarele era departe de a apune, camera începea să fie tot mai întunecoasă. La acest moment al serii, clădirile înalte de pe Denmark Street umbreau anticamera și niciunul dintre ei nu aprinsese lumina.

— A doua oară, reluă Strike, am stabilit întâlnirea cu managerii lui. Eu aveam 18 ani. Tocmai intrasem la Oxford. Ani de zile nu ne atinseserăm de banii lui. Redeschiseseră procesul ca să restricționeze modul în care maică-mea putea să-i folosească, pentru că ea era un dezastru cu banii, îi arunca pur și simplu. în fine, fără ca eu să știu, mătușa și unchiul meu îl informaseră pe Rokeby că intrasem la Oxford. Maică-mea a primit o scrisoare care spunea că acum, când împlinisem 18 ani, el nu mai avea

nicio obligație față de mine, dar îi reamintea că puteam să folosesc banii care se acumulaseră în contul bancar. Am aranjat să mă întâlnesc cu el la biroul managerului lui. Rokeby era acolo cu avocatul lui dintotdeauna, Peter Gil- lespie. De data asta, am primit un zâmbet. Ei, acum nu mai eram responsabilitatea lui financiară, dar eram suficient de mare ca să discut cu presa, în mod evident, chestia cu Oxfordul îl șocase puțin. Probabil sperase că, având trecutul pe care îl aveam, o să dispar pe tăcute din peisaj. M-a felicitat că intrasem la Oxford și a spus că aveam deja niște bani frumoși puși deoparte, pentru că maică-mea nu cheltuise nimic timp de șase, șapte ani. Eu i-am spus să-și bage banii în cur și să le dea foc. Apoi am ieșit afară. Eram un dobitoc moralist. Nu mi-a trecut prin cap că Ted și Joan trebuiau să cotizeze ei dacă nu cotiza Rokeby, ceea ce au și făcut... mi-am dat seama de asta mai târziu. Dar nu le-am luat banii prea mult. După ce a murit maică-mea, la mijlocul anului doi, am plecat de la Oxford și m-am înrolat.

— Rokeby n-a luat legătura cu tine după ce a murit mama ta? întrebă Robin încet.

— Nu, spuse Strike, sau dacă a făcut asta, la mine n-a ajuns. Când mi-a fost spulberat piciorul, mi-a trimis un bilet. Sunt sigur că asta l-a speriat

de moarte, să audă că fusesem aruncat în aer. Probabil era foarte îngrijorat cum ar putea să dea asta în presă. După ce am ieșit de la Selly Oak, a încercat iar să-mi dea bani. Aflase că încercam să lansez agenția. Prietenii lui Charlotte îi știau pe unii dintre copiii lui, așa a prins de veste.

La auzul numelui lui Charlotte, Robin simți cum i se strânge stomacul. Strike recunoștea atât de rar existența ei.

— La început, am spus nu. Nu voiam să iau banii, dar nimeni altcineva nu voia să împrumute unui fost soldat cu un singur picior care nu avea casă și nici alte economii suficienți bani pentru înființarea unei agenții de detectivi. I-am spus dobitocului lui de avocat că o să iau bani doar cât să-mi lansez agenția și o să-i dau înapoi în rate. Ceea ce am și făcut.

— Banii ăia erau, de fapt, ai tăi? spuse Robin, care își aminti cum, atunci când venise ea la agenție, Gillespie îl presa pe Strike să plătească la fiecare câteva săptămâni.

— Da, dar nu-i voiam. Mă irita până și faptul că trebuise să

împrumut o mică parte din ei.

— Gillespie se purta de parcă...

— în jurul celor bogați și celebri o să găsești oameni ca Gillespie. Tot eul lui depindea de faptul că e bodyguardul lui taică-meu. Nemernicul era pe jumătate îndrăgostit de bătrânul, sau de celebritatea lui, nu știu. îi spuneam la telefon fără menajamente ce cred despre Rokeby, iar Gillespie nu putea să-mi ierte asta. Eu insistasem să facem un contract de împrumut, iar Gillespie mă obliga să-l respect, ca să mă pedepsească pentru că îi spuneam exact ce părere am eu despre ei doi.

Strike se ridică sprijinindu-se de canapeaua care scoase obișnuitul ei zgomot flatulent și începu să împartă curry. După ce farfuriile amândurora fură pline, se duse să aducă două pahare cu apă. El terminase deja al treilea pahar de whisky.

— Cormoran, începu Robin după ce el se instală din nou pe canapea și începuse să mănânce. Tu înțelegi, nu-i așa, că eu nu o să bârfesc niciodată cu alți oameni despre tatăl tău? Și nu o să vorbesc nici cu *tine* dacă nu vrei asta, dar... suntem parteneri. Ai fi putut să-mi spui că te hărțuiește și să te descarci în modul ăsta, în loc să pocnești un martor.

Strike mestecă niște pui picant, înghiți și apoi spuse încet:

— Da, știu.

Robin mâncă puțin naan. Fața învinețită o durea mai puțin acum: pachetul cu gheață și whisky-ul o amorțiseră, în modalități diferite. Cu toate acestea, avu nevoie de un minut ca să-și adune curajul să continue:

— Am văzut că Charlotte a fost spitalizată.

Strike ridică privirea spre ea. Știa, bineînțeles, că Robin e perfect conștientă cine e Charlotte. Cu patru ani în urmă, când fusese atât de beat încât aproape că nici nu mai putea să meargă, îi spusese mult mai multe decât și-ar fi dorit despre cum Charlotte susținuse că e însărcinată cu copilul lui, iar asta îi despărțise pentru totdeauna.

— Da, spuse Strike.

Și îi spuse povestea SMS-urilor de adio și cum se repezise la un telefon public și ascultase până când o găsiseră pe Charlotte întinsă pe jos, între tufișurile din parcul costisitoarei clinici.

— Dumnezeule, spuse Robin lăsând furculița jos. Când ți-ai dat seama că e în viață?

— Am știut sigur două zile mai târziu, când a apărut în presă, răspunse Strike ridicându-se iar de pe canapea, umplând paharul lui Robin și apoi turnându-și lui, înainte de a se așeza la loc. Dar îmi dădusem seama că e în viață înainte de asta. Veștile proaste călătoresc mai repede decât cele bune.

Urmă o tăcere lungă, în care Robin speră să audă mai multe despre cum îl făcuse să se simtă faptul că Charlotte îl atrăsese în tentativa ei de sinucidere și, după toate aparențele, el îi salvase viața, dar Strike tăcu, mul- țumindu-se să-și mănânce curry-ul.

— Ei, spuse ea în cele din urmă, revenind, în viitor poate încercăm varianta cu vorbitul, înainte să mori de infarct de la atâta stres sau, știi, să omori pe cineva pe care trebuie să-l chestionăm?

Strike zâmbi trist.

— Da. Presupun că am putea încerca...

Tăcerea îi învălui din nou, o tăcere care lui Strike, ușor beat, i se părea groasă ca mierea, reconfortantă și dulce, dar ușor periculoasă dacă te afundai prea mult în ea. Plin de whisky, de remușcări și de un sentiment puternic asupra căruia prefera întotdeauna să nu zăbovească, ar fi vrut să spună ceva despre bunătatea și tactul lui Robin, dar toate cuvintele care îi veneau în minte păreau stângace și nefuncționale: ar fi vrut să dea glas unei părți din adevăr, dar adevărul era periculos.

Cum ar fi putut să spună „Uite, m-am străduit să nu-mi placă de tine din prima clipă în care ți-ai scos haina în biroul ăsta. Mă străduiesc să nu dau nume sentimentelor mele față de tine, pentru că știu deja că e prea mult și eu vreau liniște, nu căcatul pe care dragostea îl aduce în urma ei. Vreau să fiu singur, neîmpovărat și liber.

Dar nu vreau ca tu să fii cu altcineva. Nu vreau ca cine știe ce alt nenorocit să te convingă să te căsătorești a doua oară. îmi place să știu că există o posibilitate pentru ca noi, poate, să...

Numai că asta o să meargă prost, bineînțeles, pentru că întotdeauna merge prost, pentru că, dacă aș fi genul statornic, aș fi căsătorit deja. Iar când o să meargă prost, o să te pierd pentru totdeauna și chestia asta pe care am construit-o împreună, care este efectiv singura parte bună din viața mea, vocația mea, mândria mea, cea mai mare realizare a mea, va fi futută pentru totdeauna, pentru că nu o să găsesc pe altcineva cu care să-mi placă să mă ocup de

lucrurile astea, așa cum îmi place să mă ocup de ele cu tine, și totul după aceea va fi compromis de amintirea ta."

Dacă ea ar fi putut să intre în capul lui și să vadă ce era acolo, se gândi Strike, ar înțelege că ocupă un loc unic în gândurile și sentimentele lui. Simțea că îi datorează informația asta, dar se temea că dacă o spune, conversația s-ar putea muta pe un teritoriu din care retragerea ar fi dificilă.

Dar, de la o secundă la alta, în timp ce stătea aici, după ce turnase deja peste jumătate de sticlă de whisky în el, un spirit diferit păru să își facă loc înăuntrul lui, făcându-1 să se întrebe pentru prima oară dacă solitudinea pe care și-o impusese pentru totdeauna era cu adevărat ceea ce își dorea.

Joanie crede că o să te cuplezi cu partenera ta de afaceri. Tipa aia, Robin.

Totul sau nimic. Să vadă ce se întâmplă. Numai că miza, indiferent cum ar fi acționat, ar fi cea mai mare din viața lui; mult mai mare decât atunci când își făcuse drum clătinându-se în mijlocul unei petreceri studențești pentru a încerca s-o vrăjească pe Charlotte Campbell, când, oricâte chinuri ar fi îndurat pentru ea mai târziu, nu riscase altceva decât o umilință minoră și o anecdotă bună.

Robin, care mâncase din curry până nu mai putuse, se resemnase deja că nu o să audă ce simțea Strike pentru Charlotte. Se gândi că fusese probabil o speranță deșartă, dar ar fi vrut foarte mult să știe. Whisky-ul sec pe care îl băuse învăluia acea seară într-o ușoară neclaritate, ca o negură de ploaie. Se simțea puțin melancolică și știa că, dacă n-ar fi fost alcoolul, probabil s-ar fi simțit pur și simplu nefericită.

— Presupun, spuse Strike, cu avântul fatalist al unui acrobat la trapez care se leagănă în gol în lumina reflectoarelor, că lisa a încercat să te combine și pe tine?

în penumbra din cealaltă parte a încăperii, Robin simți cum ceva asemănător unui șoc electric îi străbate trupul. Era fără precedent ca Strike să facă și cea mai mică aluzie la ideea altcuiva că între ei ar putea să existe o relație sentimentală. Nu se comportau întotdeauna ca și cum nimănui nu i-ar fi putut trece prin cap așa ceva? Nu se prefăcuseră întotdeauna că anumite momente periculoase nu existaseră niciodată, ca atunci când ea purtase rochia verde pentru el sau când îl îmbrățișase, îmbrăcată în rochia ei de

mireasă, și simțise că ideea de a fugi împreună îi trecuse și lui prin minte, nu doar ei?

— Da, recunoscu ea în cele din urmă. Eram îngrijorată… mă rog, stânjenită din cauza asta, pentru că nu…

— Nu, spuse Strike rapid, nu m-am gândit niciodată că *tu…*

Ea așteptă ca el să mai spună ceva, dintr-odată foarte conștientă, așa cum nu fusese niciodată, că imediat deasupra lor, la numai două minute de locul în care stăteau, exista un pat. Ca și Strike, se gândi, toate lucrurile pentru care am muncit și m-am sacrificat sunt în pericol dacă duc această conversație acolo unde nu ar trebui. Relația noastră va fi întotdeauna afectată de stânjeneală.

Dar mult mai grav de atât: îi era frică să nu se trădeze. Sentimentele pe care le negase în fața lui Matthew, a mamei, a lisei, pe care nu le recunoscuse nici măcar față de sine însăși trebuiau să rămână ascunse.

— Ei, îmi pare rău, spuse Strike.

Ce însemna asta, se întrebă Robin, cu inima bubuindu-i: luă încă o gură mare de whisky, apoi spuse:

— De ce îți ceri scuze? Nu tu…

— E prietena *mea.*

— Acum e și prietena mea, zise Robin. Cred… că nu se poate abține. Vede doi prieteni de sex opus care se înțeleg bine…

— Da, spuse Strike.

Ciulise urechile: doar atât erau? Prieteni de sex opus? Ca să nu abandoneze subiectul despre bărbați și femei, continuă:

— Nu mi-ai spus cum a fost la mediere. Cum se face că Matthew a căzut la înțelegere, după ce a tras atâta de timp până acum?

— Sarah e însărcinată. Vor să se căsătorească înainte ca ea să nască… sau, cunoscând-o pe Sarah, înainte ca ea să devină prea mare pentru o rochie de designer.

— Căcat, spuse Strike încet.

Se întreba cât de supărată era Robin. Nu-și dădea seama din tonul ei și nici nu o vedea prea clar: acum în birou era aproape întuneric, dar el nu voia să aprindă lumina.

— Matthew e… te așteptai la asta?

— Cred că ar fi trebuit, spuse Robin cu un zâmbet pe care Strike nu îl putea vedea, dar care provocă durere feței ei învinețite. Probabil că pe Sarah a început s-o irite modul în care el

tot prelungea divorțul. Când Matthew era pe punctul de a pune capăt relației lor, Sarah a lăsat un cercel în patul nostru, ca să-l găsesc eu. Probabil își făcea griji că el n-o s-o ceară în căsătorie, așa că a uitat să ia pastila. E singura modalitate prin care femeile pot controla bărbații, nu?

Robin uitase pe moment de Charlotte și de copilul pe care ea pretindea că-1 pierduse.

— Am senzația că, atunci când el a contramandat medierea prima oară, ea tocmai îi spusese că e însărcinată. Matthew a spus că a fost un accident... poate că, atunci când ea l-a anunțat, el n-ar fi vrut să-l păstreze...

— Tu îți dorești copii? o întrebă Strike.

— Așa credeam, spuse Robin încet. Pe vremea în care credeam că eu și Matthew o să fim... știi. Pentru totdeauna.

în timp ce spunea asta, își aduse aminte de fanteziile ei de odinioară: o familie care nu existase niciodată, dar care cândva i se păruse perfect posibilă. în seara în care Matthew o ceruse în căsătorie, Robin își construise în minte o imagine cu ei doi, împreună cu trei copii (un compromis între familia lui, cu doi copii, și a ei, cu patru). Văzuse totul foarte clar: Matthew aclamând un fiu mititel care îi călca pe urme învățând să joace rugby; Matthew privindu-și fiica jucând, de Crăciun, rolul Fecioarei Maria în sceneta Nașterii Domnului. Realiză acum brusc cât de convenționale fuseseră fanteziile ei și în ce măsură așteptările lui Matthew deveniseră și ale ei.

în timp ce stătea pe întuneric cu Strike, se gândi că, de fapt, Matthew ar fi fost un tată foarte bun pentru genul de copii la care se aștepta el: cum ar fi, un băiețel care voia să joace rugby sau o fetiță care voia să danseze într-un tutu de balerină. Le-ar fi ținut pozele în portofel, s-ar fi implicat la școlile lor, i-ar fi îmbrățișat când ei aveau nevoie de asta, i-ar fi păsat de temele lor. Matthew nu era lipsit de bunătate: se simțea vinovat când greșea. Doar că ceea ce lui i se părea potrivit era atât de puternic influențat de ceea ce făceau ceilalți, de ceea ce considerau ceilalți că era acceptabil sau dezirabil.

— Dar acum nu mai știu, spuse ea după o scurtă pauză. Nu mă văd având copii în timp ce fac slujba asta. Cred că aș fi sfâșiată... și nu vreau să mai fiu niciodată sfâșiată. Matthew a încercat întotdeauna să mă facă să mă simt vinovată ca să renunț la cariera asta: nu

câștigam suficient, lucram prea mult, îmi asumam prea multe riscuri...

Tonul lui Robin căpătă o ușoară înverșunare.

— Dar mie slujba asta îmi place enorm și nu vreau să-mi mai cer scuze pentru asta... Dar tu? *Tu* îți dorești copii?

— Nu, zise Strike.

Robin râse.

— Ce e așa de amuzant?

— Eu țin un întreg discurs introspectiv pe tema asta și tu zici doar: *nu.*

— Eu n-ar trebui să fiu aici, nu-i așa? spuse Strike din întuneric. Sunt un accident. Nu simt nici cea mai mică dorință de a perpetua această greșeală.

Urmă o pauză, apoi Robin spuse cu o anumită asprime:

— Strike, asta este al naibii de meschin.

— De ce? reacționă amuzat și surprins Strike.

Când îi spusese același lucru lui Charlotte, ea îl înțelesese și, în același timp, fusese de acord cu el. Pe vremea când era doar o adolescentă, mama ei îi spusese, la beție, că se gândise s-o avorteze.

— Pentru că... pentru numele lui Dumnezeu, nu poți îngădui ca întreaga ta viață să fie determinată de circumstanțele conceperii tale! Dacă toți cei care au fost concepuți accidental ar înceta să mai aibă copii...

— Ne-ar fi tuturor mai bine, nu? spuse Strike energic. Lumea e și așa suprapopulată. în orice caz, niciunul dintre copiii pe care îi știu nu mă face să-mi doresc prea mult să am și eu.

— îți place Jack.

— Da, dar e unul din Dumnezeu știe câți copii. Copiii lui Dave Polworth — știi cine e Polworth?

— Cel mai bun prieten al tău.

— Cel mai vechi prieten al meu, o corectă Strike. Cel mai bun prieten al meu...

Timp de o fracțiune de secundă, Strike se întrebă dacă să spună asta, dar whisky-ul îi înlăturase mecanismele de protecție obișnuite: de ce să n-o spună, să se elibereze?

—... ești tu.

Robin fu atât de uimită că nu putu să spună nimic. Timp de

patru ani, nu se pusese problema ca Strike să-i spună ce înseamnă ea pentru el. Afecțiunea lui trebuia dedusă din comentarii spontane, mici acte de amabilitate, tăceri stânjenite sau gesturi smulse de la el sub presiune. O singură dată mai simțise Robin ceea ce simțea acum, iar darul neașteptat care generase acel sentiment fusese un inel cu safire și diamante, pe care ea îl lăsase în urmă când îl părăsise pe bărbatul care i-1 dăduse.

Ar fi vrut să îi răspundă cumva, dar timp de câteva clipe simți că are gâtul prea contractat.

— Eu... ei, sentimentul e reciproc, spuse ea, străduindu-se să nu se arate prea fericită.

Strike își dădu vag seama, de pe canapea, că cineva se afla pe scara metalică, cu un etaj mai jos. Uneori artistul grafic de la biroul de dedesubt lucra până târziu. Dar în principal savura plăcerea de a o auzi pe Robin cum îi întoarce declarația de afecțiune.

Apoi, plin de whisky, își aminti cum o ținuse în brațe pe scări, la nunta ei. Acum se apropiaseră cel mai mult de acel moment din urmă cu aproape doi ani, iar aerul părea plin de lucruri nerostite și, din nou, Strike se simți ca și cum ar fi stat pe o mică platformă, gata să plonjeze în necunoscut. *Las-o așa,* spuse șinele lui ursuz care tânjea după spațiul solitar de la mansardă, libertate și liniște. *Acum,* șopti demonul pâlpâitor eliberat de whisky. Ca și Robin cu câteva minute în urmă, Strike era conștient că se aflau la doar câțiva metri de un pat dublu.

Pașii ajunseră pe palierul din fața ușii de sticlă. înainte ca Strike sau Robin să apuce să reacționeze, ușa se deschise.

— S-a luat curentul? spuse Barclay aprinzând lumina.

După o clipă în care cei trei clipiră surprinși unul la celălalt, Barclay spuse:

— R, ești genială — ce dracu' ai pățit la față?

59

Războinica britană...
... întâmpină atât de crud și neîmbietor Oaspele
silnic ce se-nchipuia al ei iubit, încât acesta se
văzu dat jos din șa într-un picior, Singur lipsindu-
se de noul lui amor: Și pildă fiind de propria
nebunie.
Apoi războinica plecă fără de rămas-bun,
Lăsându-l mohorât ca o străveche vitejie, Știind
acum cu cine seama să își ție.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin clipi în lumina puternică și luă iar pachetul de gheață.

— Strike m-a lovit. Fără să vrea.

— Dumnezeule, spuse Barclay. N-aș vrea să văd ce poate să facă, dacă vrea. Cum s-a întâmplat?

— Fața mea era pe direcția cotului lui, spuse Robin.

— Hm, zise Barclay, ochind lacom cutiile aproape goale de curry, și asta ce a fost? A încercat să se revanșeze?

— Exact, confirmă Robin.

— De asta n-ați răspuns la telefon niciunu' în ultimele trei ore?

— Căcat, scuze, Sam, spuse Robin.

Își scoase mobilul și se uită la el. De când îl pusese pe silențios după ce-o sunase mama ei, la American Bar, avea 15 apeluri pierdute de la Barclay. De asemenea, fu încântată să vadă că ratase câteva SMS-uri de la Morris, unul din ele părând să aibă o poză atașată.

— Nu erai obligat să vii personal, zise Strike, care era ușor beat.

Nu știa prea bine dacă apariția lui Barclay îl bucura sau îl irita, dar una peste alta credea că prevalează iritarea.

— Nevastă-mea stă la maică-sa cu copilul în noaptea asta, explică Barclay. Așa că m-am gândit să vin să vă dau vestea bună personal.

Barclay se servi cu o lipie și se așeză pe brațul canapelei, la celălalt capăt față de Strike.

— Am aflat ce face ȘA în Stoke Newington. Meritu' e al lui Robin. Sunteți gata?

— Ce? se miră Strike, privind când la Barclay, când la Robin. Când...?

— Mai devreme, spuse Robin, înainte să ne întâlnim.

— Am sunat la ușă, spuse Barclay, am spus că sunt recomandat de ȘA și am întrebat-o dacă poate să mă ajute. Nu m-a crezut. Am pus picioru' în ușă, ca să nu mi-o trântească în nas. Apoi ea zice că ȘA i-a spus că un scoțian l-a convins să nu se arunce de pe Tower Bridge cu câteva zile în urmă. Așa că am decis că e momentul să acționăm și i-am zis că da, io eram. îi sunt prieten lui ȘA. Știm cu ce te ocupi aici. Dacă ții la clientu' tău, ar fi bine să vorbești cu mine. Așa că ea mă lasă să intru.

Barclay mâncă puțină lipie.

— Scuze, s' mort de foame. în fine, ea mă duce în camera din spate și acolo erau toate.

— Toate ce?

— Un țarc de joacă imens încropit de ea din niște spumă și laminat, spuse Barclay zâmbind larg. O saltea mare pentru schimbat scutecu'. Un teanc de scutece pentru adulți. Pudră de talc Johnson.

Strike părea să fi rămas pentru moment fără grai. Robin începu să râdă, dar se opri imediat, pentru că o durea fața.

— Pe sărmanu' ȘA îl excită să fie copil mic. Femeia mai are un singur client în afara lui, tipu' ăla de la sală. Nici nu are nevoie de mai mulți, pentru că ȘA o plătește o grămadă. îi îmbracă. îi schimbă. îi dă cu pudră la fund...

— Cred că glumiți, spuse Strike. Nu poate fi real.

— E real, zise Robin, cu pachetul de gheață lipit de față. Se cheamă... stai așa...

Deschise iar pe telefon lista cu parafilii.

— Autonepiofilia. „Excitarea la gândul că ești copil mic."

— Cum naiba ai...?

— Mă uitam cum sunt scoși bătrânii cu căruciorul din azil, spuse Robin. Morris a spus că sunt ca niște copii, că unii din ei probabil poartă scutec și atunci... mi-a picat fisa. Am văzut-o când cumpăra o tonă de pudră de talc și suzete de la supermarket, dar n-am văzut niciodată vreun copil care să intre sau să iasă din casă. Și mai era

chestia cu bătutul ușor pe cap, ca și cum bărbații ar fi fost niște copii...

Strike își aminti că atunci când îl urmărise pe managerul sălii de sport până acasă, bărbatul își acoperise cu mâna partea de jos a feței în timp ce părăsea casa lui Elinor Dean, ca și cum ar fi vrut să ascundă ceva ce-i ieșea din gură.

— ... și a primit niște cutii mari cu ceva foarte ușor, spunea Robin.

— Astea tre' să fi fost scutecele pentru adulți, spuse Barclay. în fine... Nu e femeie rea. Mi-a făcut o ceașcă de ceai. Știe de șantaj, dar uite ce e interesant: ea și ȘA nu cred că Alunecosul știe ce se întâmplă în casa aia.

— Cum așa?

— Managerului sălii de sport i-a scăpat față de Alunecos că știe un tip important de la compania lui. ȘA și tipul de la sală intră uneori în țarcul de joacă împreună, înțelegeți. Ca și cum ar fi camera copii...

Barclay izbucni dintr-odată în hohote de râs, iar Strike făcu la fel. Robin își lipi pachetul de gheață de față și li se alătură. Timp de un minut, toți trei hohotiră, imaginându-și cei doi bărbați în scutece, în țarcul lor din laminat.

— ... ca și cum ar fi camera copiilor, spuse Barclay cu o voce ascuțită, șter- gându-și lacrimile de la ochi. Să mor io, mare-i grădina lui Dumnezeu! în fine, tâmpitului de la sală îi scapă chestia asta și Alunecosu', știind că ȘA n-a fost în viața lui la o sală de sport și că stă în cealaltă parte a Londrei, încearcă să-l descoasă puțin și observă că celălalt începe să se simtă stânjenit. Așa că Alunecosu' îl urmărește pe ȘA. îl vede cum intră și iese din casa lui Elinor și trage concluzia evidentă: e curvă. Apoi Alunecosu' intră în biroul lui ȘA, închide ușa, îi dă adresa lui Elinor și îi zice că știe ce se întâmplă acolo. ȘA s-a căcat pe el de frică, dar omu' nu e prost. Se gândește că Alunecosu' crede că e vorba de sex normal, dar e îngrijorat că ăsta ar putea să mai facă săpături. ȘA a găsit-o pe Elinor pe internet, înțelegeți, își făcea reclamă într-un colț întunecat al netului. ȘA era speriat că Alunecosu' o să caute ce face ea în realitate dacă el neagă că e vorba de sex și dacă află cineva ce se întâmplă de fapt acolo, ȘA se întoarce imediat pe Tower Bridge.

Tonul lui Barclay deveni mai sobru.

— Deci partea asta nu e mai e așa de amuzantă, continuă el. Tipu' de la sală le-a mărturisit lui ȘA și Elinor că a vorbit cu Alunecosu' abia acum câteva luni. E pe punctu' de a se sinucide pentru ce a făcut. Elinor și-a dat jos anunțul, dar internetul nu uită, așa că n-are niciun rost... Elinor zice că cel mai rău e că Alunecosu' face pe șmecherul. ȘA i-a spus despre el. Se pare că Alunecosu' trage cocaină și la muncă și își pipăie mereu asistenta, dar ȘA nu poate să facă nimic, de teamă că ăsta se răzbună. Deci ce facem, hm? Spunem consiliului că lu' ȘA nu-i vin bine pantalonii

pentru că are scutec pe dedesubt?

Strike nu zâmbi. Cantitatea de whisky pe care o consumase nu-1 ajuta deloc să gândească. Robin fu cea care vorbi prima.

— Păi, putem să spunem consiliului de administrație totul și să acceptăm faptul că distrugem câteva vieți... sau îi putem lăsa să ne lichideze contractul fără să le spunem ce se întâmplă și să acceptăm ca Alunecosul să-l șantajeze în continuare pe ȘA... sau...

— Da, spuse Strike greoi, asta e întrebarea, nu-i așa? Care ar fi a treia opțiune, în care Alunecosul primește ce merită și ȘA nu ajunge în Tamisa?

— Pare că Elinor l-ar susține pe ȘA, dacă el ar spune că era doar o aventură? îl întrebă Robin pe Barclay. Bineînțeles, probabil că soția lui n-ar fi foarte fericită.

— Da, Elinor l-ar susține, zise Barclay. E în interesu' ei.

— Mi-ar plăcea să-l prind pe Alunecos, zise Strike. Asta i-ar plăcea clientului enorm, dacă i-am ajuta să se descotorosească de Alunecos fără ca numele companiei să fie târât prin ziare... ceea ce s-ar întâmpla cu siguranță, dacă se află că președintelui companiei îi place să fie pudrat la fund... Dacă asistenta Alunecosului e hărțuită sexual și îl vede cum bagă cocaină la serviciu, de ce nu-1 reclamă?

— Se teme că n-o să fie crezută? sugeră Robin. Că o să-și piardă slujba?

— Ai putea să-l suni pe Morris? o întrebă Strike pe Robin. Precis mai are datele de contact ale fetei.

Strike se ridică de pe canapea la a treia încercare și porni spre biroul său:

— Și, Barclay, adăugă el, hai dincolo, trebuie să schimbăm orarul pe săptămâna viitoare. Robin nu poate urmări oamenii dacă arată ca și cum ar fi boxat cu Tyson Fury.

Cei doi se duseră în biroul lui Strike. Robin rămase o clipă la biroul lui Pat, gândindu-se nu la ceea ce le spusese Barclay, ci la momentele de dinaintea venirii lui, când ea și Strike stătuseră în semiîntuneric. Simțea o ușurare imensă când își amintea cum îi spusese Strike că ea e cel mai bun prieten al lui, ca și cum ar fi scăpat pentru totdeauna de o povară de care până atunci nu fusese conștientă.

După câteva momente plăcute în care savură senzația aceasta, scoase mobilul și deschise SMS-urile pe care i le trimisese mai devreme Morris. Primul, cel cu imaginea atașată, spunea „lol". în imagine era un semn pe care scria: „A fost furat un transport de Viagra. Poliția caută o bandă de infractori duri". Al doilea mesaj spunea „Nu e amuzant?"

— Nu, murmură Robin. Nu e amuzant.

Se ridică în picioare, apăsă pe numărul lui Morris și începu să strângă farfuriile cu curry de pe birou, în timp ce cu cealaltă ținea telefonul la ureche.

— 'Seara, spuse Morris după câteva țârâituri. Mă suni să-mi spui că ai găsit un infractor dur?

— Ești cu mașina? întrebă Robin, ignorându-i gluma.

— Pe jos. Tocmai am văzut cum e încuiat azilul pe timp de noapte. De fapt sunt chiar lângă birou, mă duc să-l înlocuiesc pe Hutchins. E în față la Ivy, îl urmărește pe prietenul domnișoarei Jones.

— Avem nevoie de datele de contact ale asistentei Alunecosului, spuse Robin.

— Ce? Cum așa?

— Am aflat cu ce îl șantajează pe ȘA, dar...

Robin ezită, imaginându-și glumele pe care le-ar fi auzit pe seama lui ȘA dacă îi spunea lui Morris ce făcea Elinor Dean pentru acesta.

— ... nu e ceva ilegal și nu face rău nimănui. Vrem să vorbim iar cu asistenta Alunecosului, așa că avem nevoie de datele ei de contact.

— Nu, nu cred că ar trebui să revenim la ea, spuse Morris. E o idee proastă.

— De ce? întrebă Robin, aruncând cutiile în coșul de gunoi și abți- nându-se să se încrunte, pentru că fața învinețită o durea.

— Pentru că... la dracu', spuse Morris, care de obicei evita să înjure când vorbea cu Robin. Tu ai spus că n-ar trebui să ne folosim de ea.

în spatele ei, în birou, Barclay râdea la ceva ce spusese Strike. Pentru a treia oară în seara aceea, Robin avu senzația de probleme iminente.

— Saul, spuse ea, nu te vezi în continuare cu ea, nu-i așa?

Morris nu răspunse imediat. Robin luă farfuriile de pe birou și le puse în chiuvetă, așteptând răspunsul lui.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse el, încercând să râdă. Doar că eu cred că e o idee proastă. Tu ești cea care a spus, mai demult, că ea are prea mult de pierdut...

— Dar de data asta nu i-am cere să îi întindă o capcană sau să-i însceneze ceva...

— Trebuie să mă gândesc, spuse Morris.

Robin puse în chiuvetă cuțitele și furculițele.

— Saul, nu e un subiect de dezbatere. Avem nevoie de datele ei de contact.

— Nu mai știu dacă le-am păstrat, replică el, iar Robin își dădu seama că minte. Unde e Strike acum?

— în Denmark Street.

Nedorindu-și alte apropouri glumețe despre faptul că ea și Strike erau împreună după căderea întunericului, evită intenționat să-i spună că și ea e acolo.

— Bine, îl sun, zise Morris.

Și, înainte ca Robin să apuce să spună ceva, închise.

Whisky-ul pe care Robin îl băuse continua să aibă un efect ușor anestezic. Știa că, dacă ar fi fost complet trează, ar fi fost încă și mai înfuriată de această nouă împrejurare în care Morris o tratase nu ca pe o parteneră în cadrul firmei, ci ca secretară a lui Strike.

Deschise robinetele din chicineta înghesuită și începu să clătească farfuriile și furculițele. în timp ce sosul de la curry se ducea pe conductă,

gândurile ei se îndreptară iar spre acele momente de dinaintea venirii lui Barclay, când ea și Strike stăteau în semiîntuneric.

Pe Charing Cross Road trecu o mașină din care urla „I Will Never Let You Down" al Ritei Ora. Robin începu să cânte și ea în șoaptă:

Spune-mi, scumpo, ce o să ne facem
Ca să fie mai simplu, avem mult de pierdut...

Puse dopul în chiuvetă și așteptă să se umple cu apă, apoi stoarse detergent de vase pe tacâmuri. în timp ce cânta, ochii îi căzură asupra votcii pe care o cumpărase Strike, dar de care nu se atinsese niciunul. Se gândi la faptul că Oakden furase votcă la grătarul lui Margot...

Te-ai săturat să vezi
că uit să mă simt bine...

... dar susținuse că nu măsluise punciul. Dar Gloria vomase... Exact în clipa în care Robin trăgea aer în piept ca să-l strige pe Strike și să-i spună ce idee îi venise, două mâini îi înconjurară talia.

De două ori în viața ei, un bărbat o atacase pe la spate: fără să se gândească nicio clipă, își înfipse cu putere tocul cui în piciorul bărbatului din spatele ei și, în același timp, își repezi capul înapoi, izbindu-1 în față. Luă un cuțit din chiuvetă și se roti, în timp ce strânsoarea din jurul taliei ei dispărea.

— CĂCAT! urlă Morris.

Robin nu îl auzise când urcase scările din cauza apei care curgea în chiuvetă și a cântatului ei. Morris se încovoiase, cu mâinile la nas.

— CĂCAT! strigă el iar.

își îndepărtă mâinile de față, lăsând să se vadă nasul însângerat. Sări într-un picior spre canapea și se prăbuși pe ea, cu urma tocului cui pe pantof.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Strike, ieșind în viteză din birou.

Se uită de la Morris, care stătea pe canapea, la Robin, care continua să țină cuțitul în mână. Robin închise robinetul, respirând greu.

— A pus mâna pe mine, spuse ea, în timp ce Barclay ieșea și el din birou, în spatele lui Strike.

— A fost o *glumă* la dracu', spuse Morris, examinându-și mâinile

pline cu sânge. Voiam doar să te sperii — *la dracu'...*

Dar adrenalina și whisky-ul dezlănțuiră dintr-odată în Robin o furie pe care nu o mai simțise din seara în care îl părăsise pe Matthew. Avansă spre Morris, cu o senzație de amețeală.

— Te furișezi și în spatele lui Strike și îl prinzi de talie? Te strecori și spre Barclay ca să-l îmbrățișezi? *îi trimiți vreunuia dintre ei o poză cu scula ta?*

Se așternu tăcerea.

— Vaco, spuse Morris, care-și apăsa nările cu dosul palmei. Ai spus că nu o să...

— Cea făcut? spuse Strike.

— Mi-a trimis o poză cu scula lui, se răsti furioasă Robin.

Se întoarse spre Morris și spuse:

— Nu sunt vreo internă de 16 ani căreia să-i fie frică să-ți spună să încetezi. Nu vreau să mă atingi, înțelegi? Nu vreau să mă săruți...

— Ți-a trimis...? începu Strike.

— Nu ți-am spus pentru că erai atât de stresat, zise Robin. Joan era pe moarte, mergeai întruna în Cornwall și nu aveai nevoie de bătaia asta de cap, dar acum am terminat. Eu nu mai lucrez cu el. Vreau să plece.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Morris iar, tamponându-și nasul, a fost o *glumă...*

— Trebuie să înveți să citești oamenii, prietene, interveni Barclay, care stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate, și părea să se simtă bine.

— Nu poți să mă dai afară din cauza...

— Ești subcontractor, spuse Strike. Nu îți înnoim contractul. Acordul de confidențialitate rămâne în vigoare. Dacă scoți vreun cuvânt despre ceva ce ai aflat în timp ce lucrai aici, o să mă asigur că nu o să mai primești niciodată o slujbă de detectiv. Acum dispari dracului din biroul ăsta.

Morris se ridică în picioare, cu o privire sălbatică în ochi, în timp ce nara stângă continua să-i sângereze.

— Bine. O păstrezi pe ea pentru că vrei să i-o pui, bine.

Strike făcu un pas în față; Morris se trase în spate, aproape căzând peste canapea.

— Bine, spuse el încă o dată.

Se întoarse și ieși imediat din birou, trântind ușa de sticlă în urma lui. în timp ce ușa vibra, iar pașii lui Morris răsunau pe scările metalice, Barclay se desprinse de perete, îi luă cuțitul din mână lui Robin și îl lăsă să cadă în chiuvetă, lângă vesela murdară.

— Nu mi-a plăcut niciodată labagiu' ăla, spuse el.

Strike și Robin se uitară unul la celălalt, apoi la covorul uzat pe care străluceau câteva picături din sângele lui Morris.

— Unu egal, deci, spuse Strike pocnindu-și palmele. Ce zici, cine îi sparge primul nasul lui Barclay câștigă?

Partea a sasea

Iar după douăsprezece luni găsiră, a lor lăcașuri cuvenite.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

60

Norocul, inamicul cutezanței, rareori
(Spuse Cuyon) sare în a virtuții apărare,
Ci seamănă în calea-i pagube și
întâmplări, Oprind-o astfel de la oricare
înaintare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Ce s-ar fi întâmplat dacă Sam Barclay nu ar fi deschis ușa și nu ar fi aprins lumina în seara aceea? întrebarea îi preocupă pe Robin și pe Strike în timpul weekendului, fiecare reluând în minte conversația și întrebându-se la ce se gândea celălalt și dacă nu cumva fuseseră spuse sau trădate prea multe lucruri.

Treaz acum, lui Strike nu-i rămânea decât să se bucure că nu făcuse ceea ce whisky-ul îl îndemnase să facă. Dacă ar fi acționat în virtutea imboldului dat de alcool, acum probabil că ar fi regretat amarnic, nemaiavând nicio posibilitate de a reveni la acea prietenie unică în viața lui. Dar, în momentele libere, se întreba dacă Robin își dăduse seama că el ajunsese periculos de aproape de a împinge conversația spre teritoriul care până atunci fusese îngrădit cu sârmă ghimpată sau că, cu câteva secunde înainte ca Barclay să apese pe comutator, încercase să-și aducă aminte când schimbase ultima oară cearșafurile.

între timp, Robin se trezise duminică dimineața cu fața dureroasă de parcă ar fi fost călcată în picioare, cu o ușoară mahmureală și cu un amestec volatil de plăcere și neliniște. Reluă din nou tot ce îi spusese lui Strike, sperând că nu trădase vreunul dintre acele sentimente pe care de obicei le nega, chiar și față de sine însăși. De fiecare dată când își amintea cum îi spusese el că ea e cel mai bun prieten al lui simțea un mic fior de

fericire, dar pe măsură ce ziua se scurgea și vânătaia se agrava, își dorea tot mai mult să fi avut curajul de a-1 întreba direct ce simte acum față de Charlotte Campbell.

Zilele acestea, în mintea ei era atârnată permanent o imagine a lui Charlotte, ca un portret întunecat pe care nu și-l dorise niciodată pe perete, în cei patru ani scurși de când Robin se încrucișase cu ea pe scările biroului din Denmark Street, imaginea prinsese formă și contur, datorită numeroaselor detalii pe care i le dăduse lisa și frânturilor citite în presă. Noaptea trecută, însă, acea imagine devenise clară și de neclintit: o viziune întunecat romantică a unei iubiri pierdute și muribunde, întinsă printre copaci, de unde își rostea ultimele cuvinte la urechea lui Strike.

Oricum ai fi privit-o, era o imagine extraordinar de puternică. Strike îi spusese cândva, când fusese extrem de beat, că Charlotte era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar în timp ce plutea între viață și moarte acea femeie superbă decisese să ia legătura cu el și să-i spună că încă îl iubește. Ce ar fi putut să ofere prozaica Robin Ellacott, care să se ridice la înălțimea unei asemenea drame și a unor asemenea emoții extreme? Un orar actualizat, ordine în facturi și cești cu ceai tare? Fără îndoială, din cauza durerii pe care o resimțea în zona feței, dispoziția lui Robin oscila între o voioșie în continuă scădere și o tendință de a analiza prea mult. în cele din urmă, se mustră cu asprime: Strike o asigurase de afecțiunea lui într-un mod fără precedent și nu mai trebuia să-l vadă pe Saul Morris niciodată. Ambele lucruri ar fi trebuit s-o încânte.

în mod previzibil, Pat fu cea mai afectată de concedierea bruscă a lui Saul Morris. Strike îi dădu vestea luni dimineața, când el și secretara aproape că se ciocniră în intrândul din Denmark Street. Strike pleca și Pat venea. Amândoi se pregăteau să ingereze niște nicotină. Pat tocmai își scosese țigara electronică pe care o folosea în timpul programului de lucru, iar Strike ținea deja în mână una dintre țigările Benson&Hedges pe care rareori le fuma în birou.

— 'Neața, zise Strike. Ți-am lăsat un bilet pe birou, câteva lucruri pe care aș vrea să le faci cât sunt plecat. Robin vine la 10. Ah...

Făcuse câțiva pași înainte să se întoarcă.

— ... și poți să calculezi câți bani are Morris de luat până vineri și să-i transferi în contul lui imediat? Nu o să mai vină.

Nu așteptă reacția ei, așa că Robin fu cea care duse greul dezamăgirii secretarei, când sosi la ora 10. Pat dăduse drumul la Radio Two, dar îl închise în clipa în care clanța ușii se roti.

— 'Neața, spuse Pat. De ce... ce-ai pățit?

După două zile, fața lui Robin arăta mai rău decât sâmbătă. Deși umflătura scăzuse, ambii ochi erau înconjurați de un cenușiu-închis cu nuanțe de roșu.

658

— A fost un accident, zise Robin scoțându-și haina și atârnând-o în cuier. M-am lovit de ceva. Așa că săptămâna asta nu fac supraveghere.

Scoase din geantă o carte și se duse la cafetieră cu ea în mână. Nu îi făcuseră prea mare plăcere privirile furișate de care avusese parte în metrou în dimineața aceea, dar nu avea de gând să-i spună lui Pat de cotul lui Strike, pentru că încerca pe cât posibil să nu alimenteze antipatia acesteia față de partenerul ei.

— De ce n-o să mai vină Saul? vru să știe Pat.

— N-a confirmat, spuse Robin cu spatele la ea, luând două căni.

— Ce vrei să spui? întrebă Pat indignată. L-a prins pe bărbatul ăla care-și făcea de cap cu bona. Avea tot timpul hârtiile la zi, ceea ce n-aș putea spune despre scoțianul ăla nebun.

— Știu. Dar nu era un jucător de echipă foarte bun, Pat.

Pat trase un fum adânc de vapori de nicotină, încruntată.

— El, spuse ea arătând cu capul spre scaunul gol pe care stătea de obicei Strike, ar putea să învețe câte ceva de la Morris!

Robin știa foarte bine că nu Pat decidea pe cine angajează sau concediază partenerii, dar, spre deosebire de Strike, credea de asemenea că, într-o echipă atât de restrânsă, Pat merita să știe adevărul.

— Nu Cormoran a vrut ca el să plece, spuse ea, întorcându-se cu fața la secretară, eu am vrut.

— Tu! se miră Pat uluită. Credeam că între voi doi era o atracție!

— Nu. Nu-mi plăcea de el. Pe lângă altele, de Crăciun mi-a trimis o poză cu penisul lui în erecție.

Fața cu riduri adânci a lui Pat exprimă o dezamăgire aproape comică.

— Prin... poștă?

Robin râse.

— Adică în interiorul unei felicitări de Crăciun? Nu. Prin SMS.

— Și n-a fost...?

— Din cauza mea? spuse Robin, încetând să mai zâmbească. Nu. E un mizerabil, Pat.

Se întoarse la cafetieră. Sticla neatinsă de votcă era tot lângă chiuvetă. Când îi căzu privirea asupra ei, își aminti ideea care îi venise sâmbătă seara, chiar înainte ca mâinile lui Morris să îi înconjoare talia. După ce îi dădu secretarei una dintre cafele, se duse cu a ei în birou, împreună cu cartea pe care o scosese din geantă. Pat strigă în urma ei:

— Să actualizez eu orarul, sau o faci tu?

— îl actualizez eu, spuse Robin închizând ușa.

Dar în loc să facă asta îl sună pe Strike:

— 'Neața, spuse el, răspunzând aproape imediat.

— Salut. Am uitat să-ți spun ce idee mi-a venit sâmbătă seara.

— Zi.

— E vorba de Gloria Conți. De ce a vomat în baie la grătarul lui Margot, dacă Oakden n-a măsluit punciul?

— Pentru că e un mincinos care a *măsluit* punciul? sugeră Strike.

în acel moment se afla în aceeași piață din Islington în care patrulase Robin vineri, dar se opri și își căută țigările, cu ochii ațintiți asupra parcului astăzi pustiu. Straturile dese de panseluțe mov semănau cu niște mantii de catifea întinse pe iarba sclipitoare.

— Sau a vomat pentru că era însărcinată? întrebă Robin.

— Credeam, spuse Strike, după o pauză în care își aprinse țigara, că asta se întâmplă doar dimineața? Nu de aia le zice...

Pe punctul de a spune „grețuri matinale", Strike își aminti de soția însărcinată a unui vechi prieten din armată, care fusese spitalizată pentru vărsături persistente zi și noapte.

— Verișoara mea voma la orice oră a zilei când era însărcinată, spuse Robin. Nu suporta anumite mirosuri de mâncare. Și Gloria era la un grătar.

— Sigur, zise Strike.

își aminti brusc ideea ciudată care îi venise după discuția cu surorile Bayliss. Teoria lui Robin i se păru mai solidă. De fapt, ideea lui pierdea teren dacă ideea lui Robin era corectă.

— Deci, spuse el, crezi că Gloria ar fi putut să fie cea care...

— ... a făcut avort la clinica Bride Street? Da. Și că Margot a ajutat-o să-l aranjeze. Irene a spus că Gloria stătea în cabinetul lui Margot, mai ții minte? în timp ce Irene rămânea la recepție?

Tufișul de liliac din parc împrăștia un miros atât de puternic că Strike îl simțea până și prin fumul de țigară.

— Cred că tocmai ai prins un fir, zise Strike încet.

— M-am gândit și că asta ar explica...

— De ce Gloria nu vrea să vorbească cu noi?

— Păi, da. Pe lângă faptul că e o amintire traumatică, s-ar putea ca soțul ei să nu știe ce s-a întâmplat. Unde ești acum?

— în Islington, spuse Strike. Sunt pe cale să fac o încercare cu Mucky Ricci.

— Ce? spuse Robin, uimită.

— M-am gândit la asta în weekend, spuse Strike, care, spre

deosebire de Robin, nu avusese liber, ci îi supraveghease pe Alunecos și pe iubitul domnișoarei Jones. Au trecut aproape 10 luni din anul nostru și nu avem practic nimic. Dacă suferă de demență, evident că va fi imposibil, dar nu

660 se știe niciodată, poate scot ceva de la el. Poate chiar o să-i facă plăcere să retrăiască vremurile bune de odinioară...

— Și dacă află fiii lui?

— Nu poate să vorbească, cel puțin nu ca lumea. Mizez pe faptul că n-o să le poată spune că am intrat acolo. Uite ce e...

Nu se grăbea deloc să închidă, pentru că voia să-și termine țigara și prefera să facă asta vorbind cu Robin.

— ... Betty Fuller crede că Ricci a omorât-o, mi-am dat seama. La fel și Tudor Athorn; i-a spus asta nepotului lui, și ei erau genul de oameni conectați la bârfele locale, care știau ce se întâmplă cu infractorii din zonă. Nu-mi iese din cap ce a spus Shanker când i-am povestit că Margot a dispărut fără urmă. „Treabă de profesionist". Dacă te dai un pas în spate și privești imaginea în ansamblu...

Ajunsese acum la ultimul centimetru al țigării.

— ... pare aproape imposibil să dispară într-adevăr fără să lase nicio urmă, în afara cazului în care de asta s-a ocupat cineva care avea o grămadă de experiență.

— Creed avea experiență, spuse Robin încet.

— Știi ce am făcut aseară? spuse Strike, ignorând intervenția ei. Am căutat pe internet certificatul de naștere al Karei Wolfson.

— De ce? A...

Strike o auzi cum zâmbește.

—... zodia?

— Da.

înainte ca Robin să apuce să sublinieze asta, Strike adăugă:

— Știu că încalcă regula *modul de operare înaintea mobilului,* dar mi-am dat seama că cineva ar fi putut să-i spună lui Margot despre uciderea Karei. Doctorii află lucruri, nu-i așa? Intră și ies din casele oamenilor, consultă pacienții și păstrează confidențialitatea. Sunt ca preoții. Aud secrete.

— Ai verificat dacă zodia Karei era Scorpion, spuse Robin.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

— Exact. Și m-am întrebat dacă Mucky Ricci a apărut la petrecerea aia ca să le arate gorilelor lui pe care femeie trebuiau să o salte.

-Și?

— Și ce?

— Era Kara Scorpion?

— A. Nu. Taur — 17 mai.

Strike auzi cum la celălalt capăt al firului Robin dă niște pagini.

— Ceea ce înseamnă, potrivit lui Schmidt... spuse ea, făcând apoi o scurtă pauză... că era Cetus.

— Hm, spuse Strike, care își terminase țigara. Ei, urează-mi noroc. Intru.

— No...

— *Cormoran Strike!* spuse cineva cu veselie în spatele lui.

în timp ce Strike punea capăt apelului cu Robin, o negresă zveltă în haină crem se apropie de el, zâmbind radios.

— Nu-ți amintești de mine, nu-i așa? spuse ea. Selly Oak. Eu sunt...

— Marjorie! spuse Strike, începând să-și aducă aminte. Marjorie, fiziote- rapeuta. Ce mai faci? Ce...?

— Lucrez câteva ore la azilul de bătrâni de mai încolo! spuse Marjorie. Uită-te la *tine,* așa de celebru...

Căcat.

Strike avu nevoie de 25 de minute ca să scape de ea.

— ... deci asta e, fir-ar al naibii, îi spuse el lui Robin mai târziu, la birou. Am pretins că mă aflu în zonă pentru că mă duc la contabilul meu, dar dacă Marjorie lucrează la St Peter's, nu avem nicio șansă să intrăm să-l vedem pe Ricci.

— *Tu* nu ai nicio șansă să intri...

— Ți-am spus deja, răspunse Strike tăios. Tu nu te apropii de el.

Starea în care se afla chipul lui Robin era un avertisment vizibil împotriva nesăbuinței, împotriva pericolului de a nu analiza până la capăt consecințele.

— O am pe domnișoara Jones la telefon, strigă Pat din anticameră.

— Fă-mi legătura mie, spuse Robin.

Strike mimă din buze „mersi". Robin discută cu domnișoara Jones în timp ce continua să ajusteze orarul pe calculator, ceea ce, dată fiind indisponibilitatea ei temporară pentru supraveghere și absența permanentă a lui Morris, era ca și cum

ar fi încercat să rezolve o ecuație liniară deosebit de dificilă. își petrecu următoarele 40 de minute scoțând sunete vagi de aprobare de fiecare dată când domnișoara Jones făcea o pauză ca să-și tragă răsuflarea. își dădea seama că obiectivul clientei lor era de a rămâne la telefon până când Strike revenea la birou. în cele din urmă, Robin se descotorosi de ea pretinzând că primise de la Pat un mesaj care spunea că Strike o să fie plecat toată ziua.

Era singura ei minciună pe ziua aceea, se gândi Robin în timp ce Strike și Pat discutau în anticameră despre cheltuielile lui Barclay. Dat fiind că Strike se pricepea atât de bine să evite să-și dea cuvântul când nu voia să facă asta, ar fi trebuit să observe că nici Robin nu făcuse absolut nicio promisiune că nu se va apropia de Mucky Ricci.

662

61

A doua strajă când se scurse, ușa de bronz
Zbură în lături, și pe ea intră-năuntru
Cutezătoarea Britomart...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în prima săptămână a lui iunie, în *Metro* apăru un articol referitor la prezența lui Strike la American Bar în seara în care se ținea petrecerea tatălui său. Articolul nu conținea niciun nume.

> Ce fiu celebru al unui tată celebru a preferat să petreacă seara în care părintele lui era sărbătorit încăierându-se într-un bar aflat la 500 de metri distanță de petrecere, în loc să se distreze alături de familia lui? Spionii noștri ne spun că a fost aruncat un pumn și că loiala lui asistentă nu a reușit să îl *Dea înapoi.* O competiție între tată și fiu pentru publicitate? Fără îndoială, runda aceasta a fost câștigată de tată.

Dat fiind că *Dă înapoi* era numele unuia dintre albumele lui

Jonny Rokeby, nu putea exista prea multă îndoială despre ce tată și fiu era vorba. Câțiva jurnaliști sunară la biroul lui Strike, dar cum nici el, nici Rokeby nu erau dispuși să comenteze, povestea se stinse din lipsă de detalii. Ar fi putut să fie mai rău, fu singurul comentariu al lui Strike. Nicio fotografie, nicio menționare a cazului Bamborough. Pare că Oakden s-a speriat suficient încât să renunțe la ideea de a vinde subiecte despre noi,

Robin se uitase deja pe telefon la fotografiile de la petrecerea lui Jonny Rokeby, cu un ușor sentiment de vinovăție, în timp ce făcea supraveghere în fața casei iubitului domnișoarei Jones. Invitații lui Rokeby, printre care vedete de la Hollywood și din lumea rock'n roll-ului, participaseră cu toții în costume de secol XVIII. Aproape pierdută între atâția oameni celebri, se

afla o fotografie cu Rokeby înconjurat de șase dintre cei șapte copii adulți ai lui. Robin îl recunoscu pe Al, zâmbind larg de sub o perucă pudrată strâmbă. Nu putea deloc să și-l imagineze pe Strike acolo, învești mântat în brocart și cu un petic la ochi, așa cum nu și-l putea imagina sărind cu prăjina.

Oricât de ușurată s-ar fi simțit că Oakden părea să fi renunțat la ideea de a discuta cu presa despre agenție, pe măsură ce luna iunie se scurgea, Robin devenea tot mai neliniștită. Cazul Bamborough, care pentru ea conta mai mult decât aproape orice altceva, ajunsese într-un impas total. Gloria Conți rămăsese la fel de tăcută ca atunci când Anna o rugase să coopereze, Steve Douthwaite era în continuare de negăsit, nu primise nicio veste despre posibilitatea intervievării lui Dennis Creed, iar Mucky Ricci rămânea izolat în azilul, pe care, din cauza forței de muncă reduse a agenției, nu îl mai supraveghea nimeni.

Nici măcar niște înlocuitori temporari pentru Morris nu reușiră să găsească. Strike luase legătura cu toți cei pe care îi cunoștea la Divizia de Investigații Speciale, Hutchins apelase la contactele sale din Poliția Metropolitană, iar Robin o întrebase pe Vanessa, dar nimeni nu manifestă nici cel mai mic interes de a se alătura agenției.

— E vară, nu? spuse Barclay când se întâlni cu Robin la birou într-o sâmbătă după-amiaza. Oamenii nu vor să se apuce de o slujbă nouă, vor să meargă în vacanță. Io îi înțeleg.

Atât Barclay, cât și Hutchins își rezervaseră cu luni în avans săptămâni libere cu soțiile și copiii și niciunul dintre parteneri nu putea să le poarte ranchiună subcontractorilor pentru asta. Rezultatul fu că, la mijlocul lui iulie, Strike și Robin erau singurii rămași să lucreze la agenție.

În timp ce Strike se dedică urmăririi iubitului domnișoarei Jones, încercând în continuare să găsească ceva care ar fi putut dovedi că acesta nu era o persoană potrivită pentru a primi custodia fiicei lui, Robin încerca să se apropie de asistenta Alunecosului, ceea ce se dovedea a fi dificil. Luna aceasta încercase, purtând de fiecare dată peruci diferite și lentile de contact de altă culoare, să intre în discuție cu ea într-un bar, se ciocnise în mod deliberat de ea într-un club de noapte și o urmărise la toaleta pentru femei din magazinul Harvey Nichols. Chiar dacă nu părea să aibă nici cea mai vagă idee că femeia care continua să apară în momente oportune sau nu era aceeași, asistenta nu manifesta nicio înclinație de a sta

de vorbă, cu atât mai puțin de a mărturisi că șeful ei era un libidinos care consuma cocaină.

După ce încercă, fără succes, să se așeze lângă asistentă într-un fast-food din Holborn la ora prânzului, Robin, care astăzi era brunetă și avea ochii închiși la culoare grație sprayului colorant de păr și lentilelor de contact,

664 decise că venise momentul să încerce să smulgă informații de la un bărbat foarte bătrân, și nu de la o femeie tânără și drăguță.

Nu luase ușor această decizie și nici nu o abordă cu nonșalanță. Chiar dacă avea o vagă afecțiune pentru Shanker, vechiul prieten al lui Strike, Robin era perfect conștientă că o persoană trebuia să fie complet malefică dacă reușea să sperie un bărbat care se scălda în violență infracțională de la nouă ani. în consecință, concepuse un plan, al cărui prim pas era să dispună de o deghizare completă și eficientă. Cea de astăzi se întâmpla să fie deosebit de bună: de când începuse să lucreze cu Strike învățase multe despre machiaj și uneori avusese satisfacția de a vedea cum partenerul ei o privește de două ori înainte de a-și da seama cine e. După ce își verifică atent imaginea în oglinda din baia unui McDonald's și se asigură nu doar că arăta complet diferit de Robin Ellacott, ci și că nimeni n-ar fi putut ghici că avusese recent doi ochi vineți, porni spre metrou și, în mai puțin de 20 de minute, ajunse în stația Angel.

în ciuda vremii calde, parcul în care stăteau uneori bătrânii rezidenți de la St Peter's era gol când trecu pe lângă el. Panseluțele dispăruseră, înlocuite de ochiul boului roz, iar strada lată și însorită pe care se afla azilul era aproape pustie.

Citatul din Sfântul Petru sclipea auriu în lumina soarelui când Robin se apropie de ușa de la intrare.

...nu cu lucruri pieritoare precum argintul sau aurul ați fost voi răscumpă- rați... ci cu prețiosul sânge al lui Cristos...

Robin sună la ușă. După câteva clipe, îi deschise o femeie brunetă și dolofană, care purta familiara uniformă albastră.

— Bună ziua, spuse ea cu accent spaniol.

— Bună, spuse Robin cu un accent de nordul Londrei copiat de la prietena ei, Vanessa. Am venit să o vizitez pe Enid? Sunt strănepoata ei.

Reținuse singurul prenume pe care îl auzise atribuit uneia dintre bătrânele de la azil. Marea ei temere era ca Enid să nu fi murit înainte ca ea să apuce să-i folosească numele sau să nu aibă nicio rudă.

— Ah, ce frumos, spuse asistenta zâmbind și făcând un gest spre registrul vizitatorilor de lângă ușă. Semnați, vă rog, și nu uitați să semnați și la plecare. Enid e în camera ei. S-ar putea să doarmă!

Robin intră într-un hol închis la culoare, cu lambriuri de lemn. Evitase în mod deliberat să întrebe ce număr are camera lui Enid, pentru că intenționa să se rătăcească în drum spre ea.

Lângă perete erau aliniate mai multe cadre de mers și câteva cărucioare pliabile. Holul era dominat de un crucifix imens așezat în fața ușii, pe care atârna un Isus palid din ghips, cu mușchii abdominali redați cu o precizie uimitoare și sânge purpuriu scurgându-i-se de pe mâini, picioare și din găurile făcute de coroana de spini. Azilul mirosea mai bine decât locuința pentru bătrâni a lui Betty Fuller: chiar dacă exista un iz clar de mirosuri vechi de gătit, acesta era amestecat cu cel de ceară de mobilă.

Lumina soarelui se revărsa prin fereastra în formă de evantai din spatele lui Robin. Se aplecă deasupra registrului vizitatorilor și scrise data și ora la care intrase în clădire și numele fals pe care și-l alesese: *Vanessa Jones.* Deasupra mesei pe care se afla registrul vizitatorilor era atârnat un panou cu numele tuturor rezidenților. Lângă fiecare dintre ele era o ușiță culi- santă care putea fi mutată pentru a arăta că ocupantul era în „interior" sau „exterior". în prezent — și, bănuia Robin, aproape permanent, Niccolo Ricci era în „interior".

Exista un lift, dar Robin preferă să o ia pe scările cu covor roșu și balustradă de lemn, încrucișându-se cu asistentul din Trinidad pe care îl văzuse atât de des în timpul supravegherii. Acesta îi zâmbi și îi dădu bună ziua, cu brațele pline de pachete de absorbante pentru incontinență.

La primul palier se făcea o ușă, lângă care era o mică plăcuță care anunța că aceasta duce la camerele 1-10. Robin porni pe coridor, citind numele de pe uși. Din nefericire, Dna Enid Billings locuia în spatele ușii numărul 2 și, după cum Robin descoperi imediat, Ricci nu era la acest etaj. Conștientă că acum orice pretenție de a se fi rătăcit în drum spre camera lui Enid ar fi părut extrem de implauzibilă, Robin se întoarse și urcă la etajul doi.

După câțiva pași pe un coridor identic cu cel de dedesubt, auzi în depărtare o femeie cu accent polonez puternic și se retrase repede într-o nișă în care erau o chiuvetă și un dulap.

— Aveți nevoie la baie? *Aveți nevoie la baie, domnule Ricci?*

îi răspunse un geamăt.

— *Da?* spuse vocea. *Sau nu?*

Se auzi un al doilea geamăt de răspuns.

— *Nu?* Bine atunci...

Pașii se auzeau tot mai tare: asistenta urma să treacă pe lângă nișă, așa că Robin ieși afară, zâmbindu-i cu îndrăzneală.

— Mă spălam pe mâini, îi spuse ea asistentei care se apropia.

Asistenta era blondă, avea platfus și se mulțumi să dea din cap în timp ce trecea mai departe, preocupată, se pare, de alte chestiuni. După ce aceasta dispăru, Robin merse pe coridor până când ajunse la ușa nr 15, care purta numele Dl Nico Ricci.

Ținându-și, fără să-și dea seama, respirația, Robin bătu încet și împinse ușa, care nu se putea încuia pe interior. Ușa se deschise imediat.

Camera era mică, dar cu fața spre sud și foarte însorită. Fusese depus un efort considerabil pentru a o face să semene cu un cămin: pe pereți erau acuarele, inclusiv una cu golful din Napoli. Poliția șemineului era plină de fotografii de familie, iar pe ușa dulapului fuseseră lipite cu bandă adezivă mai multe picturi de copii, inclusiv una pe care scria „Bunicul cu mine și un zmeu".

Bătrânul ei ocupant stătea într-un fotoliu de la fereastră, aproape complet încovoiat. în minutul care trecuse de la plecarea asistentei, adormise. Robin lăsă ușa să se închidă încet în urma ei, se strecură spre Ricci și se așeză la capătul patului de o persoană, cu fața la fostul proxenet, pornograf și organizator de viol în grup și crimă.

Nu exista nicio îndoială că personalul îi îngrijea bine pe rezidenți. Părul gri-închis și unghiile lui Ricci erau curate, ca și gulerul alb-străluci- tor al cămășii. în ciuda căldurii din cameră, îl îmbrăcaseră cu un pulover albastru-deschis. Pe mâna plină de vene care atârna fără vlagă pe scaunul de lângă el licărea inelul de aur cu cap de leu. Degetele erau încovoiate într-un mod care o făcu pe Robin să se întrebe dacă Ricci mai putea să le folosească. Poate avusese un accident vascular, ceea ce ar fi explicat și incapacitatea lui de a vorbi.

— Domnule Ricci? spuse Robin încet.

Ricci scoase un fornăit ușor și ridică încet capul, cu gura căscată. Ochii lui imenși și cu colțurile lăsate păreau mâți, chiar dacă nu erau la fel de absenți ca ai lui Betty Fuller, și, la fel ca urechile și nasul lui, păreau să fi crescut în timp ce restul corpului i se împuținase, lăsând pielea închisă la culoare să atârne în falduri

moi.

— Am venit să-ți pun niște întrebări, spuse Robin încet. Despre o femeie pe nume Margot Bamborough.

Ricci se holbă la ea, cu gura căscată. Oare putea s-o audă? Putea să înțeleagă? Nu avea aparat auditiv în niciuna dintre urechile prea mari. Cel mai puternic zgomot din camera era bubuitul inimii lui Robin.

— Ți-o amintești pe Margot Bamborough? întrebă ea.

Spre surpriza ei, Ricci scoase geamătul lui grav. Asta însemna da sau nu?

— Da? spuse Robin.

Ricci gemu iar.

— A dispărut. Știi...?

Pe coridorul de afară se apropiau niște pași. Robin se ridică repede în picioare și netezi urma pe care o lăsase pe pătură.

Te rog, Doamne, nu-i lăsa să intre.

Dar se pare că Dumnezeu nu o asculta pe Robin Ellacott. Pașii se auziră tot mai tare, apoi ușa se deschise și în prag apăru un bărbat foarte înalt cu fața ciupită de urme de coșuri, al cărui cap chel și noduros arăta, așa cum spusese Barclay, de parcă ceva greu căzuse pe el: Luca Ricci.

— Tu cine ești? spuse el.

Vocea lui, mult mai catifelată și ascuțită decât și-ar fi imaginat Robin, îi făcu părul de pe ceafă să se ridice. Timp de câteva secunde, groaza pe care o simțea amenință să-i dea peste cap planul de urgență conceput cu grijă. Se așteptase, în cel mai rău caz, să aibă de-a face cu o asistentă. Nimeni din familia Ricci n-ar fi trebuit să fie aici, nu era duminică. Și, dintre toți membrii familiei, Luca era ultimul cu care ar fi vrut să se întâlnească.

— Ești rudă de-a lui? întrebă Robin cu accentul ei din nordul Londrei. A, slavă Domnului! Scotea un sunet ciudat, ca un geamăt. Tocmai o vizitam pe bunică-mea și m-am gândit că e bolnav sau ceva.

Continuând să stea în ușă, Luca o măsură pe Robin din cap până-n picioare.

— Nu vrea să spună nimic, spuse Luca care era sâsâit. Geme pusin, dar nu vrea să spună nimic, nu-i asa, tată?

Bătrânul se mulțumi să clipească la fiul lui cel mare. Luca râse.

— Cum te cheamă? o întrebă el pe Robin.

— Vanessa, spuse ea prompt. Vanessa Jones.

Făcu jumătate de pas în față, sperând ca el să se dea la o parte, dar Luca rămase înfipt exact unde era, însă zâmbind ceva mai larg decât până atunci. Robin știa că el înțelesese că ea vrea să plece, dar nu-și putea da seama dacă evidenta lui hotărâre de a o ține acolo se datora simplei plăceri de a o prinde în capcană pentru scurt timp sau faptului că nu crezuse motivul prezenței ei în camera tatălui său. își simțea transpirația la subsuori și pe cap și spera din suflet să nu înceapă să se scurgă creta de păr.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spuse Luca.

— Nu, e prima oară, spuse Robin, forțându-se să zâmbească. îi îngrijesc bine, nu?

— Da, spuse Luca, nu e rău deloc. Eu de obicei vin duminica, dar mâine plecăm în Florida. N-o să fim aici de ziua lui de naștere. Nu că si-ar da seama că e ziua lui — știi când e, hm?

Tatăl, căruia îi fusese adresată întrebarea, continuă să țină gura căscată, cu ochii goi ațintiți asupra fiului. Luca scoase de sub geacă un pachețel ambalat, se aplecă spre comodă și îl puse pe ea, fără să-și miște picioarele mari nici măcar un centimetru.

— Ah, ce drăguț, spuse Robin.

își simțea acum transpirația și pe stern, unde Luca ar fi putut s-o vadă. Camera era călduroasă ca o seră. Și dacă n-ar fi știut cine e Luca, și-ar fi dat seama *ce* e. Simțea potențialul pentru violență care radia dinspre el. Era evident din zâmbetul lacom pe care Luca i-1 adresa, din modul în care se sprijinea acum de tocul ușii, savurând această manifestare tăcută a puterii.

— Sunt doar bomboane de ciocolată, zise el. Cine e bunica ta?

— Străbunică, de fapt, dar eu îi zic „buni", spuse Robin trăgând de timp și străduindu-se să-și amintească vreunul din numele pe lângă care trecuse în drum spre camera lui Ricci. Sadie.

— Unde e?

— Câteva camere mai încolo, spuse Robin arătând în stânga și sperând ca Luca să nu-și dea seama după vocea ei cât de uscată îi era gura. I-am promis mamei că vin s-o vizitez cât e ea în vacanță.

— Da? spuse Luca. Unde s-a dus mama ta?

— în Florența, inventă Robin la întâmplare. Vizitează galerii de artă.

— Da? spuse Luca iar. Familia noastră e din Napoli de loc. Nu-i asa, tată?

Luca strigase peste capul lui Robin către bătrânul cu gura căscată, după care o măsură iar de sus până jos.

— Știi ce a fost bătrânul?

— Nu, spuse Robin, străduindu-se să-și mențină zâmbetul.

— Proprietar de cluburi de striptease, spuse Luca Ricci. Pe vremuri si-ar fi suflat chilosii una două.

Robin încercă să râdă, fără succes, și văzu că Luca era încântat de stânjeneala ei.

— O, da. O fată ca tine? Si-ar fi oferit slujbă de animatoare. Si se plătea bine, chiar dacă trebuia să le-o sugi unora dintre prietenii tatei, ha ha ha.

Avea un râs ascuțit ca al unei femei. Robin nu putu să râdă și ea. își amintea de Kara Wolfson.

— Ei, spuse ea, simțind cum pe gât i se prelinge o picătură de transpirație, eu trebuie să...

— Nu-si fă griji, spuse Luca zâmbind și continuând să se interpună ferm între ea și ușă, *eu* nu mă ocup cu asta.

— Dar cu ce te ocupi? întrebă Robin.

Fusese pe punctul de a-1 ruga să se dea la o parte, dar își pierduse aplombul.

— Asigurări, spuse Luca zâmbind larg. Tu?

— Educatoare, spuse Robin, venindu-i ideea de la desenele copiilor de pe ușa dulapului.

— Da? îsi plac copiii, nu-i așa?

— Foarte mult, spuse Robin.

— Da, spuse Luca. Si mie. Am sase.

— Uau, spuse Robin. Șase!

— Da, si eu nu sunt ca el, spuse Luca privind iar peste capul lui Robin la tatăl lui cu gura căscată. Pe el nu l-a interesat de noi decât când ne-am făcut mari. Mie-mi plac ăștia mici.

— A, și mie, spuse Robin cu fervoare.

— Când eram mici trebuia să te calce o mașină ca să-si dea *el* atensie, spuse Luca. Așa s-a întâmplat cu fratele meu, Marco, când avea doispe ani.

— Oh, nu, spuse Robin politicos.

Luca se juca cu ea, cerându-i să-i dea răspunsurile potrivite în condițiile în care amândoi știau la fel de bine că ea se temea prea tare ca să îl roage să se dea la o parte, înfricoșată de ce ar putea el să facă. Acum Luca zâmbi văzând-o cum se prefăcea preocupată de accidentul de demult al fratelui său, Marco.

— Da, tata a stat cu el la spital trei săptămâni fără pauză, până când Marco a fost în afara pericolului. Cel pusin asa cred, c-a

stat pentru Marco. Se poate să fi fost din cauza asistentelor. Pe vremuri...

Luca o măsură iar pe Robin din cap până-n picioare.

— ... asistentele purtau ciorapi lungi negri.

Robin auzi din nou pași și de data asta se rugă, *dă Doamne să intre aici,* iar rugămintea i se îndeplini. Ușa din spatele lui Luca se deschise, lovindu-1 ușor. Asistenta blondă cu platfus se întorsese.

— Ah, scuze, domnule Ricci, spuse ea în timp ce Luca se dădea la o parte.

Apoi asistenta deveni conștientă de prezența lui Robin.

— Ah, repetă ea.

— Gemea, spuse din nou Robin arătând spre fotoliul în care era Mucky. Scuze, n-ar fi trebuit — m-am gândit că poate are dureri sau ceva.

Imediat, Mucky Ricci gemu, mai mult ca sigur ca s-o contrazică.

— Da, geme puțin dacă vrea ceva, spuse asistenta. Probabil e gata să meargă la baie, nu-i așa, domnule Ricci?

— Eu nu stau să mă uit cum se cacă, spuse Luca Ricci cu un râs ușor. Am venit doar să-i las cadoul pentru joi.

Robin ieșise deja pe jumătate afară, dar, spre groaza ei, abia apucă să facă trei pași că Luca apăru imediat în spate, ajungând-o din urmă cu pașii lui mult mai lungi ca ai ei.

— Nu-si iei rămas-bun de la Sadie? întrebă el în timp ce treceau pe lângă ușa pe care scria Dna Sadie O'Keefe.

— A, a adormit în timp ce eram acolo, draga de ea, spuse Robin. Așa, pur și simplu.

Coborâră scările, Luca rămânând mereu puțin în urma ei. Robin îi simțea ochii ca niște lasere pe ceafă, pe picioare și pe fund.

După vreo trei minute, care ei i se părură 10, ajunseră la parter. Isusul din ghips în mărime aproape naturală privi trist spre ucigaș și impostoare, în timp ce aceștia se îndreptau spre ușă. Robin tocmai pusese mâna pe clanță când Luca spuse:

— Stai pusin, Vanessa.

Robin se întoarse, cu pulsul zvâcnindu-i la gât.

— Trebuie să semnezi de ieșire, spuse Luca întinzându-i un pix.

— A, am uitat, spuse Robin, chicotind cu răsuflarea tăiată. Ți-am spus — acum vin prima oară.

Se aplecă deasupra registrului vizitatorilor. Imediat sub

semnătura pe care și-o trecuse ea la intrarea în clădire era cea a lui Luca.

în spațiul pentru comentarii, Luca scrisese:

7-^ fcB>US'nr/ȘTȤ 'B-O-W&Oa'nZ tfOCO/jitâL -pâ-nTfiU
<E>3 jOQ. VĂ SĂ Q ¿3 ©277 î-n &hnl-n3AȚa

Robin mâzgăli ora lângă semnătura ei, apoi se întoarse spre ușă. Luca i-o ținu deschisă.

— Mulțumesc frumos, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ieșind pe lângă el în aerul proaspăt.

— Vrei să te duc undeva? o întrebă Luca, oprindu-se în capul scărilor către stradă. Mașina mea e după cols. Aston Martin.

— A, nu, dar mersi frumos, spuse Robin. Mă întâlnesc cu prietenul meu.

— Să fii cuminte, spuse Luca Ricci. Doar dacă se poate, bineînseles, ha ha ha.

— Da, spuse Robin puțin frenetic. Ah, și distracție plăcută în Florida!

Luca ridică mâna către ea și începu să se îndepărteze, fredonând „Begin the Beguine". Amețită de ușurare, Robin porni în direcția opusă. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu o lua la fugă.

După ce ajunse în piață, se strecură în spatele tufișului de liliac și privi fațada azilului o jumătate de oră întreagă. După ce se asigură că Luca Ricci plecase cu adevărat, o luă înapoi.

62

Adeseori găsim pentru a minții-ndurerare Un leac necăutat, de negăsit prin căutare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Cearta pentru care Robin se pregătise fu una dintre cele mai rele între ea și Strike. Furia pe care i-o provocase acestuia faptul că ea îl abordase pe Mucky Ricci, în ciuda avertismentelor și

instrucțiunilor lui clare de a nu face asta, nu se domolise nici după o oră întreagă de discuții aprinse în seara aceea la birou, care culminară când Robin își luă geanta și ieși, nemaiașteptând ca el să termine ce avea de spus, lăsându-1 în fața unei uși de sticlă care vibra. Strike și-ar fi dorit ca ușa să se fi spart, ca să o pună s-o plătească.

Somnul din noaptea aceea atenuă doar puțin furia lui Strike. Da, existau diferențe importante între acțiunea lui Robin de acum și cea din urmă cu trei ani, care îl făcuse s-o concedieze: de exemplu, nu speriase un suspect care să se ascundă după aceea. Și nici nu exista vreun semn, cel puțin nu în primele 24 de ore de după vizita ei, că familia Ricci sau azilul ar fi bănuit-o pe „Vanessa Jones" că nu ar fi cine pretinsese că este. Mai presus de orice (dar asta mai mult îl întărâta decât să-l liniștească), Robin era acum parteneră în cadrul firmei, nu un subcontractor de rang inferior. Pentru prima oară, Strike realiză faptul evident că, dacă drumurile lor s-ar fi despărțit vreodată, ar fi avut parte de o adevărată încurcătură legală și financiară. De fapt, n-ar fi fost foarte diferit de un divorț.

Nu voia să se departă de Robin, dar se înfuria și mai tare acum când înțelegea că el singur transformase un astfel de demers într-unul foarte dificil. Atmosfera dintre ei rămase încordată timp de două săptămâni după vizita ei la St Peter's, până când, în prima dimineață a lui august, Robin primi un mesaj laconic prin care Strike îi cerea să abandoneze noua ei tentativă de a se împrieteni cu asistenta lui ȘA și să se întoarcă la birou.

Când intră, îl găsi pe Strike la biroul dublu, cu fragmente din dosarul Bamborough al poliției întinse în fața lui. Strike ridică privirea, observă că ochii și părul ei au culoarea lor obișnuită și spuse abrupt:

— Tocmai au sunat clienții din cazul Alunecosului. Au pus capăt contractului, din lipsă de rezultate.

— O, nu, spuse Robin lăsându-se să cadă pe scaunul din fața lui. îmi pare rău, chiar m-am străduit cu asistenta Alunecosului...

— Iar Anna și Kim vor să discute cu noi. Am stabilit un apel conferință la ora 4.

— Doar nu...?

— Pun capăt lucrurilor? spuse Strike impasibil. Probabil. Se pare că un prieten le-a invitat în ultimul moment în vacanță în

Toscana. Vor să discute cu noi înainte să plece, pentru că pe 15 vor fi încă plecate.

Urmă o tăcere lungă. Strike nu părea să mai aibă nimic de spus și își reluă examinarea diverselor fragmente ale dosarului de caz.

— Cormoran, spuse Robin.

— Cee?

— Putem discuta despre St Peter's, te rog?

— Am spus tot ce aveam de spus.

Strike luă declarația lui Ruby Elliot despre cele două femei care se luptau în ploaie și se prefăcu că o citește iar.

— Nu despre faptul că m-am *dus* acolo, spuse Robin. Am spus deja...

— Ai spus că nu o să-l abordezi pe Ricci...

— Am fost „de acord" să nu mă apropii de Ricci, spuse Robin schițând în aer ghilimelele, așa cum și tu ai fost „de acord" cu Gregory Talbot să nu spui poliției de unde ai obținut acea rolă de film.

Foarte conștientă că Pat scrie la calculator în anticameră, Robin vorbea încet.

— Nu mi-am propus să te *sfidez;* dacă îți amintești, stabiliserăm că îl preiei tu, nu? Dar trebuia să acționăm și tu nu puteai. Dacă n-ai observat cumva, eu pot să mă deghizez mult mai bine decât tine.

— Asta nu contestă nimeni, spuse Strike, dând la o parte declarația lui Ruby Elliot și luând în locul ei descrierea lui Theo furnizată de Gloria. Ce mă supără, după cum *știi foarte bine,* e că nu mi-ai spus că te duci...

— Tu mă suni *pe mine* la fiecare trei secunde ca să-mi spui ce urmează să faci? Ești foarte mulțumit ca eu să lucrez din proprie inițiativă când îți con...

— Luca Ricci a făcut închisoare pentru că a băgat electrozi în organele genitale ale unor oameni, Robin! spuse Strike, abandonând orice pretenție că descrierea lui Theo se bucura de atenția lui.

— De câte ori o să discutăm despre asta? Tu crezi că mie mi-a făcut *plăcere* când Luca a intrat în cameră? Nu m-aș fi dus *niciodată* acolo dacă aș fi știut că o să apară pe neașteptate! Dar rămâne faptul că...

— ... nu e un fapt...

— ... dacă eu n-aș fi...

—... teoria asta...

— *Nueo teorie, Strike, fir-ar al naibii, e realitate, doar că ești tu îndărătnic.*

Robin își scoase mobilul din buzunarul de la spate și căută fotografia pe care o făcuse la a doua vizită la azil, care durase doar două minute și avusese drept scop fotografierea rapidă și fără martori a scrisului lui Luca Ricci din registrul vizitatorilor.

— Dă-mi biletul anonim, îi ceru ea lui Strike, întinzând mâna după hârtia albastră și boțită cu care plecaseră de la întâlnirea cu surorile Bayliss. *Uite.*

Le puse una lângă cealaltă, în fața spre Strike. Lui Robin similaritățile i se păreau incontestabile: amestecul straniu de majuscule și litere mici, toate distincte și separate, dar cu mici înfloriturile la fel de inutile și de ciudate ca sâsâitul nepotrivit al unui bărbat înalt, cu înfățișare periculoasă, a cărui piele era ciupită ca o portocală cojită parțial.

— Nu poți dovedi că e același scris după o fotografie, spuse Strike.

Știa că e nesuferit, dar tot nu-i trecuse furia.

— Analiza specialiștilor se bazează pe presiunea vârfului mai mult decât pe orice altceva.

— Bine atunci, spuse Robin, acum cu un nod dur de furie în gât.

Se ridică și ieși, lăsând ușa puțin întredeschisă. Strike o auzi prin deschizătură cum vorbește cu Pat, apoi clinchet de căni. Oricât de enervat ar fi fost, spera ca ea să-i aducă și lui o cană cu ceai.

Ușor încruntat, trase spre el mobilul lui Robin și biletul anonim și privi iar de la unul la altul. Robin avea dreptate, iar el, chiar dacă nu o recunoscuse, își dăduse seama din clipa în care ea îi arătase fotografia de pe telefon, când se întorsese de la St Peter's. Chiar dacă nu îi spusese lui Robin, Strike trimisese o fotografie cu biletul anonim și mesajul lui Luca Ricci din registrul vizitatorilor unui expert grafolog pe care îl găsise cu ajutorul contactelor lui din poliție. Femeia se ferise să dea un verdict imediat și categoric fără să aibă în fața ei mostrele originale, dar spusese că, din ce vedea, era „70-80% sigură că ambele fuseseră scrise de aceeași persoană".

— Scrisul rămâne la fel la distanță de 40 de ani? întrebase Strike.

— Nu întotdeauna, răspunsese experta. De obicei, te aștepți la schimbări. De cele mai multe ori, scrisul oamenilor se deteriorează odată cu vârsta din cauza factorilor fizici. Dispoziția poate să aibă și ea o influență. Cercetările mele tind să arate că scrisul se modifică cel mai puțin la cei care scriu rar, în comparație cu cei care scriu mult. Cei care scriu ocazional par să rămână la stilul pe care l-au adoptat când erau mici, posibil în școală. în cazul acestor două mostre, există cu siguranță trăsături distinctive care par să se fi păstrat din copilărie.

— Cred că se poate spune că ocupația tipului ăstuia nu implică foarte mult scris, spusese Strike.

Shanker îi spusese că Luca stătuse ultima oară la închisoare pentru că ordonase și supervizase înjunghierea cuiva. Victima fusese împunsă cu cuțitul în boașe și, printr-un miracol, supraviețuise, „da' n-o să mai aibă copii, amărâtul", îl informase Shanker pe Strike cu două seri în urmă. „Dacă i se scoală e un adevărat chin. Nici nu mai merită să trăiești după asta, nu? Am auzit că cuțitu' i-a despicat ou' drept — bine'nțeles, îl țineau la pământ..."

— N-am nevoie de detalii, spusese Strike.

Tocmai simțise o senzație neplăcută care urca de la propriile boașe spre piept.

Strike îl sunase pe Shanker cu un pretext oarecare, doar ca să vadă dacă pe la urechile vechiului său prieten ajunsese vreun zvon că Luca Ricci e preocupat că la azilul tatălui său apăruse o defectivă. Cum Shanker nu spusese nimic despre asta, Strike trebuise să conchidă că nimeni nu făcuse nicio astfel de aluzie.

Chiar dacă era o ușurare, nu era tocmai o surpriză. După ce se calmase, Strike fusese obligat să recunoască în sinea lui că sigur Robin scăpase basma curată. Tot ce știa despre Luca Ricci sugera că acesta n-ar fi lăsat-o niciodată să plece nevătămată dacă ar fi crezut că ea venise acolo ca să investigheze vreun membru al familiei sale. Poate că oamenii ale căror impulsuri întunecate sunt ținute sub control de conștiința lor, de prevederile legii, de normele sociale și de bunul simț nu cred că cineva poate fi atât de nesăbuit sau de prost încât să-i facă rău lui Robin într-o cameră de azil sau să o scoată din clădire cu un cuțit la spate. *N-ar îndrăzni să facă asta, cu martori peste tot în jur!* Dar teribila reputație a lui Luca avea la bază înclinația lui către violența sfidătoare, indiferent unde se afla sau cine privea. Luca acționa în virtutea unei ipotetice impunități, pe care putea să o și justifice. Pentru fiecare perioadă petrecută la

închisoare existau multe alte incidente care ar fi trebuit să-i aducă condamnarea, dar de care el reușise să scape prin intimidarea martorilor sau tiranizarea altora până își asumau vinovăția.

Robin reveni în birou cu o expresie împietrită, dar aducând două căni cu ceai. închise ușa cu piciorul, apoi puse ceaiul cel mai închis la culoare în fața lui Strike.

— Mersi, murmură el.

— Cu plăcere, răspunse ea țeapăn.

Se uită la ceas, în timp ce se așeza la loc. Mai aveau 20 de minute înaintea teleconferinței cu Anna și Kim.

— Nu putem, spuse Strike, să-i spunem Annei că noi credem că Luca Ricci a scris biletele anonime.

Robin se mulțumi să privească spre el.

— Nu ne permitem ca două femei drăguțe de clasă mijlocie să spună oamenilor în stânga și-n dreapta că Ricci a amenințat-o pe Margot și poate a și ucis-o, spuse Strike. Le-am pune în pericol, fără să mai vorbim de noi.

— Am putea cel puțin să arătăm mostrele unui expert?

— Le-am arătat, spuse el, explicându-i ce îi spusese femeia.

— De ce nu mi-ai...?

— Pentru că eram încă furios, spuse Strike sorbind din ceai.

Era exact așa cum îi plăcea lui, tare, dulce și de culoarea creozotului.

— Robin, realitatea e că, dacă ducem fotografia și biletul la poliție, fie că iese sau nu ceva, asta te-ar transforma într-o țintă. Ricci o să înceapă să cerceteze cine ar fi putut să-i fotografieze scrisul din registrul vizitatorilor. Nu i-ar lua mult timp ca să ne găsească.

— El avea 22 de ani când a dispărut Margot, spuse Robin încet. Era suficient de mare și de solid ca să răpească o femeie. Avea contacte care să-l ajute să se debaraseze de un cadavru. Betty Fuller crede că persoana care a scris biletele era ucigașul și se teme și azi să spună cine a fost. Asta i-ar implica și pe fiu, și pe tată deopotrivă.

— De acord cu toate astea, spuse Strike, dar e timpul să luăm în considerare realitatea. Nu avem resursele de a ne pune cu crima organizată. Faptul că te-ai dus la St Peter's a fost suficient de nesăbuit...

— Poți să-mi explici de ce e nesăbuit când mă duc eu, dar nu și când tu faci asta? întrebă Robin.

Strike se blocă pentru o clipă.

— Pentru că am mai puțină experiență? spuse Robin. Pentru că tu crezi că o s-o fac de oaie sau o să mă panichez? Sau că nu pot să iau decizii rapide?

— Nimic din toate astea, recunoscu Strike cu mare greutate..

— Păi, atunci...

— Pentru că eu am șanse de supraviețuire mai mari decât tine dacă Luca Ricci mă atacă cu o bâtă de baseball, bine?

— Dar Luca nu atacă oamenii cu bâte de baseball, spuse Robin judicios, îi atacă cu cuțite, electrozi și acid, și nu văd cum ai putea tu să reziști mai bine decât mine la astea. Adevărul e că preferi să-ți asumi riscuri pe care nu vrei să mi le asum eu. Nu știu dacă asta se datorează lipsei de încredere în mine sau cavalerismului, ori una o implică pe cealaltă...

— Uite ce e...

— Nu, uite *tu* ce e, spuse Robin. Dacă ai fi fost recunoscut acolo, toată agenția ar fi avut de suferit. Am citit despre Ricci, nu sunt tâmpită. Nu-i vânează doar pe oameni personal. La fel de des, le vânează familiile și cunoscuții, ba chiar și *animalele.* îți place sau nu, există locuri în care eu pot intra mai ușor decât tine. Ies mai puțin în evidență, mă deghizez mai ușor, iar oamenii au mai multă încredere în femei decât în bărbați, mai ales în prezența copiilor sau bătrânilor. Dacă nu m-aș fi dus la St Peter's, n-am fi știut *nimic* din toate astea...

— Era mai bine să nu știm, se răsti Strike. Shanker mi-a spus acum luni bune „Dacă Mucky Ricci e răspunsul, atunci nu mai pui întrebarea". Același lucru e valabil și pentru Luca, din plin.

— Nu cred că vrei să spui asta. Sunt sigură. Niciodată nu ai ales să nu știi.

Avea dreptate, dar Strike nu voia să recunoască. De fapt, unul dintre lucrurile care făcuseră ca furia lui să continue să mocnească de-a lungul ultimelor două săptămâni era că știa că poziția lui era lipsită de logică. Dacă tot consideraseră că e necesar să afle informații despre familia Ricci, trecuseră la fapte și, așa cum demonstrase Robin, ea fusese cea mai potrivită pentru această misiune. Deși îl irita că Robin nu îl anunțase ce are de gând să facă, Strike știa foarte bine că, dacă ea ar fi făcut-o, el s-ar fi opus, din dorința imposibil de justificat de a o feri de pericole, iar în cazul acesta concluzia logică era că ea nu avea ce să caute în meseria

asta. Strike voia ca Robin să fie deschisă și directă cu el, dar știa că tocmai din cauză că el era atât de incoerent când venea vorba ca ea să-și asume riscuri fizice, Robin nu fusese onestă în privința intențiilor ei. își făcea reproșuri de fiecare dată când se uita la cicatricea lungă de pe antebrațul lui Robin, chiar dacă greșeala care dusese la acel atac fusese în întregime a ei. Strike știa prea multe despre trecutul ei; relația devenise prea personală: nu voia să o viziteze iar la spital. Avea exact acea senzație iritantă de responsabilitate care îl determina să rămână în continuare singur, dar fără niciuna dintre plăcerile compensatorii. Robin nu era vinovată de nimic din toate acestea, dar el avusese nevoie de două săptămâni ca să poată vedea limpede situația.

— Bine, murmură el în cele din urmă. Nu aș alege să nu știu.

Strike făcu un efort uriaș.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulțumesc, spuse Robin, deopotrivă uimită și încântată.

— Dar putem conveni — te rog? — ca pe viitor să discutăm despre lucrurile astea...

— Dacă te-aș fi întrebat...

— Da, probabil că aș fi spus nu, și n-aș fi avut dreptate, iar data viitoare o să țin cont de asta, bine? Dar, după cum îmi reamintești întruna, suntem parteneri, așa că aș fi recunoscător dacă...

— Bine, spuse Robin. Da. O să discutăm. îmi pare rău că n-am făcut-o. în clipa aceea, Pat bătu la ușă și o deschise câțiva centimetri.

— Vă caută o doamnă Phipps și o doamnă Sullivan la telefon.

— Fă-ne legătura, te rog, spuse Strike.

Robin îl lăsă pe Strike să vorbească cu Anna și Kim, cu senzația că asistă la anunțarea unor vești medicale proaste. Strike le explică riguros celor două fiecare interviu pe care agenția îl întreprinsese în ultimele 11 luni și jumătate, comunicându-le secretele descoperite de el și Robin și concluziile probabile la care ajunseseră.

Le dezvălui că Irene Hickson avusese o scurtă relație cu fostul iubit al lui Margot și că amândoi mințiseră în privința asta, explicând apoi că probabil Satchwell fusese îngrijorat că Margot ar fi putut să informeze autoritățile despre modul în care murise sora lui, că Wilma, femeia de serviciu, nu pusese niciodată

piciorul în Broom House și că povestea cu plimbarea lui Roy era aproape cu certitudine falsă, că biletele de amenințare fuseseră reale, dar (Strike îi aruncă o privire lui Robin) nu reușiseră să-l identifice pe autor, că Joseph Brenner fusese un personaj mai dezagreabil decât își dăduseră seama ceilalți, dar că nu avea nicio legătură cu dispariția lui Margot, că Gloria Conți, ultima persoană care o văzuse pe Margot în viață, locuia în Franța și nu voia să discute cu ei și că Steve Douthwaite, pacientul suspect al lui Margot, dispăruse fără urmă. în sfârșit, le spuse că ei credeau că identificaseră camioneta care se îndepărta de Clerkenwell Green în goană în seara dispariției lui Margot și că erau convinși că nu fusese cea a lui Dennis Creed.

Singurul sunet care întrerupse tăcerea, după ce Strike încetă să mai vorbească, fu zumzetul slab pe care îl scotea boxa de pe biroul lui, care dovedea că apelul continuă. în timp ce aștepta ca Anna să vorbească, Robin își dădu seama dintr-odată că are ochii plini de lacrimi. își dorise atât de mult să descopere ce se întâmplase cu Margot Bamborough.

— Ei... am știut că o să fie dificil, spuse în cele din urmă Anna. Dacă nu imposibil.

Robin își dădea seama că Anna plânge și ea. Se simți nenorocită.

— îmi pare rău, spuse Strike formal. îmi pare foarte rău că n-am putut să vă dăm vești mai bune. însă Douthwaite continuă să prezinte un interes real și...

— Nu.

Robin recunoscu negația categorică a lui Kim.

— Nu, îmi pare rău, spuse psihologa. Am convenit un an.

— De fapt, mai sunt două săptămâni, spuse Strike, și dacă...

— Aveți vreun motiv să credeți că îl puteți găsi pe Steve Douthwaite în următoarele două săptămâni?

Ochii ușor injectați ai lui Strike se întâlniră cu cei înlăcrimați ai lui Robin.

— Nu, recunoscu el.

— Cum am spus în e-mail, noi suntem pe punctul de a pleca în vacanță, spuse Kim. în absența descoperirii efective a rămășițelor lui Margot, era normal să încercați o abordare diferită, să apară încă o persoană care ar putea să știe ceva și, cum am spus la început, noi nu avem banii și, sincer vorbind, nici rezistența

emoțională s-o ținem așa la nesfârșit. Cred că e mai bine — mai sănătos — să acceptăm că ați făcut tot posibilul și să vă mulțumim pentru eforturile pe care, în mod evident, le-ați depus. încercarea chiar a meritat, chiar dacă — vreau să spun, Anna și Roy n-au mai avut de ani de zile o relație atât de bună, grație vizitei voastre. Roy o să se bucure să afle că femeia de serviciu a recunoscut că el nu era în stare să meargă în ziua aceea.

— Ei, asta e bine, spuse Strike. Doar că îmi pare rău că...

— Am știut, spuse Anna cu voce șovăitoare, că o să fie... aproape imposibil. Măcar știu că am încercat.

După ce Anna închise, în cameră se așternu tăcerea. în cele din urmă, Strike spuse „Trebuie să merg la baie", se ridică și ieși din cameră.

Robin se ridică și ea și începu să strângă paginile fotocopiate din dosarul poliției. Nu-i venea să creadă că totul se sfârșise. După ce aranjă documentele într-un teanc ordonat, se așeză și începu să le răsfoiască încă o dată, știind că spera să dea peste ceva — orice — care fusese trecut până atunci cu vederea.

Din declarația dată de Gloria Conți lui Lawson:

Era o femeie scundă, îndesată și cu pielea închisă la culoare care semăna cu o țigancă. Mi s-a părut că are mai puțin de 20 de ani. A venit singură și a spus că are dureri mari. A spus că o cheamă Theo. N-am înțeles numele de familie și nu i-am cerut să-l repete pentru că mi s-a părut că are nevoie urgentă de îngrijire medicală. Se ținea cu mâinile de abdomen. I-am spus să aștepte și m-am dus să-l întreb pe dr. Brenner dacă vrea să o consulte, deoarece dr. Bamborough încă era cu niște pacienți.

Din declarația dată de Ruby Elliot lui Talbot:

Le-am văzut lângă o cabină telefonică, două femei care se luptau cumva una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină de ploaie, se sprijinea de cea scundă, care purta o glugă de ploaie din plastic. Mie mi s-a părut că sunt femei, dar nu le-am văzut fețele. Mi s-a părut că una încerca s-o facă pe cealaltă să meargă mai repede.

Din declarația dată de Janice Beattie lui Lawson:

îl cunoșteam pe dl Douthwaite de când fusese agresat la bloc, dar n-aș putea spune că eram prieteni. însă mi-a spus cât de supărat era că prietena lui se sinucisese. Mi-a spus că are migrene. Eu am crezut că e din cauza tensiunii. Știam că a crescut în asistență maternală, dar nu mi-a spus niciodată numele niciuneia dintre mamele lui adoptive. Mi-a vorbit despre dr. Bamborough o singură oară, când mi-a spus că s-a dus la ea pentru migrene. Nu mi-a spus că pleacă din Percival House. Nu știu unde s-a dus.

Din a doua declarație dată de Irene Hickson lui Lawson:

Chitanța anexată dovedește că în după-amiaza respectivă eram pe Oxford Street. Regret profund faptul că n-am fost sinceră în privința locului în care mă aflam, dar mi-a fost rușine că mințisem pentru a obține o după-amiază liberă.

Și, dedesubtul declarației, copia chitanței lui Irene: Marks&Spencer, trei articole cu un cost total de 4,73 lire.

Din declarația dată de Joseph Brenner lui Talbot:

Am plecat de la cabinet la ora obișnuită, deoarece îi promisesem surorii mele că ajung acasă la timp pentru cină. Dr. Bamborough a acceptat cu amabilitate să consulte pacienta de urgență, deoarece avea întâlnire mai târziu cu o prietenă în zonă. Nu am idee dacă dr. Bamborough avea probleme personale. Relația noastră era una strict profesională. Nu am cunoștință ca vreo persoană să fi vrut să-i facă rău. îmi amintesc că unul dintre pacienții ei îi trimisese o cutie mică cu bomboane de ciocolată, dar nu știu sigur dacă acesta era Steven Douthwaite. Nu îl cunosc pe dl Douthwaite. îmi amintesc că dr. Bamborough a părut nemulțumită când Dorothy i-a întins cutia cu bomboane și că i-a cerut Gloriei, recepționera, să o arunce imediat la gunoi, chiar dacă ulterior le-a scos chiar ea din coș. îi plăceau foarte mult dulciurile.

Strike reveni în birou și aruncă o bancnotă de cinci lire pe masă, în fața lui Robin.

— Ce e asta?

— Am pus un pariu, spuse el, dacă o să prelungească sau nu

anul dacă avem indicii nesoluționate. Eu am spus că da. Tu ai spus că nu.

— Nu iau banii, spuse Robin, lăsând bancnota unde era. Mai sunt două săptămâni.

— Tocmai au...

— Au plătit până la sfârșitul lunii. Eu nu mă opresc.

— Nu ți-am explicat suficient de clar? spuse Strike, încruntându-se la ea. îl lăsăm în pace pe Ricci.

— Știu, spuse Robin.

Se uită din nou la ceas.

— Peste o oră trebuie să-l înlocuiesc pe Andy. Trebuie să plec.

După plecarea ei, Strike băgă hârtiile fotocopiate înapoi în cutiile vechiului dosar al poliției, aflate în continuare sub birou, apoi se duse în anticameră, unde Pat stătea cu țigara electronică între dinți, ca întotdeauna.

— Am pierdut doi clienți, îi spuse el. Cine urmează pe lista de așteptare?

— Fotbalistul ăla, spuse Pat, deschizând pe monitor un dosar criptat ca să-i arate lui Strike un nume bine-cunoscut. Și dacă vrei să-i înlocuiești pe amândoi, mai e femeia aia fițoasă care are un chihuahua.

Strike ezită.

— Deocamdată luăm doar fotbalistul. îl poți suna pe asistentul lui ca să-i spui că sunt disponibil mâine oricând să preiau detaliile?

— E sâmbătă, spuse Pat.

— Știu, zise Strike. Eu lucrez în weekend și mă îndoiesc că el vrea să fie văzut că vine aici. Spune-i că sunt bucuros să mă duc eu la el.

Se întoarse în birou și ridică fereastra, lăsând să intre aerul după-amie- zii plin de gaze de eșapament și de mirosul specific al Londrei de cărămidă caldă, funingine și, astăzi, un ușor iz de frunze, copaci și iarbă. Tentat să-și aprindă o țigară, se abținu din considerație față de Pat, pentru că el îi ceruse să nu fumeze la birou. I se părea că dacă biroul miroase ca o scrumieră lasă o impresie proastă, pentru că zilele acestea clienții erau aproape toți nefumători. Se aplecă peste pervaz și se uită la clienții barurilor și magazinelor de vineri seara, care mergeau în sus și în jos pe Denmark Street, ascultând cu o ureche conversația lui Pat cu asistentul fotbalistului din Premier Lea- gue, dar

gândindu-se mai ales la Margot Bamborough.

Știuse de la bun început că șansele de a afla ce i se întâmplase acesteia erau foarte mici, dar când trecuseră 50 de săptămâni? își aminti tot timpul petrecut cu Joan în Cornwall și ceilalți clienți care veniseră și plecaseră și se întrebă dacă ar fi reușit să afle ce se întâmplase cu Margot Bamborough în cazul în care niciunul dintre aceste lucruri nu le-ar fi stat în cale. Oricât de tentant ar fi fost să dea vina pe ceea ce le distrăsese atenția, credea că rezultatul ar fi fost același. Poate că Luca Ricci era răspunsul pe care nu aveau să-l poată admite niciodată. Un răspuns plauzibil, din multe puncte de vedere: misiune executată de profesioniști, dintr-un motiv de nepătruns al lumii interlope, deoarece Margot se apropiase prea mult de vreun secret sau intervenise în afacerile gangsterilor. *Las-o în pace pe fata mea...* Margot fusese genul care ar fi sfătuit o striperiță, o prostituată, o actriță porno sau o dependentă de droguri să aleagă un alt fel de viață, să depună mărturie împotriva bărbaților care abuzau de ea...

— Mâine la unsprezece, spuse Pat hârșâit din spatele lui. Acasă la el. Ți-am lăsat adresa pe birou.

— Mulțumesc mult, spuse el întorcându-se ca să o vadă deja gata de plecare.

Era ora 5. Pat păru vag surprinsă să-l audă mulțumind, dar de când Robin strigase la el din cauză că era grosolan cu Pat, Strike făcea un efort conștient să fie mai politicos cu secretara. Pat ezită o clipă, cu țigara electronică între dinții îngălbeniți, apoi o scoase și spuse:

— Robin mi-a spus ce-a făcut Morris. Ce i-a trimis.

— Da, zise Strike, un jegos.

— Da, încuviință Pat cercetându-1 cu atenție ca și cum ar fi văzut ceva ce nu se așteptase să găsească. Groaznic. Și mi-amintea întotdeauna de Mei Gibson în tinerețe, adăugă ea, luându-1 prin surprindere.

— Serios?

— Aspectul e ceva ciudat. Te induce în eroare.

— Presupun.

— Tu semeni bine cu primul meu soț, îi spuse Pat.

— Zău? spuse Strike uimit.

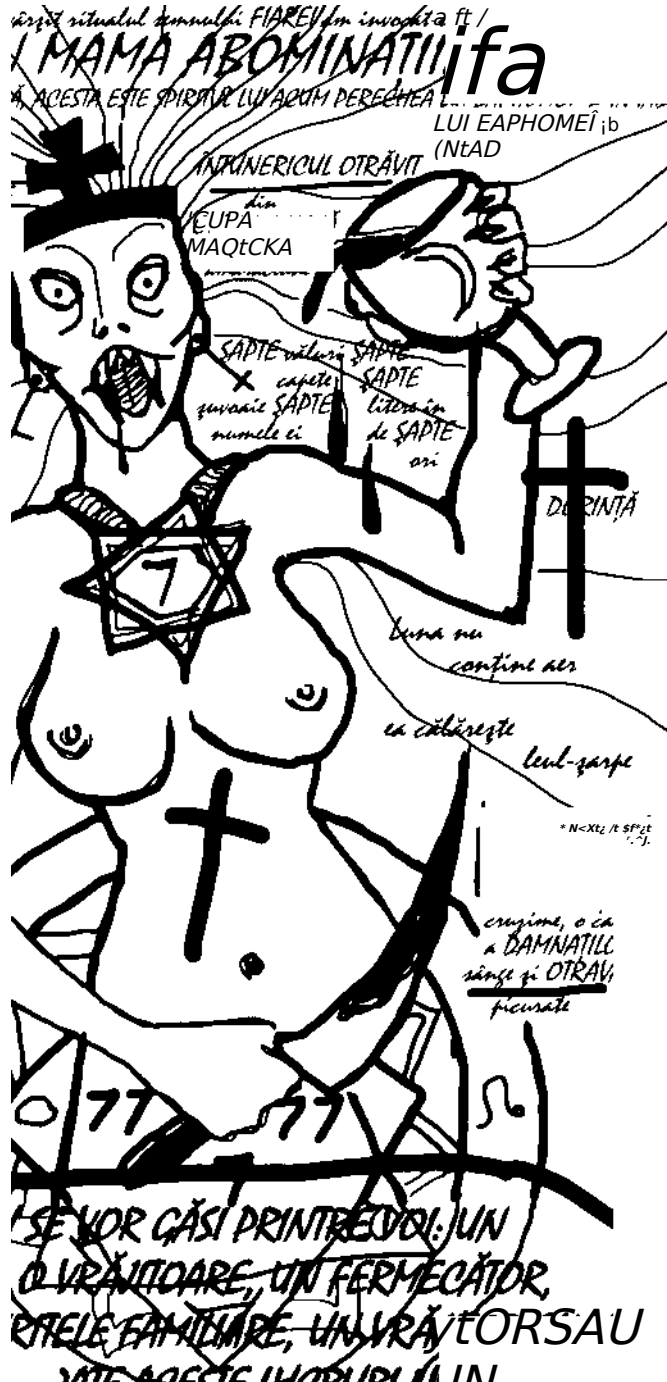
MAMA ABOMINATIILi
ACESTA ESTE SPIRITUL LUI ADAM PEREGHEA
LUI EAPHOMEÎ ¡b
(NtAD
ÎNTÎNERICUL OTRĂVIT
din
CUPA
MAQtCKA
ŞAPTE
ŞAPTE
ŞAPTE
ŞAPTE
ŞAPTE
ori
bună nu
conține aer
ea călărește
leul-zarpe
cruzime, o ca
a DAMNAȚILC
sânge și OTRAV
ÎNCĂ
UN
'UfAcnecA
h

— Da. Ei... Am plecat. Weekend plăcut.
— La fel, spuse Strike.

Așteptă până când pașii ei se stinseră pe scara metalică, apoi își scoase țigările, își aprinse una și se întoarse în birou, unde fereastra era în continuare deschisă. Scoase o scrumieră veche din sertarul biroului și carnetul de piele al lui Talbot din sertarul de sus al fișetului și se instală pe scaunul lui obișnuit, ca să-l mai răsfoiască încă o dată. Se opri la ultima pagină.

Acordase întotdeauna doar o atenție superficială ultimelor însemnări ale lui Talbot, în parte din cauză că atunci când ajunsese la ele deja nu mai avea răbdarea, în parte pentru că erau printre cele mai confuze și incoerente părți ale notițelor. Dar în seara aceasta, avea un motiv melancolic să examineze ultima pagină a carnetului lui Talbot, pentru că și el, Strike, ajunsese la sfârșitul cazului. Așa că examină desenul demonului pe care Talbot credea că îl invocase înainte de sosirea ambulanței care urma să-l ia: spiritul lui Margot Bamborough, întors din cine știe ce plan astral ca să-l bântuie sub forma lui Babalon, Mama Abominațiilor.

Nu mai exista nicio presiune de a înțelege. Strike își defocaliză mintea așa cum și-ar fi relaxat ochii pentru a vedea mai bine una dintre acele imagini aparent tridimensionale ascunse într-un model care pare a fi plat. Ochii lui alunecară peste expresiile și fragmentele pe care Talbot și le amintise distorsionat din scrierile lui Crowley și din consultarea cărților de tarot Thoth. în timp ce examina imaginea demonului cu sâni mari, pe a cărui burtă Talbot desenase apoi, pocăit, o cruce creștină, își aminti cuvintele lui Robin din urmă cu atât de multe luni, la Hampton Court Palace, despre atracția pe care o exercitau miturile și simbolurile și ideea unui inconștient colectiv plin de arhetipuri. Demonul acesta și expresiile disparate care i se păruseră pertinente lui Talbot, în starea lui psihotică, izvorâseră din subconștientul polițistului: era prea ușor, prea simplu, să dai vina pe Crowley și Lévy pentru ceea ce decisese să rețină mintea lui Talbot. Asta generase ea, într-un ultim spasm de nebunie, în încercarea finală de a găsi o soluție. *Șapte văluri, șapte capete, șapte șuvoaie. Dorință și droguri stranii. Șapte la gâtul ei. întunericul otrăvit al LUNII NEGRE. Sânge și păcat. Ea călărește leul-șarpe.*

Strike apropie lampa de pagină, ca să poată examina mai atent desenul. își imagina el sau o parte dintre aceste însemnări nebunești indicau faptul că Talbot observase aceeași coincidență ciudată pe care o observase și Strike, după discuția cu surorile Bayliss? în timp ce își muta privirea de la un fragment al textului mistic la altul, lui Strike i se păru că vede nu doar un credincios penitent care încerca să se căiască pentru că se lăsase înghițit de vrăjitorie, ci și ultimul efort disperat al unui detectiv bun care încerca să salveze indiciile din haos și rațiunea din nebunie.

63

Și hotărând într-un sfârșit să meargă mai departe,
Până ce-un capăt de un fel sau alt vor fi-ntâlnit,
Luară calea ce li se păru cea mai deșartă, Ce-ar fi putut să ducă dincolo de labirint...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

în următoarele două săptămâni, Robin observă că *Astrologia 14* a lui Steven Schmidt, cartea cumpărată de la second-hand pe care ea o lăsase la birou, își schimba întruna locul. într-o dimineață era deasupra fișetului, acolo unde o lăsase, câteva zile mai târziu pe jumătatea de birou a lui Strike, iar seara următoare lângă ceainic. La fel, diverse părți din dosarul poliției despre cazul Bamborough apăreau și dispăreau întruna, în timp ce carnetul legat în piele al lui Talbot dispăruse din fișet și, bănuia ea, ajunsese în apartamentul lui Strike de la mansardă.

Agenția era, din nou, foarte ocupată. Noul client, un fotbalist din Premier League, băgase două milioane de lire într-o propunere de club de noapte care nu se mai materializase. Partenerul lui din această întreprindere dispăruse acum, cu banii. Fotbalistul, pe care Barclay îl poreclise, fără milă, Fraierul, se temea de expunerea în presă aproape la fel de mult ca de pierderea banilor.

între timp, iubitul domnișoarei Jones continua să ducă o viață iritant de cuminte, dar ea părea mulțumită să continue să plătească facturile agenției atâta timp cât Strike suporta apelurile ei telefonice bisăptămânale. în timpul acestor așa-zise discuții de

informare, domnișoara Jones îi comunica lui Strike toate problemele ei și făcea aluzii străvezii că o invitație la cină ar fi fost acceptată cu încântare.

Acestor clienți, sărindu-i pe cei aflați pe lista de așteptare, li se adăugase Șeful Alunecosului, pe care consiliul de administrație îl forțase să se pensioneze anticipat. într-o dimineață, ȘA veni în Denmark Street în căutarea lui Barclay, care îi lăsase lui Elinor Dean datele lui de contact. Spre surpriza lui Strike, pensionarea anticipată nu părea să-l fi împins spre disperare, ci să-l fi eliberat.

— Dacă-ți vine să crezi, chiar mă gândeam să mă sinucid cu câteva luni în urmă, îi spuse el lui Strike. Dar acum am scăpat de sub controlul acelui nemernic. I-am spus soției mele despre Elinor...

— I-ai spus? întrebă Strike surprins.

— Și ea a fost foarte înțelegătoare, spuse ȘA. în căsnicia mea anterioară, ăă... nevoile mele erau satisfăcute de fosta mea soție, dar după ce ne-am despărțit... în orice caz, Porția și cu mine am discutat despre tot și ea e perfect de acord ca aranjamentul meu cu Elinor să continue, cât el nu presupune infidelitate.

Strike își ascunse expresia în spatele cănii. Nu-i era deloc greu să-și imagineze că Porția, cu unghiile ei de câțiva centimetri și părul aranjat de profesioniști, vacanțe de trei ori pe an, cârd negru American Express și casă cu șase dormitoare și piscină în West Brompton, prefera ca altcineva să-i schimbe scutecele lui ȘA.

— Nu, singurul lucru pe care mi-1 doresc *acum,* spuse ȘA, în timp ce o privire dură îi înlocuia zâmbetul satisfăcut, e ca acel nemernic alunecos să primească ce merită. Și sunt dispus să plătesc pentru asta.

Așa că agenția reluă supravegherea atât a Alunecosului, cât și a asistentei lui.

Prin urmare, din cauza celor trei cazuri solicitante, tot restul lunii cei doi parteneri comunicară mai mult prin telefon. Drumurile lor se întâlniră, în sfârșit, într-o după-amiază de joi de la sfârșitul lui august, când Strike intră în birou în timp ce Robin se pregătea să plece.

Pat, care asculta radioul în timp ce plătea o serie de facturi, se oferi să-l închidă când îl văzu pe Strike, a cărui atenție fusese atrasă de rochia albastră mulată pe care o purta Robin.

— Nu, e în regulă, spuse el. E plăcut să auzi puțină muzică.

— Cormoran, putem să vorbim puțin înainte să plec? întrebă Robin, făcându-i semn să vină în birou.

— ... urmează, pe lista noastră cu o sută de hituri din anii '70, o melodie clasică de la Middle of the Road, trupa minune cu un singur hit: Chirpy Chirpy Cheep Cheep...

— Unde te duci? spuse Strike închizând ușa spre anticameră.

Petrecuse mare parte a nopții precedente în picioare, urmărindu-1 pe Alunecos cum bea și prizează cocaină într-un club de noapte, iar astăzi, în mașină, verificând diferitele adrese pe care partenerul de afaceri al Fraierului le folosise în ultimii doi ani. Neras și simțind că-1 doare tot corpul, Strike scoase un mormăit de ușurare când se prăbuși pe scaunul lui obișnuit.

— La Vintry, un bar din City, spuse Robin. Gemma o să se ducă acolo mai târziu, Andy a auzit-o aranjând asta. Sper să fie cu prietenele ei. O să încerc să mă infiltrez cumva în grup.

Gemma era asistenta Alunecosului. Prin ușa acum închisă se auzeau acordurile unei melodii săltărețe de la radio, cu același vers stupid *Unde a plecat mama ta?*

— încă lucrezi la cazul Bamborough, nu-i așa? întrebă Robin.

— Reluam doar câteva lucruri, recunoscu Strike.

-Și?

— Și nimic. E ca un labirint. în clipa în care începe să mi se pară că ajung undeva, dau un colț și nimeresc într-o fundătură. Sau mă trezesc de unde am plecat. De ce pari atât de încântată?

— Mă bucur că n-ai renunțat, spuse Robin.

— N-o să mai spui asta când o să mă ia salvarea ca să mă ducă la același azil ca pe Bill Talbot. Nu vreau să mai aud în viața mea de zodii... Unde *naiba* e Douthwaite? Ce i s-a întâmplat?

— Crezi că...?

— Cred că e al naibii de dubios, așa am crezut întotdeauna. Alibiul lui e egal cu zero. Apoi își schimbă numele. Apoi, cum ai descoperit tu, altă femeie tânără moare în apropierea lui — animatoarea aia înecată. Apoi el dispare iar.

Strike bătu darabana în birou.

— Dacă aș putea vorbi cu Douthwaite, spuse el, atunci aș renunța.

— Serios? spuse Robin.

Strike se uită la ea, apoi întoarse privirea, încruntat. Robin arăta foarte sexy în acea rochie albastră, pe care el n-o mai văzuse.

— Da, dacă aș putea vorbi cu Douthwaite, asta mi-ar ajunge.
— *Noaptea trecută am auzit-o pe mama cântând o melodie...*
— Și poate cu Gloria Conți, spuse Strike.
— *Când m-am trezit dimineață, mama nu mai era...*
— Și Creed, spuse Strike. Aș vrea să discut cu Dennis Creed.

Robin simți un mic fior de însuflețire. Mai devreme primise un e-mail prin care era anunțată că până la sfârșitul zilei se va lua o decizie referitoare la posibilitatea reintervievării lui Creed.

— Trebuie să plec, zise ea. Gemma ar trebui să ajungă acolo la 6.

Cu mâna pe clanță, adăugă:

— A fost frumos din partea ta să o lași pe Pat să asculte în continuare la radio.

— Da, mă rog, spuse Strike dând din umeri. încerc să fiu prietenos.

în timp ce Robin își îmbrăca haina în anticameră, Pat spuse:

— îți vine foarte bine culoarea asta.

— Mersi. E destul de veche. E o minune că mai intru în ea după câtă ciocolată am mâncat în ultima vreme.

— Crezi că el ar vrea un ceai?

— Cu siguranță, spuse Robin surprinsă.

Se părea că Strike nu era singurul care încerca să fie prietenos.

— Aaah, îmi plăcea enorm asta, spuse Pat.

Primele acorduri ale lui Play That Funky Music umplură biroul și, în timp ce cobora scările, Robin o auzi pe Pat cântând odată cu melodia, cu vocea ei baritonală hârșâită:

> *Cândva am fost un cântăreț de funk, într-o trupă de rock and roii...*

Vintry, unde Robin ajunse 20 de minute mai târziu, se afla lângă stația de metrou Cannon Street, în centrul cartierului financiar, și era exact tipul de local care i-ar fi plăcut enorm fostului ei soț. Modern într-un mod nepretențios și convențional, cu dotări de lux și un amestec elegant de grinzi de oțel, geamuri mari și podele de lemn, Vintry te ducea cu gândul la un birou open-space, în ciuda barului lung cu scaune căptușite. Exista și un detaliu excentric bizar, cei doi iepuri împăiați de pe un pervaz care aveau pistoale de jucărie și șepci de vânătoare, dar în general, un aer de armonie bej plină de bun gust învăluia clientela, formată mai ales din bărbați la costum. După terminarea zilei de muncă, se adunau aici în grupuri

mici, bând și râzând împreună, citind ziare pe telefon sau studiind puținele femei prezente — iar lui Robin i se părea că acești bărbați emană nu doar încredere, ci și mulțumire de sine. Primi mai multe priviri apreciative în timp ce se strecura printre agenți de bursă, bancheri și traderi în drum spre bar.

Privi în jurul ei cu atenție și deduse că Gemma nu ajunsese încă, așa că ocupă un scaun gol de la bar și comandă o apă tonică, prefăcându-se că citește știrile zilei pe telefon doar ca să evite privirile insistente a doi bărbați tineri din dreapta ei, dintre care unul părea hotărât s-o facă să ridice ochii, fie și doar pentru a stabili de unde venea râsul iritant ca un nechezat. în stânga ei, doi bărbați mai în vârstă discutau despre iminentul referendum pentru independența Scoției.

— Sondajele nu sunt deloc clare, spuse primul bărbat. Sper că știe ce face Cameron.

— Trebuie să fie nebuni să facă asta. Nebuni de legat.

— Nebunia oferă și oportunități — cel puțin unora, spuse primul bărbat. îmi amintesc când eram în Hong Kong — ah, cred că s-a eliberat masa noastră...

Cei doi plecară spre masa lor. Robin privi din nou în jur, evitând cu grijă ochii tânărului cu râs nechezat, și o pată purpurie îi atrase atenția în celălalt capăt al barului. Gemma sosise și era singură, încercând să atragă atenția barmanului. Robin coborî de pe scaunul ei de bar și se duse cu paharul în mână la Gemma, al cărei păr lung și închis la culoare îi cădea în bucle țigănești până la mijlocul spatelui.

— Salut — Linda?

— Ce? spuse Gemma uimită. Nu, scuze.

— Ah, spuse Robin cu o expresie descurajată. Poate am greșit barul. Barul ăsta mai are și alte locații?

— N-am idee, scuze, spuse Gemma în continuare cu mâna ridicată, încercând să-i atragă atenția barmanului.

— A spus că o să poarte roșu, spuse Robin, privind în jur la oceanul de costume.

Gemma o privi, ușor interesată.

— întâlnire pe neve?

— Aș vrea eu, spuse Robin dându-și ochii peste cap. Nu, e prietena unei prietene care crede că ar putea să existe un post disponibil la Winfrey and Hughes. Femeia mi-a spus că e dispusă să

discutăm la un pahar.

— Winfrey and Hughes? Dar acolo lucrez eu.

— Cred că glumești! spuse Robin râzând. Hei — nu cumva ești Linda, nu? Și te prefaci că ești altcineva pentru că nu-ți place aspectul meu sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse cealaltă femeie zâmbind. Eu sunt Gemma.

— Aha. Și te întâlnești cu cineva, sau...?

— Așa ar trebui, spuse Gemma, da.

— Te superi dacă stau cu tine? Doar până când ajung ei? Dincolo îmi aruncau niște priviri destul de libidinoase.

— Mie îmi spui? replică Gemma, în timp ce Robin se cocoța pe scaunul de lângă ea.

Barmanul se îndrepta acum spre un bărbat cu costum în dungi și păr grizonant care tocmai sosise.

— Hei, strigă Robin.

Cinci-șase oameni de afaceri întoarseră capetele spre ea, ca și barmanul.

— Ea a fost prima, spuse Robin arătând spre Gemma, care râse iar.

— Uau, spuse ea. Nu te joci deloc, nu-i așa?

— N-are niciun rost, nu? spuse Robin sorbind din apa tonică.

își întărise subtil accentul de Yorkshire, așa cum făcea adesea când voia să pară mai îndrăzneață și mai impertinentă decât era în realitate.

— Tre' să iei controlul, altfel te calcă în picioare.

— Ai dreptate aici, oftă Gemma.

— Dar la Winfrey and Hughes nu e așa, nu? spuse Robin. Plin de labagii?

— Păi...

în clipa aceea, barmanul se apropie să ia comanda Gemmei. După ce primi un pahar mare cu vin roșu, asistenta luă o înghițitură și spuse:

— E în regulă, de fapt. Depinde în ce departament lucrezi. Eu sunt asistenta unuia dintre mahări. E o muncă interesantă.

— E un tip drăguț? întrebă Robin în treacăt.

Gemma sorbi de mai multe ori din vin, după care spuse:

— E... în regulă. E mai bine cu răul cu care te-ai obișnuit, nu așa se spune? îmi plac slujba și compania. Am un salariu superb și o

grămadă de prieteni acolo... ah, la naiba...

îi alunecase poșeta de pe scaun. Când Gemma se aplecă să și-o ridice, Robin, a cărei privire cutreiera panorama de crem, gri și bej din fața ei, îl zări dintr-odată pe Saul Morris.

Tocmai intrase în bar, în costum și cu cămașa descheiată la gât, având un zâmbet extraordinar de încrezut. Morris privi în jur, le zări imediat pe Gemma și pe Robin din cauza culorilor aprinse ale rochiilor lor și încremeni. Timp de câteva clipe, el și Robin se holbară pur și simplu unul la celălalt; apoi Morris se întoarse brusc și ieși grăbit din bar.

Gemma se instală înapoi pe scaun, cu poșeta recuperată în poală. Mobilul pe care îl lăsase pe tejghea se aprinse.

— Andy? spuse Gemma, răspunzând imediat. Da... nu, eu sunt deja aici...

Urmă o tăcere lungă. Robin auzea vocea lui Morris, care vorbea pe același ton lingușitor cu care încercase să o convingă pe ea să se culce cu el, cu toate acele glume puerile și „te-am supărat cumva".

— Bine, spuse Gemma cu o expresie dură. Bine. O să... eu o să-ți șterg numărul din telefon și aș vrea și tu... nu, de fapt, eu... ah, *du-te dracu'l*

Gemma închise, roșie toată și cu buzele tremurând.

— De ce, spuse ea, vor întotdeauna să le spui că sunt băieți de treabă, după ce se poartă ca niște căcați?

— M-am întrebat și eu asta de multe ori, spuse Robin cu accentul de Yorkshire. Prietenul?

— Da, spuse Gemma, zguduită. De șase luni. Apoi într-o seară îmi trage clapa fără nicio explicație. *Apoi* se întoarce de câteva ori — practic doar ca să mi-o pună...

Gemma luă încă o gură mare de vin.

— Și în cele din urmă dispare. I-am trimis ieri mesaj, i-am zis, uite, vreau doar să ne vedem, vreau doar o explicație...

— Pare un mare tâmpit, spuse Robin, cu pulsul accelerat de această ocazie perfectă de a avea o discuție de la suflet la suflet.

Apoi îi strigă barmanului:

— Hei, ne mai aduci două vinuri și un meniu, te rog?

Iar după asta îi fu foarte ușor să-i smulgă mărturisiri Gemmei. Cu o nouă prietenă din Yorkshire atât de amuzantă, încurajatoare și înțelegătoare și după trei pahare mari de vin, o farfurie de polenta

cu pui și încă o sticlă de vin („Da, la naiba, de ce nu?"), Gemma sărea cu ușurință de la abaterile lui „Andy" la pipăielile necuvenite și nesolicitate ale șefului ei, care escaladaseră până o aduseseră în pragul demisiei.

— Nu poți să te duci la HR? o întrebă Robin.

— El zice că nimeni n-o să mă creadă, din cauza a ce s-a întâmplat anul trecut când am fost la un curs... deși... Ca să fiu sinceră, eu nu știu de fapt *ce* s-a întâmplat...

Gemma întoarse privirea dinspre Robin și murmură:

— ... adică... am făcut sex... dar eu eram atât de praf... atât de beată... adică n-a fost, înțelegi... n-a fost *viol...* nu spun *asta...*

— Erai într-o stare adecvată pentru a consimți? spuse Robin, care nu mai râdea.

Băuse doar jumătate de pahar de vin.

— Păi, nu... dar... nu, n-am de gând să trec prin *asta,* spuse Gemma, roșie la față și înlăcrimată. Cu polițiști și așa mai departe. Doamne, nu... el e mare mahăr, își permite cei mai buni avocați... și dacă nu câștig, cine o să-mi mai dea o slujbă în City?... Tribunal, ziare... în fine, acum e prea târziu... oamenii m-au văzut... că ies din camera lui. Eu m-am prefăcut că totul e în regulă. Trebuia, eram atât de stânjenită... de atunci, bursa zvonurilor a dat pe dinafară. Amândoi am negat că s-ar fi întâmplat ceva, deci cum ar părea acum dacă aș...

Gemma își turnă în pahar vinul care mai rămăsese în sticlă.

— Andy mi-a spus că n-ar trebui să-1 reclam, continuă ea.

— Serios?

— Da... I-am povestit despre asta, prima oară cân' am făcut sex... înțelegi, era prima cân' mă culcam cu cineva după ce... și el a zis „Da, e mai bine să nu spui nimic... ai avea o grămadă de necazur', și probabil el ar scăpa oricum"... Andy era fost polițist, știa totu' despre genul ăsta de lucruri.

Ce căcat poți să fii, Morris.

— Nu, dacă ar fi să spun despre *ceva,* continuă Gemma neclar, ar fi tranzacțiile ilicite... A, da... nimeni nu știe 'n afară de mine...

O oră mai târziu, Robin și Gemma ieșiră pe strada care se întuneca, Robin sprijinind-o pe Gemma, care manifesta tendința de a se lăsa în jos dacă i se dădea drumul. După o așteptare de 10 minute, Robin reuși să oprească un taxi în care o urcă pe Gemma, foarte beată.

— Să ieșim în oraș sâmbătă! îi strigă Gemma, încercând s-o împiedice să închidă portiera.

— Fantastic! spuse Robin, care îi dăduse asistentei un număr fals. Sună-mă!

— Da, te sun... mersi mult pentru cină!

— Nicio problemă! spuse Robin, care reuși, în sfârșit, să trântească portiera.

Gemma îi făcu semn cu mâna până când taxiul dădu colțul. Apoi Robin făcu stânga împrejur și trecu înapoi rapid pe lângă Vintry. Un bărbat tânăr în costum o fluieră.

— Ah, dispari, murmură Robin, scoțând telefonul ca să-l sune pe Strike.

Spre surpriza ei, văzu că pierduse șapte apeluri de la el. De asemenea, primise un e-mail care avea la subiect: Creed.

— Oh, Doamne, spuse Robin cu voce tare.

Grăbi pasul, vrând să scape de hoardele de bărbați la costum care continuau să treacă pe stradă, să fie singură și să se poată concentra. Se retrase, în sfârșit, în intrândul întunecos al unei clădiri de birouri din piatră gri și deschise e-mailul. După ce îl citi până la capăt de trei ori, ca să fie absolut sigură că ochii nu o înșală, îl sună pe Strike.

— Iată-te! spuse el, răspunzând imediat. Ghici ce!

— Ce?

— L-am găsit pe Douthwaite!

— *Poftim?* icni Robin, atrăgând atenția uimită a unui om de afaceri, care nu părea beat și care mergea încet prin întuneric, ținându-și umbrela închisă în mână. *Cum?*

— Nume, spuse Strike pe un ton exuberant. Și faptul că Pat asculta hituri din anii '70.

— Nu...

— Douthwaite și-a spus prima oară Jacks, nu? Ei, Terry Jacks a avut un succes imens cu o melodie intitulată Seasons in the Sun în '74. Au dat-o în după-amiaza asta. Știm că lui Douthwaite îi plăcea să se creadă cântăreț, așa că m-am gândit, sigur de acolo i-a venit ideea cu Jacks...

Robin îl auzea pe Strike umblând într-o parte și-n alta. Era, evident, la fel de entuziasmat ca ea.

— Așa că după aia m-am întors la cartea lui Oakden, care a spus

că Long- fellow Serenade pe care o cânta Douthwaite avea mare succes la doamne. Am căutat-o. Era o melodie a lui Neil Diamond. Așa că am început să caut Steve Diamond... îți trimit acum o poză. Așteaptă.

Robin depărtă telefonul de ureche și așteptă. Peste câteva secunde sosi SMS-ul, iar ea deschise imaginea atașată.

Un bărbat de vreo 60 de ani, transpirat și roșu la față, cu un început de chelie, cânta la microfon. Purta un tricou turcoaz care îi pocnea pe burta considerabilă. Continua să poarte lanț la gât, dar în afară de asta singura asemănare cu tipul obraznic, cu păr țepos și cravată lată și țipătoare erau ochii lui, la fel de întunecați și de strălucitori ca întotdeauna.

— El e, spuse Robin.

— Fotografia asta e de pe site-ul unei crâșme din Skegness, spuse Strike. E și acum regele karaoke-lui și are, împreună cu soția lui, Donna, o pensiune acolo. Mă întreb dacă ea știe că nu l-a chemat întotdeauna Diamond.

— E *extraordinari* spuse Robin, atât de entuziasmată că începu să meargă iar pe stradă doar ca să folosească energia care izvora acum din ea. Ești genial!

— Știu, spuse Strike ușor îngâmfat. Deci mergem în Skegness. Mâine.

— Eu trebuie să...

— Am schimbat orarul, spuse Strike. Poți să mă iei mai devreme? Să zicem la 8? Ies la Earl's Court.

— Absolut, spuse Robin.

— Atunci ne vedem...

— Stai puțin, spuse Robin.

— A, căcat, da, spuse Strike politicos. Trebuia să întreb. Cum a mers cu Gemma?

— Minunat, spuse Robin. Alunecosul face tranzacții ilicite la bursă, dar nu contează acum.

— Face...?

— Strike, nu vreau să-ți iau fața sau ceva, spuse Robin, nereușind să-și reprime nota de triumf din voce, pentru că e incredibil că l-ai găsit pe Douthwaite, dar cred că ar trebui să știi... o să-l poți intervieva pe Dennis Creed la Broadmoor, pe 19 septembrie.

... iar mâna i se clătină,
Ca frunza plopului ce tremură învoaltă, Și sânge tulbure i se vădi pe fața albă, Oglindă a vestirilor trimise dinspre suflet, Asemeni unui sol venit în grabă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— *Ei,* spuse Strike, când se urcă în Land Rover a doua zi dimineața.

își zâmbiră larg unul altuia: pentru o clipă, Robin avu impresia că Strike are de gând să o îmbrățișeze, dar în loc de asta el întinse mâna și i-o strânse pe a ei.

— Dumnezeule, aștepți un an o breșă...

Robin râse, băgă mașina în viteză și se desprinse de trotuar. Ziua era neobișnuit de caldă: Robin avea ochelari de soare, dar Strike observă că din geanta din spatele scaunului ieșea o eșarfă.

— Nu cred că o să ai nevoie de aia, spuse el privind la cerul senin. E vreme de vară adevărată.

— Vedem, spuse Robin sceptic. Când eram mici, mergeam la Skegness. Sora maică-mii stătea în Boston, ceva mai încolo. De obicei, bate o briză răcoroasă dinspre Marea Nordului.

— Deci am citit e-mailul, spuse Strike.

Se referea la mesajul redirecționat de Robin, care expunea termenii și condițiile în care îl putea intervieva pe Dennis Creed și argumentele care determinaseră autoritățile să-i permită asta.

— Cum ți s-a părut? întrebă Robin.

— Pe lângă că sunt uluit că ai reușit să faci asta...

— A durat o veșnicie.

— Nu mă miră. Pe lângă asta, n-o să te mint... simt presiunea.

— Vrei să spui, din cauza familiei Tucker?

— Da, spuse Strike, deschizând geamul ca să-și poată aprinde o țigară. Anna nu știe că am ocazia asta, așa că n-o să-și facă speranțe, dar amărâtul de Tucker...

Prima condiție impusă de autorități fusese păstrarea unui secret absolut în privința interviului, inclusiv semnarea unui acord de confidențialitate prin care Strike se angaja că nu va vorbi niciodată cu presa despre asta.

— El își dorește foarte mult să-l intervievezi tu, spuse Robin. Tucker. Spunea că Creed e foarte vanitos și că o să vrea să se întâlnească cu tine. Iar psihiatrii probabil că sunt de aceeași părere, altfel nu și-ar fi dat acordul, nu-i așa? Brian Tucker spune că Creed a considerat întotdeauna că are un alt statut și că merită să se asocieze cu oameni celebri, de succes.

— Nu e treaba unui psihiatru să decidă dacă eu o să pot să scot ceva de la el sau nu, spuse Strike. Aș zice că singurul lucru de care le pasă e dacă îl agit sau nu. Nu ești trimis la Broadmoor pentru că ești ușor excentric.

Strike tăcu mult timp, privind pe geam, iar Robin rămase și ea tăcută, fără să-i întrerupă șirul gândurilor. Când în cele din urmă vorbi iar, Strike avea un ton practic, concentrându-se asupra unui plan pentru Skegness.

— Am căutat pensiunea pe TripAdvisor. Se numește Allardice, numele de fată al soției lui. Nu intrăm direct, pentru că dacă el nu e acolo și nevesti-sii i se pare ceva dubios, poate să-l sune și să-i spună să nu se întoarcă, așa că parcăm, ne alegem o poziție din care să putem vedea clădirea și îl sunăm. Dacă e acolo, intrăm imediat, înainte să apuce să fugă — sau îl prindem când iese, după caz. Și dacă nu e, așteptăm.

— Cât? spuse Robin.

— Mi-ar plăcea să spun „cât va fi nevoie", dar nu suntem plătiți pentru asta, așa că luni eu trebuie să fiu înapoi în oraș.

— Aș putea să rămân eu aici, sugeră Robin.

— N-aș crede, spuse Strike.

— Scuze, zise Robin, regretându-și imediat sugestia, deoarece se temea că Strike ar putea crede că vrea pur și simplu să petreacă încă un weekend la un hotel din afara Londrei. Știu că nu avem destui oameni...

— Nu e vorba de asta. Tu ai fost cea care a subliniat că femeile tind să moară sau să dispară în jurul lui Steve Douthwaite. S-ar putea să fie ghinion, dar pe de altă parte... trei nume de familie diferite mi se par cam multe pentru cineva care nu are nimic de ascuns. Interviul ăsta îl conduc eu.

Ajunseră în orășelul-stațiune la 11 și lăsară Land Roverul într-o parcare de lângă Skegness Bowl, o sală de popice imensă, cu pereți roșii, de pe malul mării. Strike simți mirosul și gustul de mare când coborî din mașină și se întoarse instinctiv după el, dar

din locul în care se afla oceanul nu era vizibil. Se trezi în schimb privind spre un canal artificial de un verde mâlos pe care treceau, într-o barcă mică cu pedale, o femeie tânără care râdea și prietenul ei. Portiera din dreapta se trânti și Strike se întoarse ca să vadă cum Robin, în continuare cu ochelarii de soare la ochi, își înfășoară eșarfa în jurul gâtului.

— Ți-am spus, îi zise ea nedumeritului Strike.

I se părea că e o zi categoric călduroasă. Minunându-se, nu pentru prima oară, de bizara abilitate a femeilor de a simți răcori inexistente, Strike își aprinse o țigară și așteptă lângă Land Rover ca Robin să cumpere un permis de parcare, apoi merseră împreună spre Grand Parade, o stradă lată care urma malul mării.

— The Savoy, spuse Strike zâmbind afectat în timp ce citea numele hotelurilor mai mari, de la ale căror ferestre de sus se vedea cu siguranță marea din depărtare. The Quorn. The Chatsworth.

— Nu-ți bate joc, spuse Robin. Când eram mică, eram înnebunită să vin în Skegness.

— Allardice ar trebui să fie acolo, spuse Strike în timp ce traversau, arătând spre Scarbrough Avenue. Da, aia e, cea cu marchiză albastră.

Se opriră la colț, lângă un hotel imens care imita stilul Tudor, la parterul căruia se afla Jubilee Carvery and Café. Clienții de dimineață stăteau la mesele de afară, bucurându-se de soare și bând fie bere, fie cafea.

— E un loc perfect din care să supraveghem, spuse Strike, arătând spre una dintre mesele de pe trotuar. Mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

— Bine, mă duc să comand, se oferi Robin. Trebuie să merg la baie oricum. îl suni tu sau vrei să-l sun eu?

— Sun eu, spuse Strike, lăsându-se deja pe un scaun și scoțându-și mobilul.

în timp ce Robin dispărea înăuntrul barului, Strike își aprinse o țigară, apoi apelă numărul de la Allardice, cu ochii ațintiți asupra fațadei pensiunii. Allardice făcea parte dintr-un șir de opt clădiri roșii înalte, dintre care mai multe fuseseră transformate în mici pensiuni care aveau deasupra intrării marchize de PVC cu

marginea dantelată. La aproape fiecare fereastră erau perdele de un alb imaculat.

— 'Neața, Allardice, răspunse o scoțiancă pe un ton mai degrabă iritat decât energic.

— Steve e acolo? spuse Strike, pe un ton nonșalant și încrezător.

— Tu ești, Barry, scumpule?

— Da, spuse Strike.

— Vine acum, spuse femeia. Aveam doar una mică, îmi pare rău. Dar fă-mi un serviciu, Barry, și nu-1 ține prea mult, pentru că aici sunt patru paturi de schimbat și Steve trebuie să mai aducă și niște lapte.

— Absolut, spuse Strike.

Nevrând să mai rostească nicio silabă care l-ar fi putut da de gol că nu e Barry, închise.

— E acolo? întrebă Robin neliniștită, așezându-se pe scaunul din fața lui.

Se spălase pe mâini la baie și le avea în continuare umede pentru că se grăbise foarte tare să se întoarcă la Strike.

— Nu, spuse Strike, scuturând scrumul în găletușa metalică de culoare roz așezată pe masă în acest scop. îi livrează ceva unui tip de pe stradă și se întoarce curând, cu lapte.

— Ah, spuse Robin încet, întorcându-se să privească peste umăr marchiza colorată în albastru-regal, pe care numele era inscripționat cu litere albe ondulate.

Barmanul aduse două carafe și cești de porțelan. Detectivii își băură ceaiul în tăcere, în timp ce Strike supraveghea atent Allardice, iar Robin — Grand Parade. Nu vedea marea din cauza fațadei late și multicolore a intrării în Skegness Pier, care făcea reclamă, printre alte atracții, și unui bar-resta- urant cu optimistul nume Hollywood. Pe Grand Parade oameni în vârstă se plimbau într-o parte și-n alta în scutere pentru mobilitate. Pe lângă ei treceau familii care mâncau înghețată. Pe trotuarele încinse țopăiau, alături de proprietari, bichoni maltezi cu cozi înfoiate, mopși grași și chihuahua cu limba pe-afară.

— Cormoran, murmură Robin dintr-odată.

Un bărbat tocmai dăduse colțul spre Scarbrough Avenue, cu o pungă grea legănându-i-se în mână. Părul grizonant era tuns scurt în jurul urechilor, dar câteva șuvițe fuseseră pieptănate peste

fruntea transpirată aflată în plină expansiune. Umerii rotunzi și expresia de câine bătut îi dădeau aerul unui om pe care viața îl redusese la o obedienţă posacă. Același tricou turcoaz pe care îl purtase în poza de la karaoke pocnea pe burta lui de băutor de bere. Douthwaite traversă strada, urcă cele trei trepte de la intrarea în Allardice și, cu o licărire a soarelui reflectat în sticlă, dispăru înăuntru.

— Ai plătit asta? întrebă Strike, dând pe gât restul ceaiului și punând ceașca goală la loc pe farfurioară.

— Da.

— Atunci hai să mergem, spuse el aruncându-și țigara în găletușa de metal și ridicându-se în picioare, înainte să dispară la etaj și să înceapă să schimbe paturile.

Traversară strada cât de repede putea Strike și urcară treptele de la intrare vopsite în albastru-deschis. Sub ferestrele de la parter erau atârnate coșuri cu petunii mov, iar partea de sticlă a ușii de la intrare era împodobită cu diverse colante, dintre care unul anunța că aceasta era o pensiune de trei stele, iar altul le cerea oaspeților să se șteargă pe picioare.

Soneria cu sunet de clopoțel le anunță sosirea. Holul pustiu era îngust, iar scările erau acoperite cu mochetă în carouri verde și albastru-închis. Așteptară lângă o masă plină cu broșuri despre atracțiile din zonă. în aer se simțea un miros de mâncare prăjită amestecat cu un odorizant de cameră cu o aromă puternică de trandafiri.

— ... și Paula a pus tuburi noi în solare, spuse o voce scoțiană.

O femeie cu păr scurt, vopsit în galben-aprins, ieși pe ușa din dreapta. Un rid vertical adânc îi străbătea mijlocul frunții. în picioarele goale avea o pereche de sandale Dr. Scholl și purta un șorț împodobit cu o vacă Highland, pe deasupra tricoului și fustei de blugi.

— Nu avem niciun loc liber, îmi pare rău, spuse ea.

— Ești cumva Donna? întrebă Strike. Speram să putem vorbi puțin cu Steve.

— Despre ce?

— Suntem detectivi privați, spuse Strike, scoțându-și portofelul ca să-i dea cartea de vizită, și investigăm...

Pe palierul de deasupra lor apăru o bătrână incredibil de grasă. Era îmbrăcată cu niște colanți de un roz de-a dreptul

șocant și un tricou cu sloganul „Cu cât cunosc mai mulți oameni, cu atât îmi place mai mult câinele meu". Gâfâind foarte tare, bătrâna începu să coboare scările pe lateral, ținându-se bine de balustradă cu ambele mâini.

— ... un caz de dispariție, încheie Strike încet, întinzându-i Donnei cartea lui de vizită.

în clipa aceea, Steve Douthwaite apăru din spatele soției lui, cu un teanc de prosoape în brațe. De aproape, ochii lui închiși la culoare erau injectați și umflați. Toate trăsăturile i se îngroșaseră odată cu vârsta și, probabil, și din cauza băuturii. Atitudinea soției lui, cartea de vizită din mâna ei și prezența a doi necunoscuți care acum se uitau la el îl făcură să se oprească. Ochii lui închiși la culoare priveau speriați pe deasupra teancului de prosoape.

— Cormoran Strike? murmură Donna citind cartea de vizită. Nu tu ești cel care...?

Acum, bătrâna, care ajunsese abia la jumătatea scărilor, scotea un șuierat puternic.

— Intrați aici, murmură Donna, arătându-le lui Strike și Robin camera din care tocmai ieșise.

Apoi se răsti către soțul ei:

— Și tu.

Intrară în micul living la comun a pensiunii, care avea un televizor pe perete, un raft cu câteva cărți și o plantă păianjen ca vai de ea într-un vas cu postament. Printr-o arcadă se ajungea în sala unde se servea micul dejun și unde cinci mese înghesuite erau șterse de o tânără cu ochelari și expresie nemulțumită care băgă viteză în mod evident când își dădu seama că Donna se întorsese. Robin bănui că erau mamă și fiică. Chiar dacă femeia mai tânără era brunetă, nu blondă, viața cioplise și pe fruntea ei un rid de insatisfacție asemănător.

— Lasă mesele, Kirsty, spuse Donna abrupt. Du prosoapele astea la etaj, bine? Și închide ușa.

Kirsty luă teancul de prosoape de la Douthwaite, fără să spună nimic, și părăsi încăperea în zgomotul șlapilor care îi izbeau tălpile goale. Ușa se închise în spatele ei cu un clinchet.

— Stați jos, le ordonă Donna lui Strike și Robin, care făcură întocmai.

în timp ce ei se așezau pe o canapea mică, Douthwaite se postă în picioare cu spatele la televizor și cu brațele încrucișate. Se încruntase ușor, iar ochii lui zvâcneau spre Strike și Robin și înapoi la soția lui. Soarele care se strecura prin perdele arunca o lumină necruțătoare asupra părului său, care semăna cu niște șuvițe subțiri de lână într-o nuanță metalică.

— El l-a prins pe Spintecătorul din Shacklewell, îi spuse Donna soțului ei, arătând cu capul spre Strike. De ce te caută?

Vocea ei crescu atât în înălțime, cât și în volum.

— Iar ți-ai făcut de cap cu cine nu trebuie, nu-i așa? *Nu-i așa?*

— *Ce?* spuse Douthwaite.

Dar era evident că doar încerca să tragă de timp: înțelesese foarte bine. Pe antebrațul drept avea tatuată o clepsidră, înconjurată de o panglică pe care scria „Niciodată suficient".

— Domnule Douthwaite, începu Strike.

Dar Douthwaite spuse imediat:

— Diamond! Mă cheamă Diamond!

— De ce i-ai spus Douthwaite? întrebă Donna.

— îmi pare rău, spuse Strike căruia nu-i părea rău niciun pic. Greșeala mea. Soțul dumitale a primit la naștere numele de Steven Douthwaite, după cum sunt convins că...

Dar era evident că Donna nu știuse asta. Se întoarse uluită de la Strike spre Douthwaite, care încremenise cu gura ușor deschisă.

— *Douthwaite?* repetă Donna spre soțul ei. Mi-ai spus că înainte te chema Jacks!

— Am...

— Când ai fost *Douthwaite?*

—... acum o...

— De ce nu mi-ai spus?

— Am... ce importanță are?

Soneria se auzi iar și în hol intră un grup de oameni. Cu o expresie în continuare șocată și furioasă, Donna ieși din cameră, izbind pardoseala cu sandalele ei cu tălpi de lemn, ca să vadă de ce e nevoie. în clipa în care ea dispăru, Douthwaite i se adresă lui Strike.

— Ce vreți?

— Am fost angajați de fiica doctoriței Margot Bamborough ca

să investigăm dispariția ei, spuse Strike.

Acele părți ale feței lui Douthwaite care nu erau înroșite de vasele de sânge sparte se albiră.

Bătrâna imensă care terminase de coborât scările intră în cameră cu figura ei lată și inocentă, total imună la atmosfera dinăuntru.

— încotro e rezervația de foci?

— în capătul străzii, spuse Douthwaite răgușit. Luați-o la stânga.

Bătrâna ieși încet din cameră. Clopoțelul de afară răsună.

— Ascultă, spuse Douthwaite repede, în timp ce pașii soției lui se auzeau tot mai tare din nou. Vă pierdeți vremea. Nu știu nimic despre Margot Bamborough.

— Poate că ai putea măcar să te uiți peste vechea dumitale declarație de la poliție, îl rugă Strike, scoțând o copie a ei din buzunarul interior.

— Ce? spuse Donna, care acum revenise în încăpere. Ce declarație de la poliție? Ah, pentru numele lui *Dumnezeu.*

Clopoțelul se auzise iar. Donna ieși din încăpere și urlă spre scări:

— Kirsty! *Kirsty!*

— Doctorița aceea, spuse Douthwaite cu fruntea transpirată, privind spre Strike cu ochii injectați, asta a fost acum 40 și ceva de ani, eu nu știu nimic despre ce s-a întâmplat, n-am știut niciodată.

Donna reapăru, cu o expresie hărțuită.

— O să se ocupe Kirsty de ușa de la intrare, spuse ea privind furios spre soțul ei. Noi mergem la etaj. Lochnagar e goală.

Se întoarse spre Strike și Robin și adăugă, arătând spre subsol:

— Nu putem merge la noi, acolo sunt nepoții, se joacă pe calculator.

Douthwaite trase în sus de betelia pantalonilor și aruncă o privire rătăcită prin perdelele de la fereastră, ca și cum s-ar fi gândit să fugă.

— Hai, spuse Donna aprig.

Reluându-și expresia de câine bătut, Douthwaite ieși pe ușă în urma soției lui. în timp ce urcau scările abrupte, Strike ajutându-se din plin de balustradă ca să se tragă în sus, Kirsty se încrucișă cu ei

în drum spre parter. Strike sperase ca Lochnagar să fie la etajul unu, dar fu dezamăgit. Camera se afla chiar în vârful pensiunii, așa cum îi sugera numele, iar ferestrele ei dădeau în spatele clădirii.

Mobila dinăuntru era făcută din pin ieftin. Kirsty aranjase prosoapele în forma unor lebede care se sărutau pe pătura maronie, care se asorta cu modelul maroniu și mov-închis al tapetului. Din spatele televizorului de pe perete atârnau niște mufe. în colț, pe o masă scundă, lângă dispozitivul de călcat pantaloni, era un ceainic de plastic. Strike zări în sfârșit marea pe fereastră: o dungă aurie și sclipitoare între clădiri, care se vedea ca prin ceață din cauza perdelor.

Donna traversă camera și ocupă singurul scaun. își încrucișase brațele și se ținea atât de strâns încât carnea i se albise.

— Puteți sta jos, le spuse ea lui Strike și Robin.

Neavând unde, amândoi se așezară la capătul patului dublu, cu pătura lui maronie și alunecoasă. Douthwaite rămase la ușă, cu spatele sprijinit de ea și brațele încrucișate, lăsând să i se vadă tatuajul cu clepsidra.

— Diamond, Jacks, Douthwaite, recită Donna. Câte alte nume ai avut?

— Niciunul, spuse Douthwaite încercând să râdă, dar fără succes.

— De ce ți-ai schimbat numele din Douthwaite în Jacks? vru ea să știe. De ce te căuta poliția?

— Nu mă căuta, croncăni Douthwaite. Asta a fost acum o veșnicie. Voiam un nou început, atâta tot.

— De câte noi începuturi are nevoie un om? spuse Donna. Ce-ai făcut? De ce ai dat declarație la poliție?

— A dispărut o doctoriță, spuse Douthwaite aruncând o privire spre Strike.

— Ce doctoriță? Când?

— O chema Margot Bamborough.

— Bamborough? repetă Donna, cu fruntea bifurcată de acel rid adânc de încruntare, dar asta... a fost peste tot la știri...

— I-au anchetat pe toți pacienții pe care îi consultase înainte să dispară, spuse Douthwaite repede. A fost ceva de rutină! Nu aveau nimic împotriva mea.

— Probabil că mă crezi naibii naivă, spuse Donna, arătând apoi spre Strike și Robin. *Ei* nu te căutau pentru că a fost *o anchetă de rutină,* nu-i așa? Și tu nu ți-ai schimbat numele ăla afurisit

pentru că a fost *o anchetă de rutinăi* I-o trăgeai, nu-i așa?

— Nu, nu i-o trăgeam, fir-ar al naibii! spuse Douthwaite pe un ton pentru prima oară combativ.

— Domnule Douthwaite, începu Strike.

— Diamond! spuse Douthwaite mai mult disperat decât furios.

— Ți-am fi recunoscători dacă ai citi declarația dumitale de la poliție, ca să vezi dacă ai ceva de adăugat.

Douthwaite păru gata să refuze, dar după o scurtă ezitare luă foile și începu să le citească. Declarația era lungă, deoarece acoperea sinuciderea Joannei Hammond, fosta lui amantă căsătorită, bătaia pe care o încasase de la soțul acesteia, anxietatea și depresia care îl determinaseră să viziteze atât de des cabinetul St John, afirmația lui că nu simțise pentru Margot Bamborough nimic altceva decât recunoștință normală pentru activitatea ei medicală, negarea faptului că îi oferise sau trimisese vreodată daruri și șubredul alibi pentru momentul dispariției ei.

— Nu am nimic de adăugat la asta, spuse în cele din urmă Douthwaite, întinzându-i foile lui Strike.

— Vreau s-o citesc și eu, spuse Donna imediat.

— N-are nimic de-a face — a fost acum 40 de ani, nu e nimic, spuse Douthwaite.

— Numele tău real e Douthwaite, iar eu l-am aflat abia acum cinci minute! spuse Donna aprig. Am dreptul să știu cine ești, am dreptul să știu, ca să pot decide dacă am fost o proastă să rămân cu tine, după ultima…

— Bine, citește-o, spuse Douthwaite cu o bravadă care nu convinse pe nimeni.

Strike îi întinse declarația Donnei, care nu citi mai mult de un minut înainte de a izbucni:

— Te culcai cu o femeie căsătorită care s-a *sinucis?*

— Nu eram... nu era o... o dată, s-a întâmplat o dată! Nimeni nu se sinucide din cauza asta!

— Atunci de ce a făcut-o? De ce?

— Soțul ei era un nemernic.

— Și soțul *meu* e un nemernic. Și nu mi-am făcut felul!

— Dumnezeule, Donna…

— *Ce s-a întâmplat?*

— N-a fost nimic! spuse Douthwaite. Ieșeam împreună, câțiva țipi de la muncă cu soțiile și așa mai departe, și într-o seară eram în oraș cu alți prieteni și am dat peste Joanna, care era cu niște prietene și... un dobitoc i-a spus soțului ei că plecasem de la crâșmă împreună...

— Apoi doctorița asta a dispărut și te-a vizitat poliția?

Donna se ridică în picioare, cu declarația mototolită a lui Douthwaite tremurându-i în mână. în continuare așezată pe cuvertura maronie alunecoasă, Robin își aminti ziua în care găsise în pat cercelul cu diamante al lui Sarah Shadlock și avu impresia că înțelege puțin, foarte puțin din ceea ce simțea Donna.

— Știam că ești un escroc și un mincinos afurisit, dar *trei iubite moarte?* întrebă Donna cu furie.

Strike se întrebă dacă aveau să audă un aforism â la Oscar Wilde.

— Una e o tragedie, dar *trei?* Cât de ghinionist poate fi cineva?

— între mine și doctorița aia nu s-a întâmplat nimic!

— Te dai la toate! țipă Donna.

Apoi i se adresă lui Robin:

— Acum doi ani l-am prins într-un dormitor cu una dintre cele mai bune prietene ale mele...

— Dumnezeule, Donna! scânci Douthwaite.

— ... și acum șase luni...

— *Donna...*

— ... aflu că își face de cap cu una dintre clientele noastre fidele, iar acum...

Donna avansă spre Douthwaite, strângând în pumn declarația.

— Nemernic sinistru ce ești, *ce s-a întâmplat cu toate femeile astea?*

— N-am avut nimic de-a face cu *moartea* niciuneia dintre ele, fir-ar al dracu'! spuse Douthwaite, încercând să râdă uimit și reușind doar să pară îngrozit. Donna, zău acum, tu chiar crezi că eu sunt un *criminal?*

— Tu vrei să cred că...

Spre surpriza lui Strike, Robin sări brusc în picioare. O luă pe Donna de umeri și o conduse spre scaunul ei.

— Lasă capul în jos, spuse ea, capul jos.

Când Robin începu să deznoade șorțul Donnei, care îi era legat strâns în jurul taliei, Strike văzu că fruntea acesteia era albă ca

perdelele din spatele ei. Restul feței prins în palme nu se vedea.

— Donna? spuse Douthwaite slab.

Dar soția lui șopti:

— Nu te apropia de mine, nemernicule.

— Respiră, spunea Robin.

Se lăsă pe vine lângă scaunul Donnei și îi spuse lui Strike:

— Adu-i niște apă.

Strike se ridică și se duse în cabina pentru duș minusculă, unde, deasupra chiuvetei, era un suport cu o carafă de plastic. Aproape la fel de palid ca soția lui, Douthwaite se uită la Robin cum o convinge pe Donna să bea.

— Rămâi aici deocamdată, îi spuse Robin proprietarei, cu o mână pe umărul ei. Nu te ridica.

— Soțul meu a avut vreo legătură cu moartea lor? șopti Donna, privind în lateral spre Robin, cu pupilele dilatate enorm din cauza șocului.

— Asta am venit să aflăm, murmură Robin.

Se întoarse și privi cu subînțeles spre Strike, care conveni în tăcere că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru Donna, după lovitura pe care aceasta o primise, era să scoată informații de la Douthwaite.

— Avem mai multe întrebări pe care am vrea să ți le punem, îi spuse Strike. Evident, nu ești obligat să răspunzi, dar eu consider că ar fi în interesul tuturor, inclusiv al tău, să cooperezi.

— Ce întrebări? spuse Douthwaite, continuând să stea lipit de ușă.

Apoi adăugă, într-un torent de cuvinte:

— N-am făcut rău nimănui niciodată, eu nu sunt un om violent. Donna poate să vă spună, nu am atins-o niciodată când eram furios, eu nu sunt așa.

Dar când Strike se mulțumi să-l privească în continuare, Douthwaite spuse rugător:

— Uite, v-am spus doar, cu Joanna a fost o aventură de-o noapte. Eram doar un copil.

Apoi repetă cuvintele lui Irene Hickson:

— Când ești tânăr faci lucruri de felul ăsta, nu-i așa?

— Și când ești bătrân, șopti Donna. Și în toți anii ăia nenorociți dintre...

— Unde erai, îl întrebă Strike pe Douthwaite, când Joanna s-a sinucis?

— în Brent, spuse Douthwaite. La kilometri distanță! Și am martori care pot să ateste asta. în vânzări se lucra în perechi, fiecare făcea o parte a străzii, iar eu eram cu un tip pe nume Tadger. El era cu mine toată ziua... Ne-am întors la birou după-amiaza târziu și acolo era un grup de băieți care ne-au spus că Hammond tocmai fusese anunțat că nevastă-sa se sinucisese...

Douthwaite era transpirat și alb la față.

— Groaznic, continuă el, dar în afara acelei nopți împreună eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Dar bărbatului ei — mă rog, i-era mai ușor să dea vina pe mine, nu-i așa, decât să creadă că era din cauza comportamentului

lui nenorocit? Am ajuns acasă câteva seri mai târziu și el mă aștepta. Ambuscadă. M-a rupt în bătaie.

— Foarte bine! spuse Donna, pe jumătate suspinând.

— Și vecina ta, Janice, asistenta, a avut grijă de...

— Ai trecut imediat la vecină, nu-i așa, Steve? spuse Donna cu un râs dogit. Ai pus asistenta să te șteargă peste tot?

— Nu era vorba de asta! spuse Douthwaite cu o vehemență surprinzătoare.

— E micul lui truc, îi spuse Donna, albă la față, lui Robin, care continua să stea în genunchi lângă scaunul ei. Are întotdeauna pregătită o poveste emoționantă. Și eu am pus botul. O inimă frântă după ce iubirea vieții lui s-a înecat...

Donna scutură din cap:

— Of, Doamne, ea a fost a treia, șopti ea, scoțând apoi un mic râs isteric. Din câte știm. Poate sunt mai multe. Cine știe?

— Dumnezeule, Donna! spuse Douthwaite din nou. Haide, tu mă știi, știi că nu aș face rău nimănui niciodată!

La subsuorile tricoului turcoaz îi apăruseră pete de transpirație: Strike putea efectiv să-i miroasă frica.

— Janice spune că te-a sfătuit să consulți doctorul pentru simpto...

— *Ea* nu mi-a spus niciodată să merg la doctor! se răsti Douthwaite, cu un ochi la soția lui. Nu era nevoie să-mi spună nimeni, m-am dus din proprie inițiativă pentru că începeam să-mi fac griji din cauza... durerilor de cap și... mai ales dureri de cap. Mă

simțeam foarte rău.

— Te-ai dus la Margot de șase ori într-un interval de două săptămâni, spuse Strike.

— Eram bolnav, dureri de stomac și mai știu eu ce... Adică, evident, m-a afectat moartea lui Joanne, apoi oamenii vorbeau despre mine...

— Ah, sărmanul de tine, sărmanul de tine, murmură Donna. Isus Hris- tos, ce mai. Tu urăști să te duci la doctor. De șase ori în două săptămâni?

— Donna, zău așa, spuse Douthwaite implorator, mă simțeam ca dracu'! Apoi vine poliția, fir-ar a naibii, care susține că o urmăream sau ceva. Era vorba doar de sănătatea mea!

— I-ai cumpărat...? începu Strike.

— ... bomboane de ciocolată? spuse Douthwaite, care dintr-odată părea foarte agitat. Nu! Dacă i-a trimis cineva bomboane de ciocolată, poate ar trebui să-l găsiți pe *el.* Dar n-am fost eu! Am spus poliției că nu i-am luat niciodată nimic, nu era ceva de felul ăsta...

— Martorii spun că păreai tulburat și posibil furios ultima oară când ai plecat de la cabinetul doctoriței Bamborough, spuse Strike. Ce s-a întâmplat ultima oară când ai fost acolo?

Acum Douthwaite respira foarte repede. Dintr-odată, aproape agresiv, privi direct în ochii lui Strike.

Strike, experimentat în limbajul corporal al suspecților care tânjesc după ușurarea pe care o aduce descărcarea sufletului, indiferent de consecințe, își dădu seama dintr-odată că Douthwaite e în pragul unei destăinuiri. Ar fi dat aproape orice să-l poată duce de acolo într-o cameră de interogatoriu liniștită, dar, exact cum se temea, acel moment prețios fu înhățat de Donna.

— Te-a refuzat, nu-i așa? Tu ce credeai, Steve — că un agent de vânzări ratat și pipernicit are șanse la o doctoriță?

— *Nu căutam șanse, fir-ar a naibii!* spuse Douthwaite, întorcând privirea spre soția lui. M-am dus pentru sănătatea mea, eram în ultimul hal!

— E ca un motan, îi spuse Donna lui Robin, se furișează pe la spatele tuturor. Se folosește de orice ca să și-o pună, orice. Iubita lui și-a făcut felul și el se folosește de asta ca să vrăjească asistente și doctorițe...

— Nu făceam asta, eram bolnav!

— Acea ultimă întâlnire... începu Strike din nou.

— Nu știu ce urmărești, dar nu a fost nimic, spuse Douthwaite, evitând acum să-l privească pe Strike în față. Doctorița mi-a zis doar să mă relaxez.

— De parcă ai avea nevoie să-ți spună cineva asta, nemernic leneș ce ești, îi aruncă Donna.

— Doamnă Diamond, spuse Strike, poate că aș putea discuta cu Steve altundeva, dat fiind că dumneata nu te simți bi...

— A, nu, asta nu! spuse Donna. în niciun caz! Vreau să...

Donna izbucni în lacrimi, cu umerii prăbușiți și fața în mâini.

— Vreau să aud totul acum... e ultima șansă...

— Donna... spuse Douthwaite plângător.

— Nu, suspină ea în palme. Să nu îndrăznești.

— Poate că, spuse Strike, sperând să revină la momentul potrivit la ultima vizită a lui Douthwaite la Margot, am putea discuta despre alibiul dumitale pentru momentul dispariției doctoriței Bamborough?

Acum Donnei îi curgeau și lacrimile, și nasul din abundență. Robin luă un șervețel de hârtie de pe tava de lângă ceainic și i-1 întinse.

Intimidat de suferința soției lui, Douthwaite îi permise lui Strike să îl interogheze în legătură cu alibiul lui șubred pentru seara în cauză, continuând să susțină varianta că stătuse neobservat într-o cafenea, căutând prin ziare apartamente de închiriat.

— Voiam s-o tai de acolo, să scap de toate bârfele despre Joanna. Voiam doar să scap.

— Deci dorința de a te muta nu a fost determinată de ceva ce s-a întâmplat între tine și doctorița Bamborough în timpul ultimei consultații? întrebă Strike.

— Nu, spuse Douthwaite, evitând în continuare să-l privească. Cum ar fi fost posibil așa ceva?

— Ai renunțat la ea? întrebă Donna din spatele șervețelului ud cu care își tampona ochii. Știa că s-a făcut de râs. Ca și cu fata aia din Leeds, nu, Steve?

— Donna, ce *naiba...*

— Uită, îi spuse Donna lui Robin, că nu mai e șmecherașul de 20

și ceva de ani. Se amăgește, nemernicul c-chel.

Donna continua să suspine.

— *Donna...*

— Deci te-ai mutat în Waltham Forest... îl îmboldi Strike.

— Da. Poliție. Presă. A fost un coșmar. Ca să fiu sincer, m-am gândit să-mi pun capăt...

— Păcat că n-ai făcut-o, spuse Donna sălbatic. Ne-ai fi scutit pe toți de o grămadă de probleme și timp pierdut.

Ca și cum n-ar fi auzit-o pe Donna și ignorând expresia indignată a lui Douthwaite, Strike întrebă:

— Ce te-a făcut să te duci în Clacton-on-Sea? Aveai rude acolo?

— Eu nu am rude, am crescut în asistență...

— A, dați-i și o vioară, fir-ar al naibii, spuse Donna.

— Păi, e adevărat, nu-i așa? spuse Douthwaite, afișând pentru prima oară o furie neprefăcută. Și am voie să spun adevărul despre propria viață, nu? Am vrut să fiu animator, pentru că știu să cânt puțin și părea un mod distractiv de a-ți câștiga existența...

— Distractiv, murmură Donna, ei, da, măcar *tu* să te distrezi, Steve...

— ... și să scap de cei care mă tratau de parcă aș fi omorât pe cineva...

— Și *hopa*! spuse Donna. încă una dispare, în piscină...

— Știi *foarte bine* că n-am avut nimic de-a face cu înecarea lui Julie!

— De unde să știu? spuse Donna. N-am fost acolo! Era înainte să ne cunoaștem!

— Ți-am arătat articolul din ziar! spuse Douthwaite. Ți l-am arătat, Donna, haide acum!

Douthwaite se întoarse spre Strike.

— Câțiva dintre noi am băut în cabana noastră. Eu și niște prieteni jucam pocher. Julie era obosită. A plecat înainte să terminăm jocul, s-a dus la cabana ei. A ocolit piscina, a alunecat în întuneric, s-a lovit la cap și...

Pentru prima oară, Douthwaite se arăta sincer tulburat.

— ... s-a înecat. N-o să uit niciodată. Niciodată. A doua zi dimineață, când am auzit strigătele, am alergat afară în chiloți. I-am văzut cadavrul când au scos-o din piscină. Nu uiți așa ceva. Era un copil. Douăzeci și doi de ani sau pe-acolo. Au venit părinții ei... a fost groaznic. Groaznic. Eu n-am.... că cineva poate să

moară așa. Aluneci, te împiedici... Da, și... atunci am aplicat pentru o slujbă la Butlin din Ingoldmells, puțin mai încolo de aici. Și acolo am cunoscut-o pe Donna.

Douthwaite aruncă o privire temătoare spre soția lui.

— Deci plecarea din Clacton-on-Sea și schimbarea numelui din nou n-au fost din cauză că cineva pe nume Oakden a venit să te chestioneze despre Margot Bamborough? întrebă Strike.

Donna își smuci capul în sus.

— Oh, Dumnezeule, spuse ea, deci și partea cu *Julie* e o minciună?

— Nu e o minciună! spuse Douthwaite tare. Ți-am *spus* că Julie și cu mine ne certaserăm cu câteva zile înainte să moară, ți-am *spus* asta, pentru că după aceea m-am simțit atât de vinovat! Tipul ăsta — cum ai spus că îl chema? Oakden? — da, a venit, spunând că scrie o carte despre dispariția doctoriței Bamborough. S-a dus să vorbească cu toți ceilalți animatori despre mine și le-a spus tuturor că fusesem suspect și că îmi schimbasem numele după aceea, m-a făcut să par dubios ca dracu'. Iar Julie era foarte supărată pe mine pentru că nu-i spusesem...

— Păi, lecția *aia* chiar ai învățat-o, nu, Steve? spuse Donna. Nu știi decât să fugi și să te ascunzi, iar când ești descoperit pleci pe furiș și găsești altă femeie la care să te tângui, până când află și ea, și atunci...

— Domnule Douthwaite, spuse Strike întrerupând-o pe Donna, vreau să-ți mulțumesc pentru timpul acordat. Știu că a fost un șoc ca toate astea să fie scoase din nou la lumină.

Robin ridică privirea spre Strike, uluită. Doar nu avea de gând să abandoneze interviul în acest punct? Cei doi Douthwaite (sau Diamond, cum se prezentau ei), păreau și ei șocați. Strike scoase din buzunar o a doua carte de vizită și i-o întinse lui Douthwaite.

— Dacă îți mai amintești ceva, spuse detectivul, știi unde să mă găsești. Niciodată nu e prea târziu.

Tatuajul cu clepsidra de pe antebrațul lui Douthwaite se văluri când acesta întinse mâna după cartea de vizită.

— Cu cine ați mai vorbit? îl întrebă el pe Strike.

Acum, când chinul lui luase sfârșit, părea în mod ciudat foarte

puțin dornic ca interviul să se termine. Poate că se teme să rămână singur cu soția lui, se gândi Robin.

— Cu soțul lui Margot și familia, spuse Strike, urmărind reacțiile lui Douthwaite. Cu colegii ei care mai sunt în viață — doctorul Gupta. Una dintre recepționere, Irene Hickson. Janice Beattie, asis...

— Ce drăguț, interveni Donna, asistenta e încă disponibilă, Steve...

— ... un fost iubit al lui Margot, cea mai bună prietenă a ei și câțiva alți oameni.

Douthwaite, care se înroșise la intervenția soției lui, spuse:

— Nu și cu Dennis Creed?

— Nu încă, spuse Strike, privind apoi de la soț la soție. Ei, mulțumesc pentru timpul acordat. Vă suntem recunoscători.

Robin se ridică în picioare.

— îmi pare rău, îi spuse ea încet Donnei. Sper să te simți mai bine.

— Mersi, murmură Donna.

Când ajunseră în capul scărilor, Strike și Robin auziră cum în spatele ușii de la camera Lochnagar izbucnesc din nou strigăte.

— Donna, scumpo...

— *Să nu îndrăznești să-mi spui mie scumpo, nemernicule!*

— Nu mai avea rost să continuăm, spuse Strike încet, începând să coboare scările abrupte în carouri la fel de încet ca și bătrâna obeză. N-o s-o spună cât e ea acolo.

— Ce să spună?

— Păi, spuse Strike în timp ce strigătele celor doi Douthwaite răsunau pe scări, asta e întrebarea, nu-i așa?

65

Precum corabia ce marea largă o străbate
înspre un țărm al ei, știut ocrotitor,
Este izbită încăpățânat de vânt și ape,
Care-o opresc din aprigul ei zbor, Ținând-o să se zbată între valuri fără spor;
Dar călătorii de la bord îi face să ajungă în port, mergând câte puțin, dar nu rătăcitor:
La fel și eu în astă călătorie lungă, Adesea abătută, însă nicicând pierdută.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Mi-e foame, anunță Strike după ce ieșiră pe trotuarul însorit din fața pensiunii Allardice.

— Hai să luăm niște pește cu cartofi prăjiți, spuse Robin.

— Așa da, zise Strike cu entuziasm, în timp ce o luau spre capătul lui Scarbrough Avenue.

— Cormoran, ce te face să crezi că Douthwaite știe ceva?

— N-ai văzut cum s-a uitat la mine, când l-am întrebat despre ultima programare la Margot?

— Probabil că mă uitam la Donna. Eram îngrijorată că o să leșine.

— Ce bine ar fi fost.

— Strike!

— Voia sigur să-mi spună ceva, apoi vine ea și strică naibii tot.

Când ajunseră în capul străzii, Strike spuse:

— Ăla era un bărbat speriat, și nu cred că e speriat doar de soția lui... O luăm la stânga sau la dreapta?

— Dreapta, spuse Robin.

Porniră pe Grand Parade, trecând pe lângă o clădire lungă cu fațada deschisă numită Funland, plină de bipurile și

străfulgerările jocurilor video, aparate cu gheară și cai mecanici cu fise pentru copii.

— Vrei să spui că Douthwaite e vinovat?

— Cred că așa se simte, spuse Strike în timp ce-și croiau drum printre familiile și cuplurile voioase care erau la mânecă scurtă. S-a uitat la mine de parcă murea să-mi spună ceva ce îl apasă.

— Dacă chiar are probe, de ce n-a spus poliției? Așa ar fi scăpat de ei.

— Ar exista un motiv.

— îi era frică de persoana despre care credea că o omorâse?

— Exact.

— Deci... Luca Ricci? întrebă Robin.

în clipa aceea, o voce masculină din străfundurile Funland-ului strigă „Alb șapte și patru, *șaptezeci și patru*".

— E posibil, spuse Strike, deși nu părea complet convins. La acel moment Douthwaite și Ricci locuiau în aceeași zonă. Poate mergeau în aceleași crâșme. Presupun că e posibil ca el să fi auzit un zvon că Ricci îi pusese gând rău doctoriței. Dar asta nu se potrivește cu declarațiile martorilor, nu-i așa? Dacă Douthwaite a fost cel care a emis avertismentul, ai crede că Margot ar fi trebuit să pară după aceea tulburată, dar noi știm că *el* a fost cel care a ieșit în fugă de acolo speriat și îngrijorat... dar intuiția îmi spune că Douthwaite crede că ceea ce s-a întâmplat între ei la ultima lor întâlnire e relevant pentru dispariția ei.

La intrarea într-un parc bine îngrijit din dreapta lor era o explozie de petunii. în față, pe refugiul din mijlocul străzii, se înălța un turn cu ceas de doi metri, din cărămidă și piatră, cu un aspect ușor gotic și cadrane asemănătoare unor Big Ben miniaturale.

— Câte fast-fooduri cu pește și cartofi prăjiți sunt în Skegness, mai exact? întrebă Strike în timp ce se opreau în intersecția aglomerată de lângă turnul cu ceas.

Se aflau chiar lângă două localuri ale căror mese ajungeau până pe trotuar. De cealaltă parte a intersecției, Strike vedea încă două fast-fooduri cu pește și cartofi prăjiți.

— Nu le-am numărat, spuse Robin. Eram mai interesată de măgari. încercăm aici?

Robin arătă spre cea mai apropiată masă liberă, care era verde fistic și ținea de Tony's Chippy („Convingem prin calitate, nu preț").

— Măgari? repetă Strike zâmbind larg, în timp ce se așeza pe banchetă.

— Exact, zise Robin. Cod sau eglefin?

— Eglefin, te rog, spuse Strike.

Robin intră ca să comande.

Peste aproximativ un minut, așteptându-și cu nerăbdare cartofii prăjiți și bucurându-se de soarele care-i încălzea spatele, Strike își dădu seama că o privea în continuare pe Robin, așa că își ațintì privirea asupra pânzei care flutura deasupra lui. Chiar dacă pe balustrada galbenă dintre Tony's și Harry Ramsbottom fuseseră montați mici țepi care să împiedice păsările să aterizeze pe ea, câțiva grauri pestriți exact asta făceau, așezați delicat între țepi sau stând în echilibru pe cercurile de fier de sub ei, așteptându-și șansa de a se repezi la un cartof prăjit abandonat.

Strike se întrebă, privind păsările, care erau șansele ca Douthwaite să-l sune la numărul de pe cartea lui de vizită. Douthwaite avea o îndelungată experiență în a fugi de trecut, dar Strike citise categoric pe fața lui o disperare pe care o mai văzuse doar la cei care nu mai suportau presiunea unui secret teribil. Frecându-și alene bărbia, Strike decise să-i lase o scurtă perioadă de grație și apoi fie să-l sune iar, fie chiar să revină neanunțat în Skegness, unde putea să-l acosteze pe stradă sau într-o crâșmă, astfel ca Donna să nu se poată amesteca.

Strike încă privea graurii când Robin puse pe masă două tăvi de polis- tiren, două furculițe mici de lemn și două cutii de Coca-Cola.

— Piure de mazăre, spuse el, uitându-se la tava lui Robin, pe care, lângă pește și cartofii prăjiți, era un cocoloș zdravăn de ceva ce semăna cu un terci verde.

— Caviar de Yorkshire, spuse ea așezându-se. M-am gândit că nu vrei.

— Te-ai gândit bine, spuse Strike.

Luă un pliculeț cu sos de roșii, în timp ce privea cu o expresie asemănătoare repulsiei cum Robin întinge un cartof prăjit în mâzga verde, apoi îl mănâncă.

— Ești un sudist molâu, spuse ea.

— Să nu te audă Polworth că spui asta, râse Strike.

Rupse cu degetele o bucată de pește, o întinse în ketchup și o mâncă. Apoi, fără niciun avertisment, începu să cânte:

O spadă bună și o mână pe ea!
O inimă voioasă și credință!
Iar oamenii regelui James vor afla, A băieților din Cornwall putință.

— Ce Dumnezeu e asta? întrebă Robin râzând.

— Prima strofă din „Cântecul bărbaților din Vest", spuse Strike. Ideea e că tipii din Cornwall sunt antiteza molâilor. La naiba, ce bun e.

— Știu, spuse Robin. în Londra nu găsești așa pește cu cartofi prăjiți.

Mâncară în tăcere timp de câteva minute. Pe hârtia impermeabilă în care erau învelite tăvile cu cartofi prăjiți erau tipărite pagini vechi de ziar din *Mirror. Paul se desparte de Beatles.* Erau și caricaturi, de tipul celor de pe cărțile poștale obscene: o blondă cu pieptul mare, în pat cu șeful în vârstă, spunea „Cred că afacerea merge trăznet. N-am avut niciodată atâtea ore suplimentare". Desenul îi aminti lui Robin de Gemma, asistenta, care probabil sunase deja la numărul fals pe care i-1 dăduse ea și își dăduse seama că nu doar fostul ei prieten, „Andy", nu era ceea ce părea a fi. Dar Robin avea în telefon o înregistrare cu tot ce știa Gemma despre tranzacțiile ilicite ale Alunecosului, iar în clipa aceea Pat o transcria într-un document din care era eliminat orice ar fi putut să indice identitatea informatorului. Robin spera ca Alunecosul să ajungă în curând șomer și, cu puțin noroc, în fața justiției.

De cealaltă parte a străzii, un lung șir de atracții ale parcului de distracții ascundeau marea. Scaunele roții Ferris care se vedea în depărtare aveau carcase de forma unor baloane de aer cald în culori pastel. în apropiere se afla un imens perete pentru cățărat pentru adulți, cu frânghii și cauciucuri care se legănau la 30 de metri deasupra pământului. Privind oamenii prinși în hamuri care se cocoțau printre obstacole, Robin simți un amestec straniu de mulțumire și de melancolie: posibilitatea unei evoluții necunoscute în cazul Bamborough, delicioșii cartofi prăjiți cu mazăre, compania lui Strike și soarele, toate acestea o înveseleau, dar, de asemenea, își amintea cum fugea pe plaja pe care nu putea s-o vadă acum, încercând să-l depășească pe fratele ei, Stephen, ca să ajungă la măgari și să aleagă prima. De ce devenea atât de usturătoare

amintirea inocenței când îmbătrâneai? De ce amintirea fetiței care se crezuse invulnerabilă, care nu cunoscuse cruzimea, îi provoca mai degrabă durere decât plăcere?

Copilăria ei fusese fericită, spre deosebire de cea a lui Strike; n-ar fi trebuit să doară. Timp de mai mulți ani, în weekendurile de vara, Robin și frații ei se luaseră la întrecere cine să călărească măgarul negru pe nume Noddy, care, fără îndoială, nu mai era de mult. Oare mortalitatea era cea care transforma amintirile vesele în unele dulci-amare? Poate o va aduce pe Annabel aici, se gândi Robin, când va fi suficient de mare ca să se urce prima dată pe un măgar. Era o idee plăcută, dar se îndoia că Stephen și Jenny ar considera Skegness-ul o destinație potrivită de weekend. Străm-ătușa lui Annabel se mutase din Boston: nu mai aveau legături de familie în zonă. Vremurile se schimbau, la fel și copilăriile.

— Ești în regulă? spuse Strike, care-i privise chipul.

— Da, spuse ea. Mă gândeam doar... Peste câteva săptămâni împlinesc 30 de ani.

Strike pufni.

— Păi, de la mine n-o să vezi compasiune, spuse el. Eu fac 40 o lună mai târziu.

Strike își deschise cutia de Cola și bău. Robin privi cum trece o familie. Toți patru mâncau înghețată, însoțiți de un teckel care mergea legănat amușinând punga cu drapelul britanic atârnată în mâna tatălui.

— Crezi că Scoția o să iasă?

— Să încerce să obțină independența? spuse Strike. Poate. Sondajele sunt strânse. Barclay crede că e posibil. îmi povestea despre niște prieteni de-ai lui de acolo. Par exact ca Polworth. Aceleași personaje pe care nu le suportă, aceleași promisiuni că totul o să fie minunat, numai să se desprindă de Londra. Oricine arată care sunt capcanele sau dificultățile e panicard. Experții nu știu nimic. Faptele mint. „Nu poate fi mai rău ca acum."

Strike băgă câțiva cartofi prăjiți în gură, mestecă, înghiți și apoi spuse:

— Dar pe mine viața m-a învățat că tot timpul poate fi mai rău ca acum. Eu credeam că mie mi-e greu, apoi au adus cu căruciorul în salon un tip căruia îi fuseseră spulberate ambele picioare și organele genitale.

Strike nu-i mai spusese niciodată lui Robin prin ce trecuse după ce căpătase rana care îi schimbase viața. De fapt, vorbea rareori despre piciorul lipsă. Robin se gândi că discuția lor, înlesnită de whisky, din biroul întunecat făcuse, fără îndoială, să cadă o barieră.

— Toți vor o soluție unică și simplă, spuse el, terminându-și acum cartofii prăjiți. *Trucul ciudat care te scapă de grăsimea de pe burtă.* Eu nu dau clic niciodată pe astfel de titluri, dar înțeleg ce îi atrage pe oameni.

— Ei, reinventarea e o idee foarte atrăgătoare, nu-i așa? spuse Robin, cu ochii ațintiți asupra baloanelor false, care se roteau pe traseul lor prestabilit. Uită-te la Douthwaite, și-a schimbat numele și a găsit o nouă femeie la fiecare câțiva ani. Reinventarea unei țări întregi ar fi o senzație extraordinară. Să faci parte din asta.

— Da, spuse Strike. Bineînțeles, oamenii cred că dacă se includ în ceva mai mare decât ei, iar acel ceva se schimbă, o să se schimbe și ei.

— Păi, nu e nimic în neregulă să vrei să fii mai bun sau altfel, nu-i așa? întrebă Robin. Nu e nimic în neregulă să vrei să îmbunătățești lucrurile?

— Nicidecum, spuse Strike. Dar, din experiența mea, oamenii care se schimbă fundamental sunt rari, pentru că e o muncă a naibii de grea, în comparație cu a merge la un marș sau a flutura un steag. în cazul ăsta al nostru, de exemplu, am întâlnit până acum măcar o singură persoană care să fie radical diferită de cea care a fost în urmă cu 40 de ani?

— Nu știu… mi se pare că *eu* m-am schimbat, spuse Robin, simțindu-se apoi stânjenită că spusese asta cu voce tare.

Strike o privi, fără să zâmbească, cât timp mestecă și înghiți un cartof prăjit, apoi spuse:

— Da. Dar tu ești excepțională, nu-i așa?

Și, înainte ca Robin să aibă timp să facă altceva decât să roșească ușor, adăugă:

— Nu mai mănânci cartofii ăia?

— Servește-te, spuse Robin împingând tava spre el și scoțându-și telefonul din buzunar. Eu o să caut trucul ăla ciudat care te scapă de grăsimea de pe burtă.

Strike zâmbi amuzat. După ce se șterse pe mâini cu șervețelul

de hârtie, Robin își verifică e-mailul.

— Ai văzut asta de la Vanessa Ekwensi? Te-a pus in CC.

— Ce?

— S-ar putea să fi găsit pe cineva care să-l înlocuiască pe Morris... o femeie pe nume Michelle Greenstreet... vrea să plece din poliție. E acolo de opt ani...

Robin derulă e-mailul.

— ... nu-i place la reacție rapidă... e din Manchester... vrea să se mute în Londra, îi place foarte mult partea detectivistică...

— Sună promițător, spuse Strike. Să programăm un interviu. A trecut deja cu brio primul test.

— Ce test? spuse Robin ridicând privirea.

— Mă îndoiesc că a trimis vreodată o poză cu o sculă.

Strike își pipăi buzunarele, scoase pachetul de Benson&Hedges și constată că e gol.

— Am nevoie de țigări, hai să...

— Stai, spuse Robin, care se holba în continuare la mobilul ei. O, Doamne. Cormoran — am primit un e-mail de la Gloria Conți.

— Glumești, spuse Strike.

Se așează la loc pe bancheta de pe care începuse să se ridice.

— „Dragă domnișoară Ellacott", citi Robin cu voce tare, „îmi pare rău că nu am răspuns la e-mailurile dumneavoastră. Nu am știut că încercați să luați legătura cu mine, tocmai am aflat. Dacă vă convine și dvs., am putea discuta mâine seară la ora 19. A dvs...."

Robin ridică privirea spre Strike, uluită, și adăugă:

— Și îmi dă numărul ei de telefon. Cum e posibil să fi aflat abia cum? Sunt luni bune de când îi trimit e-mailuri, fără niciun răspuns... dacă nu cumva a îmboldit-o Anna?

— E posibil, spuse Strike. Ceea ce nu sugerează o persoană care vrea ca investigația să ia sfârșit.

— *Bineînțeles* că nu vrea asta, spuse Robin. Dar, ca sa rămâi sănătos la cap, trebuie să tragi o linie undeva.

— Atunci noi cum rămânem?

Robin zâmbi și scutură din cap.

— Dedicați?

— Conți: ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viață. Cea mai apropiată persoană de Margot de la cabinet...

— îi mulțumesc, spuse Robin, care scria rapid la mobil, și

accept convorbirea de mâine.

— Putem discuta de la birou, împreună, spuse Strike. Poate pe FaceTime, dacă e de acord?

— O întreb, spuse Robin, continuând să scrie.

Câteva minute mai târziu plecară după țigări, Robin reflectând cu câtă ușurință acceptase să meargă la birou sâmbătă seara, ca să o poată intervieva pe Gloria împreună cu Strike. Nu mai exista niciun Matthew furios acasă, turbat că ea vrea să lucreze peste program, suspicios în privința a ceea ce fac ea și Strike singuri la birou, seara. Și își aminti cum se ferise Matthew s-o privească în ochi peste masă, la mediere. Matthew schimbase partenera și compania la care lucra; în curând avea să fie tată. Viața lui nu mai era aceeași, dar el oare se schimbase?

Dădură colțul și se treziră în fața a ceea ce Strike catalogă în gând drept „hectare de prostii". Pe trotuare, cât vedeai cu ochii, se înșirau stative cu marfă: mingi de plajă, inele pentru chei, bijuterii ieftine, ochelari de soare, găleți cu vată pe băț, caramel și jucării de pluș.

— Ia uite, spuse Robin dintr-odată, arătând în dreapta ei.

Pe o firmă de un galben-aprins scria: *Viața din Mâinile Tale.* Pe geamul întunecat al ușii de dedesubt scria: *Cititoare în Palmă. Clarvăzătoare,* lângă o hartă circulară pe care cele 12 zodii erau reprezentate de simbolurile lor dispuse în jurul unui soare.

— Ce e? spuse Strike.

— Păi, tu ți-ai făcut astrograma. Poate vreau să mi-o fac și eu.

— Hai dă-o dracu', murmură Strike.

Merseră mai departe, Robin zâmbind în sinea ei. Rămase afară, examinând cărțile poștale, în timp ce Strike intra în chioșcul de ziare ca să-și ia țigări.

Așteptând să fie servit, Strike simți un impuls subit și exotic (fără îndoială, stimulat de culorile țipătoare din jurul lui, de lumina soarelui și de acadele, de zarva sălilor de jocuri și de stomacul plin cu cel mai bun pește cu cartofi prăjiți pe care îl mâncase vreodată) să-i ia lui Robin un măgăruș de jucărie. își veni în fire aproape înainte ca ideea să prindă contur: ce era el, un copil care și-a dat întâlnire în timpul zilei cu prima lui iubită? Ieși din magazin în lumina soarelui și observă că, și dacă ar fi vrut să cumpere un măgăruș, n-ar fi putut: în cutiile cu jucării de pluș

erau doar inorogi.

— Atunci ne întoarcem la mașină? spuse Robin.

— Da, răspunse Strike rupând celofanul de pe pachetul de țigări.

Dar apoi adăugă:

— înainte să plecăm, mergem să vedem marea, bine?

— Bine, spuse Robin surprinsă. Ăă — de ce?

— Mi-ar plăcea. Nu e normal să ajungi la mare și să nu o vezi.

— Asta e o chestie din Cornwall? întrebă Robin, în timp ce se întorceau pe Grand Parade.

— Poate, spuse Strike, aprinzându-și țigara.

Trase un fum, îl suflă afară și apoi cântă:

La Zidul Londrei, sub parapeți, Cetate cu
priveliște de soi, Veniți! Lașilor, ca să vedeți,
Bărbați la fel de buni ca voi.

— „Cântecul bărbaților din Vest"?

— Exact.

— De ce crezi că simt nevoia să le spună londonezilor că sunt la fel de buni ca ei? Nu se înțelege de la sine?

— E vorba de Londra, nu? spuse Strike în timp ce traversau. Ea îi enervează pe toți.

— Eu iubesc Londra.

— Și eu. Dar îmi dau seama de ce-i enervează pe toți.

Trecură pe lângă o fântână în centrul căreia se afla o statuie a Pescarului vesel, marinarul bărbos și rotofei care dansa pe un vânt puternic și care apărea de aproape un secol în reclame promovând Skegness, și traversară o zonă pavată înspre plajă.

Admirară, în sfârșit, ceea ce Strike simțise nevoia să vadă: oceanul liniștit, de culoarea cuarțului, întinzându-se în fața lor sub un cer albastru-mov. în larg era o armată de turbine eoliene înalte și albe care stricau linia orizontului, și chiar dacă lui Strike personal îi plăcea briza răcoroasă care venea din largul oceanului, înțelese, în sfârșit, de ce Robin își luase eșarfa.

Strike fumă în tăcere, vântul rece neavând niciun fel de efect asupra părului său cârlionțat. Se gândea la Joan. Până în acest moment nu-și dăduse seama că planul ei pentru locul final de odihnă le oferise un mormânt pe care puteau să-l viziteze ori de

câte ori se aflau pe țărmul britanic. Născută și crescută în Cornwall, Joan știuse că această nevoie de a relua legătura cu marea exista în ei toți. Acum, de fiecare dată când ajungeau la țărm, îi aduceau un omagiu, împreună cu reverența datorată valurilor.

— Trandafirii roz erau florile preferate ale lui Joan, spuse el după o vreme. Ce ai trimis tu la funeralii.

— Serios? spuse Robin. Eu... ei, aveam în minte un fel de imagine a lui Joan, din ce mi-ai spus tu, și... trandafirii roz păreau să i se potrivească.

— Dacă agenția dă faliment vreodată, spuse Strike în timp ce se întorceau amândoi dinspre mare, poți să te întorci în Skegness și să-ți deschizi tarabă de clarvăzătoare.

— E cam de nișă, spuse Robin în timp ce se îndreptau spre parcare. Să ghicești florile preferate ale oamenilor morți.

— Nu e niciun măgar, spuse Strike privind peste umăr spre plajă.

— Nu contează, spuse Robin cu bunătate. Cred că ai fi fost puțin cam greu pentru ei.

66

Vorbește, femeie plăpândă, vorbește cu credință.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Seara următoare, Strike și Robin se așezară amândoi de aceeași parte a biroului dublu. Erau singuri în birou pentru prima oară de când Strike îi învinețise ochii. Acum lumina era aprinsă și nu exista niciun pahar cu whisky în preajmă, dar fiecare era perfect conștient de ceea ce se întâmplase data trecută și amândoi simțeau o ușoară inhibiție, care la Strike se manifesta printr-un ton puțin mai energic în timp ce potriveau ecranul calculatorului astfel încât să vadă bine amândoi, iar la Robin — prin atenția cu care se concentra asupra tuturor întrebărilor pe care voia să i le pună Gloriei.

La ora 6 — care era ora 7 la Gloria — Strike formă numărul acesteia și, după un moment de suspans, auziră cum sună, iar pe ecran apăru o femeie puțin agitată, aflată într-un birou tapetat cu

cărți. Pe peretele din spatele ei era o fotografie mare, înrămată, cu o familie: Gloria însăși, un soț cu aspect distins și trei copii adulți purtând cămăși albe, toți deosebit de atrăgători.

Robin se gândi că, dintre toți cei pe care îi cunoscuseră și intervievaseră în legătură cu Margot Bamborough, Gloria Conți semăna cel mai mult cu cea din tinerețe, chiar dacă nu făcuse niciun efort evident de a masca procesul îmbătrânirii. Părul scurt, tuns bob, care îi venea foarte bine, era alb ca zăpada. Chiar dacă pe frunte și în jurul ochilor avea riduri fine, pielea ei deschisă la culoare nu părea să fi fost expusă vreodată prea mult la soare. Gloria era subțirică și avea pometii înalți, astfel că își păstrase în mare parte structura feței ca în tinerețe, iar bluza pe gât, de un albas- tru-închis, cerceii de aur mici și ochelarii cu ramă pătrată erau eleganți și simpli. Robin se gândi că Gloria aducea mai degrabă cu o profesoară de colegiu, așa cum și-o imagina ea, decât cu descendenta unei familii de infractori, dar poate era influențată de șirurile de cărți de pe rafturile din spatele acesteia.

— Bună seara, spuse Gloria agitată.

— Bună seara, spuseră Strike și Robin într-un glas.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să vorbiți cu noi, doamnă Jaubert, spuse Strike. Vă suntem recunoscători.

— Ah, cu mare plăcere, spuse ea politicos.

Din descrierea pe care Irene Hickson o făcuse unei fete care provenea dintr-un mediu dur, Robin nu-și imaginase o engleză literară, dar, bineînțeles, ca și în cazul lui Paul Satchwell, Gloria trăise deja mai mult timp în afara granițelor țării natale.

— Speram să vorbim cu dumneavoastră de multă vreme, spuse Robin.

— Da, îmi pare foarte rău pentru asta, spuse Gloria. Soțul meu, Hugo, nu mi-a spus despre niciunul dintre mesajele voastre, înțelegeți. Am găsit ultimul vostru e-mail, din greșeală. Așa mi-am dat seama că încercați să luați legătura cu mine. Hugo — mă rog, el a crezut că face ce trebuie.

Robin își aminti de momentul în care Matthew îi șterse din telefon mesajele vocale pe care i le lăsase Strike, în încercarea de a o împiedica să reînceapă lucrul la agenție. Era surprinsă să vadă că Gloria nu părea să-l învinuiască pe soțul ei pentru

această intervenție. Gloria parcă îi citi gândurile, pentru că spuse:

— Hugo a presupus că nu vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat. Nu și-a dat seama că, de fapt, voi sunteți singurii oameni cu care aș vrea să vorbesc vreodată, pentru că încercați să aflați ce s-a întâmplat în realitate și, dacă reușiți, ar fi — mă rog, asta m-ar elibera de o povară imensă.

— Vă deranjează dacă iau notițe? o întrebă Strike.

— Nu, nicidecum, răspunse Gloria politicos.

în timp ce Strike își deschidea pixul, Gloria întinse mâna în afara cadrului după un pahar mare cu vin roșu, luă o gură, păru să-și adune curajul și spuse repede:

— Vă rog, dacă nu vă deranjează, aș putea să vă explic mai întâi niște lucruri? De ieri le-am tot reluat în minte și cred că dacă vă spun povestea mea asta v-ar scuti o grămadă de timp. E esențial, ca să înțelegeți relația mea cu Margot și de ce m-am comportat... așa cum m-am comportat.

— Ar fi foarte util, spuse Strike cu pixul pregătit. Vă rog, continuați.

Gloria luă încă o gură de vin, puse din nou paharul undeva unde ei nu îl puteau vedea, inspiră adânc și spuse:

— Părinții mei au murit într-un incendiu care a izbucnit la noi acasă, când eu aveam cinci ani.

— Groaznic, zise Robin uimită, deoarece în datele recensământului din 1961 figura o familie completă de patru persoane. îmi pare foarte rău.

Strike scoase un fel de mormăit de compasiune.

— Mulțumesc, spuse Gloria. Vă spun asta doar pentru a explica — înțelegeți, eu am supraviețuit pentru că tatăl meu m-a aruncat de la fereastră într-o pătură pe care o țineau vecinii. Mama și tatăl meu n-au sărit, pentru că încercau să ajungă la fratele meu mai mare, care era blocat. Au murit toți trei, astfel că eu am fost crescută de părinții mamei. Erau niște oameni adorabili. Și-ar fi vândut și sufletul pentru mine, și asta face ca tot ceea ce urmează să vă spun să fie încă și mai rău... Eram o fată timidă. Le invidiam foarte tare pe fetele de la școală care aveau părinți care erau — știți — *în pas cu vremea.* Sărmana mea bunică nu prea înțelegea anii '60 și '70.

Gloria zâmbi trist.

— Hainele mele erau întotdeauna puțin demodate. Nu aveam fuste mini sau farduri, înțelegeți... Reacția mea a fost să-mi creez o viață imaginară foarte elaborată. Știu că majoritatea adolescenților fantazează, dar eu... duceam asta la extrem. Totul a scăpat de sub control când am împlinit 16 ani și m-am dus să văd filmul *Nașul...*

Tonul Gloriei deveni sobru.

— E ridicol, dar e adevărat. M-a... *trăsnit* filmul ăla. Am devenit *obsedată* de el. Nici nu mai știu de câte ori l-am văzut; de cel puțin 20 ori, presupun. Eu eram o englezoaică, elevă în Islingtonul anilor '70, dar tot ce îmi doream *în realitate* era să fiu Apollonia din Sicilia anilor '40 și să cunosc un mafiot american arătos, dar să *nu* fiu aruncată în aer de o bombă pusă la mașină, ci să merg să trăiesc cu Michael Corleone în New York, să fiu frumoasă și fermecătoare, în timp ce soțul meu făcea lucruri fermecător de violente și criminale, totul având la bază un cod moral strict, bineînțeles.

Strike și Robin râseră amândoi, dar Gloria nici măcar nu zâmbi. Dimpotrivă, părea tristă și rușinată.

— Cumva, credeam că toate astea sunt realizabile din cauză că aveam un nume de familie italienesc, continuă ea. înainte de *Nașul,* nu îmi păsase niciodată de asta. Acum, din senin, i-am rugat pe bunicii mei să mă ducă la slujbă la biserica italiană de pe Clerkenwell Road, și nu la biserica lor obișnuită — și m-au dus, dragii de ei. Aș vrea să n-o fi făcut. Aș vrea să-mi fi spus să nu fiu egoistă, pentru că biserica lor obișnuită îi susținea mult și era centrul vieții lor sociale. Până atunci, eu mă simțisem pe de-a-ntregul englezoaică, ceea ce și *eram* din partea mamei, dar acum încercam să aflu cât mai multe despre familia tatălui meu. Speram să aflu că eram descendenta unor mafioți. Atunci aș fi putut să-i determin pe bunicii mei să-mi dea banii cu care să mă duc să-i cunosc pe toți în Sicilia și, poate, să mă mărit cu un văr îndepărtat. Dar nu am descoperit decât că bunicul meu italian emigrase în Londra ca să lucreze într-o cafenea. Știam deja că tata lucrase la London Transport. Toți cei despre care aflam, indiferent cât de mult m-aș fi întors în timp, trăiau în cinste și cu respect pentru lege. A fost o mare dezamăgire.

Gloria oftă.

— Apoi, într-o duminică, cineva mi-a arătat la St Peter's un

bărbat pe nume Niccolo Ricci, care stătea în biserică, undeva în spate. Mi-a spus că e unul dintre ultimii gangsteri din Mica Italie.

Gloria făcu o pauză ca să mai ia o gură de vin, puse din nou paharul în afara cadrului și continuă:

— în fine... Ricci avea fii.

Strike puse pixul pe hârtie pentru prima oară.

— Nu exista prea mare asemănare, de fapt, între Luca Ricci și Al Pacino, spuse Gloria sec, dar eu am reușit să găsesc una. Era cu patru ani mai mare decât mine și toți cei pe care i-am întrebat despre el mi-au spus că e soi rău, adică exact ceea ce voiam să aud. A început cu câteva zâmbete în trecere... Am ieșit prima oară împreună cu câteva luni înainte ca eu să-mi dau examenele. Le-am spus bunicilor că învăț acasă la o colegă. Fusesem întotdeauna o fată atât de bună, nici nu le trecea prin cap că aș putea să mint. îmi doream *cu disperare* să-mi placă Luca, pentru că prin el fantezia mea putea deveni realitate. Avea mașină și era categoric infractor. Dar el nu mi-a pomenit nimic despre reuniuni la care să participe capii familiilor mafiote... vorbea mai ales despre Fiatul lui, droguri și oameni pe care îi bătuse. După câteva întâlniri, era evident că lui Luca îi place de mine sau... nu că îi place...

Gloria, în continuare, nu zâmbea.

— ... pentru că asta implică afecțiune sinceră. De fapt, voia doar să mă izoleze, să mă țină numai pentru el. Eram atât de neghioabă și de pierdută în fanteziile mele, că asta pe mine mă entuziasma, pentru că părea — înțelegeți — o atitudine de mafiot adevărat. Cel mai mult îmi plăcea de Luca atunci când nu eram cu adevărat cu el, când îl amestecam în mintea mea cu Michael Corleone, noaptea în pat. Nu mi-am mai bătut capul cu învățatul. Viața mea imaginară mă cucerise complet. Iubitele gangsterilor nu aveau nevoie de bacalaureat. Nici Luca nu credea că am nevoie de bacalaureat. Am picat la toate examenele. Bunicii mei au fost foarte dezamăgiți, chiar dacă au primit vestea cu multă bunătate.

Pentru prima oară, vocea începu să-i tremure ușor.

— Apoi — cred că asta a fost săptămâna următoare — au aflat că mă întâlneam cu Luca. Au fost extrem de îngrijorați și supărați, dar de data asta mie nu-mi păsa. Le-am spus că renunțasem la ideea de colegiu. Voiam să plec în lume. Am aplicat

pentru slujba de la cabinetul St John doar pentru că era în centrul Micii Italii, chiar dacă aceasta nu mai exista de fapt. Tatăl lui Luca era una dintre ultimele relicve. Dar totul făcea parte din fantezia mea: eram din familia Conți, trebuia să fiu acolo unde fuseseră strămoșii mei. Era și mai ușor să mă întâlnesc cu Luca, pentru că el locuia acolo. N-ar fi trebuit să primesc niciodată slujba aceea de recepționeră. Eram mult prea tânără și nu aveam deloc experiență. Margot a fost cea care a vrut s-o primesc.

Gloria făcu o pauză, iar Robin fu convinsă că era din cauză că pronunțase Margot pentru prima oară. Gloria inspiră din nou adânc și spuse:

— Așa că iată-mă la recepție toată ziua, cu Irene. Bunicii meu nu erau înregistrați la St John, pentru că locuiau în Islington, așa că am putut să-i spun lui Irene o grămadă de minciuni despre mediul în care mă învârteam. Creasem deja un întreg personaj. I-am spus că familia Conți era o veche familie siciliană, că bunicul și tatăl meu făcuseră parte dintr-un clan mafiot și nu mai știu ce. Uneori foloseam din ce-mi spusese Luca despre familia Ricci. Alteori mă inspiram direct din *Nașul.*

Gloria își dădu ușor ochii peste cap.

— în mod ironic, nu i-am mărturisit singura chestie infracțională autentică pe care aș fi putut să i-o spun. Mi-am ținut gura despre iubitul meu. Luca îmi spusese să nu vorbesc niciodată cu alții despre el și familia lui, așa că n-am făcut-o. L-am luat în serios. îmi amintesc că, la câteva luni după ce am primit slujba, în zonă s-a răspândit zvonul că fusese găsit un cadavru îngropat în ciment pe unul dintre șantierele de pe stradă. Am susținut că sunt la curent cu toată povestea datorită contactelor mele printre interlopi. I-am spus lui Irene că știam din sursă sigură că mortul făcuse parte din banda Sabini. Eram o neghioabă. O proastă mică... Dar am avut întotdeauna sentimentul că Margot știe exact ce e cu mine. La puțin timp după ce am început să lucrez acolo, mi-a spus că „văzuse ceva" în mine la interviu. Nu mi-a plăcut asta, mi s-a părut că mă ia de sus. Nu m-a tratat niciodată cum voiam eu să fiu tratată, ca pe o fată șmecheră cu secrete tenebroase, ci întotdeauna ca și cum aș fi fost o fată dulce. Nici lui Irene nu-i plăcea de Margot și ne plângeam de ea tot timpul la recepție. Margot ținea mult la educație și să-ți continui cariera, iar noi spuneam cât de ipocrită poate să fie, pentru că ea era căsătorită cu un

bogat. Când trăiești într-o minciună, nimic nu e mai amenințător ca o persoană care îți spune adevărul...

Gloria scutură nerăbdător din cap.

— îmi pare rău, probabil nu vi se pare relevant deloc, dar este, vă rog aveți răbdare...

— Nu vă grăbiți, spuse Strike.

— Ei... a doua zi după ce am împlinit 18 ani, Luca și cu mine ne-am certat. Nu-mi mai amintesc motivul, dar m-a prins de gât și m-a lipit de perete până când n-am mai putut respira. Am fost îngrozită. Mi-a dat drumul, dar avea o privire terifiantă. Mi-a spus „Doar tu ești de vină". Și apoi „începi să vorbești ca doctorița aia". îi vorbisem destul de mult despre Margot, înțelegeți. îi spusesem că era o acritură absolută, autoritară și dogmatică. îi repetam întruna lucruri spuse de ea, ca să le critic, ca să-mi spun mie însămi că n-au nicio valoare. O dată, la o ședință cu personalul, a citat din Simone de Beauvoir. îi căzuse pixul pe jos și înjurase, iar doctorul Brenner a spus „Mă întreabă lumea mereu cum e să lucrez cu o doamnă doctoriță, dacă o să întâlnesc vreodată una o să pot să spun". Dorothy a râs — ea râdea foarte rar — și Margot i-a replicat imediat — acum știu citatul pe de rost, inclusiv în franceză — „Bărbatul este definit ca ființă umană, iar femeia ca femelă — de câte ori ea se comportă ca ființă umană, se spune că imită bărbatul".[§§§§] După aceea, am discutat cu Irene despre asta. Am spus că îi plăcea să se dea în spectacol pentru că citase din nu știu ce franțuzoaică, dar lucrurile de felul ăsta îmi intrau în cap și nu mai puteam să le scot de acolo. Credeam că îmi doream să fiu o nevastă de mafiot din anii '50, dar uneori Margot era foarte amuzantă, iar eu o vedeam cum nu cedează niciodată în fața lui Brenner și nu puteai să n-o admiri pentru asta.

Gloria mai luă o gură de vin.

— în fine, în seara în care Luca m-a strâns de gât, m-am dus acasă și am plâns aproape toată noaptea. A doua zi dimineața, mi-am luat o bluză pe gât la serviciu, ca să ascund vânătăile, și la ora 5 în după-amiaza aia, după ce am plecat de acolo, m-am dus direct la o cabină telefonică de lângă cabinet, l-am sunat pe Luca și am pus capăt relației. I-am spus că mă sperie și că nu vreau să mă mai văd cu el. El a primit vestea calm, ceea ce m-a surprins. Eram foarte ușurată... timp de trei sau patru zile am crezut că totul se terminase și mă

§§§§ Simone de Beauvoir, *Al doilea sex,* traducere Diana Bolcu și Delia Verdeș. *(N.r.')*

simțeam extraordinar. Era ca și cum m-aș fi trezit, sau ca și cum aș fi ieșit la suprafață și aș fi respirat după ce fusesem sub apă. îmi doream în continuare să fiu iubită de gangster, dar acum mă mulțumeam cu varianta din imaginația mea. Avusesem parte de puțin prea mult contact cu realitatea. Apoi, la sfârșitul petrecerii de Crăciun a cabinetului, Luca intră împreună cu tatăl lui și unul dintre veri. Am fost absolut *terifiată* să-i văd acolo. Luca mi-a spus „Tata nu voia decât s-o cunoască pe prietena mea". Și — nu știu de ce, poate pentru că eram îngrozită să nu facă o scenă — am spus „Bine, bine". Mi-am luat haina și am plecat cu toți trei, înainte ca cineva să apuce să vorbească cu ei. M-au condus până în stația de autobuz. Pe drum, Nico mi-a spus „Ești o fată drăguță. Luca a fost foarte supărat de ce i-ai spus la telefon. Te îndrăgește mult, să știi. Nu vrei să-l faci nefericit, nu-i așa?" Apoi el și vărul lui Luca au plecat. Luca a spus „N-ai vorbit serios, nu-i așa?" Iar eu... mi-a fost atât de frică. Faptul că îi adusese cu el pe tatăl și pe vărul lui... Mi-am spus în sinea mea că o să găsesc o cale de scăpare mai târziu, dar deocamdată să-1 liniștesc. Așa că i-am spus „Nu, n-am vorbit serios. Dar n-o să mai faci niciodată nimic de felul ăsta, nu-i așa?" Și el a spus „De ce fel?" Ca și cum nu se întâmplase niciodată să mă strângă de gât până când n-am mai putut respira. De parcă îmi imaginasem eu. Așa că am continuat să ne vedem. Luca a început să vorbească despre căsătorie. Eu îi spuneam întruna că eram prea tânără. De fiecare dată când eram pe punctul de a pune capăt relației, el mă acuza că îl înșel, ceea ce era cea mai mare crimă, iar eu nu aveam cum să-i dovedesc contrariul altfel decât continuând să fiu împreună cu el.

Acum Gloria își întoarse ochii de la ei și își ațintì privirea asupra a ceva din afara ecranului.

— La momentul acela deja ne culcam împreună. Eu nu voiam. Nu spun că mă forța — cu adevărat...

Robin își aminti de Gemma, asistenta Alunecosului.

— ... dar a-1 ține mulțumit era singura modalitate de a merge mai departe. Altfel primeam o palmă sau mai rău. O dată a spus că o să-i facă rău bunicii mele dacă nu mă port cum trebuie. Eu am luat foc, dar el a râs și a spus că glumise, dar voise să-mi planteze ideea în minte și reușise. în plus, Luca nu credea în contracepție. Trebuia să folosim... metoda calendarului, înțelegeți.

Gloria întinse iar mâna după vin.

— Dar el era... să zicem neglijent, iar eu eram sigură că vrea să

rămân însărcinată, pentru că atunci nu aș mai fi avut de ales și m-aș fi căsătorit cu el. Bunicii mei probabil că l-ar fi susținut. Erau oameni foarte credincioși. Așa că, fără să-i spun lui Luca, m-am dus la Margot să fac rost de pastilă. Ea mi-a spus că e încântată să mi-o dea, dar nici nu știuse că am un prieten, nu-i spusesem niciodată... Și chiar dacă nu-mi plăcea de ea, i-am povestit câte ceva. Presupun că era singurul loc în care puteam să renunț să mă mai amăgesc. Știam că nu poate să spună altcuiva ce aude în cabinetul ei. Margot a încercat să-mi bage mințile în cap. A încercat să-mi arate că existau și alte modalități de a ieși din acea situație în afară de a-i ceda de fiecare dată lui Luca. Eu m-am gândit că ei îi vine ușor să spună asta, cu toți banii și casa ei mare și sigură... Dar mi-a dat puțină speranță, cred. O dată, după ce Luca m-a lovit și mi-a spus că o căutasem cu lumânarea și că ar trebui să fiu recunoscătoare că aveam pe cineva care îmi oferea o alternativă la a locui cu doi bătrâni, i-am spus „Există și alte locuri unde aș putea să mă duc", și cred că el s-a îngrijorat că cineva se oferise să mă ajute. Eu încetasem deja să-mi mai bat joc de Margot, iar Luca nu era prost... Atunci i-a scris lui Margot biletele de amenințare. Anonim, înțelegeți, dar eu știam că e el. îi cunoșteam scrisul. într-o zi în care Dorothy avea liber, pentru operația de amigdale a fiului ei, Irene a deschis corespondența și a despăturit unul dintre bilete, acolo pe birou, lângă mine. Irene jubila din cauza biletului, iar eu a trebuit să mă prefac că mi se pare amuzant și că nu recunosc scrisul. I-am cerut socoteală lui Luca. El mi-a spus să nu fiu proastă, bineînțeles că nu scrisese el biletul, dar eu știam că nu e așa... în fine — cred că asta a fost imediat după al doilea bilet — am descoperit că lucrul de care îmi fusese groază se întâmplase. Eram însărcinată. Nu știusem că pastila nu-și face efectul dacă ai probleme cu stomacul, iar eu avusesem toxiinfecție cu o lună în urmă. Știam că sunt încolțită și era prea târziu, trebuia să mă căsătoresc cu Luca. Așa ar fi vrut familia Ricci, iar bunicii mei nu și-ar fi dorit să fiu mamă nemăritată.

Gloria privi direct spre Strike și Robin.

— Atunci am recunoscut pentru prima oară față de mine însămi. îl uram necondiționat pe Luca Ricci.

— Gloria, spuse Robin încet, scuze de întrerupere, dar aș vrea să întreb: atunci când v-a fost rău la grătarul lui Margot...?

— Ați auzit de asta, nu-i așa? Da, atunci am avut toxiinfecție. Oamenii au spus că unul dintre copii măsluise punciul, dar nu cred.

Nimănui altcuiva nu i-a fost la fel de rău ca mie.

Robin văzu cu coada ochiului că Strike își notează în carnet.

— M-am dus iar la Margot ca să aflu cu certitudine dacă eram sau nu însărcinată, spuse Gloria. Știam că pot să am încredere în ea. în cabinetul ei nu am mai rezistat și am plâns în hohote când mi-a confirmat. Apoi... ei, Margot era pur și simplu minunată. M-a ținut de mână și a vorbit cu mine la nesfârșit. Eu credeam că avortul e un păcat. Așa fusesem crescută. Ea nu credea că e un păcat, în niciun caz. Mi-a vorbit despre viața mea alături de Luca, așa cum se prefigura ea dacă năștеam copilul. Am discutat despre posibilitatea de a-1 păstra singură, dar știam amândouă că Luca n-ar fi vrut asta, că dacă făceam un copil cu el, ar fi rămas în viața mea pentru totdeauna. Era greu pe vremea aia să fii singură cu un copil. Mă uitam la Janice, asistenta. Trebuia să alerge întruna între fiul și slujba ei. Evident că nu i-am spus lui Luca, știam că dacă e să fac *ceva,* trebuia să fac repede, înainte ca el să observe că trupul meu se transformă, dar mai ales înainte ca copilul să simtă sau...

Dintr-odată, Gloria lăsă capul în jos și își acoperi fața cu mâinile.

— îmi pare atât de rău, spuse Robin. Trebuie să fi fost groaznic...

— Nu — mă rog... replică Gloria cu ochii umezi, după ce se îndreptă și își dădu iar pe spate părul alb. Nu contează, vă spun doar ca să înțelegeți... Margot mi-a făcut programarea. A dat clinicii numele și datele ei de contact și a cumpărat peruci pentru amândouă, pentru că dacă ea era recunoscută, cineva ar fi putut să mă recunoască și pe mine, prin asociere. Și a venit cu mine — era într-o sâmbătă — la clinica asta de pe Bride Street*****. N-am uitat niciodată numele străzii, pentru că mireasă era exact ceea ce *nu* îmi doream să fiu, de aia mă aflam acolo. Clinica trecuse numele lui Margot la doctorul care mă trimisese și cred că undeva s-a produs o încurcătură, pentru că au crezut că „Margot Bamborough" era cea care avea să urmeze procedura. Margot a spus „Nu contează, nu o să afle nimeni niciodată, toate documentele astea sunt confidențiale". Și a spus că într-un fel era chiar convenabil, pentru că dacă era nevoie de consultații ulterioare, puteau să ia legătura cu ea și să le aranjeze. M-a ținut de mână până am intrat înăuntru și a fost acolo când m-am trezit...

***** Strada Miresei, în limba engleză. *(N.r.)*

„Nu, încă n-am terminat!", în limba franceză în original. *(N.c)*

Din ochii Gloriei țâșniră acum lacrimi, pe care ea le șterse rapid.

— Când am fost gata să merg acasă, m-a dus până în capătul străzii bunicilor mei cu un taxi. Mi-a spus ce să fac după aceea, cum să mă îngrijesc...

Vocea Gloriei se frânse.

— Eu nu eram ca Margot. Nu credeam că ceea ce făcusem era corect. 14 septembrie: nu cred că de atunci încoace a venit vreodată ziua asta fără să-mi amintesc și să mă gândesc la copilul acela. Când m-am dus din nou la serviciu, după câteva zile libere, Margot m-a luat în cabinet și m-a întrebat cum mă simt, apoi mi-a spus „Acum, Gloria, trebuie să fii curajoasă. Dacă rămâi cu Luca, se va întâmpla din nou". A spus „Trebuie să-ți găsim o slujba departe de Londra și să ne asigurăm că el nu știe unde te-ai dus". Și a spus ceva ce n-am uitat niciodată: „Nu suntem greșelile noastre. Ceea ce facem *în privința* greșelilor noastre arată cine suntem".

Apoi Gloria mai sublinie o dată:

— Dar eu nu eram ca Margot. Nu eram curajoasă, nu-mi puteam imagina că îmi abandonez bunicii. M-am prefăcut că sunt de acord, dar la zece zile după avort mă culcam din nou cu Luca, nu pentru că voiam, ci pentru că nu părea că am alternativă. Apoi, cam la o lună după ce fusesem la clinică, s-a întâmplat. Margot a dispărut.

De undeva din preajma Gloriei se auzi o voce masculină înăbușită, iar ea se întoarse spre ușa din spatele său și spuse:

— *Non, c'est toujours en cours!'*

Apoi se întoarse spre calculator și spuse:

— *Pardon.* Vreau să spun, scuze.

— Doamnă Jaubert — Gloria, spuse Strike, am putea să recapitulăm ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut Margot?

— Toată ziua?

Strike aprobă din cap. Gloria inspiră încet, asemenea cuiva care urmează să plonjeze într-o apă adâncă, apoi spuse:

— Păi, dimineața a fost complet normală. Toată lumea a fost acolo, în afara Wilmei, femeia de serviciu. Ea nu venea vinerea. îmi amintesc două lucruri despre dimineața aceea: că m-am întâlnit cu Janice în spate, la ceainic, și ea îi dădea întruna cu urmarea la *Nașul* care avea să apară în curând, iar eu m-am prefăcut entuziasmată, deși aș fi făcut orice altceva decât să mă duc să-l văd... și că Irene era foarte mândră și încântată de ea, pentru că

Janice tocmai ieșise cu un bărbat cu care încerca s-o cupleze de o veșnicie. Irene avea o atitudine ciudată față de Janice. Ele ar fi trebuit să fie mari prietene, dar Irene îi dădea întruna că Janice e o devoratoare de bărbați, ceea ce era ciudat, dacă o știai pe Irene. Obișnuia să spună că Janice ar trebui să nu mai viseze cai verzi pe pereți, că se amăgește singură dacă își închipuie că o să vină cineva ca James Caan și o s-o cucerească, pentru că era o mamă singură, nu vreo mare partidă. Irene considera că Janice nu poate spera decât la țipi precum cel de la firma lui Eddie, care părea mai greu de cap. Irene râdea mereu de el că încurcă lucrurile... Din câte îmi amintesc, eram destul de ocupați, toți cei trei doctori intrau și ieșeau din anticameră ca să-și cheme pacienții. Nu-mi amintesc nimic neobișnuit din după-amiaza aceea, în afara faptului că Irene a plecat mai devreme. Pretindea că o dor dinții, dar eu am bănuit că minte. Nu mi se păruse că ar avea dureri când îi dădea înainte cu viața amoroasă a lui Janice. Știam că Margot se întâlnește mai târziu cu o prietenă la bar. Mi-a spus asta, pentru că avea în frigider o gogoașă învelită în folie de plastic și m-a rugat să i-o aduc înainte să consulte ultimul pacient, ca să-i dea energie. îi plăcea enorm zahărul. La ora 5 umbla mereu la cutia cu biscuiți. Avea un metabolism din acelea de nu se îngrășa niciodată și era plină de energie nervoasă. îmi amintesc gogoașa pentru că, atunci când i-am dus-o, i-am spus „De ce nu mănânci bomboanele alea de ciocolată?" Avea o cutie pe care o scosese din coșul de gunoi, cred că asta fusese cu o zi în urmă. Erau încă în celofan când le-a scos din coșul de gunoi, nu era neigienic. I le trimisese cineva...

— Cineva? repetă Strike.

— Păi, noi am crezut cu toții că era pacientul de care era atât de interesată poliția, Steve Douthwaite, spuse Gloria. Sau cel puțin Dorothy credea asta.

— Cutia nu avea și un mesaj?

— Exista un cartonaș pe care scria „Mulțumesc", spuse Gloria, și Dorothy a crezut probabil că era vorba de Steve Douthwaite, pentru că tuturor ni se părea că vine foarte des. Dar nu cred că biletul era semnat.

— Deci Margot a aruncat cutia la gunoi și apoi a scos-o?

— Da, pentru că eu am râs de ea din cauza asta, spuse Gloria. I-am spus „Știam eu că n-o să te poți abține", și Margot a râs și ea. A doua zi, când am întrebat-o „De ce nu le mănânci?", ea mi-a răspuns

„Le-am mâncat, le-am terminat".

— Dar cutia era în continuare acolo?

— Da, pe raftul cu cărți. Eu m-am întors la recepție. Pacientul doctorului Brenner a plecat, dar el a rămas să-și completeze documentele.

— Aș putea să întreb dacă știați despre dependența de barbiturice a doctorului Brenner? întrebă Strike.

— Poftim? se miră Gloria.

— Nu v-a spus nimeni nimic despre asta?

— Nu, spuse Gloria, surprinsă. Habar n-aveam.

— Nu ați auzit niciodată că Janice găsise o capsulă de amobarbital pe fundul unei cești de ceai?

— Nu... ah. De asta a început Margot să-și facă ceai singură? Mie mi-a spus că Irene punea prea mult lapte.

— Să revenim la ordinea în care a plecat fiecare.

— Bun, deci, pacientul doctorului Gupta a fost următorul, iar doctorul Gupta a plecat imediat după aceea. Trebuia să ajungă la o cină în familie, așa că a plecat. Apoi, tocmai când mă gândeam că terminasem pe ziua aceea, intră fata aceea, Theo.

— Spuneți-ne despre Theo, îi ceru Strike.

— Avea păr lung și negru... și pielea închisă la culoare. Părea romăncă sau turcoaică. Cercei bogat ornamentați, știți: stilul țigănesc. Mie mi s-a părut că arată a țigancă. Nu o mai văzusem până atunci, așa că știam că nu e înregistrată la noi. Părea că are dureri mari de burtă. A venit la recepție și mi-a cerut să o consulte un doctor urgent. Am întrebat-o cum o cheamă și ea a spus Theo... cumva. N-am întrebat-o încă o dată pentru că se vedea cât de tare suferă, așa că i-am spus să aștepte și m-am dus să văd ce medic e liber. Ușa lui Margot era în continuare închisă, așa că l-am întrebat pe doctorul Brenner. El nu a vrut să o consulte. Așa era tot timpul, foarte dificil. Nu l-am plăcut niciodată. Apoi s-a deschis ușa lui Margot și mama cu copilul pe care îi consultase au plecat, iar Margot a spus că o consultă ea pe fata care aștepta.

— Theo era categoric fată? întrebă Strike.

— Fără cea mai mică umbră de îndoială, spuse Gloria ferm. Era lată în umeri, am observat asta când a venit la recepție, dar era categoric femeie. Poate că umerii ei l-au făcut pe doctorul Brenner să spună, după aceea, că părea bărbat, dar zău așa... M-am gândit la el aseară, știind că urma să vorbim. Brenner era probabil cel mai

mare misogin pe care l-am cunoscut vreodată. Critica femeile pentru că nu arată feminin sau că nu vorbesc „ca o doamnă", dar o disprețuia și pe Irene, care era blondă și foarte feminină și îi plăcea să chicotească, înțelegeți. Presupun că Brenner ar fi vrut să fim toate ca Dorothy, supuse și respectuoase, cu guler înalt și tiv jos. Dorothy era ca o călugăriță foarte posacă.

Robin se gândi la Betty Fuller întinsă pe pat și prefăcându-se că e în comă, în timp ce Brenner îi șoptea cuvinte obscene la ureche.

— Pacientelor nu le plăcea deloc Brenner. Mereu ne cereau să le mutăm la Margot, dar pe majoritatea trebuia să le refuzăm, pentru că lista lui Margot era atât de plină. Dar Brenner urma să se pensioneze și speram ca în locul lui să vină cineva mai bun. Deci, da, el a plecat și Theo a intrat să o consulte Margot. Eu mă uitam întruna la ceas, pentru că trebuia să mă întâlnesc cu Luca și dacă îl făceam să aștepte aveam întotdeauna probleme. Dar consultația lui Theo dura la nesfârșit. La 6 și un sfert, Theo a ieșit în cele din urmă din cabinet și a plecat. Peste câteva minute a ieșit și Margot. Părea complet epuizată. Fusese o zi plină. A spus „îi completez documentele mâine, trebuie să plec, mă așteaptă Oonagh. încuie cu cheia de rezervă". Eu nu i-am răspuns, pentru că eram foarte îngrijorată că Luca o să se înfurie pe mine. Așa că nu i-am spus la revedere sau o seară plăcută acestei femei care mi-a salvat viața... Pentru că asta a făcut, înțelegeți. Nu i-am spus niciodată asta, dar mi-a salvat viața...

Pe fața Gloriei se prelinse o lacrimă, pe care ea o șterse și continuă:

— îmi amintesc că, în timp ce își deschidea umbrela, a alunecat și s-a rotit pe călcâie. Ploua și trotuarul era ud. Apoi și-a recăpătat echilibrul și a dispărut. Eu am alergat să sting luminile și să pun dosarele în fișete. Apoi am verificat dacă ușa din spate e încuiată, și era — poliția m-a întrebat asta. Am închis și am încuiat ușa de la intrare și am alergat pe Aleea de Trecere, care era imediat lângă cabinet, ca să mă întâlnesc cu Luca pe St John Street.

— Și atunci ați văzut-o ultima oară pe Margot.

Gloria luă iar paharul aproape gol de vin și bău ce mai era în el.

— Aveți cumva idee ce ar fi putut să i se întâmple? întrebă Strike.

— Bineînțeles, spuse Gloria încet. Eram îngrozită că Luca pusese pe cineva să-i facă rău sau s-o răpească. Margot devenise o sperietoare pentru el. De fiecare dată când îl înfruntam, spunea

lucruri oribile despre influența ei asupra mea. Era sigur că Margot încearcă să mă convingă să-l părăsesc, ceea ce, bineînțeles, așa și era. Cea mai mare temere a mea era că Luca aflase cumva că Margot mă ajutase să... înțelegeți. Pe Bride Street. Știam că Luca nu avea cum s-o facă, pentru că m-am întâlnit cu el pe St John Street, la nici cinci minute după ce ea a plecat de la cabinet, și știam că nici tatăl lui nu putea fi, pentru că fratele lui, Marco, era în spital la momentul acela și părinții stăteau cu el în permanență. Dar Luca avea prieteni și veri. Nu puteam să spun poliției. Luca încetase să mai pretindă că glumește când îmi amenința bunicii. Dar l-am întrebat dacă el e în spatele a ceea ce i s-a întâmplat lui Margot. Trebuia să întreb, mi-era prea frică. El s-a înfuriat foarte tare, m-a făcut în toate felurile — curvă proastă, lucruri de felul ăsta. A spus că bineînțeles că nu. Dar îmi spusese povești despre cum făcuse tatăl lui „să dispară oameni", așa că pur și simplu nu știam...

— Ați bănuit vreodată că el știa... Robin ezită... ce se întâmplase pe Bride Street?

— Sunt absolut sigură că n-a știut niciodată, spuse Gloria. Margot era prea deșteaptă pentru el. Perucile, folosirea numelui ei, povestea plauzibilă pe care m-a învățat s-o spun ca să explic de ce o vreme n-am mai putut să fac sex... Doar datorită ei am putut să fac asta. Nu, nu cred că Luca a știut vreodată. Așa că, în momentele mele bune mă gândeam că de fapt Luca nu avea un motiv suficient de puternic...

Ușa din spatele Gloriei se deschise și în birou intră un bărbat arătos cu nas acvilin și păr grizonant, îmbrăcat în blugi și cu o cămașă în dungi, având o sticlă de vin roșu în mână. în urma lui venea un ciobănesc german mare, care dădea din coadă.

— *fe m'excuse,* spuse el zâmbindu-le lui Strike și Robin. Scuze că... *Com- ment dit-on interrompre?*

— A întrerupe, spuse Gloria.

— *Oui.* Scuze că întrerup.

Bărbatul umplu paharul soției, i-1 întinse, o bătu ușor pe umăr și apoi ieși din birou, chemând câinele.

— *Viens, Obelix.*

După ce bărbatul și câinele dispărură, Gloria spuse, cu un râs ușor:

— El e Hugo.

— Cât ați mai rămas la cabinetul St John, după dispariția lui

Margot? întrebă Strike, chiar dacă știa răspunsul.

— Șase, șapte luni, cred. Suficient cât să văd că un alt polițist preia cazul. Am fost cu toții încântați, pentru că primul — Talbot, nu-i așa? — era foarte dubios. Le-a tiranizat pe Wilma și pe Janice. Cred că de fapt asta a îmbolnăvit-o pe Wilma. Avea suficiente pe cap și fără s-o mai hăituiască poliția.

— Deci nu credeți că Wilma le avea cu băutura? întrebă Robin.

— Cu băutura? spuse Gloria scuturând din cap. Asta era doar răutatea lui Dorothy, care încerca să-i pună în cârcă furturile. Ați auzit despre asta?

Strike și Robin dădură din cap.

— Când n-a putut să dovedească faptul că Wilma ia bani din genții le oamenilor, Dorothy a răspândit vorba că Wilma bea, așa că sărmana femeie și-a dat demisia. Probabil s-a bucurat să plece, dar totuși pierdea un salariu, nu-i așa? Și eu voiam să plec, dar eram paralizată. Aveam senzația ciudată că, dacă rămân acolo, totul o să se rezolve de la sine. Că Margot o să se întoarcă. Abia după dispariția sa mi-am dat seama... ce însemnase ea pentru mine... în orice caz, într-o seară, la câteva luni după dispariția ei, Luca a fost *foarte* violent cu mine. îi zâmbisem unui bărbat care mi-a deschis ușa când plecam de la bar cu Luca, asta a fost scânteia. M-a bătut cum n-o mai făcuse până atunci, acasă la el — avea un mic apartament. îmi aduc aminte că spuneam întruna „îmi pare rău, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să-i zâmbesc". Și în tot timpul ăsta o vedeam în mintea mea...

Gloria se bătu cu degetul în cap.

— ... pe Margot uitându-se la mine și, în timp ce îl imploram pe Luca să înceteze și eram de acord cu el că mă purtasem ca o târfă și că n-ar trebui să zâmbesc niciodată bărbaților necunoscuți, mă gândeam *O să plec, Margot, o să plec undeva unde n-o să mă poată găsi niciodată.* Pentru că, în sfârșit, îmi dădusem seama. Ea îmi spusese că trebuie să fiu curajoasă. Nu avea niciun rost să aștept ca altcineva să mă salveze. *Eu* trebuia să mă salvez. După ce s-a calmat, Luca m-a lăsat să mă duc la bunicii mei, dar voia să ne vedem mai târziu. Așa făcea întotdeauna după ce era foarte violent. Voia mai mult contact. Nu mă bătuse la față. Nu făcea asta niciodată, nu-și pierdea niciodată controlul într-atât, așa că m-am dus la bunicii mei și m-am purtat ca și cum totul ar fi fost în regulă. în seara aia m-am dus să mă întâlnesc cu el, m-a scos la cină și

atunci m-a cerut în căsătorie, cu inel și așa mai departe. Și eu am acceptat.

Gloria zâmbi straniu și dădu din umeri.

— Mi-am pus inelul, m-am uitat la el și nici măcar n-a trebuit să mă prefac că sunt fericită, chiar eram. M-am gândit *Cu el o să-mi pot cumpăra o parte din biletul de avion.* Știți, eu nu mai zburasem niciodată până atunci. Ideea de a zbura mă speria. Dar în tot timpul acesta, o vedeam în mintea mea pe Margot. *Trebuie să fii curajoasă, Gloria.* A trebuit să le spun bunicilor că sunt logodită. Nu puteam să le dezvălui ce plănuiesc, de fapt, pentru că mă temeam că ei n-o să se poată preface, sau o să-i ceară socoteală lui Luca ori, și mai rău, să se ducă la poliție. în fine, Luca a venit acasă la noi ca să îi cunoască așa cum se cuvine, pretinzând că e un om de treabă, și a fost groaznic, a trebuit să mă prefac că sunt încântată de toate astea. După aceea, cumpăram ziarele în fiecare zi și încercuiam slujbele din străinătate pe care aș fi putut avea șanse să le obțin. Trebuia să fac totul în secret. îmi scriam CV-ul la muncă și luam un autobuz până în West End ca să trimit prin poștă cererile de angajare, pentru că mă temeam că cineva care îl știe pe Luca ar putea să mă vadă cum pun la poștă o grămadă de plicuri. După câteva săptămâni, am obținut un interviu cu o femeie din Franța care căuta o guvernantă din Anglia. De fapt, am obținut slujba pentru că știam să scriu la mașină. Ea își conducea afacerea de acasă, așa că puteam să fac și puțină muncă de secretariat, în timp ce copiii erau la creșă. Se oferea și masă și casă, iar cea care mă angaja urma să-mi cumpere și biletul de avion, așa că nu trebuia să vând inelul lui Luca și să pretind că îl pierdusem... Știți, în ziua în care m-am dus la St John și le-am spus că demisionez s-a întâmplat ceva ciudat. Nimeni nu mai vorbise despre Margot de săptămâni întregi. Imediat după ce a dispărut, doar despre asta vorbeam, dar apoi a devenit cumva un subiect tabu. Aveam un doctor suplinitor în locul ei. Nu-mi amintesc cum îl chema. Și o nouă femeie de serviciu. Dar în ziua aceea Dorothy a venit extrem de tulburată, și ea nu manifesta niciodată vreo emoție, de obicei... Un... cum se spune?

Gloria pocni din degete, având pentru prima oară dificultăți cu limba ei maternă.

— Noi am spune *un dingue...* ah, înțelegeți, un nebun, un zănatic din cartier... inofensiv, dar straniu. Avea barbă lungă și era murdar, îl vedeai cutreierând Clerkenwell Road încoace și-ncolo cu fiul lui. în

fine, o acostase pe Dorothy în mijlocul străzii și îi spusese că el o omorâse pe Margot Bamborough. Asta o zguduise pe Dorothy, dar, într-un mod ciudat... vă rog să nu vi se pară îngrozitor... eu speram că e adevărat. Pentru că, chiar dacă aș fi dat *orice* să știu că Margot e în viață, eram sigură că e moartă. Ea nu era genul care să fugă. Iar în cel mai urât coșmar al meu, Luca era responsabil, ceea ce însemna că fusese numai vina mea.

Robin clătină din cap, dar Gloria o ignoră.

— Le-am spus bunicilor adevărul cu o seară înainte să plec în Franța. Nu-i lăsasem să cheltuie nimic pentru nunta care nu avea să aibă loc, dar chiar și așa, a fost un șoc imens. Am discutat cu ei și le-am spus totul, cu excepția avortului. Bineînțeles, au fost îngroziți. La început, n-au vrut să plec, voiau să mă duc la poliție. A trebuit să le explic de ce e o idee foarte proastă, să le spun despre amenințările lui Luca și așa mai departe. Dar erau atât de bucuroși că nu mă căsătoresc cu el, că până la urmă au acceptat. Le-am spus că totul o să se stingă de la sine, că o să mă întorc curând... chiar dacă nu eram sigură că e adevărat, că avea să fie posibil. A doua zi devreme, bunicul m-a dus la aeroport. Am conceput o poveste pe care să i-o spună lui Luca atunci când avea să-i întrebe unde sunt: eu ezitam pentru că el fusese violent, mă dusesem în Italia să stau la niște rude de-ale tatei, ca să reflectez. Am născocit chiar și o adresă falsă pe care să i-o dea. Nu știu dacă Luca a scris vreodată la adresa aia.

Gloria se lăsă pe spătarul scaunului de birou.

— Și asta e tot. Am rămas la prima angajatoare timp de șapte ani și am ajuns să am un post de junior în firma ei. Am vizitat Londra din nou abia când am aflat că Luca e sigur căsătorit.

Gloria luă încă o gură de vin din paharul pe care i-1 umpluse soțul.

— Prima lui soție a băut până a murit, la 39 de ani. O bătea foarte rău. Am aflat toate astea mai târziu.

Gloria ridică bărbia.

— Iar eu nu am mai mințit niciodată despre mine. N-am exagerat, n-am simulat, am spus întotdeauna adevărul absolut, cu excepția unui singur lucru. Până în seara asta, singura persoană care știa despre avort era Hugo, dar acum știți și voi. Chiar dacă o să descoperiți că Luca e în spatele a ceea ce i s-a întâmplat lui Margot, iar eu voi avea asta pe conștiință toată viața, îi datorez adevărul.

Femeia aceea m-a salvat, iar eu nu am uitat-o niciodată, niciodată. A fost unul dintre cei mai curajoși și mai buni oameni pe care i-am cunoscut.

67

Acolo, sub noaptea cu stele sclipitoare, Al căror foc mocnea pe cerul sfânt, I se păru că vede mijind o arătare...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

îi mulțumiră Gloriei pentru onestitate și pentru timpul pe care li-1 acordase. După ce își luară la revedere, Strike și Robin rămaseră la biroul dublu, fiecare afundat în propriile gânduri, până când Strike îi întinse lui Robin un castron cu tăieței deshidratați pe care îi ținea în birou pe post de gustare. Robin refuză, scoțând din geantă și deschizând fără niciun chef o pungă cu amestec de nuci. După ce adăugă în castronul de plastic apă clocotită, Strike se întoarse la birou și amestecă tăiețeii cu furculița.

— E vorba de eficiență, spuse Strike așezându-se la loc. Asta mă sâcâie. Pur și simplu, nicio urmă a ei, nicăieri. Cineva a fost fie extraordinar de deștept, fie incredibil de norocos. Iar Creed continuă să se potrivească cel mai bine cu imaginea asta, cu Luca Ricci secondându-1, la mică distanță.

— Numai că nu are cum să fie Luca. Are alibi: pe Gloria.

— Dar, cum spune ea, Luca știa oameni care puteau să facă pe cineva să dispară — care sunt șansele, dacă Margot a fost răpită de pe stradă, ca asta să fie *de fapt* opera unei singure persoane? Până și Creed avea complici involuntari. Proprietara adormită care i-a oferit acel subsol sigur, curățătoria care i-a dat camioneta cu care...

— Nu face asta, spuse Robin tăios.

— Ce?

— Nu îi acuza.

— Nu îi acuz, doar...

— Am discutat cu Max despre asta, spuse Robin. Despre faptul că oamenii — de obicei, femeile — sunt învinovățiți pentru că n-au știut

sau n-au văzut — dar toată lumea se face vinovată de genul ăsta de subiectivism. Toți fac asta.

— Crezi? spuse Strike neclar, cu gura plină de tăieței.

— Da. Toți avem tendința de a generaliza experiențele noastre anterioare. Uită-te la Violet Cooper. Credea că știe cum e Creed în realitate pentru că, pe vremea când lucra la teatru, cunoscuse câțiva bărbați care se comportau ca el.

— Bărbați care nu lăsau pe nimeni să intre în apartamentul lor de la subsol pentru că fierbeau cranii acolo?

— Știi ce vreau să spun, Strike, răspunse Robin, refuzând să se lase distrasă. Au o voce catifelată și par blajini, ușor feminini. Lui Creed îi plăcea să-și pună șalul din pene și susținea că îi plac melodiile din muzicaluri, așa că ea a crezut că e gay. Dar dacă singurul bărbat gay pe care ea l-ar fi cunoscut ar fi fost Max, colegul meu de apartament...

— El e gay, nu-i așa? spuse Strike, ale cărui amintiri cu Max erau neclare.

— Da, și nu e deloc efeminat și urăște muzicalurile. De fapt, dacă Violet Cooper i-ar fi văzut la clubul de rugby pe câțiva dintre prietenii hetero ai lui Matt cum de-abia așteaptă să-și ia tricourile portocalii și să defileze cu ele, poate că ar fi tras o concluzie diferită, nu-i așa?

— Presupun că da, spuse Strike, mestecând tăieței și reflectând la această idee. Și, ca să fim corecți, majoritatea oamenilor nu cunosc un criminal în serie.

— Exact. Așa că, și dacă unele persoane au niște obiceiuri bizare, experiența noastră directă tinde să sugereze că sunt doar excentrice. Vi nu cunoscuse niciodată un bărbat care fetișizează hainele de femei sau... scuze, te plictisesc.

Privirea lui Strike părea să fi devenit încețoșată.

— Nu, nu mă plictisești, murmură el. M-ai făcut să mă gândesc... mi-a venit o idee, știi. Mi s-a părut că văd niște coincidențe și asta m-a făcut să mă întreb...

Strike puse jos castronul cu tăieței, băgă mâna sub birou și trase spre el una dintre cutiile cu probe ale poliției, deasupra căreia erau paginile pe care le reexaminase ultima oară. Luă foile, le răsfiră din nou în fața lui și reîncepu să mănânce tăieței.

— îmi spui și mie care sunt coincidențele? întrebă Robin,

nerăbdătoare.

— Stai așa puțin, spuse Strike, ridicând privirea spre ea. De ce stătea Theo *în afara* cabinei telefonice?

— Ce? spuse Robin nedumerită.

— Cred că acum nu ne mai putem îndoi, nu-i așa, că Ruby Elliot a văzut-o pe Theo lângă acea cabină telefonică de pe Albemarle Way? Descrierea ei și cea a Gloriei se potrivesc perfect... așa că de ce stătea Theo *în afara* cabinei telefonice?

— Aștepta să o ia camioneta.

— Bun. Dar, după cum știm foarte bine, părțile laterale ale vechilor cabine telefonice roșii au geamuri. Turna cu găleata. Theo nu avea umbrelă, iar Ruby a spus că părul îi era lipit de cap — așa că de ce nu s-a adăpostit în cabina telefonică și să se uite după mașină de acolo? Clerkenwell Road e lungă și dreaptă. Din cabina telefonică ar fi văzut perfect și ar fi avut suficient timp ca să-i iasă în drum șoferului camionetei.

Strike repetă a treia oară.

— De ce stătea *în afara* cabinei telefonice?

— Pentru că... era cineva înăuntru?

— Asta pare să fie explicația evidentă. Iar din cabina telefonică din capătul lui Albemarle Way poți vedea capătul de sus al lui St John's Lane.

— Crezi că cineva o pândea pe Margot? Urmărea din cabina aia telefonică? Strike ezită.

— Vrei să cauți, te rog, sindromul X fragil?

— Bine... de ce? spuse Robin, punând jos nucile și începând să tasteze.

— Cabina aia telefonică e în capătul străzii pe care stă familia Athorn.

în timp ce Robin se uita pe rezultatele căutării, Strike trase spre el copia chitanței lui Irene Hickson, pe care apărea ora 15:10. încă se uita la bucata de hârtie, mâncând tăiețel, când Robin citi de pe ecran:

— „Numit prima oară sindromul Martin-Bell... gena FMR1 a cromozomului X a fost secvențiată în 1991"... Scuze, de ce anume ai nevoie?

— Ce dizabilități determină?

— „Anxietate socială", spuse Robin, continuând să citească, „evitarea privirii celorlalți... dificultăți în a stabili relații... anxietate

în prezența unor oameni sau situații nefamiliare... slabă capacitate de recunoaștere a fețelor pe care le-a mai văzut", dar „memorie pe termen lung bună, abilități de imitare bune și învățare vizuală bună". Bărbații sunt mai afectați decât femeile... bun simț al umorului, de obicei... „poate să fie creativ, mai ales vizual"...

Robin privi pe lângă ecranul calculatorului.

— De ce voiai să știi toate astea?
— Mă gândeam doar.
— La Gwilherm?
— Da, spuse Strike. Mă rog, la întreaga familie.
— Dar *el* nu avea X fragil, nu?

— Nu, nu știu care era problema lui Gwilherm. Poate doar dependența de beni.

De data aceasta, Strike nu zâmbi când rosti cuvântul.

— Cormoran, ce coincidențe ai observat?

în loc să răspundă, Strike trase spre el câteva pagini din dosarul poliției și le citi iar. Din obișnuință, Robin luă carnetul lui Talbot și îl deschise la prima pagină. Timp de câteva minute, în birou domni tăcerea, niciunul dintre parteneri neobservând zgomotele care le erau la fel de familiare ca propria respirație: traficul care se scurgea pe Charing Cross Road, strigătele ocazionale și frânturile de muzică de pe Denmark Street.

Prima pagină a carnetului lui Bill Talbot începea cu niște însemnări neîngrijite despre care Robin știa că se referă la probe și observații reale. Era cea mai coerentă parte a notițelor, dar în partea de jos a paginii apăreau primele pentagrame, ca și primele observații astrologice.

¿iii ^out^U fi fiytcil'U'iy ÎX$_t$ ZuMjjL'MiuU.U-41 Qtc'dcCwvM CjoUu boui fi-tC 41 tuflZ ¿¿¿iulb. iitfiuCci, ¿1*. ^¿¿C eeuuZji cu cm »¿C Ce-^tiu eu ftttcuui, £¿41 u44Î$U4i fl fieiojUU, ¿foi QAElIONEZfi 41 CuZtfJÎrttOjJi iu viilțĂ Zi ClioÎtU-M/M (44UU Zj. l Cu fottțlut 4fi4O^4OÂ iu OUO. £4 iu44**UUĂ OĂ fitutfa ADEVÂR.ULU! OBIECTIV «¿fi iuyUu ILUZIEIEfiNTEZIEI

Robin reciti de două ori acest ultim paragraf, încruntându-se ușor. Apoi puse deoparte punga cu nuci ca să scotocească în cea mai apropiată cutie cu probe ale poliției. Avu nevoie de cinci minute ca să găsească declarația lui Ruby Elliot în original. în timp ce ea căuta, Strike rămase cufundat în paginile din dosar.

> Le-am văzut lângă o cabină telefonică, două femei care se luptau cumva una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină de ploaie, se sprijinea de cea scundă, care purta o glugă de ploaie din plastic. Mie mi s-a părut că sunt femei, dar nu le-am văzut fețele. Mi s-a părut că una încerca s-o facă pe cealaltă să meargă mai repede.

Cu pulsul accelerat, Robin puse deoparte această foaie de

hârtie, se lăsă iar în genunchi și începu să caute declarația pe care o dăduse Ruby în fața lui Lawson, având nevoie de încă cinci minute pentru asta.

> Le-am văzut lângă cele două cabine telefonice din Clerkenwell Green, două femei care se luptau una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină, încerca s-o facă pe cea scundă, cu glugă de ploaie, să meargă mai repede.

— Cormoran, spuse Robin imperios.

Strike ridică privirea.

— înălțimile sunt invers.

— Ce?

— în prima declarație a lui Ruby, în fața lui Talbot, spuse Robin, ea spune „Le-am văzut lângă o cabină telefonică, două femei care se luptau cumva una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină de ploaie, se sprijinea de cea scundă, care purta o glugă de ploaie din plastic. Mie mi s-a părut că sunt femei, dar nu le-am văzut fețele. Mi s-a părut că una încerca s-o facă pe cealaltă să meargă mai repede".

— Așa, spuse Strike, încruntându-se ușor.

— Și asta a și scris Talbot în însemnările cu horoscopul, spuse Robin. Dar nu așa ar fi trebuit să fie, dacă acele femei erau cele două Fleury, mama și fiica. Unde e fotografia aia?

— Cutia numărul unu, spuse Strike, împingând-o spre Robin cu piciorul lui întreg.

Robin se lăsă pe vine lângă birou și începu să caute printre foile foto- copiate, până găsi teancul de decupaje de ziar pe care Strike i le arătase cu luni în urmă în Three Kings.

— Uite, spuse Robin. *Uite.*

Și iată fotografia veche cu cele două care susțineau că ele erau femeile care se luptau văzute de Ruby: tânăra înaltă și solidă, veselă la față, și mama ei bătrână, micuță și aplecată de spate.

— E invers, repetă Robin. Dacă Fiona Fleury s-ar fi sprijinit pe mama ei, ar fi strivit-o...

Robin examină cele câteva rânduri de sub fotografie.

— Cormoran, *nu se potrivește.* Fiona spune că ea purta gluga de ploaie, dar Ruby spune că femeia scundă era cea care avea glugă de ploaie.

— Ruby nu era sigură, spuse Strike, deși Robin văzu că interesul cu care lua foile de hârtie se ascuțise. E posibil să fi fost derutată...

— Talbot n-a crezut niciodată că persoanele pe care le-a văzut Ruby erau cele două Fleury, și motivul e ăsta! spuse Robin. înălțimile erau inversate. Femeia înaltă pe care a văzut-o Ruby era nesigură pe picioare, nu cea mică...

— Atunci de ce nu i-a spus lui Lawson că cele două Fleury nu puteau să fie persoanele pe care le văzuse?

— Din același motiv pentru care nu a spus nimănui că o văzuse pe Theo? Pentru că o fâstâcise faptul că Talbot încercase s-o forțeze să-și modifice povestea, ca să se asorteze cu teoriile lui? Pentru că-și pierduse încrederea în sine și nu mai știa ce văzuse de fapt? Ploua, ea se rătăcise, era panicată... poate că la momentul la care a ajuns la Lawson voia doar să fie de acord că le văzuse pe cele două Fleury și să fie lăsată în pace?

— E plauzibil, recunoscu Strike.

— Cât de înaltă era Margot?

— 1,75.

— Și Creed?

— 1,70.

— O, Doamne, spuse Robin încet.

Urmă încă un minut de tăcere, în care Strike rămase pierdut pe gânduri, iar Robin reciti declarațiile întinse în fața ei.

— Cabinele telefonice, spuse în cele din urmă Strike. Cabinele alea telefonice nenorocite...

— Ce-i cu ele?

— Talbot a vrut ca Ruby să le fi văzut pe cele două femei care se luptau lângă cele două cabine din Clerkenwell Green, nu-i așa? Ca să le poată lega de camioneta care gonea pe Aylesbury Street, în care se presupune că era Creed.

— Da, spuse Robin.

— Dar după ce au apărut cele două Fleury, Talbot a încercat s-o facă pe Ruby să accepte că le văzuse pe cele două femei care se luptau lângă prima cabină telefonică, cea din capătul lui Albemarly Way.

— Dar ea n-a vrut să-și schimbe povestea, spuse Robin, pentru că o văzuse acolo pe Theo.

— Exact, spuse Strike, dar asta nu are niciun sens.

— Eu nu...

— Ruby parcurge un cerc imens prin ploaie, căutând o casă pe care nu o poate găsi, nu?

— Da...

— Ei, doar pentru că Ruby a văzut-o, într-unul dintre ocolurile ei, pe Theo cum urcă într-o camionetă lângă cabina telefonică, asta nu înseamnă că la al doilea sau la al treilea ei ocol nu putea să vadă două femei care se luptau. Știm că ea era confuză în privința reperelor, nu cunoștea zona și nu avea simțul orientării, fiica ei a explicat asta foarte clar. Dar avea o memorie vizuală foarte bună, e o persoană care observă hainele și coafurile...

Strike privi iar spre birou și, pentru a doua oară, luă chitanța lui Irene Hickson și o examină. Apoi, atât de brusc că Robin tresări, Strike lăsă chitanța să cadă și se ridică în picioare, cu mâinile împletite la ceafă.

— Căcat, spuse el. *Căcat! Niciodată* să n-ai încredere într-o convorbire telefonică a cărei proveniență n-ai verificat-o!

— Ce convorbire telefonică? spuse Robin agitată, gândindu-se la vreuna dintre convorbirile ei telefonice din timpul cazului.

— Fir-ar al dracu', spuse Strike ieșind din birou, intrând în anticameră și apoi întorcându-se din nou, cu mâinile în continuare la ceafă, părând să simtă nevoia de a se mișca, așa cum și Robin simțise nevoia de a merge când aflase că Strike îl poate intervieva pe Creed. *Cum naiba nu mi-am dat seama?*

— Cormoran, ce...?

— De ce ținea Margot o cutie de bomboane de ciocolată goală? spuse Strike.

— Nu știu, spuse Robin derutată.

— Știi ce? spuse Strike încet. Cred că eu știu.

68

...un monstru ce înghite
Carnea femeilor așa cum alții înghit iarbă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Spitalul psihiatric de maximă siguranță Broadmoor se află la puțin peste o oră de Londra, în ținutul Berkshire. în mintea colectivă a publicului britanic, cuvântul „Broadmoor" și-a pierdut de mult orice conotație bucolică, iar Strike nu făcea excepție de la regulă. Departe de a-i sugera o amplă întindere de pășune sau de șes, numele îl ducea cu gândul doar la violență, crime odioase și două sute dintre cei mai periculoși bărbați din Marea Britanie, pe care tabloidele îi numeau monștri. în consecință, și în ciuda faptului că știa că vizitează un spital, nu o închisoare, Strike își luă toate măsurile de bun-simț pe care și le-ar fi putut lua pentru un penitenciar de maximă siguranță: nu purta cravată, se asigură că nimic din ce avea asupra lui sau în mașină nu declanșa vreo percheziție laborioasă, își luă două tipuri de acte care aveau poza lui și o copie a scrisorii de la Ministerul Justiției și porni devreme, convins, deși nu mai fusese niciodată acolo, că intrarea în unitate avea să dureze.

Era o dimineață aurie de septembrie. Lumina soarelui se revărsa asupra drumului din fața lui printre nori albi și pufoși și, în timp ce străbătea Berkshire-ul în BMW-ul său, Strike asculta știrile de la radio, informația principală fiind că Scoția votase, cu 55% la 45%, să rămână în cadrul Regatului Unit. Strike tocmai se întreba cum o să primească știrea Dave Polworth și Sam Barclay, când îi sună mobilul.

— Sunt Brian, Brian Tucker, spuse vocea răgușită. Nu deranjez, nu-i așa? Voiam să-ți urez noroc.

— Mulțumesc, Brian, zise Strike.

Se întâlniseră, în sfârșit, cu trei zile în urmă, la biroul lui Strike. Tucker îi arătase scrisoarea veche de la Creed, îi descrisese pandantivul în formă de fluture din subsolul criminalului, despre care el credea că fusese al fiicei lui, îi împărtășise teoriile lui și tremurase de emoție și de nervi la gândul că Strike avea să ajungă față în față cu omul despre care el credea că îi ucisese fiica cea mare.

— Te las acum, nu vreau să te rețin, spuse Tucker. Dar mă suni după aceea, da?

— Da, bineînțeles.

Acum, după ce auzise neliniștea și însuflețirea lui Tucker, îi era greu să se concentreze asupra buletinului de știri. închise radioul și își îndreptă gândurile către ceea ce îl aștepta.

Oricât de plăcută ar fi fost ideea că el, Cormoran Strike, ar putea să-l păcălească sau să-l convingă pe Creed să mărturisească, după ce toți ceilalți dăduseră greș, nu era atât de egoist. Intervievase în cariera lui mulți sus- pecți; toată priceperea consta în a-1 face pe suspect să se simtă mai bine că spune adevărul decât să continue să mintă. Unii se dădeau pe brazdă după un interogatoriu plin de răbdare, alții rezistau la orice în afara presiunii intense și mai erau cei care tânjeau să se elibereze de povară, iar metodele celui care punea întrebările trebuiau adaptate în consecință.

însă în conversația cu Creed, jumătate din arsenalul interogativ al lui Strike nu folosea la nimic. în primul rând, se afla acolo la dispoziția lui Creed, deoarece pacientul trebuise să-și dea acordul pentru interviu. Apoi, era greu să-ți dai seama cum ar fi putut Strike să zugrăvească o imagine înfricoșătoare a consecințelor tăcerii, când intervievatul lui era deja închis pe viață la Broadmoor. Secretele erau singura putere care îi mai rămăsese lui Creed, iar Strike era foarte conștient că a-1 convinge să renunțe la oricare dintre ele era, probabil, o sarcină care depășea orice investigator uman. Apelurile standard la conștiință sau la dorința de a părea o persoană mai bună în propriii ochi sau ai altora erau, de asemenea, inutile. După cum o demonstra întreaga lui viață, principalele surse de plăcere ale lui Creed erau provocarea durerii și impunerea dominației, orice altceva era îndoielnic că l-ar fi convins să se destăinuie.

La prima vedere, spitalul de proastă reputație îl duse pe Strike cu gândul la o fortăreață pe un teren înălțat. Fusese construit de

victorieni în mijlocul pădurilor și pajiștilor, un edificiu din cărămidă roșie care avea drept cel mai înalt punct un turn cu ceas. Zidurile împrejmuitoare erau înalte de șapte metri și, în timp ce se apropia cu mașina de porțile de la intrare, Strike văzu sute de camere ciclopice de securitate instalate pe stâlpi. În timp ce porțile se deschideau, simți o explozie de adrenalină și, pentru o clipă, imaginile alb-negru fantomatice a șapte femei moarte și chipul neliniștit a lui Brian Tucker părură să îi plutească în fața ochilor.

Trimisese din timp numărul de înmatriculare al mașinii. Dincolo de primul rând de porți duble ajunse la un gard interior de sârmă, la fel de înalt ca zidul de care tocmai trecuse. Un bărbat cu postură militară, îmbrăcat în cămașă albă și pantaloni negri, descuie un al doilea rând de porți, după ce primul se închise în spatele BMW-ului, și îl îndrumă pe Strike spre un loc de parcare. Înainte de a ieși din mașină, vrând să economisească timp la trecerea prin controlul de securitate care urma, detectivul își băgă telefonul, cheile, cureaua, țigările, bricheta și mărunțișul în torpedou, pe care îl încuie.

— Domnul Strike, nu-i așa? spuse bărbatul zâmbitor în cămașă albă, care avea accent galez și profil de boxer. Aveți un act de identitate?

Strike îi arătă permisul de conducere și fu condus înăuntru, unde dădu de un scaner de tipul celor de la aeroport. Scanerul anunță ascuțit și dezaprobator gamba metalică a lui Strike, provocând inevitabil un amuzament bonom. Trebui să-și suflece pantalonul, pentru a dovedi că nu ascunde nicio armă. După ce fu percheziționat, putu să i se alăture doctorului Ranbir Bijral, care îl aștepta de cealaltă parte a scanerelor, un psihiatru slab și bărbos a cărui cămașă galbenă, descheiată la gât, crea o notă veselă în contrast cu pardoseala de un verde-gri monoton, pereții albi și aerul închis al tuturor instituțiilor medicale mirosind a dezinfectant și a mâncare prăjită, și în care se simțea un iz de oameni încarcerați.

— Avem 20 de minute înainte ca Dennis să fie gata să vă primească, spuse doctorul Bijral, conducându-1 pe Strike pe un coridor straniu de pustiu, prin numeroase uși batante turcoaz. Coordonăm cu atenție deplasarea pacientului, iar transportarea lui e întotdeauna un mic tur de forță. Trebuie să ne asigurăm că

nu intră deloc în contact cu pacienții care au o aversiune specială față de el, înțelegeți. Nu e foarte popular. O să așteptăm în biroul meu. Strike era obișnuit cu spitalele, dar nu se aflase niciodată în interiorul unuia atât de liniștit sau fără pacienți care să se agite pe coridoare. Pustietatea lui era ușor tulburătoare. Trecură de numeroase uși încuiate. O asistentă scundă, în halat albastru-închis, trecu energic pe lângă ei. îi zâmbi lui Strike, care îi zâmbi și el.

— Sunt și femei care lucrează aici, spuse el ușor surprins.

— Bineînțeles, replică doctorul Bijral.

Strike își imaginase cumva un personal exclusiv masculin, chiar dacă știa că închisorile pentru bărbați au și gardieni femei. Doctorul Bijral deschise o ușă către un birou mic care avea aerul unui cabinet improvizat, cu zugrăveala de pe pereți sărită și gratii la ferestre.

— Luați loc, spuse el arătând spre scaunul din fața biroului.

Apoi, cu o politețe ușor forțată, întrebă:

— Ați călătorit în regulă? Veniți din Londra?

— Da, a fost un drum plăcut, spuse Strike.

Atitudinea doctorului Bijral deveni practică, în timp ce se așeza în spatele biroului.

— Bine, deci: o să aveți 45 de minute cu Creed.

— Patruzeci și cinci de minute, repetă Strike.

— Dacă Dennis vrea să recunoască alte crime, ar trebui să fie mai mult decât suficient, spuse doctorul Bijral, dar... pot să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Strike?

— Bineînțeles.

— Dacă ar fi depins de echipa care îl tratează pe Dennis, probabil că nu am fi permis această vizită. Știu că MJ consideră că familiile Bamborough și Tucker ar trebui să aibă o ultimă șansă de a-1 întreba pe Dennis despre rudele lor, dar...

Doctorul Bijral se lăsă pe spătarul scaunului și oftă.

— ... el e un sociopat clasic, înțelegeți, un exemplu pur al acestui gen. Are scoruri foarte înalte la triada întunecată: narcisism, machiavelism și psihopatie. Prefăcut, sadic, fără remușcări și extrem de egoist.

— înțeleg că nu sunteți fan? spuse Strike.

Doctorul își permise un zâmbet formal.

— înțelegeți, problema e că dacă ar recunoaște altă crimă în

timp ce îl chestionați, meritul v-ar reveni dumneavoastră. Iar Dennis nu poate să accepte așa ceva, nu poate îngădui altcuiva să iasă învingător. A trebuit să-și dea acordul să se întâlnească cu dumneavoastră, bineînțeles, și eu cred că a acceptat pentru că îi hrănește vanitatea să fie chestionat de cineva care a apărut în ziare, i-ar plăcea să vă manipuleze să deveniți un avocat al lui într-o privință sau alta. Deja de mult timp face lobby să fie trimis de la Broadmoor la închisoare.

— Credeam că își dorea cu disperare să ajungă aici?

— Cândva, da, spuse Bijral. Probabil știți că agresorii sexuali proeminenți sunt de regulă expuși riscului de a fi atacați în sistemul penitenciar. Poate ați văzut în ziare, un bărbat a fost cât pe ce să-i scoată ochiul cu un mâner de lingură ascuțit. Dennis a vrut să vină la Broadmoor când a fost condamnat prima oară, dar atunci nu exista niciun motiv pentru a-l interna la spital. Psihopatia nu e, în sine, tratabilă.

— Ce s-a schimbat?

— Gestionarea lui era extraordinar de dificilă în interiorul sistemului penitenciar. A reușit să convingă un delincvent tânăr cu sindrom Asperger să se sinucidă. Pentru asta a fost băgat la izolare. Au ajuns să-l țină acolo aproape un an. Noaptea reconstituía ceea ce se întâmplase în subsolul din Liverpool Road, urla, imitând vocea lui și vocile femeilor. Nici măcar gardienii nu suportau să-l audă, cu atât mai puțin deținuții. După 11 luni la izolare, a devenit suicidar. La început, a făcut greva foamei. Apoi a început să-și muște încheieturile până la sânge și să se izbească cu capul de perete. A fost evaluat, considerat psihotic și transferat aici. După câteva luni de stat aici, a început să susțină că își simulase boala psihică, ceea ce e exact stilul lui. Nimeni altcineva nu poate fi mai inteligent decât el. Dar, de fapt, sănătatea lui psihică era foarte precară când a ajuns la noi și a fost nevoie de multe luni de medicație și terapie ca să-l facem să înceteze să-și facă rău singur și să încerce să se sinucidă.

— Și acum vrea să plece?

— După ce s-a însănătoșit suficient ca să înțeleagă pe deplin diferența dintre închisoare și spital, cred că se poate spune că a fost dezamăgit. La Belmarsh avea mai multă libertate. înainte să se îmbolnăvească, scria și desena mult. Am citit autobiografia la care lucra când a fost internat. Era utilă pentru evaluarea lui.

Scrie foarte bine pentru un om care nu a beneficiat de aproape niciun fel de educație, dar...

Doctorul Bijral își împleti degetele, iar Strike își aminti de alt doctor, care vorbise despre munca în echipă în timp ce mânca rulouri cu smochine. — Vedeți dumneavoastră, să convingi pacienții să discute despre crimele lor constituie, de obicei, o parte importantă a procesului terapeutic. încerci să găsești o cale către responsabilitate și remușcare, dar Dennis nu simte niciun fel de remușcare. îl excită în continuare gândul la ce le-a făcut acelor femei și îi face plăcere să vorbească și să scrie despre asta. Obișnuia și să deseneze episoade din subsolul lui; practic își producea propria pornografie hardcore. Când a venit aici, i-am confiscat toate materialele de scris și de desenat. Dennis ne învinovățește pentru deteriorarea facultăților lui mintale, chiar dacă, în realitate, pentru un bărbat de 77 de ani, este remarcabil de ager. Fiecare pacient e diferit, iar noi îl gestionăm pe Dennis cu ajutorul unui sistem strict de recompense și pedepse. Recompensele alese de el sunt neobișnuite. îi place șahul, a învățat singur să joace la Belmarsh, așa că uneori îi dau un joc de șah. îi plac, de asemenea, cuvintele încrucișate și problemele de logică. Când se comportă bine, îi îngăduim accesul la așa ceva.

Tonul doctorului Bijral deveni stăruitor.

— Dar nu ar trebui să credeți că toți pacienții noștri sunt ca Dennis. Sunt sigur că știți că marea majoritate a celor bolnavi psihic nu prezintă absolut niciun risc de violență. Și chiar se întâmplă ca oamenii să se externeze de la Broadmoor, să se însănătoșească. Comportamentul oamenilor se poate schimba, dacă sunt motivați, dacă primesc ajutorul potrivit. Scopul nostru e recuperarea. Poți să detești fapta, dar să simți compasiune față de făptaș. Mulți bărbați de aici au fost agresați într-un mod înfiorător în copilărie. Copilăria lui Dennis a fost un iad absolut — deși, bineînțeles, și alții sunt crescuți la fel de cumplit, dar nu ajung să facă niciodată ce a făcut Dennis. De fapt, unul dintre foștii noștri pacienți...

Se auzi un ciocănit în ușă și o blondă energică băgă capul înăuntru.

— Dennis e în sală, pregătit, Ranbir, spuse ea și se retrase.

— Mergem? spuse doctorul Bijral ridicându-se în picioare. La

interviu o să fiu de față și eu, plus cineva care îl asistă în permanență pe Dennis.

Strike parcurse alte câteva coridoare împreună cu psihiatrul și cu femeia care anunțase sosirea lui Dennis în sala de conferințe. Acum, la fiecare trecere erau uși care trebuiau descuiate și încuiate la loc. După al treilea rând de uși încuiate, Strike văzu un bărbat obez în pantaloni de trening Nike, flancat de doi asistenți care îi țineau la spate brațele încordate. în timp ce treceau pe lângă ei fără să scoată o vorbă, pacientul îi aruncă lui Strike o privire absentă.

în sfârșit, ajunseră într-o sală pustie, cu fotolii și un televizor închis. Strike presupusese că femeia blondă era asistenta lui Creed, dar se înșela: un bărbat solid cu tatuaje pe ambele brațe și un maxilar pătrat proeminent fu prezentat drept Marvin, principalul asistent al lui Dennis, iar femeia blondă îi zâmbi lui Strike, îi ură noroc și plecă.

— Intrăm? spuse doctorul Bijral.

Marvin deschise ușa unei săli de conferințe spartane, cu o singură fereastră și un panou alb pe perete.

Singurul ocupant, un bărbat mic și obez cu ochelari, purta blugi și o bluză neagră. Avea o bărbie triplă, iar burta îl ținea la jumătate de metru distanță de masa albă la care stătea. Dacă l-ai fi văzut într-o stație de autobuz, Dennis Creed ar fi fost doar un bătrân ca atâția alții, puțin neîngrijit, cu un păr gri deschis care avea nevoie de o foarfecă.

(Lipise un fier de călcat încins de sânii goi ai secretarei Jackie Aylett. îi smulsese toate unghiile de la mâini și de la picioare coafezei Susan Meyer. îi scosese globii oculari agentei imobiliare Noreen Sturrock, în timp ce aceasta era încă în viață, legată cu cătușe de un calorifer.)

— Dennis, el e Cormoran Strike, spuse doctorul Bijral în timp ce se așeza pe un scaun de lângă perete.

Marvin se postă lângă el, cu brațele tatuate încrucișate.

— Salut, Dennis, zise Strike așezându-se în fața lui.

— Salut, Cormoran, răspunse Creed.

Vocea lui inexpresivă își păstrase accentul muncitoresc din estul Londrei.

Lumina soarelui transforma masa dintre ei într-un panou strălucitor, scoțând în evidență petele de pe lentilele ochelarilor

cu rama metalică ai lui Creed și firele de praf din aer. Strike văzu, în spatele murdăriei, doi irișI de un gri atât de deschis încât se contopeau cu albul ochiului, astfel că pupilele enorme păreau înconjurate de alb. De aproape, Strike văzu cicatricea neregulată care mergea de la tâmplă la nas pe sub pleoapa inferioară din stânga, mărturie a atacului care fusese cât pe ce să-l lase pe Creed fără un ochi. Mâinile durdulii și albicioase de pe masă tremurau ușor, ca și gura lăsată: efecte secundare ale medicației, presupuse Strike.

— Pentru cine lucrezi? întrebă Creed.

— Bănuiesc că o să-ți dai seama singur din întrebările mele, replică Strike.

— Atunci de ce n-o spui? întrebă Creed.

Când Strike nu răspunse, continuă:

— Știi, ascunderea informațiilor ca să te simți puternic e semn de narcisism.

Strike zâmbi.

— Nu e vorba de a încerca să mă simt puternic, doar că știu Gambitul Regelui.

Creed își împinse ochelarii cu rame metalice în sus pe nas.

— Ți-au spus că joc șah, nu-i așa?

— Da.

— Joci și tu?

— Prost.

— Și cum se aplică Gambitul Regelui la situația asta?

— Prima ta mutare pare să deschidă o cale facilă către regele tău. Tu te-ai oferit imediat să discuți despre femeia a cărei dispariție o investighez eu.

— Dar tu crezi că asta e o stratagemă?

— Poate.

Urmă o scurtă pauză. Apoi Creed spuse:

— Atunci o să-ți spun cine cred eu că te-a trimis, bine?

— Continuă.

— Fiica lui Margot Bamborough, spuse Dennis Creed urmărind atent reacția lui Strike. Soțul a renunțat la ea de mult, dar fiica trebuie să aibă acum 40 și ceva de ani și să fie bine căptușită. Cine te-a angajat are bani. Nu ești ieftin. Am citit despre tine în ziare.

Când Strike nu răspunse, Creed continuă:

— A doua variantă e Brian Tucker. Bătrânul apare o dată la câțiva ani și se dă în spectacol. Dar Brian e falit... sau a ieșit la cerșit pe internet? S-a pus la calculator și a smiorcăit o poveste despre neșansă, ca să-i trimită fraierii bani? Dar eu cred că dacă ar fi făcut asta ar fi apărut în ziare.

— Intri des pe internet? întrebă Strike.

— Aici nu avem voie, spuse Creed. De ce irosești timpul? Avem doar 45 de minute. Pune o întrebare.

— Asta era întrebarea, pe care tocmai ți-am pus-o.

— De ce nu vrei să-mi spui care așa-zisă victimă te interesează?

— „Așa-zisă" victimă?

— Categorisiri arbitrare. „Victimă". „Pacient". *Ăsta* merită compasiune... *ăsta* merită închis. Poate că femeile alea pe care le-am omorât erau adevă- rații pacienți, iar eu sunt adevărata victimă?

— Un punct de vedere inedit.

— Da, mă rog, oamenilor le prinde bine să audă puncte de vedere inedite, spuse Creed împingându-și din nou ochelarii în sus. îi trezește, dacă sunt capabili de asta.

— Și care era boala de care consideri că le-ai vindecat pe femeile alea?

— Infecția vieții? Diagnostic: viață. Stadiu terminal. „Nu-i căina pe cei căzuți! Eu nu i-am cunoscut. Nu le țin partea. Nu consolez: urăsc și con- solatul, și consolatorul..."

(Crestase colțurile gurii elevei Geraldine Christie și o fotografiase cum plânge și țipă, după care, cum le spusese părinților din boxa acuzaților, îi tăiase gâtul pentru că făcea prea mult zgomot.)

— „... Sunt unic și cuceritor. Nu sunt unul dintre sclavii care pier." Știi cine a spus asta?

— Aleister Crowley, răspunse Strike.

— O lectură neobișnuită, spuse Creed, pentru un soldat decorat al armatei britanice.

— A, noi suntem sataniști pe șest, replică Strike.

— îți arde de glume, spuse Creed, a cărui expresie devenise intensă, dar tu omori și primești o medalie și ești numit erou. Eu omor și mi se spune că sunt malefic și sunt închis pentru totdeauna. Categorii arbitrare. Știi ce e puțin mai încolo de aici?

— Sandhurst, spuse Strike.

— Sandhurst, repetă Creed ca și cum Strike n-ar fi spus nimic. Instituții pentru ucigași, una lângă alta, una pentru a-i crea, alta pentru a-i zdrobi. Explică-mi de ce e mai moral să omori copii mici cu pielea închisă la culoare din ordinul lui Tony Blair decât să faci ce am făcut eu? Eu am fost făcut așa cum sunt. Tomografiile o să-ți arate asta, oamenii ca mine sunt studiați. E vorba de cum suntem cablați. De ce e mai rău să omori pentru că trebuie s-o faci, pentru că e în natura ta, decât să arunci în aer niște oameni sărmani cu pielea închisă la culoare pentru că vrem petrol? Dacă privești corect, eu sunt cel nevinovat, dar *eu* sunt îngrășat și drogat ca un porc în captivitate, în timp ce tu primești pensie de stat.

— Interesant argument. Deci n-ai avut niciun control asupra a ceea ce făceai?

— Control, pufni Creed disprețuitor, scuturând din cap. Asta arată cât de departe — nu pot să explic în termeni pe care unul ca tine să-i poată înțelege. „Tu ai calea ta, eu am calea mea. Cât despre calea cea bună, calea corectă și singura cale, ea nu există." Știi cine a spus asta?

— Sună a Nietzsche, spuse Strike.

— Nietzsche, spuse Creed vorbind peste el. Evident, da. La Belmarsh am citit mult, înainte să bage în mine atâtea medicamente că nu mai puteam să mă concentrez de la un capăt al propoziției la celălalt. Acum am diabet, știai asta? Da. Diabet dobândit în spital. Au luat un bărbat zvelt și în formă și au pus pe mine kilograme, cu medicamentele astea de care nu am nevoie și lăturile pe care suntem obligați să le mâncăm. 800 de așa-ziși vindecători trăiesc de pe urma noastră. Au nevoie ca noi să fim bolnavi, pentru că suntem mijlocul lor de trai. Morloci. înțelegi cuvântul ăsta?

— Ființe ficționale, din *Mașina...*

— Evident, da, spuse din nou Creed, care părea iritat că Strike îi înțelege referințele. H. G. Wells. Ființe primitive care exploatează specia foarte evoluată, care nu-și dă seama că e crescută pentru a fi mâncată. Numai că *eu* îmi dau seama, *eu* știu ce se întâmplă.

— Deci te consideri un eloi, nu-i așa? întrebă Strike.

— Ce e interesant la eloi, spuse Creed, e lipsa completă a conștiinței. Rasa superioară e intelectuală, rafinată, lipsită de

așa-numite remușcări... Tratam lucrurile astea în cartea mea, cea pe care o scriam înainte să mi-o ia. Textul lui Wells era doar o alegorie superficială, dar omul bâjbâia spre adevăr... Ce am scris eu, în parte autobiografie, în parte tratat științific — dar mi-a fost luată, mi-au confiscat manuscrisul. Ar putea fi o resursă neprețuită, dar nu, pentru că e a mea, trebuie să fie distrusă. Eu am un IQ de 140, dar vor ca creierul meu să fie la fel de flasc ca trupul.

— Mie mi se pare că ești destul de ager. Ce medicamente ți-au dat?

— Eu n-ar trebui să iau niciun medicament. Ar trebui să fiu, de fapt, la recuperare, dar ei continuă să mă încadreze la dependență înaltă. Lasă mici schizofrenici să folosească la liber cuțite în ateliere, iar eu nu am voie să primesc un creion. Când am venit aici, am crezut că o să cunosc oameni inteligenți... orice copil care poate memora tabla înmulțirii poate să ajungă doctor, e doar învățare pe de rost și dogmă. Pacientul ar trebui să fie partener în acest proces terapeutic, iar eu spun că sunt suficient de bine ca să mă întorc la închisoare.

— Mie cu siguranță mi se pare că ești sănătos, zise Strike.

— Mulțumesc, spuse Creed, care se înroșise la față. Mulțumesc. *Tu* ești un om inteligent, se pare. De altfel, mă așteptam. De asta am și fost de acord cu interviul.

— Dar ai în continuare medicație...

— Știu totul despre medicamentele lor, și îmi dau prea multe. Mi le-aș putea prescrie mai bine singur decât se pricep cei de aici.

— De unde știi chestiile astea? întrebă Strike.

— Evident, e ușor, spuse Creed cu un gest pompos. M-am folosit drept cobai, mi-am creat propria serie de teste standardizate. Cât de bine pot să merg și să vorbesc pe 20 de miligrame, 30 de miligrame... mi-am făcut însemnări despre dezorientare, somnolență, ce diferențe există între efectele secundare...

— Ce fel de medicamente erau astea? întrebă Strike.

— Amobarbital, pentobarbital, fenobarbital, turui Creed numele barbi- turicelor de la începutul anilor '70, majoritatea înlocuite acum de medicamente noi.

— Ușor de cumpărat de pe stradă?

— Cumpăram de pe stradă doar ocazional, aveam alte surse, care nu erau larg cunoscute...

Creed se lansă într-un discurs sinuos care nu putea fi considerat o poveste propriu-zisă, deoarece narațiunea era dezlânată și plină de apropouri misterioase și aluzii piezișe, dar care în esență părea să spună că în anii '60 și '70 avusese de-a face cu mulți oameni puternici, cărora nu le dădea numele, ceea ce dusese absolut întâmplător la aprovizionarea constantă cu medicamente pe rețetă, fie că lucrase în slujba gangsterilor, fie că îi spionase pentru autorități. Creed sugeră că fusese recrutat de servicii și vorbi despre zboruri în America, deși nu exista nicio dovadă care să le ateste, despre politicieni și vedete dependente de barbiturice și despre dorința periculoasă a oamenilor din toate categoriile sociale de a se droga pentru a face față realităților crude ale lumii înconjurătoare, tendință și tentație pe care Dennis Creed o deplângea și căreia i se opusese întotdeauna.

Strike presupuse că aceste false amintiri erau menite să alimenteze dorința arogantă a lui Creed de a dobândi un anume statut. Fără îndoială, deceniile petrecute în închisori și spitale psihiatrice de maximă siguranță îl învățaseră că acolo violul și tortura erau la fel de disprețuite ca afară. Poate că el continua să obțină plăcere sexuală retrăindu-și crimele, dar altora acestea le stârneau doar dispreț. în lipsa unei cariere imaginare în care să fie în parte spion, în parte gangster, bărbatul cu IQ de 140 era doar un curier angajat la o curățătorie, un pervers sexual care cumpăra pumni de sedative de la dealerii stradali care îl exploataseră și apoi îl abandonaseră.

— ... ai văzut toată securitatea din jurul meu, la proces? Existau și alte forțe în joc, asta e tot ce am de gând să spun...

Când intra și ieșea din tribunal, Creed era înconjurat de un cordon compact de polițiști, pentru că mulțimea voia să-l sfâșie în bucăți. în presă apăruseră detalii din camera lui de tortură: poliția găsise fiarele de călcat și cleștii, călușii cu bilă și biciurile, fotografiile pe care Creed le făcuse victimelor când erau în viață și după moarte, capul și mâinile descompuse ale Andreei Hooton, în chiuveta din baie. Dar imaginea pe care Creed i-o prezenta acum lui Strike transforma crima în ceva secundar față de o viață infracțională mult mai prestigioasă, un hobby de care, din cine știe ce motiv, publicul continua să se plângă, când existau mult mai multe lucruri de spus și admirat.

— ... pentru că le place să saliveze la lucrurile obscene care îi

excită, ca debușeu pentru impulsurile lor inacceptabile, peroră Creed. Eu aș fi putut să fiu doctor, probabil chiar ar fi trebuit să fiu, de fapt...

(Turnase ulei de gătit peste capul angajatei la cantină Vera Kenny, apoi dăduse foc părului ei și, în timp ce acesta ardea, o fotografiase cu un căluș cu bilă în gură. îi tăiase limba șomerei Gail Wrightman. O omorâse pe coafeza Susan Meyer călcând-o repetat pe cap.)

— N-ai omorât pe nimeni prin supradoză, nu-i așa? întrebă Strike.

— E nevoie de mult mai multă pricepere ca să le dezorientezi, dar să rămână totuși pe picioare. Orice neghiob poate să bage o supradoză pe gâtul cuiva. Cealaltă chestie necesită cunoaștere și experiență. Așa îmi dau seama că aici îmi dau prea mult, pentru că înțeleg efectele secundare.

— Ce le dădeai femeilor din subsol?

— N-am drogat niciodată o femeie după ce o aduceam acasă. Odată ajunsă înăuntru, aveam alte metode de a o reduce la tăcere.

Creed îi cususe Andreei Hooton gura pe viu: pe capul putrezit existau încă urmele cusăturii.

Psihiatrul se uită la ceas.

— Dar dacă o femeie era deja beată? întrebă Strike. Gail Wrightman: ai agățat-o într-un bar, nu-i așa? Nu exista un pericol de supradoză, dacă o drogai după ce ea deja băuse?

— Inteligentă întrebare, spuse Creed, sorbindu-1 pe Strike din ochi. De obicei, îmi pot da seama exact cât a băut o femeie. Gail era singură, prost dispusă. Un tip îi trăsese clapa...

Creed nu trăda nimic: acestea nu erau secrete. Le recunoscuse deja în boxa acuzaților, unde îi făcuse plăcere să relateze faptele, urmărind reacția rudelor victimelor. Fotografiile ascunse sub scândurile podelei cu Gail și Andrea, Susan și Vera, Noreen, Jackie și Geraldine legate, arse și înjunghiate, vii și schilodite, și cu cadavrele lor mutilate și uneori decapitate aranjate în poziții pornografice îl condamnaseră înainte să deschidă gura, dar Creed insistase să aibă parte de un proces complet, declarându-se vinovat din cauza nebuniei.

— ... cu perucă, puțin ruj... ele cred că ești inofensiv, ciudat... poate homosexual. Vorbești cu ea câteva minute, într-un colț

întunecat. Te prefaci preocupat... îi pui puțin Nembutal în băutură... o cantitate foarte mică.

Creed își depărtă degetele tremurătoare câțiva milimetri.

— Nembutalul cu alcool poate fi periculos, dacă nu știi ce faci, dar, evident, eu știam... Așa că spuneam „Ei, eu trebuie să plec, scumpo, ai grijă". „Fii atentă!" Funcționa de fiecare dată.

Creed vorbi pe un ton ascuțit ca să o imite pe Gail.

— „Ooh, nu pleca, bea ceva!" „Nu, draga mea, trebuie să-mi fac somnul de frumusețe." Atunci dovedești că nu ești o amenințare. Te faci că dai să pleci sau chiar te îndepărtezi. Apoi, când te strigă înapoi sau dau de tine peste zece minute, când încep să se simtă ca dracu', sunt ușurate, pentru că tu ești bărbatul drăguț și nepericulos... Sunt în cartea mea, toate modurile diferite prin care le prindeam. Ai crede că e instructiv pentru femeile care nu vor să dea de belea, să citească modul de operare al unui criminal foarte eficient, dar autoritățile nu permit publicarea ei, ceea ce te face să te întrebi, le face oare plăcere ca pe străzi să existe parașute de agățat? Poate că da. De ce există, de fapt, oameni ca mine, Cormoran? De ce evoluția a permis așa ceva? Pentru că oamenii sunt atât de dezvoltați încât ne putem rări doar cu ajutorul unor prădători din interiorul speciei. Eliminarea celor slabi și depravați. E un lucru bun că femeile degenerate și bețive nu se înmulțesc. E doar un fapt, e un fapt. Coboram geamul mașinii. „Vrei să te duc undeva, scumpo?" Ea se legăna într-o parte și-n alta. Se bucura că mă vede. Urca în camionetă, fără probleme, recunoscătoare că poate să stea jos... îi spuneam lui Gail, după ce am dus-o în subsol: „Ar fi fost mai bine să te duci la baie, nu-i așa, târfă mizerabilă ce ești? Pun pariu că ești genul care se pișă pe stradă. Asta e mizerabil, mizerabil"... De ce te interesează atât de mult partea cu drogatul?

Torentul de cuvinte secase brusc. Ochii inexpresivi ai lui Creed, cu griul lor deschis în jurul pupilelor, îi cercetară pe rând pe ai lui Strike.

— Crezi că doctorița Bamborough era prea deșteaptă ca să fie drogată de unul ca mine, nu-i așa?

— Și doctorii pot să facă greșeli ca oricine altcineva, spuse Strike. Te-ai întâlnit cu Noreen Sturrock într-un autobuz, nu-i așa?

Creed îl studie pe Strike timp de mai multe secunde, ca și

cum ar fi încercat să-și dea seama de ceva.

— Acum e vorba de autobuze, nu? Cât de des lua autobuzul Margot Bamborough?

— Frecvent, îmi imaginez, spuse Strike.

— Și ar fi primit o cutie de Cola de la un necunoscut?

— Asta i-ai oferit lui Noreen, nu-i așa? Și Cola era plină de fenobarbital?

— Da. Când am ajuns la stația mea, era aproape adormită. I-am spus „Ai trecut de stația ta, scumpo. Haide, te duc la un taxi". Am dat-o jos din autobuz, sprijinind-o cu un braț. Noreen nu era solidă. A fost una din cele mai ușoare.

— Ajustai doza în funcție de greutate?

Urmă o nouă pauză scurtă.

— Autobuze și cutii de suc și ajustarea drogurilor în funcție de greutate?... Știi ceva, Cormoran? Cred că a doua mea bănuială a fost cea corectă. Ai venit aici pentru micuța Louise Tucker.

— Nu, spuse Strike oftând și lăsându-se pe spătarul scaunului. De fapt, ai nimerit-o prima oară. Am fost angajat de fiica lui Margot Bamborough. Acum urmă o tăcere mai lungă, iar psihiatrul se uită din nou la ceas. Strike știa că aproape îi expirase timpul și credea că și Creed știa asta.

— Vreau să merg la Belmarsh, Cormoran, spuse Creed aplecându-se în față, acum că Strike se lăsase pe spate. Vreau să-mi termin cartea. Sunt sănătos la cap, și tu știi asta, ai spus-o. Nu sunt bolnav. Ținerea mea aici îi costă pe contribuabili de cinci ori mai mult decât dacă aș fi la închisoare. Unde ar considera, de altfel, și cetățenii britanici că ar trebui să fiu, hm?

— Ah, cred că ar vrea să te întorci la închisoare, spuse Strike.

— Păi, eu sunt de acord cu ei, spuse Creed. Sunt de acord.

Creed privi în lateral spre doctorul Bijral, care avea expresia cuiva care e pe punctul de a pune capăt lucrurilor.

— Sunt sănătos la cap și dacă o să fiu tratat ca atare, o să mă comport ca atare, spuse Creed.

Apoi se aplecă și mai mult în față.

— Eu am ucis-o pe Louise Tucker, spuse Creed cu voce catifelată.

Cu coada ochiului, Strike îi văzu pe psihiatru și pe asistent încremenind amândoi, uluiți.

— Am agățat-o la un colț de stradă, cu camioneta, în noiembrie

1972. Era foarte frig în seara aia. Ea voia să meargă acasă și nu avea niciun ban. N-am putut rezista, Cormoran.

Creed îl sfredelea pe Strike cu pupilele lui mari și negre.

— O fetiță în uniformă de școală. Niciun bărbat n-ar fi putut rezista. Am acționat dintr-un impuls... fără nicio planificare... fără perucă, fără Cola în care să fi pus droguri, fără nimic...

— De ce nu exista nicio urmă a lui Louise în subsol? spuse Strike.

— Exista. Aveam colierul ei. Dar pe *ea* n-am ținut-o niciodată la subsol, înțelegi? Vrei o dovadă, și o să-ți dau una: o numea pe mama ei vitregă „Gheare". Spune-i lui Tucker că Louise mi-a spus asta, bine? Da, am apucat să vorbim vreo cinci minute despre cât de supărată era acasă, înainte să-și dea seama că mergeam în direcția greșită. Apoi a început să țipe și să izbească în geamuri. Am intrat într-o parcare întunecoasă, i-am acoperit gura cu mâna, am târât-o în spatele camionetei, am futut-o și am sugru- mat-o. Mi-ar fi plăcut să o țin mai mult, dar era prea zgomotoasă, prea zgomotoasă. A fost o tâmpenie, dar n-am putut rezista, Cormoran. Nicio planificare — uniformă școlară! Dar a doua zi lucram, îmi trebuia camioneta goală. Am vrut să duc cadavrul în subsol, dar Vi Cooper era perfect trează când m-am întors cu mașina pe Liverpool Road. S-a uitat la mine de la fereastra ei de sus, când am trecut, așa că n-am oprit. Mai târziu i-am spus că doar i se păruse că mă vede. Curva bătrână obișnuia să stea trează ca să vadă la cât mă întorc. De regulă o drogăm dacă plecam la vânătoare, dar ăsta fusese un răsfăț sub impulsul momentului...

— Ce ai făcut cu cadavrul? spuse Strike.

— Ah, spuse Creed, lăsându-se pe spătarul scaunului și trecându-și buzele umede una peste cealaltă, cu pupilele larg căscate. Cred că am nevoie de un transfer la Belmarsh ca să spun asta cuiva. Du-te și spune ziarelor că am hotărât să mărturisesc uciderea lui Louise și că sunt sănătos la cap, că ar trebui să fiu la Belmarsh și dacă sunt transferat o să-i spun bătrânului Brian Tucker unde am pus-o pe fetița lui. Du-te și spune autorităților, asta e oferta mea... Mai știi, poate că o să mă simt în stare să vorbesc și despre Margot Bamborough după ce ies de aici. Dacă îmi scot medicamentele astea din organism,

poate o să-mi amintesc mai bine.

— Asta e vrăjeală, spuse Strike ridicându-se în picioare și arătându-se furios. Eu nu transmit așa ceva.

— Nu fi așa, nu pentru asta ai venit, spuse Creed zâmbind subțire. Pari un adevărat narcisist, Cormoran.

— Sunt gata să plec, îi spuse Strike doctorului Bijral.

— Nu fi așa, insistă Creed. Hei!

Strike se întoarse.

— Bine... îți dau un mic indiciu despre locul în care am pus cadavrul lui Louise, și o să vedem dacă chiar ești atât de deștept pe cât te crezi, bine? O să vedem cine îl descifrează primul, tu sau poliția. Dacă vor găsi cadavrul, o să-și dea seama că sunt sănătos la cap și dispus să vorbesc despre Margot Bamborough, cât timp sunt mutat unde vreau. Și dacă nimeni nu poate să înțeleagă indiciul, cineva va trebui să se întoarcă și să vorbească cu mine, nu-i așa? Poate chiar tu. Am putea să jucăm șah pentru alte indicii, Cormoran.

Strike își dădu seama că Creed își imaginează cum va sta săptămâni la rând pe primele pagini ale ziarelor, în timp ce el lăsa urme pe care să meargă investigatorii. Tortură psihologică pentru familia Tucker, manipulare a opiniei publice, iar Strike, probabil, la dispoziția lui: era visul erotic al unui sadic.

— Zi atunci, spuse Strike privindu-1. Care e indiciul?

— O să găsiți cadavrul lui Louise Tucker acolo unde e M54, spuse Creed. Strike își dădu seama că Creed concepuse indiciul cu mult înainte și fu convins că, dacă el ar fi spus că fusese angajat de familia Tucker, ar fi fost un indiciu despre Margot. Creed trebuia lăsat să creadă că nu îi dăduse lui Strike ceea ce el își dorea cu adevărat. Trebuia să iasă învingător.

— Bine, spuse Strike întorcându-se spre doctorul Bijral. Mergem?

— M54, bine, Cormoran? strigă Creed.

— Te-am auzit, spuse Strike.

— Scuze că n-am putut să te ajut cu doctorița Bamborough! strigă Creed. Strike auzi în vocea lui cât de încântat era, crezând că îi pusese bețe în roate. Se întoarse pentru ultima dată, încetând să se mai prefacă furios, și zâmbi și el.

— Am venit aici pentru Louise, nenorocit prost ce ești. Știu că

nu te-ai întâlnit niciodată cu Margot Bamborough. A fost omorâtă de un ucigaș mult mai abil decât ai fost tu vreodată.

în timp ce pe fața lăsată și grasă a lui Creed apărea dezamăgirea, iar cheile asistentului clincăneau, Strike adăugă:

— Și, ca să știi, cred că ești un dement și, dacă o să mă întrebe cineva, o să spun că ar trebui să rămâi la Broadmoor până putrezești.

69

Aceasta e înfățișarea pe care al doamnei cap o poartă? Desăvârșită e asemănarea, însă substanța moartă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

După o ședință de informare de aproape o oră cu doctorul Bijral, în timpul căreia psihiatrul zguduit sună la Scotland Yard, detectivul plecă de la spital cu senzația că stătuse acolo de două ori mai mult decât în realitate. Satul Crowthorne nu se afla pe drumul lui de întoarcere în Londra, dar îi era foame, voia s-o sune pe Robin și simțea o nevoie intensă de a se amesteca printre oameni obișnuiți care își văd de viața lor, ca să alunge amintirea acelor coridoare pustii și răsunătoare, clinchetul cheilor și pupilele foarte dilatate ale lui Dennis Creed.

Opri în fața unei crâșme, își aprinse țigara după care tânjise în ultimele două ore și jumătate, apoi își porni telefonul. Pierduse deja două apeluri de la Brian Tucker, dar în loc să-l sune pe bătrân apăsă pe numărul lui Robin, care răspunse imediat.

— Ce s-a întâmplat?

Strike îi spuse. După ce termină, urmă o scurtă tăcere.

— Mai spune o dată indiciul, spuse Robin cu o voce încordată.

— O s-o găsiți unde e M54.

— Nu M54-M/? NU autostrada?

— Poate a vrut să spună asta, dar a omis articolul hotărât.

— M54 are aproape 40 de kilometri.

— Știu.

Abia cum începea să reacționeze: ar fi trebuit să se simtă

triumfător, dar în realitate era obosit și încordat. Telefonul îi bipăi și Strike se uită la ecran.

— E Brian Tucker iar, încearcă să mă sune, îi spuse el lui Robin.

— Ce o să-i spui?

— Adevărul, spuse Strike greoi, suflând fumul pe geamul deschis. Doctorul Bijral a sunat deja la Scotland Yard. Problema e că, dacă indiciul nu are sens sau este indescifrabil, Tucker o să rămână cu informația că Creed a ucis-o pe fiica lui, dar fără să-i recupereze cadavrul. E foarte posibil ca asta să fie ideea lui Creed de tortură supremă.

— Dar să obții o mărturisire înseamnă ceva, nu-i așa? spuse Robin.

— Tucker e convins de decenii că Creed a ucis-o. Mărturisirea fără cadavru nu face decât să mențină rana deschisă. Tot Creed o să fie cel care râde la urmă, știind unde e ea și nespunând nimănui... Cum a mers la British Library?

— Ah, bine, spuse Robin. Am găsit-o pe Joanna Hammond acum câteva ore.

— Și? spuse Strike, devenind atent.

— Avea o aluniță mare pe față. Pe obrazul stâng. Se vede în fotografia de la nunta ei care a apărut în ziarul local. Ți-o trimit acum.

— Și articolul cu...?

— Trebuie să fi fost pe spatele necrologului ei. Același ziar local.

— Dumnezeule, spuse Strike.

Urmă o tăcere lungă. Telefonul lui bipăi iar, și Strike văzu că Robin îi trimisese o imagine.

O deschise și văzu un cuplu la nunta din 1969: o fotografie alb-negru neclară cu o mireasă brunetă care zâmbea larg, cu părul zulufi, purtând o rochie de dantelă cu guler înalt și o tocă peste voal, cu o aluniță mare pe pometul stâng. Peste umărul său se apleca soțul blond, care nu zâmbea. La doar câteva minute de la începutul căsătoriei lor, avea deja aerul unui om dispus să folosească o bâtă de baseball.

— Joanna nu era Săgetător după zodiacul lui Schmidt, zise Robin, era Scorpion...

Strike duse iar telefonul la ureche.

— ... Talbot a crezut că i se potrivește mai bine din cauza aluniței, spuse Strike oftând. Ar fi trebuit să verific iar toate identificările după ce ai aflat de Schmidt. Am fi putut să ajungem aici mai devreme.

— Ce o să faci în privința lui Douthwaite?

— O să-l sun, spuse Strike după o pauză de câteva momente. Acum. Apoi te sun înapoi.

Stomacul îi chiorăia în timp ce suna la pensiunea Allardice din Skeg- ness și auzea bine-cunoscutul accent scoțian supărat al Donnei, soția lui Douthwaite.

— Oh, Doamne, spuse ea când Strike se prezentă. Acum ce mai e?

— Nimic îngrijorător, minți Strike, care auzea în fundal un radio deschis. Voiam doar să mai verific o dată câteva lucruri.

— Steve! o auzi el cum țipă departe de receptor. E *ell...* Cum adică „Cine?", tu cine dracu' crezi?

Strike auzi pași și apoi pe Douthwaite, care părea pe jumătate furios, pe jumătate speriat.

— Ce vrei?

— Vreau să-ți spun ce cred eu că s-a întâmplat la ultima ta consultație cu Margot Bamborough, spuse Strike.

Vorbi timp de două minute și Douthwaite nu îl întrerupse, chiar dacă Strike știa că e încă acolo, pentru că auzea în continuare prin telefon zgomotele îndepărtate ale pensiunii. După ce Strike termină reconstituirea ultimei consultații a lui Douthwaite, în afara radioului îndepărat, la care cânta Blame a lui Calvin Harris, nu se auzi nimic.

Atunci dă vina pe noapte. ..nuda vina pe mine...

— Ei? spuse Strike.

Știa că Douthwaite nu vrea să confirme. Douthwaite era un laș, un om slab care fugea de probleme. Ar fi putut să prevină alte morți dacă ar fi avut curajul să spună ceea ce știa, dar se temuse pentru pielea lui, se temuse că o să pară, complice, stupid și josnic în ochii cititorilor de ziare. Așa că fugise, dar asta agravase lucrurile și urmaseră consecințe de coșmar, de care el de asemenea fugise, abia recunoscând în sinea lui de ce se temea, încercând să-și abată gândurile de la asta prin băutură, karaoke, femei. Iar acum Strike îi oferea o alternativă cumplită, care de fapt

nici măcar nu era o alternativă. Ca și Violet Cooper, Steve Douthwaite era pus în fața unui oprobriu pe viață din partea publicului necruțător și a posibilității ca lucrurile să fi stat mult mai bine dacă i-ar fi mărturisit lui Talbot ceea ce știa, cu 40 de ani în urmă, când cadavrul lui Margot Bamborough ar fi putut să fie găsit rapid, iar criminalul ar fi putut să fie adus în fața justiției înainte să moară și alții.

— Am dreptate? spuse Strike.

— Da, spuse Douthwaite în cele din urmă.

— Bun, păi, dacă vrei sfatul meu, du-te imediat și spune-i soției tale, înainte să facă asta presa. De asta nu ai cum să te ascunzi.

— Căcat, spuse Douthwaite încet.

— Atunci ne vedem la tribunal, spuse Strike repede și închise.

O sună imediat pe Robin.

— Douthwaite a confirmat.

— Cormoran, spuse Robin.

— L-am sfătuit să-i spună Donnei...

— Cormoran, spuse Robin iar.

— Ce e?

— Cred că știu ce e M54.

— Nu e...

— ... autostrada? Nu. M54 e un roi globular...

— Un ce?

— Un roi sferic de stele.

— Stele? spuse Strike posomorându-se. Stai puțin...

— Ascultă, spuse Robin. Creed a crezut că e deștept, dar nu e nevoie decât de o căutare pe Google...

— Acolo nu au internet, spuse Strike. Se plângea de asta...

— Ei, M54 e un roi de stele din constelația Săgetător, spuse Robin.

— Nu mai vreau astrologie, spuse Strike închizând ochii. Robin...

— *Ascultă-mă.* A spus „O s-o găsiți unde e M54", da?

— Da...

— Constelației Săgetător i se mai spune și Arcașul.

-Și? '

— Brian ne-a arătat harta, Strike! La începutul anilor '70, Dennis Creed trecea în mod regulat pe la hotelul Archer†††† din

†††† Arcaș, în limba engleză. *(N.r.)*

Islington, unde livra rufele de la curățătorie. Pe proprietate exista un puț, în fundul grădinii. Era închis cu scânduri, iar acum deasupra lui e o seră.

în crâșma de pe cealaltă parte a străzii, intrară doi bărbați binedis- puși, cu burți de băutori de bere asemănătoare. Strike aproape că nici nu-i observă. Uitase până și să tragă din țigara care îi ardea între degete.

— Ia gândește-te, o auzi pe Robin. Creed are în camionetă un cadavru la care nu se așteptase, dar nu-1 poate duce în Pădurea Epping, pentru că acolo era o anchetă în plină desfășurare. Tocmai găsiseră rămășițele Verei Kenny. Nu știu de ce nu a dus cadavrul în subsol...

— Știu eu, spuse Strike. Mi-a spus. A trecut cu mașina pe lângă casă și Vi Cooper era trează, la fereastră.

— Aha, bun, deci trebuie să golească camioneta înainte de serviciu. Știe să se descurce în grădina de la Archer și știe că în spate există o poartă. în spatele camionetei are unelte cu care poate să desprindă scândurile ușor. Cormoran, sunt *sigură* că e în fostul puț de la Archer.

Urmă o scurtă pauză, apoi scrumul fierbinte al țigării de care Strike uitase îi căzu în poală.

— Căcat...

Aruncă chiștocul pe geam, atrăgându-și privirea dezaprobatoare a unei bătrâne care trăgea după ea un cărucior de cumpărături în carouri.

— Bine, uite cum facem, îi spuse el lui Robin. Eu îl sun pe Tucker ca să-i spun ce s-a întâmplat, inclusiv deducția ta. Tu îl suni pe George Layborn și îi spui despre puțul de la Archer. Cu cât caută poliția mai repede, cu atât mai bine pentru familia Tucker, mai ales dacă se duce vestea că Creed a mărturisit.

— Bine, mă apuc ime...

— Stai așa, n-am terminat, spuse Strike.

închise ochii și se frecă la tâmple, în timp ce se gândea la tot ce trebuia să facă agenția, și cât mai repede.

— După ce vorbești cu Layborn, sună-1 pe Barclay și spune-i că mâine-di- mineață are ceva de făcut cu tine. Poate să-l abandoneze pe iubitul domnișoarei Jones timp de câteva ore. Sau, cel mai probabil, toată ziua, dacă o să se întâmple ce cred eu că o să se întâmple.

— Ce anume avem de făcut eu și cu Barclay? întrebă Robin.

— Nu e evident? spuse Strike deschizând iar ochii. Dacă Douthwaite vorbește cu cineva, suntem contracronometru.

— Deci eu și cu Barclay...?

— Căutați cadavrul lui Margot, spuse Strike. Da.

Urmă o tăcere lungă. Stomacul lui Strike chiorăi iar. Acum în crâșmă intrară două femei, chicotind la ceva ce una îi arăta celeilalte pe telefon.

— Chiar crezi că e acolo? întrebă Robin puțin zguduită.

— Sunt sigur, spuse Strike.

— Și tu o să...?

— îl sun pe Brian Tucker, mănânc niște cartofi prăjiți și dau telefonul ăla internațional — cred că sunt cu trei ore înaintea noastră, deci ar trebui să fie în regulă — apoi mă întorc la birou. Ajung pe seară și o să putem să discutăm cum trebuie despre toate astea.

— Bun, zise Robin, noroc.

Robin închise. Strike ezită o clipă înainte de a-1 suna pe Brian Tucker: ar fi vrut să facă asta cu o halbă în față, dar mai trebuia să se întoarcă în Londra și o arestare pentru condus sub influența alcoolului în ajunul prinderii ucigașului lui Margot Bamborough era o complicație pe care nu voia deloc s-o riște. Aprinse în schimb o a doua țigară și se pregăti să spună unui tată îndurerat că, după o așteptare de 42 de ani, exista posibilitatea ca în curând să-și îngroape fiica.

70

... iară la urmă moartea, Cu chipul mai hain și crâncen ca oricând.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Dimineața era atât de frumoasă că ai fi putut avea impresia că încă era vară, dacă frunzele platanilor de lângă cabina telefonică de la intrarea în Albemarle Way nu ar fi început să se îngălbenească. Mozaicul în alb și albastru al cerului încălzea și răcorea după cum se strecura soarele în spatele norilor și ieșea de după ei, iar pe Robin o trecu un fior, în ciuda puloverului pe care îl purta pe sub

palton, ca și cum pe Albemarle Way, străduța laterală cu clădiri înalte și neîntrerupte care o țineau permanent în umbră, ar fi bătut un vânt rece.

Stătea lângă cabina telefonică din care cândva, cu aproape 40 de ani în urmă, ucigașul lui Margot Bamborough așteptase și pândise, sim- țindu-se, își imagină Robin, la fel cum se simțea ea. Fără îndoială, fusese vorba de frică și nervozitate, de îndoiala că planul avea șanse de reușită și de groaza în fața consecințelor eșecului. Dar această senzație de înrudire nu o făcu pe Robin mai binevoitoare față de ucigaș. Privind la St John's Gate, arcada străveche de pe cealaltă parte a străzii, și-o putea imagina pe Margot trecând pe sub ea într-o seară ploioasă din urmă cu 40 de ani, sau poate clătinându-se, simțind o amețeală stranie și neștiind de ce... sau își dăduse seama? Posibil. Margot era o femeie inteligentă, și de asta trebuise să moară...

Pe Clerkenwell Road era o aglomerație de mașini și pietoni. Robin se simțea complet izolată de toți. Nimeni dintre cei care treceau pe lângă ea nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să facă. Cât de bizare li s-ar fi părut planurile ei de dimineață, cât de macabre... Robin simți pe șira spinării un fior de panică...

Gândește-te la altceva.

în dimineața aceea, în *Metro* apăruse o fotografie cu Charlotte Ross, cu ochelari de soare și într-o haină lungă închisă la culoare, mergând pe o stradă din Mayfair împreună cu sora ei, Amelia. Nu se vedeau nicăieri soțul ei sau gemenii, iar scurta non-știre de sub fotografie nu îi spusese lui Robin nimic din ce ar fi vrut să afle.

> Charlotte Campbell a fost zărită ieri bucurându-se de o plimbare matinală prin Londra împreună cu sora ei, Amelia Crichton. Charlotte, soția lui Jago, următorul Viconte de Croy, a fost externată recent din spital în urma unui sejur prelungit la Symonds House, o clinică de sănătate mintală și de reabilitare preferată de cei bogați și celebri.
>
> Charlotte, aflată cândva în capul listei *Tatler* cu Cele Mai Frumoase 100 de Londoneze, a fost o obișnuită a rubricilor de bârfe încă de când a fugit prima oară de la școală, la vârsta de 14 ani. Fiica lui...

Gândește-te la altceva, își spuse Robin, făcând un efort conștient de a găsi alt subiect.

Era 20 septembrie. Cine se năștea azi era în zodia Fecioarei. Robin se întrebă cât avea să-i ia să se debaraseze de ticul de a lega datele de zodii. Se gândi la Matthew, Fecioara pe care ea o cunoștea cel mai bine. Ar fi trebuit să fie o zodie inteligentă, organizată și nervoasă. Matthew era cu siguranță organizat și se vedea că citise mult... Robin și-o aminti pe Oonagh Kennedy spunând „uneori cred că, cu cât mai deștepți sunt în privința cărților, cu atât mai proști sunt în privința sexului" și se întrebă dacă Matthew era acum fericit din cauza sarcinii despre care spusese că fusese accidentală...

Gândește-te la altceva.

Se uită la ceas. Unde era Barclay? E adevărat că ea ajunsese foarte devreme și, tehnic vorbind, Barclay nu întârziase, dar nu-i plăcea să stea singură, încercând să-și abată gândurile de la ceea ce urmau să facă.

Theo stătuse cândva aproape exact în locul în care era ea acum, urmărind traficul de pe Clerkenwell Road, Theo cu părul ei brunet, cercei Kuchi și dureri abdominale, așteptând o camionetă argintie. Rămânea un mister minor de ce după aceea Theo nu ieșise niciodată la lumină, de ce nu simțise niciodată suficientă recunoștință față de femeia care acceptase să o consulte atât de din scurt, măcar ca să se excludă ca suspectă și să-l oprească pe Tal- bot să mai alerge după o iluzie. Dar, bineînțeles, asta presupunea ca Theo să se fi simțit recunoscătoare. Nimeni nu știa, de fapt, ce se întâmplase între doctoriță și pacientă: era echivalentul laic al confesionalului. Gândurile ei trecuseră la Douthwaite când îl zări, în sfârșit, pe Barclay, care se apropia cu o geantă în mână. Când Barclay ajunse suficient de aproape, Robin auzi clinchetul uneltelor dinăuntrul ei.

— Parcă am un mic déjà vu, spuse el oprindu-se lângă ea. Nu ne-am mai dus noi cândva să săpăm după un cadavru?

— Nu cred că asta intră la săpat, spuse Robin.

— Ce se mai aude?

— El a ieșit, spuse Robin. Strike spune că trebuie să așteptăm până se întoarce.

— Ce ai acolo? întrebă Barclay, arătând cu capul spre punga din mâna lui Robin.

— Biscuiți de ciocolată, spuse Robin.

— Mită?

— Practic, da.

— Și Strike a...?

— încă nu. E în poziție. Dar vrea...

Robin așteptă ca un grup de tineri care păreau studenți să se îndepărteze ca să nu fie auzită.

— ... ca mai întâi să ne facem partea noastră.

Apoi, încercând să nu se gândească la ceea ce urmau să facă înainte să fie absolut necesar, adăugă:

— Ai fost mulțumit de rezultatul referendumului?

— Da, dar nu te amăgi, spuse Barclay sumbru, încă nu s-a terminat. Dobi- tocu' ăla de Cameron face exact jocul naționaliștilor. „Englezii votează pentru legi englezești", a doua zi după ce Scoția decide să rămână? Nu combați naționalismul cu alt naționalism, fir-ar al naibii. Ar fi bine să nu mai mănânce căcatu' lui Farage — ăsta e tipu' nostru?

Robin întoarse privirea. în capătul lui Albemarle Way se vedea silueta unui bărbat care mergea legănându-se într-un mod ciudat, cu două plase de cumpărături pline în mâini. Bărbatul se opri la ușă, puse jos plasele, băgă cheia în broască, ridică plasele, păși peste prag și se făcu nevăzut.

— El e, spuse Robin, simțind furnicături în stomac. Haide.

Se apropiară de ușa de un albastru-închis, umăr la umăr.

— A lăsat cheia în broască, arătă Barclay.

Robin era pe punctul de a suna la sonerie când ușa se deschise și Sam- hain Athorn reapăru. Era palid la față, avea urechi mari și păr cenușiu și ținea gura ușor deschisă. Purta o bluză cu Batman. Nedumerit să găsească doi oameni în pragul ușii, Samhain clipi, apoi se adresă umărului stâng al lui Robin.

— Am lăsat cheia.

întinse mâna ca să scoată cheia din broască. în timp ce dădea să închidă ușa, Barclay își strecură cu abilitate piciorul.

— Tu ești Samhain, nu-i așa? spuse Robin zâmbindu-i, în timp ce Samhain o privea mirat. Noi suntem prieteni cu Cormoran Strike. Acum câteva luni i-ai fost de mare ajutor.

— Trebuie să scot cumpărăturile, zise Samhain.

încercă să închidă ușa de la intrare, dar piciorul lui Barclay îl împiedică.

— Putem să intrăm? întrebă Robin. Doar puțin? Am vrea să vorbim cu tine și cu mama ta. Ai fost de mare ajutor înainte, când i-ai spus lui Cormoran despre unchiul Tudor...

— Unchiul meu Tudor e mort, spuse Samhain.

— Știu. îmi pare rău.

— A murit la spital, adăugă Samhain.

— Zău? făcu Robin.

— Tatăl-meu-Gwilherm a murit sub un pod, continuă Samhain.

— Ce trist, spuse Robin. Putem intra, te rog, doar o clipă? Cormoran a vrut să-ți aduc ăștia.

Robin scoase din pungă cutia cu biscuiți de ciocolată.

— Drept mulțumire, continuă ea.

— Ce sunt? întrebă Samhain, privind cutia cu coada ochiului.

— Biscuiți de ciocolată.

Samhain îi luă cutia din mână.

— Da, puteți să intrați, spuse el întorcându-se cu spatele și urcând energic scările întunecate din interior.

Robin îi aruncă o privire lui Barclay și intră prima. Auzi cum însoțitorul ei închide ușa și clinchetul uneltelor din geanta lui. Scările erau abrupte, înguste și întunecoase când intrai din lumina de afară, iar becul de deasupra lor — stins. Când ajunse pe palier, Robin văzu, prin ușa deschisă, o femeie cu păr alb și urechi mari, ca ale lui Samhain, care ștergea hiaturile din bucătăria cu faianță maro. Cu spatele la ea, Samhain desfăcea nerăbdător ambalajul de plastic al cutiei cu biscuiți de ciocolată.

Deborah se întoarse, făcându-și codița albă împletită cu grijă să alunece peste umăr, și îi fixă pe cei doi necunoscuți cu ochii ei închiși la culoare.

— Bună ziua, doamnă Athorn, spuse Robin, oprindu-se în hol.

— Sunteți de la departamentul de asistență socială? întrebă Deborah încet. Am sunat-o pe Clare...

— Noi putem să vă ajutăm la fel de bine ca Clare, spuse Barclay, înainte ca Robin să apuce să răspundă. Care e problema?

— Cel de jos e un nemernic, spuse Samhain scormonind preocupat în cutia cu biscuiți de ciocolată și alegându-1 pe cel învelit în staniol auriu. Ăștia sunt cei mai buni, în hârtie strălucitoare, așa îți dai seama.

— Bărbatul de la parter se plânge iar? întrebă Robin, simțind

un val brusc de însuflețire înrudit cu panica.

— Am putea să aruncăm o privire să vedem care e problema? întrebă Barclay. Unde crede el că se crapă tavanu'?

Deborah arătă spre living.

— Mă duc să mă uit puțin, spuse Barclay sigur pe el, pornind spre living.

— Nu-i mânca pe toți, Sammy, spuse Deborah, care reîncepuse să șteargă metodic dulapurile din bucătărie.

— Mie mi i-au dat, femeie prostuță ce ești, spuse Samhain cu gura plină de ciocolată.

Robin se duse după Barclay, luptându-se cu o senzație copleșitoare de ireal. Era posibil ca ceea ce bănuia Strike să fie adevărat?

Doi peruși ciripeau în colivie într-un colț din micul living, care, ca și holul, avea podeaua acoperită cu o mochetă cu modele învârtejite portocalii și maro. Pe spătarul canapelei era întinsă o pătură croșetată. Barclay privea la puzzle-ul aproape terminat cu inorogi care săreau peste un curcubeu. Robin privi în jur. încăperea era mobilată auster. în afara canapelei și a coliviei perușilor, mai erau doar un mic fotoliu, un televizor pe care se afla o urnă și o mică bibliotecă în care erau câteva cărți vechi, cu coperte broșate, și niște bibelouri ieftine. Privirea ei zăbovi asupra simbolului egiptean al vieții eterne pictat pe perete, pe o porțiune de un verde murdar.

Zace *într-un loc sfânt.*

— Scândurile podelei? îi murmură ea lui Barclay.

El clătină din cap, privind cu înțeles spre puzzle-ul cu inorogi, apoi arătă cu piciorul spre divanul generos pe care se afla acesta.

— Oh, Doamne, nu, șopti Robin, neputând să se abțină. Crezi?

— Altfel ar fi trebuit să fi scos mocheta, murmură Barclay. Să mute mobila, să scoată scândurile podelei... și ar fi făcut tavanu' de jos să se crape? Și mirosul?

Samhain intră agale în cameră, mâncând al doilea biscuit învelit în staniol.

— Vrei ciocolată caldă sau nu? întrebă el privind spre genunchii lui Robin.

— Ăă... nu, mulțumesc, spuse Robin zâmbindu-i.

— El vrea ciocolată caldă sau nu?

— Nu, mulțumesc, prietene, spuse Barclay. Putem să mutăm puzzle-ul ăsta? Trebuie să ne uităm puțin sub el.

— Lui Deborah nu-i place să atingă alții puzzle-ul, spuse Samhain grav.

— Dar trebuie să dovedim că omul de la parter minte, spuse Robin. în privința tavanului crăpat.

— Deborah, strigă Samhain. Vor să-ți mute puzzle-ul.

Samhain ieși din cameră cu mersul lui legănat, iar mama lui veni în locul lui la ușă, studiind pantofii lui Robin.

— Nu puteți să-mi mutați inorogii, spuse ea.

— Trebuie să ne uităm puțin sub el, spuse Robin. Promit că o să avem mare grijă de el, n-o să-l stricăm. L-am putea muta...

Robin privi în jur, dar nu exista nicio porțiune de podea suficient de mare pe care să poată fi întins.

— La mine în cameră, ați putea să-l puneți acolo, spuse Samhain apărând iar. Pe patul meu, pot să-l pună pe pat, Deborah.

— Excelentă idee, spuse Barclay entuziast, aplecându-se să ia puzzle-ul.

— Mai întâi închide-1, spuse Robin grăbit.

împături aripile covorașului peste puzzle, cu toate piesele înăuntru.

— Bine lucrat, spuse Barclay.

Apoi scoase cu atenție covorașul puzzle-ului pe ușă, urmat de Deborah, care părea deopotrivă nerăbdătoare și alarmată, și de Samhain, plin de importanță. Părea mândru că acest nou bărbat din apartament îi adoptase planul.

Timp de câteva secunde, Robin rămase singură în living, privind în jos spre divanul mult prea mare pentru această cameră mică. Fusese acoperit cu un material de un mov fanat, care, bănuia ea, data din anii '60. Avea un model cu mandala și era din bumbac subțire. Dacă o femeie înaltă ar fi stat ghemuită, ar fi putut încăpea în divan, cu condiția să fie zveltă, bineînțeles.

Nu vreau să mă uit, se gândi Robin, cuprinsă brusc de panică. *Nu vreau să văd...*

Dar trebuia să se uite. Trebuia să vadă. Pentru asta venise acolo.

Barclay se întoarse, urmat atât de Samhain, cu o expresie interesată, cât și de îngrijorata Deborah.

— Ăsta nu se deschide, spuse Deborah arătând spre divanul pe

care acum nu se mai afla nimic. Nu-1 puteți deschide. Lăsați-1 în pace.

— îmi țineam jucăriile acolo, spuse Samhain. Nu-i așa, Deborah? Mai demult. Dar tatăl-meu-Gwilherm n-a vrut să le mai țin.

— Nu-1 puteți deschide, repetă Deborah acum tulburată. Lăsați-1, nu-1 atingeți.

— Deborah, spuse Robin încet, îndreptându-se spre femeia în vârstă, trebuie să aflăm de ce se crapă tavanul de la parter. Știi că bărbatul de la parter se plânge mereu și spune că ar vrea ca tu și Samhain să vă mutați de aici?

— Nu vreau să plec, spuse Deborah imediat.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii ei închiși la culoare aproape se întâlniră cu ai lui Robin, înainte de a zvâcni iar spre mocheta cu vârtejuri.

— Nu vreau să mă mut. O sun pe Clare.

— Nu, zise Robin ocolind-o rapid și blocându-i calea spre bucătărie, unde un telefon vechi era montat pe peretele de lângă frigider.

Spera ca Deborah să nu fi detectat panica din vocea ei.

— Suntem noi aici în locul lui Clare, înțelegi? continuă ea. Ca să vă ajutăm cu bărbatul de la parter. Dar noi credem — Sam și cu mine...

— Tatăl-meu-Gwilherm îmi spunea Sam, spuse Samhain. Nu-i așa, Deborah?

— Ce drăguț, spuse Robin arătând spre Barclay. Și pe el îl cheamă tot Sam.

— Numele lui e Sam? spuse Samhain bucuros, ridicând îndrăzneț ochii spre fața lui Barclay și apoi întorcând din nou privirea și zâmbind larg. Doi Sam. Deborah! Doi Sam!

Robin i se adresă consternatei Deborah, care acum se muta de pe un picior pe celălalt într-un mod care amintea de mersul legănat al fiului ei.

— Sam și cu mine vrem să rezolvăm problema, Deborah, ca să nu mai ai necazuri cu bărbatul de la parter.

— Gwilherm nu voia să fie deschis, spuse Deborah, căutându-și agitată capătul codiței albe. Nu voia să fie deschis, voia să rămână închis.

— Dar Gwilherm ar fi vrut ca tu și Samhain să puteți rămâne aici, nu-i așa?

Deborah băgă în gură capătul codiței și îl supse, de parcă ar fi fost înghețată pe băț. Ochii ei închiși la culoare rătăceau, ca și cum ar fi căutat ajutor.

— Eu cred, spuse Robin blajin, că ar fi bine ca tu și Samhain să așteptați în camera lui cât ne uităm noi la divan.

— La biban, zise Samhain chicotind iar. Sam! Hei, Sam! La biban!

— Bună glumă! spuse Barclay zâmbind larg.

— Haide, zise Robin, strecurându-și brațul în jurul lui Deborah. Așteaptă în cameră, împreună cu Samhain. Voi n-ați greșit cu nimic, știm asta. Totul o să fie în regulă.

în timp ce o conducea încet pe Deborah pe palier, îl auzi pe Samhain cum spune vesel:

— Dar eu rămân.

— Nu, prietene, răspunse Barclay, în timp ce Robin și Deborah intrau în camera minusculă a lui Samhain.

Fiecare centimetru de perete era acoperit cu imagini cu supereroi și personaje din jocuri video. Puzzle-ul gigantic al lui Deborah ocupa mare parte din pat. Podeaua din jurul PlayStation-ului era plină cu ambalaje de ciocolată.

— Ai grijă de mama ta și după aceea te învăț un truc magic, promise Barclay.

— Tatăl-meu-Gwilherm făcea magie!

— Da, știu, am auzit. Asta înseamnă că și ție ți-e ușor să faci magie, dacă tatăl tău putea, nu?

— Nu durează mult, îi spuse Robin înspăimântatei mame a lui Samhain. Dar stați aici deocamdată, bine? Te rog, Deborah?

Deborah se mulțumi să clipească la ea. Robin se temea mai ales că femeia ar putea încerca să ajungă la telefonul de pe peretele bucătăriei, pentru că n-ar fi vrut să fie nevoită să o rețină la modul fizic. Se întoarse în living și îl găsi pe Barclay negociind în continuare cu Samhain.

— Fă-1 acum, spunea Samhain zâmbind larg și privind de la mâinile lui Barclay la bărbia și urechea acestuia. Hai, arată-mi acum.

— Sam poate să facă magia doar după ce terminăm lucrul, spuse Robin. Samhain, vrei să aștepți în cameră cu mama ta, te rog?

— Hai, prietene, spuse Barclay. Doar un pic. Apoi te învăț trucul.

Zâmbetul de pe fața lui Samhain se șterse.

— Femeie prostuță, îi spuse el posomorât lui Robin. Femeie stupidă.

Ieși din cameră, dar în loc să meargă în camera lui o luă spre bucătărie.

— Căcat, murmură Robin, încă nu te apuca, Sam...

Samhain reapăru cu cutia de biscuiți de ciocolată, intră în camera lui și trânti ușa.

— Acum, zise Robin.

— Stai la ușă, spuse Sam, și urmărește-i.

Robin lăsă ușa livingului întredeschisă, ca să poată spiona camera lui Samhain, și îi făcu semn lui Barclay cu degetul mare în sus.

Barclay luă de pe divan cuvertura cu mandala, se aplecă, prinse marginea capacului și trase. Capacul nu se clinti. Barclay își folosi toată forța, dar capacul nu se mișcă. Din camera lui Samhain se auzeau voci ridicate. Deborah îi spunea lui Samhain să nu mai mănânce niciun biscuit de ciocolată.

— Parcă ar fi încuiat pe dinăuntru, spuse Barclay gâfâind și dând drumul capacului.

Deschise fermoarul genții și, după ce scotoci înăuntru, scoase o rangă și îi introduse capătul în fanta dintre capacul divanului și corpul acestuia.

— *Haide odată, nenorocitule,* icni el în timp ce capătul răngii alunecă și fu cât pe ce să-l lovească în față. Ceva îl ține lipit.

Robin verifică din priviri ușa camerei lui Samhain, care era tot închisă. Mama și fiul continuau să se certe din cauza biscuiților de ciocolată. Perușii ciripeau. Aruncând o privire pe fereastră, Robin văzu urma unui avion, un șnur alb și pufos întins pe cer. Lucrurile cotidiene deveneau atât de stranii când aștepțai să se întâmple ceva groaznic. Inima îi bătea cu repeziciune.

— Ajută-mă, spuse Barclay printre dinții încleștați după ce reuși să bage capătul răngii mai adânc în fanta divanului. E nevoie de doi oameni.

După ce aruncă încă o privire spre ușa închisă a lui Samhain, Robin se duse în grabă la Barclay și apucă ranga împreună cu el. Folosindu-și toată greutatea și forța, apăsară amândoi ranga spre podea.

— Dumnezeule, gâfâi Robin. Ce-1 ține?

— Unde e Strike când ai nevoie...

Se auzi un zgomot puternic ca și cum ceva crăpase, iar apoi se fărâmițase. Ranga cedă brusc, în timp ce capacul divanului se mișcă. Robin se întoarse și văzu cum în aer se ridică un nor de praf. Barclay deschise capacul.

Divanul era plin cu ciment, care ținuse capacul lipit. Substanța cenușie era plină de cocoloașe și părea să fi fost amestecată în grabă. în două locuri, ceva neted întrerupea suprafața neregulată și cenușie: unul dintre obiecte semăna cu un colț de morsă de aproximativ zece centimetri, celălalt era o suprafață curbată care părea un glob de un alb murdar. Apoi Robin văzu câteva fire de păr lipite de o bucățică de ciment care rămăsese pe capacul divanului.

Auziră pași pe palier. Barclay trânti capacul divanului, în timp ce Samhain deschidea ușa. în urma lui venea Deborah.

— Acum o să te învăț trucul ăla magic, spuse Barclay îndreptându-se spre Samhain. Vino în bucătărie, îl facem acolo.

Cei doi bărbați plecară. Deborah intră cu pași târșâiți în cameră și luă învelitoarea mov-șters pe care Robin o dăduse la o parte.

— L-ați deschis? murmură ea, cu ochii la mocheta veche.

— Da, spuse Robin mult mai calm decât se simțea.

Se așeză pe divan, deși i se părea un sacrilegiu. *îmi pare rău, Margot. îmi pare atât de rău.*

— Acum trebuie să dau un telefon, Deborah. Apoi cred că ar trebui să bem cu toții niște ciocolată caldă.

71

Acesta este boiul minciunii și priveliștea Perfidei farmazoane, când chipul ei mințit E arătat mulțimii ca fiind doar călpuit.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Un tren trecu vuind zgomotos pe magistrala de sud-est. Strike, care stătea pe cealaltă parte a străzii, simți cum îi vibrează mobilul în buzunar și îl scoase, dar timp de câteva secunde larma fu atât de mare că nu reuși să o audă pe Robin.

— ... găsit-o.

— Mai spune o dată, strigă el în timp ce trenul se îndepărta

huruind.

— Am găsit-o. în divanul din sufragerie. în jurul ei e turnat ciment, dar se vede o parte din craniu și, poate, femurul.

— Căcat.

Strike anticipase prezența cadavrului în apartamentul familiei Athorn, dar găsirea unei ființe umane moarte nu avea cum să devină vreodată ceva banal.

— Ciment? repetă el.

— Da. Nu pare bine amestecat. Treabă de amator. Dar și-a îndeplinit funcția. Probabil că a stopat mare parte a mirosului.

— O greutate a naibii de mare pentru o grindă de susținere.

— Păi, tocmai. Unde ești?

— în fața casei, tocmai intram. Bun: sună la 999, apoi sună-1 pe Layborn și spune-i unde sunt și de ce. Asta ar trebui să grăbească lucrurile.

— Bine. Baftă.

Strike închise. Acum, după ce trenul trecuse și larma lui asurzitoare fusese înlocuită de ciripituri de păsări, strada banală cu case înșirate era liniștită. Strike, care așteptase într-un loc în care nu putea fi văzut, porni acum pe stradă, trecu de trei case mici și la a patra coti la stânga pe aleea scurtă a unei grădini, apoi ciocăni tare la ușa vopsită în roșu-închis.

Perdelele zvâcniră și apăru fața supărată a lui Janice Beattie. Strike ridică mâna a salut. Perdeaua căzu la loc.

După o așteptare puțin mai lungă decât ar fi fost normal, dată fiind distanța scurtă dintre living și hol, Janice deschise ușa. Astăzi era îmbrăcată complet în negru, iar în picioare avea papuci din blană de oaie. Ochii ei limpezi, de un albastru senin, înconjurați de rame metalice, păreau la fel de amabili și de nevinovați ca întotdeauna. Janice, cu părul ei argintiu și obrajii ca niște mere, se încruntă la detectiv, dar nu spuse nimic.

— Pot să intru? întrebă Strike.

Urmă o pauză lungă. Păsările sălbatice ciripeau, iar Strike se gândi în treacăt la perușii din apartamentul familiei Athorn, unde o parte a minții lui zăbovea asupra imaginii unui craniu și unui femur care ieșeau din ciment.

— Dacă trebuie, spuse Janice încet.

Strike intră în urma ei în livingul roșu, cu covorul turcesc ieftin de culoare rubinie, imaginile cu flori uscate și fotografiile decolorate. Soarele făcea să sclipească trăsura Cenușăresei cu

cei șase cai din sticlă de deasupra șemineului, pe care Janice îl aprinsese, în ciuda zilei calde de septembrie.

— Vrei o ceașcă de ceai? spuse Janice.

— Ar fi minunat, spuse Strike, deplin conștient de irealitatea situației.

Ascultă cum pașii ei înăbușiți de blana de oaie se îndepărtează și auzi ușa de la bucătărie închizându-se. Scoase telefonul mobil, porni funcția de înregistrare și îl puse pe brațul fotoliului pe care stătuse ultima oară. Apoi își puse o pereche de mănuși din latex și ieși în liniște din cameră după Janice, cu pașii înăbușiți de covorul vechi.

Se opri la ușă, ascultând clipocitul încet al apei care clocotea sub capacul fierbătorului, clinchetul linguriței și deschiderea unui dulăpior. împinse, cu un deget, ușa bucătăriei.

Janice se întoarse, cu ochii măriți. Când îl văzu, luă una dintre cănile de porțelan de pe tavă și o duse repede la gură, dar Strike făcuse deja un pas mare spre ea. O prinse de încheietura subțire cu mâna pe care-și pusese mânușa de latex și o forță să îndepărteze cana de gură, simțind osul de sub carnea moale și pielea pergamentoasă a celor în vârstă. Cu mâna liberă îi luă cana din mână, apoi o examină. Pe fundul ei înotau câțiva centimetri de lichid alb vâscos. Continuând să o țină pe Janice de încheietură, Strike se uită în ceainic, care conținea același lucru, apoi deschise dulăpiorul de deasupra fierbătorului.

Era plin de sticluțe cu pastile, erbicid, înălbitor și borcane de gem umplute, din câte își dădea el seama, cu plante, frunze și ciuperci uscate în casă: proviziile unui otrăvitor, dovada unei vieți de studiere atentă a mijloacelor prin care sub aparența vindecării putea fi livrată moartea.

— Cred că sar peste ceai, spuse Strike. Hai să discutăm puțin, bine?

Janice nu opuse nicio rezistență când el o conduse de încheietură înapoi în living și o împinse pe canapea.

— O crimă-sinucidere ar fi o modalitate dată naibii de a ieși din scenă, spuse Strike stând lângă ea, dar nu cred că îmi place prea mult să fiu victima numărul... câți au fost?

Janice nu spuse nimic. Ochii ei rotunzi și albaștri exprimau doar șoc.

Strike ridică privirea spre peretele cu fotografii vechi. Una

dintre ele înfățișa o mireasă brunetă care zâmbea larg, cu părul zulufi, purtând o rochie de dantelă cu guler înalt și o tocă peste voal, cu o aluniță mare pe pometul stâng. Deasupra ei era o fotografie cu o tânără blondă care avea părul coafat într-un permanent cu bucle mici și dese, specific anilor '80. Purta o haină roșie. Strike nu observase, nu văzuse, pentru că intrase în camera aceea cu anumite așteptări, făcând presupuneri la fel de largi ca Talbot, care fusese convins că Racii sunt intuitivi, blajini și receptivi. Asistentele erau niște îngeri în slujba celor vulnerabili: Strike se făcuse vinovat de același subiectivism ca și Vi Cooper, văzând-o pe Janice prin prisma propriilor amintiri, pline de recunoștință, despre asistentele de la Selly Oak, care îl ajutaseră să-și gestioneze durerea și depresia, și despre Kerenza din Cornwall, care oferea alinare și bunătate în fiecare zi. Și, pe deasupra, fusese păcălit de un adevărat geniu al minciunii și inducerii în eroare.

— M-am gândit, spuse Strike, să vin să-i spun personal asistentei sociale a familiei Athorn că în apartamentul lor a fost găsit un cadavru. Imiți foarte bine accentul clasei de mijloc, Janice. Presupun că telefonul folosit de Clare e pe aici pe undeva?

Strike privi în jur. Era posibil ca Janice să-l fi ascuns când văzuse cine era la ușă. Zări dintr-odată uscătorul de păr, al cărui capăt ieșea din spatele canapelei. Se strecură pe lângă măsuța de cafea, se aplecă și îl scoase de acolo, împreună cu o rolă de celofan, o mică fiolă a cărei etichetă fusese dezlipită, o seringă și niște bomboane de ciocolată.

— Lasă-le, spuse Janice brusc și furios.

Dar Strike puse obiectele pe măsuța de cafea.

— Cât de rău mi-ar fi fost dacă aș fi mâncat una dintre curmalele alea în care introduceai otravă când am venit data trecută? întrebă el. Foloseai uscătorul de păr ca să pui celofanul înapoi în jurul lor, nu-i așa?

Când Janice nu răspunse, Strike continuă:

— Nu ți-am mulțumit pentru bomboanele alea de ciocolată pe care ni le-ai trimis de Crăciun mie și lui Robin. Am avut gripă. Am apucat să mănânc doar câteva, după care am vomat violent. Pe restul le-am aruncat mai târziu pentru că le asociam cu momentele acelea neplăcute. Norocul meu, nu?

Strike se așeză pe fotoliu, lângă mobilul lui care continua să înregistreze.

— I-ai omorât pe *toți* oamenii ăștia? întrebă el, arătând spre

peretele cu fotografii. Sau unii din ei pur și simplu tot au probleme cu stomacul în preajma ta?

Strike examină peretele.

— Nu, Irene nu e acolo, nu-i așa?

Janice clipi la el prin lentilele ochelarilor ei rotunzi cu rame de metal, mult mai curați decât cei ai lui Dennis Creed.

O mașină se apropie huruind pe strada care se întindea dincolo de perdelele de la fereastră. Janice o privi cum trece, iar Strike se gândi că poate ea se aștepta să vadă o mașină de poliție. Poate că nu avea să vorbească deloc. Uneori, oamenii nu vorbeau. Preferau să lase totul în seama avocaților.

— Aseară am vorbit cu fiul tău la telefon, spuse Strike.

— Nu cred!

Șocată, Janice lăsase să-i scape cuvintele.

— Ba da, spuse Strike. Revin a fost foarte surprins să afle că l-ai vizitat în Dubai, pentru că nu te-a văzut de aproape șapte ani. De ce-ai pretins că îl vizitezi? Ca să scapi o vreme de Irene?

Janice strânse din buze și se jucă nervos cu verigheta uzată.

— Revin mi-a spus că, după ce a plecat de acasă, abia dacă a mai luat legătura cu tine. Mi-a spus că nu erați apropiați. Dar ți-a plătit avionul până acolo acum șapte ani, pentru că a crezut că trebuie să-ți acorde „încă o șansă", cum a spus el... și fiica lui cea mică a reușit să ingereze o grămadă de înălbitor în timp ce tu aveai grijă de ea. A supraviețuit la limită și de atunci încoace Revin te-a evitat complet.

Strike se uită cum culoarea lui Janice se schimbă.

— Am ajuns să vorbim aproape două ore, continuă el. Lui Revin îi vine greu să spună cu voce tare ce a bănuit în toți acești ani. Cine vrea să creadă că maică-sa otrăvește oameni? A preferat să creadă că e el paranoic în privința tuturor acelor „băuturi speciale" pe care i le dădeai. Și se pare că primul tău soț...

— Nu era soțul meu, murmură Janice. Nu ne-am căsătorit.

— ... te-a părăsit pentru că și el a avut impresia că îi pui ceva în mâncare. Revin credea că tatăl lui inventează. Dar după discuția noastră de aseară, cred că vede lucrurile altfel. E dispus să vină și să depună mărturie împotriva ta.

Pe Janice o străbătu un scurt spasm convulsiv. Timp de aproape un minut stătură în tăcere.

— înregistrezi, șopti ea în cele din urmă, privind spre mobilul de

pe brațul fotoliului lui Strike.

— Da, înregistrez, spuse Strike.

— Dacă îl închizi, vorbesc cu tine.

— Eu tot o să pot depune mărturie despre ce îmi spui tu.

— Dar sunt convinsă că un avocat mi-ar spune să nu mă las înregistrată.

— Da, recunoscu Strike, probabil ai dreptate.

Luă mobilul, îl întoarse astfel încât Janice să poată vedea, închise funcția de înregistrare și apoi îl puse pe măsuța de cafea mică, lângă bomboanele de ciocolată, fiola goală, seringa, celofanul și uscătorul de păr.

— De ce ai făcut asta, Janice?

— Nu știu de ce, spuse ea continuând să-și mângâie verigheta. Pur și simplu. .. îmi place.

Ochii lui Janice rătăciră pe deasupra peretelui cu fotografii.

— îmi place să văd ce li se întâmplă dacă înghit otravă sau prea multe medicamente. Uneori îmi place să-i ajut și să-mi fie recunoscători, alteori îmi place să-i văd cum suferă și alteori îmi place să văd că mor...

Strike simți o furnicătură la ceafă.

— Nu știu de ce, spuse Janice din nou. Uneori cred că e din cauză că m-am lovit la cap când aveam zece ani. Taică-meu m-a aruncat pe scări. Mi-am pierdut cunoștința un sfert de oră. De atunci tot am avut dureri de cap... Traumatismele craniene pot să te afecteze, știi. Așa că poate nu e vina mea, dar... nu știu...

Janice se încruntă ușor.

— Cât despre nepoată-mea, chiar voiam să moară, sincer... răsfățată și plângăcioasă... mie nu-mi plac copiii, spuse Janice privind direct spre Strike. Nu mi-au plăcut niciodată. N-am vrut copii, nu l-am vrut pe Kevin, dar m-am gândit că dacă am un copil poate că taică-său se căsătorește cu mine... da' el nu s-a căsătorit, n-a vrut... Pe maică-mea a omorât-o un copil. Eu aveam 8 ani atunci. A născut acasă. Placenta previa. Sânge peste tot, eu încercam s-o ajut, nu era niciun doctor, taică-meu era beat și urla la toată lumea...

Janice îi arătă lui Strike verigheta de pe degetul ei și continuă încet:

— Am luat asta de pe mâna maică-mii moarte. Știam că taică-meu ar fi vândut-o pentru băutură. Am luat-o și am ascuns-o, ca să n-o găsească el. Asta e tot ce am de la ea. Am iubit-o pe maică-

mea.

Janice Beattie își mângâie verigheta, iar Strike se întrebă dacă era adevărat, dacă traumatismul la cap și abuzurile suferite în copilărie o făcuseră pe Janice așa cum era și dacă ea avea, cât de cât, capacitatea de a iubi.

— Aici chiar e sora ta mai mică, Clare? întrebă Strike.

Arătă spre rama dublă de lângă Janice, în care bărbatul supraponderal cu ochi somnoroși și dinți de fumător stătea lângă o blondă solidă, dar drăguță.

— Nu, spuse Janice uitându-se la fotografie și făcând o scurtă pauză. E amanta lu' Larry. I-am omorât pe amândoi. Nu-mi pare rău. Au meritat-o. El era cu mine, nu era o mare partidă, da' era cu mine și își făcea de cap pe la spatele meu. Curva.

Janice privi spre imaginea blondei durdulii.

— Presupun că ai păstrat necroloagele?

Janice se ridică încet de pe canapea și Strike auzi cum îi trosnesc genunchii în timp ce se îndrepta spre vitrina cu porțelanuri din colț în care se afla majoritatea bibelourilor ei ieftine din sticlă. Când ajunse lângă ea, Janice îngenunche, ținându-se din nou cu mâna de polița șemineului ca să-și păstreze echilibrul. însă acum scoase din sertarul de la baza vitrinei două dosare, nu unul, și Strike își aminti cum mutase lucrurile prin sertar ultima oară, fără îndoială înlăturând acele lucruri pe care nu voia ca el să le vadă.

— în ăsta, spuse ea arătându-i pe cel mai gros, sunt toate lucrurile despre Margot. Am decupat tot ce am găsit. Mi-a trebuit încă un dosar pentru toate articolele ei...

Janice deschise dosarul subțire, cel pe care Strike îl mai văzuse, și scoase un buletin informativ vechi cu antetul *Hickson&Co.* Fotografia color a blondei ocupa un loc important în partea de sus.

— Clare Martin, spuse Janice. Bea mult. „Supradoză accidentală"... insuficiență hepatică. Știam că ia prea mult paracetamol pentru endometrioză, am văzut-o când făcea asta. Eu și Larry am invitat mai mulți oameni la noi. Ei credeau că sunt tâmpită. S-au privit în ochi toată seara. Proști ca noaptea, amândoi. Eu preparam băuturile. Fiecare cocktail pe care i-1 dădeam ei era jumate paracetamol lichid. A murit peste opt zile...

Janice ridică un al doilea buletin informativ al Hickson&Co și

spuse indiferent:

— Și aici e Larry. Am așteptat șase-șapte luni. A fost ușor. Larry era o bombă care aștepta să explodeze, doctorii îl avertizaseră că are inima distrusă. Pseudoefedrină. Nici n-au făcut analize să vadă dacă are medicamente în organism. Știau cum era el: fuma și mânca ca un porc. N-a căutat nimeni mai departe de inima lui șubredă...

Strike nu detectă nici cea mai mică nuanță de remușcare la Janice, care umbla cu necroloagele victimelor sale de parcă ar fi fost niște modele de croșetat. îi tremurau degetele, dar Strike crezu că din cauza șocului, nu pentru că i-ar fi fost rușine. Cu doar câteva minute în urmă, Janice se gândise să se sinucidă. Poate că, în spatele unei atitudini aparent sincere, acel creier rece și inteligent lucra din greu, așa că Strike întinse brusc mâna și luă bomboanele de ciocolată otrăvite de pe masa de lângă ea și le puse pe podea, lângă scaunul lui. Ochii ei urmăriră bomboanele, și Strike fu sigur că avusese dreptate să o suspecteze că se gândea să le mănânce. Apoi se aplecă în față și luă articolul vechi și îngălbenit, tăiat din ziar, pe care îl examinase ultima oară, înfățișându-1 pe micul Johnny Marks din Bethnal Green.

— El a fost prima ta victimă, nu-i așa?

Janice inspiră adânc și dădu aerul afară. Câteva tăieturi din ziare fâlfâiră.

— Da, spuse ea greoi. Pesticid. Pe vremea aia puteai să cumperi tot felul de pesticide, fără rețetă. Organofosfați. îmi plăcea la nebunie Johnny Marks, da' el își bătea joc de mine. Da, așa că s-au gândit că are peritonită și Johnny a murit. E adevărat că doctorul n-a venit, înțelegi. Oamenilor nu le păsa când era vorba de copii din mahala... A avut o moarte urâtă. M-au lăsat să intru să mă uit la el, după ce a murit. L-am sărutat ușor pe obraz. Acum nu mai putea să mă oprească, nu? N-ar fi trebuit să-și bată joc de mine.

— Marks, spuse Strike examinând articolul, ți-a dat ideea pentru Spen- cer, nu-i așa? Din cauza numelui ei, am făcut prima oară legătura cu tine, dar ar fi trebuit să mă prind când Clare m-a sunat înapoi atât de prompt. Asistenții sociali nu fac asta niciodată. Sunt suprasolicitați.

— Hm, spuse Janice aproape zâmbind. Da. De acolo am luat numele: Clare Martin și Johnny Marks.

— N-ai păstrat necrologul lui Brenner, nu-i așa?

— Nu, spuse Janice.

— Pentru că nu tu l-ai omorât?

— Nu. A murit de bătrânețe undeva în Devon. Nici nu i-am citit necrologul, da' trebuia să inventez ceva când mi l-ai cerut, nu? Așa că am zis că-l luase Oakden.

Janice era, probabil, cea mai talentată mitomană pe care o întâlnise Strike vreodată. Capacitatea ei de a născoci neadevăruri într-o clipă și modul în care își împletea minciunile plauzibile cu adevărul, fără să forțeze niciodată și rostindu-le pe toate cu un aer de perfectă autenticitate și onestitate, o plasau într-o categorie distinctă.

— Brenner chiar era dependent de barbiturice?

— Nu, spuse Janice.

Acum băga necroloagele înapoi în dosar, iar Strike zări articolul decupat despre busuiocul sfânt, pe spatele căruia era anunțul morții Joannei Hammond.

— Nu, repetă Janice.

Băgă necroloagele înapoi în sertarul de jos și îl închise, ca și cum ar mai fi avut vreo importanță dacă punea lucrurile în ordine, ca și cum nu urmau să fie în curând folosite ca probe împotriva ei. Se ridică încet în picioare, cu genunchii trosnind, și reveni pe canapea.

— îl puneam pe Brenner să îmi elibereze medicamente, spuse ea. El credea că le vând pe stradă, boșorogul prost.

— Cum l-ai convins să comande mai multe medicamente? Șantaj?

— Presupun că-i poți spune și așa, da, spuse ea. Aflasem că se duce la o prostituată din zonă. Unu' dintre copiii ei mi-a spus că Brenner o vizita o dată pe săptămână și m-am gândit, bun, ți-o fac eu, nemernic bătrân și mizerabil. El urma să se pensioneze și știam că nu vrea să-și încheie cariera în rușine. într-o zi, m-am dus la el în cabinet și i-am zis ce știam. Era cât pe ce să facă infarct.

Janice zâmbi răutăcios.

— I-am spus că eu știam să-mi țin gura și apoi i-am cerut să-mi facă rost de niște medicamente. Mi-a semnat ca un mielușel. Am folosit ani de zile după aia ce mi-a obținut Brenner.

— Prostituata era Betty Fuller, nu-i așa?

— Da, spuse Janice. M-am gândit eu că o s-o găsești.

— Brenner a agresat-o cu adevărat pe Deborah Athorn?

— Nu. I-a verificat copcile după nașterea lui Samhain, atâta tot.

— De ce mi-a spus Clare Spencer povestea aia? Doar ca să mă bage în ceață?

Janice dădu din umeri.

— Nu știu. M-am gândit că poate o să crezi că Brenner era un nenorocit sexual și că Margot a aflat că se prostea cu pacientele.

— A existat vreodată cu adevărat o capsulă de amobarbital în cana lui Brenner?

— Nu, spuse Janice. A fost în cana lui Irene... asta a fost o tâmpenie.

Fruntea rozalie a lui Janice se încruntă. Ochii ei mari albaștri se plimbară pe peretele cu fotografiile victimelor ei, spre fereastră și înapoi la Strike.

— N-ar fi trebuit să fac asta. Uneori mă jucam cu focul. îmi asumam riscuri prostești. Irene mă enerva într-o zi la recepție, flirta cu... pur și simplu flirta, așa că i-am dus o cană cu ceai cu câteva capsule în el. Irene vorbește până îți vine s-o strângi de gât, așa că voiam doar să tacă naibii puțin. Dar Irene l-a lăsat să se răcească... Cumva m-am bucurat după ce m-am liniștit. Am luat cana și am dus-o în camera din spate s-o spăl, dar Margot s-a apropiat pe la spatele meu cu pantofii ei fără toc. Am încercat s-o ascund, dar a văzut. M-am gândit că o să înceapă să spună povești, așa că a trebuit să i-o iau înainte. M-am dus imediat la doctorul Gupta și i-am spus că am găsit o capsulă în ceaiul doctorului Brenner, și i-am spus că mi se părea că începuse să comande prea multe medicamente și că e dependent. Ce altceva puteam să fac? Gupta era un om drăguț, dar era și laș. I-era puțin frică de Brenner. M-am gândit că era puțin probabil să-i ceară socoteală, și așa a și fost, da' sincer, știam că și dacă îi cerea socoteală, Brenner ar fi preferat să pretindă că e dependent decât să riște ca eu să zic cuiva despre mica lui chestie cu Betty Fuller.

—Iar Margot chiar era preocupată de felul în care murise mama lui Doro- thy Oakden?

— Nu, spuse Janice din nou. Dar trebuia să-ți zic ceva, nu?

— Ești un geniu al inducerii în eroare, zise Strike.

Janice se înroși ușor.

—Am fost întotdeauna deșteaptă, murmură ea, dar asta nu-i ajută unei femei. E mai bine să fii drăguță. Ai o viață mai bună dacă arăți bine. Bărbații au plăcut-o întotdeauna pe Irene, nu pe mine. Ea spunea tâmpenii o seară întreagă, da' lor le plăcea mai mult de ea. Nici eu nu arătam rău... doar că nu aveam ce le place bărbaților.

—Când ne-am întâlnit prima oară cu voi două, spuse Strike ignorându-i vorbele, am avut impresia că Irene voia să fiți intervievate împreună ca să fie sigură că nu-i destăinui secretele, dar era invers, nu-i așa? Tu voiai să fii acolo ca să controlezi ce spune *ea.*

—Da, mă rog, spuse Janice oftând din nou, dar nu m-am descurcat prea bine, nu? A trăncănit tot ce a vrut.

—Spune-mi, Charlie Ramage chiar a văzut o femeie dispărută în Lea- mington Spa?

—Nu. Trebuia doar să te fac să te gândești la altceva decât că Margot îi palpase burta lui Revin. Charlie Ramage mi-a spus că a văzut-o pe Mary Flanagan într-un cimitir de țară din... cred că undeva în Worchestershire. Știam că nimeni nu poate să conteste asta, știam că e mort și că spunea asemenea prostii că nimeni din juru' lui nu și-ar mai fi amintit încă o poveste trasă de păr.

—Menționarea Leamington Spa ar fi trebuit să mă împingă spre Irene și Satchwell?

— Da, spuse Janice.

—îi puneai ceva și Wilmei Bayliss în termos? De aia le părea beată celor de la cabinet?

— Da.

— De ce?

—Ți-am spus deja, spuse Janice fără astâmpăr, nu știu de ce fac asta, pur și simplu o fac... Voiam să văd ce o să i se întâmple. îmi place să știu de ce se întâmplă lucrurile, când nimeni altcineva nu știe... Cum ți-ai dat seama de toate astea? Talbot și Lawson n-au bănuit nimic.

— Poate că Lawson nu, spuse Strike, dar cred că Talbot bănuia.

— Nu se poate, spuse Janice imediat. îmi mânca din palmă.

— Nu sunt atât de sigur, spuse Strike. Talbot a lăsat niște însemnări ciudate, în care revine întruna la moartea Scorpionului sau a lui Juno, numele pe care i le dădea el Joannei Hamond. Șapte interviuri, Janice. Cred că știa, în subconștient,

că e ceva în neregulă cu tine. Vorbește des despre otravă, care cred că i-a rămas în minte din cauza modului în care a murit Joanna. La un moment dat — aseară am recitit iar însemnările — Talbot copiază o descriere lungă a cărții de tarot Regina de Cupe. Ceva în sensul că Regina reflectă observatorul asupra lui însuși. „A vedea adevărul ei e aproape imposibil." Iar în noaptea în care l-au dus la spital avea halucinații cu un demon feminin cu o cupă în mână și cifra 7 atârnată la gât. Era prea bolnav ca să-și pună suspiciunile cap la cap, dar subconștientul lui încerca întruna să-i spună că tu nu ești ceea ce păreai a fi. La un moment dat scrie: „Are Cetus dreptate?" — o numea pe Irene Cetus — și în cele din urmă m-am întrebat în ce privință ar fi putut să aibă dreptate Irene. Apoi mi-am amintit că prima oară când ne-am întâlnit cu voi două, Irene ne-a spus că „ți-era drag" de Douthwaite.

La auzul numelui lui Douthwaite, Janice tresări ușor.

— Și Oakden a spus că în prezența lui Douthwaite începeai să chicotești, continuă Strike, urmărind-o cu atenție. Iar Dorothy te punea în aceeași categorie cu Irene și Gloria, ca pe un fel de femeie păcătoasă, ceea ce sugerează că flirtaseși în fața ei.

— Doar pe asta te-ai bazat: că eu am flirtat cândva și că eram Regina de Cupe? întrebă Janice, reușind să dea vocii ei un ton disprețuitor, chiar dacă lui Strike i se părea că e zguduită.

— Nu, spuse Strike, au mai existat o grămadă de alte lucruri. Anomalii și coincidențe stranii. Oamenii îmi spuneau întruna că lui Margot nu-i plăcea „asistenta", dar te confundau des cu Irene, așa că mi-a luat o vreme să-mi dau seama că se refereau chiar la tine. Apoi a mai fost și sindromul X fragil. Când te-am văzut prima oară, cu Irene, ai susținut că fuseseși doar o dată la familia Athorn, dar a doua oară când ne-am întâlnit păreai să știi o grămadă de lucruri despre ei. La începutul anilor '70, sindromul X fragil se numea Martin-Bell. Dacă îi văzuseși o singură oară, părea ciudat să știi exact de ce suferă și să folosești termenul modern... Apoi am început să observ cât de mulți oameni aveau probleme cu stomacul sau păreau drogați. Ai pus ceva în punciul de la grătarul lui Margot și Roy?

— Da, spuse ea. Sirop de ipeca. M-am gândit că ar fi amuzant dacă ar crede toți că au făcut toxiinfecție de la grătar, dar apoi Cari a spart bolul și eu chiar m-am bucurat... Voiam doar să-i văd

bolnavi pe toți și poate să am grijă de ei, și să stric petrecerea lui Margot, dar a fost stupid, nu-i așa?... Asta voiam să spun, uneori mă jucam cu focul, ei erau doctori, dacă și-ar fi dat seama?... Doar Gloria a băut un pahar mare și a vomat. Soțului lu' Margot nu i-a plăcut asta... a murdărit casa lor elegantă...

Strike văzu, sub exteriorul blajin, dorința aproape generalizată de a face rău.

— Gloria vomând la grătar, spuse Strike. Irene cu sindromul de colon iritabil, Kevin și durerile lui constante de burtă, Wilma clătinându-se pe picioare și vomând în timp ce lucra la St John, eu vomând bomboanele de ciocolată de Crăciun și, bineînțeles, Steve Douthwaite cu problemele lui de vedere, durerile de cap și burta deranjată... Presupun că Irene cu el flirta în ziua în care i-ai pus capsulele de amobarbital în ceai?

Janice strânse din buze, cu ochii îngustați.

— Presupun că i-ai spus că e gay ca s-o faci să dea înapoi?

— Irene îl avea deja pe Eddie care era disperat să se însoare cu ea, izbucni Janice. îi avea pe toți tipii de la crâșmă care flirtau cu ea. Dacă i-aș fi spus cât de mult îmi place de Steve, mi l-ar fi luat doar ca să se amuze, așa era ea. Așa că, da, i-am spus că Steve e homo.

— Cu ce o mai droghezi zilele astea?

— Depinde, spuse Janice încet. Depinde cât de tare mă enervează.

— Atunci povestește-mi despre Steve Douthwaite.

Dintr-odată, Janice începu să respire adânc. Fața ei era din nou îmbujorată, iar ea părea copleșită de emoții.

— Era... un bărbat atât de frumos.

Tremurul pasional al vocii ei îl șocă pe Strike, aproape la fel de mult ca întregul arsenal de otrăvuri pe care Janice îl ținea în bucătărie. Se gândi la tipul obraznic cu cravată lată și țipătoare care devenise proprietarul pensiunii Allardice din Skegness, bărbatul umflat, cu ochi injectați și șuvițe de păr grizonant lipite de fruntea transpirată, și, nu pentru prima oară, Strike avu motive să reflecteze la natura extraordinar de imprevizibilă a iubirii umane.

— Eu m-am îndrăgostit întotdeauna până peste cap, spuse Janice, făcându-1 pe Strike să se gândească la Johnny Marks murind în chinuri și Janice sărutându-1 de rămas-bun pe obrazul rece. Ah, Steve știa să te facă să râzi. Mie îmi place *la nebunie* un bărbat care știe să te facă să râzi. *Foarte* arătos. Treceam de zece ori pe zi pe lângă apartamentu' lui doar ca să-l aud spunându-mi salut... ne-am

împrietenit... El a început să treacă pe la mine, să-mi spună problemele lui... și îmi zice că e nebun după o femeie căsătorită. Se îndrăgostise de soția prietenului lui. îi tot dădea înainte cu ce viață grea are aia, și io stăteam acolo așa, cu un copil. Da' viața *mea* grea? Ea avea un soț, nu-i așa? Dar nu, mi-am dat seama că n-o să ajung nicăieri cu el decât dacă scap de ea, așa că m-am gândit, bun, păi trebe să dispară...

Janice arătă spre fotografia Joannei Hammond de pe perete.

— Nu arăta deloc mai bine ca mine. Chestia aia de pe fața ei era un dezastru. .. Așa că am căutat-o în cartea de telefon și m-am dus pe la ea când știam că soțul e la muncă. Aveam o perucă pe care o purtam la petreceri. Mi-am pus peruca, uniforma și o pereche de ochelari pe care îi aveam, dar care nu-mi trebuiau. Am sunat la ușă, i-am zis că fusesem informată despre situația ei domestică. Oamenii lasă întotdeauna o asistentă să intre înăuntru. Era disperată să vorbească cu cineva. Am făcut-o să se descarce, plângea și așa mai departe. Mi-a spus că se culca cu Steve și credea că e îndrăgostită de el... I-am pregătit ceva de băut, cu mâinile în mănuși de latex. Jumate din pahar era erbicid. Ea și-a dat seama în clipa în care a gustat, dar am prins-o de păr din spate...

Janice mimă mișcarea în aer.

— ... I-am tras capu' pe spate și am forțat-o să înghită. O, da. După ce a ajuns pe podea, înecându-se, i-am mai turnat pe gât niște erbicid nediluat. A trebuit să rămân o vreme, ca să fiu sigură că nu încearcă să sune pe cineva. Când mi-am dat seama că nu mai putea fi salvată, mi-am dat jos uniforma și am plecat.

Ochii îi străluceau și se aprinsese la față.

— Trebuie să ai tupeu, continuă Janice Beattie, dar dacă te comporți normal oamenii n-o să vadă nimic ciudat... trebe doar să te stăpânești. Poate că nu eram izbitoare în tinerețe, dar asta m-a ajutat. Nu eram genu' de care oamenii își amintesc. Nu mai departe de a doua zi, Steve plângea în hohote la mine acasă.

Femeia care turnase erbicid nediluat pe gâtul rivalei sale continuă:

— Totul mergea minunat, după aceea ne-am văzut o grămadă, era tot timpu' la mine. Exista ceva între noi, simțeam asta. Nu l-am drogat niciodată prea mult.

Janice spusese asta ca și cum ar fi fost o dovadă de afecțiune.

— Doar cât să-l împiedic să iasă în oraș, să-l fac să simtă că are nevoie de mine. Aveam grijă de el foarte bine. O dată a dormit pe canapeaua mea și i-am șters fața în somn...

Din nou, Strike se gândi la sărutul pe care Janice i-1 dăduse lui Johnny Marks, mort.

— Dar uneori, continuă Janice pe un ton înverșunat, bărbații credeau că eu sunt genul mămos și nu mă vedeau deloc altfel. îmi dădeam seama că lui Steve îi place de mine, da' m-am gândit că poate nu mă vede așa cum ar trebui, știi, din cauză că eram asistentă și Kev se ținea mereu după mine. într-o seară Steve a venit pe la mine și Kev a făcut o criză, iar Steve a spus că mai bine pleacă, să mă lase să mă ocup de el... și mi-am dat seama, m-am gândit, n-o să mă vrei cu un copil. Așa că m-am gândit, Kev trebuia să dispară.

Parcă spusese că trebuia să ducă gunoiul.

— Dar tre' să fii atentă când e vorba de copilul tău. Trebuia să pregătesc un istoric. Nu putea să moară pur și simplu după ce fusese perfect sănătos. Am început să fac experimente cu diverse lucruri, mă gândeam, poate o supradoză de sare, să pretind că îl provocase alt copil s-o facă sau ceva. Am început să-i pun din când în când chestii în mâncare. îl făceam să se plângă profesorilor de dureri de burtă și așa mai departe, apoi ziceam „Ah, știu, cred că suferă de chiulangită..."

— Dar apoi Margot l-a examinat, spuse Strike.

— Dar apoi, repetă Janice încet, dând din cap, curva aia aiurită îl duce în cabinet și-l examinează. Și mi-am dat seama că suspectează ceva. M-a întrebat după aceea ce-i dau să bea, pentru că micul nemernic îi spusese că mami îi dă băuturi speciale...

Janice își răsuci din nou verigheta veche de pe deget.

— La nici o săptămână după aia, mi-am dat seama că Steve se duce la ea la consultație pentru problemele lui de sănătate, în loc să vină la mine. Apoi, pe nepusă masă, Margot mă întreabă în spate la ceainic una-alta despre moartea Joannei, iar Dorothy și Gloria ascultau. Eu am zis „De unde naiba să știu eu ce s-a întâmplat?", da' eram îngrijorată. M-am gândit, ce i-a spus Steve? I-o fi spus că el crede că e ceva dubios? A spus cineva că a văzut o asistentă ieșind din casă? începeam să mă îngrijorez. I-am trimis bomboane de ciocolată pline de fenobarbital. Irene îmi zisese că Margot primise bilete de amenințare, și nu m-a surprins, era o curvă care își băga

nasul peste tot... M-am gândit, o să creadă că e de la cine i-a trimis biletele, și i-am trimis bomboanele... Da' ea nu le-a mâncat. Le-a aruncat la gunoi în fața mea, dar după aceea am auzit că le scosese din coș și le păstrase. Și atunci mi-am dat seama, cu adevărat. M-am gândit, o să le dea la analizat...

— Și atunci ai acceptat în sfârșit să ieși în oraș cu Larry pe care nu-1 dădea istețimea afară din casă, zise Strike.

— Cine zice că nu-1 dădea istețimea afară din casă? întrebă Janice aprin- zându-se.

— Irene, spuse Strike. Trebuia să faci rost de ciment, nu-i așa? Și îmi imaginez că nu voiai să te vadă cineva cumpărându-1. Ce-ai făcut, i-ai spus lui Larry să-ți facă rost de niște ciment fără să spună la nimeni?

Janice se mulțumi să se uite la el cu acei ochi rotunzi și albaștri pe care cineva care nu auzise această conversație nu ar fi putut să-i suspecteze de nimic.

— De unde ți-a venit ideea cu cimentul? întrebă Strike. De la zvonul ăla cu cadavrul din fundație?

— Da, spuse Janice în cele din urmă. Mi s-a părut că ăsta e modul de a face cadavrul să nu miroasă. Trebuia să dispară. Se apropiase prea mult, cu examinarea lui Kevin, întrebările despre Joanna și faptu' că a păstrat bomboanele alea. Voiam ca oamenii să creadă că poate Măcelarul din Essex o omorâse, sau tipu' care trimisese biletele de amenințare.

— De câte ori ai vizitat familia Athorn înainte să o omori pe Margot?

— De mai multe ori.

— Pentru că aveau nevoie de o asistentă? Sau din alt motiv?

Urmă cea mai lungă pauză de până atunci, suficient de lungă pentru ca soarele să iasă dintr-un nor și trăsura de sticlă a Cenușăresei să pară cuprinsă pentru scurt timp de un foc alb, pentru ca să revină apoi la aspectul ei obișnuit de bibelou de prost gust.

— M-am gândit pur și simplu să-i omor, spuse Janice încet, nu știu de fapt de ce. De când i-am cunoscut... erau ciudați și nu mergea nimeni la ei niciodată. Verii ăia ai lor îi vizitau o dată la zece ani. M-am întâlnit cu ei în ianuarie, cu verii, când a trebuit făcut curat în apartament, ca să-l împiedicăm pe cel de la parter să deschidă proces... au stat o oră și au lăsat-o pe „Clare" să facă

restul...

Janice dădu din umeri.

— Da, m-am gândit pur și simplu că aș putea să omor familia Athorn. De asta am continuat să-i vizitez. îmi plăcea ideea de a privi o întreagă familie care moare împreună și să aștept să văd când își dau seama oamenii, apoi probabil că ar fi apărut la știri și eu aș fi aflat ce se întâmplase din zvonurile din zonă... Am experimentat puțin pe ei. Le-am zis că sunt injecții cu vitamine. Tratamente speciale. Și îi țineam de nas în timp ce erau adormiți. Le ridicam pleoapele și mă uitam în ochii lor, cât erau inconștienți. Asistentele nu administrează niciodată anestezice, înțelegi, dar doctorul Brenner mă lăsa de capul meu, iar familia Athorn mă lăsa să le fac tot felul de lucruri, până și Gwilherm. îi plăcea la nebunie când veneam. Stătea zile întregi pe benzedrină și apoi primea de la mine calmante. Un drogat. îi ziceam, „Nu te apuca acum să spui cuiva ce facem noi. Sunt tratamente scumpe. O fac doar pentru că îmi place familia ta." în unele zile mă gândeam: îl omor pe copil, apoi depun mărturie împotriva lui Gwilherm. Era una dintre idei. M-am gândit, o să ajung în ziare, îmbrăcată elegant, depunând mărturie împotriva lui, înțelegi. Fotografia mea pe prima pagină... ar fi un subiect de discuție interesant cu Steve, când o să-mi vadă poza în ziar. Bărbaților le plac asistentele. Asta era singuru' meu avantaj când ieșeam cu Irene, apoi curva aia începe să pretindă că și ea e asistentă... Dar slavă Domnului că n-am făcut nimic, slavă Domnului că am cruțat familia Athorn, pentru că ce-aș fi făcut cu Margot dacă nu i-aș fi avut pe ei aproape? La momentul ăla deja le șterpelisem cheia de rezervă. Nici n-au observat. N-am crezut deloc că o să meargă, pentru că a trebuit să încropesc tot planul în cinci minute. Mi-am dat seama că Margot e cu ochii pe mine când a păstrat bomboanele și am stat trează toată noaptea, gândindu-mă și făcându-mi griji... a doua zi, sau poate o zi după aia, Steve se năpustește afară din cabinet acea ultimă oară. Mă temeam că Margot îl avertizase în privința mea, pentru că atunci când m-am dus la el în seara aia, a inventat un pretext ca să nu mă lase să intru... Adică, Steve nu s-a dus la poliție, așa că acuma știu că eram paranoică, dar la momentu' ăla...

— Nu erai paranoică, replică Strike. Am vorbit cu el ieri. Margot i-a spus să nu mai mănânce nimic preparat de tine. Atât. Dar el a

înțeles ce vrea să spună.

Fața lui Janice se înroși și mai tare.

— Curva aia, spuse ea veninos. De ce-a făcut asta? Avea un soț bogat și un amant care o aștepta să se întoarcă la el, de ce a trebuit să mi-1 ia pe Steve?

— Continuă, zise Strike, cu modul în care ai procedat.

Janice suferi acum o transformare subtilă. înainte păruse rezervată, practică sau chiar rușinată de impetuozitatea ei, dar acum, pentru prima oară, păru să savureze ceea ce spunea, ca și cum, povestind ce făcuse, ar fi omorât-o din nou pe Margot Bamborough.

— Am ieșit în oraș cu Larry. I-am spus niște aiureli despre o familie sărmană care trebuia să toarne ciment pe acoperiș. I-am spus că sunt săraci lipiți. El voia să mă impresioneze, prostănacul, voia să se ducă să facă treaba pentru ei.

Janice își dădu ochii peste cap.

— A trebuit să-i spun tot felul de tâmpenii că asta l-ar fi făcut pe tată să se simtă incapabil... I-am spus că era de ajuns să șterpelească un sac de ciment de pe șantier. Larry mi l-a dus cu mașina pe Albemarle Way și l-a urcat pe palier. Nu l-am lăsat să intre, i-am zis că nu ar fi etic ca el să vadă pacienții. Larry era prostuț, puteai să-i spui orice...

Apoi asistenta care ridicase pleoapele victimelor ei ca să privească în ochii lor goi spuse dintr-odată:

— Dar Larry n-a vrut să se însoare cu mine. De ce? De ce nu voia nimeni să se însoare cu mine? Ce aveau celelalte femei și n-aveam eu? Nimeni n-a vrut cu mine... niciodată... voiam să apar în ziar, în rochie albă. Voiam să merg la biserică și n-am avut parte de asta. Niciodată...

— Probabil că aveai nevoie și de un alibi, nu doar de ciment? zise Strike, ignorând întrebarea ei. Presupun că ai ales-o pe bătrâna din Gopsall Street care suferea de demență, pentru că nu putea să spună dacă ai fost sau nu cu ea când a dispărut Margot.

— Da, spuse Janice, revenind la povestea ei, m-am dus s-o văd spre sfârșitul dimineții și i-am lăsat medicamente și un bilet, ca să dovedesc că fusesem acolo. Știam că ea o să fie de acord cu fusesem acolo la începutul serii. Nu avea familie, era de acord cu orice îi spuneai... De la ea m-am dus să cumpăr un bilet la film

pentru seara târziu și am sunat-o pe bonă și i-am spus că o să vin mai târziu decât crezusem pentru că mergeam la ultima reprezentație. Știam că Irene n-o să vrea să meargă cu mine. Făcuse atâta tam-tam de dimineață că n-o să se simtă în stare. Știam că n-o doare niciun dinte, dar m-am prefăcut că o cred. Irene nu voia niciodată să mergem undeva unde nu erau bărbați.

— Deci în după-amiaza aia te-ai întors la cabinet — ai intrat prin spate, presupun?

— Da, spuse Janice, acum cu privirea ușor pierdută. Nu m-a văzut nimeni. Știam că Margot are o gogoașă în frigider, pentru că fusese acolo în dimineața aia și o văzusem, dar fuseseră oameni în preajmă tot timpul, așa că nu putusem să fac nimic. Am injectat gogoașa cu soluție sodică de Nem- butal prin celofan.

— La momentul acela trebuie să fi fost deja foarte versată? Știai cât să-i dai ca să mai poată încă să meargă pe stradă?

— Nimic nu e sigur, spuse asistenta.

Spre deosebire de Creed, nu pretindea că le știe pe toate, dar pe de altă parte se ocupase nu doar cu uciderea oamenilor, ci și cu vindecarea lor, oricât de puțin și-ar fi dorit asta.

— Aveam intuiție bună la dozat, dar nu poți fi niciodată sută la sută sigur. Auzisem că se duce să se întâlnească cu o prietenă la barul de mai încolo și de obicei mânca ceva înainte să plece, dar nu puteam fi sigură că o să mănânce gogoașa, că o să mai poată merge pe stradă după aia sau când o să-și facă cu adevărat efectul... Tot timpul cât am făcut asta, când amestecam cimentul, când injectam gogoașa, mă gândeam, nu o să funcționeze, nu are cum să funcționeze. O să ajungi la închisoare, Janice... Și știi ceva?

Tonul asistentei care era roșie în obraji deveni acum aprig:

— La momentul ăla nici nu-mi mai păsa, atâta timp cât Margot îi spusese deja lui Steve despre mine. M-am gândit, o să merg la proces și o să le spun cum m-a tratat el ca pe o mamă și asistentă și cum a profitat, venind întruna la mine. Și atunci n-o să aibă încotro și o să mă bage în seamă, o să mă audă, nu-i așa? Nu-mi păsa. M-am gândit, vreau să mori, cucoană.

Vreau să mori, cu soțul și amantu' tău pe de o parte, și bărbatul meu care vine la tine de trei ori pe săptămână... M-am gândit: sau moare ea și scap, ori ajung celebră, apar în ziare... și atunci îmi

plăcea ideea.

Janice privi în jurul ei, în livingul mic, iar Strike fu convins că se întreba cum avea să fie celula ei.

— Am plecat de la cabinet și m-am dus la familia Athorn pe drumul ocolit, dar când am intrat Gwilherm nu era acolo. M-am gândit, bun, asta e o problemă. Unde e Gwilherm? Apoi Deborah și Samhain încep să se plângă. Că nu mai vor injecții cu vitamine. A trebuit să fac pe dura. I-am spus lui Deborah, injecțiile astea te țin sănătoasă. Dacă nu le faci, va trebui să sun la ambulanță și să le zic să te ducă la spital la evaluare... O puteai speria să facă orice dacă-i ziceai că trebe să iasă afară. Le-am făcut lui Deborah și Samhain, întinși unul lângă celălalt în dormitorul cel mare, „injecțiile cu vitamine" și i-am întors pe o parte. Erau pe altă lume. Apoi ies afară și aștept în cabina telefonică, prefăcându-mă că vorbesc la telefon și urmărind. Nimic nu părea real. Nu credeam că o să meargă. Probabil că aveam să mă duc la lucru a doua zi și să aud că Margot leșinase pe stradă, apoi o să înceapă să urle că fusese drogată, și știam că pe mine o să mă arate cu degetul... Trecuse o veșnicie și ea tot nu apărea. M-am gândit, s-a terminat. A mâncat gogoașa și i s-a făcut rău la cabinet. A chemat o ambulanță. A ghicit, i s-a făcut rău. în fața cabinei telefonice era o fată și încercam să văd pe lângă ea, încercam să văd... Apoi am văzut-o pe Margot cum vine pe stradă. M-am gândit, acu' e acu'. Ploua tare. Oamenii nu se uitau. Erau doar umbrele și apă împroșcată de mașini peste tot. Margot a trecut strada și mi-am dat seama că nu se simțea bine. Se bălăbănea într-o parte și-n alta. A ajuns pe trotuarul pe care eram eu și s-a sprijinit de zid. Picioarele ei erau pe punctu' de a ceda. Am ieșit din cabină și i-am zis „Hai, scumpo, trebe să te așezi". Țineam fața în jos. A venit cu mine, câțiva pași, apoi și-a dat seama cine sunt. Ne-am luptat puțin. Am făcut-o să mai meargă un metru, cât să intrăm pe Albemarle Way, dar era înaltă... și m-am gândit, aici se termină totul... Apoi l-am văzut pe Gwilherm cum vine din partea cealaltă. Era singura mea șansă. L-am strigat să mă ajute. El a crezut că o ajută. M-a ajutat s-o târăsc în sus pe scări. Deja Margot nu prea mai avea putere. I-am spus lui Gwilherm niște prostii, ca să-l împiedic să sune la ambulanță. I-am spus că puteam s-o tratez eu... doar nu voia să vină poliția să se uite prin apartament... Era foarte paranoic cu autoritățile, așa că a funcționat... I-am zis, du-te și vezi dacă Deborah și Samhain încă dorm. Au fost amândoi foarte îngrijorați

unde ești și a trebuit să le dau puțin sedativ. Cât a lipsit el din cameră am sufocat-o. N-a fost nevoie de prea mult. Am ținut-o de nas, i-am ținut gura închisă. I-am făcut ce avusesem de gând să fac familiei Athorn. Când mi-am dat seama că murise, am lăsat-o pe canapea și m-am dus în baie. M-am așezat pe budă, privind la tapetul cu flamingo, și m-am gândit, și acum? Gwilherm e aici. A văzut-o... și sin- guru' lucru la care m-am putut gândi a fost, lasă-1 să creadă că el a făcut asta. E suficient de nebun. Probabil că va trebui să-l omor și pe el până la urmă, dar o să-mi fac griji pentru asta mai târziu... Așa că am așteptat la budă și l-am lăsat să intre în cameră și s-o găsească. îl las cinci minute cu cadavrul, apoi mă întorc și vorbesc cu Margot ca și cum aș fi lăsat-o vie. „Te simți bine acum, Margot, scumpo?" Apoi zic „Ce-ai făcut, Gwilherm? Ce-ai făcut?" Și el zice „Nimic, nimic, n-am făcut nimic", și eu zic „Mi-ai spus că poți să omori oameni cu puterile tale. Poate că ar fi bine să chemăm poliția" și el mă imploră să nu fac asta, că n-a vrut, a fost doar o greșeală. Așa că până la urmă zic, bine, n-o să te dau de gol. O să fac să dispară totul. Mă ocup eu de asta. Plângea ca un copil și mi-a cerut un sedativ. Mi-a *cerut* să-l las inconștient, îți vine să crezi? I-am dat niște calmante. L-am lăsat dormind ghemuit pe patul lui Samhain. A fost foarte greu s-o bag singură în chestia aia mare ca o ladă. A trebuit să scot toate tâmpeniile pe care le țineau ei acolo. Am îndoit-o de mijloc. După ce am băgat-o m-am uitat să văd ce fac cei trei. Să mă asigur că nu le sunt obstrucționate căile respiratorii. Apoi am alergat înapoi la cabina telefonică. I-am spus lui Irene, a rămas că mergem la film? Și ea zice nu, cum crezusem c-o să zică, slavă Domnului. Așa că mă întorc înăuntru. Am stat acolo până aproape de miezu' nopții. A trebuit să amestec cimentul puțin câte puțin, într-o găleată. A durat o veșnicie. Margot a umplut mare parte din chestia aia ca o ladă, dar a durat mult să pun ciment peste tot în jurul ei. Apoi am închis capacul, care s-a lipit de ciment. Nu-1 puteam ridica la loc, așa că era bine. După ce s-au trezit, i-am spus lui Gwilherm că mă ocupasem eu de tot. I-am spus încet, capacul chestiei ăleia ca o ladă e înțepenit. Mai bine pune jucăriile lui Samhain în altă parte. El și-a dat seama, evident. Cred că în sinea lui pretindea că nu știe, dar știa. După aceea mă duceam acolo de trei ori pe săptămână. Trebuia. Ca să-i țin mulțumiți. O dată m-am dus și Gwilherm vopsise simbolurile alea pe perete, de parcă ar fi fost un templu păgân sau așa ceva. Săptămâni și luni după aia am

fost îngrijorată de moarte. Știam că Gwilherm le spunea oamenilor că el o omorâse. Din fericire, toți din zonă credeau că e nebun. Dar spre sfârșit era tot mai rău. Gwilherm trebuia să dispară. Nici acum nu-mi vine să cred că am așteptat un an ca să mă descotorosesc de el...

— Și în jurul momentului la care l-ai omorât ai sunat-o pe Cynthia Phipps și ai pretins că ești Margot, nu-i așa? Ca să oferi poliției altă pistă pe care s-o urmeze și să le abați atenția de la Gwilherm, în caz că îl luase cineva în serios?

— Da, exact, murmură Janice rotindu-și verigheta veche.

— Și ai continuat să-i vizitezi pe Deborah și Samhain drept Clare Spen- cer?

— Păi, da, spuse Janice. Trebuia. Trebuiau supravegheați. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca niște asistenți sociali adevărați să-și bage nasul acolo.

— Iar Deborah și Samhain nu și-au dat seama niciodată că Clare era aceeași cu Janice, asistenta?

— Cei cu X fragil recunosc greu fețele, spuse Janice. Mi-am schimbat culoarea părului și îmi puneam ochelari. Am făcut o grămadă de lucruri ca să-i țin sănătoși, știi. Vitamina D pentru Deborah, pentru că ea nu iese niciodată afară. E mai tânără ca mine... m-am gândit, se prea poate ca eu să mor înainte ca cineva să găsească cadavrul. Cu cât trecea timpul, cu atât era mai puțin probabil ca cineva să afle că eu am de-a face cu asta...

— Și Douthwaite?

— A întins-o, spuse Janice, cu zâmbetul ștergându-i-se de pe față. Asta aproape mi-a frânt inima. Eu trebuia să ies la întâlniri în patru, cu Irene și Eddie, și să mă port ca și cum aș fi fost fericită cu Larry, în timp ce iubirea vieții mele dispăruse. I-am întrebat pe toți unde plecase Steve, dar nu știa nimeni.

— Atunci de ce o ai pe perete pe Julie Wilkes? întrebă Strike.

— Pe cine? spuse Janice, pierdută în reveriile ei autocompătimitoare.

— Animatoarea care lucra în Clacton-on-Sea, spuse Strike, arătând spre blonda cârlionțată a cărei fotografie era înrămată pe peretele lui Janice.

— Ah... ea, spuse Janice oftând. Da... am dat peste cineva care știa pe cineva care se întâlnise cu Steve la Butlin, câțiva ani mai târziu... ah, am fost atât de emoționată. Doamne, deja mă plictisisem de Larry. Voiam mult să-l văd iar pe Steve.

Apoi femeia care plănuise să ucidă o familie doar pentru plăcerea de a-i vedea murind repetă:

— îmi place *la nebunie* un bărbat care știe să mă facă să râd. *Știam* că există ceva între noi, *știam* că puteam să fim împreună. Așa că am rezervat o vacanță la Butlin pentru mine și Larry. Kev n-a vrut să vină, mie mi-a convenit. Mi-am făcut permanent și am început să țin regim. Abia așteptam, îți construiești o realitate în mintea ta, nu-i așa? Și ne-am dus la seara de club și iată-1. Ah, Steve era superb. Longfellow Serenade. Când a terminat de cântat, toate fetele erau înnebunite după el. Larry era ocupat să bea... După ce Larry s-a dus să se culce în cabană, eu m-am întors acolo. Nu l-am găsit. Abia după trei zile am reușit să discut puțin cu el. I-am spus „Steve, eu sunt. Janice. Vecina ta. Asistenta!"

Janice se înroși puțin mai tare decât fusese până atunci. Pe măsură ce se aprindea la față, ochii i se umezeau.

— El zice „Ah, da. Ce mai faci, Janice?" Și pleacă.

Maxilarul lui Janice începu să tremure.

— Și l-am văzut sărutând-o pe fata aceea, Julie aia, și apoi Steve se uita la mine ca și cum ar fi vrut să văd... Și m-am gândit, *nu.* După tot ce-am făcut pentru tine, Steve? *Nu.* Am făcut-o în penultima noapte a vacanței. Larry sforăia dus, ca de obicei. Nici n-a observat că nu eram în pat. De obicei, se duceau toți la cabana lui Steve după muncă, i-am urmărit și am aflat asta. Ea iese de acolo singură. Beată. La 2 noaptea. N-a fost greu. Nu era nimeni în preajmă. Nu erau camere peste tot, ca-n ziua de azi. Am împins-o, am sărit după ea și am ținut-o sub apă. Surpriza a omorât-o. A înghițit o grămadă de apă în timp ce se scufunda. A fost singura pe care am omorât-o fără droguri, dar eram furioasă, înțelegi... Am ieșit afară, m-am șters. Am șters toate urmele de pași, dar era o noapte călduroasă, dimineața deja nu se mai vedea nimic. A doua zi îl văd pe Steve. îi zic „Ce groaznic, cu fata aia, Steve. Nu arăți bine deloc. Vrei să bem ceva?" El s-a făcut alb ca hârtia, dar io m-am gândit: Păi, te-ai folosit de mine, Steve, și după aia m-ai lăsat în aer, nu-i așa?

Undeva în depărtare se auzi o sirenă de poliție, iar Strike se uită la ceas și se gândi că probabil venea spre ei, spre Nightingale Grove.

— Ai profitat de înțelegerea și de bunătatea mea, m-ai lăsat să-ți gătesc, continuă Janice, continuând să se adreseze unui Steve

Douthwaite imaginar. Eram gata până și să-mi omor copilul pentru tine! Și după aia te apuci să-ți faci de cap cu alte femei? *Nu.* Acțiunile au consecințe.

Obrajii lui Janice continuau să ardă.

— Bărbații trebuie să învețe asta și să-și asume responsabilitatea. Femeile n-au încotro.

Sirenele de poliție se auzeau tot mai tare.

— Ei, ne vedem la tribunal, nu-i așa? Știi, abia aștept, dacă mă gândesc mai bine. Nu e distractiv să stau aici complet singură. O să fie amuzant să-i văd fața lui Irene. O să apar în toate ziarele, nu? Și poate unii bărbați o să citească despre motivele pentru care am făcut asta și o să-și dea seama că trebe să fie atenți pe cine amăgesc. E o lecție utilă pentru toți bărbații, dacă mă întrebi pe mine.

Și, în timp ce mașina de poliție se oprea în fața ușii de la intrare, Janice Beattie se îndreptă de spate, pregătită să-și accepte soarta, și repetă:

— Acțiunile au consecințe.

Partea a șaptea

Apoi sosi octombrie, de voioșie plin...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

72

... nimic nu i-ar fi înfrânat din munca lor...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Cormoran Strike învățase de mult că succesul e ceva mult mai complex decât presupun cei mai mulți oameni.

Nu era prima oară când presa își îndrepta atenția asupra agenției de detectivi și, chiar dacă aprecierile erau, fără îndoială, măgulitoare și constituiau o reclamă bună pentru firmă, ele afectau grav, ca și în alte dăți, capacitatea celor doi parteneri de a continua să lucreze. Robin, a cărei adresă de acasă fusese descoperită rapid de presă, se refugiase în casa Vanessei Ekwensi și, cu ajutorul mai multor peruci și a unui machiaj abil, reușise să continue să acopere o parte din activități, pentru ca Barclay și Hutchins să nu fie nevoiți să facă totul singuri. Strike, pe de altă parte, fu obligat să revină în camera de oaspeți din casa lui Nick și a lisei, unde își lăsă barba să crească și rămase ascuns, îndrumându-i pe subcontractorii agenției prin telefon. Pat Chauncey fu singura care se duse zilnic în Denmark Street, ocupându-se de chestiunile administrative, deschizând și închizând biroul impasibilă, în fiecare dimineață și seară.

— Nu am nimic de comentat, croncănea ea de două ori pe zi grupului de jurnaliști din Denmark Street. Mai bine ați dispărea de-aici.

Avalanșa de publicitate care urmă dublei descoperiri a cadavrului unei femei încastrat în ciment într-un apartament liniștit din Clerkenwell și a scheletului unei adolescente ascuns sub moloz în adâncimile unui puț subteran din Islington nu dădea semne că s-ar domoli prea curând. Povestea putea fi scrisă din atât de multe unghiuri, toate incitante: excavările separate și

identificările certe ale oaselor lui Margot Bamborough și Louise Tucker, comentariile celor două familii îndoliate, care nici nu știau dacă simt mai multă ușurare sau suferință, profilurile a doi criminali foarte diferiți și, bineînțeles, detectivii privați acum larg aclamați drept cei mai talentați.

Oricât de măgulitor ar fi fost, pe Strike nu îl încânta deloc modul în care presa îi vâna pe Gregory Talbot („Ce le-ați spune celor care susțin că mâinile tatălui dumneavoastră sunt acoperite de sânge?") sau pe Dinesh Gupta („Regretați că i-ați dat lui Janice Beattie acea recomandare elogioasă, domnule doctor?") și nici faptul că cei doi Athorn, înspăimântați și derutați, fuseseră scoși din apartament de asistenți sociali adevărați. Cari Oakden apăru trecător în *Daily Mail,* încercând să se dea drept expert în Strike și Margot Bamborough deopotrivă, dar cum articolul începea cu propoziția „Escrocul condamnat Cari Brice, fiul fostei secretare a cabinetului, Dorothy..." probabil nu fu o surpriză că Oakden se retrase iar în umbră. Pe de altă parte, tatăl lui Strike părea mulțumit să continue să-și asocieze numele cu cel al lui Strike și dădu publicității un comunicat dezgustător în care se declara mândru de fiul lui cel mare. Strike ignoră toate solicitările de a comenta, mocnind de furie în tăcere.

Dennis Creed, care atât de mult timp ocupase spații ample în orice articol care-1 menționa, deveni aproape o notă de subsol de data aceasta. Janice Beattie îl învinsese, nu doar prin numărul presupus al victimelor sale, ci și prin faptul că rămăsese neprinsă mult mai multă vreme decât el. în presă se scurseră imagini cu livingul ei din Nightingale Grove și se punea accent pe fotografiile înrămate de pe perete cu cei pe care îi omorâse, dosarul cu necrologuri păstrat în vitrina cu porțelanuri și seringa, celofanul și uscătorul de păr pe care Strike le găsise în spatele canapelei. Rezerva de medicamente și otrăvuri descoperită în bucătărie fu scoasă din casă de criminaliști, iar asistenta cu obraji trandafirii și păr argintiu poreclită „Bunica ucigașă" clipi impasibil în fața camerelor de luat vederi ale jurnaliștilor, în timp ce era dusă la tribunal și cercetată în stare de arest.

între timp, Strike abia dacă mai putea să deschidă un ziar

sau să pornească televizorul fără să dea peste Brian Tucker, care acorda interviuri oricui voia să vorbească cu el. Cu vocea frântă, Tucker plângea, exulta, îi lăuda pe Strike și Robin, spunea lumii că merită să fie făcuți cavaleri („Sau cealaltă chestie, cum se spune pentru femei?", o întreba pe prezentatoarea blondă care îl ținea cu cumpasiune de mână pe atât de emoționatul Tucker), hohotea când își aducea aminte de fiica lui, descria pregătirile pentru înmormântarea ei, critica poliția și informa lumea că el bănuise tot timpul că Louise fusese ascunsă în puț. Strike, care se bucura pentru bătrân, și-ar fi dorit totuși, atât de dragul lui, cât și al lui Tucker, ca acesta să se ducă să jelească undeva în tăcere, în loc să ocupe, la nesfârșit, canapea după canapea prin platourile emisiunilor.

Micul grup de rude apărute inițial cu târâita să-și manifeste suspiciunile în privința modului în care le muriseră cei dragi în timp ce erau îngrijiți de Janice se transformă curând într-un torent. Fură emise ordine de exhumare, iar Irene Hickson, ale cărei dulapuri cu alimente fuseseră golite și analizate de poliție, apăru în *Daily Mail* stând în livingul ei plin de festoane și volănașe, flancată de două fiice voluptuoase care îi semănau foarte bine. — Adică, Jan a fost întotdeauna o devoratoare de bărbați, dar n-aș fi bănuit așa ceva niciodată, niciodată. O consideram cea mai bună prietenă a mea. Nu știu cum am putut să fiu atât de neghioabă! S-a oferit să se ducă să-mi cumpere alimente, înainte să mă întorc de la fiicele mele. Apoi mâneam ceva ce pusese ea în frigider, mi se făcea rău, o sunam și o rugam să vină. Presupun că asta e o casă mai confortabilă decât a ei, îi plăcea să stea aici, și uneori îi dădeam bani, deci de-asta nu sunt moartă. Nu știu dacă o să-mi revin vreodată din șoc, sincer. Nu pot să dorm, mi-e rău tot timpul, mă gândesc la asta întruna. Privesc în urmă și mă întreb *cum de nu mi-am dat seama niciodată?* Și dacă se dovedește că l-a omorât pe Larry, sărmanul Larry pe care i l-am prezentat eu și cu Eddie, nu știu cum o să mă mai pot suporta, sincer, e un coșmar. Nu te aștepți la așa ceva de la o asistentă, nu-i așa?

Măcar în această privință, Strike se văzu nevoit să fie de acord cu Irene Hickson. Se întrebă de ce îi luase atât de mult să cerceteze mai îndeaproape un alibi despre care știuse de la bun

început că abia stătea în picioare și de ce luase de bune spusele lui Janice, în condițiile în care le pusese la îndoială pe ale celorlalți. Fu obligat să conchidă că, asemenea femeilor care urcaseră de bunăvoie în camioneta lui Dennis Creed, fusese păcălit de o atentă punere în scenă a valorilor feminității. Așa cum Creed se camuflase în spatele unei fațade aparent misterioase și blajine, Janice se ascunsese sub ipostaza de mamă plină de compasiune, care îngrijește și oferă fără să aștepte ceva la schimb. Strike preferase aparenta modestie a lui Janice în locul vorbăriei lui Irene și blândețea ei, în locul pizmei prietenei sale, dar știa că, dacă le-ar fi întâlnit la un bărbat, ar fi fost mult mai puțin dispus să ia acele trăsături de bune. *Ceres e apărătoare și protectoare. Racul e bun, are instinctul de a proteja.* O doză zdravănă de autoînvinovățire tempera elanul lui Strike de a sărbători, ceea ce îi nedumerea pe lisa și Nick, înclinați să jubileze în fața relatărilor despre cel mai recent și cel mai aplaudat triumf al detectivului.

între timp, Anna Phipps tânjea să le mulțumească lui Strike și Robin în persoană, dar cei doi detectivi parteneri amânau întâlnirea pentru momentul la care interesul presei începea să scadă. Foarte precautul Strike, a cărui barbă crescuse acum frumos, acceptă în sfârșit o întâlnire, la peste două săptămâni de la descoperirea cadavrului lui Margot. Chiar dacă el și Robin ținuseră legătura zilnic prin telefon, urma să fie prima oară când se întâlneau după rezolvarea cazului.

în dimineața aceea, ploaia răpăia la fereastra camerei de oaspeți a lui Nick și a lisei, în timp ce Strike se îmbrăca. își trăgea o șosetă peste piciorul fals când mobilul de pe noptieră îi bipăi. Se aștepta să fie un mesaj de la Robin, în care să-l avertizeze, de exemplu, că presa pândea în fața casei Annei și a lui Kim. în schimb, văzu numele lui Charlotte.

> **Salut, Bluey. Crezusem că Jago a aruncat telefonul ăsta, dar tocmai l-am găsit ascuns în spatele unui dulap. Deci ai făcut încă un lucru extraordinar. Am citit tot ce s-a scris despre tine în ziare. Mi-aș dori să aibă niște fotografii bune cu tine, dar presupun că tu te bucuri că n-au? în orice caz, felicitări. Trebuie să fie plăcut să le dovedești la toți care n-au crezut în agenție că s-au înșelat. Iar printre ei mă număr și eu,**

presupun. Aș vrea să te fi sprijinit mai mult, dar acum e prea târziu. Nu știu dacă te bucuri sau nu să primești vești de la mine. Probabil că nu. N-ai mai sunat la spital, sau dacă ai sunat nu mi-a spus nimeni. Poate că te-ai fi bucurat în secret dacă aș fi murit? O problemă rezolvată, iar ție îți place să rezolvi lucruri... Să nu crezi că nu-ți sunt recunoscătoare. Presupun că sunt, sau voi fi cândva. Dar știu că ai făcut ceea ce ai fi făcut pentru oricine. Ăsta e felul tău de a fi, nu-i așa? Iar eu mi-am dorit întotdeauna din partea ta ceva special, ceva ce nu dai nimănui altcuiva. Ciudat, am început să apreciez oamenii care sunt cumsecade cu toată lumea, dar acum e prea târziu pentru asta, nu-i așa? Jago și cu mine ne despărțim, numai că el încă nu vrea să-i spună așa, pentru că a-ți părăsi soția suicidará nu dă prea bine și nimeni nu vrea să creadă că eu sunt cea care îl părăsește pe el. Cred și acum în ce ți-am spus atunci la sfârșit. O să cred asta întotdeauna.

Strike se lăsă pe spate în pat, cu mobilul în mână și doar o șosetă pusă. Lumina acelei zile ploioase bătea în ecranul telefonului, în care i se reflecta chipul bărbos în timp ce privea încruntat mesajul atât de charlottian că l-ar fi putut scrie singur: aparenta resemnare în fața sorții, tentativele de a-1 provoca să o aline, vulnerabilitatea manevrată ca o armă. Oare chiar îl părăsise pe Jago? Unde erau gemenii, acum în vârstă de doi ani? Strike se gândi la toate lucrurile pe care ar fi putut să i le spună, care ar fi putut să-i dea lui Charlotte speranță: că voise să o sune la spital, că o visase după tentativa ei de sinucidere, că avea încă o puternică influență asupra imaginației lui, pe care el încercase să o exorcizeze, fără succes. Se gândi dacă să ignore mesajul, dar apoi, când era pe punctul de a pune mobilul la loc, se răzgândi și scrise un scurt răspuns, atent la fiecare literă.

Ai dreptate, aș fi făcut asta pentru oricine. Asta nu înseamnă că nu mă bucur că ești în viață, pentru că mă bucur. Dar acum trebuie să rămâi în viață pentru tine și pentru copiii tăi. Eu o să-mi schimb numărul. Ai grijă de tine.

Reciti cuvintele înainte de a le trimite. Fără îndoială, Charlotte avea să le resimtă ca pe o lovitură, dar Strike se gândise mult după tentativa ei de sinucidere. își spusese întotdeauna că nu își schimbă numărul de telefon deoarece îl aveau prea mulți oameni, dar în ultima vreme recunoscuse față de el însuși că voise să păstreze deschis un canal de comunicare cu Charlotte, pentru că ținea să știe că ea nu îl poate uita, așa cum nici el nu o putea uita pe ea. Era timpul să reteze și acest ultim și subțire fir. Apăsă butonul „Trimite", apoi termină de îmbrăcat.

După ce se asigură că ambele pisici ale lui Nick și ale lisei erau închise în bucătărie, ieși din casă. în timp ce mergea prin ploaie, sosi un nou mesaj de la Charlotte.

Nu cred că am invidiat vreodată pe cineva cât o invidiez pe fata aceea, Robin.

Strike decise să ignore acest mesaj.

Plecase spre stația Clapham South intenționat mai devreme, pentru că voia să aibă timp de o țigară înainte ca Robin să-l ia și să parcurgă împreună distanța scurtă până la apartamentul Annei și al lui Kim. După ce-și aprinse țigara stând sub copertina stației, privi pe deasupra unui șir de biciclete spre un colț plin de noroi al parcului Clapham, unde copacii cu frunze galben-brune tremurau sub ploaia torențială. Abia apucase să tragă câteva fumuri din țigară, când îi sună mobilul în buzunar. Hotărât să nu răspundă dacă era Charlotte, îl scoase și văzu numele lui Polworth.

— Ce faci, prietene?

— Deci mai ai timp și pentru oamenii de rând, Sherlock?

— Am câteva minute libere, spuse Strike privind ploaia. N-aș vrea să creadă cineva că nu mai știu să vorbesc cu oamenii. Care mai e treaba?

— Venim la Londra pentru un weekend.

Polworth părea la fel de entuziasmat ca cineva pe care îl așteaptă o colonoscopie.

— Păi, nu era Londra miezul tuturor relelor?

— Nu e decizia mea. E ziua lui Roz. Vrea să vadă *Regele Leu,* fir-ar al dracu', Trafalgar Square și celelalte porcării.

— Dacă îți cauți un loc unde să stai, să știi că la mine e un

singur dormitor.

— Am rezervat ceva pe Airbnb. Weekendul celălalt. Mă întrebam dacă vrei să bem o halbă. Și ai putea s-o aduci și pe Robin, ca să aibă și Penny cu cine să vorbească. Asta dacă nu cumva, eu știu, nu te caută Regina să-ți dea vreo misiune.

— Păi, mă caută, dar i-am spus că lista de așteptare e plină. Da, ar fi minunat. Ce mai e nou?

— Nimic, spuse Polworth. Ai văzut că scoțienii au dat înapoi?

Land Roverul vechi apăru într-un șir de mașini. Neavând nici cea mai mică dorință să abordeze subiectul naționalismului celtic, Strike spuse:

— Dacă așa vrei să-i spui, da. Ascultă, trebuie să închid, prietene, mă ia Robin cu mașina. Te sun mai târziu.

Aruncă chiștocul într-un canal și fu pregătit să urce în mașină imediat ce Robin opri.

— 'Neața, zise ea, în timp ce Strike urca pe locul din stânga. Am întârziat?

— Nu, am ajuns eu mai devreme.

— Frumoasă barbă, spuse Robin desprinzându-se de trotuar prin ploaie. Arăți ca un comandant de gherilă care a dat o lovitură de stat reușită.

— Așa mă și simt.

Iar în clipa aceea, după ce se regăsise cu Robin, avea într-adevăr senzația clară de triumf care îl ocolise zile întregi.

— Cu Pat vorbeai? întrebă Robin. La telefon?

— Nu, cu Polworth. Vine în Londra weekendul celălalt.

— Parcă ura Londra?

— Da, dar unul dintre copiii lui își dorește să o vadă. Polworth vrea să te cunoască, dar nu ți-aș recomanda.

— De ce? întrebă Robin, ușor măgulită.

— De obicei, femeilor nu le place de el.

— Credeam că e căsătorit?

— E. Nici neveste-sii nu-i place de el.

Robin râse.

— De ce credeai că m-a sunat Pat?

— Tocmai am vorbit cu ea. Domnișoara Jones e supărată că nu primește noutățile de la tine personal.

— O să vorbesc cu ea mai târziu pe FaceTime, spuse Strike în timp ce traversau parcul, cu ștergătoarele în funcțiune. Să

sperăm că barba o s-o descurajeze.

— Unor femei le place, zise Robin.

Strike nu se putu abține să se întrebe dacă Robin era una dintre ele.

— Pare că Hutchins și Barclay sunt tot mai aproape de partenerul Fraierului, remarcă el.

— Da. Barclay se oferă să se ducă în Palma de Mallorca să cerceteze.

— Sunt convins. Așa a rămas, că o intervievăm împreună pe noua sub- contractoare luni?

— Michelle? Da, absolut.

— Să sperăm că până atunci revenim la birou.

Robin intră pe Kyrle Road. Nu se vedeau nicăieri jurnaliști, așa că parcă în fața unei case în stil victorian împărțite în două apartamente.

După ce Strike apăsă pe soneria de lângă numele Phipps/Sullivan, auziră pași pe scări, iar apoi ușa se deschise și în prag apăru Anna Phipps. Purta aceeași salopetă albastră largă, din bumbac, și aceiași pantofi albi de pânză ca atunci când se întâlniseră prima oară, în Falmouth.

— Intrați, spuse ea zâmbind, în timp ce se retrăgea ca să-i lase să pășească în holul mic și pătrat de la baza scărilor.

Pereții erau zugrăviți în alb și erau acoperiți cu o serie de imagini abstracte monocrome, iar fereastra în formă de evantai de deasupra ușii arunca pete de lumină pe scările fără covor, amintindu-i lui Robin de azilul St Peter's și de Isusul în mărime naturală care veghea asupra intrării.

— O să mă străduiesc să nu plâng, zise Anna încet, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzită.

Dar, în ciuda hotărârii ei, avea deja ochii plini de lacrimi.

— îmi pare rău, dar aș... aș vrea foarte mult să vă îmbrățișez, continuă ea.

Făcu imediat întocmai, îmbrățișând-o mai întâi pe Robin, apoi pe Strike. Se dădu în spate și scutură din cap, pe jumătate râzând și șter- gându-se la ochi.

— Nu pot să vă spun cât de recunoscătoare... cât de recunoscătoare sunt. Ce mi-ați dat voi...

Anna făcu un gest inefabil și scutură din cap.

— E atât de... de straniu. Sunt incredibil de fericită și ușurată,

dar în același timp sufăr... are vreun sens?

— Absolut, spuse Robin.

Strike scoase un mormăit.

— E toată lumea aici, anunță Anna făcând un gest spre scări. Kim, tata, Cyn și Oonagh, de asemenea. Am invitat-o să stea câteva zile. Organizăm înmormântarea, înțelegeți — tata și Cyn lasă totul în seama mea — în fine... urcați, toată lumea vrea să vă mulțumească...

O urmară pe Anna pe scările abrupte, Strike folosindu-se de balustradă pentru a urca. își aminti amestecul de emoții care îl cuprinsese când primise telefonul care anunțase moartea mamei lui. în mijlocul valului de suferință care îl acoperise simțise o ușoară înțepătură de ușurare, ceea ce îl șocase și îl făcuse să se rușineze și fusese foarte dificil de procesat. Cu timpul, ajunsese să înțeleagă că, într-un colț întunecat al minții, se temuse și cumva se așteptase la această veste. Securea căzuse în sfârșit, suspansul luase sfârșit pentru totdeauna: teribilul gust la bărbați al Ledei culminase cu o moarte sordidă pe o saltea murdară și, chiar dacă după aceea lui Strike îi fusese mereu dor de ea, ar fi mințit dacă ar fi pretins că îi era dor de melanjul toxic de neliniște, vinovăție și groază pe care îl suportase în ultimii ei ani de viață.

Putea doar să-și imagineze amestecul de emoții care îi stăpâneau în prezent pe soțul lui Margot sau pe bona care luase locul acesteia în familie. Când ajunseră sus, îl văzu pe Roy Phipps așezat pe un fotoliu în living. Ochii lor se întâlniră pentru scurt timp, după care Kim ieși din cameră și îl ascunse pe hematolog vederii lui Strike. Psihologa blondă zâmbi larg: ea, cel puțin, părea să simtă plăcere pură.

— Ei, spuse ea, strângând mai întâi mâna lui Strike, apoi pe cea a lui Robin, ce am mai putea să spunem? Intrați...

Strike și Robin intrară după Anna și Kim în living, care era mare și spațioasă, ca și casa lor de vacanță din Falmouth, cu perdele lungi de voal la ferestre, podele de lemn, un covor alb mare și pereți gri-deschis. Cărțile fuseseră aranjate în funcție de culoare. Totul era simplu și bine conceput; foarte diferit de casa în care crescuse Anna, cu statuetele ei victoriene hidoase și scaunele tapițate cu creton. Singura lucrare de artă de pe pereți se afla deasupra șemineului: o fotografie alb-negru cu marea și

cerul.

Ploaia bătea în bovindoul mare din spatele lui Roy, care era deja în picioare. Roy își șterse nervos mâna de pantaloni înainte de a i-o întinde lui Strike.

— Ce mai faci? întrebă el sacadat.

— Foarte bine, mulțumesc, spuse Strike.

— Domnișoară Ellacott, spuse Roy, întinzându-i apoi mâna lui Robin. înțeleg că *dumneata* ai...?

Cuvintele nerostite *găsit-o* părură să răsune în încăpere.

— Da, spuse Robin.

Roy dădu din cap și își țuguie buzele. Ochii lui mari se mutară de la Robin la una dintre dintre pisicile Ragdoll, care tocmai intrase în cameră, cu ochi ei acvamarin șireți.

— Stai jos, tată, spuse Anna blând.

Roy făcu întocmai.

— Mă duc să verific dacă Oonagh a găsit tot ce trebuie; face ceai, zise Kim veselă în timp ce ieșea.

— Vă rog, stați jos, le spuse Anna lui Strike și Robin, care se așezară unul lângă celălalt pe canapea.

în clipa în care Strike se instală pe canapea, pisica sări ușor lângă el și păși în poala lui. între timp, Robin observase divanul care ținea loc de măsuță de cafea. Era tapițat în dungi albe și gri și era mult mai mic decât cel din apartamentul familiei Athorn, prea mic pentru ca o femeie să poată sta ghemuită în el, dar chiar și așa, era un tip de mobilă pe care ea se îndoia că avea să-l dețină vreodată, indiferent cât de util ar fi putut fi. Nu avea să uite niciodată bucata de ciment întărit plin de praf și craniul curbat al lui Margot Bamborough ieșind din el.

— Unde e Cyn? îl întrebă Anna pe tatăl ei.

— La baie, zise Roy puțin răgușit.

Aruncă o privire nervoasă spre palierul gol de dincolo de ușă, după care i se adresă detectivului:

— Trebuie — trebuie să vă spun cât de rușinat mă simt că eu nu am angajat niciodată pe nimeni. Credeți-mă, gândul că am fi putut să aflăm cu toții încă de acum zece, douăzeci de ani...

— Ei, să știi că asta ne cam rănește orgoliul, Roy, replică Strike mângâind pisica, care torcea. Să sugerezi că altcineva ar fi putut să facă ce am făcut noi.

Roy și Anna râseră amândoi mai tare decât ar fi meritat

comentariul lui, dar Strike înțelegea nevoia de descărcare prin glumă după un șoc puternic. La doar câteva zile după ce fusese transportat pe cale aeriană din craterul însângerat în care zăcuse după ce îi fusese spulberat piciorul, pier- zându-și și redobândindu-și cunoștința, cu torsoul lui Gary Topley lângă el, i se părea că și-l amintește pe Richard Anstis, celălalt supraviețuitor, a cărui față fusese mutilată de explozie, făcând o glumă stupidă despre banii pe care Gary i-ar fi putut economisi pe pantaloni dacă ar fi trăit. Strike își amintea și acum că răsese la gluma idioată și de prost gust și se bucurase de cele câteva secunde de alinare a șocului, suferinței și agoniei.

Pe palier se auziră voci de femei: Kim se întorcea cu o tavă cu ceai, urmată de Oonagh Kennedy, care ducea un tort mare de ciocolată. Zâmbea larg de sub bretonul ei cu șuvițe mov, iar crucea de ametist îi sălta pe piept, ca mai înainte. Oonagh puse jos tortul și spuse:

— Iată-i, eroii momentului! O să vă îmbrățișez pe amândoi!

Robin se ridică pentru a-i primi elogiul, dar Strike, nevrând să deranjeze pisica, îi primi îmbrățișarea stângaci, rămânând așezat.

— Și uite că încep iar! continuă Oonagh, râzând în timp ce se îndrepta de spate și își ștergea ochii. Pe Dumnezeul meu, e ca în trenulețul groazei. Acum sus, apoi jos...

— Și eu am făcut la fel când i-am văzut, spuse Anna, râzând la Oonagh.

Robin observă că zâmbetul lui Roy era nervos și puțin crispat. Cum trebuia să fi fost, se întrebă ea, să stea față în față cu cea mai bună prietenă a soției sale moarte, după atâția ani? Oare schimbarea fizică a lui Oonagh îl făcea să se întrebe cum ar fi arătat Margot, dacă ar fi trăit până la 70 de ani? Sau se întreba din nou, ca în toți anii scurși între timp, dacă mariajul lui ar fi supraviețuit lungului interval de tăcere glacială care se instalase după ieșirea ei în oraș cu Paul Satchwell, dacă presiunile și tensiunile din relația lor ar fi putut să fie depășite sau dacă Margot ar fi acceptat oferta lui Oonagh de a se refugia în apartamentul ei?

Ar fi divorțat, se gândi Robin fără să aibă niciun dubiu, dar apoi se întrebă dacă nu cumva o confunda pe Margot cu ea însăși, cum tinsese să facă mereu de-a lungul cazului.

— Ah, bună, spuse din ușă o voce respirând din greu.

Toți întoarseră privirea ca s-o vadă pe Cynthia, pe a cărei față îngustă și palidă se afla un zâmbet care nu reușise să-i alunge neliniștea din ochii împestrițați. Purta o rochie neagră, iar Robin se întrebă dacă și-o luase în mod intenționat pentru a sugera doliul.

— Scuze, eram... ce mai faceți?

— Bine, spuse Robin.

— Grozav, adăugă Strike.

Cynthia scoase unul dintre râsetele ei nervoase și gâfâite:

— Da, nu, e atât de minunat...

Oare chiar era minunat pentru Cynthia, se întrebă Robin în timp ce mama vitregă a Annei își trăgea un scaun, iar ea refuza o felie din tortul pe care, aflară apoi, Oonagh se dusese să-l cumpere prin ploaie. Cum era ca Margot Bamborough să se întoarcă, fie și sub forma unui schelet dintr-o ladă? Era dureros să-și vadă soțul atât de zguduit și de emoționat, să fie obligată să o primească în sânul familiei pe Oonagh, cea mai bună prietenă a lui Margot, ca pe o mătușă proaspăt descoperită? Robin, care părea să fi intrat în zodia prezicerilor, era convinsă că dacă Margot n-ar fi fost omorâtă, ci ar fi divorțat pur și simplu de Roy, hematologul nu ar fi ales-o niciodată pe Cynthia să-i devină a doua soție. Probabil că Margot ar fi implorat-o pe tânăra Cynthia să o însoțească în noua ei viață și să aibă în continuare grijă de Anna. Ar fi acceptat oare Cynthia sau i-ar fi rămas loială lui Roy? Unde s-ar fi dus și cu cine s-ar fi căsătorit, după ce nu și-ar mai fi găsit locul la Broom House?

A doua pisică intră și ea în încăpere, privind lung grupul neobișnuit de mare dinăuntru. își croi drum pe lângă fotolii, divan și canapea, sări pe pervaz și se așeză cu spatele la ei, privind stropii de ploaie care se prelingeau pe geam.

— Ascultați, spuse Kim de pe scaunul cu spătar înalt pe care îl adusese dintr-un colț al camerei, vrem neapărat să vă plătim pentru luna suplimentară în care ați lucrat. Știu că ați spus că nu...

— A fost decizia noastră să continuăm să lucrăm la caz, replică Strike. Ne bucurăm că am putut fi de ajutor și, categoric, nu vrem mai mulți bani.

El și Robin conveniseră că, deoarece cazul Margot

Bamborough probabil că avea să se amortizeze de vreo trei ori în termeni de reclamă și de comenzi noi, iar Strike credea că ar fi trebuit să-l soluționeze mai devreme, a lua alți bani de la Anna și Kim ar fi fost o dovadă de lăcomie inutilă.

— Atunci am vrea să facem o donație unei organizații de caritate, spuse Kim. Aveți una pe care ați vrea s-o sprijinim?

— Păi, zise Strike dregându-și vocea, dacă vorbiți serios, asistentele Mac- millan...

Văzu pe fețele familiei o expresie de ușoară surprindere.

— Mătușa mea a murit anul ăsta, explică el, și asistenta Macmillan a aju- tat-o mult.

— Ah, înțeleg, spuse Kim cu un râs ușor.

Urmă o mică pauză în care spectrul lui Janice Beattie păru să se înalțe printre ei ca un fuior de abur din gura unui ceainic.

— O asistentă, zise Anna încet. Cine ar bănui o asistentă?

— Margot, spuseră Roy și Oonagh împreună.

Se uitară unul la altul și zâmbiră: un zâmbet mâhnit, fără îndoială surprinși să se vadă în sfârșit de acord unul cu celălalt, iar Robin văzu cum Cynthia întoarce capul.

— Nu-i plăcea asistenta aia, spuse Oonagh. Mi-a spus asta, dar eu o confundam cu blonda aia de la petrecerea de Crăciun care a făcut o scenă.

— Nu, nu i-a plăcut niciodată asistenta, spuse Roy. Mi-a spus și mie, când s-a angajat la cabinet. Nu am dat prea multă atenție...

Roy părea hotărât acum să fie sincer, oricât de dureros ar fi fost.

— ... m-am gândit că e vorba doar de două femei care seamănă prea mult: ambele din clasă muncitoare, ambele caractere puternice. Când am cunoscut-o pe femeia aceea la grătar, mie mi s-a părut de fapt destul de... mă rog... cumsecade. Bineînțeles, Margot nu mi-a spus niciodată care erau suspiciunile ei...

Urmă o nouă tăcere, iar Strike fu convins că toți cei din cameră își aminteau că Roy nu vorbise cu soția lui deloc în acele câteva săptămâni dinaintea crimei, adică exact perioada în care suspiciunile lui Margot față de Janice se cristalizau.

— Janice Beattie e probabil cea mai bună mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Strike în atmosfera tensionată, și o actriță nemaipomenită.

— Am primit o scrisoare absolut extraordinară, zise Anna, de la

fiul ei, Revin. Știați că vine din Dubai ca să depună mărturie împotriva ei?

— Da, confirmă Strike, pe care George Layborn îl informa regulat despre evoluția anchetei polițienești.

— Mi-a scris că el crede că faptul că a fost consultat de maică-mea i-a salvat viața, spuse Anna.

Robin observă că Anna îi spunea acum lui Margot „maică-mea", în timp ce înainte îi spusese doar „mama mea".

— E o scrisoare remarcabilă, adăugă Kim dând din cap. Plină de regrete, de parcă ar fi cumva vina lui.

— Sărmanul om, spuse Oonagh încet.

— Spune că se învinovățește pentru că nu a spus poliției despre ea, dar ce copil poate să creadă că mama lui e criminală în serie?

Anna i se adresă iar lui Strike, pe deasupra pisicii Cagney care torcea în poala lui:

— Chiar *nu* pot să explic așa cum trebuie ce ați făcut voi pentru mine... pentru noi toți. Să nu știi e groaznic, iar acum știu sigur că maică-mea nu a plecat de bunăvoie și că a murit... mă rog, destul de pașnic...

— Ca moarte, spuse Strike, a fost aproape complet nedureroasă.

— Și știu sigur că m-a iubit, spuse Anna.

— Noi întotdeauna... începu Cynthia.

Dar fiica ei vitregă spuse repede:

— Știu că mi-ați spus mereu că m-a iubit, Cyn, dar dacă nu știi ce s-a întâmplat de fapt, rămâne întotdeauna un semn de întrebare, nu-i așa? Dar când compar situația mea cu cea a lui Revin Beattie, mă simt chiar norocoasă...

Apoi Anna îi întrebă pe Strike și Robin:

— Știți ce au găsit când — înțelegeți — au scos-o pe maică-mea din ciment?

— Nu, spuse Strike.

Mâinile subțiri ale Cynthiei se jucau cu verigheta, răsucind-o în jurul degetului.

— Medalionul pe care i l-a dat tata, spuse Anna. E deteriorat, dar când l-au deschis înăuntru era o fotografie cu mine care era ca nouă.

Dintr-odată, în ochii Annei străluciră iar lacrimi. Oonagh

întinse mâna și o bătu ușor pe genunchi.

— Mi-au spus că o să-l primesc înapoi, după ce termină criminaliștii să-l analizeze.

— Minunat, spuse Robin încet.

— Și ați auzit ce era în geanta ei? întrebă Kim.

— Nu, spuse Strike.

— însemnări de la consultația lui Theo, spuse Kim. Sunt perfect lizibile — au fost protejate de piele, înțelegeți. Numele ei complet era Theodosia Love- ridge și provenea dintr-o familie de nomazi. Margot a suspectat o sarcină extrauterină și a vrut să cheme ambulanța, dar Theo a spus că o duce iubitul ei. însemnările lui Margot sugerează că Theo se temea ca familia ei să afle că e însărcinată. Se pare că erau împotriva iubitului ei.

— Deci de asta Theo nu a ieșit la lumină după aceea? spuse Robin.

— Așa presupun, zise Kim. Sărmana fată. Sper că a fost bine.

— Pot să întreb, spuse Roy privind spre Strike, cât de solid crezi că e cazul împotriva lui Janice Beattie? Pentru că, nu știu ce v-au spus contactele voastre din poliție, dar ultima veste era că criminaliștii n-au putut dovedi că Margot a fost drogată.

— Deocamdată, zise Strike, care vorbise cu George Layborn cu o seară înainte, dar am auzit că o să încerce o modalitate ultramodernă de depistare a urmelor de droguri și substanțe chimice în cimentul din jurul cadavrului. Nu există nicio garanție, dar a fost folosită cu succes într-un caz recent din State.

— Dar dacă nu pot dovedi că a fost drogată, spuse Roy, cu o expresie intensă, cazul împotriva lui Janice devine complet circumstanțial, nu-i așa?

— Ce e sigur e că avocatul ei încearcă s-o scape, judecând după comentariile lui din presă, adăugă Kim.

— O să aibă o sarcină foarte dificilă, spuse Strike. Apărarea trebuie să furnizeze motivele pentru care poliția a găsit în casa ei un telefon care aparținea unei asistente sociale care nu există în realitate, iar familia Athorn avea numărul. Verii din Leeds pot s-o identifice drept femeia care i-a ajutat să rănească în apartament. Gloria Conți e dispusă să vină să depună mărturie despre gogoașa din frigider și crizele de vomă suferite de ea și de Wilma, iar Douthwaite o să depună mărturie...

— Zău? spuse Oonagh, cu fața luminându-i-se. Ah, ce bine, ne

făceam griji în privința lui...

— Cred că își dă în sfârșit seama că singura cale de ieșire din situația asta e să treacă prin ea, spuse Strike. E dispus să depună mărturie că, din clipa în care a început să mănânce mâncare pregătită de Janice, a avut simptome de otrăvire și, cel mai important, că la ultima lui consultație Margot l-a sfătuit să nu mănânce nimic pregătit de Janice. Apoi îl mai avem pe Kevin Beattie care depune mărturie că fiica lui a băut înălbitor în timp ce Janice ar fi trebuit să aibă grijă de ea și că mama lui îi dădea „băuturi speciale" care îl făceau să se simtă rău... Ce altceva?

Strike o invită astfel pe Robin să continue, în principal pentru ca el să poată mânca tort.

— Mai sunt toate substanțele letale pe care le-au ridicat din bucătărie lui Janice, spuse Robin, ca să nu mai amintim faptul că a încercat să otrăvească ceaiul lui Cormoran, când s-a dus să discute cu ea. Mai e și mâncarea otrăvită pe care poliția a găsit-o acasă la Irene și fotografiile înrămate de pe perete, inclusiv cu Joanna Hammond, pe care Janice susținea că nu o cunoscuse, și cu Julie Wilkes, care s-a înecat în tabăra Butlin din Clac- ton-on-Sea. Iar poliția e convinsă că o să poată să obțină probe criminalistice din mormintele altor victime, chiar dacă rezultatele în cazul lui Margot au fost neconcludente. Janice l-a incinerat pe fostul ei partener, Larry, dar iubita lui, Clare, a fost îngropată și va fi exhumată.

— Personal, interveni Strike, care reușise să mănânce jumătate din felia lui de tort cu ciocolată în timp ce Robin vorbea, cred că o să moară la închisoare.

— Ei, mă bucur să aud asta, spuse Roy, ușurat.

Iar Cynthia adăugă, cu răsuflarea tăiată:

— Da, nu, absolut.

Pisica de la fereastră privi în jur, apoi se întoarse iar către ploaie, încet, în timp ce geamăna ei se juca alene cu puloverul lui Strike.

— Veniți la înmormântare, nu-i așa? întrebă Anna.

— Ne-am simți onorați, spuse Robin, deoarece Strike luase o nouă gură mare de tort.

— Lăsăm, ăă, aranjamentele în seama Annei, zise Roy. Ea a preluat conducerea.

— Aș vrea ca mama să aibă un mormânt cum se cuvine, detalie

Anna. Pe care să-l poți vizita, înțelegeți... toți acești ani în care n-am știut unde e. Vreau să fie undeva unde o pot găsi.

— înțeleg, spuse Strike.

— Chiar *nu* știți ce mi-ați oferit, zise Anna a treia oară, întinzându-i mâna lui Oonagh, dar privind spre Cynthia. Acum o am pe Oonagh și de asemenea pe Cyn, care a fost cea mai minunată mamă... Fără îndoială, maică-mea a ales persoana potrivită care să mă crească...

în timp ce fața Cynthiei se boțea, Strike și Robin întoarseră plini de tact privirea, Robin spre pisica de la fereastră și Strike spre peisajul marin de deasupra șemineului. Ploaia răpăia în geam și pisica din poala lui torcea, iar Strike își aminti urna în formă de crin care se îndepărta plutind. Simți cum i se răsucește ceva în piept și, în ciuda satisfacției de a fi făcut ce își propusese, își dori s-o fi putut suna pe Joan ca să-i spună sfârșitul poveștii lui Margot Bamborough și s-o audă spunându-i, o ultimă dată, că e mândră de el.

73

Căci îndrăgirea firii se topește ca o rouă, Stinsă de flăcările aprige ale lui Amor: Dar prietenia credincioasă trece de-amândouă, Strunindu-le cu frâul ei asupritor, Prin gândul către faima pentru viitor.
Așa cum sufletul conduce carnea pământească, Și mersul trupului îl are demn îndrumător, La fel iubirea sufletului o întrece pe cea trupească, Precum perfectul aur e peste alama ticăloasă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Câteva zile mai târziu, pe Robin o trezi soarele de toamnă care se strecura prin fanta dintre perdele. Se uită la mobil și văzu, spre uimirea ei, că era 10 dimineața, ceea ce însemna că tocmai se bucurase de cel mai îndelungat somn din anul acela. Apoi își aminti de ce dormise până târziu: era 9 octombrie, ziua ei de naștere.

Vineri, adică ziua următoare, lisa planificase o cină în cinstea ei. Alesese și rezervase un restaurant elegant la care erau invitați ea și Nick, Vanessa și logodnicul ei, Oliver, Barclay și Hutchins cu soțiile, Max, noul lui prieten (directorul de lumini al serialului lui de televiziune) și Strike. Robin nu avea niciun plan pentru astăzi, când era efectiv ziua ei de naștere, iar Strike insistase să-și ia liber. Se ridică în capul oaselor, căscă și se uită la darurile de pe comodă, toate primite din partea familiei sale. în pachețelul de la mama ei părea să fie o bijuterie, fără îndoială care să marcheze vârsta rotundă pe care o împlinea. Când era pe punctul de a se da jos din pat, telefonul îi bipăi și văzu un SMS de la Strike.

Știu că ar trebui să fii liberă azi, dar a apărut ceva. Te

rog, poți să vii la Shakespeare's Head, Marlborough St, la ora 17. îmbracă-te elegant, s-ar putea să trebuiască să mergem într-un loc select.

Citi mesajul de două ori, ca și cum ar fi putut să rateze un „la mulți ani". Doar nu uitase iar? Sau credea că, dacă avea de gând să apară la cina organizată de lisa, se achita de orice obligație, iar ziua ei efectivă de naștere putea să treacă neobservată? Era adevărat că, dacă nu trebuia să muncească și dacă nu avea niciun prieten prin preajmă, Robin nu prea știa ce să facă, dar Strike nu avea de unde să știe asta, așa că îi răspunse, cu sentimente foarte amestecate, „OK".

Dar când se duse la etaj, în halat, ca să-și ia o ceașcă de ceai, găsi pe masa din bucătărie o cutie mare, cu o felicitare deasupra. Pe plic era trecut numele ei cu scrisul inconfundabil al lui Strike, înghesuit și greu de citit. Robin știa că Max plecase din apartament devreme, ca să filmeze scene de exterior în Kent, luându-1 cu el și pe Wolfgang, care avea să doarmă în mașină și să se bucure de o plimbare la ora prânzului. Cum nu auzise soneria, înțelese că Strike făcuse cumva să îi transfere din timp lui Max atât cutia, cât și felicitarea, ca să-i facă o surpriză de dimineață. Asta sugera un nivel de planificare și de efort care nu-1 caracteriza deloc. Mai mult, Robin nu mai primise niciodată o felicitare adevărată din partea lui Strike, nici măcar când îi cumpărase rochia verde, după soluționarea primului lor caz.

Partea din față a felicitării era destul de comună, înfățișând un 30 mare, de un roz-sclipitor. înăuntrul felicitării, Strike scrisese:

/_<? mulți ani. Ăsta nu e cadoul tău real,
pe el îl primești mai târziu (altceva decât flori)
Cu drag, Strike x

Robin privi mesajul mult mai mult decât era nevoie. îi plăceau multe la el, inclusiv sărutul și faptul că își spusese „Strike". Puse felicitarea pe masă și luă cutia mare, care, spre surpriza ei, era atât de ușoară încât părea goală. Apoi văzu pe lateral denumirea produsului: Balon în Cutie.

Deschise capacul și scoase un balon în formă de cap de măgar,

legat cu o panglică groasă de o contragreutate. Zâmbi larg, îl puse pe masă, își pregăti ceaiul și micul dejun, apoi îi trimise lui Strike un SMS:

Mulțumesc pentru măgarul balon. La momentul perfect, cel vechi aproape se dezumflase.

Peste 60 de secunde primi răspuns:

Super. Eram îngrijorat că e atât de evident că toți o să-ți ia același lucru. Ne vedem la 5.

Binedispusă acum, Robin bău ceaiul, mâncă pâinea prăjită și se întoarse la parter ca să deschidă cadourile din partea familiei. Toți îi luaseră variante puțin mai scumpe ale cadourilor de anul trecut, cu excepția părinților, care îi trimiseseră un pandantiv minunat: un opal rotund, cu irizații verzi și albastre, înconjurat de diamante micuțe. Opalul era piatra zodiei ei. Pe felicitarea care îl însoțea scria: „La mulți ani, Robin. Te iubim, mama și tata x".

Zilele acestea, Robin se simțea norocoasă că are doi părinți iubitori. Munca o învățase că mulți oameni nu aveau norocul acesta, mulți aveau familii distruse iremediabil, mulți adulți trăiau cu cicatrice invizibile căpătate încă din primii ani ai copilăriei, iar percepțiile și asocierile le erau modificate pentru totdeauna de lipsa iubirii, de violență, de cruzime. O sună pe Linda ca să-i mulțumească și ajunse să vorbească cu mama ei mai mult de o oră: în mare parte, sporovăiseră despre nimicuri, dar pline de voie bună. Acum, că divorțul ei se încheiase, îi venea mai ușor să sune acasă. Robin nu îi spusese mamei că Matthew și Sarah așteptau un copil: avea s-o lase pe Linda să afle asta pe cont propriu, ca să apuce să-și consume indignarea inițială departe de urechile lui Robin.

Spre sfârșitul convorbirii, Linda, care se arătase împotriva dramaticei schimbări de carieră a lui Robin încă de la prima rană pe care aceasta o căpătase la noul loc de muncă, pomeni de articolele din presă referitoare la Margot Bamborough, care nu se mai terminau.

— Ați făcut ceva absolut incredibil, spuse Linda. Tu și, ăă... Cormoran.

— Mulțumesc, mamă, zise Robin, deopotrivă surprinsă și mișcată.

— Ce mai face Morris? întrebă mama ei, pe un ton care se voia nonșalant.

— Ah, l-am concediat, spuse Robin veselă, uitând că nu-i spusese mamei ei nici asta. înlocuitoarea lui vine săptămâna viitoare. O femeie pe nume Michelle Greenstreet. E minunată.

După ce făcu duș, se întoarse în camera ei ca să-și usuce părul cu uscă- torul, luă prânzul uitându-se la televizor și apoi se întoarse la parter ca să-și ia rochia albastră mulată, pe care o purtase ultima oară când o convinsese pe asistenta Alunecosului să-și dezvăluie secretele. Adăugă colierul cu opal, care, dat fiind că atunci când îl părăsise pe Matthew lăsase în urmă inelul de

logodnă, devenise acum cea mai prețioasă bijuterie a ei. Piatra minunată, cu irizațiile ei, înfrumusețea rochia veche și, măcar o dată mulțumită de cum arăta, Robin își luă cealaltă geantă a ei, puțin mai elegantă decât cea obișnuită de birou, și se duse să-și ia mobilul de pe noptieră.

Sertarul noptierei era puțin deschis, și când privi în jos Robin zări înăuntru pachetul de tarot Thoth. Ezită o clipă; apoi, sub ochii zâmbitori ai măgarului-balon pe care îl instalase în colțul camerei, verifică pe telefon

cât e ceasul. Era încă devreme să plece de acasă, dacă voia să se întâlnească cu Strike pe Marlborough Street la ora 5. Puse geanta jos, scoase pachetul de tarot, se așeză pe pat și începu să amestece cărțile, după care întoarse prima carte și o puse în fața ei.

Două săbii se intersectau cu un trandafir albastru, pe un fundal verde. Consultă *Cartea lui Thoth.*

> Pace... Doi de Spade. Reprezintă o schimbare generală, rezultată din conflictul Focului și Apei în uniunea lor... Acest calm relativ este subliniat de atributul celest: Luna în Balanță...

Robin își aminti acum că prima carte ar fi trebuit să reprezinte „natura problemei".

— Pacea nu e o problemă, murmură ea în camera goală. Pacea e bună.

Dar, bineînțeles, nu pusese cărților o întrebare; voise doar ca ele să-i spună ceva astăzi, de ziua ei de naștere. întoarse a doua carte, presupusa cauză a problemei.

O siluetă feminină stranie, cu mască verde, stătea sub o balanță, cu o sabie verde în mână.

> Adaptare... Această carte reprezintă zodia Balanței... reprezintă Femeia Satisfăcută. Echilibrul se detașează de orice prejudecăți individuale... Prin urmare, ea trebuie înțeleasă ca evaluând virtutea fiecărui act și solicitând o satisfacție exactă și precisă...

Robin ridică din sprâncene și întoarse a treia și ultima carte: soluția. Aici erau, din nou, doi pești întrepătrunși care revărsau apă în două potire de aur care pluteau pe un lac verde: era aceeași carte pe care o întorsese în Leamin- gton Spa, pe vremea când încă nu știa cine o ucisese pe Margot Bamborough.

> Iubirea... Cartea se referă și la Venus în Rac. Arată armonia dintre bărbat și femeie: interpretată în cel mai larg sens. E armonia perfectă și pașnică...

Robin inspiră adânc, apoi băgă toate cărțile înapoi în pachet și pachetul în sertarul noptierei. în timp ce se ridica și își lua pelerina, măgarul-balon se legăna încet pe panglica lui.

Porni pe stradă spre stația de metrou, simțind noul colier în scobitura de la baza gâtului. Odihnită după somnul îndelungat, cu părul curat și

având în continuare senzația de seninătate care nu o mai părăsise de când scosese măgarul-balon din cutie, atrase multe priviri masculine pe stradă și în metrou. Dar le ignoră pe toate și urcă scările spre Oxford Circus, o luă apoi pe Regent Street pentru ca, în cele din urmă, să se îndrepte spre Shakespeare's Head, unde îl văzu pe Strike în față, îmbrăcat în costum.

— La mulți ani, spuse el.

Și, după o scurtă ezitare, se aplecă și o sărută pe obraz. Robin observă că Strike mirosea nu doar a țigări, ci și a un aftershave cu o aromă subtilă de lavandă, ceea ce era neobișnuit.

— Mulțumesc... nu intrăm în bar?

— Ăă — nu, spuse Strike. Vreau să-ți iau un parfum.

Arătă spre intrarea din spate de la Liberty, aflată la doar zece metri.

— Asta e cadoul tău adevărat — dacă nu cumva ți-ai luat deja?

Spera foarte mult ca Robin să n-o fi făcut. Nu știa ce altceva i-ar fi putut oferi fără să revină pe terenul stânjenelii și, poate, al neînțelegerii.

— Eu... nu, spuse Robin. De unde ai știut că...?

— Am sunat-o pe lisa, de Crăciunul trecut...

în timp ce îi ținea deschisă ușa de sticlă care dădea într-un raion de bomboane de ciocolată acum plin de delicii de Hallowe'en, Strike îi povesti tentativa eșuată din decembrie de a-i cumpăra un parfum.

— ... așa că l-am întrebat pe vânzător, dar el îmi arăta doar lucruri cu nume ca... nu știu... „Ce ți-aș trage-o"...

Robin nu reuși să se abțină și izbucni într-un râs atât de zgomotos că oamenii se întoarseră ca să se uite la ea. Trecură pe lângă mesele pline cu trufe scumpe.

— ... și m-am panicat, recunoscu Strike, și de aia te-ai ales cu bomboane de ciocolată.

Ajunseră în pragul raionului de parfumuri, cu cupola pe care erau pictate luna și stelele.

— în fine, continuă el, alege tu orice vrei și eu plătesc.

— Strike, zise Robin, asta e... foarte *atent* din partea ta.

— Da, mă rog, spuse partenerul ei dând din umeri. Oamenii se pot schimba. Sau cel puțin așa mi-a spus un psihiatru de la Broadmoor. Eu o să stau aici...

Strike arătă spre un colț unde spera ca masivitatea lui să nu deranjeze pe nimeni.

— Nu te grăbi.

Așa că Robin petrecu un sfert de oră plăcut cercetând sticluțele, pulverizând din testere pe benzi, bucurându-se de sfaturile oferite de vânzătorul amabil și reducând în cele din urmă opțiunile la două parfumuri.

Apoi ezită, întrebându-se dacă să îndrăznească să facă ceea ce ar fi vrut să facă... dar dacă erau cei mai buni prieteni trebuia să fie în ordine, nu-i așa?

— Bun, sunt două care îmi plac mult, spuse ea reapărând lângă Strike. Spune-mi părerea ta. Trebuie să-l suporți, în Land Rover.

— Dacă sunt suficient de puternice ca să acopere mirosul mașinii ăleia, atunci oamenii ar trebui să le evite, spuse el.

Dar luă cele două benzi de probă. Prima mirosea a vanilie, ceea ce îl duse cu gândul la prăjituri, și îi plăcu. A doua îi sugeră piele caldă care mirosea a mosc, cu o notă de flori strivite.

— Ăsta. Al doilea.

— Hm. Credem că o să-l preferi pe primul.

— Pentru că miroase a mâncare?

Robin zâmbi larg, în timp ce mirosea benzile.

— Da... Cred că și eu îl prefer pe al doilea. Nu e ieftin.

— Mă descurc.

Așa că Strike se duse la tejghea cu un cub greu de sticlă albă care purta numele puțin inspirat de Narciso.

— Da, e cadou, răspunse când fu întrebat.

Așteptă răbdător ca eticheta cu prețul să fie desprinsă, iar parfumului să-i fie adăugat un ambalaj și o panglică. El personal nu înțelegea care e rostul, dar i se părea că Robin merită puțină ceremonie, iar zâmbetul ei când primi de la el punga îi spuse că răspunsese corect. Se întoarseră împreună prin magazin spre intrarea principală, unde fură înconjurați de găleți pline cu flori.

— Atunci unde...? întrebă Robin.

— Te invit la Ritz să bem șampanie, spuse Strike.

— Vorbești serios?

— Da. De aia port costum.

O clipă, Robin se uită la el, apoi întinse mâinile și îl îmbrățișă strâns, înconjurați de șirurile de flori, își amintiră amândoi îmbrățișarea din capul scărilor, în ziua nunții ei, dar de data aceasta Robin întoarse fața și îl sărută deliberat pe obraz, apăsându-și buzele pe barba lui nerasă.

— Mulțumesc, Strike. înseamnă foarte mult pentru mine.

Iar asta, se gândi partenerul ei în timp ce se îndreptau spre Ritz în lumina aurie a începutului de seară, merita cu vârf și îndesat 60 de lire și puțin efort...

în minte îi răsăriră numele lui Mazankov și Krupov, iar Strike își aminti abia peste câteva secunde unde le auzise, de ce aveau

accent de Cornwall și de ce se gândea acum la ele. Colțurile gurii lui zvâcniră, dar cum Robin nu îl văzu că zâmbește, nu se simți nevoit să explice.

Mulțumiri

Ca de obicei, mulțumiri minunatului meu editor, David Shelley, care face întotdeauna ca munca să fie o plăcere, extraordinarului meu agent Neil Blair, echipei de management care mă împiedică să-mi pierd mințile, Mark Hutchinson, Rebecca Salt și Nicky Stonehill, echipei mele de acasă și de la birou, fără de care această carte nu ar fi fost terminată niciodată: Di Brooks, Simon Brown, Danny Cameron, Angela Milne, Ross Milne, Fi Shapcott și Kaisa Tiensuu, lui Neil Murray, cel mai bun cititor din lume de opere în lucru, lui Kenzie, pentru că a zărit acea cruce a Cavalerilor lui St John acolo unde eu nu mă așteptam s-o găsesc, lui William Leone și Lynne Corbett, pentru inspirație și pentru verificarea calculelor mele, lui Russell Townsend pentru că m-a ajutat să verific toate aceste locații și pentru că mi-a salvat laptopul mort, și lui Tom Burke pentru fascinanta operă a lui Crowley și librăria Atlantis.

Credite

Come On-A My House (p 86) Versurile și muzica de Ross Bagdasarian și William Saroyan. © 1957 Songs Of Universal, Inc. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd & Bagdasarian Productions.

Same Situation (p 250) Versurile și muzica de Joni Mitchell. © 1973 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

Court and Spark (p 250, p 283 & p 298) Versurile și

muzica de Joni Mitchell. © 1973 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

Just Like This Train (p 298) Versurile și muzica de Joni Mitchell. © 1973 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

Last Chance Lost (p 344) Versurile și muzica de Joni Mitchell. © 1994 Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

The Gallery (p 484) Versurile și muzica de Joni Mitchell. © 1969 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV TUNES LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

I Will Never Let You Down (p 653) Versurile și muzica de Calvin Harris. © 2014 TSJ Merlyn Licensing B.V. Toate drepturile din partea TSJ Merlyn Licensing B.V. administrate de EMI Music Publishing Ltd. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea EMI Music Publishing Ltd.

Chirpy Chirpy Cheep Cheep (p 686) Versurile de G. Cassia. Muzica de H. Stott. © 1971 Warner Chappell Music Italiana Sri.

Play That Funky Music (p 688) Versurile și muzica de Robert W. Parissi. © BEMA Music Co. Div. Toate drepturile administrate de Universal/ MCA Music Ltd. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Blame (p 759) Versurile și muzica de Calvin Harris, John Newman și James Newman. © 2014 TSJ Merlyn Licensing B.V, B-Unique Music Ltd. și Black Butter Music Publishing Ltd. Toate

drepturile din partea TSJ Merlyn Licensing B.V administrate de EMI Music Publishing Ltd. Toate drepturile din partea B-Unique Music Ltd. administrate la nivel mondial de Songs of Kobalt Music Publishing. Toate drepturile din partea Black Butter Music Publishing Ltd. administrate de BMG Rights Management (UK) Ltd. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd & EMI Music Publishing Ltd.

8i
s

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.